

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

@ivmaruva

Mijan

~

Eclipse

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Eclipse

Tarafından: Mijan

Draco, Lucius'un hapsedilmesi için Harry'den intikam almaya yemin etmiştir ve ilk kez sözünü tutar. Draco, Harry'yi Voldemort için kaçırdığında eski rekabet ölümcül bir hal alır. Ancak Draco'nun dünyası alt üst olduğunda, kendisini ve Harry'yi kurtarma mücadelesi başlar. HD, COMP

Durum: tamamlandı

Yayınlanma tarihi: 2003-

05-26

Güncellenmiştir: 2006-01-19

Kelimeler: 309149

Bölümler: 20

Puanlanmış: Kurgu T - Dil: İngilizce - Tür: Kızgınlık/Süspense - Karakterler: Draco M., Harry P. - Yorumlar: 3,351 - Favs: 5,428 - Takipçiler: 1,227

Orijinal kaynak: <https://www.fanfiction.net/s/1360492/1>

[FicHub.net](https://www.ficHub.net) yardımıyla aktarılmıştır

Eclipse

[Giriş Yırtıcı ve Av](#)
[Güç Dersleri Acı](#) .
[Çay](#)
[Görev Yükü](#) .
[Kaybedecek Şey Yok](#)
[Bir En Karanlık](#)
[Saat Rahatsız Edici](#)
[Tartışmalar](#)
[Yanan Köprüler, Atılan İpler Ara Fası](#)
[Avlananlar](#)
[Güven, Hakikat ve İhmal Yalanları](#)
[Dağlar ve Vadiler](#)
[Come Clean Kırılma](#)
[Noktası Strateji ve](#)
[Fedakarlık Geçmişin](#)
[Gölgeleri](#)
[Cennet ve Cehennem](#)
[Arasında Yolun Bittiği Yerde](#)
[Sabaha Kadar](#)
[Tüm İyi Şeyler](#)

Yırtıcı Hayvan ve Av

Feragatname: Ben J.K. Rowling değilim. Harry Potter'ı ya da Rowling'in kitaplarındaki diğer karakterleri ben yaratmadım. Ancak, bu karakterleri saygılı ama utanmaz bir şekilde, sizin eğlenmeniz için kalın (ve Harry'nin durumunda bazen acı verici) bir olay örgüsünün içine sürükleyeceğim. Bu çalışmadan bir Knut kazanmıyorum; bunu yazmanın saf keyfi ve Harry/Draco eşleşmesine olan takıntım için yapıyorum.

Uyarı: Bu hikaye slash olacaktır. Erkek/Erkek romantik eşleşmesi. Eğer slash sevmiyorsanız, bu hikayeyi okumayın.

Özet: GÜÇ, PRESTİJ ve TATLI İNTİKAM.

Sonunda istediğiniz her şeyin parmaklarınızın ucunda olması ve tüm dünyanızın altüst olması nasıl bir şeydir?

Draco Malfoy bunu üzeredir ve cevap onu cehenneme götürüp geri getirecektir.

Hikayenin tadını çıkarın...

Bölüm 1

Yırtıcı Hayvan ve Av

Hogwarts koridorları gündüzleri ilginç olsa da, geceleri nefes kesici olmaktan başka bir şey değildi. Duvarlar, artık büyü'nün ruhani ışıltısıyla belli belirsiz parıldıyordu. Gölgeler, ışıktaki orada olamayacak şeyleri barındırıyor, en karanlık köşelerinde bir şeylerin saklandığına dair ipuçlarıyla duyuları kandırıyor gibiydi. Bu gece, bu gerçek oldu.

Draco Malfoy geceleri Hogwarts'görmekli manzarasını hiç umursamıyordu. Uzun zamandır beklenen bir görev ve tatlı bir intikam vaadi için zindanları geride bırakmıştı. O günün erken saatlerinde

İksir dersinde, Potter'ın iksir ödevini diğer çocuğun çantasından çıkarmayı başarmıştı. Ödev ertesi gün teslim edilecekti ve Potter sınıfı geçme şansı olmasını istiyorsa, ödevi aramaya gitmek zorundaydı. Bunu yaptığında, Draco onu bekliyor olacaktı. Çok basitti. Çok basit ama çok ustaca uygulanmıştı. Şimdi tek yapması gereken beklemektir.

Gözlerini kısarak gölgelerin arasından baktı ve Gryffindor kulesini Hogwarts'ın geri kalanından ayıran duvarda sakın bir şekilde asılı duran büyük portrede herhangi bir hareket belirtisi aradı. Kulaklarını zorlayarak, Şişman Kadın'ın çerçevesinin içinde usulca horlamasının ritmini seçebildi. Bunun dışında duyabileceği tek ses, kulaklarında kendi nabzının bastırılmış uğultusuydu.

Ayak parmaklarının üzerinde dikkatle dengede duran ve bir eliyle kendini sabitleyen Draco tamamen tetikteydi. Hayatında hiçbir şeye bu kadar hazırlıklı . Kendisine uyguladığı iksir uyku ihtiyacını ortadan kaldırmıştı; gerekirse bütün gece bekleyebilir ve asla tereddüt etmezdi. Snape'in en sevdiği öğrencisi olmanın avantajları vardı, en sevdiği avantajı ise tüm iksir malzemelerine erişimiydi. Gömleğinin altında, babasının bu görev için takması konusunda ısrar ettiği sıra dışı bir kolye vardı. Her türlü iz sürme tilsimini tamamen işe yaramaz hale getiriyordu ve Snape'ten tamamen gizli kalmasını sağlıyordu.

Potter'la birlikte Hogwarts'tan uzaklaşınca kadar büyüyle tespit edilemeyecekti. Ayrıca kendi yetenekleri ve gizliliği de onu diğer tespit araçlarından uzak tutacaktı. Yavaşça uzandı ve elini kemerindeki kılıfın içine soktuğu, cüppesinin altına özenle gizlenmiş küçük hançerin kabzasına dokundurdu. Bıçak kendi tasarımı olan bir Dondurucu İksir ile bağlanmıştı. Bu karışım ona O.W.L.'lerinde en yüksek notları kazandırmıştı. Şimdi de ona Potter'ı kazandıracaktı.

Ani bir kazıma sesi gözlerini kırpmasına neden oldu ama başka bir tepki vermedi. Portre çerçevesi tiz bir gıcırtyla hafifçe duvardan geriye ve uzağa doğru sallandı ve Şişman Kadın'ın kıpırdanmasına ama uyanmamasına neden oldu. Tablo yavaşça duvardaki yerine yerleşti, her ne kadar sıradan bir izleyiciye kimse çıkmamış gibi görünse de.

Draco'nun gülümsemesi biraz daha genişledi. Demek Potter'ın görünmezlik pelerini vardı. Bu Draco için hiç fark etmedi, hatta ona yardımcı oldu. Potter gizlendiği için kendine daha çok güveniyor olacak ve doğal olarak daha az tedbirli davranacaktı. Dikkatsiz bir avı yakalamak her zaman daha kolaydır.

Ayakkabıların taş zeminde çıkardığı sesleri ve kumaşların durgun havada çıkardığı yumuşak şırıltıları duydu. İyi bir avcı tam olarak ne zaman ve nereye saldıracağını bilir. Bu evrimdir; en güçlü olanın hayatta kalması. Ne zaman bekleyeceğini, ne zaman korkutacağını, ne zaman kaçacağını ve ne zaman Ölümcül darbe. Potter'ı doğru yere kadar takip edecek ve sonra da . Potter kendini besin zincirinin en altına düşerken bulmak üzereydi.

Bu sırada Harry kafasında sessiz bir küfürler silsilesini gözden geçiriyordu. Kendini eksik bulunca, listeden seçtiklerini bir kez daha gözden geçirdi. Bunu yaptığına inanamıyordu. O kadar aptalca şey varken, iksir ödevini kaybetmeyi nasıl başarmıştı? *Onca ders* ve *onca zaman varken*, neden son teslim tarihinden bir gün önce *İksir* olmak zorundaydı? Daha da kötüsü, bu sadece yılın ilk ödeviydi!

Ders bitiminde çantasına koyduğuna dair herkese yemin edebilirdi, ama o akşam Ron'la birlikte ev ödevlerine başlamak için kitaplarını şöminenin önüne bıraktıklarında parşömen yerinde yoktu. Sadece o on dört santimlik yazıyı yazmak bütün haftasını almıştı ve bir gecede yeniden yazmasına imkân yoktu. Hermione ona yardım edebilirdi ama onun yerine, bu durumla kendi başına başa çıkarsa eşyalarından sorumlu olmayı öğreneceği konusunda ısrar etti. İşte şimdi buradaydı. Lanet şeyi arıyorum.

Harry merdivenlerden inmek için koridorun sonunda döndü, neredeyse ilkinin kenarına takılıp düşüyordu. Gittikçe büyüyen küfür koleksiyonuna birkaç yeni kelime daha ekledi.

Karanlık Harry'yi hiç rahatsız etmemişti. Gençliğinin büyük bir bölümünü ampul bile olmayan daracık bir dolapta kilitli geçirdikten sonra buna uyum sağlamıştı. Hogwarts koridorlarının gölgeleri

Gece onun için tanıdık bir bölgeydi ve genellikle kendi topraklarında bir adamın eminliğiyle hareket . Ancak, iksir ödevi yüzünden yaşadığı hayal kırıklığı ve kendi yatağının sıcaklığından uzak kalmanın verdiği rahatsızlık onu biraz sinirli yapmıştı.

Bu gece, karanlık köşelerde yeni bir şeyin gizlendiğine dair tuhaf bir his vardı içinde. Sanki bir şey ona çok yakın nefes alıyordu; bölgesini yiyor, alanını ihlal ediyordu.

Kes şunu, Harry, dedi kendi kendine. Böyle devam edersen paranoyaklaşacaksın. Çapulcu Haritası koridorda kimseyi göstermiyordu. Burada kimse yok. Sadece zindanlara git, kanlı parşömeni bul ve yatağına dön.

Görevine iyice odaklanmış ve giderek artan zihinsel tiradına ekleyecek bir lanet daha bularak merdivenlerden aşağıya, uzun koridorlardan geçerek zindanlara doğru ilerledi. Filch'ten, Bayan Norris'ten, Peeves'ten ya da Kanlı Baron'dan hiçbir iz yoktu. Harry sessizliği memnuniyetle karşıladı, ama Draco da öyle. Görünmez adam ve gölgesi.

Draco Harry'yi otuz adım kadar rahat bir mesafeden takip ediyor, Harry'nin her adımının tam yerini, nefes alış verişinin eşit sesini dikkatle not ediyordu. Eğitimli bir hassasiyetle, ayak parmaklarından topuklarına doğru adım atıyordu.

Zindanlarda Potter kendi elementinin dışındaydı ve Draco en aşına olduğu bölgedeydi. Draco yerdeki her taşı, her gölgeyi, her kapı aralığını biliyordu. Harry ve Draco sessizlik içinde onları Slytherin yatakhanelerine götürecek sapağı geçip düz bir yoldan iksir sınıflarına doğru ilerlediler. Snape'in zindanlarının ötesinde akademik önemi olan pek az şey vardı. O koridorlar yıllar önce terk edilmişti ama Draco onları keşfetmenin akıllıca olacağını düşünmüştü. Keşifleri onu kullanılmamaktan tozlanmış eski bir geçide götürmüştü. O zamanlar bu girişimleri eğlenceli bir eğlenceden biraz daha fazlası gibi görünmüştü. Şimdi bu bilgi değerini kanıtlayacaktı.

Potter'ın ayak sesleri Snape'in sınıfının kapısının önünde durdu. Potter odanın kapısını denerken Draco pelerinin hışırtısını ve kilitli bir kolun ağır tıkırtısını duydu. *Tabii ki kilitli olacak, seni aptal.* Potter'ın zekâsı Draco'nun gözünde birkaç puan daha düştü.

Ancak bu gecikme Draco'nun ihtiyacı olan tek işaretti. Potter'ın tam arkasına gelene kadar kapının karşısındaki duvar boyunca sinsice ilerledi. Demek bir yılan avının kokusunu alıp saldırmaya hazırlanırken böyle hissediyordu. Babası onu şimdi görebilseydi çok memnun olurdu. Sonunda, aslanın pençesinde bir dikenden daha fazlası olarak hareket ederek, çok daha derin bir darbe vurmak üzereydi. Draco, Ölüm Yiyenler'in saflarına onurla kabul edilecekti. Fırsatını kaçırmamak için nefes almaya bile cesaret edemeyerek Potter'ın arkasından yaklaştı.

Harry uzanıp sınıf kapısının kolunu kavradı ve bir kez çekti. Kımıldamadı. Kilitli olduğu belli olmasına rağmen tekrar tıkırdattı. Sıkıntıyla bir an duraklayıp cüppesini karıştırarak esasını aradı. Harry arkasında belli belirsiz bir duydu, sadece bir saniye önce bir şey pelerinini yakalayıp bedeninden ayırmıştı. Şok içinde döndü, içgüdüsel olarak kendini korumak için kollarını kaldırdı.

"Malfoy!" diye tısladı.

Draco onunla alay etti. "Geceleri koridorlarda dolaşmamalısın, Potter. Yakalanabilirsin."

"Ve senin burada olmaya benden daha çok hakkın var, öyle mi?" Harry ters ters baktı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Sadece küçük bir İksir ödevi." Draco elini cebine atarak buruşuk bir parşömen parçası çıkardı. "Tanıdık geldi mi?"

Harry koridorun loş ışığında kendi gelişi güzel yazısını seçebiliyordu.

Ağız birkaç kez sessiz bir şekilde açılıp kapandı, şok ve şaşkınlık içindeydi, sonunda tükürdü, " ne yapıyorsun? Vaktini harcayabileceğin başka insanlar yok mu?"

Malfoy küçük oğlana doğru bir adım attı, kendini en tehditkâr duruşuna çekti. Harry, Malfoy'un sıcak nefesini yanağında hissedebiliyordu. Birden kendini Slytherin'in yanında normalde olduğundan daha da rahatsız hissederek geri çekilmeye çalıştı, ama duvar tam arkasındaydı. Birden Malfoy ile duvar arasında sıkışıp kaldığını fark etti. Malfoy gülümsedi ve Harry o anda bunun, belki de Voldemort dışında, gördüğü en nahoş gülümseme olduğuna karar verdi.

"Zamanımı boşa mı harcıyorum, Potter?" diye sordu, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla. "Gerçekten mi? Sanırım daha fazla zaman kaybetmesem iyi olacak."

Harry'nin kaçacak yeri olsaydı bile, buna zamanı olmazdı. Draco yıldırım hızıyla hareket etti. Harry, bıçağın omzuna saplandığını hissetmeden sadece bir an önce Malfoy'un elindeki metal parıltısını gördü.

Yaşadığı şok yüzünden ama keskin bir nefes aldı. Çelik, etine saplanmış saf buz gibi hissettiriyordu. Kötü niyetle sırtan Malfoy, hançeri çekmeden önce çevirdi ama donma hissi kaybolmadı. Hatta hızla yayılıyordu.

Buz Harry'nin damarlarından taşarak kollarından göğsüne indi. "Ne ...?" Buz boynuna ulaşmış, boğazında yarım kalan son sözcükleri dondurmuştu. Bacakları uyuşurken yere doğru sarktı.

Malfoy onun başında dikilmiş, yüzünde açıkça zafer ifadesi belirmişti. "Bu benim özel bir karışımım, Potter. Senin yeteneklerinin biraz ötesinde. İksir dersine hiç dikkat etmemiş olman çok kötü. Bu arada ödevin de berbattı."

Yüzü Harry'ninkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildi. Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Merak etme Potter. Bu seni öldürmez. Karanlık

Eğer ondan *bu* zevki alırsam Lord *bundan* hoşnut olmaz. Sana bunu ödeteceğimi söylemiştim."

Harry bağırmaya çalıştı ama her şey bulanıklaşmaya başlamıştı. Kalp atışları yavaşladı ve sesler kulaklarında boş boş yankılandı. Bir sonraki nefesi almak için göğsünü zorlukla kaldırabiliyordu. Buz kalbini kavradı ve sertçe sıkı. Harry son bir boğuk solukla, koridorun derin gölgelerinin etrafını sıkıca sarışını, onu boğuşunu ve sonra tamamen siyaha dönüşünü izledi.

Draco Potter'ın gevşek kolunu kaldırdı ve nabzını yokladı. Atışlar zayıftı ve neredeyse tam on saniye aralıklıydı ama yeterliydi. Memnuniyetle başını sallayarak hançeri kınına geri soktu ve Potter'ın iksir ödevini cebine tıktırdı. Ellerini Potter'ın kollarının altına soktu ve onu gizli geçidin girişine doğru çekti. Draco çocuğun bu kadar hafif olmasına biraz şaşmıştı. Belki de Potter'a onu tünelde havaya kaldırma iyiliğini yapmayacaktı. Ufak tefek Gryffindor'u yeterince kolay sürükleyebilirdi ve küçük Potter'ı birkaç küçük morlukla bırakmak tam anlamıyla tatmin edici olurdu.

Draco planını babasına çoktan anlatmıştı ve Lucius Malfoy onu çıkışta karşılamak için bekliyor olacaktı. Draco başarısız olursa cezalandırılacaktı ama riske girmeye değerdı. Babası onu övgülerle karşılayacak ve Karanlık Lord'un kendisi de başarısını onurlandıracaktı. Voldemort'un tüm kıdemli Ölüm Yiyenlerini kışkındıracak bir görevi başarmıştı. O, Draco Malfoy, Harry Potter'ı yakalamıştı.

.&.

Güç Dersleri

Duvarlar inşa ettim,

Derin ve kudretli bir kale,

Kimsenin giremeyeceği.

Arkadaşlığa ihtiyacım yok; arkadaşlık acıya neden

olur. Gülmek ve sevmek küçümsediğim şeylerdir.

Ben bir kayayım,

Ben bir adayım.

(~Simon ve Garfunkel)

Bölüm 2

Güç Dersleri

Draco hayatı boyunca Malfoy Malikânesi'nin altındaki zindanlara sadece birkaç kez girmişti. İlk seferinde sekiz yaşındaydı. Babası onun büyük bir tura çıkarılacak kadar büyüdüğüne karar vermiş, bu sırada Karanlık Lord'un etkisinin en yoğun olduğu dönemde orada tutulan Seherbazlar ve işkence ettikleri Çamurkanlarla ilgili hikâyeler anlatmıştı. Draco ilk kez o zaman Güçle ilgili küçük bir ders; gücün ne olduğu ve neden bu kadar önemli olduğu. İnsanları kontrol etme gücü, yaşam ve ölüm üzerindeki güç; Draco bunları gördü ve anlamaya başladı. O zindanda Lucius Malfoy insanların hayatlarına sahipti. Draco o zindanda gücün değerini öğrenmeye başlamıştı.

Draco'nun o zindanları ikinci kez görmesi pek de hoş olmamıştı. Güç konusunda bir başka ders daha almıştı ama hikâyenin özü çok farklıydı. O olayda Draco dersi hücre parmaklıklarının diğer tarafından öğrenmişti. Draco babasının misafir odasına gizlice girmeye çalıştığında on bir yaşındaydı ve anne babası dünyaca ünlü, ışıltılı akşam yemeği partilerinden birinde nazik ev sahiplerini oynarken, oradaki zeminin altındaki zuladan birkaç seçkin eşya çalmayı planlıyordu. Arkadaşlarına hava atmak, kendi nüfuzunu ve gücünü artırmak için okula bir şeyler, herhangi bir şey götürmek istemişti. Babasına itaatsizlik etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama cazibesi çok büyüktü. Tabii ki, odanın koruyucu tılsımlarını ve koğuşlarını tetiklemiş, bu da babasının hemen üzerine gelmesine neden olmuştu.

Lucius Malfoy, Draco'yu zindanın duvarına zincirlerken ne sempatik ne de kinci ve Draco yüksek sesle ağlamamıştı. Duygular zayıflar içindi. Bu bir cezaydı ve adil bir cezaydı; hem baba hem de oğul bunu biliyordu. Gece için hücrenin kapısını kilitlerken Lucius basitçe, "Gücü alamazsın, Draco. Onu hak etmelisin. Şimdi bunun bedelini ödemek zorunda kalacaksın." Zindanın kapıları kapanıp Draco'yu düşüncelere dalacağı gece için yalnız bıraktıklarında sonunda yıkılmış, gözyaşları kimsenin göremeyeceği bir yere akmıştı. Hem dostları hem de düşmanlarıyla olan ilişkilerine sinsilik ve açgözlülük bulaşmış olan babası, böyle şeyler için çok genç olan bir zihne ikiyüzlü bir ders vermişti. Ertesi sabah ortaya çıkan Draco birçok açıdan daha sert bir Draco'ydu ve belki de Lucius Malfoy'un niyeti buydu. Böylece babası ona birinin üzerinde güç sahibi olmasının nasıl bir şey olduğunu göstermişti.

Şimdi, bunca yıl sonra, aynı hücrenin parmaklıkları arasından yerde yatan gevşek, siyah saçlı figüre bakarken, Draco güç denen o ele geçmez şeyi hissediyordu. Bu kez onu hak etmişti.

Babası hücre kapısının kilidini sıkıca kapatırken Draco küçük bir gülümsemeye izin verdi.

Lucius Malfoy bir hareketle Draco'ya döndü ve o küçük gülümsemeyi yakaladı. Belki de ilk kez ayağa kalkmış ve oğlunu gerçekten görmüş, onu zihinsel olarak değerlendirmişti. Draco gerçekten de derslerini iyi öğrenmişti ve şimdi Malfoy adına daha da fazla onur kazandırmıştı. O değerli bir çocuktur. Güçlü bir varis. Lucius'un yüzü farkında olmadan Draco'nun memnun gülümsemesini .

"Draco, bu Karanlık Lord'u fazlasıyla memnun edecek. Planının başarılı olacağına tam olarak ikna olmamıştı ama sen kesinlikle çok zarif bir iş çıkardın. Basit ama kurnazca. Salazar Slytherin'in kendisi gurur duyardı." Bir elini uzattı. "Şu hançeri görebilir miyim?"

"Peki, baba." Draco bunun bir sorudan çok bir emir olduğunu biliyordu ve itaatkâr bir şekilde bıçağı çekerek önce sapını babasına çevirdi. Ne zaman konuşacağını ve ne zaman dilini tutacağını biliyordu. Babası küçük bıçağı incelerken saygılı bir sessizlik oldu. Hâlâ kuru kanla kaplıydı.

Lucius eldivenli elleriyle dikkatle çevirdi ve parçayı incelerken kendi kendine mırıldandı. "Çok etkileyici. Düşünsene, bunca zaman sonra durdurulamaz Harry Potter'ı alt etmek için tek gereken buydu." Parmak uçlarını bıçağın düz kısmında gezdirdi, eldivene bazı kan parçaları yapışmıştı. Parmağıyla başparmağını birbirine sürtüp kan parçacıklarının yere düşmesine izin verirken yüzü düşünceliydi. "Ve bu... Karanlık Lord'un uzun zamandır aradığı şey. Bu sefer tamamlanacak."

Hançeri Draco'ya geri verdi. "Efendimi başarını ona bildirmeliyim. Eğer beklediğim kadar memnun kalırsa, yakında ona 'efendim' deme ayrıcalığına da sahip olacaksın." Gözlerini kısa bir süreliğine hücredeki secde halindeki bedene çevirdi. "Burada kal ve ona göz kulak ol. Potter çaresiz görünebilir ama hayatı boyunca çok şanslı oldu. İşimizi şansa bırakmamalıyız."

Draco başını hafifçe eğdi. "Evet, baba."

Lucius Malfoy başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve zindanlardan çıkan merdivenlere doğru yürüdü.

Draco sessizce kendini tebrik etti. Bu babasının şimdiye kadar gösterdiği en büyük övgüydü ve bunu hak etmişti. Babası bugün onunla gurur duyuyordu ve bu gurur en iyi şekilde edep ve nezaketle gösterilirdi. Malfoylar olumlu konularda bile kendilerini boş duygu gösterilerine kaptırmazlardı. Bu bir zayıflık belirtisi olurdu, tıpkı gözyaşları gibi. Zayıflık, tıpkı hücrede yatan o küçük çocuk gibi.

Draco dönüp hücrenin parmaklıklarının hemen dışındaki duvara yaslandı ve aralıklardan boş zamanlarında Potter'ı gözlemledi. Gryffindor garip bir şekilde yan yatıyordu, tam da Draco'nun onu vardığında bıraktığı yerde. Yüzü her zamankinden daha solgundu ve dudaklarında

Doğal olmayan mavimsi bir renk. Draco gözlerini kıstı ve Potter'ın göğsünün hafifçe inip kalkmasını dikkatle izledi. Çocuk hâlâ yaşıyordu. Solgunluk sadece iksirin bir yan etkisiydi ve yakında geçecekti.

Gözleri kapalı olan Potter, dalgınlığı içinde neredeyse huzurlu görünüyordu. Yumuşak hatları ve nazik kıvrımları gençlik ve naiflikten bahsediyor ve çocuğun hayatında yaşadığı korkunç şeyleri yalanlıyordu. Gözlükleri olmadan Potter'ın yüzünde farklı bir şey vardı, sanki bir maske çıkarılmış, Yaşayan Çocuk imajını da beraberinde götürmüş ve yerine sadece masum bir çocuk bırakmıştı. Aynı zamanda Draco'yu açıklanamaz bir şekilde büyülenmiş bir halde bakakalmıştı. Bir an için bunun düşmanın yüzü olduğunu hatırlamakta neredeyse zorlandı.

Draco temizlemek için başını salladı. Bu, okulun ilk günü kendisine uzanan eli geri çeviren, onun yerine büyücülük toplumunun en süprüntüleriyle arkadaşlık etmeyi seçen çocuğun yüzüydü. O çocuksu yüz, Draco sahadan eli boş ayrılırken çok fazla Quidditch maçında zaferle sırtmıştı. O yüz, Daily Prophet ve Witch Weekly'nin kapaklarını süslerken, "Harry Potter" adı tüm cadıların ve büyücülerin dudaklarında dolaşıyordu.

Britanya, hatta tüm dünya. Bu, Draco'yu çok uzun zamandır rahatsız eden bir yüzdü.

Şimdi bu zayıflığın yüzüydü, dedi Draco kendine kararlılıkla. Potter parmaklıkların arkasındaydı ve Draco dışarıdan içeriye bakıyordu. Kibirli Gryffindor baygındı, Malfoy Malikânesi'nin altındaki bir hücrede, Draco'nun gücü altındaydı.

Yaşam ve ölüm üzerindeki güç; neredeyse sarhoş edici, bağımlılık yapıcı bir şeydi. Görünüşe göre, düşmanınızdan ne kadar nefret ederseniz, bu duygu o kadar yoğunlaşıyordu. Potter'a söylemek istediği onca şey vardı ve şimdi eline mükemmel bir fırsat geçmişti. Burada, Potter koşarak Dumbledore'a gidemezdi. Küçük Muggle-sever, Mudblood arkadaşları şu anda ona yardım etmek için burada değillerdi. Burada yalnızdı.

Draco çocuğun nefes alışının neredeyse fark edilmeyen ritmini izledi, ufak bir değişiklik olup olmadığını dikkatle takip etti. Draco'dan başka herhangi biri göz kapağındaki ilk küçük seğirmeyi, uzuvlardaki hafif kıpırdanmayı, diğer çocuğun alt dudağının titremesini fark etmeyebilirdi. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Potter'ın yüzü acı dolu bir ifadeyle buruştu. Draco daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. İksirin etkisi geçiyordu.

Soğuk. Çok soğuk. Battaniyeleri atmış olmalıyım. Çok soğuk. Korkunç bir kabus. Malfoy. Malfoy bana saldırdı. Burası çok soğuk. Neden hareket edemiyorum? Donmuşum.

Harry gözlerini zorla açmaya çalıştı, ancak yüzünde hızla ilerleyen acı dolu iğnelerle ödüllendirildi. Geri çekilmeye çalıştı, ama bu sadece hissi artırdı. Yavaş yavaş, iğnelerin keskin ısırtığı vücudunun her santimine yayıldı, sanki dolaşım çok uzun süre durduktan sonra yeniden canlanıyormuş gibi.

Gözlerini sımsıkı yumarak dişlerini sıktı ve tüm kaslarını gergin tutarak acıyı daha da kötüleştirme olasılığını engellemeye çalıştı. Karıncalanma ve iğnelenmelerin ötesini düşünemeyerek dayanmaya çalıştı. Zihni bunun gerektireceği çaba için hâlâ çok uyuşuktu. Bir saat sonra

kadar uzun bir süre sonra, karıncalanma hareket etmesine izin verecek kadar hafifledi. Harry bir titremeye yere yığıldı ve umutsuzca soluk soluğa kaldı.

Yanağının altındaki yüzey tenini gıcırdatıyordu. Soğuk ve sert çakıl taşları yumuşak etine küçük kanallar açıyordu. Dikkatle uzandı ve avucunu yere dayadı. Bu kesinlikle onun yatağı değildi. Yanındaki zemin gibi de hissetmiyordu. Zihinsel bir dehşet sıçramasıyla kalbi boğazında düğümlendi. Bu pek mümkün görünmüyordu ama... son birkaç saat bir kâbus değildi.

Görebileceklerinden korkarak göz kapaklarını dikkatle araladı. Altındaki zemin, çakıl ve kumla hafifçe serpilmiş kaba taştan oluşuyordu. Bunun ötesinde, duvarları kaplayan birkaç meşale tarafından keskin bir şekilde siluet haline getirilmiş ağır parmaklıkları seçebiliyordu. Parmaklıklar... Demek ki yakalanmıştı. Başka bir şey göremiyordu. Yüzüne bir adım mesafedeki taş ve çakılların ötesinde her şey bulanıktı. Gözlüklerinin yerinde olmadığını fark ettiğinde ikinci bir panik dalgası onu tehdit etti.

Bir iniltiyle kendini dizlerinin üzerine itti. Malfoy'un onu bıçakladığı omzu zonkluyordu. Kan kulaklarında uğuldayarak bilincini tehdit ediyordu ve başını öne eğerek ellerinin arasına aldı, dinmesi için yalvardı. Acele seslerin ötesinde, neredeyse soğuk kanını kaynatan bir ses duydu.

"İyi uyudun mu Potter?" diye sordu ses.

Harry başını zorla kaldırdı ve sesin geldiği yöne döndü. Parmaklıkların diğer tarafına düzgünce sıkışmış bir bedenin düzensiz silüetini tamamen gözden kaçırmıştı ve şimdi onu hiç fark etmemiş olmayı diliyordu. Karşısındakinin yüz hatlarını göremese ve kanı hâlâ kulaklarına hücum etse de, bu tınıyı nerede olsa tanırdı. "Malfoy," diye tükürerek cevap verdi.

"Doğru, Potter." Bulanık şekil parmaklıklara yaklaştı ve parmaklıklara yaslandı. "Profesörler seni hep uyarmadı mı?

geceleeri okulun etrafında dolaşmak için? Ama hayır, büyük Harry Potter kuralların üstündedir."

"Lanet olası İksir ödevimi çaldın, seni piç kurusu," diye hırladı Harry, hâlâ bacaklarındaki gücü yeniden kazanmaya çalışıyordu.

"Küçük bir ayrıntı. Yeniden yazabilirdin." Malfoy cebinden bir şey çıkardı ve parmaklıkların arasından salladı. Harry buruşmuş parşömenin çatırdayan sesini tanıdı. "Yeniden yazmalıydın. Verdiğin bu saçmalıklarla İksir OWL'sini geçebildiğine şaşırdım."

"Madem bu kadar uzmansın, belki de yardım istemeliydim." Harry'nin her sözünden alaycılık damlıyordu.

"Tavırların sana yardımcı olmayacak, Potter." Draco parşömeni tembelce cüppesinin içine geri soktu. "Ama tabii ki sen meşhur Harry Potter'sın. Yardım isteyemeyecek kadar büyüksün. Herkesin seni korumak için koyduğu kurallara uymak için de fazla büyüksün. Bak şimdi seni nereye getirdi. Dumbledore artık senin elini tutmak için burada değil, Potter."

"Elimi tutacak birine mi ihtiyacım var?" Potter kuşkuyla sordu, bu ifadeden duyduğu tiksinti açıkça ortadaydı. Yerde iki büküm yatarken bile ses tonundaki inanç ve kin Draco'yu hafifçe ürpertmeye yetmişti. "Yıllarca Crabbe ve Goyle'un arkasına saklandın, Umbridge'in arkasına saklandın ve şimdi buradasın, babanın cüppesine yapışmışsın. Quidditch takımına girmeni o satın aldı, şimdi de Ölüm Yiyenler arasında yükselmeni mi satın alıyor?"

Draco, Potter'ın o anda yüzünü göremediğine şükretti, çünkü eğer görseydi, bu yorumun acısını onu esir alanın yüz ifadesinde açıkça görebilirdi. Yine de Draco, Quidditch takımıyla ilgili yorumu görmezden gelerek dikkatlice dengelenmiş tavrını yeniden takınmakta gecikmedi. "Ah, Karanlık Lord'un yanında kendim için para kazanıyorum," diye kendini beğenmiş bir tavırla konuştu. "Anahtar sendin. Tabii ki babamın etkisi faydalı oldu. Ailenin senin için yaptığı tek şeyin kendilerini öldürtmek ve seni Karanlık Lord'un boktan listesinin en tepesine yerleştirmek olması çok kötü."

Harry öfkeyle parmaklıklara doğru hamle yaptı, elini Malfoy'un boynuna doğru uzattı. "SEN!"

Harry, Draco'nun pelerinin kenarını kıl payı kaçırınca sarışın çocuk şaşkınlıkla geriye doğru sıçradı. Harry'nin kolu arasından omzuna kadar uzanırken diğer eli parmaklıklardan birini sıkıca kavradı. Harry'nin nefesi gıcırdayan dişlerinin arasından duyulabilir bir şekilde tıslıyordu, ama Draco'yu hazırlıksız yakalayan gözleri oldu.

Draco Potter'ı daha önce hiç gözlüksüz görmemişti. Normal şartlar altında bile, gözlük camlarının donuk parıltısının ardında, gözleri her zaman Draco'nun rahatsız edici bulduğu tuhaf bir yoğunlukla parlardı. Aklına Charms OWL'si sırasında Potter'ın bakışlarının Levitasyon Büyüsü'nün kontrolünü kaybetmesine neden olduğu ve şarap bardağının kırıldığı küçük felaket geldi.

Başka hiç kimse onun böyle bocalamasına neden olamazdı; başka hiç kimse duygularının Potter'ın yaptığı gibi şiddetle alevlenmesine neden olamazdı. Ancak, eğer bu rahatsız ediciyse, bu yüz kat daha kötüydü. Şimdi o sert zümrüt bakışlar doğrudan kendi gözlerinin içine bakıyor, öfke, acı ve - Draco'nun tam olarak çözemediği ve çözmek istediğinden de tam olarak emin olmadığı başka bir şeyle parlıyordu. Bu her neyse, Draco kendi kalp atışlarının göğsünde bir anlığına donduğunu hissetti.

Gözleri bir kol boyu uzakta kilitli kaldı ve Draco bir anlığına dilinin ucunda korkunun tadını alabildi. Bu delilikti. Potter parmaklıkların arkasındaydı, asası yoktu, gözlüğü bile yoktu. Çaresizdi. Ama eğer bu doğruysa, Draco neden o anda Gryffindor'un kendisinden daha fazla kontrol sahibi olduğunu hissetmişti?

Draco sonunda gözlerini ayırdı, iyice sarsılmıştı. Potter *onun* kontrolü altındaydı, *onun* tutsağıydı. Güç dengesinin bir daha böyle değişmesine izin veremezdi. Bir dahaki sefere üstünlüğü elinde tutmalıydı.

Ve bir dahaki sefere olacaktı. Potter'ın onu kızdırmak konusunda her zaman bir yeteneği vardı ama burada, Malfoy zindanlarında böyle bir şey kabul edilemezdi. Hücreye doğru geri döndüğünde, Potter'ın kolunu çekmiş olduğunu ve şimdi

Parmaklıkları iki eliyle kavradı. Çocuğun ince bilekleri neredeyse metal parmaklıklardan daha güçlü görünüyordu ve Draco hücrenin sihirle güçlendirilmiş olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Çocuğun yüzü hâlâ parmaklıkların arasında meydan okurcasına duruyordu, saçları her yöne doğru dikilmişti, asla yakalanmaması gereken ve asla evcilleştirilemeyecek vahşi bir yaratık gibi görünüyordu.

"Annemi ve babamı bu işe karıştırma." Harry sesini aldatıcı bir şekilde sakın tuttu, kendini daha fazla patlamaya alçaltmayı reddetti. Bu tam da Malfoy'un istediği şey olurdu. "Benimle bir sorunun varsa, benimle ilgilen."

Malfoy bir cevap arar gibi ağzını açmıştı ki, topuklu botların ağır takırtısı iki çocuğun da dikkatini çekti.

"Draco?" Lucius Malfoy koridorda belirdi. "Draco, umarım burada düzgün davranıyorsundur?" Harry'yi değerlendirdi. "Mr Potter, bize katılmanız ne kadar hoş."

Harry ellerini parmaklıklardan çekti, ama yaşlı büyücüyle göz temasını dikkatle sürdürdü. Lucius'un görünüşüne şaşırdıysa bile bunu iyi saklamıştı. "Senin Azkaban'da olman gerekiyordu."

"Gerçekten beni orada uzun süre tutabileceklerini mi sandın Potter? Hayır, evlat. Benim güçlü dostlarım var. Başa çıkamayacağın işlere karışmadan önce bunu hatırlasan iyi edersin."

"Pek fazla seçeneğim yok gibi." Harry gözlükleri olmadan pek bir şey göremese de etrafına bakındı. "Neredeyim ben?"

"Burası," dedi Bay Malfoy ellerini davetkâr bir edayla açarak, "benim mütevazı evim. Daha doğrusu alt kısımları. Elbette konaklama için özür dilerim ama davetimizi pek hoş karşılamayacağınızdan ve kibarca davranmadan önce ayrılmaya karar verebileceğinizden şüphelendik."

Mr Malfoy'un sesindeki yağlı ton, açık bir hakarettten daha dehşet vericiydi. Harry bu sözler karşısında öğürme dürtüsüne direndi, ama burnu tiksintiyle kırıştı. "Peki beni daha ne kadar tutmayı planlıyorsun? Burada mı?"

"Ah, asıl soru bu, değil mi?" Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi Lucius'un dudakları. "Bildiğin gibi, efendimin seninle yarım kalmış bir işi var. Fiziksel formunu geri kazanmış olabilir ama sende arzuladığı başka bir şey var. On buçuk yıl önce, gücünün bir kısmı sana geçti. Fiziksel formuna geri döndüğün gece seni öldürmüş olsaydı, gücünün çoğunu geri kazanmış olacaktı. Ne yazık ki, şansa karşı esrarengiz bir çekiciliğin var gibi görünüyor."

Harry homurdandı. "Doğru. Kader ve talihin içinde yuvarlanıyorum."

Bay Malfoy bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten de öyle. Kaderin cilvesine bakın ki, o zamanlar mevcut olmayan bir fırsat şimdi kendini gösterdi. Birkaç hafta içinde tam bir ay tutulması yaşanacak. Böyle Astronomik olaylar yüksek büyü potansiyeline sahip zamanlardır, Bay Potter. Bu kaçırılmayacak kadar... faydalı bir olaydı."

"Bu da ne demek oluyor?" Astronomi. Sinistra'nın dersine neden daha fazla dikkat etmemişti?

Bay Malfoy kısa bir kahkahayı andıran bir ses çıkardı. "Sürprizi mahvetmek istemem, Bay Potter. Karanlıklar Lordu'nun kendisi bunu size açıklamaya çok istekli olacaktır. Hepimiz gibi o da bu olaydan oldukça memnun."

Harry'nin başı döndü. Görünüşe göre hiçbir çıkış yolu yoktu. Voldemort belli ki onu öldürmek için rahatsız edici derecede iğrenç bir yol planlamıştı. Daha da iyisi, Malfoy'un misafiriydi. Ev biraz zorlama olabilirdi. Gün daha iyi olabilir miydi? Gözlerindeki bulanıklığa karşı gözlerini kırıştırdı. "Gözlüklerimi ver," dedi açıkça.

Bay Malfoy şaşırmış gibi yaptı. "Draco! Terbiyen nerede senin? Genç Bay Potter'a gözlüklerini ver. Bir Malfoy her zaman naziktir, bunu unutma."

"Evet, baba." Draco taş duvara oyulmuş küçük bir rafa uzandı ve gözlükleri aldı. Kaçırılma sırasında hafifçe eğilmişlerdi ama yine de oldukça kullanışlıydılar. Hayvanat bahçesinde tehlikeli bir hayvanı besliyormuş gibi mümkün olduğunca geride durarak uzandı ve gözlükleri Potter'a uzattı.

Potter'ın eli parmaklıkların arasından fırlayarak geldi ve Draco'nun parmaklarından göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde gözlüğü kaptı. Quidditch refleksleri. Potter gerçekten de bir Arayıcı olmak için doğmuştu. Draco öyle değildi ve bu basit gerçek onu sonsuza dek iğrendirmişti. Potter'dan mı yoksa kendinden mi iğreniyordu, bu soruyu hiçbir zaman tam olarak yanıtlayamamıştı.

Harry gözlüğünü tekrar taktı ve önce Draco'ya, sonra da Lucius'a ters ters baktı.

"Potter, nerede senin görgü kuralların?" Lucius Malfoy alaycı bir dehşetle sordu. "Biri sana iyilik yaptığında 'teşekkür ' demen gerekir."

"Sana teşekkür edecek bir şeyim yok." Potter'ın sesi gibiydi.

"Oh, ama sen . Hâlâ hayattasın ve nispeten , değil mi? Ve tüm bunların göreceli olduğunu vurgulamak isterim."

"Elbette," diye başını kaldırdı Potter. "Eğer zehirlenmeye ve bıçak yarasına 'hasarsız' diyorsanız, ben gayet iyiyim."

Draco ancak o zaman Potter'ın tüm bu süre boyunca sol omzunu desteklediğini fark etti. Yarasını iyi saklamıştı. Draco neredeyse etkilenmişti.

"Gel , Potter." Bay Malfoy gözlerini kıstı. "Tek istediğim biraz minnettarlık. Bu o kadar da zor değil."

Draco'nun ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Babası Potter'la oynuyordu. Bu eğlenceli olmalıydı. En azından onun Draco'yla oynamasından sonra bir değişiklik olurdu.

Siyah saçlı Gryffindor dudaklarını meydan okurcasına kapattı.

"Sana 'teşekkür ' demeni söylemiştim," diye tısladı Lucius. Hızlı bir hareketle asasını çıkardı ve Potter'a doğrulttu. "*Imperio!*"

Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersleri dışında, Draco'nun Affedilmez Lanetler'den birinin kullanıldığını gördüğü en yakın an buydu. Babasının hareketinin aniliği onu ürkütmüştü ama yine de daha yakından gözlemllemek için küçük bir adım öne çıktı. Ne de olsa bu her gün olan bir şey değildi.

Gözlüklerinin buğulu camlarının ardında, Potter'ın gözleri odağını kaybetti ve yüzü bomboş kaldı. Kısa bir süre ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallandı. Yavaşça konuşmak için ağzını açtı ve Draco beklenti içinde içi boş bir "teşekkür ederim" demesini bekledi. Ama hiç gelmedi.

Potter'ın ağzı kapandı ve parlak bir ışığı engellemek istercesine gözlerini sıkıca kapattı. öne eğdi ve sanki kulaklarının içindeki bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi salladı. Başını tekrar kaldırdığında gözleri berraktı. "Sen Voldemort bunu da denedi. Sen de . Onun için işe yaramadıysa, senin için işe yarayacağını sana düşündüren ne?"

Draco şok olmuştu. Potter sadece laneti savuşturmakla kalmamış, aynı zamanda Karanlık Lord'un kendisinin de aynı şeyi denediğini ve aynı şekilde başarısız olduğunu ima . Draco'nun tek tesellisi Potter'ın ona değil de babasına bakıyor olmasıydı. Lucius Malfoy da gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. Yüzünü buruşturarak bunu çabucak örttü ve hırlayarak karşılık verdi, "Zamanla saygı duymayı öğreneceksin Potter, ama bunun pek önemi yok. Her şey aynı şekilde sona erecek. Sen bir aptalsın ama sanırım buna engel olamıyorsun. Bu senin soyadının doğasında

var." "Cehenneme kadar yolun

var."

"Sanmıyorum," dedi Lucius burnunu çekerek, "ama yakında tatilini orada yapacaksın." Tutsağına hızla soğuk bir omuz çevirdi, onun yerine Draco'ya baktı. "Şimdi Draco, üstat misafirimizi muayene etmek için yarın geç saatlerde gelecek. Bu süre zarfında

sana özel bir görev ve büyük bir onur verdi. Bay Potter'ı yakalayan kişi olarak, Karanlıklar Lordu onu koruyacak kişinin de siz olmanız gerektiğini düşünüyor. İşimizi şansa bırakmak istemiyoruz. Bu görevin önemini anlıyor musun?"

Draco babasının bakışlarıyla karşılaştı ve orada yazılı olan soğuk gururu gördü. Gözlerini üç metre ötedeki hücrede sessizce duran çocuğa çevirdi. Potter'ın gözlerindeki alev alev yanan vahşeti, meydan okumayı ve özellikle de Imperius Laneti'ni sanki hileli bir tokası olan bir pelerinden başka bir şey değilmiş gibi fırlatıp atmasını düşündü. Potter küçümsenecek biri değildi ama Draco onun bu göreve hazır olduğundan fazlasıyla emindi. Küçük çocuk silahsızdı ve hapsedilmişti ve sonuçta Draco bir Malfoy muydu, değil miydi? "Evet, baba. Potter hiçbir yere gitmiyor."

Lucius keskin bir baş hareketiyle, "Mükemmel," dedi. "Ev elflerinden birine sizin için yiyecek ve yatak getirmesini söyleyeceğim." Tereddüt etti, sonra ağzının kenarlarını belli belirsiz bir gülümsemeye benzeyen bir şekle soktu. "Seninle gurur duyuyorum, Draco."

Ve bununla birlikte gitti. Draco onun gidişini izledi, beklenmedik derecede cömert övgüler karşısında şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Gerçekten çok gurur verici bir şey yaptın Malfoy. Silahsız bir sınıf arkadaşına gizlice yaklaşıp onu bıçakladın. Ne kadar asilsin."

Draco, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendisiyle alay edencesine duran Potter'a bakakaldı. Karanlık Lord'un kendisi de Potter'ı öldürmeyi birkaç kez başaramamıştı. Potter'ı yakalama planları başarısız olan Ölüm Yiyenler genellikle hayatlarını Voldemort'a feda ediyorlardı. Draco sonunda bu imkânsız görünen görevi başaran kişi olmuştu ve Potter tek bir açıklamayla bunun önemini ucuz bir şakadan başka bir şeye indirgememişti.

Draco yüzünün kızardığını hissetti. Bu çocuk onu bu kadar kolay kızdırmayı nasıl başarmıştı? "Konuşmak için çok iyi bir konumdasın. Seni kendi ellerimle bitirmeye karar vermediğim için şanslısın."

"." Potter'ın sesi kendinden oldukça emin geliyordu. "Çünkü seni canlı olarak geri getirmek zorundaydım."

"Demek istediğim bu değil." O canlı yeşil gözler Draco'ya dikildi ve Draco istemsizce gözlerini kırptırdı.

"O zaman tam olarak ne demek istiyorsun, Potter? Seni gerçekten mı sanıyorsun?" Potter ne yapmaya çalışıyordu?

"Hayır."

"İçimde bir çeşit 'içsel iyilik' olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu iş iyice rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı.

Potter alay etti, "Hayır."

Draco kalbinin gergin bir şekilde çarptığını hissedebiliyordu. "Peki o zaman, nereye çalışıyorsun?"

"Beni tek başına öldürecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum."

Potter Draco'ya sırtını döndü ve gece için bir yer bulmakla meşgul oldu. Arkasını dönmesi iyi olmuştu, çünkü Draco'nun midesi düğümlenmek için tesadüfen o anı seçmişti. Bu ne cüret? *Nasıl cüret eder?*

"Zorlama, Potter. Sadece kaderi kışkırtıyorsun ve işleri olduğundan daha da zorlaştırmak istemezsin," diye çıkıştı Draco, ama bu yorum her zamanki keskinliğinden yoksundu.

Harry omzunun üzerinden kısa bir süre geriye baktı. Malfoy'un sesindeki hafif değişimi duymuştu ve hoşuna gitmişti. "Voldemort beni öldürmeye çalışıyor. Tekrar söylüyorum. Yapacağın hiçbir şey beni endişelendirmiyor."

Dikkatini zemini incelemeye verdi ama Malfoy'un gözlerini hâlâ ensesinde hissedebiliyordu. Slytherin'in bu kadar yakınında bulunması onu biraz tedirgin etmişti.

Tamam, bu durumdan rahatsızdı. Hayır, bu lanet olası

cehenneme kadar yolu vardı. Voldemort'un Harry'nin ölümü için yaptığı şeytani planı açıklamak üzere birkaç saat içinde onu ziyaret edeceğini unuttu.

Bu saatler Draco Malfoy'la aynı odada geçecekti. Her nasılsa, bu ikisinden daha kötü görünüyordu. "İyi geceler, Malfoy."

Harry'nin Malfoy'un bir kenara itildiği için öfkelenildiğinden emin olmak için tekrar bakmasına gerek yoktu. Sözlü tepki vermemesi bunu doğrulamaya yetmişti. Malfoy'u çocuğun tepkilerini tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordu, tıpkı Malfoy'un onu en azından biraz tanıyor gibi görünmesi gibi. Harry'nin tek yapması gereken bir adım önde olmak, Malfoy'un dikkatini dağıtacak kadar sinirlenmesini sağlamak, diğer çocuğun damarına basmaya devam etmek ve umarım bir çıkış yolu bulmaktı. Malfoy muhtemelen tüm zamanını Harry'yi çıldırtmaya ayırmaya fazlasıyla hazırды. Durumu tersine çevirmek çok zor olmamalıydı.

Zemin soğuk ve sertti ama yeterince sıcaktı. Görünüşe göre zehir onu fark ettiğinden daha fazla etkilemiş, sersemletmiş ve midesini bulandırmıştı. Sol kolunu dikkatlice vücuduna yasladı ve sağ koluyla dizlerini çenesine doğru çekti, bir yandan da omzunu parmaklıklara doğru çevirdi. Malfoy'un yüzünü görmesini istemiyordu. Her nasılsa, bunu gizli tutarsa, neredeyse bir mahremiyet dokunuşu gibi hissedecekti.

Keskin bir çatlama sesi neredeyse Harry'nin o küçük inziva kırıntısından vazgeçmesine neden oluyordu, ama bir sonraki ses ipucunu bekleyerek olduğu yerde kaldı.

"Efendi Malfoy, efendim, babanız Biddy'yi genç Efendi Malfoy'un eşyalarıyla birlikte buraya gönderiyor." Bir ev cininin tiz gıcırtısı kulaklarını doldurdu.

"Sandalye ve battaniyeyi şuraya koy." Malfoy'un sesi düz ve vurdumduymazdı.

"Efendi Malfoy çayını nerede istiyor efendim? Hanımefendi Malfoy genç efendinin üşümesini istemiyor."

"Sadece sandalyenin yanına koy."

Yumuşak bir tabak çanak şingirtısı duyuldu, sonra bir duraklama oldu. "Şimdi gitmiyor musun?" Malfoy Biddy'ye tükürdü.

Ev cini ciyakladı, "Efendi Malfoy, efendim, Biddy merak ediyor... Harry Potter mı o?" Elf'in sesi pek de gizli olmayan bir hayranlıkla doluydu.

"Git dedim!" Malfoy bağırdı.

Harry ağır, mide bulandırıcı bir gümbürtü duydu ve Malfoy'un zavallı elfe bir tekme indirdiğini anladı. Lucius Malfoy'un Dobby'ye yaptığı iğrenç muamelenin canlı anıları Harry'nin düşüncelerinin yüzeyine çıktı. Vücudunun itirazlarına aldırmadan, kendini ayağa sürükledi ve parmaklıklara doğru fırlattı. "Onu rahat bırak, Malfoy!"

Daha önce mahkûmunun patlamasıyla irkilen Draco, kendini yavaşça yerden kaldıran Biddy'yi neredeyse unutuyordu. "Bana ne yapmamı söyledin?"

"Onu rahat bırak' dedim."

"Neden yapayım ki? O bir ev-elf'i. Efendilerine sorular sormaması, burnunu ait olmadığı yerlere sokmaması gerekir. Beni herhangi bir konuda sorgulamak ona düşmez."

"Yani 'efendileri' savunmasız ev elflerini döverek kontrolün kendilerinde olduğunu mu kanıtlamak zorunda?"

"Bir ev cini tamamen sadık olmalı. Onun işi bu," diye burnunu çekti Draco.

"Her zaman sadakati kazanmanın bir insanı dövmekten daha iyi olduğunu düşünmüştümdür."

Draco'nun ağzı çoktan açılmış, bir sonraki yanıtını vermeye hazırlanıyordu ama sesi boğazında düğümlendi. Babasının sesi bir tür Pavlov mantrası gibi kafasının içinde . *Bunu hak etmelisin. Hak etmelisin. Öylece alamazsın. Bunu hak etmelisin. Şunları*

Babasının onu orada bıraktığı gece kelimeler kafasının içinde saatlerce dans etmişti ve o bunu asla unutmamıştı. Gözleri Potter'ın omzunun üzerinden hücre duvarında kullanılmadan asılı duran zincirlere kaydı. Bilinçsizce bileğini ovuşturdu, bütün gece onları kesen ve korkunç kırmızı izler bırakan soğuk metali hatırladı. *Bunu hak etmelisin.*

"Ev-elfleri insan değildir," dedi Draco kesin bir ifadeyle, ama sözleri kulaklarına boş geliyordu. "Sadakatlerini onları yanına alan aileye borçludurlar. Yerlerini öğrenmek zorundadırlar, gerekirse zor yoldan. Aslında onlara kıyafet vermenizden ziyade onları tercih ederler."

Harry'nin ağzı ikna olmamış bir şekilde kaşlarını çattı. "Yani onları haşarat gibi tekmeliyor ya da kendilerini cezalandırmaya mı zorluyorsun? Malfoyların her zaman nazik olduklarını sanırdım."

"Bazen onları sadece günlüğüne bir dolaba ya da zindana kapatıyoruz ya da yemek yemelerine izin vermiyoruz."

Draco her ne kadar bir ev cininin cezalandırıldığını görmüş, hatta bu cezaları kendisi de uygulamış da, bunu hiç kelimelere dökmemişti. Potter'ın sert incelemesi altında, kendisinin de cezalandırıldığı bir yerde dururken, kulağa kesinlikle acımasız geliyordu. Barbarca. Bir Malfoy'un zarif, seçkin davranışları değildi. Hiç bu şekilde düşünmemişti - hayır. Bu saçmalıktı. Babası ona daha iyi öğretmişti. Potter'ın kibirli konuşmasının onu etkilemesine izin vermeyecekti.

Draco, Potter'ın tepkisini görmesini engellemek için boşuna bir çabayla kaşlarını çattı ama diğer çocuk ona bakma zahmetine bile girmiyordu. Potter'ın yüzü biraz daha solgunlaşmıştı ve ayakları üzerinde biraz sallanıyor gibiydi.

Harry yutkundu, çünkü zehirden dolayı midesinde hissettiği bulantı en az on kat artmıştı. Bunu görmezden gelmeye çalıştı, ama o kadar yorgundu ki, Malfoy'un ev cini cezasının daha hafif biçimlerini anlatması, canlı anıların hızla yüzeye çıkmasına neden oldu,

ve onları itip uzaklaştıramıyordu. Vernon Amca'nın etli elinin gömleğini ensesinde sıkıldığını ve onu kabaca dolabın içine ittiğini neredeyse hissedebiliyordu. Kulağına bağırarak sert sesi duyabiliyordu: "... ve bir hafta boyunca yemek yok!" Ve sonra dolabın kapısının arkasından çarparak kapanma sesini.

Malfoylar Dursley'lerden daha iyi değildi ve ironik bir şekilde, her biri diğerinin dünyada en çok nefret ettiği şeydi. Malfoylar da aynı cezaları insanlara uygun görüyor muydu? Muhtemelen, ama ailelerinin gerçek üyeleri için değil. Ev-elfleri, yeğenler ve kan düşmanları, onları bir yere kapatın ve boyun eğmeye zorlayın. En azından bu zindan, dolabının aksine, ona bacaklarını uzatabileceği bir alan sağlıyordu. Malfoy zindanlarının erdemlerini düşünmeye başladığı için kendini çabucak azarlayan Harry, kafasını sallayarak temizledi.

Malfoy ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Neyin var senin?"

Malfoy'un her zamanki tonu vardı elbette, ama sesinde garip bir yükseliş vardı; merak ediyordu. Malfoy bir şey öğrenmek istiyorsa, Harry neden ona bu zevki tattırsındı ki? "Defol git, Malfoy."

Harry yerine dönerken hiçbir cevap girişimi duymadı. Artık her yeri acıyordu, anatomi çizelgesinde bulamayacağınız parçaları bile. Sadece kıvrılıp yatmak ve bu berbat farkındalığın yok olmasına izin vermek istiyordu. Malfoy'un onu acı içinde görmesine izin veremezdi; herhangi bir zayıflık belirtisi göstermesine izin veremezdi. Elinde hiçbir yardım olmadan, tamamen yalnız, güçlü kalması gerekiyordu. Sahip olduğu tek şey buydu ve oradan canlı çıkmak için tek şansı da buydu.

Acı dolu bir homurtuyu bastırarak tekrar cenin pozisyonuna geçti, yaralı kolunu kucağına aldı ve her şeye rağmen Gryffindor Kulesi'nde uyanmayı ve tüm bunların çok tuhaf bir kâbus olmasını diledi.

Ve bir taş acı hissetmez;

Ve bir ada asla ağlamaz.

Acı ay

Hayatın benim yaşadığımı ne zaman fark ettim bilmiyorum. Kalbimin kelimeleri bir ite dizilmiş mahkûmlar gibi sıralandı. Rüyalar muhtaç çocuklar gibi gelip kolumu çekiştirdi, seni doyuracak halim yok, git dedim.

(~Indigo Girls)

Bölüm 3

Acı ay

Draco, Harry Potter'ın koltuğa kıvrılmış hareketsiz halini izledi. ve titredi. Zindanlar soğuktu. Her şey böyleydi ama bu Draco'nun bundan hoşlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Ayaklarını sandalyenin üzerinde altına soktu ve battaniyesini daha sıkı çekti. Uzun bir gece olmuştu ve henüz bitmemişti.

ayı saatler önce soğumuş, hiç dokunulmadan ayaklarının dibinde yerde bırakılmıştı. Annesi ayı tatlandırmasına her zaman izin vermemişti (şekerli çay uygun değildi) ve güzel kokusuna rağmen Draco ayın acı tadını hiç sevmemişti. Ayrıca, onu sıcak tutacak daha sert bir ieeği tercih ederdi - kafasında kontrolsüzce yüzmeye devam eden saçma düşünceleri bastıracak bir ieeği.

Kısacık bir an için (olarak söylemek gerekirse, anlık bir delilik anında), Biddy zindanlardan kaybolmadan önce neredeyse dili sürüp ondan özür dileyecekti. O, Draco Malfoy, bir ev elfinden özür mü dileyecekti? Akıl almaz! Ama daha da kötüsü, Potter

Draco'ya sırtını dönüp yerde mışıl mışıl uyuyormuş gibi kıvrıldı.

Kimse bir Malfoy'a sırtını dönmezdi ve işte Potter, sanki dünyada onu endişelendirecek hiçbir şey yokmuş gibi sakince bunu yapıyordu. Draco esasını iğrenç tutsağa çevirmeyi düşündü ama ne amaçla? Ona işkence etmek için mi? Nedense bu fikir cazibesini yitirmişti. Onu kontrol etmek mi? Görünüşe göre bu işe yaramayacaktı. Hayır, Potter'ı kendi oyununda yenmek istiyordu.

Durum ne olursa olsun, Potter her zaman zirveye çıkmayı başarmıştı. Sadece Quidditch de değildi. Ev Kupası, Üçbüyücü Turnuvası, medyada yer alma, şöhret ve servet... Draco'yu hasta etmeye yetiyordu. Şimdi soğuk zindan zemininde uyuyan o şans eseri çocuk, bir zekâ oyununda kazanıyordu.

Draco çenesini sıkıca kapattı. Hayır, bu sadece ilk raunttu. Bu yarışmanın gidişatını değiştirmek için bolca zamanı olacaktı. Potter'ın onu etkilemesine izin veremezdi. Kesinlikle bunun üzerinde durmayacaktı. Ama yaptığı tam olarak buydu ve bunu biliyordu.

Draco oturduğu yerde kıpırdanarak Potter'ı ve hücreyi görmemek için arkasını döndü.

Potter, "sadakat kazanmak" hakkındaki yorumunun Draco üzerinde nasıl bir etki yarattığını bilemezdi. Bir Malfoy olarak tüm hayatını saygı, prestij ve en önemlisi güç kazanmaya çalışarak geçirmişti. Sadakat sadece bu özelliklerin mantıksal bir sonucuydu, kendi başına duran bir nitelik değildi. Babasının Karanlık Lord'a olan sadakati, kendisinin babasına olan sadakati; sadakat basitçe en fazla güce sahip olan kişiye verilirdi.

Güç. Her şey bununla ilgiliydi. Nihai hedef. Elbette bu son adımdı; zaman, kurnazlık ve doğru insanları tanımayı gerektiriyordu. Draco için gençken bu uzak bir hedefti, bu yüzden saygı onun ara hedefi haline gelmişti. Bunu arkadaşlarından, profesörlerinden ve en çok da babasından aramıştı. Crabbe ve Goyle için yeterince kolay olmuştu. O serserilere bir kart numarası göster ve

Merlin'in ikinci gelişi gibi size taparlardı. Profesörler biraz daha zordu. Derslerinde, özellikle de İksir dersinde her zaman en yüksek notları almıştı; ama Dumbledore gibi Mudblood aşıkları burayı yönetirken, Malfoy adı eskisi kadar itibar görmüyordu. Draco zaman zaman kendini rezil etmeyi başarmış, birkaç profesörle başı derde girmişti ve her seferinde bunun Potter'la bir ilgisi vardı. Karanlık Orman'daki gözaltılar, hipogriflerle boğuşmalar ve uçan bir gelincik olarak geçirdiği acı dolu anlar - hepsi öyle ya da böyle Potter sayesinde olmuştu.

Doğal olarak, Potter ne zaman istemedен böyle bir şeye sebep olsa, babası ne kadar hoşnutsuz olduğunu belli ederdi. Lucius Malfoy'un saygısını kazanmak hiç kimse için kolay değildi. Hele bir de baban olunca bu iş daha da zorlaşıyordu. Draco hiçbir zaman yeterince iyi olamamış, hiçbir zaman yeterince hızlı hareket edememişti, oysa daha çok istediği bir şey yoktu. Tanrılar, ne kadar çok çabalarsa babasının beklentilerinin o kadar altında kaldığına yemin ediyordu. Tek Malfoy varisi olarak, koruması gereken bir itibarı vardı. Yerine getirmesi gereken bir kaderi vardı. Draco Malfoy gibi bir isimden sadece büyük şeyler .

O da çok yaklaşmıştı.

Babası Draco'nun ilk yılının sonunda aldığı karneden memnundu. Memnundu, ta ki Mudblood Granger'ın notlarını duyana kadar. Draco, babasının karne parşömenini şöminenin üzerindeki çerçevesinden çıkarıp bir asa hareketiyle küle çevirmesini utanç içinde izlemişti. Bir Mudblood tarafından kenara itilmişti. Küçük düşürücüydü. Utanç vericiydi. Burası bir Malfoy'un yeri değildi.

Yine de ilk Quidditch maçının etkileri kadar kötü değildi.

"şimdi, Draco, bu paranın satın alabileceği en iyi süpürge. Oğlumun en iyi süpürgeden başka bir şeyle kendini göstermesine izin ve performansından da en iyisinden başka bir şey beklemiyorum. "

Belli ki performansı babasının beklentilerini karşılayamamıştı. Potter'ı kışkırtmakla o kadar meşguldü ki, Snitch'in omzunun hemen üzerinde asılı durduğunu fark edememişti. Sadece bu da değil, Potter onu kırık bir kolla yenmişti. Herkes küçük kahramana yaltaklanırken, Marcus Flint Draco'yu bir trolün bile yüzünü kızartacak hakaretler savurmak için kenara çekmişti. Bu utancın ciddiyetine rağmen, babasından gelen mektup çok daha kötüydü. Kartal baykuşu ertesi sabah, üzerinde sadece *"Hoşnut değilim," yazan* bir mektupla gelmişti.

Böylece Draco gelecek yıla odaklandı. Bir dahaki sefere Potter' dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. Gözü Snitch'in üzerindeydi ve kazanacağından emindi. Oh, bu düşünce sürdüğü sürece çok hoştu.

Ertesi yıl, Potter bir Firebolt'un tepesinde sahaya fırlamıştı. Draco o günden beri o maçın son birkaç saniyesini kafasında tekrar tekrar yaşadı. Potter'ın çok önündeydi, Snitch'e yaklaşıyordu. Onunla altın ödülü arasında hiçbir şey yoktu... ta ki Potter Draco'nun düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde onu geçene kadar. Gryffindor Arayıcısı onu yolundan çekip minik küreyi ve Gryffindor adına Quidditch Kupası'nı aldığı anda Draco'nun eli Snitch'e sadece birkaç santim uzaktaydı.

Çıldırıcıydı. Bunun olmasının tek nedeni mükemmel Potter'ın daha iyi bir süpürgeye sahip . Bu yüzden Draco'nun tek yapması gereken babasından bir Ateşyıldızı istemektir, değil mi?

Daha fazla yanılmış olamazdı. Babasının gözleri çelikten hançerlere dönüşmüş, Draco'yu en az sözleri kadar etkili bir şekilde paramparça etmişti.

"Draco, son süpürgeye layık olduğunu bile kanıtlayamadın. Şimdi de sana geçen yıl aldığım güzel süpürgeyi suçlayarak beceriksizliğini mazur mu göstermek istiyorsun?"

"Hayır, baba! Sadece ben ..."

"Sessizlik. Bahane üretmeyi bırak. Üstün süpürgeye sahipken Potter'ı yenemedin, bu yüzden şimdi sana başka bir üstün süpürge vermek için bir neden göremiyorum. Bunu hak etmelisin."

Her şey buna geri döndü, değil mi?

Bu sefer bunu hak etmişti, değil mi? Bu gece Draco kazandığı zaferin tadını çıkarıyor olmalıydı. Varlığının baş belası Malfoy zindanlarındaki bir hücrede güvenle tutuluyordu ve onu oraya Draco koymuştu. Babası... Babası aslında onunla gurur duyuyordu. Öyle demişti. Yarın Karanlık Lord Malfoy adını ve hepsi Draco'nun şerefine olacaktı. O halde Draco neden şu anda kendi gözlerinin içine bakamıyormuş gibi hissediyordu?

Hepsi aynı nedenden kaynaklanıyordu, kederinden: hücrede uyuyan çocuk, en fazla on iki adım ötede, dünyadan habersiz.

Lucius Malfoy'un *"Seninle gurur duyuyorum Draco,"* diyen tatlı sesi. Potter'ın alaycı alttan alışı tarafından tamamen bastırılmıştı, *"Ne kadar ."* Neden Potter'ın sözleri zihninde kendi babasının uzun zamandır beklediği sözlerden daha canlı yankılanıyordu? Lanet olası Merlin'in sakalı; eğer Karanlık Lord'un çocuğun hayatta kalmasını açıkça istemesi olmasaydı, o çekilmez küçük yaralı kafayı kendisi öldürecekti.

Draco zehirli bıçağı zararsız bir arı sokması gibi omzunu delmek yerine Potter'ın ince boğazından geçirebilirdi. Orada durur ve Potter'ın kanının derisinden sızarak kazağını ıslatmasını ve yerde birikmesini izlemenin ihtişamına gülerdi. Kanın birikme şeklinden zevk alır, koyu kırmızı kırmızının tam tonunu ezberlerdi. Parmaklarının arasından kum gibi sızan Potter'ın yaşam gücünün metalik kokusunu almak gerçekten de tatlı bir intikam olurdu. Uzanıp bıçağı Potter'ın koluna silecek, zaferinin kanıtı olarak o son kan lekesini yerleştirecek ve Potter'ın bedeninden son yaşam damlalarının da çekilişini izleyecekti. Dehşete düşmüş gözlerine zaferle bakacak ve...

Draco kucağında yatan yayvan ve avuç içlerinin düzleşmiş haline baktı. Titriyorlardı. Hepsi bu kadardı, değil mi? Şimdi düşününce, bunu yapabileceğinden o kadar da emin değildi. Görev tam da sorumluluk küçük ve ödüller büyük olduğu başarılı olmuştu. Ama ya görev öldürmek olsaydı? Potter yüzüne meydan okurcasına meydan okuyana kadar bu olasılığı hiç düşünmemişti.

"Beni tek başına öldürecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum."

Yapabilir miydi? Draco hançeri Potter'ın boğazına saplayabilir miydi? Kendisine söylenmiş olsaydı, Potterı sadece sersemletmek yerine gerçekten zehirleyebilir miydi? Dürüstçe asasını Potter'ın delici yeşil gözlerine dikip yüksek sesle şöyle diyebilir miydi?
"Avada Kedavra" mı?

Draco başını öne eğip titreyen ellerinin arasına aldı ve parmaklarını yüzüne gömdü. Bu sorulara yankılanan bir "evet" cevabını verebilmeyi her şeyden çok istiyordu ama o gözlerde yanan bir şey görmüştü, canlı, çok insani bir şey. Düşmanınızı başka bir insan olarak değil, yalnızca bir amaca giden bir araç olarak görürsünüz. Potter'ı öldürmüş olabilir miydi? Artık bilmiyordu. Sadece bilmiyordu.

Harry fiziksel rahatsızlığına rağmen uyumaya çalışmıştı ama her yaklaştığında beyninden başka bir endişe verici düşünce geçip onu sarsarak uyandırıyor. Dünyanın yok olup gitmesine izin vermek çok daha kolay olurdu ama bunun için artık çok geçti. Gerçeklik sonunda onu geri dönülmez bir şekilde vurmuştu. İçinde bulunduğu durumun farkına varması onu hareket edemeyecek kadar şoka sokmuştu. Düşünmek istemiyordu ama zihni daireler çizerek dönüp duruyordu. Diğer her şey gibi bu da tamamen kontrolü dışındaydı. Belki de kendisini esir alanın varlığından , ama Harry'nin rahatsız edici düşüncelerinin çoğu parmaklıkların diğer tarafındaki sarışın çocuğa odaklanmıştı. Çağın en güçlü kötü büyücüsüyle yüzleşmek üzere olduğu düşünülürse -

yine - okul bahçesindeki kabadayı hakkında kara kara düşünmek için garip zamandı.

Yine de, Harry'nin yaptığı tam olarak buydu. Eğer o iğrenç gelincik olmasaydı, Gryffindor Kulesi'ndeki sayvanlı yatağında mışıl mışıl uyuyor olacaktı, İksir ödevinden başka bir derdi olmayacaktı. Soğuk bir zindan zemininde kışını dondurmuyor olacaktı. Omzu, Malfoy'un onu bıçakladığı yerde sürekli artan bir ağrıyla zonklamıyor olacaktı. Zihni kesinlikle bilinçaltında hendekler kazıyor olmayacaktı.

Harry omzundaki hasarın ne kadar kötü olduğunu kontrol etmek için cüppesini geri çekmeye neredeyse korkuyordu. Pek hoş olmayacağı kesindi, ama geriye dönüp baktığında, çok daha kötüsünün de olabileceğini fark etti. Çok daha kötü.

Ya Malfoy intikam alma ve nefreti yenme bıçağı Harry'nin boğazına götürseydi? Bu mümkündü. Malfoy gibi insanların öldürmek için güce ihtiyacı yoktu. Bu onların doğasının bir parçasıydı. İnsanlar onlar için kanlı canlı varlıklar değildi. Onlar nihai hedeften önceki açıklığı kapatan engellerdi.

Harry sadece Malfoy'un onu öldüremeyeceğini ima etmişti, çünkü bunun asla olamayacağını biliyordu ve bu basit gerçek Malfoy'u çileden çıkaracaktı. Şansı olsaydı bunu yapamayacağından değil; Harry, Malfoy'un onu sırtından bıçaklamakta hiç zorlanmayacağından emindi. Hayır, Malfoy'un Harry'yi öldürebileceğini kanıtlama şansı olmayacaktı, çünkü Voldemort bunu bir başkasının yapmasına asla izin vermezdi.

Voldemort o son intikamı çok ve Draco sadece arkasına yaslanıp izleyebilecekti. İroninin hastalıklı bir cilvesi olarak, Malfoy aslında Harry'yi korumak, Voldemort'un kullanımı için onu hayatta tutmak zorundaydı. Bu Malfoy'un egosuna indirilmiş bir darbe olmalıydı.

Tabii Harry kaçarsa, bu daha da iyi olur. Kaçarsa mı? Hayır. O *zaman*. Bir ıkış yolu olmalıydı. O lanet olası Yaşayan ocuk'tu. Voldemort'tan birden fazla kez kaçmıştı; Draco Malfoy'dan da kesinlikle kaçabilirdi. Belki de - eğer kartlarını oynarsa

Slytherin'i manipüle edebilirdi. Muhtemelen hücre kapısını açması için onu kışkırtabilirdi. Asasını geri alabilirdi. Sonra ne olacaktı?

Zamanı geldiğinde bir şeyler düşünecekti. Önce Malfoy'un sinirlerini bozması gerekiyordu ve -eğer birazcık bile sezgisi varsa- çoktan başlamış gibi görünüyordu.

Harry neredeyse Malfoy'un arkasını döndüğünde yüzündeki ifadenin ne olduğunu merak edecekti. Bunu bir kenara bırakalım; diğer çocuk üzerinde ne tür bir koz elde edebileceğini görmek için can atıyordu. Malfoy tek kelime etmemiş, tek ses çıkarmamıştı; Harry'nin takip edebileceği tek bir ipucu bile yoktu ve Harry, Malfoy'un önünde merakından bile vazgeçmeyi reddetti. Ama her zaman son sözü söylemeye çalışan biri için, Malfoy'un hakaret hakaretinin boş çıkması biraz şaşırtıcı olmuştu. Sesinin tonundaki hafif değişiklik daha da merak uyandırıcıydı. Harry *o kadar* derin bir darbe mi vurmuştu? Malfoy Harry'yi asla kendisinin öldüremeyeceğini biliyordu. Bu Slytherin için gerçekten o kadar rahatsız edici bir düşünce miydi?

Harry alt dudağını ısırды. Bu tam olarak doğru olamazdı. Belki de yaptığı hakaret gerçeğe biraz fazla yakındı? Malfoy her zaman korkak biri olmuştu, trol arkadaşlarının arkasına saklanıyor, ilk tehlike işaretinde kaçıyor, babasının adını kalkan olarak kullanıyordu. Bu mantıklıydı. Gerçekten de korkağın tekiydi ve Harry onu konuda uyarmıştı. Evet, tabii ki. Bu kesinlikle açıktı.... hayır değildi. Dişlerini dudağına biraz daha gömdü.

Malfoy'a ilk kez korkak dediğinde, onu babasının cüppesinin arkasına saklanmakla suçladığında, anında bir karşı atak gelmişti ve bu oldukça derin bir ataktı. Harry ailesiyle ilgili sözleri hatırlayınca boğazının biraz düğümlendiğini hissetti. Eğer o parmaklıklar orada olmasaydı, Malfoy'un soluk borusunu kendi elleriyle ezebilirdi. İki santim daha atsa onu yakalayacaktı. Onun yerine kapana kısılmıştı ve ailesini savunmak için onlara hakaret eden piç kurusuna ters ters bakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Eğer bakışlar öldürebilseydi...

Ama ne yazık ki yapamadılar. Ne tuhaf, Malfoy bir an için sanki bakışların yapabileceği şey tam da buymuş gibi görünmüştü. O gri

Her zaman alaycı bir tavırla kısılmış olan gözleri ardına kadar açılmış, zorlukla dizginlenmiş bir telaşla parlıyordu. Malfoy'un gözleri Harry'ye ilk kez canlı görünüyordu ve Harry'nin gözlerinin altında gördüğü kıvılcım korkuydu. Bu herifin işine yaramıştı. Korku tam da o gözlerin içermesi gereken şeydi. Ama yine de, başka bir şey daha .

Harry alt dudağını ön dişlerinden kurtardı ve yanağının iç kısmını arka azı dişlerinin arasına çekti. Isırdı. Sertçe. Acı, zihnini etrafını saran küçük aydınlanmadan uzaklaştırmak için çok az şey yaptı. Tamam, korku vardı ama aynı zamanda bir tür tanıma da vardı. Tanıma mı? Neyi tanıyordu ki? Harry'nin ne kadar öfkeli olduğunu mu? Bu insan duygularını anlamayı gerektirirdi. O küçük budalanın damarlarında, yüzüne çarparsa aşk gibi basit bir duyguyu tanıyacak kadar insanlık dolaşmıyordu.

Harry yanağının içini dişlerinden kurtardı. *Bu da* nereden çıktı? nereden geliyor?

Düşünce treni boğuk bir öksürük sesiyle kesilmeden önce bunu düşünecek zamanı olmamıştı. Harry saatlerce sessizliğini koruduktan sonra, merakının onu yenmesine izin vermeye karar verdi. O kadar uzun süredir kıpırdamadan oturuyordu ki, sırtını duvara yaslayıp Malfoy'a bakmak için başını çevirdiğinde tüm kas lifleri parçalanacak gibi oldu. Gözlerini karşılayan manzara en hafif tabirle ürkütücüydü.

Malfoy iki büklüm olmuş, güzel işlemeli bir yorgana sarılmış, başı ellerinin arasındaydı. Normalde kaygan olan saçları uçlarından kabarmıştı. Daha da eğlencelisi, omuzları titriyordu, hafifçe, ama kesinlikle titriyordu. Harry şaşkınlıktan ağzının açık kalmasına izin verdi. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. *Oyun başlasın.*

"Sorun ne Malfoy? Oyuncak ayını mı kaybettin?"

Sarışın başını kaldırdı ve normalde kendilerine yabancı olan bir şeyin, yani duygunun çarpıttığı klasik Malfoy yüz hatlarını ortaya çıkardı. Peki, ne

bir kavram. Küçük yılan aslında insani duygulara benzer bir şeyler hissedebiliyordu. Harry hangi duygu olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama neredeyse gerçek gibiydi. Neredeyse.

"Bana ne dedin, Potter?" Sesi alçak ve hırıltılıydı.

"Özür dilerim, özel bir anınızı mı böldüm? Sizi yalnız bırakayım... Bekle, yapamam! Çok kötü, değil mi Malfoy?"

"Senin derdin ne be?" Ses tonu geri gelmişti.

"Bunu bir düşüneyim." Etkili olması için durakladı. "Evet, şimdi hatırladım. Seninle birlikte bir zindanda kapana kısıldım, dengesiz bir karanlık büyücünün ellerinde kesin sonumu bekliyorum. Bu her şeyi açıklıyor." Kendine sessiz bir homurdanma izni verdi, bu da omzuna doğru bir acı dalgası gönderdi ve yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Neredeyse unutuyordum, bıçak yarası da güzelmiş."

Malfoy bir an duraksadı, çok değil, ama Harry'nin fark etmesine yetecek kadar, sonra da, "Sen daha iyisini hak etmiyorsun," diye karşılık verdi.

Harry şaşkınlıkla Malfoy'a baktı. Slytherin onun gözlerinden dikkatle kaçıyor, boynunu bir tavus kuşu gibi uzatarak gösteri yapıyordu. "Daha iyisini *hak* etmiyor *muyum*? *Hak etmek mi*? Peki *bunu* nasıl değerlendiriyorsunuz? "

Malfoy, "Bütün hayatını senin için çok büyük olan şeylere karışarak geçirdin," diye burnunu çekti. "Okulun sahibiymişsin gibi kasıla kasıla geziyorsun ve tüm profesörler kışını öpüyor, senin için özel izinler çıkarıyor, özellikle de Mudblood aşığı Dumbledore. Çağın en güçlü karanlık büyücüsüyle kavga ettin ve en önemlisi," Malfoy dönüp Harry'ye baktı, bakışlarını dikkatle Harry'nin kaşlarının hemen üzerine yerleştirdi, "ailemle uğraştın. Asla iyi bir hareket değil Potter."

Harry yutkundu. Bu suçlamalar yığının nereden başlayabilirdi ki? İç çekti. En tepeden başlayıp

Aşağıya doğru, diye düşündü. "Malfoy, Voldemort'a bulaştığımda bir yaşındaydım." Malfoy isim karşısında irkildi, ama Harry aldırmadı ve devam etti. "Tarih kitaplarına son baktığımda, evime dalıp annemle babamı öldürmüş, sonra da benimle uğraşmaya kalkmıştı. Bunların hiçbirini hatırlayamayacak kadar küçüktüm ve sen kavgayı *benim* başlattığımı mı söylüyorsun? Bu gerçekten komik, Malfoy. Gerçekten imkânsız ama gerçekten komik."

"O değil, seni . Okuldayken. Karanlık Lord'un işine kendi başına burnunu soktun. Geçen yıl yeterince kötüydü, şanlı küçük bir kahraman gibi Bakanlık'ta geziniyordun, ama başından beri böyle numaralar yapıyordun. Babam bana hepsini anlattı. Sadece gidip cesur küçük Gryffindor olmanız, kanlı Taş'ı korumanız, sonra da Sırlar Odası'nı karıştırmanız gerekiyordu. Okul sonunda Mudblood pisliğinden kurtulmuş olacaktı ve sen de yol."

Harry kendini ayağa kaldırdı, omzu kolundan aşağıya ve göğsüne zonklayan dalgalar gönderirken, herhangi bir acı görüntüsüne karşı kendini çelikleştirdi. Yerde yavaşça ve kasıtlı olarak hücrenin parmaklıklarına doğru yürüdü. "İnsanlara böyle hitap etme. Canavarın saldırdığı kişiler iyi cadılar ve büyücülerdi, sayabileceğim bazılarından çok daha iyi ve saygınlardı." Malfoy'a anlamlı anlamlı baktı.

Malfoy homurdandı. "Kıçımın iyisi. Bir Hufflepuff ve o cılız Creevey çocuğu. Ve o canavar, o çirkin Granger'ı gerçekten öldürseydi okula bir iyilik yapmış olurdu."

Harry'nin göğsünde yakıcı bir öfke yükseldi ve parmaklıklara uzanmaya başladı, sanki onları kendi kendine büküp kaçabileceğini ve diğer taraftaki piçi boğabileceğini umuyordu. *Buna kalkışma, Harry. Onun istediği de tam olarak bu. Yemi yeme. Kontrolünü kaybetme.* Ellerini indirdi. Sıkılmış çenesinin arasından, başarabildiği en düzgün ses tonuyla konuştu. "Sen sadece onu kıskanıyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun, Potter?"

Sorular soruyor. Bu da savunmaya geçtiği anlamına geliyor.

"Hermione'nin aradan çekilmesini istemenin tek nedeni onun seni her fırsatta yenmesi, İksir'de bile."

"Humph. Küçük Mudblood arkadaşını çok fazla önemsiyorsun."

Harry başını salladı, öfke yerini kararlılığa bırakırken, o da yemleme oyununa girişti. "Onu çok takdir ediyorum ve iyi bir nedeni var, sadece senden çok daha zeki olması değil. Evet, onu kıskanıyorsun. Ya öyle, ya da arkadaşım olduğu için. Bu mu Malfoy? Bana ulaşmak için başka bir yola mı ihtiyacın var? Hangisi? Onun işaretlerini kıskanmak..." Harry durakladı ve bir kaşını kaldırdı. *Öldürmek için git.* "... yoksa benimle olan arkadaşlığını mı kıskanıyorsun?"

Malfoy'un yüzü sanki kötü bir peynirden boğuluyormuş gibi buruştu. Kısa bir süre homurdandı ve sonunda hırlayarak, "Kendimi zavallı bir Çamurkan'la kıyaslamak gibi bir arzum yok, ne de onun *senin* gibilerle arkadaşlığını kıskanırım." dedi. Son kelimedeki zehir aşikârdı.

Harry gözlerini kısarak Malfoy'a gözlüklerinin alt yarısından baktı ve muzaffer bir gülümsemeyi bastırdı. *Çok kolaydı.* "Tamamen ikna olmuş değilim. Hermione ve Ron tanımak isteyebileceğim en iyi cadı ve büyücülerden ikisi. Onlar benim için ölür, ben de için ölürüm. sadakattir Malfoy ve kıskanılacak çok şey var."

"Crabbe ve Goyle -"

"- Kendilerine köpek bisküvisi ikram eden herkese yuvarlanıp getirirlerdi. Oh evet, bu gerçekten özel bir şey."

Draco aslında Potter'ın ulaşamayacağı bir yerde durana kadar yerinden kalktığını fark etmemişti.

"Crabbe ve Goyle onlara ne söylersem yaparlardı."

"İyi eğitilmiş bir cocker spaniel de öyle. O kadar zeki olmasalar da sizi büyümüş köpek yavruları gibi takip ederler ve siz de onları kullanırsınız. Arkasına saklanabileceğiniz daha büyük ve güçlü biri olmadan bir hiçsiniz."

Draco küstah tutsağına ters ters bakarken kızgınlığının yerini öfkeye bıraktığını hissetti. Potter *onun* tutsağıydı, *onun* kontrolü altındaydı ve çocuk ayağa kalkıp onu küçümsemeye *cüret* mi ediyordu? Draco ellerinin titremeye başladığını hissedebiliyordu. Potter'ın fark etmemiş olmasını umarak onları yumruk yaptı. "Buradaki küçük arkadaşların olmadan sen pek bir şey sayılmazsın, Potter," diye hırladı.

Siyah saçlı çocuk başını düşünceli bir şekilde yana eğdi, hasarlı gözlükleri burnunun üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede dururken bile kendinden çok emin görünüyordu. "Madem kendinden bu kadar eminsin Malfoy, neden bana asamı geri verip dışarı çıkmama izin vermiyorsun ve benimle yüzleşmiyorsun? kendin mi?"

Draco'nun kulaklarının arkasında ısı yükselmeye başlamıştı. Şu anda, Potter'ın ona karşı hiç şansı olmadığını kanıtlamak için hücredeki iğrenç piçle düzgün bir düello yapmaktan daha çok istediği bir şey yoktu, ama bu yakın zamanda deneyemeyeceği bir şeydi. Ayrıca, bu sadece bir numaraydı. Potter ona kaçma şansı tanımak için onu kıışkırtmaya çalışıyordu. *Daha çok dene Potter, işe yaramayacak.*

Draco kendini yavaş ve sakın bir nefes almaya zorladı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi Potter?"

Potter burnundan bir nefes verdi. "Aslında tuvaleti kullanmak istiyorum. Hangi cehenneme gitmem gerekiyor?"

Draco'nun üst dudağı küçümseyici bir küçümsemeyle kıvrıldı. Bir elini kaldırıp hücrenin uzak köşesindeki zeminde bir deliği işaret etti. "Evin tüm konforu, değil mi Potter? Eminim Weasley'lerin evi için adil bir eştir." Çenesini dışarı çıkardı. Bu raundu kesin o kazanmıştı.

Potter tek ayağıyla köşeye doğru bir adım attı ama vücudunun duruşu aynı kaldı. "Senin hiçbir şeyin Weasley'lerin sahip olduklarının yarısı kadar bile iyi olamaz Malfoy. Şimdi, izin verir misin? Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Potter bir kez daha Draco'ya sırtını döndü ve onu ağzı açık . O inanılmaz piç yine yapacağını yapmıştı. Potter onu her zaman hazırlıksız yakalamayı nasıl başarıyordu?

Draco hâlâ kafası karışık ve sinirli bir halde hücreden uzaklaştı. Potter'ı iş yaparken görmeye hiç niyeti yoktu, bu yüzden somurtkan bir tavırla sandalyesine geri döndü ve minderlere gömüldü. Babasının o anda onu görememesi iyi bir şeydi. Bir Malfoy'un kambur durmaması gerekirdi.

Dalgınca yere tekme atıyor, yerdeki bir delikten aşağı akan suyun sesini için elinden geleni yapıyordu. Neredeyse sabah olmuş olmalıydı, çünkü midesinin kahvaltı için yüksek sesle şikayet ettiğini duyabiliyordu. İşin garibi, aslında hiç aç değildi. Draco, Potter'ın hücrenin köşesinden ayrılıp geceyi geçirdiği yere geri döndüğünü fark etmedi bile.

Önündeki duvara dümdüz bakan Draco zihnini boşaltmak için elinden geleni yapıyordu. Bütün bu karmaşanın ne kadar çıldırııcı olmaya başladığını düşünmek istemiyordu. Karanlık Lord ödülünü almadan önce neredeyse üç hafta daha nöbet tutacaktı. Eğer son birkaç saat bu kadar kötüyse, Merlin aşkına, geri kalanıyla nasıl başa çıkabilecekti? Potter'la yatıya kalmanın eğlence ve oyun olmasını beklemiyordu ama aynı zamanda güç mücadelesinin ağır elinin parmaklıkların diğer tarafından geleceğini de hiç düşünmemişti.

Düşünceleri midesinin tekrar guruldamasıyla kesildi, ama ona zihinsel olarak susmasını söyleyemeden, gürültülü bir çatırtıyla cevaplandı. Bidy kabak suyu, kızarmış ekmek, pastırma, biraz meyve ve tabii ki dumanı tüten bir demlik çayla dolu bir tepsiyle önünde belirdi.

"Efendi Malfoy, efendim! Biddy, Bayan Malfoy tarafından gönderiliyor. Hanımefendi Biddy'ye genç efendiye düzgün bir kahvaltı yapması gerektiğini hatırlatmasını söylüyor, efendim."

Draco kaşlarını çattı. "Aç değilim."

"Efendim, Bayan Malfoy ısrar ediyor, efendim." Ev cini tereddüt etti. "Üstat Malfoy da Biddy'nin size mahkûmun da yemek yemesi gerektiğini söylemesini istiyor, efendim."

Draco gerçekten de balkabağı suyu sürahisinin yanında iki bardak ve fazladan boş bir tabak olduğunu fark etti. Gözlerini devirdi ve başını salladı. Bir Malfoy her zaman naziktir, evet; ama bu Potter'la aynı kahvaltıyı paylaşmak zorunda olduğu anlamına gelmemeliydi. Muhtemelen Biddy'ye hem Potter hem de kendisi için kahvaltı söylenmişti ve tutsakların kendilerini tutsak edenler kadar iyi yemek yemesinin uygun olmadığını bilmiyordu. Draco içini çekti. Şu anda cahil ev cücesini doğru düzgün düzeltecek enerjisi yoktu.

"Efendi Malfoy'un Biddy'den başka bir şeye ihtiyacı var mı, efendim?" Başını salladı. "Hayır, gidebilirsiniz."

"Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim." Eğildi ve dün gece bıraktığı, içinde soğuk çay demliğinin hâlâ dolu olduğu tepsiyi aldı.

Mutfaklara geri dönmek için ayağa kalktığında Draco ona doğru düzgün bakabildi. Sandalyesinde kambur dururken, ilk kez bir ev cini ile göz göze geliyordu.

Yıpranmış bir yastık kılıfına bürünmüş ve belirgin bir şekilde kederli görünen bu manzara, bir Malfoy'un görmek için kendini alçaltması gereken bir manzara değildi.

Ancak, şimdi bunu gördüğüne göre, görmemiş gibi davranmasının bir yolu yoktu. Zaten duygusal olarak örselenmiş hissediyordu, bu da beynini daha önce hiç sallanmadığı yönlerde savuran bir başka şeydi. Aslında bunu söylemeye niyetlenmemiştir; girdap gibi dönen düşüncelerinin karanlık derinliklerinden ağızından kaçmış olmalıydı. Muhtemelen tarihte ilk kez bir Malfoy, bir ev cininin gözlerinin içine bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Biddy'nin kulakları büyük bir sevinçle dikildi ve iri gözlerinin kenarları sulandı. Heyecanla başını sallamaya ve yüksek sesle ciyaklamaya başladı. "Oh, Efendi Malfoy, efendim! Hoş geldiniz, efendim! Usta'nın Biddy'den başka bir şeye ihtiyacı olursa, çağırmanız yeterli, efendim!" O kadar alçak sesle eğildi ki neredeyse tepsiyi düşürecekti. Yayını hâlâ tutarken, keskin bir çatırtıyla gözden kayboldu.

Draco az önce ne yaptığını ve Biddy'nin az önce ne söylediğini anladığında ayaklarını taş zemine dayadı ve sandalyesinde kendini biraz daha yukarı itti. En hafif tabiriyle beklenmedik bir şeydi. Babası bunu asla onaylamazdı. Bir Malfoy *asla* bir ev-elfine teşekkür etmezdi. Bu, yaratıkların küstahlığına yol açabilirdi. Akıllarına bir fikir gelebilir, hatta belki de kendilerini teşekkürü hak eden biri olarak görebilirlerdi.

Biddy ona bir şey istediğinde "sadece araması" gerektiğini hiç söylememişti. Elbette, eğer isterse, onun izni olsun ya da olmasın, arayacaktı. O da gelirdi; teşekkür etmesine gerek yoktu. Bu bir ev elfinin göreviydi. Ama yine de bu garip bir şekilde farklıydı. Ham, zoraki bir hizmetkârlık değildi bu. Biddy hizmetlerini *isteyerek* sunmuştu. Alışılmışın dışındaydı ama neredeyse... *iyi* hissettiriyordu. Belki de, sadece belki, Potter bir şeylerin peşindeydi.

Harry gözlerini Malfoy'a dikti. Sayıklıyor olmalıydı, çünkü bir an için sanki Malfoy ev cücesine teşekkür etmiş gibi geldi. İşte buydu. Sayıklama.

Malfoy Harry'nin baktığını fark etmiş olmalıydı ve en iyi küçümseme maskesini takarak ona döndü. "Neye aval aval , Potter?"

"Bir imgelem gördüm. Bir an için, kısa da olsa, neredeyse bir insana benziyordun. Yine de endişelenmene gerek yok, çünkü sonra aklımı kaçırıyor olmam gerektiğini fark ettim." Harry duvara ve gözlerini kapatarak bir sonraki yaylım ateşine hazırlandı.

"Ne biliyorsun Potter?"

Harry duvardan uzaklaşıp oturdu ve Malfoy'a döndü. Nasıl bir sözlü saldırı bekliyorsa, öyle bir şey olmamıştı. Diğer çocuk hâlâ Harry'ye küçümseyerek bakıyordu, ama sesinde her zamanki zehirli sertlik yoktu. Neredeyse... şaşkın gibiydi.

"Bir Malfoy her zaman naziktir," diye devam etti Draco. "Ben sadece adımın beklentilerini getiriyorum."

"Bu övünmek isteyeceğim bir şey değil. Babanın Dobby'ye karşı ne kadar 'nazik' olduğunu gördüm. Hayatım boyunca bir canlıya böylesine iğrenç davranıldığını görmemiştim." Bu düşünce Harry'nin zihninde sessizce sona erdi: *Belki Dursley'lerin bana davranışı hariç.*

Malfoy, sesi titremeye başlamış olmasına rağmen, "Babam sadece onun gibi birinden sadakat ve saygı bekler," diye burnunu çekti.

"Yani onun gibi biri kendini güçlü hissetmek için çaresiz yaratıkları dövmek ve onları aç bırakmak zorunda mı? Baban hasta."

"Babam büyük bir adamdır!" Malfoy yaralı bir hayvan gibi böğürdü. "O gururlu ve onurlu bir adam, gururlu ve onurlu bir aile geleneğini sürdürüyor."

"Ne geleneği? Zalimlik mi?"

Malfoy'un balonundaki sıcak hava belli ki sönmüştü. "Anlamamı beklemiyorum."

Harry başını salladı. "Sorun değil, çünkü bunu istediğimi sanmıyorum." Anlayacak ne vardı ki? Lucius Malfoy orijinal Kötü Piç'ti ve Draco da eğitimdeki Kötü Piç'ti. Malfoy geleneği Slytherin'in en iyi haliydi; bitmek bilmeyen güç arayışında kurnazlık ve açgözlülüğün dizginlenemez kullanımı. Hiçbir bedel çok yüksek değildi, insan hayatı bile.

Peki Malfoy neden Biddy'ye teşekkür etmişti?

Bu başka bir oyun olmalıydı, Malfoy ona karşı kendi zihinsel savaşını yürütmeye çalışıyordu, belki de bir karşı saldırı. Ama bu oyun farklı görünüyordu ve Harry bunun nereye varacağını merak ediyordu.

Malfoy bir ayağını yerde ileri geri sürüyor, bir kez daha sandalyesine kıvrılmış, önündeki kahvaltı tepsisine bakıyordu. Harry sessizce onu izliyor, Slytherin'in bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyordu.

"Çay ister misin?"

"Ne?" Harry kendini sorarken buldu, şaşkınlığını sesinden pek de uzak

"Salak mısın sen? Çay ister misin diye sordum. Seni beslemem gerekiyordu, unuttun mu? Benim için kişisel bir fark yok ama açlıktan ölürsen Kim Olduğunu Bilirsin'e bir faydan olmaz."

Malfoy, Voldemort'un adını kullanmadı. olursak, babası da kullanmamıştı. Harry beyninin derinliklerinde bir yerde, bu bilgi kırıntısını daha sonra kullanmak üzere dosyaladı ve elindeki daha acil sorunun arkasına gömdü. "Çay?"

"Bana bir daha sordurtma Potter, yoksa onu giymek zorunda kalırsın."

"Tatlandırılmış mı?"

"Şekerli çay mı? Saçmalama. Çaya şeker eklemek değil." Konuşan annesiydi ve Draco bunu biliyordu.

Harry başını salladı. "O zaman hayır, teşekkürler. Şekersiz tadı bana hep acı gelir."

Draco başını kahvaltı tepsisinden biraz kaldırıp göz ucuyla Potter'a baktı. Bu nasıl bir oyundu böyle? Potter bunu söyleyemezdi! Bu çok... çok... O

mahkumuyla ortak çay içme tercihlerine bile sahip olmayacaktı. Olmayacaktı. O bir Malfoy'du.

Draco başını tekrar eğdi ve sanki benzerlikleri kulaklarından uzaklaştırılabilecekmiş gibi salladı. Başka bir şey söylemeden iki kalın dilim kızarmış ekmeği tabaklardan birine, birkaç tanesinin yanına koydu. pastırma parçaları ve bir fincan dolusu balkabağı suyu döktü. Potter süreç boyunca onun her hareketini izliyordu. Bırak onu. "Elma mı portakal mı?"

"A değilim."

Draco içini çekti ve bu kez daha ısrarlı bir şekilde tekrarladı, "Elma mı portakal mı?"

Bir duraklama. "Elma."

Draco sessizlik içinde fincanı ve tabağı hücreye taşıdı. Sadece yüklü bir tabağın sığabileceği büyüklükte yatay bir yuva vardı. Hücrede geçirdiği o bir gecede, o deliğin ne işe yaradığını merak etmişti. Artık biliyordu.

Potter yanındaki yerinden kıpırdamamıştı ve Draco sabırsızca ayağını yere vurdu. "Kendini a bırakmanın sana hiçbir olmayacak." Huysuz bir çocukla ilgilenmek gibiydi.

Cevap tanıdık gelen alaycı bir ses tonuyla geldi. "Ah, Malfoy, umursadığını bilmiyordum."

Draco neredeyse kahvaltayı bırakıyordu. Beyni bu alaycı ima karşısında protesto çığlıkları atıyordu. Bu gerçeğe kesinlikle en uzak şeydi. Çocuk onun can düşmanıydı, ailesinin düşmanı olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Potter'dan yakıcı bir tutkuyla nefret ediyordu. Draco burnunun ucuyla bakarak, sesini tekrar yumuşatmaya çalıştı. "Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamaz. Ben sadece emirleri uyguluyorum. Sana canlı ihtiyacımız var."

Potter öne doğru eğilip önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra da ayağa kalktı, artık sol omzunu tuttuğu belliydi. Parmaklıklara yaklaşırken yere bakıyor, Draco'yu fark etmemiş gibi görünüyordu. Elleriyle tabakları kavradığı anda yüzü yukarı kalktı ve Draco'yla göz göze geldi. "Voldemort'un beni kendi amaçları için kullanmasına izin vermektense kendi şartlarımla ölmeyi tercih ederim. Hatta beni öldürmene izin vermeyi bile tercih ederim."

Draco gözlerini ayıramıyordu. Potter'ın gözlüklerinin ardında yeşil ateş topları vardı, söylenmemiş suçlamalarla alev alev yanıyorlardı. Sert duygular Draco'nun göğsünü sarmış ve sıkıca sıkıştırmıştı. Öfke, kızgınlık, *korku* ...

Potter sonunda arkasını döndü ve kahvaltısıyla birlikte duvar dibindeki yerine çekildi. Göğsünü saran demir bandın yerini yeni bir his, bu kez farklı bir tür nefessizliğin eşlik ettiği garip bir tür için için yanan sıcaklık alırken Draco kıpırdamadan durup derin derin soludu. O korkunç yakıcı farkındalıkla, incinmenin böyle bir şey olduğunu anladı.

Potter bunu nasıl yapıyordu? Draco çocuğun kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Gryffindor zayıftı, diye kendine bir kez daha hatırlattı Draco. Silahsızdı, hapsedilmişti, çaresizdi... ama de Draco'nun hiç olmadığı kadar güçlüydü. Onu dehşete düşüren de buydu.

Draco sonunda rakibinin bu kötü koşullar altında bile üstün olduğunu keşfetmişti ve muhtemelen ölene kadar da hep öyle kalacaktı. En azından görünürde bir son vardı ve sorumluluk Draco'nun üzerine kalmayacaktı. Garip bir şekilde, bu düşünce onu beklediği kadar rahatlatmamıştı.

Potter sessizce yerinde oturuyor, elindeki elmayı bileğinin bir hareketinden başka bir şey yapmadan dalgınca bir elden diğerine savuruyordu.

Draco çenesini dikleştirdi ve tanıdık nefretin sıkıntısını bastırmasını diledi. Bu işe yaramayınca, sinirlenmeye karar verdi. "Bu yemek, Potter. Oyuncak değil."

Harry hiç acele etmeden elmadan büyük bir parça ısırды ve tekrar fırlatmaya başladı. Ağzındaki lokmanın etrafında mırıldandı, "Bu

İkisi de."

Draco yüzünün ısındığını hissetti. Görünüşe göre bu kaybedilmiş bir savaştı. Çocuk Draco'nun kadar sinir bozucuydu. Yine de Karanlık Lord gelene kadar bekleyin. Sadece bekle. Potter kesinlikle buna karşı koyamazdı, değil mi? Hayır. Çocuk çatlayacak ve sonra bir kez daha, Draco'nun her zaman nefret sevdiği o zavallı, küçük, Çamurkan seven Gryffindor düşmanının görüntüsüne bürünecekti. Bekle biraz.

Saatler geçti. Draco tüm bu olanları sessizce izledi, başka bir sözlü savaşın içine çekilmeyi reddetti ve neyse ki Potter ona bir teklifte bulunmaya pek istekli görünmüyordu. Elma bir kenara bırakılmış ve ısırılan tek yeri kahverengiye dönmüştü. Çaydanlığın ağzından çıkan buhar uzun zaman önce kesilmişti. Biddy geldi, tepsiyi aldı ve gözden kayboldu. Tüm bu süre boyunca Potter kıpırdamadı ya da konuşmadı, Draco da öyle.

Draco uyuklamaya başladığını hissederken acı dolu bir tıslama onu tamamen uyandırdı. Sandalyesinde doğrulurken Potter'ın yere eğilmiş olduğunu gördü, yüzündeki acı elini alına bastırarak kısmen gizlenmişti. Draco, Potter'ın tavrındaki ani değişiklikten o kadar ürkmüştü ki, zekice bir yorum yapmak için kendine zaman tanımadı. "Ne oldu?"

Potter'ın elini yüzünden çekip çok ciddi bir ifadeyi ortaya çıkarması an aldı. Tek bir kelime fısıldadı.

"Voldemort."

Zindanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve Draco'nun az önce kimin geldiğini anlamak için bakmasına gerek kalmadı.

Görev Yüğü

Mücevherden bir taş içinde gülmek,

Bir asanın yarısından uyuşmak.

Dönüp duruyorum, dönüp

öğreniyorum, "Yanmadan yakala

kendini."

Kralın önünde bir joker dansı,

Şingirdayan boncuklar ve gümüş

halkalar. Gözlerinizi kapatın ve sesi

çıplak bırakın, Zıplayın - düşün.

(~Indigo Girls)

Bölüm 4 Görev

Yüğü

Merdivenlerden inen cüppenin eteklerinin altında siyah botların parlayan parmakları belirdi, sonra pul gibi eller, sonra da Draco'nun o güne kadar gördüğü en korkunç yüz. Draco sandalyesinden fırladı; böylesine güçlü bir büyücünün huzurunda otururken yakalanmak olmazdı. Hava görünmez karanlık enerji dalgalarıyla çatırdadı ve Draco kollarındaki tüylerin diken olduğunu hissedebildi. Son birkaç saat içinde deneyimlediği yeni ve rahatsız edici şeyler listesine bir yenisini daha eklemişti. Lord Voldemort yanından geçerken sırtını duvara yasladı.

Hücrede, Potter sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu. Yüzü sanki bir şey onu acı verici bir şekilde kör ediyormuş gibi çarpılmıştı. Draco tahmin etti.

Bu tepkiye neden olan şey yara izi olmalıydı. Ancak Potter duvarın uzak köşesine çekilmek yerine, hücre parmaklıklarına doğru bir adım attı. Yine de daha ileri gidemedi.

Dudakları sapkın bir sırıtışla geriye çekilen Voldemort cüppesinden asasını çıkardı ve tutsağa doğru savurdu. "Prohibito!"

Sanki devasa bir el tarafından kenara çekilmiş gibi, Potter hücrenin arka duvarına doğru uçu ve iki büküm oldu. Orada sallanan kelepçeler canlanarak el ve ayak bileklerine dolandı. Bağlarına karşı mücadele ederken, zincirler duvara doğru geri çekilerek onu sıkıca yerine sabitledi. Başka bir Voldemort asasını rahatça sallayarak, Potter'ın ağzını saran kalın bir kumaş bandı gönderdi ve çocuğun ağzını etkili bir şekilde tıkadı.

Asayı tekrar cüppesinin içine soktu. "Malfoy, hücrenin kilidini aç." Voldemort'un sesi Draco'nun kulaklarını keskin bir şekilde tırmaladı, aynı anda hem dehşet verici hem de güçlüydü. Anahtarı raftan almak için otomatik olarak döndü ama babasının bunu çoktan yapmış olduğunu gördü. Lucius kilide doğru ilerleyip anahtarı çevirirken Draco'ya bir kez bile bakmadı. Voldemort onun yanından geçip hücreye girerken derin bir saygıyla eğildi.

Karanlık Lord, ağına takılan bir sivrisineğe yaklaşan bir örümcek gibi Potter'a doğru ilerledi. "Bay Potter. Bu olağanüstü olayda bize katılmanız ne kadar güzel." Sesi karanlıktı, ısıklı ve merhametten eser yoktu. Karanlık Lord'un ne kadar güçlü olduğunu görmek kolaydı. Draco şimdi babasının neden böyle bir güce hizmet etmeyi seçtiğini tam olarak anlıyordu.

Kısıtlanmış olmasına rağmen Potter orada olmaktan ne kadar memnun olduğunu göstermek için mükemmel bir iş çıkarıyordu. Metal kelepçelere karşı zorlanıyordu ve Draco keskin olmayan kenarların neredeyse bileklerindeki deriyi kestiğini görebiliyordu. Çılgınca kıvranırken gözleri meydan okuma, acı, küçümseme ve saf, katıksız nefretle parlıyordu. Yıllar boyunca Draco'ya attığı bakışlar neredeyse şefkatli görünüyordu. Draco kelepçelerin taş duvara ne kadar sağlam bağlandığını merak etti.

"Hadi ama Potter. Bu görkemli bir etkinlik olacak. Bunun bir parçası olmaktan onur duymalısın." Voldemort çırpınan çocuğun önünde yavaşça ileri geri volta atmaya başladı.

Draco yan gözle babasına baktı. Lucius bir nöbetçi gibi kıpırdamadan duruyor, h credekileri dikkatle izliyordu. Draco yutkundu ve babasını taklit ederek kendini biraz daha dikle tirdi. Hücrede Voldemort monologuna devam ediyordu.

"Parlak küçük Portkey'inle ka tığın gece neredeyse bana bir iyilik yapıyordun. O zamanlar bedenimi ve gücümün çoğunu geri kazanmak yeterli bir hedefti. Seni öldürebilir ve bu i i bitirebilirdim. Ancak bedenime kavu tu umda ve sadık  l m Yiyenlerim bana geri döndüğünde, zamanımı bekleyebilirdim."

Potter'ın önünde volta atmayı bıraktı ve çocuğa doğru bir adım attı. Potter'ın yüzünde boncuk boncuk terler oluşmaya başladı ve gözlükleri burnunun ucuna doğru kaydı.

"Benden bir şey aldın, Potter. G  . Güçlü bir büyücü olduğunun farkındayım ama bu yeteneğin çoğu sana ait değil. Şimdi onu geri alacağım." Bir eliyle uzandı, uzun bir parmağını uzattı ve Harry'nin yara izine bastırdı.

Göz kapakları parlak yeşil irislerin üzerine kapandı ve Potter'ın vücudu ba lara karşı tamamen kaskatı kesildi. Di leri bez tıkacı ısırđı ve çenesindeki kaslar kasıldı ve gerildi. Yine de ses çıkarmadı.

Draco'nun e lenen sırtıtı ı yerini  a kın bir kaç  atmaya bıraktı. Potter'ın yara izinin Voldemort'la garip bir bağlantısı olduğunu ve okulda birtakım olaylara neden olduğunu biliyordu ama bu kadar önemli olduğundan habersizdi. En hafif deyiimiyle, izlemesi sinir bozucu bir gösteriydi.

Sonunda Voldemort elini . Potter ağır ağır nefes alarak duvara .

Karanlık Lord hiçbir şey olmamış gibi volta atmaya devam etti. "Yirmi gün içinde tam bir ay tutulması olacak. Bu tür astrolojik olaylar yüksek büyü zamanlarıdır. Geçmişte savaş lordları ve büyücüler tarafından düşmanlarının güçlerini emmek için kullanılan eski bir büyü keşfettim. Büyü, tutulma tarafından salınan sihir ve senin kanını kullanan bir iksir etrafında şekilleniyor. Çok hoş değil mi Potter? Benim zevkim için bir kez daha kanını akıtacaksın."

Potter bağlarına karşı bir kez daha şiddetli bir hamle yaptı ve Voldemort ona güldü. Bu kahkaha bir kahkahanın olması gerektiği gibi hoş bir şey değildi. Draco'nun omurgasında keskin, buzbir ürperti yarattı ve kendini duvara doğru daha da küçülmüş hissetti.

"Güneş tutulmasının olduğu gece," diye vaazına devam etti Voldemort, "Ben iksiri tüketecek. Işık aydan uzaklaşmaya başladığında, sihrin ve hayatın da bedeninden uzaklaşmaya başlayacak. Karanlık büyüdükçe, ay gece gökyüzünden kaybolana kadar gücüm de onunla birlikte büyüyecek." Potter'la yüzleşmek için döndü, pelerini dalgalanıyordu. Karanlık Lord'un dramatik bir yeteneği olduğu kesindi.

Yüzü sıkı bir alaycı ifadeyle yukarı kalktı. "Son ışık da gittiğinde, sen öleceksin ve benim gücüm tamamen geri gelecek. Basitliği içinde neredeyse şiirsel." Küçümseme, gülümseme için iğrenç bir bahaneye dönüştü. "Ölmeni izlemekten zevk alacağım."

Potter'ın boğazında alçak bir hırıltı başladı.

"Senden alacağım güçle durdurulamaz olacağım. Şimdi, durdurulamazken, ilk olarak ne yapmak isterim?" Sesi neredeyse şarkı söyler gibiydi, çaresiz tutsağıyla alay ediyordu. Potter biraz daha yüksek sesle homurdandı.

Voldemort yine güldü. "Ölüm Yiyenlerimi alacağım ve Hogwarts'ı yok edeceğim."

Potter'ın gözleri irileşti ve tekrar saldırmadan önce bir an için geri çekildi.

"Oh evet, Potter. Hogwarts dñŒecek; son tuğlasına kadar. Ve her bir Mudblood. DñŒñnsene, bunların hepsini sen mñmkñn kıldın."

Potter'ın boğazındaki hırıltı boğuk bir feryada dññŒtñ. Şiddetle çırpınıyordu. Draco kelepçelerin kenarlarından biraz kan sızmaya baŒladığını gñrebiliyordu.

Voldemort Potter'a doğru bir adım daha attı. "Bu kadar ùzñlme," diye alay etti. "En azından kñçñk Mudblood arkadaşların ve ailenle birlikte olacaksın. Evet, . Artık fedakârlıklarının boşuna olduğunu biliyorsun. Ne kadar aptallarmıŒ."

Tıkacına karŒı savaŒan Potter iki keskin hece havladı ve Draco bunların "teŒekkñr ederim" olmadığından oldukça emindi.

Voldemort cñppesinden asasını çıkararak, "Hâlâ terbiye almamıŒsın, evlat," diye tñkñrdñ. "CRUCIO!"

Harry'nin sırtı sertçe kamburlaŒarak baŒını duvara çarptı, ama bu gñsterinin en az Şiddet içeren kısmıydı. İnce boynunun kenarlarındaki kaslar doğal olmayan bir Œekilde ŒiŒti ve elleri grotesk pençeler gibi kıvrıldı. Her uzvu sanki gñrñnmez ipler tarafından çekiliyormuŒ gibi sallanmaya baŒladı. Tuhaf bir kukla gibi, Potter bağlarının içinde dans ediyordu. Ter, alnına ve ensesine koyu òbekler halinde yapıŒmıŒ olan saçlarını ıslatmıŒtı ve kasılmalar yñzñnden camları umuŒtu. Tñm bunlar olurken, ağzı sanki çığlık atmaya çalıŒıyormuŒ gibi tıkacın etrafından açılmıŒtı ama tek bir ses bile çıkmıyordu.

Ve Draco dehŒet içinde izledi.

Gñsteri devam ederken Karanlık Lord Œeytani bir zevkle gñldñ. Saniyeler dakikalara dññŒtñ. Potter'ın kesinlikle òlmesi gerekiyormuŒ gibi gñrñndñęñnde, Voldemort asasını geri çevirdi. Çocuğun bedeni duvara doğru gevŒekçe yığılırken korkunç derecede zayıf gñrññyordu. Karanlık Lord memnuniyetle baŒını salladı. "Belki de artık ağzını sıkı tutmayı òęrenirsin."

Bunu söyledikten sonra hızla döndü ve hücreden çıktı. Lucius hücrenin kapısını otomatik olarak arkasından kilitledi.

Draco yutkundu ve kendini ayakta durabildiği kadar dikleştirdi. Birdenbire Lord Voldemort tarafından onurlandırılma fikri çok daha korkutucu başladı. Draco sakin bir nefes aldı. Her zaman istediği şey buydu. Bu onun kabul edilme zamanıydı. Potter sadece hak ettiğini almıştı ve Draco da yakında şanlı hakkını alacaktı.

Voldemort ona yaklaştı ve burnunun ucuyla sarışın çocuğa baktı. Draco Karanlık Lord'un gözlerinin içine bakmaması gerektiğini bilerek saygıyla başını eğdi. Midesi yerinde kıpırdanmaya çalıştı ama Draco onu hareketsiz kalmaya zorladı.

"Genç Malfoy," diye başladı Voldemort yavaşça, "sonunda tüm gücümü geri kazandıracak bir görevi başardın. Bunun için ödüllendirileceksin. Malfoy adı uzun zamandır benim hizmetimdeydi ve sen onun onurunu artırmaya hizmet ettin."

Draco göz ucuyla Potter'ın solmuş halini izliyor, bir yaşam belirtisi arıyordu. Delirmiş miydi? Lord Voldemort'un kendisi ona hitap ediyordu ve o, ezeli düşmanının bedenini izlemekle meşgul olduğu için bunu umursamıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve müstakbel efendisinin sözlerine odaklandı. Gözlerini tekrar açtı ve Voldemort'un cüppesinin altından çıkan parlak siyah botlara baktı.

"Potter öldüğünde, katkılarından dolayı sadık Ölüm Yiyenlerimin arasına katılacaksın. Hizmetimdeki en genç Ölüm Yiyen olacaksın. Baban ilk talepte bulunduğunda bunu düşünmekte tereddüt etmiştim ama sen kendini kanıtlamış görünüyorsun." Sesi bir seviye alçaldı. "Güvenimin yersiz olmadığından emin ol."

Draco cevap vermesinin beklendiğini fark etti. Başını kaldırmadan, olabildiğince açık bir şekilde, "Evet, Lordum," dedi.

Bu Karanlık Lord'u yeterince memnun etmiş görünüyordu. Voldemort dönerken cüppeler fırıl fırıl dönüyordu. Draco başını kaldırdı ve onun zindan merdivenlerine doğru yürüyüşünü izledi. Lucius onaylarcasına başıyla Draco'yu işaret etti, hücrenin anahtarını ona uzattı ve efendisinin arkasına geçti.

Voldemort arkasına bakmadan asasını çıkardı ve omzunun üzerinden tembelce salladı. Hücresinde, Harry'nin el ve ayak bileklerindeki bağlar çözüldü, ağzındaki tıkaç kayboldu ve cansız çocuk yere yığıldı. Draco, Voldemort ve babasının ayak seslerinin uzaklaşıp zindanın kapısının çarparak kapanmasıyla kaybolmasını dinledi.

Draco yerde yüzükoyun yatan bedene baktı ve yavaşça parmaklıklara doğru yürümeye başladı. Potter Lord Voldemort'a karşı koymuştu. Elleri bağlı ve ağzı tıkalı olduğu halde Voldemort'un gözlerinin içine bakmış ve ona meydan okumuştı. Elbette bunun ona hiçbir yararı olmamıştı. Voldemort daha güçlü bir büyücüydü, çok daha güçlü. Potter başına geleni hak etmişti. Çağın en güçlü büyücüsüne karşı da altta kalmayı bekleyemezsiniz. Daha iyisini hak etmiyordu. Hak etmişti.

Draco hücrenin kapısına ulaştı. Alt dudağını ısırarak derin bir nefes aldı, bir an kararsızlık içinde kaldı.

Yere bakınca anahtarın titreyen avucunun içinde zıpladığını gördü. Draco, Karanlık Lord'un onu ne kadar çok istediğini bildiği için çocuğun yüksek güvenli bir mahkûm olduğunu biliyordu, ama Potter'ın gerçekten bir tehdit olduğu hiç aklına gelmemişti ... ta ki şimdiye kadar.

Draco bir şokla, Potter'ın inkâr edilemeyecek kadar güçlü olduğunu kendi kendine itiraf ettiğini fark etti. Aklının bir köşesinde bunun doğru olduğunu hep biliyordu ama bu asla rakibiniz hakkında kendinize itiraf etmek isteyeceğiniz bir şey değildi. Böyle bir itirafın sonuçları da bir o kadar istenmeyen bir durumdu. Güç ... çocuk, yalan söylüyor Hücrenin içinde yüzüstü . Karanlık Lord'un dengi olmadığı kesindi ama yine de içinde bir güç vardı. Draco'nun iyi koşullanmış zihniyetinin gerektirdiği gibi, bu saygı duyulmasını ya da korkulmasını gerektiren değerli bir şeydi. Potter'ın durumunda, Draco

hangi fikrin onu daha çok korkuttuğundan emin değildi ama her iki düşünce de zihninde mayalanmaya başlamıştı bile.

Kendini iki yöne doğru sertçe çekildiğini hissetti. Bir yanı Potter'ın hayatta olup olmadığını kendi gözleriyle görmesi ve iyi olduğundan emin olması gerektiğini haykırırken, diğer yanı az önce tanık olduğu gösteriyi düşünmek için mümkün olduğunca uzağa sinmek istiyordu. İşin en tedirgin edici yanı, her iki çekimin de hiç hissetmek istemediği bir şey olmasıydı. Aynı anda hem Potter için hem de Potter'dan korkuyordu.

Şu anda tamamen güvenilmez olduğuna karar verdiği duygularının dışında bir cevaba ihtiyacı vardı. Derin bir nefes aldı. Potter'ı Karanlık Lord için güvende tutmak onun göreviydi. Bu aynı zamanda Potter'ın hayatta olduğundan emin olması gerektiği anlamına da geliyordu, değil mi?

Ellerindeki titreme neredeyse anahtarı kilide sokarken düşürmesine neden olacaktı. Mekanizma bir tıkırtıyla kilitlendi ve kapı açıldı. Draco hareketsiz forma ihtiyatla yaklaştı. Potter yüzükoyun yatıyordu ama başı Draco'nun elmacık kemiğinin çukurunu, çene çizgisinin yumuşak kıvrımını, gözünün arkasındaki kayıp gözlüğünün kulaklığından kaynaklanan belli belirsiz girintiyi görebileceği kadar yana dönüktü. Göremediği şey ise herhangi bir yaşam belirtisiydi. Potansiyel bir tehdidin yarattığı korku yok olmuş, geriye Harry'nin ölmüş olmasından duyduğu iç burkan endişeden başka bir şey kalmamıştı.

Draco, Potter'ın yüzükoyun yatan halinin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve onu yuvarladı. Diğer yanağı yere düştüğü için morarmıştı ve hafifçe morarmış dudaklarının kenarında bir damla kan vardı.

"Kahretsin, Potter, uyan!" Yanağını Harry'nin ağzına dayadı ve teninde sıcak bir nefesin belli belirsiz izini hissetti. Kendi kalp atışları kulaklarında çarparken, uzanıp Harry'nin bileğini yakaladı. Atışlar zayıftı, ama yaşıyordu.

Draco rahat bir nefes aldı, ancak rahatlamış olduğu gerçeğiyle şok içinde doğruldu. Potter'ı neden umursasındı ki? Neden? Ah, doğru ya. Çünkü Lord Voldemort'un ona canlı ihtiyacı var. Draco'nun geleceği

Zafer tamamen Potter'ın Karanlık Lord'a olan faydasına bağılıydı. Hepsi bu kadardı. Tamamen kabul edilebilir.

Kendine bunu söylemeye devam et, diye fısıldadı zihninin arkasındaki küçük bir ses. Kapa çeneni, diye tersledi.

Cebinden temiz bir mendil çıkardı ve esasını ona doğrulttu. "Aquaro." Mendilin üzerine küçük bir su fışkırdı.

Draco eğilip Potter'terli saçaklarını alnından uzaklaştırdı ama şok içinde geri çekildi. Tanıdık şimşek izi yeni açılmış bir kesik gibi göze çarpıyordu. Bunu Cruciatus Laneti mi yapmıştı? Draco yara izinin yavaşça solup hatırladığı ince çizgiye dönüşmesini izledi.

Garip bir merakın cazibesine Draco ona dokunmak için uzandı ... efsanevi yara izine ... sonra birkaç santim kala durdu. Nedenini anlayamıyordu ama bir şekilde ona dokunmanın affedilemez bir ihlal olacağını hissediyordu. Bu konuyu düşündüğü için kendini uyararak, bezi Potter'ın alnına hızla bastırıp yara izini kapattı.

Harry gece çiğiyle ıslanmış kalın bir çimenlikte sırtüstü uzanıyordu. Serin esintiyi teninde hissedebiliyor, ağaçların hışırtısını duyabiliyordu... Draco Malfoy'un yüzünün endişeyle kendisine doğru eğildiğini görebiliyordu.

Yüz hatları derin bir çatıklığa dönüştü. Malfoy neden endişelenmişti? Gökyüzünde, diğer çocuğun omzunun üstündeki ay dolunaydı ve gece gökyüzünü parlak bir şekilde aydınlatıyordu. Hayır, dolunay değildi. Alt kenarından küçük bir ısırik vardı... sonra daha büyük bir ısırik. Solan ışıktaki, Malfoy'un yüzündeki endişenin acıya dönüştüğünü seçebiliyordu ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Ancak, solup giden sadece ışık değildi. Harry onunla birlikte kendisinin de yitip gittiğini hissetti.

Rüya dağılırken, Malfoyun elinin yanağını kavradığını hissetti.

Alnına serin bir basınç uygulandı. Bu, vücudunun geri kalanına yayılan yanmayla hoş bir tezat oluşturunuyordu. Neredeydi o? Hatırlamak çok zordu. Nasıl bayılmıştı?

Bütün bu acı nereden geliyordu? Sonra aklına geldi.

Voldemort. Cruciatus Laneti. Voldemort asasını ona ne kadar süreyle çevirmişti? Kesinlikle sonsuzluk gibi gelmişti.

Harry yavaş yavaş sırtının altındaki zeminin eğilmesinin durduğunu hissetti ve zar zor nefes aldığını fark etti. Derin bir nefes almaya çalıştı, ama sadece bir öksürük nöbetiyle vücudunu sarsmayı başardı. Ciğerlerinde garip bir kabarcıklanma hissi ve ağzında metalik tat vardı. Oh, harika.

Alnındaki serinlik kısa süreliğine kayboldu ve yerini daha soğuk bir şey aldı. Ağzının başka bir şey dokundu. Başta, o şaşkınlık içinde, Harry'nin aklına yanında başka birinin daha olduğu gelmemişti, ama sonunda bu düşünce beyninin etrafındaki bulanıklığı dağıttı. Malfoy. Sadece Malfoy olabilirdi.

Harry kan çanağına dönmüş gözlerini açtı, ama zindanın loş ışığı bile başının yeniden dönmesine neden oldu. İnledi ve zemin altında sallanırken gözlerini tekrar sıkarak kapattı.

"Potter? gel, Potter." Malfoy'un sesi güçlüydü ama her zamanki tizliğinden eser yoktu ve neredeyse endişeli gibiydi.

Harry yanıt olarak tekrar inledi.

"Potter, Merlin adına, !" Bu bir emirdi, zorlayıcıydı ama yine de o çekik ses değildi.

Harry bu kez daha yavaşça gözlerini açtı. Malfoy üzerine eğilmiş, yüzü endişeyle kaplanmıştı. Bu bile Harry'yi telaşlandırmaya yetmişti. Draco'nun uzanıp nemli bir bezle yüzünü silmesi onu daha da şaşırttı. Harry onun ne halt ettiğini sormak için ağzını açtığı anda bir öksürük daha sarsıldı, ardından ağır bir kan kokusu geldi.

Malfoy'un elini göğsünde hissetti. "Kıpırdamadan yat. Durumu daha da kötüleştireceksin."

Harry tartışamayacak kadar sersemlemış bir halde başını salladı, bu başının yeniden dönmesine neden oldu. Gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu.

Malfoy'un eli Harry'nin başının arkasını yokladı, ta ki duvara çarptığı yere gelene kadar. Harry dokunuştan çekindi, ama Malfoy kararlılıkla, "Kıpırdamadan yat," diye tekrarladı.

Harry gözlerini tekrar açtı ve Draco'nun asasını çıkarıp rahatsız edici şişliğe doğrultmasını izledi. Harry bir panik dalgası hissetti, ama Malfoy abucak Harry'nin duyamayacağı kadar yumuşak bir şeyler mırıldandı ve yaranın acısı kayboldu ve şakaklarındaki sisli ağrı azaldı.

"Bunu nereden ğrendin?" Harry zayıf bir sesle sordu.

"Uzun hikye," diye düz bir cevap geldi.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Malfoy gözlerini devirdi. "Yarı l olsan bile iğnelemeyi , değil mi?" Harry'ye baktı, sonra içini . "Yaz tatilinde dışarıda oynadıktan sonra eve morluklarla gelirdim, babam da bana morluklar içinde sıradan bir hizmetkra benzediğimi söylerdi. Ben de onlardan nasıl kurtulacağımı öğrendim. Mutlu şimdi mi?"

Harry omuz silkmeye çalıştı, ama omzu hareketi protesto etti ve bir ıslak öksürük daha çıkardı, bu yüzden dudaklarını bkmekle yetindi. "Mutlu olmalıymışım gibi mi görünüyorum?"

Draco onun cevabını görmezden geldi. "İşte, şimdi otur. Yoksa kanda boğulacaksın."

Harry itaat etmeye çalıştı, gerçekten etti, ama yarı yolda kan başından akmaya başladı. Geriye düşerken, güçlü bir el onu kürek kemiklerinin arasından sıkıca kavradı ve baş dönmesi geçene kadar hareketsiz tuttu. Malfoy onu yavaş yavaş yukarı itti, eli gereğinden kısa bir süre daha kaldı. Harry uyuşmuş bir halde oturdu, beyninin söylediklerine inanmak istemiyordu.

ona anlatıyordu. Sadece kafa travması mıydı, yoksa Malfoy ona gibi mi davranmıştı? Ona yardım etmiş miydi? Hayır. Malfoy ona yardım etmek istemiyordu. Bu karmaşanın içinde olmasının sebebi Malfoy'du. Bunu sadece Voldemort'un ödülü onların üzerinde ölemeyeceği için yapıyordu.

Berbat bir halde olmasına ve yapabileceği hiçbir şeyin gerçekten bir fark yaratmayacağı gerçeğine rağmen, Harry Malfoy'un önünde biraz varlık gösterebilmek için boş yere cüppesini düzeltmek için uzandı, ama bu hareket omzunun daha da zonklamasına neden oldu ve yüzünü buruşturdu.

Malfoy'un kaşları birbirine çatıldı. "Omzun." Rahatsız edici eklemi işaret etti.

"Ne olmuş ona?" Harry birden savunmaya geçerek sordu. Geri çekildi, omzunu savunmacı bir tavırla diğer çocuktan uzaklaştırdı.

Draco öfkeyle gözlerini devirdi. "Bir bakayım."

"Bekle, onu en başta bıçaklayan sensin ve ... istiyorsun.
." Başka bir öksürük nöbeti, daha fazla kan.

Malfoy kaşlarını çattı, ama Harry'ye değil. "Bu konuda da bir şeyler yapmamız gerek."

Harry zorlukla aldığı nefesler arasında telaşla, "Bariz olanı söyle," dedi.

"Tanrım, Potter. Biri sana yardım etmeye çalıştığında bile bu kadar aptal oluyorsun." Malfoy'un sesinde hayal kırıklığı vardı.

Potter'ın cüppesinin kenarına uzandı ama hedefi bir kez daha ulaşamayacağı bir yere savruldu. Bu çocuğun nesi böyle?

Draco risk aldı ve Potter'ın yüzünü kendi gözleriyle aradı. Orada gördüğü şey ürkütücü derecede tanıdıktı. Bir hayvana bir kez vurduğunuzda, bir daha ona dokunmanıza asla izin vermez. Evin yüzündeki ifade buydu.

Ne zaman disiplin cezası vermek için ayağını geri çekse elflerin yüzleri değişiyordu. Şimdi aynı güvensizlik Potter'ın yüzünde açıkça görülüyordu. Draco bunun adil olduğunu düşünüyordu. Yaralanmaya o sebep olmuştu. Potter bunu düzeltmesi için neden ona güvensin ki?

Harry nefesini zorlayarak konuşmasına yetecek kadar sabit tuttu. "Özür dilerim. Bir Malfoy'un fedakârca nedenlerle bana yardım etmeye çalışması yutulması zor bir iksir. Battaniyenin altında oturup bana gülmek yerine burada olmanın tek nedeni ölü halimin sana bir faydası olmaması."

Draco'nun gözleri seğirdi. Tanrım, Potter gerçekten de anlayışlıydı, ama nedense bunu söylediğinde kulağa farklı gelmişti. "Ölü halin de kendine iyi gelmiyor."

"Bu sadece bir sıyrık. Beni öldürmeyecek."

Malfoy kaşlarını çatı. "Dünden beri giderek kötüleşiyor ve büyük olasılıkla enfeksiyon kapmış. Evet, bir enfeksiyon sizi oldukça güzel bir şekilde öldürebilir."

Harry'nin gözleri sarışın oğlana dikildi. Malfoy gerçekten de bunu fark edecek kadar ona dikkat ediyor muydu? Doğru, giderek ve muhtemelen yarasının durumu konusunda haklıydı, ama Harry Slytherin'in omzuna yaklaşmasını istemiyordu. Elbette, pek fazla seçenek de yoktu. Başını salladı.

Malfoy başka bir şey söylemeden Harry'nin kolunu cüppeden çıkardı ve Harry'nin irkilmesine neden oldu. Draco hareketin ortasında durdu, devam etmeden önce Harry'nin yüzündeki acılı ifadenin biraz azalmasını bekledi. Harry'nin kazağının yakasını geri sıyırdı ve Harry, Malfoy'un oldukça . . etkileyici elleri olduğunu fark etti. Arayıcı elleri, süpürge tutmaktan nasırlaşmış, ama narin ve hızlı. Daha az yumrulu olsalar da kendi ellerine benziyorlardı. Gördüğü bir sonraki şey Malfoy'un ellerini düşüncelerinden tamamen uzaklaştırdı ve neredeyse tekrar bayılmasına neden oluyordu.

Omzundaki yara, en hafif tabirle çirkin bir şeydi. Açık yaranın kenarları çatlamış ve iltihaplanmıştı ve kan zehirlenmesi yayılmaya başladıkça derisinin altında şok edici kırmızı çizgiler uzanıyordu. Kurumuş kan izleri ve lekeleri tüm bölgeyi kaplamıştı. Harry midesinin bulandığını hissetti ve hızla başka tarafa baktı.

"Biddy!" Malfoy'un sesi zindanlarda yankılandı.

Bir saniye sonra ev cini ortaya çıktı. "Efendi Malfoy, efendim!" sevinçle ciyakladı. "Biddy'ye efendim mi diyorsunuz? Efendi Malfoy ne istiyor? ?" Draco'nun yüzündeki ifadeyi görünce soruları aniden kesildi, sonra Harry'nin omzunu görmek için döndü. Kocaman gözleri şok içinde açıldı. "Efendi Malfoy, efendim! Har . . . mahkum yaralandı, efendim. Biddy Üstat Malfoy'u getirecek mi?"

"Hayır!" Draco her zamanki ses tonuna dönmeden önce biraz fazla hızlı bir bağırdı. "Hayır, bu benim görevim. Eğer babam bir şeylerin ters gittiğini bilseydi benden hoşnut olmazdı. Bunu kendim düzeltebilirim."

Ev elfi onaylayarak başını eğdi. "Biddy zarif Efendi'nin başının derde girmesini istemiyor efendim. Biddy Efendi'nin sırrını saklıyor."

Malfoy başını salladı. "Güzel. Şimdi benim özel iksir depoma git. Üzerinde 'Tıbbi İksirler' yazan bir kutu var. Hemen getir."

"Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim!" Ortadan kayboldu.

İki oğlan sessizlik içinde kaldılar. Harry sonunda durgunluğu bozdu. "Cruciatu Laneti ne zamandır üzerimdeydi?"

Draco başını kaldırdı ve soruyu düşündü. Potter bu olay neredeyse onu öldürecekken bu kadar rahat konuşmuştu. Bu olay yetişkin büyücülerin çoğunu katatonik hale getirebilirdi. "İki dakika, belki üç." Draco sesini düz tuttu.

Harry yavaşça başını salladı. "Geçen seferkinden daha uzun sürdü."

"Geçen sefer mi?" Malfoy'un gözleri biraz daha büyüdü.

"Doğru ya. Üçbüyücü Turnuvası'nın sonunda. Babanın sana muhtemelen tek söylediği Voldemort'un beni yakaladığı ama şansımın yaver gittiği ve kaçtığım, beni Cruciatus Laneti'ne maruz bıraktığı kısmı atlamıştı."

"Bunu iki kez mi yaşadın?" Malfoy'un sesi şüpheli ve kuşkuluydu, ama bunun altında açıkça hayret vardı.

"Evet, tabii. İnanılmaz, batmaz Harry Potter. Ona vurmaya devam et, çünkü sürekli geri dönüyor." Harry'nin sesi acıydı. "Zaten daha iyisini hak etmiyorum."

Draco buna nasıl cevap vereceğinden pek emin değildi. Elbette böyle düşünüyordu ve bu doğrudu, öyle değil mi? Karanlık Lord'un ona yaptığı her eziyeti hak etmişti ve şimdi Draco'nun görevi onu bir sonraki raunt için hayatta tutmaktı. Kontratında iyi davranmakla ilgili hiçbir şey yoktu. Draco Malfoy böyle bir anlaşmaya imza atmazdı. "Bu performansından ve yıllar boyunca yaptığın onca şeyden sonra daha azını nasıl bekleyebilirdin ki?" Draco dizlerinin üzerinde geriye yaslandı ve yere bağdaş kurarak oturdu.

"Karanlık Lord'un yüzüne karşı saygısızlık ettin. Bu nasıl bir aptallıktı böyle?"

Harry poker suratıyla önündeki duvara bakıyor, kıpırdamadan duruyordu. Sesini alçalttı, ama acısı daha da derinleşti. "Elindeki tek silah bu olduğunda böyle bir numaraya başvurursun."

Draco kaşlarını çatı. "Silah mı? Ona bu şekilde karşılık verdiğine gerçekten inanmıyor musun? Hareket edemiyordun ve konuşamıyordun."

"Belki de değil." Sesi biraz hafifledi. "Ama Voldemort mesajı açık ve net bir şekilde aldı."

"Peki bu ne mesajı?" Draco, Voldemort'un adını duyunca irkilmesini gizlemek için sesine biraz kibir katmaya çalıştı.

Harry gelişigüzel Malfoy'a baktı. Diğer ocuğun yüzü gözlükleri olmadan biraz bulanık görünecek kadar uzaktaydı, ama Harry yine de Malfoy'un kafasının karışmış olduğunu ve Voldemort'un adından hâlâ yılanın önünden kaçan bir at gibi kaçtığını görebiliyordu. Herkes Voldemort'tan korkuyordu, hatta onun dümen suyunda giden, aynı gücün kırıntısını elde etmek için çırpınan ama sürekli bir kölelik döngüsünden başka bir şey elde edemeyenler bile. Evet, Draco bile korkuyordu; Harry artık bundan emindi. Harry başını kaldırıp düşmanıyla tam olarak yüzleşti, bakışlarıyla onun gözlerindeki geniş, gri havuzları yakaladı.

Draco bu kez gözünü kırpmamaya kararlıydı.

"Mesaj şu," dedi Harry usulca, "ondan korkmuyorum. Eğer öleceksem, Voldemort'un beni asla tamamen yenemeyeceğini bilerek onunla birlikte öleceğim."

"Bu hiç mantıklı değil, Potter. Eğer seni öldürürse, açıkça kaybedersin. Korkup korkmaman önemli değil. Sanırım kafana düşündüğünden daha fazla zarar verdin."

Harry, Malfoy'un vurdumduymaz yüzünün altından, söylediklerinde Slytherin'e mantıklı gelen bir şeyler olduğunu anladı, aksini iddia etmesine rağmen. Harry başını salladı, gözlerini Malfoy'un gri ayırmadı. "Voldemort hayatımı ne kadar istiyorsa, korkumu da o kadar istiyor. Korku, saygının sapkın bir biçiminden başka bir şey değildir ve benim ona hiç saygım yok."

"O senden daha güçlü, Potter," dedi Draco kesin bir ifadeyle. "Yaşayan diğer tüm büyücülerden daha güçlü. Bu yüzden azıcık akllı olan herkes ona karşı gelmemesi gerektiğini bilir. Sen hariç herkes. Senden, korkundan ve hayatından tam olarak istediğini alacaktır. İsteddiği her şeyi elde edebilir. İşte güç budur."

Potter başını salladı. Sesi hâlâ yumuşaktı hiç de zayıf değildi. "Güç ve kuvvet arasında bir fark vardır Malfoy, ama senin anlamanı beklemiyorum."

Draco'nun burun delikleri bu hakaret karşısında alevlendi. "Dene beni, Potter."

Dengeli ve mantıklı konuşan diğer çocuk cevap verdi. "Bu, kendi açgözlülüğünü tatmin etmek için insanları boyun eğmeye zorlamakla, bunu yapmak için her şeyi feda etmek zorunda kalsan bile kendi ayaklarının üzerinde durmaya istekli olmak arasındaki farktır. Güç yok olur, sadakati yoktur, değeri yoktur. Güç bir erdemdir, bir ödöl değil. Öldüğünüz ana kadar kimsenin sizden alamayacağı bir şeydir ve ben Voldemort'un bunu benden almasına izin vermeyeceğim. Ondan korkmayı reddedersem güç sahibi olamaz."

Draco'nun bağırsaklarının derinliklerinde bir yerde, göğsünden omurgasına doğru tırmanan küçük bir ürperti oluşmaya başladı. Boynunun arkasına ve kafa derisine doğru süzölerek her bir tüyünü diken diken etti. Elbette Potter'ın söylediğı her kelimeyi anlamıştı. Aptal değildi. Ama o zaman deli değildi. Karanlık Lord'dan korkmak çok doğaldı. Yalnızca ona karşı çıkacak kadar aptal olanların ondan korkması gerekirdi ve korkmalıydılar da. Potter güçlüydü, evet, Draco bunu kendine itiraf etmişti ama Karanlık Lord'la boy ölçüşemezdi. Potter nasıl bu kadar yüzölz olabiliyordu?

"Ölmekte olan bir adam için cesur

sözler." "Ondan korkuyorsun."

Draco geri çekildi. "Bu tamamen saçmalık, Potter." Sert görünmeye çalıştı ama başaramadı.

"Bu saçma değil. Çok açık. Onun adını yüksek sesle bile söylemeyeceksin."

"Ona olan saygımdan!" Malfoy itiraz etti.

"O zaman Voldemort'un adını söylediğimde neden irkildin?"

Draco bir kez daha bu ismi duyunca irkildi ve tepkisini zamanında bastıramadı. "Sorun o değil! Sadece ben ..."

"Söyle."

"Ne?" Draco nabzının hissetti. "Onun adını söyle."

"Potter, şu anda sadece bela arıyorsun. "

"Voldemort." Potter'ın bakışlarındaki yoğunluk bir kademe daha arttı. "Yapma bunu." Draco bir santim geri çekildi.

"Voldemort."

"Kes şunu!"

"Söyle!" Harry'nin sesi acımasızdı, ama bu çıkış başka derin, ıslak öksürüğe neden oldu ve ağzının arkasına ılık bir kan hücumu daha getirdi. Midesinin dönmesini engellemeye çalışarak yutkundu.

Draco bu kez fark edemeyecek kadar dalgındı. "I . . . I . . ."

"Yapamazsın, değil mi?" Bu bir soru değildi.

Draco yumruklarını sıktı ve öne doğru eğildi. "Babam bana Karanlık Lord'a saygısızlık etmemem gerektiğini öğretti."

Harry başını salladı. "Çünkü baban da ondan korkuyor."

"Öyle değil!" Draco telaşlandı. "Babam hak ettiğı saygıyı göstermeyi iyi bilir. Karanlık Lord'un statüsündeki biri bu onuru hak etmiştir."

Potter gözlerini kapadı ve yavaş, dikkatli bir nefes aldı. "Voldemort'un takipçileri ona saygı duymuyor. Onan korkuyorlar, çünkü ona karşı onları öldüreceğini biliyorlar. Baban Voldemort için Biddy'nin senin için olduğundan daha fazla hizmetkâr!"

Draco'nun çenesi öfkeyle dışarı fırlamıştı ama sözleri kendi kulaklarına bile bir yalvarış gibi geliyordu. Yırtıcı hayvanın uluması şimdi

yaralı bir hayvan gibi. "Karanlıklar Efendisi takipçilerine güç ve onur verir!"

"Hayır. O sadece onlardan alıyor. Seni, babanı, herkesi kullanıyor. Onun için işe yaramanın ötesinde bir değerin yok, tıpkı benim gibi."

Draco'nun yüzü taş kesilmişti ama gözleri periliydi. "Hayır.." diye fısıldadı.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Bunu

yüzünde görebiliyorum." Draco hızla arkasını

döndü. "Yapma bunu."

Kızgın. Potter'a kızgın ol. Sadece sorun çıkarıyor çünkü onun gibi insanlar böyle yapar. İşlerin nasıl yürüdüğü, güç, onur ve isim yapma hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Merlin aşkına, o bir Gryffindor! Potter onun ölmesine izin vermemenden faydalanmaya çalışıyor. Kıskanıyor. O Karanlık Lord'un eliyle ölecek ve ben güç ve prestij sahibi olacağım. Voldemort bana onur verecek! Ben, Harry Potter'ı yakalayan Ölüm Yiyen, onun en gözde hizmetkarlarından biri olacağım!

Hizmetçi mi? Hayır. Potter öyle düşünmenizi istiyor. Öyle bir şey değil. Karanlık Lord'un takipçisi. Evet, öyle. Onun takipçisi.

"Karanlık Lord'un takipçileri zengin bir şekilde ödüllendirilecek Potter. Kaybeden tarafı seçtiğini kabullenemiyorsun."

Harry sağlam omzuyla omuz silkti. "Neye istersen ona inan, Malfoy. En azından öldüğümde, er ya da geç, bir köle olarak ölmemiş olacağımı bileceğim."

Potter tekrar duvara bakmaya başladı ve Draco da bu fırsatı değerlendirerek Potter'ın yüzünü inceledi. Potter'ın ifadesi ne kadar sert olursa olsun, teni grimsi bir tondaydı ve ter ve kirle kaplanmıştı. Dudakları çok solgundu, hafifçe aralanmıştı ve Draco hâlâ rahat nefes alamadığını fark etti. Çocuğun söylediği her şeyin ardındaki güç ve inançla, Draco ne kadar korkunç olduğunu unutmuştu.

yaralar vardı. Draco neredeyse çocuğa hayranlık duyacaktı ama tam olarak değil. Biddy yakında dönecekti. Bu arada...

Harry'nin kucağına ıslak bir bez

düştü. "Yüzünü sil. Kirlenmiş."

Draco, Potter'ın sessizce bezi alıp elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirmesini, bir yanağındaki çürüğün etrafını ve burnunun üstünü dikkatle silmesini izledi. Bez alını boyunca ileri geri hareket etti, sonra siyah saçlarının arasından geçerek terli telleri alnından uzaklaştırdı. Ensesinden doğru devam etti ve orada durdu. Potter'ın başı hafifçe eğildi ve su damlalarının bezden süzülüp cüppesinin yakasını ıslatmasına izin verdi.

Potter hafifçe kımıldadı ve cüppesinin kolu kolundan dirseğine doğru düştü. İnce bileği ortaya çıktı; bu bileğin etrafı şok edici çiğ deri bantları, sıyrıklar ve kan lekeleriyle çevriliydi.

Draco yutkundu ve kendi bileklerine baktı. Narin bir cildi vardı ve Potter gibi çırpınmasa da, duvara zincirlenmiş olarak geçirdiği gece onda bir yaradan daha fazlasını bırakmıştı.

duygusal yara izi. Soluk beyaz bileklerinde, cildinin o gece çiğ çiğ yara olduğu ve ertesi gün kabuk bağladığı soluk kahverengimsi lekeler vardı. Zarif görünüşü ve pürüzsüz, aristokrat cilt tonuyla gurur duymasına rağmen, Draco bu yaraları büyüyle iyileştirmemeyi seçmişti. Kendini bir daha asla böyle bir durumda bulmamak için yaşadığı sürece bu dersin bir hatırlatıcısını taşıyabilmek istemişti. Bunun bir gün kendi kontrolü altındaki bir mahkûmla arasında bir ortak nokta oluşturabileceğini hiç düşünmemişti.

Harry bir süre kıpırdamadan oturduktan sonra, "Gözlüklerime ne oldu?" diye sordu.

Cevap gelmemesine rağmen, Malfoy'un ayaklarının hücrenin zemininde sürtünme sesini duydu, istenen gözlükler düzgünce eline yerleştirilmişti. Harry gözlüğü kaldırdı ve zindanın loş ışığında gözlerini kısarak baktı. Çok kötü çizilmemişlerdi, ama kulaklıkları yamulmuştu. Harry içini çekti ve onları kazağının boynuna katladı. Onları daha sonra düzeltmeye çalışacaktı. Görünüşe göre, bunun için bolca zamanı olacaktı.

Gürültülü bir çatırtı Bidy'nin dönüşünü haber verdi. "Efendi Malfoy, efendim, Bidy bunların hepsini buluyor. Efendi Malfoy'un başka bir şeye ihtiyacı var mı? Bidy?"

"Hayır, sadece kutuyu oraya koy." Malfoy'un sesi garip bir şekilde kopuk geliyordu.

Bidy kutuyu yere bırakırken farklı boyutlardaki cam şişeler şingirdadı. "Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim!"

"Teşekkür ederim, Bidy."

Ev cini minnettar bir hayranlıkla Malfoy'a baktı. "Oh, hoş geldiniz efendim! Bidy'nin size yardım etmek için yapabileceği bir şey olursa haber verin, Efendi Malfoy, efendim!" Derin bir selam verdi ve gözden kayboldu.

Draco kutuyu karıştırmaya başladığında Potter'ı yine ona bakarken yakaladı. Potter'ın kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalkmıştı . . ve onaylarcasına. Draco kendini tutmadan önce yanaklarında bir gurur hissetti. Potter'ın onayını beklemiyordu, zaten bunu istemişti da. Onun amacı babasının onayıydı. Potter, Karanlık Lordu ona istediğini yapana kadar oyalanacak bir şeydi. Hepsi bu. Draco sadece Potter'la kafa oyunları oynama fırsatını kullanıyor, ev cinine teşekkür ederek ve cömertmiş gibi davranarak onun kafasını karıştırıyordu. Gryffindor'lar güvenir. Potter sadece gelecekteki saldırılara daha açık hale gelecekti. Draco basitçe yeni yırtıcı taktik.

Hâlâ kendini ikna etmeye , değil mi? O küçük ses geri gelmişti. Sana çeneni kapamanı söylediğimi sanıyordum.

Kutunun içinden küçük bir kobalt şişe çıkardı ve loş ışığa tuttu. Yarısı doluydu. Onu bir kenara bırakıp biraz daha büyük kırmızı bir şişe buldu ve etiketini kontrol etti.

Harry merakla izledi, ama biraz gergin hissetmeye başlamıştı. Bir kez daha derin bir nefes alma girişiminde bulundu, ama yine kabarcıklı bir spazmla ödüllendirildi ve yardım almazsa daha da kötüleşeceğini biliyordu. Ancak, Slytherin iki şişenin de mantarlarını çıkarıp küçük mavi şişeyi kırmızı şişenin içindekilerle doldurunca, Malfoy'un tıbbi bakımına olan zaten sarsılmış olan inancı neredeyse yok oldu. Mavi şişeyi Harry'ye uzattı. "İç bakalım."

Harry neredeyse boğuluyordu. "Bunu içmemi mi bekliyorsun? Ne karıştırdın?" Malfoy'un iksirler konusunda iyi olduğunu biliyordu, ama bu çok dikkatsizce görünüyordu.

"Mavi şişe genel akciğer rahatsızlıkları ve nefes alma sorunları için bir iksir; kırmızı şişe ise iç kanama için. Bana güvenin."

Harry bön bön baktı. Aklından Malfoy'a neden güvenmemesi gerektiğini açıklamak için milyonlarca küstahça yol geçiyordu, ama düşüncelerini yüksek sesle söylerse, bu yardımı alma şansı yok denecek kadar azdı. Çocuğun yardımına ihtiyacı vardı, doğru, ama Malfoy'a güvenmek mi? Harry'ye olan nefreti Voldemort'unkinden sonra ikinci sırada gelen kişiye? Son birkaç yılın her boş anını ona eziyet etmenin yollarını bulmaya çalışarak geçiren kişiye? Daha dün onu zehirleyip Voldemort'a teslim eden aynı Malfoy'a?

Harry'nin Biddy'ye teşekkür etme şeklini karşısında gururla kızaran aynı kişi mi?

Harry iksiri bir dikişte yuttu. Terebentin gibi kokuyordu ve tadı daha da kötüydü, ama etkisi anında oldu. Harry uzun süre su altında kalmış da yüzeye yeni çıkmış gibi büyük bir yudum hava emdi. Kanın demir tadı dilinin kayboldu ve göğsündeki mide bulandırıcı fokurdama geçti.

Draco, Potter'ın yüz tonundaki ani iyileşmeyi, yanaklarının çukurlarında hafif bir kızarıklığın ortaya çıkışını fark etti. Potter'a doğru uzandı. "Tamam, şimdi de omzun."

Potter bir kez daha , gözlerinde aynı ürkmüş ifade vardı.

Draco elini bıraktı. "Potter, bırak bakayım. Ona zarar vermeyeceğim."

"Buna sen sebep oldun."

Draco içini çekti. "Biliyorum."

Bu bir özür değildi, hem de hiç değildi, ama Harry bu itirafla birlikte ince bir değişimin gerçekleştiğini duydu. Suçluluk değil, sorumluluk. Malfoy yaptıklarının sorumluluğunu kabul etmişti. Harry yavaşça omzunu Draco'ya doğru çevirdi.

Draco ellerini yavaşça kaldırdı ve Harry'nin giysilerini yaradan tamamen uzaklaştırdı. Potter'ın böylesine korkunç bir yarası varken ve yarası olduğuna dair bu kadar az belirti varken işlevini yerine getirebilmiş olmasına bir an için hayret etti. Bu kesinlikle kendi kendine iyileşebilecek bir şey değildi. Elinde bu kadar ağır bir yarayı iyileştirebilecek çok fazla iksir yoktu ve bunu çabucak yapabilecek tek bir iksir vardı. Tahmininde yanılmadıysa, o iksirden sadece birkaç damla kalmıştı ama yeterli olmalıydı.

Kutudan küçük, buzlu bir cam şişe seçerek yana yatırdı ve kalan önemsiz sıvı rezervine bakarak kaşlarını çattı. İşe yaraması gerekiyordu. Eğilip bir elini hafifçe Potter'ın omzuna koyarak onun kıpırdamayacağından emin oldu ve diğer elinin başparmağıyla şişenin üstündeki mantarı açtı. "Bu acıtmamalı."

Bununla birlikte, şişeyi yaranın ortasına doğru kaldırdı ve yarım düzine yağlı, inci gibi damlanın tam olarak deliğin üzerine düşmesine izin verdi.

Harry önce iŖe yaramadığını dūŖündü, ama sonra ŖaŖırtıcı bir hızla iksir etkisini gösterdi. Kan zehirlenmesinin kırmızı çizgileri asıl yırtığa doğru çekildi, o da küçölüyordu. Yaranın kenarındaki iğrenç çatlaklar eriyip yok oldu. İksirin tenine değmesinin üzerinden on saniye bile geçmeden, korkunç yaradan geriye kalan tek solgun teninde göze çarpan soluk beyaz bir yara iziydi. Kolunu kaldırdı ve omuz eklemine bir kez döndürdü. Acı gitmişti.

Başını kaldırıp Malfoy'a baktı, Harry hatırlayabildiğinden beri ilk kez gerçekten gülümsüyordu. Sırıtmıyordu, böbürlenmiyordu, kendi zevki için birinin yüzüne alaycı bir şekilde bakmıyordu, ama gerçekten gülümsüyordu. Harry'nin ona tuhaf tuhaf baktığını fark edince irkildi ve gülümsemesini hızla o çok iyi uyguladığı sırıtışına çevirdi.

"Sana ne yaptığımı bildiğimi söylemiştim, Potter." Kollarını göğsünde gururla kavuşturdu.

"Aslında, sana güvenmemi sen söyledin." Hiçbir ima içermeyen çok basit bir ifadeydi.

Draco elini yere vurdu. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, Potter. Benim iksir becerilerim rakipsizdir. Bahse girerim içindeki ana malzemenin ne olduğuna dair en ufak bir fikrin bile yoktur."

Harry tereddüt etmedi. "Anka gözyaşları."

Gülümsemesi kayboldu. "Bunu nereden biliyorsun? Anka gözyaşları pahalıdır ve bulunması oldukça zordur. Yedinci sınıfa kadar gözyaşlarını iksir malzemesi olarak kullanamazsınız, o zaman da sadece ileri sınıfta ve Tıbbi İksirler dersinde kullanırsınız."

Harry'nin Malfoy'a karşı bir adım öne geçmekten duyduğu zevk bu anıyla birlikte soldu. Yüzü düştü ve sesi donuklaştı. "Anka kuşu gözyaşlarıyla iyileşmek zorunda kaldığım ilk sefer değildi."

Draco gerçekten meraklanmıştı ama burnunu havaya aşağıya doğru baktı. "Ah, peki ne tür bir yiğitlik yapıyordun da kendini bu kadar doğrattırdın?"

"Bir basilisk ile kavga ettim."

Draco'nun burnu aşağı indi. "Bu imkânsız. Birincisi, bunu yapmış olsaydın ölmüş olurdun," dedi ikna etmeye çalışarak, "ikincisi, hiç fesleğen kalmadı. Dünyanın bu kısmında değil."

"Artık değil."

Draco bunu düşündü. Potter hava atmıyordu, gösteriş yapmaya çalışmıyordu. Aslında bu düşünce yüzünden acı çekiyor gibiydi. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Harry başını salladı. "Keşke olsaydım."

Sormaktan zarar gelmezdi, değil mi? "Eee? Ne oldu?"

"İkinci yılımızda herkesi taşa çeviren o muhteşem canavarı hatırlıyor musun? İşte oydu."

Draco'nun zaten açık olan teninin rengi biraz daha soldu. "Orada . Hogwarts'ta bir basilisk mi vardı?"

"Bundan haberin yok muydu? Babanın her şeyi övünerek anlatacağını düşünmüştüm."

Draco son yorumu gerçekten duymamıştı. Hogwarts'ta gerçek, canlı bir basilisk olmasının mümkün olamayacağını kendi kendine mantıklı bir şekilde anlatmaya çalışıyordu. "Bu imkânsız. Kurbanlar taşlaşmışlardı, öldürülmemişlerdi. Bir basilisk kurbanlarını öldürürdü."

"Kimsenin gerçekten öldürülmesini engelleyen tek şey şanstı. Kimse doğrudan gözlerinin içine bakmadı, ancak yansılardan ve benzerlerinden yakaladı."

Draco hâlâ dikkatini vermiyordu. Aslında biraz midesi bulanmaya . "Oda'nın içinde her ne varsa sadece

Mudblood'ları öldürmek için. Bir basilisk . . . bu herkesi öldürebilirdi."

"Vay be, şimdi düşünmeye başladın." Potter sırttı.

"Hogwarts'taydı," diye mırıldandı Draco kendi kendine, şaşkına dönmüştü. "Hogwarts'ta bir basilisk. Beni öldürebilirdi."

"Ve o canavarı serbest bırakanın baban olduğunu düşünmek. Bu içinizi ısıtmıyor mu?"

Draco sonunda diğer çocuğu tekrar fark etmiş gibiydi. "Babam beni asla riske atmazdı!"

"Her şeyi o lanet günlükle baban başlattı!" Harry'nin gözleri öfkeyle parladı.

"Oda'nın içinde ne olduğunu biliyor olamaz," dedi Draco, herkesten çok kendini ikna etmeye çalışarak. "Aksi takdirde, okulda benimleyken bunu asla yapmazdı."

"Elbette, yapmazdı."

Draco Harry'ye saf zehirli bir bakış fırlattı.

Harry sadece içini çekti ve başını salladı. "Geceleri daha iyi uyumanızı sağlayacak her neyse."

Slytherin bir an nefesini tuttu, sonra gözlerini kıstı. "Peki nasıl oldu da basiliskle aranız açıldı?"

Harry ağırlığını omzunda denedi ve ellerinin üzerine arkasına yaslandı. "Ron ve ben Ginny'nin peşinden Oda'ya gittik. Onu orada öylece bırakamazdık."

"Şu lanet Gryffindor cesareti, değil mi?"

"Bunun cesaretle hiçbir ilgisi yok, Malfoy," diye karşılık verdi, "her şey bir arkadaşının ölmesine izin verememekle ilgili. Ginny masumdu ve bütün bu karmaşanın içine sürüklenmesinin nedeni

Babanın el altından çevirdiği dolaplar. Onu bırakamazdık ama sen böyle şeylerden anlamazsın."

Draco burnunu çekti. "Aptal küçük bir kızın ne tür bir büyüyle uğraştığını bilemeyecek kadar aptal ve buna karşı koyamayacak kadar zayıf olması benim suçum değil. Böyle birini korumak için hayatımı riske atmak zorunda kalmamalıyım."

"Ve senin gibi birinin de bunu yapmasını beklemezdim." Harry başını Malfoy'a doğru eğdi. "Arkadaşlar bunun içindir, Malfoy. Onlara ihtiyacın olduğunda seni savunurlar, sen de karşılığında onlar için bunu yaparsın. Arkadaşlar bir güçtür, zayıflık değil."

"Bir basilisk tarafından neredeyse öldürülmene neden olduklarında öyledirler." "Onun için gözümü kırpmadan tekrar riske girerdim."

Potter öyle içten konuşuyordu ki Draco kendini gözlerini kırptırırken buldu. "Peki, orada ne oldu?"

Dudaklarını bükerek derin bir nefes aldı ve başladı: "Oraya vardığımda Ginny neredeyse ölmüştü. Voldemort asamı aldı ve ..."

"Kimin orada olduğunu biliyor musun?" Draco tepkisini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Potter başını salladı. "Günlükteki bir anısı Ginny'nin hayatını kullanıp kendi içine çekilmesiydi. Böyle şeyler yapmayı seviyor gibi görünüyor. Eğer bitirmiş olsaydı, Ginny ölmüş olacaktı ve şimdi etrafta iki Voldemort dolaşıyor olacaktı. Ne kadar hoş, değil mi?"

"Bu onun ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtı."

"Her neyse." Potter belli ki etkilenmemişti. "Basilisk'i çağırdı ve üzerime saldı. Dumbledore'un anka kuşu Fawkes gözlerini çıkarmasaydı beni de yakalayacaktı."

Draco üst dudağını hoşnutsuzlukla buruşturdu. "Kırmızı bir ötücü kuş tarafından mı kurtarılmış? Bu bir buçuk masal."

" bilirsin, Malfoy. Gerçi pek fark etmezdi. O şey hâlâ çok ölümcüldü. Asam yanımda değildi, bu yüzden onunla biraz kılıç dövüşüne girdim."

"Kılıç dövüşü mü? Bir basiliskle mi?" Draco inanamayarak sordu.
"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini anlatmaya başlamadan önce, Merlin'in Sakalı aşkına, nasıl bir kılıç buldun?"

"Ee ..." Potter dudağını büktü. "Seçmen Şapka."

Draco Potter'a doğru yaklaştı ve onu birkaç kez kafasının dürttü. "Hmm ..."

"Hey, ne yapıyorsun sen?" Harry ona vurdu.

"Sadece kafanı ne kadar sert vurduğunu merak ediyorum. Buna inanmamı bekliyorsan kafan çatlamış demektir."

Potter arkasını döndü ve Draco'yla yüzleştirdi. "Sen sordun. Anlatıyorum işte, gerçi bu hikâyeye seni neden eğlendirdiğime dair en ufak bir fikrim yok. Ne olduğunu ya bilmek istersin ya da istemezsin."

Draco gözlerini tavana doğru devirdi. "Pekâlâ, bilmek istiyorum."

Başıyla kısa bir selam verdikten sonra devam etti. "Oldukça basit, gerçekten. Bir kılıcı nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve bu kadar büyük bir şey üzerinde nasıl kullanacağıma dair daha da az ipucum vardı. Ağız açık bir şekilde saldırdı ve ben de tepki verdim. Kılıç kafasının üstünden geçti."

Draco'nun midesi düğümlenmeye başladı. Bu imkânsızdı. Kesinlikle imkânsızdı. "Bir basilisk'i kılıçla mı öldürdün? Sana inandığımı söylememin tek nedeni, böyle saçma bir hikâye uyduracak kadar zeki olduğunu düşünmemem."

Potter tarafsız bir tavırla, "Kendine olan güvenin çok büyük," dedi.

"Bekle, eğer basilisk zaten ölüyse, o zaman nasıl yaralandın? Anka kuşu gözyaşları tarafından kurtarıldığını söylediğini sanıyordum."

Potter homurdandı. "Evet, o lanet şeyin son bir söz söylemesi gerekiyordu, ben kılıcı kafasına geçirirken o da koluma bir dişini geçirdi. Basilisk yere düştü ve dişi kopup koluma saplandı. Söylemeliyim ki, biraz acıttı."

"Seni bir basilisk ısırıldı. Çok zekice, Potter. Sonuna kadar kahramanca," diye alay etti Draco. "Peki böyle bir durumda Anka kuşu gözyaşlarını nereden buldun? Bir dakikadan fazla zamanın olamazdı."

"Fawkes, Dumbledore'un Anka Kuşu." Potter omuz silktilti. "Ölmek üzere olduğum gerçeğini hemen hemen kabullenmiştim ama Fawkes tam zamanında yetişti."

Draco arkasına yaslandı ve Potter'ı düşünceli bir şekilde inceledi. Bu hikâyeye başka birinden gelseydi gülünç görünürdü, ama nedense Draco ona inanmıştı. "Potter, ya bu şimdiye kadar duyduğum en iyi yalan ya da sen gelmiş geçmiş en şanslı piçsin. Yara izi hâlâ duruyor mu?"

Harry otomatik olarak elini alnını örtmek için kaldırdı. "Ne?"

"O değil, seni ahmak. Kolundaki basiliskten olan. Onu görmek istiyorum."

Harry kaşlarını çatı. Malfoy neden böyle bir şeyi görmek istesin ki? Hikâyenin gerçek olup olmadığını görmek için mi? İyi, bırakalım kendisi görsün. Harry öne doğru oturdu ve sağ ön kolunun kolunu sıvadı. Anka kuşu gözyaşları onu neredeyse tamamen soldurmuştu, ama deliğin izleri hâlâ oradaydı, düzensiz şekilli bir yıldız patlaması gibi, normal cilt tonuna, soluk üzerine beyaza karşı duruyordu. Kolunu Malfoy'a doğru uzattı ve çocuk kolunu bileğindeki sıyrıkların hemen üstünden kavrayıp yumuşak fener ışığında bakabilmesi için daha yakına çektiğinde neredeyse şoktan nefesi kesilecekti.

Parmağını yara izinin üzerinde gezdirirken Malfoy'un yüzü meraklı bir kaş çatmayla derinleşti. "Diş ne kadar büyüktü?"

"Koptuğu yere kadar yaklaşık on beş santimetre uzunluğunda."

Draco başını salladı ama kolunu bırakmadı. "Bunu nereden buldun?"

"Ne..?" Malfoy'neye baktığını anlayınca Harry'nin çenesi düştü. Kolunun hemen kıvrımındaki ince çizgiydi bu.

Kılkuyruk onu kesmişti. Kolunu Malfoy'un ellerinden çekip aldı ve birkaç santim geriye doğru kaydı. "Önemli bir şey değil."

Draco sorusuna verilen ani ve görünüşe göre aşırı tepki karşısında sıçradı. Belli ki Potter'ı üzen bir şey vardı, hatta daha da açık bir şey. Elbette bu sadece Draco'nun daha da büyülenmesine hizmet etti.

"Dökül bakalım, Potter."

Potter gözlerini kısarak Draco'ya bakarken yüzü kapkaraydı, hâlâ gözlükleri yoktu. "Bir şey olmadığını söyledim. Şimdi git ve iyi bir tutsak gibi beni buraya geri kilitle."

Potter'ın ani tavır değişikliği karşısında Draco'nun çenesi aşağı doğru sarkmaya başlamıştı. Ama hemen . Az önce yine kovulmuş muydu?

Konuşmanın gidişatından sonra beklediği şey bu değildi ama o zaman neden bir şey bekliyordu ki? Tek yaptığı kendi merakını gidermek için Potter'ın özel işlerine burnunu sokmaktı. Düşmanını tanı, kendini tanı. Babası bunu sık sık söylerdi, belki de kastettiği buydu. Durum ne olursa olsun, Draco sadece babasının ona uzun zaman önce öğrettiği bir dersi yerine getiriyordu.

Yine de bu alışveriş onda daha fazlasını öğrenme isteği uyandırmıştı. Daha fazla merakının bu gece cevapsız kalacağı bilgisi, görünmez bir kıymık gibi içine batıyor, her hareketinde rahatsız ediyordu. Tüm hayatını Potter'ın derisinin altına girmeye çalışarak geçirmişti ve işte aklına girme şansı. Potter'ın beynini parçalara ayırmak için fazlasıyla zamanı olacaktı, o halde neden konuyu zorlasındı ki?

Şimdi mi? Çünkü merak ediyordu. Merlin'in sakalı, gerçekten merak ediyordu.

Böylesine ani bir kovulmadan sonra yüzünü biraz olsun kurtarmayı uman Draco, zaman içinde yıpranmış kaşlarını kendine güvenle değiştirerek yumuşak bir şekilde ayağa kalktı. "Kesinlikle. İyi geceler."

Tekrar eğilip iksir kutusunu aldı, yavaşça hücreden çıktı ve kapıyı kapattı. Metalin metale çarpma sesi koridorlarda soğuk bir şekilde yankılandı. Draco kutuyu kalçasında dengeledi ve anahtarı almak için cüppesinin cebine uzandı. Anahtarı kilide yerleştirirken Potter'a baktı.

Çocuk dün gece kaldığı yerde, duvara yaslanmıştı bile. Omuzları iki yanına çökmüş, dizlerini önünde birleştirmişti. Başının arkasındaki dağınık siyah saçları duvara yaslanmıştı ve yüzü tavana doğru eğilmişti. Gözlükleri hâlâ yakasında duruyordu ama gözleri kapalıydı. Yüzü nötr ve bitkin bir haldeydi ve silmek için yaptığı kötü işten dolayı hâlâ kir izleriyle kaplıydı. Fiziksel olarak olması gerektiği gibi bir mahkûm gibi görünüyordu ama dış görünüş aldatıcıdır.

Çürüklere ve kire rağmen hatları sessiz bir güçle doluydu ve Draco birdenbire hücreye girmekte neden bu kadar tereddüt ettiğini hatırladı. Her ne kadar kendini aksine ikna etmek istese de, parmaklıkların diğer tarafında çok güçlü bir büyücüyle karşı karşıyaydı. Bunu kabul etmek zorunda kalmak onu korkutuyordu. Güç saygıyı hak eder; Draco bunu hep söylerdi ama bu sözün Potter'a uygulanabileceğini hiç düşünmemişti.

Draco bunun sağlıklı bir saygı olduğuna karar verdi. İnsan düşmanını asla hafife almamalıydı ve Potter da bir istisna değildi. Hepsi bu kadar. İç çekerek tekrar anahtara baktı.

İşte o zaman Potter çok yumuşak ve gösterişsiz bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Draco gözlerini tekrar yukarı kaldırdı, dudaklarını birbirine bastırdı ve dişlerini hafifçe sıktı. Gözlerini sıkıca kapadı ve nedenini düşünmeden, "Bir şey değil," diye fısıldadı.

Draco anahtarı hafif bir 'tık' sesiyle kilide soktu ve geceyi geçirmek üzere sandalyesine döndü. Kutuyu hafifçe yere bıraktı. Daha sonra almak için Biddy'yi arayacaktı. Şimdilik konuşmak istemiyordu. İksir şişelerinin yumuşak şingirtısı bile kulaklarına çok gürültülü geliyordu. Zihni, zihinsel bütünlüğün sınırlarının hemen ötesinde, sulu bir düşünce seliyle uyuşmuştu. Pek çok açıdan tam anlamıyla kemik yorgunu gibiydi.

Draco cüppesinin uzanarak Uykusuz Geceler içkisini doldurduğu şişeyi çıkardı, kapağını açtı ve bir yudum aldı. Anında, uzuvlarındaki yorgunluğun kaybolduğunu ve ağır göz kapaklarının tekrar yukarı kalktığını hissetti ama zihni dönmeye devam etti.

Biddy yiyecek ve bir demlik çay daha getirmişti. Draco onun varlığını pek fark etmeden iksir kutusunu dolaba geri götürmesini söyledi ve teşekkür etti. Ev cinlerine ayırabileceği hiç dikkati yoktu. Düşünce seli çalkantılı bir denize dönüşmüştü. Şimdi, cankurtaran sandalı kıyıdan kopmuş gibiydi ve ona yol gösterecek bir ışık olmadan sürükleniyordu.

A/N: Bunu bekleyen herkese çok teşekkür ederim. Fanfiction.net son birkaç gündür yüklemelere izin vermiyordu, bu yüzden bu bölüm bilgisayarımın derinliklerinde hazır bir şekilde bekliyordu. Ancak bir sonraki bölüm için biraz bekleyeceğiz, çünkü aynı zamanda "Potter Mirası"nın 13. bölümü üzerinde özenle çalışıyorum. *diğer okuyucularının alkışlarını duyuyor*

Tania Angel: Çok fazla slash'in karakterleri kitaplardaki hallerinden o kadar uzaklaştırdığı konusunda sizinle aynı fikirdeyim ki bu anlamsız. Tamamen orijinal bir hikaye de yazabilirsiniz. Benim durumumda, Harry ve Draco'nun kitaplardaki hallerini seviyorum. İşte bu yüzden bu kadar ilginç ve yoğun bir kombinasyon oluşturuyorlar. İzleyin

Psikoloji oyunu. Çocukların anahtarı, inanmak istedikleri kadar farklı .
Kim bilir? Sanırım senden bir slash-fan yapacağım!

Eğer eğlenmek isteyen varsa, geçen gün yazdığım kısa, neredeyse
yürek burkan bir yazı var. ff.net'teki kullanıcı profilimden erişebilirsiniz.
Adı "Kaybettiğim Onca Şey". Draco'nun bakış açısından. Çok hızlı bir
okuma, ama her şeyi yakalamak için iki kez okumak isteyebilirsiniz.
Her zamanki gibi, KEYFİNİ ÇIKAR!

Yorumlar her zaman takdire şayandır.

Kaybedecek Bir Şey Yok

Etrafımı saran ip derimi kesiyor

saran şüpheler de kendi yollarını

buluyorlar.

Kutsal bir adamın dua

ettiği gibi, onu kendime

yakın tutuyorum.

Çaresiz anımda Böylesi

daha iyi. (~Melissa

Etheridge) Bölüm 5

Kaybedecek Bir Şey Yok

Draco uzun ve zor bir geceyi zihninde durmaksızın dans eden bir yığın düşünce, soru ve görüntüyle boğuşarak geçirdi.

Umutsuzca hepsine bir anlam vermeye çalışıyor ve sefil bir şekilde başarısız oluyordu. Potter'da garip bir şeyler vardı, inatçı, yoğun ve tamamen çileden çıkarıcı bir şey ve bu her neyse Draco'yu kendi tasarladığı bir ilmiğe sallanmaya bırakmıştı.

Yıllar boyunca kendine, Potter'ı çaresiz, kapana kısılmış, eziyet çekerken, Draco'nun diğer çocuğun hak ettiğini düşündüğü her türlü cezayı alırken görmekten başka bir şey istemediğini söylemişti. O zaman Potter'ın çöküşünü izleyebilirdi. İhtiyacı olan tek kanıt bu olacaktı, Harry Potter'ın gerçekten ne kadar zavallı olduğunu, küçümsenmeye ne kadar layık olduğunu görecekti, dünyanın geri kalanı onu öpmek için eğilmeden ne kadar zayıf

göt. Yanılıyor olabileceğini, Harry'nin tek başına bu güce ve Draco'nun karşı koyamayacağı bir azme sahip olabileceğini bir kez bile düşünmemişti.

Harry Potter yıllardır Draco'nun en yoğun düşüncelerinin daimi bir sakini olmuştu. Şimdiye kadar, Potter'ın eylemlerinin ve güdülerinin ardındaki itici güç olmasının nedenleri üzerinde durmasına hiç izin vermemişti. Bu sadece günlük rutiniydi; uyan, dişlerini fırçala, sınıfa git, Potter'ı taciz et. Ancak şu anki durum ona ağır gelirken, bu sorunun boyutunu fark etmediği için kendini azarladı. Bu tam bir takıntı haline gelmişti ve bu takıntı eninde sonunda onu ele geçirecekti. Bunu başından beri biliyordu; sadece kendine itiraf etmemişti. Bir şekilde, her zaman biliyordu.

Tüm bunları çözebilmesinin tek yolu Potter'la bizzat konuşmak, onu sorgulamak ve kafasının içine girmekti. Kendisine verilen nöbet görevinin resmi nedeni, yeni kişisel görevinin yanında ikinci planda kalmıştı. Kolundaki o küçük yara izinin neden bu kadar hassas bir konu olduğunu bilmek istiyordu. Potter'ın Karanlık Lord'dan bahsederken nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğini öğrenmek istiyordu.

En önemlisi, tüm bunların altında, çocuğu neden büyüleyici bulduğunu bilmek istiyordu.

Şimdiye kadar, dışarıdan, içeriye bakarak büyülenmişti. Draco'nun başkalarıyla, hatta ailesiyle bile olan etkileşimleri her zaman gayri şahsi olmuştu. Potter'la birlikte, istemeden de olsa bu boşluğu doldurmuştu. Şimdi içeriden bakmanın tadına vardığına göre, daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Potter'la sohbet ettiğini kendine bile itiraf etmekte zorlanıyordu ama tam da öyle olmuştu; medeni bir sohbet. Kilerin arkasına saklanmış şeker kavanozunu yeni keşfetmiş bir çocuk gibi tedirgin olmuştu; yakalanmaktan korkuyor ama orada saklı tatlı şeylerin cazibesine karşı koyamıyordu. Tüm diyalogu kafasında tekrar tekrar oynattı ve konuşmanın belirli noktalarında midesinin rahatsız edici bir şekilde zıpladığını fark etti.

Harry ona Karanlık Lord'un adını söylemesi için meydan okuduğunda, bu onu şüphesiz korkutmuştu, ama tekrar düşününce nefesi boğazında düğümleniyordu. Potter "Teşekkür ederim," diye fısıldadığında kafa derisinde garip bir karıncalanma hissetmiş, ne zaman o yoğun bakışlardan birine yakalanacak kadar talihsiz olsa sert bir sarsıntı duymuştu; beynini delip geçen, kabul etmek istemediği bir parçasına ulaşan gözler. Harry'nin bileğini tuttuğunda ya da yaraları tekrar bayılmasına neden olma tehdidi oluşturduğunda Harry'nin geriye doğru düşmesini engellediğinde Fiziksel temas Draco'ya garip gelmişti, canlı bir kabloya dokunmak gibi.

Draco dokunuşun hatırasını olabildiğince çabuk sildi. Ailesiyle bile fiziksel temas sınırlı ve kişisel değildi. Yakınlık hayatının bir parçası değildi ama nefret etmeye yemin ettiği biriyle böylesine kısa bir temasın, sıcaklığa, dokunuşa ve insani duygulara ihtiyaç duyan yanının etrafına kurduğu barikatlarda küçük bir çatlak açabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Bu tür şeyler bir Malfoy'un hayatına ait değildi. Bunlara yer . Bu bir sorumluluktur.

Dünyada işlerin yürümesinin belli bir yolu vardı. Draco bunu biliyordu; derslerini öğrenmeye özen göstermişti ve babasına güveniyordu. Ancak, mükemmel küçük elma arabası şimdi yolda çok derin çukurlara giriyordu ve bunları kazanın Potter olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Küçük şeyler, başka herhangi birinin gözden kaçırabileceği şeyler, dünyasını alt üst etmeye başlamıştı. Ya da bir kez daha düşününce, belki de dünyası hâlâ dikti ve kendisi devrilmişti.

Ne olursa olsun, kendini kaçınılmaz olarak sert bir farkındalığa doğru düşerken buldu. O ve Harry, aslında o kadar da farklı değillerdi. Kendi kendine bu fikrin gülünç olduğunda ısrar ediyordu, Slytherin ve Gryffindor gece ve gündüz gibiydi. Elbette farklılıklar vardı, çoğu onu dezavantajlı duruma düşürüyordu, ne yazık ki, ama şu anda dikkatini çeken benzerliklerdi. Merakı artık konunun kendi kendine yok olmasına izin vermiyordu. Daha fazlasını öğrenmeliydi.

Elbette, şansını tamamen kaybetmek istemiyorsa, çok dikkatli davranması gerekecekti.

Bu karmaşanın içinde bir yerlerde, yeni ve değerli bir ders yüzünün önünde sallanıyordu, özellikle kötü bir oltadaki yem gibi, ama bu dersi kaçırmamanın, ısırmanın affedilemez olacağını biliyordu. Geceyi bu dersi deşifre etmeye, bir adım öne geçmeye çalışarak geçirdi.

Ancak, gece boyunca Harry'ye bakarken, kesin olarak tek bir sonuca vardı. Harry önceki gece uyumamıştı.

Dün gece Harry hiç kıpırdamadan durmuş, seğirmemiş, ters dönmemiş, düzgünce duvara yaslanmıştı. Bu geceki performans olmasaydı, bu da çok inandırıcı bir rol olurdu. Bu sefer bir noktada, Harry sonunda uykuya dalmış olmalıydı. Görünüşe göre Harry için uyku huzursuz bir şeydi ve çok geçmeden zindanın zemininde dönüp duruyor, kendi kendine mırıldanıyor, arada bir sesleniyor, bir kâbusun pençesine düşüyordu. Draco mırıldandığı kelimelerden isimleri çıkarabiliyordu ve her yeni birlikte ortaya çıkan duyguları titizlikle zihnine not etmeye başladı, her biri Potter'ın farkında olmadan bilinçaltına açtığı bir pencereydi.

Önce Harry annesi için ağladı. *Ah, zavallı küçük çocuk, annesini .* Draco bu ağlamalara gözyaşlarının eşlik etmesini beklemişti, bu Draco'nun zihninde acınası ve gülünesi bir şeydi. Onun yerine gördüğü çığ öfkeye hazırlıklı değildi. Elinde hiçbir kanıt olmamasına rağmen Draco, Harry'nin rüyasında ailesinin ölümüne sebep olan Karanlık Lord'u gördüğünden emindi. Gözyaşları, gözyaşlarına gülebilirdi. Öte yandan bu onu korkutmuştu. Bir noktada Harry acıyla tısladı, elini alnına götürerek Draco'nun sıçramasına neden oldu.

Çok geçmeden Draco Ron ve Hermione'nin isimlerini duydu. Mudblood ve Weasel için , şüphesiz, endişelenmeliydi de. Karanlık Lord sistematik intikamına Hogwarts'ı yok ederek başladığında, ilk ölenler arasında onlar da olacaktı.

Bu bilgiden memnun olması gerekirken, yüzünü buruşturmuş ve göğsünü garip bir şekilde boş bırakmıştı. Voldemort ahlaksızca ve pervasızca öldürmüştü ve Draco kendi kendine birçok kez okulun Çamurkanlardan kurtulmasını istediğini söylemiş olsa da, Hogwarts'ın tamamen yok edilmesi ve bu kadar çok öğrencinin ölmesi ona bile aşırı derecede vahşi gelmişti. Bu onun da okuluydu.

Harry'nin eli yere çarptı, yine de uyumaya devam etti, "Hayır! Onlar değil, değil... Beni alın. Beni al. Yapamam... daha da kötüleştiremem... Hayır! Hayır! Benim hatam... hepsi benim hatam..."

Draco'nun kaşları birbirine çarptı ve dizlerinin üzerine çökerek koltuğunda öne doğru eğildi. Harry inlemeye devam ediyordu, yan dönüp tekrar döndüğünde Draco taş zemindeki buğulanmadan giysilerindeki nem lekelerini görebiliyordu. Uyku düzeni kesinlikle rahatsız ediciydi, ama rüyaların daha kötü olduğu açıktı. Harry'nin zihninde dans eden görüntüleri sadece tahmin edebiliyor olsa da, Draco bunların oldukça iyi bir özetini çıkarmaya başladığını hissediyordu.

"Beni kullanmasına... onlara ulaşmasına izin vermeyeceğim. Beni kullanmayacak... ölmeyi tercih edecek."

Draco alt çenesinin açılmaya başladığının ve nefes alış verişinin düzensizleştiğinin farkında değildi, çünkü bu olanları izlemeye kendini tamamen kaptırmıştı.

"Onlar değil... o ya da ben... yalnız... bana bağlı... öldürme... bunu istemiyorum... benim hatam. Hepsi benim hatam. Sirius!"

Harry şiddetli bir yalpalamayla yüzüstü döndü ve hâlâ soluk soluğayken uyandı. Nerede olduğunu anladığında homurdanarak ellerini yere vurdu ve kendini yavaşça ve dizlerinin üzerine itmeden önce parmaklarını sanki pençeleriymiş ve kendisi de pelüş bir halıyı yırtan kocaman bir kediyeymiş gibi taş yüzeyde gezdirdi. Başını eğik tutuyordu ama Draco hâlâ çenesinin köşesindeki kasların gerildiğini görebiliyordu.

Harry sanki etrafındaki diğ er Şeylerden tamamen habersizmiş gibi, kendini duvarın yanındaki yerine geri attı, göğüs cebindeki bir yumrunun hemen altını ovuşturdu. Kumaşın kıvrımlarına uzanıp g  zl klerini çıkardı, gece boyunca  ırpındıktan sonra eskisinden daha da ezilmiş görünüyordu. Tam g  zl klerini takacaktı ki, ne kadar kötü hasar gördüklerini fark etti. Sinirle homurdanarak çerçeveleri yüzünde kalabilecek bir Şekle sokmak için nazikçe e ip bükmeye başladı.

Tüm bunlar , hücrenin dışında duran ve dikkatle kendisine bakan çocuğu tamamen görmezden geliyordu.

İlk konuşan Draco olmayacaktı. Reddetti. Merakına bu Şekilde yenik düşmek, Potter'la gerçekten konuşmak istediğini yüksek sesle itiraf etmek onuruna zarar verecekti.

Harry g  zl   n n kulaklı ını menteşe üzerinde ileri geri oynatarak tiz bir gıcirtı çıkardı.

Draco alt dudağını ısırđı. Soruları onu , dikkatini çekmeye çalışıyordu ama Potter onu görmezden gelmeye devam ediyordu.

 nce burun yastı ıyla, sonra bir kez daha kulaklıklarla oynayan Harry, Malfoy'a devam ederek konsantrasyon içinde yüzünü buruşturdu.

Draco kıvrandı.

Harry g  zl k camlarını zindan meşalelerinin zayıf ışığına karşı kontrol etti ve başını salladı. G mle inin kenarını çıkarıp camları sildi, anlamsızca, çünkü çizikleri silemezsin ve g mle i de camlar kadar kirliydi. Sonunda g  zl k camlarını tekrar önüne koydu unda, eskisi kadar k t yd ler ama yine de içini çekti ve g  zl k yüzüne yerleştirdi. Ağır bir gümbürtüyle duvara yaslandı ve kırık bardaklar kucağına düştü.

"Potter, ver şu lanet gözlüğü bana!" Draco kelimeler ağzından çıkana kadar konuştuğunu fark etmemişti.

Harry hasarlı gözlüğünü tekrar yüzünde dengelemeye başlamıştı ki Draco'nun sözlerini duyup donakaldı. Sağ elini bıraktı, böylece Draco'yu başını çevirmek zorunda kalmadan görebilecekti, sol eliyle gözlüğü hala yüzünde tutuyordu. "Ne?"

"Bu şeylerle uğraşarak beni deli ediyorsun," dedi sabırsızlıkla. "Bırak da onları tamir edeyim ve bu iş bitsin."

Harry hâlâ gözlüğü tutan sol elini kucağına bıraktı. "Yani şimdi de Bay İyi Adam her şeyi düzeltmeye mi geliyor? Tek bir polisen 'iyi polis, kötü polis' oynayamazsın, Malfoy."

"İyi polis, kötü polis' ne demek?" Draco'nun kafası gerçekten karışmış gibiydi. "Boş ver, bu bir Muggle şeyi."

Draco gözlerini devirdi. "Anlaşıldı."

Harry öne doğru eğildi, meydan okuyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

Draco bir an için dişlerini sıktı. *Onu sorgulamak istiyorsan kızdırma*, diye hatırlattı kendine. "Boş ver. Gözlüklerini tamir ettirmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Harry inatla, "Onları kendim tamir edebilirim," dedi.

"Bu kadar basit bir şeyi tartışmaya dönüştürmek zorunda mısın? Gözlüğün kırıldı, ben de tamir etmeyi teklif ettim."

Harry gözlüğünü kucağından kaptı ve kabaca yüzüne itti. "Bir şey yok," diye tersledi.

Bardaklar tekrar kucağına yuvarlandı.

İçinden bir kahkaha patlamak üzereyken Draco'nun yüzü buruştu.

Harry kaşlarını çatmaya çalıştı. Draco'nun kesik kahkahası kaşlarını daha da çatmasına neden olacaktı, ama Harry önce kucağında duran gözlüğe, sonra da açık açık gülen Draco'ya bakınca kaşlarının kenarları mahcup bir sırıtışa dönüştü. Kendini kuru kuru kıkırdarken buldu, kabul etmek zorundaydı, bu biraz aptalcaydı.

Draco gülmeyi bıraktığında sonunda, "Gözlüklerini bana verecek misin, vermeyecek misin?" diye sordu.

Harry sakın bir nefes aldı ve omuzlarının düşmesine izin verdi. "Kaybedecek neyim var ki?"

Ayağa kalkarken kaşlarını kaldıran Draco bunu düşündü. Gerçekten de kaybedecek neyi vardı ki? İkisinin de neyi vardı? Hücreye doğru bir adım attı ama sonra tekrar düşünerek geri çekildi ve sandalyeyi parmaklıkların yanına oturtmak için arkasından sürükledi.

Harry ona merakla baktı, ama eğilip parmaklıkların arasından gözlüğü uzatmayı kabul etti.

Draco sandalyesine geri otururken hasarı değerlendirdi. "Bunlar üzerinde harika bir iş çıkarmışsın."

Harry alaycı bir tavırla, "Hasarın çoğuna kendimin neden olduğunu sanmıyorum," dedi.

Draco başını sallayarak gözlüğü elinde evirip çevirdi ve açık bir tonla, "Bir kısmına sen sebep ," dedi. Asasını çıkardı ve gözlükleri hafifçe dürttü. "*Reparo.*"

Hafif bir takırdama sesiyle bardaklar Draco'nun elinde mükemmel bir şekilde oturdu. Yaptığı işi onaylayarak gülümsedi ve sonra parmaklıkların arasından Harry'ye geri uzattı.

Gözlüklerini tekrar yüzüne yerleştirerek Draco'ya sessiz bir baş hareketiyle teşekkür etti. Fazla bir şey değildi ama bir kabullenmeydi. "Ne demek istiyorsun, hasarın bir kısmına ben mi sebep oldum?" diye sordu.

Merakını ve hafif şaşkınlığını gizlemek için sesini soğukkanlı tutmaya çalıştı.

Draco başını eğdi. "Farkında bile değil miydin? Bütün gece uyurken dönüp durdun, muhtemelen birkaç kez üzerlerine yuvarlanmışsındır. Rüyanda ne görüyordun?"

Harry biraz olsun gevşemeye başladıysa bile, artık gevşemiyordu. Sırtı ve omuzları kaskatı kesildi ve yüz ifadesi taşa döndü. "Ne?" diye fısıldadı. Harry onun uykusunda konuştuğunu elbette biliyordu. Hem Dudley hem de Ron bunu doğrulamıştı, ama yine de *Malfoy*'un önünde ne söylemiş olabilirdi ki? Malfoy'un özel düşüncelerinin bir kelimesini bile duymasına izin vermektense, Dudley'nin geceleri elinde bir kayıt cihazıyla başında dikilmesini tercih ederdi, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ne kadar çabalasın, sonunda uykuya dalacak, düşüncelerini bilinçsizce Malfoy'a açacak, onu esir alan kişinin yararına sergilenen bir hayvan gibi orada sıkışıp kalacaktı. Şimdi hayvanat bahçesindeki yılanın nasıl hissettiğini gerçekten biliyordu.

"Uykunda konuşuyordun," devam etti Draco, herhangi bir cevap almak istiyorsa dikkatli davranması gerektiğini hatırlayarak. "Oldukça şiddetli bir şekilde çırpındığını da eklemeliyim."

"Zindan katı tatlı rüyalar görmek için pek de iyi bir yer sayılmaz, değil mi?"

"Oyuncak ayı ister misin, Potter?" Dayanamadı. "Kapa çenenini, Malfoy!"

"Dokunaklı!" Draco sahte bir şaşkınlıkla arkasına yaslandı.

"Ne bekliyordun, Malfoy?" Harry hırladı. "Bütün hayallerimi sana anlatmamı mı? Hiç şansın yok. Trelawney'nin dersinde bunu yeterince yaptım ve onun tek yaptığı bana ne kadar yakında öleceğimi hatırlatmak oldu. Artık bu sorunun cevabını zaten biliyoruz, değil mi?"

Draco içten içe irkildi. Yanlış yaklaşım. Kesinlikle yanlış yaklaşım. Bir sonraki sözlerini dikkatle tarttı. "Bütün gece insanların isimlerini sayıkladığına göre, kimin yanı sıra ne hakkında rüya gördüğünü de biraz merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

"İsimler mi? Hatırlamıyorum," dedi Harry ihtiyatla.

Draco kısık gözlerle Harry'nin vurdumduymaz yüzünü izledi. Küçük bir dürtme olabilir mi? "Annenle ilgili bir şey..."

"Sakin bir daha ailem hakkında konuşma," dedi Harry öyle güçlü bir sesle ki Draco sersemlemiş bir halde sandalyesine geri oturdu.

"Tanrım, Potter, ona hakaret etmiyordum, sadece oldukça kısa olduğu anlaşılan hafızanı canlandırmaya çalışıyordum."

"Hafızam oldukça iyidir, çok teşekkür ederim."

"Bağırdığın Sirius Black miydi? O değil mi? .?"

"KES !" Harry yaralı bir hayvan gibi dişlerini göstererek uludu ve yakalandığından beri ilk kez duygusal bir zayıflık gösterdi. "Onun hakkında SUS artık! Buna hakkın yok. Söyleyemezsin..." Sesi kesildi.

Harry orada oturmuş, ne diyeceğini bilemez bir halde, düşüncelerini gömmeye, unutmaya çalıştı. Ne Malfoy ne de Sirius için yapabileceği bir şey vardı. İkisi de şu anda ulaşamayacağı yerlerdeydi, ama elinden gelse yerlerini seve seve değiştirdi. Tıpkı diğer her şey gibi, hayatı boyunca yapabileceği tek şey güçlü durmak ve bunu kendi başına halletmekti. Kesin olan bir şey vardı ki da Malfoy'un önünde yıkılmayacağıydı. Bu yapacağı son şeydi. Bu kadar uzun süre dayanmıştı; pes edecek değildi. Asla pes etmeyecekti. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Nefes alıp verişini düzene soktu ve gözlerini uzaktaki duvara dikti; keşke kendini görünmez yapabilseydi, Malfoy'un bu ani zayıflığı fırsat bilip üzerine atlamasını bekliyordu.

Draco da ne diyeceğini bilemez haldeydi, ama bunun tamamen farklı bir nedeni vardı. Genelde Harry'yi özmek, onu çileden çıkarmak isterdi, ama bu farklıydı. Bu sefer bunu yapmak istememişti ve çocuğu kızdırmama çabasında tamamen başarısız olmuştu.

Elbette Draco, Black'in öldüğünü biliyordu, her ne kadar bunu herkes bilmese de; Black annesinin akrabalarından biriydi, her ne kadar gözden düşmüş olsa da. Ayrıca Black'in bir zamanlar Potter'ların arkadaşı olduğunu da biliyordu ve hafızasının bir yerlerinde Sirius'un Harry'nin vaftiz babası olduğunu belli belirsiz fark etmişti. Bu muydu yani? Potter hâlâ *yas mı tutuyordu*? Ama Potterlar'a ihanet eden Black değil miydi? Bekle, hayır, bu herkesin bildiği bir şeydi. Babası bir keresinde Black'e komplo kurulduğundan söz etmişti, ki bu da , çünkü adam hiçbir zaman Voldemort'u desteklememişti. Potter bütün bunları biliyor muydu? Yaşayan Çocuk için bu bir başka aile kaybı mıydı? Garip.

Draco'nun düşünce treni kahvaltının gelmesiyle kesildi.

"Günaydın, Efendi Malfoy, efendim!" diye neşeyle selamladı Biddy. "İşte kahvaltınız, Efendi Malfoy, efendim! Ve Bayan Malfoy'dan bir not." Ev cini tepsideki küçük bir parşömen rulosunu gösterdi. "Efendi Malfoy'un başka bir şeye ihtiyacı olacak mı, efendim?"

Draco başını salladı ve eliyle elfi kovmasını işaret etti. Biddy derin bir selam vererek zindanları terk etti. Potter'a kısa bir bakış atan Draco mektuba uzandı.

"Draco, resmi olarak hala nerede olduğunu iddia etmek zorunda olsam da, Bakanlık doğal olarak oldukça şüpheli ve yarın Malikane'yi aramak için gelmelerini bekliyorum. Baban bu gece geliyor olacak. Mahkûma Karanlık Lord'un kuzeydeki operasyon üssüne kadar eşlik edeceksin ve koruma onuruna sahip olmaya devam edeceksin. Oradayken ihtiyaç duyacağın şeylerin bir listesini Biddy'ye ver. Şimdilik ihtiyaçlarınızla ilgilenmesi için onu tamamen size tahsis ediyorum. Babanı ve beni oldukça gururlandırdın."

Sıcaklık yok, sadece iş. Hiç şaşırmadım. Annesi her şeyi böyle yapardı. Draco'yla gurur duyduğunu söylemesi onun için abartılı bir iltifattı. Muhtemelen Potter'la gitmeden önce onu görmeyecekti. Draco bunu bir kenara bırakarak elindeki konuya odaklandı.

Malikânenin boşaltılması emri de sürpriz değildi. Bunun olması gerekiyordu, Draco biliyordu. Babası Malikâne'de kalmıyordu ve Draco ile Harry kayıp iki kişi olduğu için elbette Malfoy Malikânesi aranacaktı, dolayısıyla Potter'ın da taşınması . Potter taşındıktan sonra muhafızlık görevine devam etmesine izin verilip verilmeyeceğinden emin değildi ve şimdi

Bunun için birden fazla şekilde minnettardı. Birincisi, Karanlık Lord'un takipçileri arasında en azından bir parça kabul gördüğü anlamına geliyordu, ama aynı zamanda ve ona göre daha da önemlisi, Potter'la konuşma fırsatına sürekli sahip olacaktı.

Notu tekrar yuvarladı ve yere bıraktı. Bir saniye sonra, alevler içinde patladı.

Harry karanlık bir merakla ona baktı.

"Kanıt yok," diye açıklamaya çalıştı

Draco. Potter cevap olarak sadece

homurdandı.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı Draco kendi kendine, kahvaltı tepsisine uzanıp yiyecekleri iki tabağa doldurmaya başlarken.

"Nereden biliyorsun?" Harry sessizce

sordu. Draco başını kaldırdı. "Ne

hakkında?"

"Hakkında... Sirius hakkında." Sesi zayıftı ve son kelimedede boğuklaştı. "Herkesin bildiği bir şey değildi."

"Şey," dedi Draco tabağı yere bırakarak. "Bildiğin gibi ailem içeriden bilgi alma eğilimindedir. Her zaman öyleydi. Ayrıca, her ne kadar

hain olarak yaftalandı, annemle uzaktan akrabaydı."

Harry küçümseyerek, "Uzaktan," diye homurdandı. "Onlar birinci dereceden kuzenlerdi. Bu tam olarak uzak sayılmaz, yine de daha iyi bir aileyi hak ettiğini söyleyebilirim. Seninle akraba olma düşüncesi bile."

"Ben mi?"

"Aptal olma. Eğer o annenin kuzeniyse, sen de onunla akrabasın, biliyorsun."

"Sanırım. Bunu hiç düşünme zahmetine girmedim."

Harry soğuk bir sesle, "Tabii ki bunu hiç düşünmedin," dedi.

"O kan bağına ihanet eden biriydi, bu yüzden pek bir önemi yoktu." Draco bu konuşmanın nereye gittiğinden emin olamamaktan hoşlanmıyordu, sadece pek çok olasılık vardı ve hiçbirisi tam olarak hoş değildi.

"Senden böyle bir tavır beklemem gerektiğini bilmeliydim." Harry kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin gibi insanlar için aile, uygunsuz hale geldiği ya da lanet olası imajını lekelemekle tehdit ettiği anda bir kenara atabileceğin bir şeydir."

Elbette bu kavram Harry'ye çok tanıdık geliyordu, hayatı boyunca teyzesi ve eniştesi için bir baş belasından, bir yükten başka bir şey olmadığı söylenmişti. Hiçbir işe yaramıyordu ve kapının eşiğine konulduğu gün görmezden gelinmeliydi. Dünyadan saklanmalı, sözlü olarak reddedilmeliydi. Şimdiye kadar Harry için, ailesinin onu hiç umursamadığını düşünen çoğu insana çarpacak acıyı görmezden gelmek kolaydı. O bununla büyümüştü. Ama Malfoy öyle değildi.

Draco taş gibi suratıyla orada oturuyordu ama içten içe afallamıştı. "Hayır, öyle değil."

"Hayır, Malfoy. Bu tam olarak böyle bir şey. Eğer bir zamanlar düşündüğümün yarısı kadar beynin yıkanmamış olsaydı, bunu açıkça görürdün."

"O bir haindi," diye tekrarladı Draco belli belirsiz, ama bunun altında Harry'nin en ince ayrıntısına kadar haklı olduğunu biliyordu. Aile adının onuru her bireyin üzerinde tutulmalıdır. İşte böyle işler yürür. Ancak Harry'nin bunu söyleme şekli Draco'nun zihninde bu kavrama yepyeni bir boyut kazandırmıştı.

"Kendi fikirleri vardı Malfoy. Çoğunlukla sorun, insanları gerçekten önemsiyor olması gibi görünüyor. Bu onu bir rahatsızlık, bir leke haline getirdi ve sonra kendi ailesi onun adını soy ağacından silmeyi uygun gördü. Senin gibi insanlar da böyle mi Malfoy? Rahatsız edici oldukları anda akrabalarını evlatlıktan mı reddediyorlar?"

Draco'nun ağzı kurudu. Yavaşça arkasına yaslanıp düşündü. Elbette aileye onursuzluk getiren bir kişi evlatlıktan reddedilirdi. Bir kenara atılırdı, çünkü insanların aile ismine olan özel yararlılıklarının ötesinde bir değeri yoktu. Draco düşünceyi gömmeye çalıştı ama yüzeyin altında fokurdamaya devam etti. Son birkaç gün içinde o kadar çok şeyi görmezden gelmeye çalışmıştı ki beyni artık unutamıyordu.

Yargılanma zamanı ve bunu hissedebiliyordu. Eğer , eğer hata yaparsa, eğer başarısız olursa, aynı şekilde bir kenara mı atılacaktı? Ailesi için anlamsız mı olacaktı? Hayır... babası asla yapmazdı... yapar mıydı? Ayrıca, o gerçek bir Malfoy'du. Tereddüt etmezdi, hata yapmazdı.

Bu fikri son bir kararlılıkla yolundan itti ve cevap verdi. "Bir soyun onurunu korumak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bazı insanlar taşıdıkları soyadlarını hak etmediler, onlara layık yaşamadılar. Ancak ben yaşadım. Ailem de öyle. Bir isim yük olabilir."

Harry gözlerini Draco'ya dikti ve ona ince, kötü bir gülümseme verdi. "Bir Malfoy olmaktan gurur duyuyorsun, öyle mi?"

Draco çenesini yukarı kaldırdı. "Kesinlikle. Soyadımın gurur verici bir mirası var. Aslında bir şey ifade ediyor."

"Peki Malfoy ismi tam olarak ne anlama geliyor?" Kesinlikle kötü niyetli görünüyordu.

"En iyi büyücülük gelenekleri, kanın saflığı, onur..."

Harry keskin bir alaycılıkla, "Ne gelenek ama," diye sözünü kesti. "Aile önemli değilse, aile geleneğinin ne var?"

Bunu duymak istemeyen, hem de hiç istemeyen Draco tersledi. "Bu çok önemli! Ama bu hâlâ yerini hak etmek zorunda olmadığına anlamına gelmiyor."

"Ah, anlıyorum," dedi Harry yavaşça başını sallayarak, sanki bunu derin derin düşünüyormuş gibi. "Yani Sirius senin standartlarına göre yerini hak , yeterli değil, o yüzden değersiz. Safkan, Muggle'dan nefret eden, Voldemort'a tapan, Slytherin'in mükemmel bir modeli olmayan hiç kimsenin bir değeri yok, öyle mi?"

"Sen tam bir Gryffindor'sun, Potter. Şövalyece, herkes için ayağa kalkıyorsun."

"Oh, sanırım kendinden başka kimseyi umursamamak bir Slytherin özelliği?"

" gibi bir şey," dedi Draco kuru bir sesle. "Ve sen bir Gryffindor'sun. Bir soyadını savunmanın ne demek olduğunu anlamayı beklemezdim."

Harry dondu kaldı. İşin komik yanı, *gerçekten* de anlamıştı. Malfoylar gibi ailelerin çalışma şeklerinden nefret ediyordu, asla böyle bir şeyin parçası olmazdı, ama Draco'nun ne dediğini anlıyordu. O da kendi soyadıyla gurur duyuyordu. Onu savunmuştu... ve Potter adının bile suçsuz olmadığını fark ettiğinde çok incinmişti.

Ailesi hakkında bildiği az şeye dönüp baktığında, Snape'in anısına adım attığında kendi karışık duygularını hatırladı.

Babası ve Sirius'un yaptıklarını düşündükçe, Snape'in Potter'lardan nefret ettiğini düşünerek neredeyse davranışlarından utanıyordu.

Babasının davranışları yüzünden. Davranışları garip bir şekilde Slytherin tarzı görünüyordu. Aslında çok Slytherin'ce. Gözlerini kırıştırdı, yutkundu. "Neredeyse değildim," diye fısıldadı.

"Sen neden bahsediyorsun, Potter?"

"Bir Gryffindor. Neredeyse Gryffindor olmuyordum." Başı öne eğildi. Neredeyse kendinden utanıyor gibiydi.

Bunun üzerine Draco'nun ağzı şaşkınlıkla açıldı ve sonra yavaşça öne doğru eğilerek Harry'yi dikkatle izledi. "Nasıl olur da neredeyse belli bir evde olmazsın? Seçmen Şapka sadece kulaklarının arasında ne olup olmadığına bakarak bir ev seçiyor."

"Beni başka bir eve yerleştireceklerdi ve ben o ev hakkında bazı şeyler duymuştum ve onunla hiçbir ilgim olmasını istemiyordum."

"Potter, bana söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylemeyeceksin."

Harry başını salladı ve sesi hafifçe uzaklaştı, sanki kelimeleri belirsiz bir anıdan çıkarıyormuş gibiydi, tabii ki . "Harika biri olabilirsin, biliyorsun. Hepsi burada, kafanın içinde ve Slytherin yüceliğe giden yolda sana yardım edecek," diye alıntı yaptı. "Seçmen Şapka bana böyle demişti."

"O zaman neden seni Gryffindor'a koydu?" "Beni

Slytherin'e koymamasını istedim."

"Neden?" Draco'nun sesi şaşkınlık ve inançsızlığın bir karışımıydı.

"İki nedeni var sanırım." Harry içini çekti ve kollarını önündeki bacaklarına dolayarak yere baktı. "Birincisi, Karanlık'a geçen bütün büyücülerin Slytherin'de olduğunu duymuştum. İkincisi," başını kaldırıp Draco'yu gözleriyle yakaladı, "Sen zaten o eve sınıflandırılmıştın. Öncelik ille de bu sırada olmak zorunda değil."

Draco şaşkınlıkla Harry'ye baktı. Potter'ın yalan söylediğine inanmak için hiçbir neden yoktu. Aslında Slytherin olma ihtimalinden utanıyor gibiydi, sanki böyle bir şey utanç verici bir şeymiş gibi. Harry'nin Slytherin evinden bu kadar tiksintmesinin nedenlerinden birinin Draco olduğu gerçeği bu fikri daha da çileden çıkarıyordu. Aynı zamanda, neredeyse aynı evde olmaları fikri de... şeydi...

Seçmen Şapka yalan söylemezdi. Bilirdi. İnsanlar hakkında, onların kendileri hakkında bile bilmedikleri şeyleri biliyordu ve nedense Harry'nin Draco'yla birlikte Slytherin'e uygun olduğunu düşünmüştü. Hoş bir düşünce değildi ama Draco'nun aklını kurcalayan sorulardan en azından birine cevap veriyordu. O ve Potter o kadar da farklı değillerdi, gerçekten. Şimdi bu yanıtı aldığına göre, bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Ne olursa olsun, sonuçları inkâr edilemezdi.

Draco şimdi Harry'ye baktığında, daha önce hiç görmediği ya da en azından kabul etmesine izin vermediği bir şeyi fark etmek zorunda kalmıştı; Potter eşitti. Elbette bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecekti ama biliyordu. Bu aynı zamanda Draco'nun son birkaç gündür sevdiğinden daha sık oynadığı bir kartı da zorluyordu; saygı.

Draco'nun beyninin başka bir köşesinde, Harry'nin söylediklerinin diğer kısmı rahatsız edici bir şekilde yankılanmaya başlamıştı. Harry daha sıralanmadan Slytherin'den nefret etmesine neden olmuştu... ve bu onu rahatsız ediyordu. O kadar da saldırgan değildi, değil mi? "Beni çok az tanıyordun ve benden nefret etmeye karar vermiştin. Öyle değil mi?

sizin açınızdan yargılayıcı mı?"

Harry dudaklarını büzdü. "Seninle ilk tanıştığımda tek yaptığın Hagrid hakkında küçümseyici laflar etmek ve safkan olmayan birinin bırakın okula gitmesini, yaşamasına bile izin verilmemesi gerektiğini söylemekti. Quidditch takımına gireceğini söyleyerek böbürlendin ve sonra da sanki hakkımda bilinmesi gereken her şeye karar vermiş gibi soyadımı sordun."

"O... o Madam Malkin'in evindeydi. Bunu gerçekten hatırladın mı?"

"Sanırım hafızam o kadar da kısa değilmiş."

"Hayır, sanırım değil." Draco yavaşça başını salladı. "Ben de hatırlıyorum."

Ardından gelen kısa sessizlik, her zaman bildikleri bir şeyin dile getirilmemiş itirafıydı. En başından beri birbirlerini rakip, işaretlenmiş adamlar olarak görmüşlerdi. Başka hiç kimse Draco'nun derisinin altını Harry gibi kazmamış, hiç kimse Harry'nin kanını Draco gibi kaynatmamıştı. Başından beri , birbirlerini yansıtıyorlardı, rekabetleri neredeyse elle tutulur, sürekli bir yoldaş gibi davranıyordu.

Draco ters bir şekilde, bunu kaybederse özleyeceğini, sanki bu ayrılıhta kendisinin bir parçasının kaybolacağını fark etti. O kadar uzun zamandır Harry'den rol çalıyordu ki. Bu arkadaşlığı gerçekten de kaybedeceği aklına geldiğinde nefesinin kesildiğini hissetti; Harry çok yakında Karanlık Lord'un elinde ölecekti. Bu onun zaferiydi, diye hatırlattı Draco kendine. Heyecanlanması gerekirdi ama şu anda bundan pek de emin değildi.

ılgıncaydı. O kazanmıştı. Potter'a elini uzattığı ama reddedildiği günden beri hep istediği şey buydu.

Küümsendi. Doğru. Belki de Potter her zaman kabul etmek istediğinden daha fazla Slytherinliydi. O anda, Harry aralarındaki mücadelenin dengesini çok ağır bir yükle belirlemişti. Güç oyunlarını dengeleyen terazi sonunda devrilmişti ve Draco ancak şimdi geriye dönüp baktığında ne kadar tehlikeli bir dengede olduklarını, birbirleri için ne kadar değerli rakipler olduklarını fark ediyordu.

Ama bu savaşı kontrol eden aslında Draco değildi. O kazanmamıştı. Bu Voldemort'un nihai zaferiydi, Draco ise hâlâ çocuksu rekabetiyle boğuşuyordu. Harry şah mattan önce dikkatsizce devrilmiş bir şah gibiydi, hiçbir çıkmaz yoktu. Voldemort güç taşlarını elinde tutuyordu ve Draco da piyundu.

Harry'yi köşeye sıkıştırmak için kullanılırdı. Başka bir şey yoktu. Böyle bittiğini görmek yanlış geliyordu, bir şeyler eksikti. Boş hissediyordu.

Draco içini çekti, kahvaltı tepsisine baktı ve dalgınca, "Çay?" diye sordu.

Harry usulca, "Sana söyledim zaten," diye karşılık verdi. "Sevmiyorum..."

"...şekersiz çay," diye bitirdi Draco onun yerine. "Bana zaten söylemiştin. Sadece kibarlık yapıyorum."

"Neden içmiyorsun?"

Draco Harry'ye bakarken küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Çünkü ben de şekersiz sevmiyorum."

Harry biraz kuşkuyla Draco'ya baktı, ama sonunda eğlenerek gülümsemesine izin verdi. "Biddy'yi arayıp şeker isteyebilirsin, biliyorsun."

"Bunu ben neden düşünemedim ki?" Draco alaycı bir tavırla

mırıldandı. Harry başını geriye eğdi. "Herhalde beni kızdırmakla çok meşguldün." "Daha iyi bir eğlence düşünebiliyor musun?" Draco sırıttı.

"Dürüst olmak gerekirse..." Harry usulca düşündü.

"Buna cevap verme." Draco bir bardak balkabağı suyu doldurdu. "Marmelat mı yoksa dut reçeli mi?"

"Marmelat," dedi Harry kolayca.

"Şimdi yapmaya çalıştığım her şeyle , değil mi?" Gerçek merak onun alaycılığının kenarını kemirdi.

Harry kollarını göğsünde kavuşturup hafifçe yaslandı. "Neden zahmet ediyorsun?"

Draco açıklanamayacak kadar güçlü bir umut ışığı hissetti. Belki de tam olarak açıklanamaz değildi, diye düşündü kendi kendine. Belki de Potter başlamıştı. Bu ihtimal oldukça sevindiriciydi. "Bana güvenmeye falan mı başladın, Potter?" diye sordu kolayca.

"Hayır. Ben de senden hoşlanmıyorum."

Harry'nin tavrında bariz bir değişiklik olmasa da sözlerindeki alttan alta akan hava Draco'nun midesinin altından bir halı çekilip alınmış burkulmasına neden oldu. Daha önce zemin kazandığını hissetmişse bile, bu his bir anda yok olmuştu. "Potter, bu koşullar altında olabildiğince samimi davrandığımı düşünüyorum."

"Yanlış düşünmüşsün. Beni ölmem için Voldemort'a teslim ettin ve bunun açıkça farkında olmadığımı sanma. Bu parmaklıkların arasından yüzünü her gördüğümde, beni buraya senin koyduğunu hatırlıyorum."

"Lanet olsun, Potter! Ben sadece işimi yapıyorum!" Draco sözlerinin ne anlama geldiğini düşünmeden atıp tutmaya devam etti. "Bu konuda gerçek bir seçim şansım bile yok! Bu Karanlık Lord'un işi, benim sorumluluğum değil. Burada kimseyi öldürmeyeceğim!"

Harry'nin sert sesi Draco'nun çığınca tiradıyla şaşırtıcı bir tezat oluşturunuyordu. "Gerçekten bunun senin sorumluluğun olmadığını mı düşünüyorsun? Büyü ve küçük mutlu illüzyonunu bırak, Malfoy. Nasıl bakarsan bak, benim kanım artık senin ellerinde. Bu hayatının sonuna kadar vicdanında taşıyabileceğin bir şey, tabii bir vicdanın varsa. Açıkçası bundan şüpheliyim."

Draco ellerine baktı ve onları yumruk yapıp dişlerini sıkarak hızla tekrar başka tarafa baktı.

"Aile onurun için endişelen," dedi Harry alaycı ve yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Senin iyi olduğun şey bu. Benim daha büyük sorunlarım var, çünkü Voldemort'un elinde ölürsem, değer verdiğim herkes de peşimden . Şimdiye kadar öldürülmemiş olanlar yani. Ben zaten yeterince ölümden sorumlu hissediyorum, ama bu sefer siz başlattınız."

Sebepe sensin. O bıçağı omzuma sapladığın an, sadece benim , onların da ölümünün sorumluluğunu kabul ettin. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur."

Harry bir an sustu ve yere baktı, derin düşüncelere dalmış gibi değil, sadece çok çok uzağa bakıyordu.

Draco dilini ısırıldı. O kimseyi öldürmemişti. Kendisini değil. Elbette, bir gün bir Ölüm Yiyen olarak birkaç yüz­süz Muggle ve Mudblood öldürebilirdi, ama bunu hiç düşünmemişti. Bu uzak gelecekte olacak bir şeydi ve gerçek değildi. Ama bu, ellerine bulaşan kandı... ellerine. Bıçak ellerindeydi, saplıyor, zehirliyor, öldürüyordu. Bu buradaydı, bu şimdiydi.

Sonunda Harry sessizliği yine kendisi bozdu. "Yine bir konuda haklıydın. Kendimi aç bırakmanın hiçbir olmayacak." Sesi aldatıcı bir şekilde rahattı, ama Draco hâlâ yüzeyin altında gizlenen öfke ve acıyı hissedebiliyordu.

Tam her şey rahatlamaya başlamışken Draco gözlerini kapattı. O anda Harry'ye bakmaya dayanamıyordu. Voldemort onunla oynamayı bitirdikten sonra çocuğu ölümün birkaç santimetre uzağından çekip almış olabilirdi, ama onu oraya ilk Draco koymuştu. Bu itirafı yapmaktan nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu. Potter haklıydı. Voldemort'un ellerinde ölmeye mahkûmdu ve kanlı zincirleri tutan da Draco'ydu.

Ama Tanrı aşkına, ne düşünüyordu ki? Bu sadece onun göreviydi! O, Draco Malfoy, sadece görevini yapıyordu. Potter bile bunun için onu nasıl suçlayabilirdi ki? Bu karmaşa sona erdiğinde, kafa karışıklığı ortadan kalkacak, geleneklere bağlı kaderi yeniden netleşecek ve o da aynı derecede temiz bir vicdanla bu yolu izleyebilecekti. Ve evet, bir vicdanı vardı, lanet , ama bu bir Malfoy'un vicdanıydı. O hâlâ bir Malfoy'du. Gururlu bir Malfoy.

Ancak içindeki Malfoy birdenbire kendini "Özür dilerim" derken bulmadı.

"Hayır, değilsin." Harry'nin cevabı sert ya da acı değildi, bir gerçeği ifade ediyordu, ama nedense bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Söyledim, değil mi?"

"Hiç 'eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur' sözünü duydun mu Malfoy?" Üzgün değilsin. Özür dileyebilecek kapasitede olduğunu bile sanmıyorum."

"O zaman ne halt istiyorsun, Potter?" Draco öfkeyle ellerini havaya kaldırdı.

"Bence bu senin için bile açık olmalı. Yine de yapamayacağını biliyorum. Asla , çünkü senin boynun başkalarınınkinden daha önemli."

Draco kuruyan boğazına karşı yutkundu ve en iyi küçümseyici denedi. "Oh, ve sanırım *senin* boynunu benimkinin önüne koymalıyım?"

"Sadece benim değil, seni ahmak. Herkesin! Hogwarts yok edildiğinde, ki Voldemort'un istediği olursa yok edilecek, kaç arkadaşın ölecek? Yoksa hiç gerçek arkadaşın yok mu? Gerçek Malfoy tarzında, sadece kullandığın insanlar mı? Senin için bir anlam ifade ediyorlar mı, Malfoy?"

Draco'nun akli ev arkadaşlarına gitti. Elbette onlar okul arkadaşlarıydı, ama ya arkadaşları? Crabbe ve Goyle ile birlikte büyümüştü ve ev arkadaşlarının birçoğunu çocukluklarından beri tanıyordu, ama herhangi biriyle gerçekten ne kadar yakındı? Bir gün Kişisel düzeyde mi? Tanıdıklarıyla yakınlık hiçbir zaman denklemin bir parçası olmamıştı ama yine de ölmelerini istemiyordu. Onların risk altında olma ihtimali aklının ucundan bile geçmemişti ama şimdi bu kaçınılmaz görünüyordu.

Harry, Draco'nun yüzündeki perili ifadeyi soğuk bir onaylamayla değerlendirdi. "Gerçekten önemli değil. Yine de. Umurunda olsa bile onlar için kendini riske atamayacak kadar korkaksın. Bu da seni, bu adamların seni öldürdüğünü görmenin sonsuz tatmininden mahrum bırakır.

beni öldürdü. Şüphesiz en önemli şey bu. Üzgün olduğunu kanıtlayamazsın. Olsan bile bunu yapamazsın."

Draco risk aldı ve Harry'nin bakışlarını tekrar yakalamasına izin verdi. Bu gözler son derece etkileyiciydi, onunla alay ediyor, ona meydan okuyor, ona korkak olduğu yüzlerce yolu kelimelerden daha kesin bir şekilde açıklıyordu, ama bu sefer aynı zamanda onu araştırıyorlardı. Neredeyse ayırt edilemezdi, ama Draco Harry'nin yüzünü neredeyse kendi yüzü kadar iyi tanıyordu ve bunu görebiliyordu. Potter'ın kaşları hafifçe çatılmış, ağzı olması gerekenden daha sıkı kapanmıştı. Draco onun tanıdık meydan okuma ifadesinin altında Harry'nin ona yalvardığını, Draco'nun ona yanıldığını söylemesini umduğunu görebiliyordu. Her nasılsa Draco bu ateşli meydan okumayı kaldırabilir, üzgün olduğunu kanıtlamak isteyebilirdi. Akıl oyunu olsun ya da olmasın, Draco neredeyse bunu yapabilmeyi dilediğini hissetti... ama hayır.

Bakışlarını kaçırdı. "Haklısın. Olamam. Olmadığım bir şey olamam Potter, o yüzden kendini kandırmaya çalışma."

"Kimseyi kandırmıyorum Malfoy. Bunu yapamayacağını biliyorum." Kesin bir ifadeyle konuşmuştu ve Draco bu sefer Harry'nin gözlerinde ne hissettiğine dair başka bir ipucu aramaya cesaret edemedi. Draco Harry'nin sesindeki hayal kırıklığının izini hayal edip etmediğinden emin değildi.

Harry devam etti, "Ama suçu o kanlı, asil Malfoy ismine atabileceğini düşünerek kendini kandırma. Seni sen yapan seçimlerindir." Acı acı güldü. Bunun senin seçimin olmadığını söylemiştin. Saçmalık, Malfoy. Farklı bir yol seçmeyerek bile, olduğun şey olmaya karar verirsin. Ben Slytherin olmamayı seçtim. Senin için Slytherin tam olarak istediğin şeydi; senin seçimin. Ben istediğim seçimleri yaptım, yaşasam da ölsem de. Senin seçimlerin... tamamen sana bağlı."

Draco gözlerini içinde kabaran duygu dalgalarına karşı kapattı. Elbette Slytherin'de olmak istiyordu, evlerin en soylusunda. Safkan, varlıklı, güçlü ve üstelik bir Malfoy, ait olduğu başka hiçbir yer yoktu. Hiçbir yere. Olasılığı

Başka bir yerde olmak aklının ucundan bile geçmemişti, tıpkı aile geleneğini sürdürme kaderinin hiç sorgulanmadığı gibi. Herhangi bir aktif seçimin söz konusu olduğu hiç aklına gelmemişti ve bu olasılık onu rahatlatmıyordu.

Gözlerini açmadan, "Biddy!" diye bağırdı.

Ev cini bir çatırtıyla ortaya çıktı. "Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim! Biddy sizin için ne yapabilir, Efendi Malfoy?"

"Biddy, lütfen bana bir kase şeker ve fazladan bir kaşık getir."

"Emredersiniz, Efendi Malfoy, efendim!"

İki çocuk da Biddy dönene kadar mutlak bir sessizlik içinde bekledi. "Efendi Malfoy Biddy'den başka bir şey istiyor mu, efendim?"

Draco bunu düşündü. "Evet, aslında. Bir şey daha var. En sıcak tutan temel pelerin ve cüppelerimle daha hafif olanlardan ve temel banyo malzemelerimden oluşan bir çanta hazırlamaya başla. İhtiyacım olan diğer şeylerin listesini daha sonra sana veririm ama hepsi bu geceye kadar toplanmış olmalı."

Biddy itaatkâr bir şekilde eğildi. "Evet efendim, Efendi

Malfoy, efendim!" "Gidebilirsiniz. Teşekkür ederim."

Biddy hala yayı tutarak ortadan kayboldu.

Draco, Harry'ye dönüp bakmadan, "Bir kaşık mı, iki mi?" diye sordu.

Harry tereddüt etti. Malfoy konuyu daha fazla tartışmaktan kaçınıyordu, bu da sadece söyledikleri hakkında anlamına gelebilirdi. Draco Malfoy'un ahlaki sancılara umut bağlamak biraz zor görünüyordu, ama şu anda elindeki tek şans buydu. Aslında, görebildiklerine bakılırsa oldukça iyi bir atış gibi görünüyordu. Draco şekerliğin üzerine eğilmiş, dış görünüşüyle çaya odaklanmıştı, ama Harry'nin çocuğun tavırlarında saptayabildiği diğer her ipucu, içsel bir savaş verdiğini haykırıyordu

Kendisi. Harry Şimdi sadece bu savaşı neyin kazanacağını merak ediyordu. Bu arada, çay oldukça güzel kokmaya başlamıştı. "İki tane."

Draco ay fincanlarını doldurdu, sonra her birine iki kaşık dolusu Şeker . Fincanlardan birini ve kahvaltı tabağını parmaklıklardaki yuvaya götürdü ve Harry'nin onu karŐılamasını bekledi.

Harry yavaş ve ölçülü adımlarla Malfoy'un onu beklediği yere doğru yürümeden önce ayağa kalkmak için acele etmedi. Kahvaltısını ederken Draco'nun yüzünü daha yakından kontrol etti, ipucu, ima ve söylediklerinin gerçekten kafasına dank ettiğine dair herhangi bir işaret aradı. Gerçekten de yleydi.

İyi çalıŐılmıŐ bir maskeyle gölgelenmiŐ olsa da, kesinlikle oradaydı. Asıl soru, bunun yeterli olup olmayacağıydı. İnsanlıktan arta kalan bir parça, eğer uygun Şekilde ateŐlenirse, çocuğun kopmasına neden olabilecek bir Şeyi krkleyebilirdi. Malfoy'un aynı anda, aklında tek bir Şeyle onu aradığını anlayabiliyordu.

Harry seslendirilmemiŐ soruya cevap verircesine, "Hayır, vazgeçmedim," dedi.

Draco'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun da merak ettiği Şey tam olarak buydu.

"Bunca zamandır beni inceliyordun... ve o kadar Şaşırmış görünme, bunu yaptığını biliyordum... yani benim hakkımda bir Şey ğrendiysen, kolay kolay pes etmeyeceğimi Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi." Harry parmaklıklara sırtını döndü ve yavaşça yerine doğru yürümeye başladı, hala konuşuyor. "Voldemort beni bir mezar taşına bağlamıştı ve ben pes etmedim. Kılkuyruk kolumu kesmiş ve Voldemort'un bedenini diriltmek için kanımı almıştı ama ben pes etmedim."

Duvarın dibinde durdu, her zamanki yerinde duruyordu ama arkasına dönmedi. "Voldemort hayatımda ikinci kez bana öldürme laneti yaptı ve büyü üzerime gelirken bile etmedim. Şu anda hayatta olmamın tek sebebi bu. Bu yüzden, o kanlı tutulmanın son saniyesine kadar, ay yok olsa da olmasa da ve hayatımı da beraberinde gtrse de, yine de vazgeçmeyeceğim."

Elleri hâlâ Harry'nin kahvaltısını aldığı parmaklıktaki yuvanın yanında, olduğu yerde kalmış olan Draco sonunda kollarını iki yanına bıraktı. "Bunu yapmanı hiç beklemiyordum," diye itiraf etti. "Sanırım bekleseydin hayal kırıklığına uğradım."

Harry etrafında döndü. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, ama yeniden düşünür gibi oldu. Malfoy'un ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Çok iyi anlamıştı. Dudaklarının kenarlarından yumuşak bir gülümseme yayılırken başını Draco'ya doğru eğdi. "Çay için teşekkürler." Çaydan bir yudum aldı. "Yeterince şeker de var."

Draco konuşmanın beklenmedik bir şekilde Voldemort'un ellerinde ölümden çaya kayması karşısında kaşlarını kaldırdı, ama sonunda gülümsemeye izin verdi. Kahvaltı tepsisini geri götürdü, çay fincanını aldı ve kaldırdı. "Ne dersiniz? Şekerli çaya?"

/Ve Slytherin ve Gryffindor'a, asla vazgeçmemeye, iyi seçimlere ve kötü seçimlere, sahip olduğumuz her benzerliğe ve yarattığımız her farklılığa?

Harry kendi fincanını kaldırdı. "Şekerli çaya."

Çocuklar fincanlarını aynı anda geri çektiler. Draco kendi fincanını indirip kenarından öteye baktığında Harry çoktan duvara yaslanmıştı. Tabağını dizlerinin üzerinde dengeleyip çay fincanını yanına koydu, sonra da kahvaltısını iştahla mideye indirmeye başladı.

"Birazcık bile aç , değil mi?"

Harry bir lokma tostun etrafında konuştu. "Sen beni kaçırmadan önceki akşamdan beri yemek yemedim. Açlıktan ölüyorum."

"Ah evet," dedi Draco sessizce, sandalyesine kendi kahvaltısını kurcalamaya başlarken.

Harry sessizliği bozmadan önce, birkaç dakika tabak çanak sesinden başka bir Şey duyulmadan geçti. "Peki neden Biddy'yi çantasını hazırlaması için gönderdin? Bir yere mi gidiyorsun?"

"Seni Karanlık Lord'un karargâhına götürüyoruz," dedi Draco basitçe. "Zaten seni burada aramaya başlamalarının an meselesi olduğunu biliyorduk ve karargâhın yeri tespit edilemez, yani bizi orada bulamayacaklar."

Harry sırtını duvara yasladı. "Sanırım bu mantıklı. Mektup bununla mı ilgiliydi?"

Draco sırtlamakla gülümsemek arasında bir Şey yaptı. "Sanırım oldukça gzlemcisin. Evet, yleydi."

"Annen mi ?" "Evet. Ne

olmuş yani?"

"Onunla aynı evdesin. Neden seni görmeye kendisi gelmedi? Yani sen geldiğinden beri buraya bir kez bile gelmedi, ya da ben onu görmedim. Seni görmeyi hiç umursamıyor mu?" Bu soruda acıma belirtileri vardı ve Draco'nun tutsağından isteyeceği en son Şeydi, ama aynı zamanda da can alıcı bir noktaya parmak basıyordu.

"Zindan gibi pis yerlerden pek hoşlanmaz. Bir not göndermek daha uygun olur."

"Uygun," diye mırıldandı Harry usulca. "Evet, ailesinden birini görmeye gelmek için çok uygunsuz."

Bu Draco'nun tekrar dokunmak istemediği bir konuşmaydı. "Biraz daha ay?"

Harry başını eğdi, Draco'nun aniden konuyu ihtiyacı duyması onu eğlendirmişti, sonra gülümsedi. "Tabii. İki şeker lütfen."

Draco . Harry'nin yüzünü izlemekle meşguldü. Draco nadiren bir kmsemi, bir sırtıma ya da başka bir Şeyle lekelenmemiş gülümsemeler görürdü.

Mağrur bir memnuniyet, sanki etrafındaki insanlar düzgün bir şekilde gülümsemenin onurlarına yakışmadığını düşünüyorlardı. Gördüğü bu tür birkaç gülümseme kesinlikle kendisine yönelik değildi. Neşe onun statüsündeki insanlar için yaygın bir şey değildi ve hiç yaşamadığınız bir şeyi özlemeniz imkânsızdır. Ancak Potter ona açıkça gülümsemişti. Sırıtmak yok, küçümsemek yok, sadece bir gülümseme, neredeyse bir arkadaş gibi. Bu çok güzel bir şeydi ve şimdi Draco neyi kaçırdığını fark etmişti.

Harry'nin gülümsemesi biraz azaldı. "Sorun nedir?"

Bu soru Draco'yu trans halinden çıkardı. "Hiçbir şey yok. Hiçbir sorun yok. Fincanını uzat." Harry'nin çay fincanını aldı, doldurdu, şekerini ekledi ve tek kelime etmeden parmaklıkların arasından geri uzattı.

Harry çay bardağını kabul edip bir yudum alarak test ederken merakla ona baktı. "Teşekkürler," dedi, hâlâ Draco'yu izliyordu.

Draco cevap olarak sadece başını salladı ve kendine ikinci bir fincan doldurmaya koyuldu.

Draco sonunda tekrar konuştuğunda Harry neredeyse yeniden

doldurduğu içkisini bitirmişti. "Hiç kız arkadaşın oldu mu?"

Harry çayın son yudumunda boğuldu, kekeledi ve öksürdü. "Ne?"

"Hiç kız arkadaşın olup olmadığını . Dördüncü yılımızda Gryffindor'lu bir kızı Yule Balosu'na götürdüğünü görmüştüm ama onunla pek ilgilenmiyor gibiydin."

Harry konunun aniden değişmesiyle irkildi. "Bu konuşma da nereden çıktı?"

"Havadan sudan konuş, Potter." Draco hayal kırıklığı içinde keskin bir nefes verdi. "Kibar insanlar söyleyecek başka bir şeyleri olmadığında böyle konuşurlar. Başka bir deyişle, sizinle medeni bir konuşma yapmaya çalışıyorum. Eğer bu

çok zor, mesela gömleğinize damlatmadan çay yutmak gibi, bana haber verin."

Harry hızla çenesini silerek Draco'nun bir kahkaha atmasına neden oldu. "Hayır," dedi sonunda. "Hayır, hiç gerçek bir kız arkadaşım olmadı."

"Ünlü Harry Potter için bu oldukça eğlenceli."

"Elbette," diye burnunu çekti. "Özellikle de dördüncü yılımda hiç sahip olmadığım sözde bir kız arkadaşım yüzünden aylarca süren tartışmalar yaşadığımı düşünürsek. Geriye dönüp baktığımda neredeyse ironik geliyor."

"Geçen yıl şu Ravenclaw kıızıyla çıkmamış mıydın?" "Bana bunu hatırlatma bile."

Draco kıkırdadı. "O kadar kötü, ha?"

Harry acıyarak Draco'ya baktı. "Daha da kötüsü."

Gülüştüler ve bir an için her iki çocuk da onları ayıran demir olduğunu unuttu, ama sonunda kendine gelen Harry oldu. "Bana sormak istediğin bu değildi, değil mi?"

Draco'nun yüzü düştü. "Haklısın, öyle değildi."

"Öyleyse devam et ve sor. Beni esir almış durumdasın, o yüzden . Kaybedecek neyin var, unutma?"

Draco alt dudağını ısırıldı. "Kolundaki yara izinin nereden geldiğini bilmek istiyorum. Basilisk'ten olanı değil. . Görmemi istemediğin yara."

"Ah," dedi Harry tarafsızca. "Anlıyorum. Büyük bir maskaralık ve senin tek yapmak istediğin merakını gidermektir. Öyle mi Malfoy? Pekâlâ o zaman, izin ver de seninle dalga geçeyim."

Derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. "Bunu Voldemort'un bedenini geri aldığı gece aldım. Kendini diriltmek için bir düşmanın kanını gerektiren bir tür büyü kullanıyordu. Sanırım ben her zaman tercih edilen düşman oldum. Ben bir mezar taşına bağlı ve ağzım tıkalıyken Kilkuyruk bir hançer aldı ve kanı almak için kolumu kesti.

"O yara izi başarısızlığımın bir hatırlatıcısı. Voldemort geri geldi ve elim kolum bağlıyken yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bana Cedric'in öldüğünü ve bunu durduramadığımı hatırlatıyor. Hepsinden önemlisi, bana muhtemelen gelecek olan ölümleri hatırlatıyor, tıpkı bu diğer yara izi gibi," diyerek alnını işaret etti, bana geçmişteki ölümleri hatırlatıyor."

Draco ona baktı, açıkça şok olmuştu. Ağzı bir şey söylemek istiyormuş yavaşça kırıldı ama söyleyecek hiçbir sözü yoktu.

"Bilmek istediğin bu muydu? Zihnimi biraz kurcalamak mı? Bu seni rahatsız mı ediyor Malfoy?" diye sordu.

Tabii ki bu onu çok rahatsız etti. Elbette rahatsız etmemeliydi ama . Her zaman çok basit bir dövüş gibi görünmüştü. Draco Karanlık Sanatların genellikle oldukça dehşet verici olduğunu biliyordu, ancak bu şekilde kullanılmış birinin kişisel hikayesini sık sık almazsınız. Bu tür insanlar bu tür amaçlar için kullanıldıktan sonra genellikle hayatta kalmazlar. Ölümcül bir oyunda piyon gibi kullanılırlar.

Draco bir kez daha, kendisinin de bir piyon olup olmadığını merak ederken buldu kendini.

Bir an için gözlerini kaçırarak Draco kendini çabucak toparladı, ama arkasına dönüp baktığında kendini tutamadı ve numarası tekrar kayboldu. Yutkundu, söyleyecek bir şey arıyordu. Sonunda basit bir soruda karar kıldı. Kendi kulaklarına bile aptalca geliyordu ama cevabı kendi ağzından, bunca inanılmaz çileyi atlatmış birinden duyması gerekiyordu. Potter'ın tüm bunların altında hâlâ insan olup olmadığını bilmek zorundaydı.

"Acıdı mı?"

Harry, Draco'nun tepkilerini, yüz ifadesindeki ve ses tonundaki o son ince değişimi incelerken yüzünü nötr tuttu. Çekik ses tonu tamamen kaybolmuştu. Sonunda aşmıştı. Omuzlarının gevşemesine izin vererek Draco'ya kısa, acı dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, öyle oldu."

Draco yavaşça başını salladı.

"Sanırım..." "Evet?"

"Artık havadan sudan konuşmaya geri dönebilir miyiz?" O da kendi gülümsemesini denedi.

"Elbette," dedi Harry, sanki son konuşma konusu hiç gibi orantısız bir şekilde sırtarak. "Peki... hiç kız arkadaşın oldu mu?"

"Potter!"

Harry ve Draco sonraki birkaç saati şaşırtıcı derecede ılımlı bir sohbetle geçirdiler. Böylesine hoş bir tempo değişikliğiyle ikisinin de aklına kavga etmek gelmemişti ve ilk kez ikisi de bunu istemiyordu.

Harry için zindan hücresinin içindeki hayat zaten yeterince tatsızdı ve tedirgin edici düşünceler, sert sözler ve dengesiz bir Karanlık büyücüyle özellikle hoş bir ziyaretin birleşiminden sonra, nispeten sessizliği memnuniyetle karşıladı. Bu ona hiç değilse nefes almak için bir an veriyordu ama aynı zamanda daha önce hiç görmediği bir şeyi görme fırsatı da sunuyordu: Draco Malfoy, bir insan gibi davranıyordu. Bunu kim beklerdi ki? Yine de oradaydı, gülüyor, konuşuyor, sinsi bir tavır, ince maskeli bir kurnazlık ya da çiftte motivasyon olmadan sorular soruyor ve cevaplıyordu. Bunun bir numara olup olmadığını Harry bilmiyordu, ama eğer öyleyse, çok iyi bir numaraydı ve Harry alabileceği her şeyi alırdı. Bu sadece hayal gücünün bir ürünü olsa bile, Malfoy'un kaçana kadar bulabileceği en yakın müttefik olduğuna neredeyse kendini inandırabilirdi, tabii kaçarsa, ve kesinlikle bir müttefike ihtiyacı vardı.

Draco ise bu konuşmadan hem etkilenmiş hem de oldukça yorulmuştu. Kavga etmek onu sadece daha fazla yoracaktı ve bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Uykusuz Geceler iksiri insanı uyanık ve işlevsel olarak tetikte tutabilirdi ama gerçek uykudan çok uzaktı ve yorgunluğun kemiklerini sızlattığını hissedebiliyordu. Görev yerini terk etmeyecekti. Bu onun onuruydu, göreviydi ve şimdi başka bir şeye, neredeyse bir zevke dönüşmüştü. Yorgunluğuna rağmen, Harry'yle yaptığı sohbet bu deneyimi değerli kılmak için yeterli bir dikkat dağıtıcıdan fazlası olmuştu.

"Demek öyle oldu?" Draco gözlerini normalden biraz daha fazla açarak sordu.

"Evet," dedi Harry gururla. "Bir geyik."

"Seninkinin neden böyle bir şekil aldığına dair bir fikrin var mı?" Draco merakla başını eğdi.

Harry düşünceli düşünceli dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım artık kimseye söylemenin bir zararı olmaz, ama babam bir Animagus'tu ve formu bir geyikti. Gerçi bunu Patronus üretmeyi öğrenene kadar bilmiyordum."

"İlginç. Tek söyleyebileceğim o lanet şeyin çok büyük olduğu. Sanırım hakkını vermeliyim, neredeyse şok ."

"Bana çok fazla seçenek bırakmış değilsin, biliyorsun."

"Yeterince doğru, ama kabul etmelisin ki oldukça zekice bir fikirdi." Draco muzipçe sırıttı. "Bizi savuşturmak için bir Patronus tılsımı kullanmak zorunda kaldığına göre, belli ki seni kandırmışsınız."

"Touché." Harry noktayı kabul etti.

O anda zindanın kapısının mandalı yerinden oynadı ve zindan boyunca yankılanan gürültülü bir gümbürtü koptu. Draco hemen ayağa kalktı, onu bir saniye sonra Harry izledi.

Lucius Malfoy pelerini dalgalanarak zindana girdi.

"Fazla zamanımız yok. Bakanlığın bir gece baskını yapabileceğinden şüpheleniyorum.

Draco, eşyaların hazır mı?" dedi aceleyle ve sesindeki her zamanki nezaketi bastırdı.

"Evet baba," diye cevap verdi Draco otomatik olarak ve sandalyesinin yanında duran iki küçük çantayı göstererek o çok iyi çalıştığı tavırlarına geri döndü.

"Mükemmel. Biddy!"

Ev cini bir çatırtıyla ortaya çıktı. Zindana yaptığı son birkaç ziyaretteki parlak davranışından sonra, Lucius'un önünde nasıl da zavallı bir şekilde sinmiş olduğunu görmek Harry'yi neredeyse şoke etmişti. Neredeyse şok olmuştu, ama tam olarak değil. Bunun yerine, bu manzara onu çileden çıkardı ve büyük bir güçlkle sessiz kalabildi.

"Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim?" diye ciyakladı.

"Draco'nun eşyalarını hemen merkeze götürün." Lucius tersledi.

Panikten kaynaklanan bir telaşla çantaları kaptı ve ortadan kayboldu.

"Şimdi sen," dedi Harry'ye dönerek, "sakın akıllıca bir şey yapmaya kalkma, yoksa Karanlık Lord senin için hazır olana dek sefil varlığını daha da sefil hale getirmekten büyük zevk duyarım."

Harry'nin gözleri bilinçsizce Draco'ya kaydı, sonra başını yana eğip gözlerini devirdi ve tembelce, "Her neyse," dedi.

Draco gülmemek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Bir gün önce Potter'ın babasına böylesine saygısızca hitap ettiğini görse çok öfkelenirdi. Şimdi ise gülünç derecede komik görünüyordu. Yine de kıs kıs gülmek yerine Draco yüzünü o bildik maskesine gömdü ve sessiz kaldı.

Lucius, Draco'ya, "Hücrenin kilidini aç," diye talimat verirken Harry'ye dik dik bakmaya devam etti, ama asla göz teması kurmadı.

Draco cüppesinin cebinden anahtarı çıkarıp kilidin içinde çevirdi. Kapı açılırken Lucius asasını dikkatle Harry'ye doğrulttu. "Dışarı. Şimdi."

Harry elinden geldiğince dik durarak emri yerine getirdi, ama Lucius'un yanından geçerken, yaşlı adam asasını Harry'nin koluna sapladı. Harry sanki bir elektrik çarpmış gibi acı bir tıslamayla irkildi.

Draco garip bir korumacılık duygusu hissetti. Harry'nin yaralarını sarmak için epey zaman harcamış, daha fazla acı çekmesini önlemek için zaman ayırmış ve özen göstermişti. Şimdi oturup kendi babasının böyle bir acı çekmesine seyirci kalmak garip geliyordu. Ani bir ilhamla Draco bir adım öne çıktı. "Baba," dedi sinsi bir sırıtışla, "lütfen mahkûmu yönlendirmeme izin ver."

Harry şaşkınlıkla başını yana çevirip Draco'yla göz göze geldi ve Draco'nun yüzü soğuk kalsa da aralarında bir anlayış geçti.

"Draco," dedi Lucius memnun olmuş gibi gülümseyerek, "görevini bu kadar ciddiye aldığını görmek sevindirici. Evet, yapabilirsin ama seni bir konuda uyarıyorum şey."

"Evet baba?"

"Asla düşmanın gözlerinin içine bakma," diye hırladı. "Onu yanlışlıkla bir insan sanabilirsin."

Draco'nun nefesi boğazında sıkıca düğümlendi ve bunun olması muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü aksi takdirde Harry'nin de bir insan olduğuna dair çılgınca bir protestoyu ağzından çıkarabilirdi. Babasının sert bakışları bu düşüncüyü çabucak bastırdı, dilinden uzaklaştırdı, ama yok olmadı. Gördüklerinden ve duyduklarından sonra, babasına ne kadar saygı duysa da, artık buna inanması imkânsızdı. Alışık olduğu davranışları tekrar sergileyerek itaatle başını hafifçe eğdi. "Emredersiniz baba." Cebinden asasını ve Harry'ye doğrulttu.

"Pekâlâ, Draco. Tutsak senindir." Elini cüppesinin içine soktu ve küçük kristal bir piramit çıkardı. "Bu senin Portkey'in. Karargâhın altındaki zindanlara ışınlanarak giremezsin. Normal prosedürlere göre girişte bizzat ben ve sizinle daha sonra zindanlarda buluşacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa ev elfini çağırın. Artık sizindir."

Lucius durdu ve iki çocuğun arasına kısa bir süre baktıktan sonra gözlerini tekrar Draco'dikti. "Burada kaldığınız süre boyunca bir noktada Karanlık Lord'un doğrudan gözetimi altında olacaksınız. Karargâh." Sesi soğuktu. "Görevlerinizi emin olun."

Draco başını sert bir selamla salladı. "Evet baba. Başarısız olmayacağım."

Lucius bir kez başını sallayarak Portkey'i yere bıraktı ve asasıyla etkinleştirdi. "Şimdi git."

Draco'asası hâlâ sıkıca Harry'ye doğrultulmuştu, ama elinin pürüzsüz tahtanın üzerinde belli belirsiz titrediğini hissedebiliyordu. Yerdeki piramidi gösterirken göz temasından dikkatle kaçındı. "Yavaş ve sakın ol, Potter," dedi, sesi dikkatle ölçülmüştü. "Hızlı hareket etmek yok."

Kendi talimatlarını alan Draco yavaşça dizlerini büktü ve boştaki elini Portkey'e doğru uzattı. Aynı anda, göğsünde çılginca çarpmaya başlayan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Babası onu izliyordu. Sakin, akli başında, kendini ve esirini tamamen kontrol altında tutması gerekiyordu. Son birkaç saat içinde ortaya çıkmaya başlayan meraklı, gergin, kararsız Draco değil, babasının beklediği Malfoy olmalıydı.

Harry kendisini yakalayan kişiyi taklit ederek çömeldi ve elini Portkey'ye uzatarak Draco'ya bakmasına izin vermedi. Yapabilirdi asanın kendisine doğrultulduğunu hissetti, ama aynı zamanda diğer çocuktan yayılan zar zor fark edilebilen gerginliği de. Buna şaşmamalı. Malfoy da muhtemelen Voldemort'un inine girmeye onun kadar hevesli değildi. Kim isterdi ki?

Harry yine de Draco'nun gerginliğinin başka bir nedeni olduğunu fark etti. Lucius'un sert bakışlarını ikisinin üzerinde hissedebiliyor, Draco'nun o anda olduğundan daha fazla inceleme altında olduğunu ilgiyle fark edebiliyordu.

Draco'nun eli Portkey'den sadece birkaç santim uzaktaydı ve yavaşça yüksek sesle saydı. "Üç... İki... Bir."

Çocukların elleri aynı anda küçük hedefe yöneldi. Bu hareketin kısa süresi ve boşluğunda, elleri Portkey'nin yüzeyinin sadece bir kıl payı üzerinde çarpıştı, parmaklarının uçları tamamen refleksle gevşekçe iç içe geçti. Tenin tene, elin ele beklenmedik teması Draco'nun kolunda endişe verici bir sarsıntı yarattı. Avucunun Portkey'e temas ettiğini hissettiğinde bile tüm farkındalığı parmak uçlarından omurgasının dibine kadar uzanan o parlak hisse odaklanmıştı. Başını kaldırıp Harry'yle göz göze geldiğinde şoktan nefesinin kesilmemesi için elinden gelen tek şey buydu.

Maymuncuk onu almadan önceki son saniyede, Harry'nin yüzünde kendisinin hissettiği şaşkınlık ifadesinin gördü ve Harry'nin de bunu hissettiğini biliyordu.

Draco'nun Harry'ye dokunduğunda verdiği tepkiyi babasının fark edip etmediğini düşünecek zamanı yoktu. Temasın verdiği inanılmaz hisler, etkinleştirilmiş bir Portkey'nin tanıdık çekimi tarafından çabucak geride bırakıldı. Görünmez kancaların onları göbeklerinin arkasından yakaladığını hissetti ve Portkey onları her şeyin merkez üssüne, doğruca yılanın inine doğru savururken ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

Rahatsız Edici Tartışmalar

Bölüm 6

Rahatsız Edici Tartışmalar

Harry kendini az önce terk ettiği zeminin neredeyse aynısı olan taş zeminde sırtüstü yatarken buldu. Yanında Draco'nun kırırdadığını duyabiliyordu ve kendini Draco'nun asasının ucuna bakarken bulduğunda daha dizlerinin üzerine yeni çökmüştü. Diğer çocuk ona soğuk soğuk bakıyor, sanki tehlikeli bir hayvanı uzakta tutuyormuş gibi asasını ona doğru sallıyordu.

Harry etrafına şöyle bir bakınca zindanda yalnız olduklarını anladı. Yanı başında, kapısı açık, anahtarı kilidinde duran boş bir hücre bekliyordu. Tek ses, geçidin karanlık bir köşesinden damlayan suyun yankısıydı. Harry bir anlık mahremiyet içinde kendi kendine iç çekti ve birkaç saniye nefes aldı.

Draco'ya döndü ve aklından bir sürü düşüncenin geçmesine izin verdi. Az önce orada ne olmuştu öyle? Tuhaf, elektrikli; buz gibi bir su gibi içinden akıp gitmiş, onu uyanık ve tetikte tutmuş, vücudunu karıncalandırıp nefesini kesmişti ve Draco'nun da aynı şeyi hissettiğinden emindi. Bunu, göz göze geldiklerinde Malfoy'un yüzünde açıkça görülen saf şaşkınlık ifadesinden anlamıştı.

Ancak şimdi, onu esir alan kişinin tavırlarında buna dair hiçbir iz yoktu. Bunun sadece bir yanılsama olduğunu düşünerek kendini neredeyse kandırabilirdi ama içgüdüleri ona bundan daha iyisini bildiğini söylüyordu. O gerçek olduğunu biliyordu ve Malfoy'un da bildiğinden emindi.

Topuklarına yaslanarak, aldatıcı bir rahatlıkla, "Parti nerede acaba?" dedi.

"Kapa çeneni, Potter." Draco'nun sesi her zamanki soğuk tonuna geri dönmüştü, Harry'yi çok şaşırtmıştı. Farklı bir şey beklememesi gerekirdi ama...

Draco asasıyla hücreye doğru sert bir hareket yaptı. " kalk. Ayağa kalk. Ve hızlı hareket etme. Seni sersemletip oraya kendim atmaktan da aynı derecede mutlu olurum." Uyarının gerçek olduğuna hiç şüphe yoktu.

Harry ayağa kalkarken meraklı bir kaşını kaldırdı, gözlerini Draco'dan ayırmıyordu. Harry, Slytherin'in kendi başına küçük bir muamma olduğuna karar verdi. Harry'nin her zaman Malfoy olarak tanıdığı kişide gerçek bir değişiklik olmuş gibi görüldüğü anda, babası gelmiş ve tam olarak eğitilmiş tüm davranış kalıpları tekrar yerine oturmuştu.

Belki de hepsi değil. Harry'nin eskiden tanıdığı Malfoy her zaman samimi görünmüş, şimdiye kadar hiç rol yapıyormuş gibi gelmemişti. Ve muhtemelen o noktaya kadar oldukça gerçekçiydi, ama görünüşe göre şüphe tohumları ekilmişti. Malfoy arkadaşlarını bile kendine yakın tutmuyordu. Ama Harry'nin önsezisi doğruysa, düşmanının yaklaşmasına izin vermişti. Muhtemelen çok yakın. Derinin altına kadar.

Elleri birbirine değdiğinde Draco'nun yüzünde beliren ifade neyin rol, neyin gerçek olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştı. O anda, Draco'nun gözleri ona ihanet etmişti.

"Malfoy... ?"

"Sana konuşma izni vermedim!" diye hırladı. "Gir şu lanet hücreye! ŞİMDİ!"

Asasını Harry'ye doğru salladı, sanki emrinin altını daha güçlü çizmek ister gibiydi, ama gerçekte bu, ses tellerini çekiyormuş gibi görünen korkuyu örtmek için tasarlanmış gergin bir hareketti.

Draco'nun řu anda zihninde çalkalanan duygu ve dűřűnceleri dűřűnme lűksű yoktu. Umutsuzca onları çok daha acil olan durumun altına gűmmeye çalıřıyordu. Doğru, oda onlar dıřında bořtu ama bu durum Draco'yu rahatlatmak yerine, sahip olduėu tűm dikkatle eėitilmiş sinirlerini tetikte ve temkinli olmaya itmiřti. Emin olamıyordu ama gűzetim altında olabileceėinden řűpheleniyordu.

Normalde bu bir sorun teřkil etmezdi. Her zamanki kibirli ve kendini beėenmiř tavrını takınır, kendinden emin bir duruř sergilerdi. Bir zamanlar Potter'ı asa ucunda tutmaktan, boř ve boř olmayan tehditler savurmaktan bűyűk keyif alırdı. En azından Karanlık Lordu'na ya da onu izleyen bařka kim varsa ona gűzel bir gűsteri sunabilirdi. Ancak řu anda bu o kadar kolay deėildi.

Bilinçaltı, korkusunun çatlaklarından içeri dűrtmeye devam ediyor, onu elinin Harry'ninkiyle birleřtiėi ana geri çekiyordu. Daha nce Harry'ye dokunduėunda hissettiėi o tuhaf duygu bűyűműř, bilincini doldurmuřtu. İnsan dokunuřunda bir heyecan, suçlu bir tűr neře vardı. Bunun űzerinde duruyordu, bu duygunun hayaletini vűcudundan atamıyordu. Sanki aralarında ince bir baė oluřmuř, yeni anlayıřlarını bařka bir řeye, tam olarak tanımlayamadıėı, onu sinirli ve dengesiz bırakan bir řeye dűnűřtűrműřtű. Aralarında asla olmaması gereken bir řey.

Hayır, dedi kendi kendine kararlılıkla. Bunu hissetmemiřti. *Hissetmemiřti*. Babasına ve Karanlık Lord'a olan sadakati doėruydu. Öyle olmak zorundaydı. Bařka seçeneėi yoktu. řu anda, istese istemese de, yapması gereken bir iř vardı. Voldemort ona bir gűrev vermiřti ve gűzlerden uzak, bir kenara atılmış bir gűrev gibi gűrűnse de, Karanlık Lord'un gűzűnden hiçbir řey kaçmazdı. İnsanın en içten duyguları bile. řimdiye kadar bundan korkacak bir řey yoktu. Potter az önce her řeyi deėiřtirmiřti.

Harry, Draco'nun dűrtmesine yűzűnde hűlű meraklı bir ifadeyle karřılık verdi ve telařsızca hűcreye doėru yűrűmeye bařladı.

Draco'nun düşünceleri Harry'den Karanlık Lord'a, babasına, görevine ve tekrar Harry'ye gidip geliyor, hafifçe başı dönüyordu. Harry'nin özenle attığı her yavaş adım Draco'nun kalbinin biraz daha hızlı çarpmasına neden oluyor, saniyeler uzuyor gibi görünüyordu. Biraz daha uzarsa sinirleri saklayamayacağı bir panik seviyesine ulaşacaktı. Ne olduğundan tam olarak emin olmasa da birileri bir şeylerden şüphelenebilirdi.

Daha hızlı, lanet olası! Asasıyla Harry'nin sırtını dürttü. "Ertelemeyi bırak!"

Acımamıştı, Draco acıtmak için bir tılsım kullanmamıştı, ama Harry sanki acımış gibi dönüp sinirli sinirli baktı. Draco kendini üzgün hissetmeye başlarken buldu... ta ki Harry'nin bakışlarının çocuğun gözlerinin içine bakarken kaybolduğunu görene kadar. Bu Draco'nun kendini son derece savunmasız hissetmesine neden oldu, sanki tüm koruma katmanları soyulmuştu. Harry bunu ona esrarengiz bir kolaylıkla yapabiliyor gibiydi.

Harry bir saniye sonra neredeyse belli belirsiz başını salladı ve hücreye doğru yürümeye devam etti.

Draco duraksadı, bir an için afallamıştı. Yüzündeki şaşkınlığı çabucak sildi ve hissettiği umut dalgasını gizledi. Eğer bu baş sallama düşündüğü anlama geliyorsa, Harry gerçekten de onunla işbirliği yapacaktı. *Hem de isteyerek.* Ama Harry neden böyle bir şey yapsındı ki?

Belki de Draco'nun elleri birbirine değdiğinde hissettiği şey hayal ürünü değildi ve Harry bunu hissetmişti. Draco bu düşüncüyü sonraya saklayarak Harry'yi hücrenin kapısına kadar takip etti, kendini hâlâ gergin hissediyordu, ama eskisi kadar değil.

Harry kapıdan geçerken Draco bunu yaptığının farkında olmadan elinin Harry'nin sırtının alt kısmında gezinmesine izin verdi, sanki onu ileriye doğru yönlendiriyormuş gibi. Parmak uçları kumaşı sıyrıp altındaki fazla ince sırta değdi ve Harry'yi içeri kilitlemek istemediğini fark .

Harry sırtının alt kısmında hafif bir baskı hissetti, bir itme değil, sadece bir dokunuş. İçinden farklı bir şaşkınlık geçerken tekrar döndü.

Draco'nun dokunuşu bir tür koruyuculuk ve tuhaf bir dayanışma ifade ediyordu. Draco Malfoy'dan beklediği bu değildi ama zaten son zamanlarda hiçbir şey beklediği gibi olmamıştı.

Kapı kapandı, ama Harry arkasına bakmak zorunda kalana kadar Draco'ya bakmaya devam etti. Yüzü hâlâ Malfoy'du; soğuk, vurdumduymaz, kibirli. Ama öncekinden farklı olarak, Draco'nun soğuk beton gözleri ona cilalanmış gümüş gibi parlıyordu, uzun ve rüyasız bir geceden nihayet uyanmış birinin gözleri. İlk kez doğrudan Harry'yle konuşuyor, şaşkınlık ve özürle parlıyorlardı. Bunun altında hâlâ korku vardı.

Draco kendi başını bir santimetre eğerek bir saygı işareti yaptı. Kendini tamamen bırakmadan yapabileceği tek şey buydu. Bocalamaya başlamıştı, bilinçaltında yasaksızca dans etmeye devam eden karmakarışık düşüncelerin ihanetine uğramıştı. Burada, Voldemort'un burnunun dibinde, kontrolünü kaybedebileceği en kötü yerd. Sonunda anahtarı kilide soktu ve olabildiğince ağırbaşlılığını korudu.

Dışarıdan bakan biri için zindandaki iki genç arasında olağandışı hiçbir şey yaşanmamıştı. Ne göze batan bir duygu, ne de ince bir ima. Draco sadece bu görüntüyü koruyabilmeyi umabilirdi... en azından tüm bu mesele onun elinden alınana kadar.

Daha anahtarı cebine koymadan, zindanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Draco bir dehşet dalgasıyla Voldemort'un geldiğinden şüphelenerek arkasına döndü, ama onun yerine babası nefes nefese koridora fırladı.

Lucius sahnenin hızlı bir değerlendirmesini yaptı ve Harry'nin artık hücrede güvenli bir şekilde kilitli olduğunu memnuniyetle fark etti. Kendini toparlarken nefes alış verişini biraz yavaşladı ve resmi bir tavırla Draco'ya döndü. "Mükemmel, Draco. Mükemmel," dedi aceleyle.

Draco, Lucius'un hâlâ oldukça tedirgin olduğunu görebiliyordu ama sormak yerine babasının bu tedirginliğin açıklamasını bekledi.

"Bakanlık yetkilileri ben güney geçidinden çıkarken ön kapıya geldiler," diye açıkladı Lucius. "Bu kadar beklememeliydik ama olan oldu. Annen cahil olduğunu iddia edebilecek ve 'yi idare edebilecek. Tam bir baskın yapabilirler ama *şüpheli* herhangi bir şey bana atfedilebilir."

Omzunun üzerinden Harry'ye sert ve anlamlı bir bakış fırlattı. "Kamuoyundaki imajım daha fazla zedelenecek gibi değil."

Harry rahatça hücrenin kenarına yaslandı. "Sanırım sonunda yakalandığın ve kamuoyundaki parlak imajın yerle bir olduğu için beni suçlamaya çalışacaksın."

Lucius'un yüzü sanki kabız olmuş gibi buruştu. "Potter, ilk kez seninle aynı fikirdeyim."

"Güzel," dedi Harry, gözleri şeytanca parlayarak. "Çünkü bu başarıyı başkasıyla paylaşmak istemezdim."

Draco o gün ikinci kez, Potter'ın babasının önünde yaptığı maskaralıklara gülmek için kendini zor tuttu. Neyse ki Lucius ona dönmeden önce kahkahasını bastırdı.

"Draco, hemen gitmeliyim. Senden saygınlığını korumanı bekliyorum..." durakladı, son kelimenin pek çok anlamının süzülmesine izin verdi, "ben yokken."

Draco bir kez başını salladı ve sonra kararsızca, "Baba?"

diye sordu. Lucius başını eğerek Draco'nun konuşmasına

izin verdi. "Herkes nerede? Karargâh terk edilmiş gibi."

Lucius dudaklarını düzleştirerek gergin bir sesle konuştu. "Çok dikkatlisin, Draco. Elbette haklısınız. Birbirimize karşı güvende olduğumuzdan emin olmalıyız.

Bakanlık, biz ondan faydalananlara kadar Potter'ı bulmalarını engelleyecek kadar dikkatlerini dağıttı. Özellikle gece, onu taşıırken, Karanlık Lord onları meşgul etmek için bir dizi saldırı planladı."

Draco babasının omzunun üzerinden Harry'nin biraz daha dik durduğunu gördü, yeşil gözleri kararırken endişe yüz hatlarını kaplamıştı.

Lucius konuşmaya devam etti. "Gidip onlara katılmalıyım. Burada kal, görevini yap." Gitmek için hızla döndü, ayakkabıları taş zeminde gürültüyle şaklıyordu. Ancak tam koridoru dönmek üzereyken durakladı ve omzunun üzerinden Draco'ya baktı.

"Karanlık Lord döndüğünde sizinle özel olarak konuşmak istediğini belirtti." Sesindeki gerginlik ve endişe hissediliyordu ve son sözleri uğursuzca yankılandı. "Hazır olduğunuza dikkat edin."

Bununla birlikte, gitmişti.

Babasının sözlerinin yankısı geçidin derinliklerinde kaybolup zihninde devam ederken Draco dizlerinin bükülmeye başladığını hissetti. Karanlık Lord'un kendisi onunla konuşmak istiyordu.

Daha önce yaptığı gibi geçerken değil, özel olarak. Bir zamanlar bu, babasının sonsuz onayı dışında, Draco'nun hayal edebileceği en büyük onur olurdu. Ancak şimdi denklemde yeni bir faktör var gibiydi.

Draco yıllar boyunca kendini Voldemort'la kaçınılmaz karşılaşmasına hazırlamıştı. Babası ona kendi neslinden kimsenin Karanlık Lord'a bu kadar iyi hizmet edemeyeceğini söylemişti; o bir Malfoy'du. Şimdi, Potter'ı yakalayan Draco olmuş, kendisini Voldemort'un takipçileri arasına sokmuş ve çoğu Ölüm Yiyen'in tahminine göre onu çok kıskanılacak bir konuma getirmişti. Birkaç gün önce, kendi durum değerlendirmesi de aynı olurdu. Artık öyle değil.

Hayatında ilk kez kendini her şeyi sorgularken bulmuştu. Kendisini, soyadını, Voldemort'u; Draco bildiği ve güvendiği her şeyden şüphe duyduğu için suçluydu, sadece

Voldemort tarafından yargılanmak üzereydi. Bir Ölümlü Yiyen olarak yaşam, güç ve hayatta kalmak belirli gerçeklere dayanır. Tek bir tanesini bile yanlış yaparsanız, savunmanın geri kalanı çöker. Muhtemelen çok sert bir şekilde yargılanacaktı. Voldemort'un kendini yargıç, jüri ve uygun gördüğünde cellat yapma eğilimi yaygındı.

Şimdi buna hazır değildi, aniden hazırlıksız yakalanmıştı. Eğer Voldemort onun şüphesini biliyorsa, eğer Voldemort onun tereddütlü sadakatinden ve zayıflıklar, kendini savunmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Karanlıklar Lordu ikinci bir şans vermez.

Draco kasvetli duygularla boğuşuyor, titreyen bacaklarına biraz metanet kazandırmaya çalışıyor ve ancak kısmen başarılı oluyordu. Her zaman bununla yüzleşebilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştü ama şimdi, korkusuz olmak istemesine rağmen, her şey çok fazlaydı.

Öte yandan, Voldemort'la kendi karşılaşmasını yaşayan Harry ile aynı yaşıyordu ve Harry'nin kaderi çok daha kesindi. Draco için bu her zaman istediği şeydi, babasının kabul ettiği ve seçtiği yoldu. Harry'nin hiç seçeneği olmamıştı. Bu neredeyse haksızlık gibi görünüyordu.

Karargâhın ıssız olduğunu ve hiçbir gözün onu takip etmediğini bilen Draco sonunda dönüp hücrenin içine baktı. Harry artık duvara yaslanmış, daha önce olduğu gibi sırtımdıyordu. Onun yerine, yerde duvara yaslanmış, kollarını dizlerine dolamış, yüzü gergin ve acılı bir ifadeye bürünmüş, gözleri kapalı duruyordu.

Kendi korkularını merakı uğruna geçici olarak bir kenara iten Draco neyin yanlış olduğunu sormak için ağzını açtı ama Potter'ın yüzünü sessizce gözlemlene fırsatını değerlendirerek kendini durdurdu.

Harry'nin teni hâlâ çok solgundu, neredeyse Draco'nunki kadar solgundu, ama alnına dikkatsizce düşen ve yara izini kısmen gizleyen siyah püskülün keskin kontrastı altında daha da solgun görünüyordu. Çene çizgisi ve burnu boyunca kir izleri vardı ve yanağında kötü bir sıyrık vardı. Bu haliyle bir serseriden başka bir şey gibi görünmüyordu.

Masum bir çocuk, ölümle herkesten daha fazla yüzleşmiş adam yerine... ifadesi hariç.

Yanaklarının altında, çenesi sıkıca kenetlenmişti, dudakları ince ve solgundu ve gözlerini koyu halkalar çevreliyordu. Yorgunluktan bitap düşmüştü ama bariz yorgunluğuna, onu yiyip bitirdiği belli olan duygusal acısına, son birkaç yıldır, hatta son birkaç gündür yaşadığı cehenneme rağmen ağlamıyor, yenilgiyi kabul etmiyordu. Voldemort'un hedefi bile olmayan Draco, Karanlık Lord'la tek başına karşılaşma ihtimali karşısında parçalanmaya hazır hissediyordu. Harry ise tam tersine, güçlü duruyordu.

Bu sessiz güç gösterisi Draco'yu, özellikle de bu beceriksiz görünümlü çocukta, hayal bile garip bir güzellik ve zarafetin farkına varmaya zorladı. Mıknatıs gibiydi ve Draco uzun zaman önce böyle bir güçle karşılaşmış olsaydı nasıl biri olacağını merak etti. Şimdi bunu bu kadar net gördüğüne göre, kendini unutmaya zorlayabilir miydi? Her zaman eğitildiği gibi Voldemort'un soğuk gücüne boyun eğmeye ve Harry Potter'da gördüğü güçten nefret etmeye devam edebilir miydi?

Sonunda merakını ve hatta belki biraz da endişesini dile getirmesine izin verdi. Sesini olabildiğince düz tutarak sordu: "Sorun ne? Yaran mı acıyor?"

Harry tek gözünü açtı, sonra cevap vermeden önce tekrar kapattı. "Hayır, yara izi değil, gerçi o lanet şey karıncalanmaya devam ediyor. Bir süre sonra can sıkıcı olmaya başlıyor."

Harry yine sustu, sorulmadan daha fazla cevap vereceğine dair hiçbir işaret göstermiyordu. Draco bir cevap alana kadar tatmin olmayacağını biliyordu. Bilmek istediğini kabul ederek hücreye doğru ilerledi, yüzünü parmaklıklara dayadı ve parmaklıkların arasından, "Peki o zaman, nedir?" diye sordu.

Bu kez gözkapaklarının arasından yeşil bir irisin izi görünmüyordu. Harry onun yerine yüzünü dizlerine bastırarak, "Voldemort bu gece her ne yapıyorsa. Her ne yapıyorsa

Bakanlığın dikkatini dağıtmak. Tüm Ölüm Yiyenler onunla gittiyse, çok büyük olmalı. Merak ediyorum. Bu gece kaç kişinin, masum insanların öleceğini merak ediyorum. Şimdiden kaç kişi öldü."

Draco dudaklarını ısırarak Harry'ye verebileceği bir cevap olup olmadığını dikkatle düşündü, sonra yüksek sesle, "Senin için pek de önemli değil. Henüz Hogwarts'a dokunmuyorlar. Yani, muhtemelen hiçbirini tanımıyorsun bile."

Harry'nin sesi daha da kısıldı ama arkasındaki güç arttı. "Onlar masum insanlar. Evet, bu benim için önemli."

Harry'nin sözleri onu derinden yaraladı ve Draco aptallığını fark ettiğinde neredeyse gecenin kurbanları için üzölmeye başladığını fark etti. Birden Gryffindor'un neden bu kadar sinir bozucu olduğunu hatırladı. Zihnini meşgul eden diğer her şeyle birlikte, başka bir vaaz daha istemiyordu. Baş etmesi gereken yeterince sorunu vardı. "Bana yine o kibirli nutuklarından birini mi atacaksın Potter? Şu anda bunu duymaya ihtiyacım yok."

"Sorun nedir, Malfoy?" Potter'ın sesi artık fısıltıyı zor aşuyordu ama altında sadist bir eğlence tonu olduğu kesindi. "Voldemort ve Ölüm Yiyenler'in yaptığı iğrenç şeyleri duymak hoşuna gitmiyor mu? Kan dökmenin acımasız gerçekliği midenizi mi bulandırıyor? Tüm o masum insanların gereksiz yere ölmesi, halılarınızı kirletmesi? Kendi baban da muhtemelen kendi payına düşeni öldürmüştür."

Bu son iğnenin acısı Draco'yu daha da kızdırttı. "Onlar sadece Muggle'lar, Mudblood'lar ve Muggle aşıkları," dedi meydan okurcasına. "İnsan bile sayılmazlar."

Harry kıpırdamadı, konuşmadı, ama gözleri açıldı ve Draco'yu keskin bir tanımla yakarak ona cevap verdi.

Draco bütün gün boş bir duvara bağırıp çağırabilir ve hakaretler savurabilirdi, Crabbe ve Goyle'la bunu yeterince düzenli olarak yapmıştı, bu beceride iyi pratik yapmıştı. Uykusuzluktan bitkin düşmüş haliyle bile

Potter'la söz düellosuna rahatlıkla girebilirdi, bundan emindi, yeter ki çocuk gözlerini kapalı tutsun. Her seferinde, o kanlı delici gözler onu şaşkına çevirmişti. Potter'ın incelemesi altında dayanamadı. Sözleri barikatları aşmak için yeterli itici güce sahip görünmüyordu.

Neredeyse yorumunu geri alacaktı ama yapamadı. Burada olmazdı. Karanlık Lord'un kendi zindanlarında olmazdı. Potter'ın vurduğu her küçük darbe Draco'nun tabutuna bir çivi daha çakıyor, Voldemort'a karşı zırhında bir gedik daha açıyordu. Potter onu her alt ettiğinde, bu onu daha zayıf, daha az yetenekli ve garip bir şekilde boşlukta hissetmesine neden oluyordu. Draco bu koşullar altında Voldemort'la karşılaşır -ve bu karşılaşma yakında olacaktı- neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Öfke. İhtiyacı olan şey buydu. Sert ve soğuk olmak, zayıflık, merhamet ya da Voldemort'un onu parçalamasına izin verecek herhangi bir yumuşak, insani duygudan eser kalmamak. Kafasını boşaltmaya, her zaman eğitildiği gibi düşünmeye ihtiyacı vardı.

Merakını yeterince gidermişti, şimdi çalışma zamanıydı. Saygı bir yana, Draco uzun süredir sahip olduğu inançlarını Potter'ın kibirli öğütleri yüzünden değiştirmesine izin vermeyecekti. Potter bu raundu kazanamayacaktı.

ne cüret? Draco kendi kendine düşündü. Mükemmel Lanet Potter. Sırf onun nefes aldığı her anı saf bir sefaletе dönüştürmedim diye birdenbire üzerimde bir tür kontrolü olduğunu mu sanıyor? Olması gerekenden daha fazla kontrol sahibi olmasına izin verdim. Potter güçlü olabilir, ama üzerimde bu kadar güç sahibi olmasına izin verirsem lanet olsun! Ona izin vermeyeceğim! Beni yok edemeyecek!

Kendi düşünceleri tarafından teşvik edilen Draco, bir zamanlar Potterla olan ilişkilerini tanımlayan her şeyin, tanıdık, ateşli rekabetçiliğin zayıf ipliğine tutundu. Bütün bunların hiçbir anlamı yoktu. Merak uğruna gardını indirdiğine dair kendini inandırdığı her şey tam bir saçmalıktı. Babası haklıydı. Potter'ın gözlerinin içine asla bakmamalıydı. Bu bir hataydı, bir sürçmeydi, Potter'ın aklına girme arayışında neredeyse ölümcül bir kusurdu. Neredeyse kendini unutmuştu ve

affedilemezdi. Bu güç mücadelesindeki konumunu geri almanın ve yiyip bitiren belirsizliklere kendini kapatmanın zamanı gelmişti. Gururu, mirası; o bir Malfoy'du ve lanet olsun, Potter'ın bunu bilmesine izin verecekti. Oyun hâlâ devam ediyordu.

"Potter! Bana öyle bakmayı kes!" Emir kinle doluydu. "Sen, Mudblood ve Muggle seven en iyi arkadaşlarınla... gah! Senin gibilerin hepsi birbirine benziyor. Hep idealist, hep haklı olduğunu , değil mi? Bir çete yüzünden beni suçlu hissettirebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Mudbloods?"

Harry ona sadece karanlık bir şekilde baktı ve Draco'nun midesinin bir kez daha yerinden fırlamasına neden oldu. Bu bakıştaki duygulardan hoşlanmamıştı, özellikle de Potter'ın geçmişte ona attığı diğer bakışlardan sonra birkaç gün ve saat, ama bunun onu sarsmasına izin veremezdi.

"Ayrıca," diye kinini kustu, "seni buraya getirmiş olsam da olmasam da, Karanlık Lord'un istediği sensin, bu gece bu insanlar *senin* için ölüyor. Eğer *sen* olmasaydın, bunların hiçbiri olmayacaktı."

Harry , buz gibi bakışları Draco'yu olduğu yerde dondurmaya devam ediyordu. Sessizlik boğucu, boğucu görünüyordu, sadece Draco'nun kalp atışlarının kulaklarındaki çılgınca gümbürtüsüyle bozuldu.

Potter . Ölen insanlar, Lucius'un geçici olarak Azkaban'a hapsedilmesi ve Draco'nun korku ve şüpheleri. Her şey Potter yüzünden yanılttı.

Draco çenesini öne çıkararak son bir hamle yaptı. "Hepsi *senin* suçun."

Harry derin bir iç çekti ve Draco'ya tekrar bakmadan önce bir an gözlerini kapadı. Genç bir çırağın aptallıklarını dinlemekten ve tartışmaktan yorulmuş, bilge ve yaşlı bir adama benziyordu.

"Benim hatam," dedi ve bu ifadeden yayılan hastalıklı ironi Draco'nun geriye doğru küçük bir adım atmasına neden oldu. "Elbette,

Bu benim hatam. Yakında Voldemort beni öldürecek ama o insanlar ölmeye devam edecek ve bu yine benim hatam olacak. Bunu lakabıma eklediğimden emin olun. "Harry Potter'ın hatasıydı.

"Bu senin dileğinin gerçekleşmesi, Malfoy. İstedğin her şey, küçük bir pakette toplanmış. Ben ölmüş olacağım, Çamurkanlar ölmüş olacak ve sen de Voldemort'un küçük evcil hayvanı olacaksın. Zafer... güç... ömür boyu kulluk, hepsi senin için."

Harry'nin sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı, her kelimenin ardında gerilim artıyordu. "Unutma, Voldemort'un sadık Ölüm Yiyen'i olarak ilk kurbanının başında durduğunda ve asanı o Muggle'a ya da Melez'e doğrulttuğunda, sonunda onun işini güzel, düzgün bir 'Avada Kedavra'yla bitirmeye karar verene kadar güzel acı çığlıklarını dinlediğinde, unutma ki BUNLARIN HEPSİ BENİM HATAM."

Draco sessizce durmuş, Harry'nin az önce çizdiği ve kötü banyo edilmiş bir büyücü fotoğrafı gibi zihninde canlanan resme takılıp kalmıştı. Bir karşı , Draco bunu kabul edebilirdi, yapay öfkesini , sözlü atışmaya devam edebilirdi. Ama bu bir cevap değildi. Hazırlıksız yakalanmıştı, Draco'nun her zaman Hogwarts'taki en etkili dil olduğuna inandığı kendi dili sonunda tükenmişti. Harry Draco'nun oyununa gelmemişti. Tam üstüne basmıştı.

Dişlerini sıkan Draco uzanıp parmaklıklardan kavradı ve alnını aralarındaki oyuğa yasladı. Şakaklarına değen soğuk metal, orada zonklamaya başladığını yeni fark ettiği baş ağrısını yatıştırdı.

"Korktun mu Malfoy?"

Soru, Draco'nun yıllar önce düellodan önce sorduğu sorudan çok farklıydı. Aynı hınç ve kinden hiçbirini barındırmıyordu. Bu Draco'yu sorunun sorulmuş olmasından daha çok şaşırtmıştı, yine de Harry'nin konuşmayı nereye götürdüğünü tam olarak göremiyordu.

"Neyin?" Kendinden emin görünmeye çalıştı ama tamamen başarısız oldu.

"Voldemort. Baban Voldemort'un seninle konuşmak istediğini söylediğinde donup kaldığını gördüm."

"Sen mi *yaptın*?" Soru şeklinde çıkmıştı. Draco duygularını göstermeye alışık değildi. İnsanların onları fark etmesine daha da az alıştı.

Harry'nin yüzünde bir eğlence kıvılcımı parladı. "Bu oldukça Dünyada belki düzine büyücünün onun adını bile söylemeye istekli olduğu gerçeğine bakılırsa, normal bir tepki. Çoğu insan oldukça korkmuş durumda."

"Değilsin," dedi Draco, kastettiğinden daha hızlı bir şekilde. "Korkmuyorum, yani."

Harry kayıtsızca omuz silkti. "Bir bakıma evet, bir bakıma

hayır." "En azından buna alışkınsın."

"Malfoy, kendi ölümlülüğünle yakından ve kişisel olarak yüzleşmeye *asla* alışamıyorsun."

Draco acı acı güldü. "Her yeni bir heyecan, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

Yüzünü parmaklıklara yaklaştırmış olan diğer çocuğu izlerken Draco'nun aklına istenmeyen bir düşünce geldi. "Sanırım... neredeyse anlıyorum."

"Gerçekten mi?" Harry bu cüretkâr iddia karşısında duyduğu şaşkınlığı gizlemeyerek sordu. "Nasıl yani?"

"Yüzleşmek... Kim-Olduğunu-Bilirsin," dedi Draco usulca.

Harry bir homurdandı. "Voldemort'la içten bir tartışma kimsenin iyi vakit geçirme fikri olmayabilir Malfoy, ama sen onun hizmetkârısın, hedefi değilsin. Senin ölmeni istemiyor. Daha az umursayamazdı."

Draco ona kasvetli bir ifadeyle baktı. "İşte bu, Potter. Bu konuda haklıydın. O umursamıyor, ben de onun için önemli değilim. Sonuçta kimsenin umurunda değil. Yandaşlarına karşı düşmanlarından daha samimi değil. Kim bilir? Benim buna layık olmadığımı karar verebilir."

Harry, Draco'nun bu bilgiyi neden gönüllü olarak verdiğini tam olarak anlayamıyordu. Draco ne diyordu? Ve neden? "Senin için üzülmemi falan mı istiyorsun?"

"Hayır, Potter." Derin bir iç çekti. ""

Harry onu dikkatle inceledi, sarı saçları artık pürüzsüz değildi, gözlerinin altında yorgun halkalar vardı, hücrenin parmaklıkları yanaklarında çentikler açmıştı. Draco'nun parmak eklemleri parmaklıkların etrafında sıkıca kenetlenmiş parmakların üzerinde beyaz lekeler halindeydi, sanki içeride hapsolmuş, dışarı bakıyordu.

"Sen de en az kadar tutsaksın."

Draco boğazının düğümlendiğini hissetti, yine gergindi. "Nasıl yani, Potter?"

"Göremiyor musun?" Harry başını yana eğerek klasik bir merak pozu verdi.

Draco iğnelenmiş gibi yüzünü parmaklıklardan geri çekti. "Ben kimsenin tutsağı değilim!"

Harry'nin ağzının bir köşesi sapkın bir eğlenceyle yukarı kalktı. Bu özel tablonun tersine döndüğünü görmek büyüleyici bir olaydı. Ama aynı zamanda, Malfoy'un bu gerçek parçasını anlamasını istiyordu, sanki Bir şekilde, gerçekten bir fark yarattı. Belki de öyleydi. "Farklı türde hapishaneler var Malfoy, ama hepsi aynı hapishane."

"Peki ben ne tür hapisshanedeyim Potter? Bana bunu açıkla, çünkü neyse ki aklım bir Gryffindor'un ki gibi çalışmıyor."

Harry inanamayarak başını salladı. "Sana daha önce söyledim, ama bu kadar çok kelimeyle değil. Önemli olan yaptığın seçimler, Malfoy. Bunlar senin kendi kişisel parmaklıkların ve prangaların."

Draco'nun ağzı hafifçe açıldı ve bir süre öylece kaldıktan sonra, "Yine mi Potter!" diye tükürdü.

Harry omuz silkerek, "Sen sordun, ben de sana hak ettiğinden dürüst bir cevap verdim," dedi.

Son birkaç günün konuşmaları Draco'nun kafasında dönüp ve yorgunluğu bunu hiç kolaylaştırmıyordu. Draco'nun bu düşünce zincirinden duyduğu hayal kırıklığı zirveye ulaştı. Parmaklıkları bıraktı ve sinirli bir şekilde ayağını yere vurdu. "Sana daha önce de söyledim, bu benim seçimim değil! Bu sadece yapmak zorunda olduğum şey! Bu benim adım, benim mirasım..."

"İstediğin bu değil mi?"

"Evet! Hayır! Ne yapıyorsun sen? Bana çelme takmaya çalışmayı bırak!" Bu artık komik değildi. Neden kelimeleri Harry'nin yanında hep yanlış açılardan dökülüyordu? Yıllar boyunca biriktirdiği bütün o cevaplara ne olmuştu? Zekâsının keskin kenarı neden birdenbire bir kazanın geniş tarafı kadar donuklaşmıştı?

Harry umursamazca omuz silkerek Draco'yu daha da kışkırttı.

"Dinle beni, Potter. Bu *tam olarak* istediğim şey. Kim kazanan takımda olmak istemez ki? Kim hayal edebileceğinden daha fazla güç istemez ki?" Bir başparmağını kendi göğsüne vurdu. "*Ben* de bunu istiyorum."

Yeşil gözler Draco'dan yere kaydı, sonra tekrar Draco'ya döndü. Harry yumuşak, neredeyse şefkatli bir tonda konuştu. "O zaman neden bu kadar korkuyorsun?"

Harry'nin gözlerindeki bakış, neredeyse nazik bir dürüstlük, kendi korkusunun aniden ona geri dönmesi ve basit sorunun ardındaki gerçek - hepsi Draco'nun içinden geçerek onu sarstı. Alt dudağını ısırarak döndü ve sırtını hücrenin parmaklıklarına çarptı. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu, parmaklarını gömleğinin kıvrımlarına geçirdi ve gözlerini arkalarında bastıran sıcak acıya karşı sımsıkı kapattı, nafile bir umutla Potter'ın yüzündeki ifadeyi görmemiş olmasını umdu. Bir süre kendini toparlamaya çalıştıktan sonra gözlerini açtı ve titreyerek nefes aldı.

"Çünkü Potter," dedi olabildiğince sakın bir şekilde, yüzü hâlâ başka tarafa dönük olarak, "bazen kazanan takım için oynamak istediğinde, başarısızlığın bedeli çok ama çok ağır olur."

Sesi tekrar kesildi ve bir kez daha gözlerini kapattı, geri dönmek şöyle dursun, hareket etmeye bile cesaret edemedi. Bu, daha önce yaşadığı her şeyin ötesinde bir utançtı ve kıyaslanacak çok şey vardı. Elinde kalan tek şey, gerçek gözyaşlarının henüz göz kapaklarından sızmamış olmasıydı.

Harry sakın, ölçülü sözleri dinliyordu, ama Draco'nun omuzları titriyor, nefes alış verişi düzensizleşiyordu. Harry gözyaşlarını göremese de çocuk gerçekten üzgündü, ağlıyordu.

Dinleme onu, Harry, dedi kendi kendine. Bu Draco Malfoy. Seni Voldemort'a o teslim etti. Geldiği kadar çürümüş biri. Onun gibi insanların kıracak bir kalbi bile yoktur.

Harry iç çekti. *Kalbi olmayan insanlar ağlamaz.*

"Malfoy, ben..." Ne yapacaktı ki? O piçi teselli mi edecekti? İşin içinde duygular olmadığında medeni bir konuşma gayet kabul edilebilirdi, ama şimdi, bu şekilde? Elbette, Malfoy'un tamamen insanlık dışı biri olmadığını çoktan kabul etmişti ama duygusal destek? Ona elini uzatmak mı?

Harry sağı eline baktı, Portkey'ye dokunmak için kullandığı, Draco'nun eline değen eline. Neredeyse Draco'nun parmaklarının hayalet hissini hissedebiliyordu; o eller, sıcak, pürüzsüz, tamamen insani. O anda diğer çocukla ilgili altta yatan algısında bir şeyler değişti. Aynı korkuyu, aynı elektriksel bağı paylaşmışlardı ve bununla birlikte, Voldemort'un kişisel kafesine atılmış olsalar bile, tamamen yalnız oldukları hissi tamamen yok olmuştu. Bu kolayca unutulabilecek ya da görmezden gelinebilecek bir şey değildi.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o ve Draco bu işte birlikteydi.

Draco hâlâ kıpırdamamıştı ve omuzlarının titremesi de durmamıştı. Draco'nun yıllar boyunca yaptığı, söylediği ve ona dilediği onca şeyden sonra Harry, Draco'nun tüm bunların ona geri döndüğünü görmekten daha çok seveceği bir şey olmadığına yemin etmişti. Harry her zaman Draco'nun sonunda yıkıldığını ve acıdan ağladığını görmenin hoş bir gün olacağını hayal etmişti. Ancak Voldemort'la yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. O beklenmedik insanlık kıvılcımını gördükten sonra, Draco'nun Malfoy olarak bildiği o tanıdık yüzünün altında ne olduğunu gördükten sonra, artık onun için tatsız bir kader dileyemezdi.

Harry ayağa kalktı ve temkinli bir şekilde Draco'ya yaklaştı. Malfoy onun yaklaştığını sezdiyse bile etmedi. Parmaklıkların hemen yanında durdu, Harry söyleyecek bir şey aradı ama bulamadı.

Draco yaklaşan ayak seslerini duydu ve arkasında Harry'nin nefesini hissetti. Öfkeli bir utanç yanaklarını kızarttı. "Sanırım bunun kesinlikle harika olduğunu düşünüyorsun, Potter." Sesi boğuk ve durgundu. "Bana gülebilmek için gelip yakından bakmaya mı karar verdin? Devam et, Potter. kışınla gül."

Harry, Draco'nun sözleri karşısında kaşlarını çattı. Sarışın başın öne doğru eğilerek ince ve şimdi şok edici derecede savunmasız bir boyun çizgisini ortaya çıkarmasını izledi. Gevşek saç telleri Draco'nun ensesine sürtündü, solgunluk üzerine şerit sarısı, nefesinin kararsız hareketiyle her şey titriyordu. Kaşları sempatik bir melankoliye dönüştü. "Hayır, Malfoy. Gülmüyorum."

Harry'nin ses tonuna şaşıran Draco'nun başı biraz kalktı ve neredeyse arkasını dönecekti. Sözler alaycı değildi, gülmüyordu. Neredeyse Potter'ın umurundaymış gibi geliyordu. Hayır, bu mümkün değildi; sadece hayal görüyordu.

Sonra, Draco'nun inkâr edemeyeceğı bir şekilde, imkânsız olan gerçekleşti.

Draco'nun sağ omzuna yerleşen sıcak bir baskı, omurgasından aşağı sıcak bir ürperti gönderdi. Ensesindeki tüyler diken diken olurken nefesi kesildi. Potter parmaklıkların arasından uzanmış ve elini omzuna koymuştu. Draco şaşkınlıkla kaskatı kesildi, kafasından bir düzine olası tepki geçiyordu.

Potter bana dokunuyor! Bana dokunuyor! Tokatla onu, uzaklaş! Söyle ona. Aşırı hassas Gryffindor kışına gülün. Ona hakaret et. Bana dokunduğı için tamamen iğren...

Yine Draco bunların hiçbirini yapamadı, çünkü hareket edemeyecek kadar sersemlemişti, ama şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışırken bile, aslında kendisine ait olduğunu düşünmediğı bir düşünce tarafından bölündü.

Ama iğrenmiyorsun, değil mi? Küçük ses kafasının içinde bir kez daha yankılandı, diğer seferlerde olduğundan daha yüksek sesle ve kendi isteğıyle devam etti. O sana daha önce dokundu ya da daha doğrusu sen ona dokundun. et; şu anda bu dokunuştan memnunsun. Minnettar.

Hayır, bu olamaz.

Küçük ses dinlemedi; neşeyle devam etti. *Ve minnettarsınız çünkü bu şimdiye kadar hissettiğiniz en insani, en şaşırtıcı, en canlı şey. Her zaman onunla çatışmaya çekildiniz çünkü bu size yaşadığınızı hissettirdi.*

Hayır.

Şimdi, ona gerçekten dokundunuz, insan olmanıza izin verdiniz ve artık küçük boşluğunuzda yaşayamazsınız. Birbirinizi tanıyorsunuz, arkadaşlarınızı tanımanıza bile izin vermediğiniz bir şekilde. Oyun bitti, Draco. Cehaleti oynamak için çok geç. Oyun bitti.

Draco sol elinin parmak uçları sağ omzunu örten kumaşa değene kadar hareket ettiğinin farkında bile değildi, hem birkaç dakika hem de bir ömür önce hissettiği o insan dokunuşunu arıyordu. Nedenini tam olarak bilmeden, onu tekrar hissetmeye ne kadar ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Bu yasak bir meyveydi; dost ve düşmanı tanımlayan çizgilerin tanınmayacak kadar bulanıklaştığı düşmanla dostluk.

Sonunda Harry'nin elinin sıcaklığının kendi eline değdiğini hissetti ve Harry hemen geri çekildi. Draco kısa bir an için, bulduğu ani rahatlık hissini sadece bir yanılsama olduğundan korktu.

Kendini daha fazla utançtan kurtarmak için elini bırakmak üzereydi ki, sıcak, kuru parmakların kendi elini sarıp sıkıca kavramasıyla durdu. Draco'nun tanımlayamadığı bir duygu içine doldu ve boğazı sıkılmadan önce dudaklarından tek bir boğuk nefes kaçtı.

Tam bir çılgınlıktı. Harry Potter onun elini tutuyordu. Bundan nefret etmesi gerekirdi, ama aynı zamanda onu gerçekliğe bağlayan tek şey de bu gibi görünüyordu, her ne ise, ve buna minnettardı. Bir an hareketsiz durdu, zihni neler olduğunu gerçekten düşünemeyecek kadar uyuşmuştu, teması kesmek istemiyordu ya da kesemiyordu. Birkaç kalp atışından sonra, gerçi bir saat de olabilirdi, Draco elinin titrediğini fark etti. Geri kalanı da öyle. Kendini toparlayıp gerçekliğe dönmesi gerekiyordu.

Titreyen bir nefesle elini geri çekti ve yavaşça arkasını döndü. Tarafsız bir yüzün ardından iki parlak yeşil göz merakla ona bakıyordu. Draco uzanıp kendini sabitlemek için eliyle parmaklıklardan birini kavradı ve gözlerini indirdi.

"Sen iyi misin?" Harry usulca sordu.

Draco dişlerini sıktı. Buna cevap veremezdi. Söylemek zorunda kalacağı şeyden çok korkuyordu ve ilk kez istese bile yalan söyleyebileceğini düşünmüyordu. Bunun yerine, barın etrafında beyaz mafsallı eline baktı, elinin çizgilerini bileğine kadar takip etti ve hala onu koyu lekeleri, uzun zaman önce kendi cezasının izlerini takip etti. Kendi bileğinden Harry'ninkine baktı, Harry'nin giydiği yırtık pırtık kazağın koluyla gizlenmişti, sonra tekrar kendi bileğine döndü.

Sesinin tekrar bozulmasından korktuğu için fısıltıyla sordu:
"Bileklerinde prangadan dolayı oluşan kesikler iyileşti mi?"

"Ne?" Harry'nin sesi şaşırılmış gibiydi.

"Bileklerinizdeki yaraların iyileşip iyileşmediğini sordum."

Harry bir an merakla ona baktı, ama cevap vermek yerine sol elini yavaşça sağ koluna dolayarak bezi ön kolunun yarısına kadar itti, sonra Draco'nun görmesi için kolunu uzattı.

Draco görüntüye bakarken midesinde kabarmaya başlayan hastalık hissini bastırdı. Harry'nin bileği, kenarları soyulmuş, bazıları biraz sızıntı yapan, belli ki uygun bakım yapılmadığı için acı verici görünen kabuklardan oluşan bir halkayla çevrelenmişti. Bu yaralar, Malfoy zindanlarının tutsağı olarak duvara zincirlenen Harry'nin çektiği acı ve aşağılanmanın, cezanın kalıcı bir hatırlatıcısı olarak, kahverengimsi izlerden oluşan kalıcı bir bilezik bırakacaktı.

Tıpkı Draco gibi.

"Onları senin için iyileştirebilirim," dedi Draco usulca, Harry'nin bileğinden yüzüne bakmasına izin vermeyerek. "Eğer istersen."

Harry'nin yumruğunu sıkıp açmasını izledi, sanki bu kadar ezilmiş bir bileğe bağlı elin hâlâ düzgün çalışıp çalışmadığını test ediyordu. "Sanırım yapmamayı tercih ederim."

"İz bırakacak, biliyorsun."

"Biliyorum," diye onayladı Harry. "Artık yara izlerine oldukça aşinayım."

"O zaman neden saklamak istiyorsun?"

Harry elini yanına indirdi ve kolundaki yaralar bir kez daha gizlenmek üzere aşağı düştü. "Kendime hatırlatmak için sanırım. Bu da başka bir atlattığım bir çile, üstesinden geldiğim bir şey. Beni öldürmeyen şey daha da güçlendirir, ya da böyle derler. Doğru olup olmadığını bilmiyorum. Sanırım içinde bir şey olmalı, yoksa neden bu kadar çok insan bunu söylesin ki? "

"Ah." Bu duygu Draco'ya biraz mazoşistçe gelmişti ama o kimdi ki bir şey söylesin? Tekrar kendi bileğine baktı ve bunun çok farklı olup olmadığını merak etti.

"Neden birdenbire bunu bilmek istedin?"

Draco sonunda başını kaldırıp soruyu düşündü. Harry'ye neden kendi bileklerinden, Malfoy zindanlarındaki deneyiminden bahsetmek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama birkaç olasılık vardı. Tuhaf bir rekabetçi geri dönüş, "Ha, ben de yapmıştım ve daha gençtim," diyebileceği bir şey olabilirdi, ama bu hiç de doğru değildi. On iki yaşındayken böyle bir numara çekmiş olabilirdi ama şimdi değil. Özellikle de şimdi. Sempatimi mi istiyordu? Kesinlikle hayır. Böyle bir duyguya olan ihtiyacını yıllar önce aşmıştı ve olayın gerçek acısı sadece bir anıydı. Draco Malfoy'un geçmişte yaşadığı acılar için acınmaya ihtiyacı yoktu.

Belki de Harry'yle gerçekten ortak bir şeyler istiyordu. Bir bağ, ortak bir çile, bir anlayış. Belki de tek istediği Harry'nin onu anlamasıydı, ne olursa olsun.

Draco ifadesiz bir ifadeyle boştaki eliyle uzanıp kolun ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasında nazikçe sıkıştırdı ve kendi ince bileğini ortaya çıkaracak kadar geriye çekti. Harry'nin görebileceği bir yere kaldırdı. Zindanların sönük fener ışığı eski yara izlerini daha da belirginleştirmişti.

Harry öne doğru bir adım attı ve eğilerek uzatılan bileği sakince, dikkatle inceledi. Draco kolunu çevirdi, böylece Harry çürük benzeri izlerin tam çemberini görebilecekti.

"Bunlar..."

"Ben de onları senin gibi aldım. Aynı yerden, aynı prangalarla."

Harry'nin gözleri irkilerek ve inanamayarak yukarı fırladı. Draco onu onaylarcasına başını salladı.

"Neden?" Harry'nin tek söyleyebildiği

buydu. Draco omuz silkti. "Başım

belaya girdi." "Bunu sana... *baban* mı

yaptı?"

"Bu adil bir cezaydı!" Draco niyetlendiğinden daha savunmacı bir tavırla tersledi.

"O zaman bunu hak edecek ne yaptın?"

Draco elini tekrar bara götürdü, bileği hâlâ açıkta olduğu halde barı tekrar kavradı. "Hogwarts'a giderken yanımda diğer birinci sınıfları etkileyecek bir şey götürmek istedim. Slytherin' olacağımı biliyordum ve onlar

güçten çok etkilendim." Durdu ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Babamın özel çalışma odasına gizlice girdim, almak için uygun bir şey arıyordum ve beni yakaladı."

Harry telaşla ona baktı. "Bu senin birinci yılından önce miydi?"

Draco'nun dudağı buruştu ama bu gururlu bir ifadeden çok acı çeken bir ifadeydi. "Yani?"

"Daha on bir yaşındaydın ve baban seni bir zindana mı zincirledi?"

"Sadece bir geceliğine." Draco, Harry'nin inançsızlığına omuz silkti.

Harry yarım adım geri çekildi, Draco'nun ne dediğini duymak istemeyen gözleri irileşmişti. Yine de önemli değildi. Draco'nun gözlerinde zaten yeterince görmüştü. Malfoylar klas olduklarını düşünmekten hoşlanıyor olabilirlerdi, ama en az Dursley'ler kadar kalpsizdiler.

Boyun eğmeye, itaat etmeye zorlamak. Dursley'ler Harry'yi hiç kırmamıştı ama Malfoylar sapkın bir psikoloji oyunuyla Draco'yu kırmışlardı.

Draco'nun kendi evinde, kendi soyadının tutsağı, Voldemort'un kölesi, özenle eğitilmiş, keskin bir mükemmellik için bilenmiş, kendi yetiştirilme tarzının yankıları tarafından hapsedilmiş, kendi yaraları tarafından hapsedilmiş olduğu düşüncesi.

Ve Harry anladı.

Bu Malfoy'du. Çocuk oydu, mirasının bir ürünüydü; ama yeni fikirler kök salmaya başlamıştı, özenle ekilmiş bir tarladaki kır çiçekleri gibi. O bir Malfoy'du, ama aynı zamanda Draco'ydu ve Harry, Malfoy'a karşı hâlâ beslediği köklü nefreti bir kenara bırakıp, onun ne olduğunu, kim olduğunu ve neden olduğunu görmekten kendini alamıyordu. Draco her ne kadar gönüllü bir katılımcı olsa da, o da bir kurbandı.

Harry göğsünün içinde bir şeyin sıkıştığını hissetti. Bir an için bunu acıma sandı, ama öyle değildi. Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Merlin'in sakalı adına, Draco Malfoy'la empati kuruyordu.

"Sadece bir geceliğine," diye , Draco'ya boş gözlerle bakarak, bunun bir şaka olduğuna dair bir ipucu arıyordu.

Ama öyle değildi. Tanıdığı Malfoy asla zayıflığını kabul etmezdi, özellikle de şaka olarak. Harry bunu itiraf etmenin onun için gerçekten zor olduğunu fark etti.

"Öğrenmem gereken bir dersti," dedi Draco kuru bir sesle.

"Ne tür bir ders, Malfoy?" Harry aniden sinirlenerek sordu, Draco'ya olmasa da. "Ne tür bir ders on bir yaşındaki bir çocuğun gece boyunca bir zindan duvarına zincirlenmesini gerektirir?"

"O kadar da korkunç değildi!" Draco boş yere egosunu geri kazanmaya çalışarak itiraz etti. Elini bardan geri çekti ve dalgın dalgın bileğini ovmaya başladı. "Babam biraz itaat etmeyi öğrenmemi istedi. Ona itaatsizlik etmişim ve bu yanlış. Adıma layık olmayı öğrenmeliydim, gücü almam değil kazanmam gerektiğini öğrenmeliydim. Güçlü olmamı istedi..." Sesi kesildi.

Harry bir an için Draco'ya kısılmış bir ifadeyle baktı. "Başardı mı?"

Draco yine boğazının düğümlendiğini hissetti ve cevap verememesi Harry'nin bilmiş bir şekilde başını sallamasına neden oldu.

Bileğini ovmaya devam eden Draco arkasını döndü ve usulca, "En kötü kısmı neydi biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Babam gittikten kısa bir süre sonra burnumun tam köprüsünde korkunç bir kaşıntı başladı. Bütün gece kaşıyacak kadar uzanamadım."

Başını kaldırıp baktığında Harry yine eğlenme ve empati karışımı bir ifadeyle gülümsüyordu. Draco da küçük bir kıkırdamayla karşılık verdi.

"Neden yaralarını büyüyle iyileştirmedin?" Harry basitçe sordu.

Draco gözlerini bir kez kırıştırdıktan sonra hâlâ bileğini ovuşturduğunu fark etti ve ellerini hızla birbirinden ayırarak bu kez diğer eliyle çubuğu bir kez daha kavradı.

Sinirli hareketlerine devam etmekten kendini alamadı. "Sanırım seninle aynı sebepten. Kendime hatırlatmak için; böylece asla unutmayacağım."

Parmaklıkların arasından Harry'nin alnındaki meşhur yara izine, sonra da onun büyüleyici yeşil gözlerine baktı. "Sanırım yara izleri gerçekten de güçlü hatırlatıcılar..."

Harry tarafsız bir homurtuyla cevap verdi.

Draco anlaşılmas bir şekilde utanarak yere baktı. Bu konuları hiç kimseyle konuşmamıştı ama burada en kişisel sırlarını ezeli düşmanına anlatıyordu.

Ama o artık senin düşmanın değil, değil mi?

Draco yanlışlıkla aklına gelen düşünceye cevap olarak gözlerini kırıştırdı. *Hayır, sanırım değil.*

Draco gözlerini tekrar kırıştırdığında yanaklarından aşağı süzülen iki damla gözyaşını görünce şok oldu, onları tutmak için o kadar uğraştıktan sonra nihayet kaçmıştı. Tekrar arkasını dönmek üzereydi ki Harry parmaklıkların arasından uzanıp parmaklarını Draco'nun bileğine doladığında artık tanıdık gelen bir sarsıntı koluna doğru ilerledi. Sessiz gözyaşları bir protesto homurtusuna dönüştü. Draco elini çekmeye çalıştı, ama Harry Draco'nun elini parmaklıklardan sadece birkaç santimetre çekmeden önce sıkıca tuttu. Draco hemen geri çekilme dürtüsü hissetmediğini fark şaşırdı.

Harry Draco'nun elini usulca, neredeyse şefkatle çevirdi ve kolunu bileğinin etrafındaki koyu lekelerden oluşan çemberden uzaklaştırdı. Bir eliyle Draco'nun avucunu tutan Harry, iki parmağını hafifçe lekeli deride gezdirerek eski yara izlerini takip etti. Draco'nun elini ters çevirerek bileğin hassas alt tarafını ortaya çıkardı ve parmakları nabız noktasının üzerinde durdu.

Draco kendi atardamarının Harry'nin parmak uçlarına çarptığını hissedebiliyordu. Ayrıca şaşırtıcı derecede savunmasız hissediyordu. Bu şekilde Harry ona her türlü şiddeti uygulayabilirdi, ama Draco Harry'nin aklındaki zalimlik olmadığını rahatlatıcı bir kesinlikle biliyordu. Sanki Harry

Draco'nun gerçekten de bir kalbi olup olmadığına kendisi karar veriyordu. Tabii ki Draco kalbi olduğunu biliyordu, çünkü kalp göğsünde gümbür gümbür atıyordu ve Draco da Harry'nin nabzının yükseldiğini hissettiğinden aynı derecede emindi. Sonuca varmış gibi görüldüğünde Draco'nun elini bir kez daha sıktı ve bıraktı.

Draco hareket etmedi. Elini hâlâ önünde tutuyor, bileğindeki kalıcı dokunuşu hâlâ hissediyor, içine yeniden sızan soğuk boşluğu, kendi etrafına ördüğü duvarların içindeki tek yoldaşı olan o tanıdık boşluğu bastırmaya çalışıyordu.

Duvarlar yıkılmıştı.

Bu ölümcül bir hataydı: hissetmesine izin vermişti. Harry'nin varlığında giderek zayıflayan koruması artık yoktu. Onca yıllık dikkatli eğitimi tek bir dokunuşla yerle bir olmuştu ve Karanlık Lord'la yüz yüze gelmek üzereydi.

Hâlâ olduğu yerde donup kalmış bir halde, hırıltılı, çiğ bir fısıltıyla, "Bunu neden yaptın?" diye sordu. Potter'ın dalgın ifadesine tekrar baktı ve bu kez daha sert bir şekilde, "*Neden?*" diye tekrarladı.

Harry omuz silkti, ama bu sıradan bir hareket değildi. Tamamen kuru olmalarına rağmen gözlerinden yaşlar dökülecekmiş bakarak usulca konuştu: "Yapmak zorundaydım. Nedenini bilmiyorum. Sadece yapmak zorundaydım. bakın..."

Draco kendini insan olmaya, açıkça konuşmaya, dokunmaya izin vermenin verdiği rahatlamaya bırakmak duyduğu muazzam çekim dürtüsü ile zihninin arkasında buz gibi kara bir su gibi kabaran korku arasında sıkışıp kalmıştı. Merlin aşkına, Voldemort'un karargâhındaydı! Burada zayıf olmak hayatını kaybetmek demekti ve Potter haklıydı. Korkuyordu.

Dehşete düştüm.

Elini aniden geri çekerek, sıkıca göğsüne çekti, kendine yaklaştırdı ve damarlarında dolaşan dehşete karşı olabildiğince dik durdu. Harry'ye umutsuzca baktı. "Bunu bir daha sakın yapma."

"Ne? Ben sadece... "

"Yanlış düşünmüşsün Potter!" diye uludu. "Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir *fikrin* yok."

Harry bir adım geri çekildi, gözle görülür bir şaşkınlık içindeydi. "Ne demek istiyorsun?
az önce ne yaptın?"

"Ne yaptın sen! Sen... sen her şeyi mahvettin!"

"Nasıl *bir şeyi* mahvettim ki? Bıçakladığın, yakaladığın ve Voldemort'a teslim ettiğin biri için, sana karşı insanlık dışı derecede nazik olduğumu söyleyebilirim! Sana yardım etmeye *çalışıyordum*! Anladığım kadarıyla ikimiz de Voldemort'a karşıyız ve senin ödün kopuyor! Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Belli ki sen bilmiyorsun."

"Şu anda benim için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Peki, Malfoy. Bir dahaki sefere ağlama noktasına geldiğinde, sana karşı kalpsiz bir piç olmamı hatırlat bana! Anlaşılan siz burada böyle çalışıyorsunuz!"

Draco hayal kırıklığıyla ayağını yere vurdu, gözlerinin arkasında yine sıcak duygular titreşiyordu. "*Tam da* ihtiyacım olan şey bu! Anlamıyorsun işte!"

"Lanet olsun, Malfoy. O zaman açıkla bana, çünkü ilk kez haklısın. Anlamıyorum."

Draco başını yana çevirdi, zihnini kaplamış gibi görünen bulanıklıktan tutarlı bir düşünce çıkarabilmek için umutsuzca çabaladıktan sonra toplayabildiği en sakin yanıtı verdi.

"Beş gün önce, Potter, tüm bunları planlarken, hazırdım. Voldemort'la yüzleşebilirdim. Tarafsız, soğuk, hesapçı; onun yanında böyle olmalısın. Ham öfke kendinize izin verebileceğiniz tek duygudur, çünkü korkunuzu örter, nefret etmenizi sağlar. Ben bunun için eğitildim. Ancak hazırdım ve sadece kendime hissetmemeyi öğrettiğim için bunu yapabilirdim. Her şey bununla ilgili Potter. Korkunu kontrol etmek, duygularını kontrol etmek. Karanlıklar Lordu gözlerinin içine ve ruhuna bakabilir. Bunu biliyor muydun?"

Harry içten içe ürperdi, ama bir şey söylemedi.

"Duvarlarınız yıkılırsa, korkunuzu görürse, o zaman değerli değilsiniz demektir. Eğer layık değilsen, bir kenara atılırsın. Umarım bunu size açıklamama gerek yoktur."

" de değil, sanırım bunu kendim halledebilirim," dedi Harry açık açık. "Sadece biraz destekten zarar gelmez diye düşündüm..."

"Beni burada öldürecek olan da tam olarak bu, Potter! Sen gerçekten anlıyorsun, değil mi?"

Draco hayal kırıklığıyla avucunu yüzüne bastırdı. Her şeyi dökmemesi için hiçbir neden yoktu. Zaten istese bile içinde tutacak gücü zor buluyordu. Potter'a olduğu kadar kendisine karşı da dürüst olma zamanı gelmişti. Bir nefes çekti Ellerini çekmeden önce titreyen parmaklarının arasından yavaşça nefes aldı.

"Bana kendi başıma ayakta durmam, hiçbir şey hissetmemem öğretildi. İçimden durduramadığım duyguları çekip çıkarabilen tek kişi sendin ama bu öfke olduğu sürece hâlâ güvendeydim. Sahip olduğum tek savunmayı yıktın Potter. Üç gün içinde beni yok ettin."

Draco'nun atıp tutmalarını dinlerken Harry'nin çenesi gevşekçe sarktı.

Draco sözleriyle kendini ne kadar kolay ele verdiği­nin farkına bile varmıyordu. Her şeyin izin vermek iyi hissettiriyordu. Düşünceleri özgürce yüze­ye taşıyor, sıcak ve hızlı bir şekilde geliyordu.

"Beni itip kaktığın sürece senden nefret edebilirdim. Ama *hayır*, gidip benim üzerimde bir insana dönüşmen gerekiyordu. Gerçek olmak zorundaydın. Kahretsin, *iyi* olmaya bile karar verdin. , beni gerçekten *hissetmeye* zorladın. Buna karşı hiçbir savunmam yok. Artık hiçbir şeyim yok, duvarlarım yok, emniyetim yok... Karanlık Lord'a karşı beni koruyacak hiçbir şey yok."

Acı acı güldü. "Bu neredeyse ironik. Seni buraya ölümüne getiriyorum ve sen de aynı şekilde beni öldürüyorsun."

Harry, Draco'nun sergilediği ani açıklık, acı veren dürüstlük karşısında hayretle keskin bir nefes aldı. "Henüz ölmedin, Malfoy."

Draco homurdandı. "Yeterince yakın. Zaten hep görmek istediğin şey bu değil miydi?"

Harry'nin gözleri seğirdi. "Hayır, Malfoy," dedi sonunda. "İstediğim bu değil."

Draco kuşkulu görünüyordu. "Bunu sana ben yapmış olsam bile mi?" Hücreyi ve etraflarındaki zindanları göstererek, "Bunu sana ben yapmış olsam da mı?" dedi.

Harry, Draco'nun gözlerindeki perili bakışı düşündü. Draco'nun teni her daha solgundu. Alnından akmaya başlayan soğuk ter ve gözlerinin altındaki koyu halkalar Draco'nun duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş olduğunun kanıtıydı. Soluk pembe dudaklarındaki belli belirsiz titreme, duruşundaki gergin sarsıntı bu gerçeği daha da ortaya koyuyordu. Çocuk en son ne zaman uyumuştı?

Harry sert bir nezaketle, "Hayır," diye karşılık verdi. "Çünkü hiçbir insan bununla uğraşmayı hak etmez, Malfoy. Ve sen de insansın."

Draco, bacakları sonunda altından çekilirken dizlerinin yere değdiğini hissetti. Bir an için hareketsizce diz çöktü, dünyaya karşı hissizleşmişti, hissetmiyor, duymuyor, görmüyordu. Bunlardan herhangi birini yaparsa yeniden insan olacaktı ve bundan her şeyden çok korkuyordu.

İnsanlar kırılıgandır. Kanarlar, kırılırlar, yara alırlar, ölürler.

Ölmek istemiyorum.

Burada değil. Bu

şekilde değil.

"Ölmek istemiyorum."

"Bunu anlıyorum. Ben de öyle." Harry'nin sesi puslu havayı dağıttı.

Draco yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi. Az önce fark etti ki gerçekten ne kadar bitkin olduğunu, yetilerinin kontrolünü kaybetmeye başladığını, hatta biraz histerik hale geldiğini fark etti. Sanki beynini kaplayan sisi dağıtacakmış gibi birkaç kez gözlerini kırıştırarak, üzerine çökmüş gibi görünen kurşuni ağırlığa karşı başını yukarı çekti.

Parmaklıkların arasından Potter'ın şimdi tam karşısında diz çökmüş olduğu yere baktı; Harry'nin küçük bir elini aralarındaki parmaklıklardan birine dolamasını izledi. Bileğindeki yara kabuklarının kenarları kolunun manşetinin altından hâlâ görünüyordu. Draco bir süre ona baktı, sonra tekrar Harry'nin yüzüne baktı, Harry onu endişeyle inceliyordu.

O zaman Draco Harry'nin yüz hatlarının kenarlarının bulanık olduğunu fark etti. Aslında her şey yağmur altında kalmış bir suluboya tablo gibi birbirine karışuyordu. Sadece hayal meyal hatırlıyordu ki *Sleepless Nights* iksirini içeli saatler olmuştu ve

Hala mantıklı bir şekilde çalışan beyni, unutkanlığı için onu azarladı. Elbette bunun bir önemi yoktu. Zaten artık çok geçti.

Denge hissi azalırken vücudunun üst kısmının öne doğru eğildiğini hisseden Draco'nun eli destek için bir çubuğu kavradı ve Harry'nin eline süründü. Ondandır yayılan ısıyı ve yayılan uyuşukluğu kıran küçük sarsıntıyı hissedebiliyordu ve bu ona bir an için güç verdi, sadece "Teşekkür ederim," diye fısıldayacak kadar.

Sonra parmaklıklara doğru sarktı, yorgunluğu sonunda onu ele geçirmişti. Bir elin kendi elini kavradığını hissetti ve bayılmadan önce duyduğu son şey adıydı.

"Malfoy? Malfoy!? Draco!"

"Malfoy?" Tanıdık bir ses kulağına sertçe seslenirken, arkasından bir şey onu dürttü.

buradan, diye düşündü. *Çok yorgunum. Çok yorgunum. Beni yalnız bırak.*

"Malfoy! ! Saatlerdir uyuyorsun. Argh!"

Sesteki aciliyet ve acı sonunda Draco'yu rüyasız uykusundan uyandırdı ve nerede olduğunu irkilerek fark etti: Potter'ın yerdeki hücresinin parmaklıklarına yaslanmıştı.

İş başında uyuyakalmış. Karanlıklar Lordu'nun karargahında. Hay sikeyim.

Saf bir dehşet dalgasıyla ayağa fırladı, bir an için dengesiz bir şekilde sendeledi.

Zindanı hızla taradı, birinin gelip onu yerde uyurken yakaladığı gibi mantıksız bir korkuya kapıldı. Oysa oda boştu ve Potter'la hâlâ yalnızdı. Öfkeyle

Başka bir insanın zaafı hayatını tehlikeye , öfkesini mevcut tek hedeften çıkardı.

"Potter! Seni ! Nasıl da...? "

Draco Harry'nin hâlâ dizlerinin üzerinde olduğunu fark edince birden sustu. Ama şimdi elleriyle alnını ovuşturuyordu. Draco bunun tek bir anlama gelebileceğini biliyordu.

"Geri mi döndü?"

Hâlâ ovuşturan Harry başıyla onayladı. "Geri döndü."

Draco gözlerinin büyüdüğünü hissetti. "Neden böyle uyumama izin verdin?!"

Harry elini bıraktı ve acıdan gözlerini kısarak baktı. "Uyumaya ihtiyacın vardı."

"Ama ya geri döndüyse ve buraya gelmeye karar verdiyse?" Draco kekeledi, hâlâ sinirliydi.

"Voldemort döner dönmez fark edeceğimi biliyordum. Bir kez olsun iyi davranayım ve biraz dinlenmene izin vereyim dedim."

Korku onu tekrar yakalamadan sadece bir an önce Draco'nun içinde sıcak bir minnettarlık duygusu kabardı. Uykudan uyuşmuş beyni hâlâ uyanmaya çalışıyordu ve mantıksızlık hızla korkusuna katıldı.

"Lanet olsun! Bu yakında benim için gelecek demek! Bunu nasıl yapacağım? Bana bir kez bakacak ve anlayacak. Yeterince güçlü olmadığımı anlayacak. Oh Merlin..."

Harry, Draco'nun koridorun küçük bölümünü çılgınca adımlamaya başlamasını izledi ve yüz hatlarında bir pişmanlık ifadesi belirdi.

Draco aniden volta atmayı bıraktı ve dönüp Harry'ye baktı. "Sana söyledim, bana öyle bakma! Durumu daha da kötüleştireceksin. Tabii beni gerçekten öldürmeye çalışmıyorsan, ki bunu senden beklemezdim."

Harry bunu düşünür gibi oldu, sonra tüm ifadesi değişti. Kendini ayağa kaldırdı. Gözleri gözlüklerinin arkasından kötü niyetle kısıldı ve ağzı sinsi bir sırıtışla kapandı. "Kimin umurunda, Malfoy? Sen zaten sümüklü bir Slytherin'sin. En büyük yılanın ayaklarına kapanmış küçük bir yılan."

"Bu ne...?" Draco esirindeki ani tavır değişikliği karşısında tamamen şaşkına dönmüştü, konuşmadaki ani değişime ayak uyduracak kadar uyanık değildi.

"Evet, Malfoy. İşte bu . Şimdi tir tir , değil mi? Doğru, tasmalı küçük yılanı. Hem de kısa bir tasma."

"Senin derdin ne be?!"

"Heh, benim bir sorunum mu var? Kesinlikle hiçbir şey. Hatırladın mı? Ben Voldemort'un baş hedefiyim, ama asıl *sensin*."

"Lanet olsun sana... sana... seni zavallı küçük yaralı kafa!"

"Yaralı kafa? Yapabileceğinin en iyisi bu mu, gelincik çocuk? Belki Voldemort evcil yanına bir de gelincik ister. Nasıl zıplanacağını hatırlıyor musun, Malfoy?"

Draco bu anıyı hatırlayınca bir an kekeledi, olayın yarattığı öfke dolu utancı yeni bir yara kadar taze hissediyordu ve Potter'ın buna nasıl sebep olduğunu hatırlayarak, "Seni küstah piç!" diye mırıldandı.

"Bu senin için 'Yaşayan Arrogant-Cani' demek, gelincik çocuk." Harry kendinden çok memnun görünmeye başlamıştı. "Voldemort'la dört raunt yaptım ve hâlâ tekmeliyorum. Voldemort'la küçük ziyaretinden sonra unvanın ne olacak? 'Malfoy, Sinen-Ferret-Kim-Bırakmadı-Yaptı'. Kulağa hoş geliyor."

Draco Harry'ye ters ters bakarken yumruklarını sıktı, çocuğun rahat tavırları onu daha da çileden çıkarıyordu. "Seni lanet olası küçük kendini

Dürüst ucube! Senin için yaptığım onca şeyden sonra; bir şey biliyorsun, bunu unutabilirsin! Kim Olduğunu Bilirsin kesip açabilir ve kan kaybından ölmeye terk edebilir, umurumda değil! İzleyeceğim ve güleceğim!"

"Voldemort seni çoktan öldürdüyse . Çok zavallısın, Malfoy. Gerçekten öylesin."

Her şey taştı. Kaynayan, boynundaki her kas doğal olmayan bir şekilde şişen Draco' sonunda canına tak etmişti. "GİT!"

"Kızgın falan mısın, Malfoy?" Harry garip bir şekilde memnun görünerek alay etti.

"Lanet olsun, kızgınlım!"

"Korkmuyorsun, değil mi, seni omurgasız korkak?"

"Ben asla korkmam!" Bu yanıt otomatikti, Draco'nun gençliği boyunca kendi kendine defalarca tekrarladığı bir şeydi. Damarlarında dolaşan o tanıdık, eski öfke duygusundan başka bir şey hissetmiyordu. Sıcak. Yakıcı. Diğer her şeyi bastırıyordu.

Harry'ye ters ters baktı, aptallığı, minnettarlık eksikliği ve iğrenç tavırları için zihninden çocuğa lanet okudu. Kendini kızgın hissetti. Kendini güçlü hissetti. Hissetti....

Harry hâlâ alnındaki acıya karşı hafifçe irkilerek, onaylarcasına bir kez başını salladı. "Güzel. O zaman öyle kal, seni aptal budala."

Draco'nun Harry'nin gerçekte ne yaptığını anlaması için sadece bir saniyesi vardı, o sırada zindanın kapısının çarparak açıldığını ve Lucius Malfoy'un öfkeyle geçide girdiğini duydu. Draco dönüp babasını saygılı bir baş hareketiyle selamladı ve her şey kendiliğinden yerine oturdu.

Yüz ifadelerinden duruşuna kadar tüm eski pratik tavırları, yapımı yıllar süren kusursuz bir heykelin çizgileri gibi pürüzsüzce akıyordu. Bu özel sanat eseri

Potter'ın ondan aldığı ve aynı kolaylıkla yerine geri koyduğu soğuk öfkesinden oyulmuştu. Harry üç gün içinde, büyü olmadan, Draco'yu parçalara ayırmış ve yeniden inşa etmişti. Yine de, tüm bu mimarinin altında daha önce var olmayan gizli bir unsur vardı. Ya da belki de Draco şimdiye kadar bunun hiç farkında olmamıştı.

Lucius oğlunun yanına gitmeden önce Harry'ye hızlıca bir bakış fırlattı. Sıcak bir selamlaşma yoktu, sadece her zamanki gibi iş vardı. "Dün geceki baskınlar büyük ölçüde başarılı oldu Draco, yani Karanlık Lord oldukça ılımlı bir ruh halinde olmalı. Seni ana salonda bekliyor."

Draco korkunun buz gibi dalgasının yeniden üzerine çöktüğünü hissetmeye başladı ama aynı hızla kalan öfkesine de bir cankurtaran halatı gibi tutundu. Başını kısa bir selamla eğerek, "Evet, baba," diye cevap verdi.

Lucius'un gözlerinde kısa süreliğine bir endişe ve ebeveyn şefkati titreşimi belirdi ama hemen . "Başaracaksın, Draco. Eğitimini unutma. Karanlıklar Efendisi itaat ister ama takipçilerinde zayıflığa izin verir. Yürüdüğü zaman gidin. Sizi yanında yürümeye davet edene kadar iki adım geride ve solunda durun. Ona bakmanızı söyleyene kadar gözlerinizi aşağıda tutun. Sizi sorgulayacaktır ve bunu yaptığında, her şeyin ve herkesin sizin ona itaat etmenize bağlı olduğunu aklınızdan çıkarmayın."

Duygularının açığa çıkmasından korktuğu için konuşamayan ya da konuşmak istemeyen Draco bir kez daha başını eğmekle yetindi.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Lucius, durumu yalanlayan bir rahatlıkla. "Sen dönene kadar seni nöbet görevinden alıyorum." Voldemort'un yanındayken her zaman var olan bir endişe olan, dile getirilmemiş bir "eğer " sözü havada asılı kaldı.

"Şimdi..." dedi başını çıkışa doğru eğerek, "Karanlık Lord bekliyor."

Draco babasının yüzüne son bir kez baktı, başka bir endişe ve kaygı belirtisi aradı ama hiçbir şey yoktu. Sadece aristokrat bir dış görünüşü vardı; Malfoy'un alametifarikası olan küçümseme. Babasına döndüğünde

Ancak oradan ayrılırken, kendisini dikkatle izleyen Harry'ye bir an için göz ucuyla baktı, Lucius'un hiç umursamıyormuş gibi görüldüğü bir anda sessiz bir cesaretlendirme göndermişti.

Gerçek bir jest yapmaya gücü yetmiyordu, ama Draco Harry'nin hissettiği minnettarlığı anladığından emindi. Eğer Voldemort Draco'nun gözlerinden ne düşündüğünü görebiliyorsa, nedense Harry'nin de görebildiğinden emindi. Bu iki fikir de bir zamanlar onu dehşete düşürmüştü ama artık ikincisi korkutmuyordu. Birincisi... şey, bunu öğrenmek üzereydi. Draco bir kez daha bakmadan döndü ve zindandan çıktı, kapının büyük bir gürültüyle düşmesine izin verdi.

Taş merdivenler rahat bir yürüyüş için biraz fazla büyüktü ve Draco'nun hoşuna gitmeyecek kadar aralıklarla yerleştirilmiş apliklerle aydınlatılmıştı. Tırmanırken, Harry'nin az önce onun için tam olarak ne yaptığını düşündü. Bu ona "Kibar olmak için zalim olmak" kavramına yeni bir anlam kazandırmıştı. Harry Draco'nun söylediklerini dinliyordu. Dinliyor ve anlıyordu. Draco yanaklarındaki öfke kızarıklığını hâlâ hissedebiliyordu ve nabızı o hararetli tartışmadan dolayı hâlâ yüksekti. Bu öfkeli ateşi dikkatle besliyor, kaynağına, Potter'a geri döndürmeye çalışıyordu. Devam etmesi için yeterli yakıtı bulması gerekiyordu, ama Harry'nin gösterdiği garip nezaketi düşündükçe, bu duyguyu hissetmekten daha da aciz hale geliyordu.

Düşüncelerini Harry'den uzaklaştırdı ve boş merdiven boşluğunda yankılanan ayak seslerine odaklanarak düşüncelerini Potter'dan uzaklaştırmaya çalıştı.

Ayak sesleri. İçi boş, bomboş, hayatı gibi, daha doğrusu hayatının nasıl olduğu gibi.

İçi boş, olması gerektiği gibi yetiştirilmiş, gerçek insani duygulardan yoksun.

mahrum bırakıldığı şey; sert eğitimi, dersleri, koridordaki ayak sesleri gibi beyinde yankılanıyordu.

Voldemort'un mükemmel hizmetkârı olmak gibi tek bir amaçla, tek bir hedefle bilenmiş ve bileylenmişti.

Kölelikte doğdu, büyüdü ve eğitildi. Korku içinde

sinmiş... *Bundan tutkuyla nefret ediyordu.*

Yakıcı öfke geri döndü; sıcak ama yüz­süz. Boş, içi boş bir öfke.

Merdivenin tepesine ulaştı ve önünde uzanan koridoru inceledi. Yüksek bir tavan, çoğunlukla uzun, dar pencerelerden süzülen gün ışığıyla aydınlanıyordu. Hiçbir konfor, dekorasyon ya da süsleme yoktu. Soğuk, kalpsiz, tamamen işlevsel ve sadece boyut olarak büyük. Karanlık Lord için mükemmel bir saraydı. Giriş holünün iki yanında ahşap kapılar sıralanmıştı ama en uçta diğerlerinden daha büyük duran bir kapı vardı.

İşte buydu ve Draco her zamanki gibi hazır­dı.

Aslında kapıya doğru yürüdüğünü fark etmemişti; daha çok, sonunda kapıdan geçene kadar kapının giderek büyüdüğünü gördü. Sadece beş metre ötede, Draco'nun hatırladığı kadar korkunç görünen Voldemort duruyordu.

Draco odaya doğru iki yumuşak adım attı ve hemen tek dizinin üzerine çökerek önündeki yere baktı. Daha fazla yaklaşmak İnisiye olmayan biri için uygunsuz olurdu.

"Lordum," dedi en bakımlı tavrıyla.

Voldemort konuşmak yerine Draco'arasındaki boşluğu kapattı. Draco bir kez daha kendini Voldemort'un botlarının parlak burunlarına bakarken buldu. Zihinsel olarak vücuduna yapay bir sakinlik hissi verdi, zihnini sessiz ama tetikte tuttu, tıpkı bir avcı gibi.

"Söyle bana genç yılanım, sen bir çocuk musun yoksa bir erkek mi?"

Zihni bu beklenmedik soru karşısında hızlı bir takla attı. Draco'nun ilk içgüdü­sü kesinlikle bir erkek olduğu cevabını vermektir ama kendini tuttu. O olmadan bu iddiada bulunamazdı.

Voldemort'un onayı. Bunun yerine, "Lordum, ben sizin isimlendirmeniz için mütevazı hizmetkârınızdan başka bir şey değilim," diye cevap verdi.

Koridora sessizlik çöktü ve Draco yanlış cevap verdiğiinden başladı.

Ancak birkaç korkunç dakikadan sonra Voldemort'tan sert, kısa bir kahkaha . "Gerçekten de," dedi. "Çok zekice, genç Malfoy. Keşke bütün hizmetkârlarım bu kadar keskin ve isabetli olsalar. Ama sonra, hiçbiri bana Harry Potter'ı getirmedi. Takip et."

Voldemort Draco'nun yanından geçip hızla odadan çıktı, geçerken Draco'nun yüzünü zindan taşları gibi kokan soğuk havayla yıkadı. Draco ayağa fırladı ve babasının söylediği gibi hızla Karanlık Lord'un arkasına, sola, iki adım geriye düştü. Voldemort'un onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu sorgulamak ona düşmezdi. Bir hizmetkârın efendisini sorgulaması asla haddi değildir.

İki çift ayak sesi giriş holünde ve ıssız koridorlarda mükemmel bir zamanlamayla yankılandı ve sarmal bir merdivenin dibine kadar geldi. Voldemort tırmanmaya başladı ve Draco giderek artan tedirginliğini yutarak sadece körü körüne takip etmeye devam edebildi.

"Malfoy, güç kazanmak için her şeyi feda etmeye hazır mısınız?" İki ucu keskin bir soru daha.

"Size hizmet etmek adına, Lordum, ne olursa." Kelimeler Draco'nun kulaklarına sahte geliyordu, sanki kendi ağzından çıktığına inanamıyordu. Çocukluğundan beri zihnine programlanmış bir tepki daha.

"Gerçekten mi?" Onlar tırmanmaya devam ederken bu meydan okuma havada asılı kaldı.

Draco yutkundu. "Evet, Lordum."

"Hırslı küçük bir yılanın genç Malfoy, ama belki de çok gençsin. En sadık hizmetkârlarımdan biri müritlerimin arasına katıldığında senin yaşlarındaydı. Babanın hem göreve hem de Malfoy adının değerlerine uygun olduğuna dair verdiği güvenceye dayanarak sana bir fırsat tanıdım. Bu şansa karşılık olarak bana Harry Potter'ı getirdin." Karanlık Lord, Draco'dan çok kendi kendine düşünüyor . "Hırsın seni çok uzaklara, belki de Ölüm Yiyenler arasında en üst rütbelere taşıyabilir, ama böyle bir gücün bedeli vardır."

Draco hiçbir şeyin bedelsiz olmadığını, her şeyin kazanılması biliyordu. Bu fikir onun için yeni bir şey değildi ama yine de onlar tırmanmaya devam ederken dikkatle dinledi ve bu meydan okumaya hazır olacağını hissetti.

"Öldürmeye hazır mısın, Malfoy?"

"Emrinizdeyim ve tereddüt etmeden." Draco otomatik olarak cevap verdi.

Küçük bir sahanlığa ulaştılar ve Voldemort korkutucu bir anilikle olduğu yerde dönerek Draco'nun üzerine öyle bir hızla geldi ki, çocuğun Karanlık Lord'la çarpışmadan önce durmak için yapabileceği tek şey buydu. Tek dizinin üzerine çöktü ve hızla başını eğdi.

"Benim emrimle..." Voldemort yavaşça, her kelimeyi ağzında bir yudum şarabın tadına bakar gibi yuvarlayarak, "ve hiç tereddüt etmeden," dedi.

Draco yıllardır bu soruya cevap vermeye hazırlanıyordu. Ama Şimdi, bunu gerçekten söylemiş olmak... kulağa farklı geliyordu. Voldemort'un bakışları başının tepesine bastırdı ve Draco zihnini boş tutmak için mücadele etti.

"Hiç tereddüt etmeden," diye yineledi Voldemort. "Söylesene, ya yükselmek için daha az değerli bir takipçini öldürmen ya da yerinden etmen gerekseydi?"

Draco bu soru karşısında donakaldı. "Ne demek istiyorsunuz Lordum?"

Voldemort güldü, kısa, zalim bir kahkaha. "Bir Ölüm Yiyen sadece benim sözümle nüfuz kazanmaz. Eminim bunun farkındaydın?"

"Evet, Lordum." Draco otomatik olarak cevap verdi.

"Güzel. Takipçilerim arasında en iyilerden başkası olmayacak ve sadece en iyiler rütbe atlamaya layıktır. Gerçek bir Ölüm Yiyen asla kendinden aşağı biri tarafından yönetilmesine izin vermez."

"Evet, Lordum."

"Ve eğer birini yenebiliyorsanız, üstünsünüz demektir. Basit bir mantık elbette. Sıralaman nedir Malfoy? Ne kadar güç iddia ediyorsun? Potter'ı yakaladığında bana gösterdiğin performans gibi bir performansla, hakkını vermeni beklerdim. Baban bana kurnazlığını başkalarıyla olan ilişkileriyle gösterdi ve oldukça olumlu bir konumda. Ancak, eğer layık olduğu kanıtlanırsa, taze kan görmek her zaman iyidir."

Draco bunun gidişatından hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

"Gücü ne kadar arzuluyorsun genç Malfoy? Gerçek bir Slytherin misin? Ne gerekiyorsa yapacak mısın? Babanı *yerinden* etmeye bile istekli misin?"

Draco bağırsaklarının donduğunu hissetti. Elbette yapması

beklenemezdi... Bunun için asla bir neden olamazdı...

Babası da herkes kadar sadıktı! Voldemort neden böyle bir şey önersin ki?! Öz babasını öldürmek düşünülemezdi. Bu öneri bile kendisini, efendisinin eğlencesi için horoz dövüşüne çıkarılan horoz gibi hissetmesine neden oluyordu ve bundan nefret ediyordu.

Karanlık Lord, Draco'nun tereddütünü kesinlikle fark etmişti. "Malfoy, seni takip etmek isteyen birinin duygularına yer yoktur. Ya sen

Ya bana tek başına hizmet edersin ya da hiç hizmet etmezsin. Sakın bana babana karşı duygusal olduğunu söyleme."

"Hayır, Lordum," dedi Draco hızla.

"Emin misiniz?"

Draco bunu dikkatle düşündü. Şu an yalan söylemek için yanlış zaman olabilirdi. Yine de yalan gibi gelmiyordu. "Eminim, Lordum."

rahatsız edici bir bekleyiş vardı. "Ona sadık mısın?"

Kesinlikle, diye düşündü Draco, ama elbette bunu söyleyemezdi. Onun sadakati Voldemort'a ve yalnızca Voldemort'a idi. Babası öyle demişti... ki bu da cevabın anahtarıydı.

Draco başını daha da eğerek, "Babama olan sadakatim, onun bana her şeyden önce size sadakatimi sunmamı emrettiği yere kadar uzanır, Lordum," diye cevap verdi.

Draco, Karanlık Lord'un onayladığına dair bir işaret beklerken kulaklarına doğal olmayan bir şekilde yüksek gelen kendi nefes alışının sesini dinledi.

"Öğrenilmesi gereken değerli bir ders. Baban seni iyi eğitmişe benziyor. Bu yüzden, eğer ben emredersem, onu öldürebilir misin?"

"Evet, Lordum."

Voldemort bunu onaylamış olmalıydı, çünkü bir adım geri çekilirken kısaca, "Yanımda yürü," dedi.

Draco'nun Karanlık Lord'un yanında yürümeye davet edildiği için onur duyması gerekirdi ama bunun yerine kendini diz çöktürülmeye çalışılan bir köpek gibi hissetti. Voldemort ona da bir köpek gibi havlamasını söylerse ne belli belirsiz merak ediyordu.

Sessizlik içinde, ana yönlerin her birinde birer penceresi olan bir gözetleme kulesine açıldığı belli olan uzun merdivenin tepesine .

Draco'nun görebildiği kadarıyla henüz sabahın erken saatleriydi ve etraflarında her yöne yayılan ormandaki gece sisi hâlâ tamamen dağılmamıştı. Draco içgüdüsel bir hareketle Güneşin açısına göre yönünü bulurdu. Bunu ona babası öğretmişti, eğitiminin bir başka yönüydü bu. Bu da hayatı boyunca şu ya da bu türden bir çatışma için eğitim aldığını hatırlatan bir başka şeydi.

Voldemort güney penceresine yaklaştı ve dışarı baktı. "Bak, Malfoy." Bu bir davet değil, bir emirdi. Draco pencereye doğru adım attı. Yüksek dağlarla çevrili ormanlık bir vadinin muhteşem manzarasıydı, ama Karanlık Lord zamanını müstakbel Ölüm Yiyenler'le manzarayı seyrederek harcamazdı, o halde neye bakması ?

"Büyücülük dünyasını fethederken kazanacağım ilk zafer, yüz milden biraz daha fazla güneyde yer alıyor."

Draco'nun kalbi küçük bir sıçrama yaptı. *Hogwarts*. hemen sıcak yatağının, zindanların, günlük rutinin tanıdık anıları geldi. Hogwarts'a çok yaklaşmışlardı.

Voldemort onun evini özleyen yüz ifadesini fark etmiş olmalıydı ve sözleri uyarıcı bir şekilde tısladı. "Elbette Hogwarts'a karşı yersiz duygular beslemiyorsun, değil mi Malfoy?" Bir soru değil, bir tehdit. "Bana bak."

Draco hızla zihnini sakinleştirdi ve en tarafsız maskesini taktı.

Panik yapmanın sırası değildi.

Yine de hiçbir şey onu o iğrenç kırmızı gözlerle karşılaşmaya hazırlayamazdı. Tıpkı Harry'ninkiler gibi, onu ve paramparça ettiler. Harry'ninkilerden farklı olarak, onların arkasında insanlık yoktu, tutku yoktu.

Gerçek. Isıklı ses yine kulaklarını tırmaladı. "Söyle bana Malfoy. Hogwarts'ın senin için bir anlamı var mı?"

Yalan söyleme. . Yalan söyleyemezsin.

Draco'nun kendi zihinsel tavsiyesi düşüncelerini sardı. "Lordum, Hogwarts bana... tanıdık geliyor, başka bir şey değil."

"Anlıyorum," Voldemort'un gözleri köşeli kırmızı yarıklara dönüştü ve Draco tekrar başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Voldemort onun bariz gerginliğine güldü.

"Ah evet, *tanıdık*." Çarpık bir nostaljiyle konuşuyordu. "Hogwarts bana da tanıdık geliyor, hatırladın mı? Orada yedi yıl geçirdim, etrafım Mudblood pisliğiyle çevriliydi. Varlıklarıyla kirlettikleri büyü'nün geleceğini önemsiyormuş gibi davranan büyücüler tarafından kirletilmeye zorlandım."

"Malfoy," dedi Voldemort'un sesi bir kez daha keskin ve dolaysızdı, "Hogwarts'a karşı hiçbir duygu beslemediğine tam olarak ikna olmuş değilim. Sadakatinin hatasız olduğunu kanıtlamak zorundasın. Saldırının bir ucunu sen yöneteceksin."

"Evet Lordum," dedi Draco boş boş, Voldemort'un az önce söylediklerini çalışarak.

"Bu onura sahip olduğun için memnun olmalısın Malfoy. Okul parçalanırken, gücün nerede yattığını göreceksin. Yaşam ve ölüm üzerinde mutlak kontrolün gücünü tadacaksın... ve korkuyu. Bir insanın korkusunu kontrol etmek, ona tamamen sahip olmaktır. Haklı olarak sizden aşağı olanlar üzerinde bu gücü hissedeceksiniz: Mudbloodlar, Melezler ve Mugglelar. Bir Ölüm Yiyen korku yoluyla nasıl güç kazanacağını bilir. Sen, Malfoy, bunu da öğreneceksin."

Durakladı ve Draco yakasının altından terlediğini hissetti. Bu kulağa çok tanıdık geliyordu... çok tanıdık...

Potter.

Harry bunu ona zaten anlatmıştı. Her bir parçasını. Korku yoluyla güç... boş güç... umursamamak... sadece almak. *Biliyordu, lanet olsun ona. Biliyordu.*

"Bir Ölüm Yiyen ne zaman korkacağını da bilir, Malfoy. Mudblood'lardan göreceğin acınası sinmişlik değil, üstlerine gereken saygıyı göster; çünkü hayatın, şanın korkunun iplerine bağlı. En değerli hizmetkârlarımdan biri olma potansiyeline sahipsin, ama yerini unutma. Hayatını feda et; kimin efendi olduğunu unutma.

"Siz efendimizsiniz, Lordum." Draco başını ve omuzlarını öne eğerek derin bir selam verirken hızla konuştu ama zihni allak bullak olmuştu.

Karanlık Lord'un oyununda bir hizmetkârdan, bir piyondan başka bir şey değildi. Bir hafta önce bu düşünce aklının ucundan bile geçmezdi. Şimdi ise tek düşünebildiği buydu. Her şey çok korkunç bir anlam ifade ediyordu.

Dişlerini sıktı, hâlâ yere bakıyordu. Korkuyordu, evet, ama göğsünde garip bir acı büyüyordu... acı. Bizzat Voldemort'un sözleriyle yıkılan Draco'nun inançları, tüm hayatını dayandığı temeller elinden uçup gidiyordu. Hiçbir inancı, hiçbir temel inancı kalmamıştı, onu gerçekliğe bağlayan tek şey korkusunun titreyen iplikleriydi.

Sonra çok daha somut bir şey onu göz açıp kapayıncaya kadar hızlı bir şekilde gerçekliğe geri çekti.

Bilenmiş çeliğin keskin ısırtığı boynunun dibindeki yumuşak oyuğa bastırdı, eti kırmadı ama zar zor kırdı. Draco kalbinin göğsünde durduğunu hissetti.

Voldemort'un uzun parmakları elindeki hançerin sapında oynadı ve sesi kötü niyetle tısladı. "Ben efendi miyim, genç Malfoy? Gerçekten mi? Önümde bir çocuk gibi korkuyla siniyor musun? Bana efendi mi diyorsun, yoksa gerçek bir hizmetkâr gibi alçakgönüllü bir korku ve saygıyla önümde eğiliyor musun?"

Draco titremesine engel olmaya çalışarak ve boēazına dayanan hançere karşı anında geri sıçrama igüdüünü bastırmak için daha da çok çabalayarak toplayabildiēi tek cevabı verdi. "Size hizmet etmekten başka bir şey istemiyorum, Lordum."

"Bana hizmet etmek, Malfoy, tek bir amaca hizmet etmektir. Emrimde tereddüt etmek, ölümden daha kötü bir kaderi davet etmektir."

şu anda, hançerin ucu hassas etine saplanmaya başlamışken, Draco ölümden daha kötü bir kaderi düşünmek istemiyordu ama Karanlık Lord'un bir şeyler düşünebileceēinden emindi.

"Her emri yerine getirebilir misin Malfoy? Benim emrimle her şeyi yapar mısın? Hiç tereddüt etmeden? Buna layık olduēunu bilmeliyim. Yetenekli olduēunu bilmeliyim. *Gerçekten* sadık mısın?"

"Hayatım sizindir Lordum, isterseniz yok edebilirsiniz."

"Ah, ama ya bu seçimi sana bırakırsam?"

Seçenekler... *seçenekler*... Bu ifadeyle Draco'nun içinde oluşan şok, Voldemort tutuşunu deēiřtirip keskin metalin biraz daha derine inmesine neden olana kadar dikkatini neredeyse bıçaktan geri çekiyordu. Eēer bu bir seimse, korkunç bir seçenekler dizisiydi. Ama zaten onu bu noktaya getiren de kendi seimleriydi.

"Bu kılıcı oynatmayacaēım, Malfoy. Ancak, sana kendini elimdeki hançere saplamayı emretsem, bunu yapabilir misin? Bana hizmet mutlaktır. Sorgusuz sualsiz."

Draco midesinin düřtüēünü hissetti ve bir uyuşukluk onu ele geçirmiş gibiydi. Dudaklarını oynatamıyor, cevap veremiyordu. Bir kez yutkundü, kuruyan boēazını çalışmaya, beklenen cevabı vermeye zorlamaya çalıştı ama faydası olmadı. Cevap vermesinin tek bir yolu vardı.

Derin bir nefes alan Draco bir santimetre kadar öne eğildi. Bıçak sonunda derisini parçaladığında tepkisini bastırdı ve göğsünden aşağıya doğru ılık bir kan damlasının aktığını hissetti. Durdu ve Voldemort'tan bu testi geçtiğine dair bir işaret gelmesini bekledi. Şu anda, Voldemort'un ellerinde etine saplanmış bir bıçağın ucuyla, başarısızlığın tek bir anlamı olabilirdi.

Birkaç acı dolu saniye bekledi. Boğazındaki keskin sızı, göğsünde yüreğini burkan buz gibi korkunun, midesinin çukurundaki hastalıklı hissin yanında hiçbir şeydi.

Sonra bıçak geri çekildi.

"Pekâlâ, genç Malfoy. Gerçekten de bir Ölüm Yiyen'in özelliklerine sahipsin, ama yine de tam sadakatini kanıtlaman gerekiyor. Nerede durduğundan emin ol, Malfoy. Şimdi nöbet dönebilirsiniz."

İşte bu kadar.

Törensel bir veda yoktu, Voldemort'la bu buluşmadan sağ çıkma başarısını simgeleyecek hiçbir şey yoktu. Karanlıklar Lordu tekrar Pencere, özet olarak onu kovuyor.

"Evet, Lordum." Draco sersemlemiş bir halde ayağa nasıl kalktığından emin değildi. Hareket ettiğinin farkına ancak merdivenin neredeyse dibinde olduğunu fark ettiğinde varabilmişti. Arkasında hiçbir ses yoktu, Voldemort'un onu takip ettiğine dair hiçbir işaret yoktu. Orada yaşayan başka bir ruh olduğuna dair hiçbir belirti yoktu ve Draco kesinlikle kendini yeterince yalnız hissediyordu.

Bacakları altından titriyordu. Duygu selinden sonra, bu bir artçı şok gibi hissettirdi. Bununla birlikte, göğsünden aşağı sızan kanın mide bulandırıcı hissiyle birlikte, zindanlara giden yolun geri kalanında sendeleyerek yürümeyi başaramayacağını fark etti. Şimdi olmaz, bu şekilde olmaz. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Dengesini korumak için elini duvara sürterek koridor boyunca yarı tökezledi, yarı koşarak ilk odaya ulaştı

açık, kilitlenmemiş bir kapı buldu ve içeri eğildi. Hızlı bir büyüyle kapıyı arkasından kilitledi.

İssiz odada tek başına kalan Draco sonunda cesaretini kaybetti. Başını duvara yasladı ve bacakları acınası bir şekilde titrerken yavaşça yere kayd. Nefes alış veriş sert ve düzensizdi ama yine de yüksek sesle ağlamıyor, gözyaşlarının kaçmasına izin vermiyordu. Ağlamasına izin verilmesini hak etmiyordu. Kendi kararları, kendi seçimleri onu buraya getirmişti. Bu, kendisinden başka kimsenin yükü değildi ve hak ettiği azabı çekmeyi hak ediyordu.

Bu onun seçimiydi: Hayatını, korkusundan başka bir şey istemeyen bir adama hizmet ederek yaşamak.

Draco elini boynuna götürdü ve parmaklarını acı veren delinme yarasında gezdirdi, sonra göğsünden aşağı sızmaya devam eden kaygan kan izine doğru ilerleyerek parmaklarını kıpkırmızı sıvıya batırdı. Elini çekti ve önünde tuttu, parmaklarının uçları kısmen kurumuş, pıhtılaşmış kendi kanının kalın lekeleriyle kaplıydı. Hastalıklı bir hayranlıkla başparmağını ve işaret parmağını birbirine sürttü, kanın tamamen kurumasını ve yapışkan küçük kümeler oluşturmalarını izledi. Kan parçaları yere düştü, tıpkı Harry'nin kanının babasının parmaklarından düştüğü gibi.

Harry'nin kanı Draco'nun hançerinde, Draco'nun kanı Voldemort'un hançerinde... ama Harry'nin başka seçeneği yoktu.

Draco kendi kanını Voldemort'a özgürce verdiğini fark edince soluklarını ve hıçkırıklarını bastırdı. Ona bir seçim hakkı verilmişti. Voldemort öyle söylemişti. Harry bile seçme şansı olduğunu söylemişti. Draco sadece çok geç olana kadar kendi seçimini ; buna hazır .

Kaçınılmaz olarak, acil bir karar verme ihtiyacı . Babası onun güçlü bir karar verdiğini söylerdi. Onurlu bir seçim. Lucius Malfoy o anda oğlunu görse gurur duyardı. Ama Draco daha iyi biliyordu. Sebebi güç değildi.

Onu kılıcın üzerine doğru çeken tek şey korkuydu. İpe bağlı bir kukla, Karanlık Prens için dans et, seni aptal soytarı.

Sen bir piyonsun, Draco.

Hayatın boyunca oyuna getirildin.

Karanlık Lord'un mükemmel kölesi olmak için beyni yıkandı.

Efendinin önünde eğil, Draco. Bir House Elf gibi sürün. Korku içinde sin. Onun kaprisi için kendi hayatını feda et.

Hayır diyemezsin. Bunun için çok geç. Seçim artık senin değil. Kararını çoktan verdin.

Kafasının içindeki sesler acımasızca alay ediyordu.

Ezeli rakibiniz aklınızı başınıza getirmeseydi, içinde bulunduğunuz karmaşanın farkına bile varamayacaktınız.

Potter.

Kafasına böyle fikirler soktuğu için Potter'ı suçlaması gerekiyordu. Potter her şeyi ters yüz edip kendi içinden geçirmeseydi, Voldermort'un sirk göstericisi olmaktan çok daha memnun olurdu. Şövalyeliğiyle Potter'a lanet olsun. Haklı olduğu için ona lanet olsun. Draco'yu maruz bıraktığı her bir görkemli sefalet için ona lanet olsun...

Ve sonra dank etti. Harry hâlâ zindanda babasıyla yalnızdı. Draco yüzündeki kanın biraz daha çekildiğini hissetti.

Lanet olsun.

Harry'nin babasıyla kapana kısılmış olması fikrinin onu neden bu kadar korkuttuğunu tam olarak bilmeden ya da en başta neden çocuk için endişelendiğini düşünmeden Draco kapının kilidini açtı.

bir an düşündü ve kendini zindanlara doğru koşarken buldu. Kalp atışları, koridorda gürleyen ayak seslerini bile bastırıyordu. Zindan merdivenlerine doğru keskin bir sağ dönüş yaptığında hafifçe savruldu, merdivenlerden hızla indi ve neredeyse en alttaki kapıya çarpıyordu. Kalbi küt küt atarken mandalı fırlattı ve ağır ahşap kapıyı çekerek açtı.

Draco nedense onu çığlıkların, tartışmaların, hatta acı karşılaşmasını beklemişti ama geçit ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Kapıyı arkasından çekti ve nefesini tutarak dinledi, bekledi, ayakları olduğu yerde donup kalmıştı. Sonra onu yakaladı; boğuk bir soluk, korkunç bir acıyla kıvranan birinin sesi.

Harry.

Geçidi yırtarcasına indi ve Harry'nin hücreğine giden sapağa saptı. Önünde uzanan sahneyi tam olarak gördüğünde ayakları ve nefesi durdu.

Harry yerdeydi, yüzü koyun yatıyordu, kıvranıyordu, nefes nefese kalmıştı, belli ki Cruciatus Laneti'nin kurbanıydı... ve Lucius'un asası hâlâ ona çevriliydi. Harry'nin gözleri sımsıkı kapalıydı ve daha önce olduğu gibi ağzı sonuna kadar açıktı, soluk soluğaydı, ama çığlık atmıyordu.

Lucius sonunda Draco'nun geldiğini fark etti ve asasını indirdi. Harry'nin kaskatı kesilmiş bedeni yere yığılırken lanet de kalktı ve Lucius Draco'ya döndü. Yüzünde keyifle alay eden bir ifade .

"Draco, biraz eğlenmek için tam zamanında döndün. Dönmüş olman iyi oldu elbette." Draco'nun yakasındaki kan lekesine baktı. "Belli ki Karanlık Lord'un onayını almışsın. Daha azını . Potter bunu yapamayacağını ima ediyor gibiydi. Sonra da küçük piç senin iyiliğin için endişelenmediğimi söyleme cüretini gösterdi. Ona terbiyesini hatırlatma gereği duydum." Lucius'un yüzünde dişlerden oluşan hınzır bir gülümseme yayıldı.

Draco bakışlarını gelişigüzel Harry'ye çevirerek onunla alay ediyormuş gibi göründü. Aslında babasının ne kadar hasar verdiğini kontrol ediyordu. Harry'nin kolunun hareket ettiğini gördü ve karanlık kafası yana dönerken Harry'den bir inilti kaçtı.

En azından bilinci yerinde, diye düşündü Draco rahatlayarak. Yüksek sesle, "Eminim ona çok değerli bir ders vermişsinizdir, baba. Öğretilmeye ihtiyacı var. "

Bunun üzerine Lucius'un yüzü yine hiç de hoş olmayan bir gülümsemeye büründü. "Kesinlikle, Draco. Ama çocuk bana hakaret etmiyordu. İlk hakareti sana yönelikti. Belki de onun dersini tamamlama şerefine sen nail olmalısın?"

Draco şaşkınlık içinde babasına baktı. Ağzının açık kalmasını ancak irade gücüyle engelleyebildi.

Hızlı düşün, Draco. Hızlı düşün.

"Baba... Daha önce hiç Affedilmez Lanet kullanmadım. Ya yapamazsam?"

"Draco," dedi babası patronluk taslayarak, "yakında bu lanetleri kullanman gerekecek. Alıştırma yapmak için daha iyi bir zaman olabilir mi?"

Draco bundan kaçış olmadığını fark etti. Eğer yapmazsa, babası sadakatsizlikten şüphelenecekti. Eğer açıkça reddederse, her halükarda ölecekti, Harry de öyle. Nedense Harry'nin kaderinin ne olacağının kendisi için önemli olduğunu hiç düşünmemişti, ama bir şekilde önemli biliyordu. Harry'yi incitmek istemediğini de biliyordu. Zaten yeterince suçlu hissediyordu.

Cruciatu'u kullanırsa, daha sonra özür dileyebilir, bunu neden yaptığını açıklayabilirdi. Ve sonra her şey yoluna girecekti. Emin olmak için zayıf bir bahane ama yeterli olmalıydı. Başka bir seçenek yoktu. Tek yapması gereken ne yaptığını düşünmemektir. Asasının diğer ucundaki insanı görmesine izin veremezdi. Affedilemez'i gerçekleştirmek için öfke duyması, içi boş bir hiddet hissetmesi gerekiyordu. O

Hücrede yüzükoyun yatan çocuğa karşı hissettiği şey her neyse, onu izin veremezdi.

Kendini toparladı ve içinde Voldemort'la karşılaşmasından kalan son öfke kırıntılarını aradı. "Evet, baba," diye cevap verdi Draco sonunda, sesinin soğuk ve sert çıkması için dua ediyordu, çünkü kendi kulaklarına cehennem gibi korkmuş gibi geliyordu. Parmakları cüppesinin cebindeki asasını buldu. Draco'nun eli kendi asasının yanında, oraya yerleştirdiği başka bir cilalı tahta parçasına değdi: Harry'nin asası.

Bir büyücü fethettiğinde, kazanan taraf yenilen tarafın asasını alır, bu da birinin üzerinde güce sahip olduğunun bir işaretidir. Teknik olarak, Draco Harry'nin sahibiydi. Ona işkence etmek onun hakkıydı. Onu serbest bırakmak da hakkıydı. Ancak, babasının önünde, ikincisini yapmak için herhangi bir seçenek ya da düşününce herhangi bir seçenek istiyorsa, birincisi hakkında hiçbir seçeneği yoktu.

Draco asasını Harry'ye doğrulturken hücrenin parmaklıklarına doğru iki adım attı. Gözleri babasından Harry'nin yüzükoyun yatan haline kaydı. Çocuk lanetin etkileri yavaş yavaş geçerken hâlâ hafifçe inliyordu.

Bunu düşünme, Draco. Sadece düşünme. Tanrım, Potter, yukarı bakma. Lütfen, sadece bakma.

Sanki Draco'nun düşüncelerine sessiz bir cevap verircesine Harry'nin başı nihayet doğruldu. Gözlükleri bir kez daha çizilmiş ve lekelenmişti, burnunun ucunda gelişigüzel duruyordu. Harry gözlerini bulanık bir şekilde açtı ve gözlük camlarının üstünden Draco'ya baktı.

Draco asasının ucundan Harry'nin gözlerinin içine baktı ve içinde bir şeyler koptu.

Bunu yapamazdı.

"Draco," babasının sesi arkasından geldi. "Sakın bana Karanlık Lord'la yaptığın ziyaretin seni o kadar yıprattığını söyleme.

bu kadar basit bir görevi yerine getiremiyorlar." Sözlerindeki onaylamama ve sabırsızlık barizdi.

"Hayır, baba," diye cevap verdi Draco otomatik olarak, ama bütün dikkati Harry'deydi. O canlı yeşil gözler sessizce ona yalvarıyor, lanetten tekrar geçmemesi için yalvarıyordu. O kadar yorgun, o kadar hırpalanmış ve yara bere içindeydi ama yenilmemişti. Bütün bunlardan sonra bile Harry hâlâ pes etmemişti. Her şeye rağmen Draco'nun ona zarar vermeyeceğine güveniyordu. Gerçekten de Draco'ya güveniyordu. Vücudunun geri kalanı titrerken bile en ufak bir tereddüt göstermeden Draco'nunkilere kilitlenen gözlerinde bu açıkça yazıyordu.

"Emin değilim, Draco," diye çıkıştı babası. "Rahatsız görünüyorsun. Karanlık Lord'un sınavlarını geçtiğine göre bundan daha güçlü olmalısın. Ben oğlumu zayıf olsun diye yetiştirmedim."

"Ben güçlüyüm baba," dedi Draco toplayabildiği kadar inançla, ki ona göre bu pek de fazla değildi.

"O zaman kanıtla," diye hırladı Lucius.

Draco asasını sıkıca kavradı ve onu parçalamakla tehdit eden duygulara karşı gözlerini kapadı.

Öfke.

Öfkeye, nefrete ihtiyacı vardı ama bunları hissedemiyordu, Harry'ye karşı değil. Artık hissedemiyordu.

Kendisini çileden çıkaracak bir şey aradı ama düşüncelerini kalpsizce içine atıldığı iğrenç durumun ötesine taşıyamadı. Sadece birkaç gün önce, daha iyisini hayal bile edemezdi. Karanlık Lord'un onayından geçmek, Harry Potter'ı yakalamak, babasının onunla gerçekten *gurur* duymasını sağlamak; istediği her şey buydu.

Şimdi farklı görünüyordu. Babası tarafından oraya atıldı, Voldemort tarafından kafese kapatıldı. Korkuyu isteyen bir efendinin emrine girmeye zorlanmıştı.

hem takipçilerinin hem de düşmanlarının. Onu bıçak ucunda tutan, sadakati yüzünden hayatıyla tehdit eden bir efendi. Onu işkence etmek ve öldürmek için mükemmel bir araç haline getirmek için soğuk, kalpsiz korkudan başka bir şeyle beslenmediği bir ömür...

Ve Draco orada öfkesini buldu.

Gözleri hâlâ kapalıydı, lanete başlamak için ağzını açtı, ama "Crucio!" kelimesinin ortasında bir yerde gözleri kendiliğinden açıldı ve lanet vurmadan önce Harry'nin gözlerine son bir kez baktı.

Orada korku yoktu, sinmek yoktu. Bunun yerine, Draco mutlak ihanetin en şok edici ifadesini gördü.

Ve sonra lanet onu vurdu.

Harry sanki fiziksel bir darbe almış gibi sırt üstü döndü. Önce, sanki acıdan kaçabilecekmış gibi kendi üzerine kıvrıldı, ama kaçıışı yoktu. Kolları çırpındı ve vücudu şiddetle seğirdi. Ağız açıldı ama sadece arada bir soluk alıp vermayla kesilen sessiz bir gerginlik yerine, kemikleri ürperten bir çığlık zindanları ve Draco'yu yırttı.

Draco asasını çekerek laneti bozdu, yaptığı şey yüzünden utanmış ve midesi bulanmıştı. Talihsiz kurbanı hâlâ sırtüstü yatıyordu, yayılmıştı, göğsü kabarıyordu. Draco neredeyse Harry'nin kaburgalarını gömleğinden görebileceğini düşündü. Dikkatini Harry'nin yüzüne verdi; solgun dudaklarının arasında dişleri görünüyordu, saçları terli alnına yapışmıştı ve yeni bir şey vardı... her iki yanağından da birer damla gözyaşı süzülüyordu.

Lucius, Draco'nun arkasından yaklaştı ve Draco hemen dinleyecek güçlere yaptıklarının yeterli olması için dua etti. Ne denerse denesin bunu bir daha asla yapamazdı.

"Hmmm..." Lucius yüksek sesle düşündü. "Laneti çok uzun süre tutamadin ama onu ağlatmayı başardın." Sesini alçalttı. "Karanlık Lord bile ondan bir çığlık koparamadı."

Draco gözlerini kırptırdı.

Lucius devam etti. "Bunu başarmak için çok güçlü bir lanet kullanmış olmalısınız... İlk denemeniz için yeterli."

Evet, baba," dedi Draco boş boş. Harry'nin çığlık atmasına ne Voldemort ne de babası neden olmuştu. Ama yapmıştı ve Draco nedenini biliyordu.

Fiziksel acı Harry'yi kırmak için tek başına yeterli değildi. Öte yandan Draco çok daha derin bir yara açmıştı.

Harry hücrede bir kez inledi, karnını tuttu ve yan döndü.

Draco hızla gözlerini kaçırdı. Bunu izleyemez ve babasının önünde böyle davranmaya devam edemezdi. Lucius'un bakışlarıyla karşılaştı ve babası ona kısa bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Karanlık Lord'a iyi hizmet edeceksin, Draco. Şimdi efendimin yanına dönmeliyim." Kısa bir süre durakladı, sonra tekrar gülümsedi.

"Tebrikler."

Draco babasının geçitten aşağıya doğru inen ayak seslerini dinlerken kıpırdamadan durdu. Hücreye doğru bakmaya cesaret etmeden önce zindanın kapısının kapanmasını bekledi. Harry hareket etmemişti. Hâlâ yan yatmış, parmaklıklara doğru bakıyordu.

Draco hızlı bir hareketle hücrenin parmaklıklarına doğru koştu ve Harry'nin olabildiğince yakınına dizlerinin üzerine çöktü. "Potter! Potter! İyi misin? Tanrım, Potter, lütfen!"

Harry'nin bacaklarından biri kaydı ve cevap ona korkunç kısık bir sesle geri geldi. "Siktir git, Malfoy."

"Potter, lütfen dinle!" Az önce Voldemort'la yaşadıklarından sonra, Harry'nin onu dinlemesine ihtiyacı vardı. Onu anlayacak birine ihtiyacı vardı ve Harry onu anlayabilecek tek kişiydi. O olmadan Draco yalnızdı. "Bunu yapmak istememiştim! Başka seçeneğim yoktu! Özür dilerim! I... "

Harry ani bir hareketle kendini ayağa kaldırdı ve Draco'ya daha önce olmayan bir şiddetle baktı. "Sana söyledim, Malfoy," diye hırladı, "kanıtlayamadığın sürece bana asla üzgün olduğunu söyleme."

"Ama ben... "

"Affedilemezlerin nasıl çalıştığını biliyorum. İşe yaramaları için birine gerçekten zarar vermek istemen gerekir." Sesindeki sertliğe rağmen Harry'nin vücudu hâlâ korkunç bir şekilde titriyordu, muhtemelen şoka giriyordu ve Draco'nun endişesi doruğa çıktı.

"Ama seni incitmek istemedim!" Draco bağırdı, hayal kırıklığı ve panik artmaya başlamıştı.

"Lanet olsun, Malfoy! Gerçekten böyle bir saçmalığa inanmamı mı bekliyorsun?" Harry'nin sözleri saf bir öfkeydi, ama Draco altta yatan acıyı duymaya başlamıştı ve bu onu öfkeden çok daha fazla rahatsız ediyordu. "Kime zarar vermek istiyorsun Malfoy? Voldemort'a mı? Sen onun küçük evcil hayvanı, küçük kuklasısın. Sana yardım etmeye çalıştığıma inanamıyorum."

"Lütfen beni dinle!" Draco artık neredeyse yalvarıyordu. "Harry... "

"YAPMA!" Harry tıslayarak ona nefret dolu bir bakış fırlattı. "Bir *daha asla* benim adımları kullanma! Sen. Sen. Hak etmedin. Hak etmedin."

Draco Harry'nin gözlerindeki öfkeyle kapana kısılmış, sözsüzce mırıldandı. Neler olduğunu açıklamak istiyordu, Potter'ın onu duymasını istiyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Sözlerinin hiçbir anlamı yoktu. Harry ona güvenmişti, bu güven için elle tutulur bir neden olmamasına rağmen ve Draco ona ihanet etmişti. Şimdi bir şeyleri kanıtlayabilmesinin tek yolu eylemleriydi, ama hangi eylemleri yapabilirdi ki?

Yapabileceği bir şey var mıydı?

Yenilgi dolu bir iç çekişle başını öne eğdi. "Tamam, Potter."

Harry'nin tek tepkisi tiksintiyle homurdanmak oldu. Harry ondan uzaklaştı ve yavaşça ayaklarını sürüyerek duvara doğru yürüdü.

Draco'ya arkasını dönmüş, tek başına acısıyla uğraşıyordu. Bu Draco için artık tanıdık bir manzaraydı ama olan onca şeyden sonra bu ona tamamen yabancı bir şekilde acı veriyordu.

Gözlerini Harry'den kaçırdı, hücre parmaklıklarından birini kavradı ve kendini ağır ağır ayağa kaldırdı. Aynı anda bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmış, hem de tutunacak hiçbir şeyi olmayan bir ipin üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyormuş gibi hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

Babası ne düşünürdü? Yıllarca Draco'yu en iyi Malfoy geleneklerine göre, güçlü olması, belli idealleri benimsemesi için yetiştirdikten sonra, Lucius Malfoy oğlunun tereddütleri olduğu fikrine nasıl tepki verecekti? Hayır, bunlar ikinci düşünceler değildi. Bu çekinceler ikinci düşüncelerin çok ötesindeydi. Draco Voldemort'a hizmet etmeye yemin etmiş olabilirdi ama artık bunu yapamazdı. Bu imkânsızdı.

Gördüğü ve hissettiği onca şeyden sonra, daha önce yaşadığı hayata devam edemezdi. Voldemort'u her düşündüğünde midesini bulandıran korku bunu doğruluyordu. Ancak, çok daha tuhaf ve şok edici olan, Harry'yi düşündüğünde göğsünde hissettiği acıydı. Voldemort güçlüydü ama Harry'de başka bir şey vardı ve Draco her şeyin ötesinde, Harry'nin onayının Voldemort'unkinden çok daha önemli olduğunu biliyordu.

Draco bir kez daha boynunun dibine uzandı ve kurumuş kanın yarayı kapladığı noktayı hissetti; bu Voldemort'un "onayının" işaretiydi. Aynı zamanda, her ne kadar umutsuz olsa da, Voldemort'un hizmetkârı olarak sahip olmaya mahkûm olduğu bir tür varoluşun da işaretiydi.

Sonunda parmaklıklardan uzaklaştı ve Biddy'nin kendisine getirdiği sandalyeye doğru ilerledi. Soğuk zindan havasında titreyerek yorganı omuzlarına sıkıca sardı. Zihni istemeden hücrenin zemininde oturan çocuğa kaydı ve daha da ürperdi. Yalnız ve hapsedilmiş olan Harry, Voldemort'un daha az kullandığı bir araçtı.

ve ondan daha güçlüydü. Draco şimdi Harry'nin ne demek istediğini tam olarak anlıyordu. Yaptığı seçimleri, kendisi için inşa ettiği hapishaneyi, zincirlerini ve köleliğini. Harry'nin ona oynamaya çalıştığı zihinsel bir oyun değildi . Soğuk, keskin ve gerçektir, Voldemort'un boğazına dayadığı hançer gibi.

Korku içinde yaşayamazdı, bir piyon olmaya devam edemezdi. Daha önce olduğu gibi olmaya devam edemezdi.

O zaman... ne yapabilirdi?

Benim yerim güneş, burası karanlık *Romantizmi*
hissetmiyorum, kıvılcımı yakalayamıyorum. Lütüfla,
görüşüm güçleniyor,
Ve artık Karanlıklar Prensi
için bir piyon olmayacağım.
(~Indigo Girls)

En Karanlık Saat

Bölüm 7

En Karanlık Saat...

Çıkış yolu yok.

Saatler birbirine karıştı ve bu puslu zaman diliminde Harry'nin duygu yüklü zihnine ve acı dolu bedenine nüfuz eden tek tutarlı düşünce buydu. *Hiçbir çıkış yolu yoktu.* Duvara kıvrılmış, dizlerini sıkıca göğsüne çekmiş, tüm çabasını acımasız, acı dolu dünyayı görmezden gelmeye vermişti.

Hapis onu fark ettiğinden çok daha fazla yıpratmıştı ve iyileşmesi çok daha uzun sürüyordu. Ya da belki sadece daha uzun hissediyordu. Arada sırada rastgele bir kası kendiliğinden seçiyor ve Cruciatus Laneti'nin hayaletleri kasın üzerinde bir aşağı bir yukarı koşarak doğruca midesinin çukuruna iniyordu.

Harry ara sıra geçirdiği kasılmalar dışında bir kez bile kıpırdamamış, kendisi için yarattığı küçük inziva balonunu parçalamayı reddetmişti. Sessiz nöbeti bozulursa, akıl sağlığına dair son tutamağı da yok olacaktı ve elinde kalan tek şey de buydu. Kapana kısılmış, asası olmadan, bir müttefiki olmadan, dua etmeden, durumun gerçekliği sonunda eve çarptı.

Çıkış yolu yok.

Harry daha önce hiç kapana kısılmamıştı. Ölümle her karşılaşması, tehlikeyle her savaşı, Voldemort'la her karşılaşması hızlı ve öfkeli olmuştu. Kara kara düşünecek, yaklaşan kaderi üzerinde duracak zamanı olmamıştı. Düşünmek yok, sadece harekete geçmek vardı. Geriye dönüp baktığında, muhtemelen diğer seferlerde hayatta kalmasının tek nedeni buydu. Ancak bu sefer ne lanetler havada uçuşuyor, ne insanlar çığlık atıyor, ne de

Ani panik. Sadece otur ve bekle. Arkanıza yaslanın ve şimdiye kadar sadece çarpık bir tür soyut gibi görünen bir kader üzerinde acı çekerek zaman geçirin.

Bir önceki baharda Bakanlık'a yapılan saldırıdan bu yana o kadar çok soyut şey olmuştu ki. Voldemort'un nerede olduğuna dair belirsiz ipuçları, yaz aylarında baykuş aracılığıyla gönderilen Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersleri, arkadaşlarından gelen güven verici bakışlar; hepsi de hayatım dediği bu belirsiz ağa dahil olmuştu. Dehşet, kararlılık ve umudun tamamen tanıdık kalıpları; sürekli tehdit, ama hiçbirisi tam olarak gerçek hissettirmiyordu. Sonunda her şeyin ona bağlı olduğu her zaman biliniyordu; ama bunun soğuk gerçekliği zaman ve mesafe tarafından her zaman bastırılmıştı. "*Ne zaman gelir...*" "*Sonunda...*" "*Sonunda...*" Bunlar "*şimdi ve burada*" değildi. "*Onlar henüz gerçek değildi.*"

Yine de bu gerçektir ve her şey yanlıştır. Yaklaşan hesaplaşmanın zihninde uzak bir resmi vardı, sanki bir parçası bunun nasıl olacağına, her şeyin nasıl sona ereceğine çoktan karar vermişti. Tarikat onu desteklemek, son yüzleşmeye ulaşmasını sağlamak için orada olacaktı. Bu bir savaş olacaktı, kafa kafaya, lanetler havada uçuşacak, öldür ya da öl; tıpkı daha önce olduğu gibi. Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu.

Çıkış yolu yok.

Dumbledore neredeydi? Remus neredeydi? Onu koruması gereken bu lanet Düzen neredeydi? Onlara gerçekten ihtiyaç duyduğu şu anda herkes neredeydi? Arıyorlardı, ellerindeki her kaynağı ve aklını kaçırarak kadar endişeliydiler. Yerleştirilemez bir kalede kapana kısılmış ve muhtemelen sayısız büyü ve kalkanla gizlenmiş olan Harry'nin, Dumbledore'un bile onu bulacağına dair umutları her geçen saat daha da azalıyordu. İlk başta, aklının bir köşesinde yardımın yolda olduğuna inanmıştı, ama şimdi acı veren bir kesinlikle tek başına olduğunu biliyordu. Elbette başına olmaya alışkındı. Yıllar içinde, sezgileri doğru olsun ya da olmasın, kendi cihazlarına güvenmeyi öğrenmişti.

Doğru. Sonunda Voldemort'a karşı savaş.... yine de ona bağlı olmalıydı. Ama hapsedilmişti, asası yoktu, yardımı yoktu....

Çıkış yolu yok.

Neredeyse yardım geliyordu. Bir yerlerde, bilinçaltında, tek gerçek kaçış umudunu Malfoy'a bağlamıştı.

İlk başta şakalaşmaları ve diğer çocuğu kışkırtması, onu tuzağa düşüren piç kurusuna karşı öfkeli bir tepkiden başka bir şey değildi, ama kısa süre sonra ölümcül derecede ciddi bir amaç edinmeye başladılar. Manipölasyon - en onurlu faaliyetlerden biri değildi ama başka ne seçeneği vardı ki? Bu iğrenç Slytherin'in derisinin altına bir iğne sokmanın bir yolu olabileceğini ummuştu. Belki, sadece belki, Malfoy'u gardını düşürecek kadar zorlayabilir, böylece Harry'ye kaçma şansı verebilirdi. Bu bir hayatta kalma hamlesiydi; fırtınadaki herhangi bir liman.

İşe yarıyor gibi görünüyordu ama bir yerlerde bir şeyler değişmişti. Malfoy'un solgun derisinin altında gerçek bir yaşıyormuş gibi görünüyordu. Özellikle harika biri değildi, ama canlı, savunmasız ve çok insandı. İşte Harry ölümcül hatasını burada yapmıştı; Malfoy'un da kendi derisinin altına girmesine izin vermişti. Çocuğa gerçekten güvenmiş, Malfoy'un aslında kendisi dışında bir şeyleri, *herhangi bir* şeyi önemsemeye başladığına inanmaya başlamıştı. Güvenini ve umudunu en güçlü rakibine bağlamıştı.

Tam bir aptalım.

Harry acı veren anıyı hatırlayınca boğazının tekrar düğümlendiğini hissetti; fiziksel olanın ötesine geçen bir acı, daha önce onu neredeyse boğan ve şimdi tekrar boğmakla tehdit eden bir acı. Birkaç derin nefes alan Harry, titreyen bedenini biraz olsun sakinleştirmeye çalıştı. Saatler sonra bile, tek umudunun altından çekilip alınmasının ve tam bir ihanet gibi görünen şeyin yarattığı şokun etkisiyle, duyguları hâlâ sinirleri kadar hamdı.

Şaşırmamalıydı ve ihanet gibi hissetmemeliydi ama hissetti. Lanetin fiziksel etkisi, Malfoy'un yardımını kazanmak için giriştiği küçük mücadeleyi kaybetmekle kalmayıp, en başta asla kazanamayacağını farkına varmasıyla karıştı. Kendi saflığı ve yanlış yerleştirilmiş güveni; daha iyi bilmeliydi. Bu onun kendi hatasıydı ama bu acısını hafifletmeye yetmedi.

Draco Malfoy yıllarca babasının inançlarıyla beslenen, güçlülerin kuyruğuna yapışan, kendi kışını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapan korkak bir yilandan başka şey olmadığını kanıtlamıştı. Kendine hizmet eden standart davranış kurallarını ihlal edebilecek hiçbir şey yapmazdı. Malfoy, Harry'ye onu lanetlemek istemediğini söylediğinde yalan söylememiş olma ihtimali çok düşük olsa bile, bunun bir önemi yoktu. Draco'nun babasına karşı koymak için gereken şeylere sahip olmadığı açıktı. Eğer durum buysa, o zaman asla ama *asla* Voldemort'a karşı gelemeyecek, Harry'nin kaçmasına izin veremeyecekti.

Hayır, Harry şaşırmamalıydı; ama bu gerçeği fark etmenin canını acıtmadığı anlamına .

Çıkış yolu yok.

Hayır, Malfoy'a güvenemezdi; ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Kendisinden başka kimsesi yoktu ama yapabileceği hiçbir şey de kalmamıştı. Seçenek yok, seçenek yok, kaçış yok. Kaçınılmaz kaderini düşünürken, zindan zemininden kıyafetlerine sızan sert soğuk, karnındaki dondurucu hisle boy ölçüşemezdi.

Bu sefer gerçekten öleceğim.

Savaşmadan yenilmemeye kararlı olsa da, savaşmasının bir yolu yokmuş gibi *görünüyordu*. Yapabileceği hiçbir şey, alabileceği hiçbir önlem yoktu.

Harry yavaşça nefes aldı, titreyen göğsünün dizlerine bastırdığını hissetti ve dizlerine daha sıkı sarıldı. Dünya kayıp gidiyordu. Bir parçası eskiden

Her hikâyenin mutlu bir sonu olduğuna inanıyordu ve belki de küçük bir parçası hâlâ böyle bir saçmalığa inanmak istiyordu ama inanç koru sönmişti. Taş kesilmiş ve sinizmin derinliklerine gömülmüştü. Artık umut etmenin bir anlamı yoktu. Umut ona pek çok kez ihanet etmişti ve şimdi bir kez daha Draco Malfoy şeklinde ihanet etmişti. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti.

Çıkış yolu yok.

Draco ellerinin topuklarını bir süre daha kızarmış gözlerini ovuşturdukları yüzünden çekti. Gözyaşı yoktu; ne gözyaşlarını hak ediyordu ne de onlara ihtiyaç duyuyordu. Duygularından o kadar çok vergi alınmıştı ki, verecek hiçbir şeyi kalmamış gibiydi. Harry'ye ne yaptığını düşünmesine bile izin veremezdi. Her şey bitmişti. Zarar verilmişti. Eninde sonunda bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı, ama şimdilik bu çok fazlaydı.

Bunun yerine, aynı sorunun olası her açısını gözden geçiriyor, sadece aynı değersiz sonuca geri dönmeye devam ediyordu.

Çıkış yolu yok.

Gözünün önüne getirebiliyordu; ön kapıdan çıkmaya çalışıyordu. " *Evet, bu güzel konaklama için teşekkür ederim Lord Voldemort, ama dekor eksik ve odamda cereyan var. Sanırım artık Hogwarts'a geri döneceğim.* " Ah evet, bu çok iyi olurdu.

Kurnazca bir kaçış şansı yoktu, görebildiği kadarıyla yoktu. Her şeyden önce Draco, Voldemort'un zindanlarının yapısı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yakalanmadan önce çıkış yolunu bulması neredeyse imkânsızdı. İkincisi, kalenin ötesine geçmeyi başarsa bile, Voldemort onu bir niffler'in Gringotts'un içindekileri kaldırıma yığılmış halde bulması kadar kolay takip edebilirdi. Elbette, tespit edilmekten kaçınmanın yolları vardı, ama Draco'nun elinde o tür bir büyü yoktu, burada değil. Üçüncüsü, Harry vardı. Peki ya Harry? Yıllarca kendi çıkarlarından başka bir şey düşünmeyen Draco, Harry'nin kaçışını kolaylaştırmak gibi tamamen fedakârca bir fikre kapılmıştı

aynı zamanda. Yine de, eğer zindandan kendisi çıkmak neredeyse imkânsızsa, Harry'yi de çıkarmak... unut gitsin.

Eğer kaçmak mümkün değilse, ne yapabilirdi?

Bir mesaj gönderin. Yardım çağır.

Bu düşünceyi geldiği gibi hemen yok etti. *Eğer bir mesaj iletebilseydi, ne ? "Harry Potter'la birlikte Hogwarts'ın yaklaşık kırk elli mil kuzeyinde, Zapt Edilemez bir kalede mahsur kaldım. Nerede olduğumu bilsen bile beni bulamazsın, ama lütfen ikimiz de ölmeden önce yardım gönder."* Kalenin planını ele geçirip Dumbledore'a ya da herhangi birine vermeyi başarsa bile, Voldemort güvenliğinin ihlal edildiğini hemen anlayacaktı ve Draco muhtemel kurtarıcılarını göremeden ölmüş olacaktı. Yani bu plan suya düşmüştü.

Sabotaj.

Draco bu aptallığı için neredeyse kendi kendine yüksek sesle gülecekti. Voldemort'u ve onun Ölüm Yiyenler sürüsünü alt edebilse bile, ki bu şimdiye kadar aklına gelen en çılgınca düşünceydi, nereden başlayacaktı? Ve ne amaçla?

Diğer her şey gibi bu da anlamsızdı.

Peki ya babası? Draco babasına gitmeyi düşündüğünde neredeyse umutlarının önüne izin veriyordu, ama bu düşünce zincirinin doğal sonuçları neredeyse daha kötüydü. Lucius, Draco'nun bu işten öylece sıyrılmasına asla izin vermezdi. Eğer Lucius'un Voldemort'a hizmeti mutlaksa, ki Draco bundan emindi, o zaman Draco'nun bu kaderden vazgeçmesine asla izin vermezdi.

Eğer Voldemort babama bunu yapmasını emretseydi, hiç tereddüt etmeden beni öldürürdü.

Bu Draco için duygusal bir farkındalık değildi; daha çok her zaman bildiği ama hiç düşünmediği bir şeyi kabullenişiydi. Bu Lucius'tu; gerçek bir Malfoy. Draco'nun her zaman olmak istediği her şey. Draco hayatı boyunca Lucius'u memnun etmekten başka bir şey istememişti ve bu tutum onun varlığına kendi adı kadar derinden işlemişti. Babasının onayına duyduğu ihtiyaç ve Malfoy ismine -kazandığı *isme*- duyduğu sadakat... Bunlardan kolay kolay vazgeçemezdi. Her ikisi de onun bir parçasıydı, kanının bir parçasıydı.

Ama Voldemort'tan kaçmak istiyorsa başka seçeneği yoktu. Babası onun ayrılma isteğini asla desteklemeyecekti ve bu yüzden Draco, Lucius için bir yükten biraz daha fazlası olacaktı. Bunu yapmaktan ne kadar nefret etse de, bu onu ne kadar öldürse de, eğer gitmek istiyorsa babasına sırtını dönmek zorundaydı.

Ya da kalabilirim.

Draco bu düşünce karşısında kaşlarını çattı ama gerçekten de en bariz seçenek buydu. Ve en güvenliydirdi. Belki de tüm bu kaçış fikri konusunda çok aceleci davranıyordu.

Elbette, Voldemort'a hizmet etmek konusunda bazı küçük

çekinceleri vardı. Yani, önemli çekinceleri.

Hayal kurmaya devam et, Draco. Bu rezervasyonlar yeterince büyüktü. Hogwarts'ın surlarında delikler açabilirdi. Yine de o bir Malfoy muydu, değil miydi? Bir Malfoy kendini koruma kurallarına göre oynar ve Karanlık Lord'a hainlik etmek insanın aklını başında tutmasının en iyi yolu değildi. Ya da ona bağlanmanın.

Yıllarca planlarından, bir Ölüm Yiyen olarak seçtiği geleceğinden kesinlikle emin olduktan sonra, neden sadece devam etmesin? Bu kesinlikle en güvenli fikirdi. Ne de olsa hâlâ hem babasının hem de Voldemort'un gözdesiydi. Tek yapması gereken geri çekilmek, zihinsel olarak yeniden toparlanmak ve korumaktı. Tüm hayatını iktidardaki insanları nasıl memnun edeceğini, doğru kişilerin gözüne nasıl gireceğini öğrenerek geçirmişti.

insanlardı. Yine de bu abartılı bir gösterişten başka bir şey değildi; Draco Malfoy kendinden başka kimseyi kayırmazdı ve bağlılıkları her zaman sadece kendine hizmet etmişti. Neden böyle devam etmedi? Neden kendini acıdan, ıstıraptan, olası ölüm ve parçalanmadan kurtarmıyor ve yıllardır onu çağırın kadere boyun eğmiyordu?

Çünkü korkuyorum.

Cevap ona bağırıyordu, görmezden gelmesi imkânsızdı. Bu doğruydu. Olan onca şeyden sonra bunu inkâr etmenin bir yolu yoktu. Kalmak için çok korkmuş, gitmek için çok korkmuştu. Hiçbir gerçek seçeneği olmadan kapana kısılmaktan korkuyordu. Güvenli bir çıkış yolu yoktu ama kalmak için de bir sığınak yoktu.

Yorgun bir genç için her şey çok bunaltıcıydı.

Draco ellerini hızla tekrar gözlerinin üzerine bastırarak umutsuzca zihnini boşluğa zorlamaya çalıştı. Babası, Harry, Voldemort; çelişen üç düşünce beyninin içinde dönüp duruyor, görünürde hiçbir çözüm bulamıyordu. Çok faydasızdı.

Yumruklarını gözlerine daha sert bastırdı ve ellerinin baskısı göz kapaklarının arkasında yapay bir renk mozaiği yarattı. Göz sinirlerini zorlayan basıncın etkisinden başka bir şey olmasa bile, zindanların kasvetinden bir tür rahatlama olarak içerek dönen desene odaklanmasına izin verdi. Bu rengin bir kısmının *Uykusuz Geceler* iksirinin aşırı tüketiminin bir yan etkisi olup olamayacağını belli belirsiz düşündü ve sonra iksirin bu şekilde aşırı kullanımının uzun vadeli hasara yol açıp açmayacağını merak etti. Elbette, iş başında uyuyakalırsa, kısa vadeli hasar çok daha kötü olurdu.

Kalan düşünceleri bir kenara itti ve fabrikasyon renklerin zengin desenleriyle sürüklendi. Kırmızılar ve sarılar yerlerini mavilere bıraktı ve Draco özlemle dışarıdaki mavi gökyüzünün bir parçasını gördüğünü hayal etti. Sonra görüntü bir yeşil girdabına dönüştü ve kendini düşünmekten alıkoyamadan Harry'nin gözlerine baktığına yemin etti.

Görüntü onu kavradı ve nefesinin kesildiğini hissetti ama ellerini çekemedi; bakmaktan vazgeçmek istemedi....

Ani bir çatlama sesi Draco'nun neredeyse sandalyesinden düşmesine neden oluyordu, kalbi hızla çarpıyordu ve kendini sabitlemek için umutsuzca sandalyesinin kollarına tutundu.

"Biddy!" diye bağırdı şaşkınlıkla, daha kendini sakinleştiremeden. "Beni bir daha asla böyle korkutma!"

Biddy geriye doğru zıpladı ve korkuyla eğildi, neredeyse taşıdığı yemek tepsisini döküyordu. Korkuyla ciyakladı, "Efendim, efendim! Evet efendim, Biddy çok üzgün Malfoy Efendi, ama Biddy sadece Efendi'ye yemeğini getirmek istiyor efendim!"

Ev cini iri, sulu gözleriyle kararsızca ona baktı.

Draco büzülmüş dudaklarının arasından yavaş bir nefes üfleyerek gözlerini kısa bir süreliğine tavana dikti ve parmaklarını sertçe saçlarında gezdirdi. Eli başının arkasında durdu, gevşek sarı bukleleri yakalayıp bir avuç saç sıkıca kavradı. Sonunda, bir süre sinirlerini yatıştırdıktan sonra kısaca, "Tamam, sorun yok. Sadece tepsiyi bırak."

Biddy ihtiyatla başını salladı. "Evet, Efendi Malfoy, efendim."

Tepsiyi dikkatle adamın ayaklarının dibine bıraktı ama hemen gitmek yerine dönüp ona baktı. Küçük bir adımla ilerledi, bir kez gözlerini kırptırdı, sonra temkinli bir şekilde sordu: "Efendi Malfoy... efendim... iyi misiniz efendim?"

Draco elfe baktı, onun cüretkârlığı karşısında irkilmişti.

Hayır, ben iyi değilim! Her şey inanılmayacak kadar berbat! Düşmana sempati duyuyorum, Karanlık Lord'a ihanet etmeyi düşünüyorum ve babamın bana öğrettiği her şeye ihanet ediyorum! Bu sana doğru geliyor mu?!?

"Ben iyiyim, Biddy. Teşekkür ."

Kabuğunu kırmak için zorlayan duygularını gizleyen rahat bir el hareketiyle onu başından savdı. Bu sempati için gerçekten minnettar olduğunu bilmesine izin veremezdi. Bir efendi, hizmetçisine angarya işlerden daha fazlası için ihtiyaç duyduğunu itiraf edecek kadar alçalmamalıydı. Bu uygunsuzdu.

Biddy dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, gözleri endişe doluydu. Ona bir an bile inanmamıştı ve o da bunu biliyordu. Sonunda yere baktı ve uygun ev elfi davranışını yeniden takındı. "Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim."

Bununla birlikte, tekrar ortadan kayboldu.

Draco tepsiye baktı ve omuzları düştü. Güzel küçük sandviçler, kabak suyu, çay, elma, iki fincan ve iki tabak. Bir gardiyan ve tutsağının yiyeceğinden çok, parkta piknik yapmak için hazırlanmış bir tepsiye benziyordu. Yemekleri görmek bile Draco'nun midesinin bulanmasına neden oldu, ama yine de Harry'yi doyurmak zorundaydı. Bu, Draco Cruciatus Laneti'ni kullandığından beri saatlerdir yaşadıkları ilk etkileşim olacaktı. Anının kendisi bile ona kendini kirli hissettiriyordu.

Sessizce bir tabağa iki sandviç ve bir elma koydu, sonra da bir fincan çay doldurdu. Biddy tepsiye küçük bir kâse küp şeker koymuştu ve Draco hemen iki topak şeker ekledi. Ayağa kalkmak için hamle , ama sonra daha iyi olacağını düşünerek tabağa bir sandviç ekledi, kendini destekledi ve hücreye yaklaştı.

Harry uzaktaki duvara kıvrılmış, yanlamasına yaslanarak Draco'ya yüzünün profilden görüntüsünü veriyordu. Gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı, ama vücudunun hatları gergindi.

"Potter? uyanık mısın? Öğle yemeği.."

"Siktir git, Malfoy."

Bunu beklemeliydim, diye düşündü Draco kendi kendine, ama bu durumu daha da kolaylaştırmadı. Bir şey söylemesi gerekiyordu ama ne? Potter'ın herhangi bir özü dinlemeyeceği açıktı ama belki en azından biraz sağduyuya kulak verirdi. Draco derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi.

"Dinle, Potter. Benimle kavga etmenin ikimize de bir faydası olmayacak. Eminim benim şeytani, hedonist bir piç olduğuma ikna olmuşsundur ve kim bilir? Haklı da olabilirsin. Ama kahretsin, Potter! Bunu olduğundan daha zor hale getirme!"

Draco duyguları onu boğmaya başlamadan önce sözünü kesti.

"Sert mi? Cruciatus'u silahsız bir kurban üzerinde kullanmak gibi mi? Eminim bu senin için *gerçekten* zordur, Malfoy."

Draco yutkundu. "Potter..."

"İlk kurbanının ben olduğum ortaya çıktı. Senin için ne hoş bir sürpriz. Elbette benim hatam, bunu aklından çıkarma. Hoşuna gitti mi Malfoy?"

Harry hala Draco'ya bakmıyordu, bu yüzden Draco'nun yüzündeki acı dolu ifadeyi, ağzının nasıl gerildiğini ya da bu sözün acısını bastırmak istercesine gözlerini nasıl kapattığını hiç görmedi.

Draco boğuk bir nefes çekti ve yanıtı ince ve gergin geldi. "Hayır, Potter. Bana inanacağından ya da bunun bir önemi olduğundan değil, ama hayır."

Harry'nin gözleri nihayet açıldı, ama başını çevirmedi; yerine gözlerini önündeki duvara dikti. Profili Draco'ya Harry'nin saklıyor olabileceği duygular hakkında hiçbir ipucu vermiyordu ve sesi de aynı şekilde belirsizdi, "Saçmalık," dedi.

Hayal kırıklığı Draco'yu yeniden zorlamaya başlamıştı. Bu çocukla konuşmak mümkün değildi. "Peki, Potter. Nasıl istersen öyle olsun, ama dediğim gibi, öğle yemeği burada. Sandviçler."

Yanıt yok.

Draco kendi kendine başını salladı. "Merlin aşkına Potter, onlar zehirli değil."

Sonunda Harry kıpırdandı, sırtını duvara dönüp Draco'ya baktı. Draco otomatik olarak irkildi, Harry'nin bakışlarının her zamanki gibi onu parçalamasını bekliyordu, ama öyle olmadı.

Harry'nin sırtı daha önce olduğu gibi duvara yaslanmıştı, ama bu kez omuzları kederle çökmüştü. Yüzü hala sert ve nötr, çok şey görmüş birinin hayal kırıklığına uğramış ifadesiyle bakıyordu, ama gözleri farklıydı. Gözlüklerinin arkasından Harry'nin gözleri Draco'ya donuk donuk bakıyordu, onu gerçekten , sanki kendi içine çekilmiş gibiydi.

Draco, Harry'nin gömleğinin kumaşından bir kasın şiddetle seğirdiğini, kolunun ve elinin spazm geçirdiğini görebiliyordu, bu Cruciatus Laneti'nin fiziksel bir sonucuydu. Harry'nin gözlerindeki ifadeye bakılırsa, Lanet onu da derinden etkilemişti. Kasılma durdu ve Harry bunu görmezden geliyor gibi göründü, ama Draco bu düşünceyi o kadar kolay bir kenara atamadı. Harry'nin sefil fiziksel ve duygusal durumuna kendisinin neden olduğunu bir kez daha hatırladı.

"Sen neden yapmıyorsun?" Harry, Draco'yu düşüncelerinden kopararak sordu. "Neyi neden yapmıyorum?"

"Onları zehirleyin. Çok daha hızlı olur. Ve eminim çok daha az acı verir."

Bu Draco'nun hiç de desteklemek bir konuşma değildi. "Potter..."

"Ama bunu yapacağından şüpheliyim, çünkü o zaman bana işkence edemezsin ve biz beklerken babama ve Voldemort'a hava atamazsın... oh evet, neredeyse unutuyordum. Ayrıca beni **efendin** için hayatta tutmak zorundasın."

Draco dişlerini sıktı. Bu iş sinir bozucu olmaktan çıkıp tamamen çıldırıcı bir hal almaya başlamıştı. "Şimdi dinle..."

"Hayır," dedi Harry aniden, Draco'nun sözünü keserek. Bu sefer Draco'dan çok kendi kendine konuşuyor . Olsa olsa düşünceli görünüyordu. "Hayır... Biliyorsun... Yiyecek ve su olmadan bir insanın yaklaşık üç gün içinde öleceğini söylüyorlar. Bu doğru mu, Malfoy?"

Draco içinde bir şok hissetti. Potter'ın söyleyebileceği onca şey arasında, Draco'nun beklediği şey bu değildi; kesinlikle Draco'nun duymak istediği şey değildi. Şimdi değil. Özellikle de şimdi. "Potter, Hayır..."

"Ne Malfoy'u? Bu planlarını mahveder mi?" Harry'nin sesinde belirgin bir eğlence vardı ve gözlüklerinin arkasında yine küçük bir kararlılık kıvılcımı parlamaya başlamıştı. Soğuk ve kopuktu ama canlıydı. Draco, Harry'nin gözlerindeki donuk ifadeyi görmekten ne kadar nefret etse de, bu daha da kötüydü.

"Ama ölmek istemiyorsun!" Draco Harry'den çok kendini ikna etmek için ağzından kaçırdı. "Öyle demiştin..."

Sesi ; söyleyecek başka bir şey bulamadı ve bunun yerine uyuşmuş bir halde hücreye baktı. Harry'nin omuzları hâlâ çöküktü ve hâlâ mutlu görünmese de artık yenilmiş de . Sanki dünyanın kaderini düşünüyormuş gibi düşünceli bir ifadeyle Draco'ya baktı, sonra da teslimiyetle içini çekti.

"Elbette ölmek istemiyorum. Ama... bu zaten olacak." Draco sesinin boğuklaştığını fark etti. "Hayır..."

Harry birden telaşla, "Kazanmasına izin vermeyeceğim, Malfoy," dedi. Yüzündeki ifade hafifçe değişti ve sıkı sıkıya koruduğu çılgınca endişenin ipuçları gözlerinin ve ağzının etrafında kırıksıklıklar oluşturdu. "Eğer öleceksem, bu benim şartlarımla olacak. Hatta bunu tercih ederim..."

"Seni öldürmeme izin ver," dedi Draco, sesi boğuk bir fısıltıyı ancak aşırıyordu. Harry şaşkınlıkla ona baktı ve Draco bir kez başını salladı. "Evet Potter, hatırlıyorum. Hem de çok iyi hatırlıyorum."

Harry'nin ağzı hafifçe açık kaldı, Draco'nun durumu açıkça şaşırmıştı, ama belki de buna verdiği tepkiye de şaşırmıştı. Draco'nun eğilip tabağı yere bırakmasını ve sonra cüppesinin içine uzanıp asasını almasını sözsüzce izledi. Diğer eliyle çay fincanını önünde tuttu. Mırıldandığı bir tılsım ve bileğinin bir hareketiyle çay fincanı havaya yükseldi. Draco'nun asasının yönlendirdiği fincan parmaklıkların arasından sakın sakın süzüldü ve ardında bir buhar izi bıraktı. Harry'ye yaklaşırken yere indi ve usulca ayağının dibine kondu.

Harry önce fincana, sonra tekrar Draco'ya baktı. Etrafında oluşturduğu kalın kalkan düşmüş gibiydi. Gözleri genişledi, temkinli bakışlarını bırakıp sonunda Draco'yu gördü. Birkaç dakika önce soğuk, alaycı bir adam olan Draco sonunda Harry'yi yeniden tanıyabilmişti.

Harry ihtiyatla, "O.W.L.'ler sırasında yaptığın hover büyüsünden biraz daha iyi," dedi.

Draco omuz silkti. "Dikkatim dağılmıştı."

Harry dudaklarını bükerek başını salladı, sonra gözlerini tekrar fincana çevirdi.

"Şeker?"

Draco küçük, belirsiz bir gülümsemeye riske girdi. "İki topak."

Bir an için Harry onu affetmiş gibi göründü; gerçekten de atlatmış olabilirdi, ama o an geçti. Harry'nin gözleri yeniden karardı, yüz hatları sertleşti ve donuklaştı. Ani bir tekmeyle çay fincanını yere fırlattı, arkasında dumanı tüten bir su birikintisi ve ince porselenin çatlamış kalıntılarını bıraktı.

Harry hızla azalan buhar bulutunun içinden Draco'ya baktı. "Bir dahaki sefere şekerli değil, zehirli olduğundan emin ol."

Draco midesinin dizlerine kadar indiğini hissetti. Potter ciddiye. Gerçekten de kendini açlıktan öldürmeye çalışacaktı; başka seçenek olmadığına karar vermiş bir adamın son çare çabasıydı bu. Açlık ve susuzluktan daha kötü ölüm şekilleri de vardı ama Draco'nun o anda aklına gelebilecek çok az şey vardı.

Bu yolu, yani intiharı seçmek bazı insanlara teslim olmak gibi görünebilirdi ama Draco daha iyisini biliyordu. Harry Potter teslim olmamıştı. Voldemort'un onu öldürmesine izin vermeyerek, Potter kendini feda etme seçimini yapıyordu. Karanlık Lord'a meydan okuyarak ölecekti ve Voldemort asla kazanamayacaktı.

Sonuna kadar asil. Lanet Gryffindor.

Tabağı alma zahmetine bile Draco hücreden uzaklaştı. Daha fazla bakamazdı. Sanki her şey yeterince üzücü değilmiş gibi... Draco kimsenin, Harry'nin bile -hayır, özellikle Harry'nin- gözlerinin önünde açlıktan ölmesini izlemeye hazır değildi.

Eğer bu intihar girişimi başarılı olursa, diye düşündü Draco sefilce, en azından Voldemort'un zavallı çocuğu ayinle öldürmesini izlemek zorunda kalmayacağım.

Bu düşünce, içinde büyüyen mide bulandırıcı boşluğu hafifletmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Kendini tamamen çaresiz hissediyordu. Zayıf ve çaresiz.

Sandalyesine çöktü ve dümdüz ileriye baktı; gerçekten hiçbir şey görmüyordu, görmek de istemiyordu. Gözlerini kapaması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ve düşünmek de ona yardımcı olmayacaktı, çünkü zihni kaçınılmaz olarak aynı şeye dönecekti. Harry, hücrenin zemininde yatıyor, yavaş yavaş ölüyordu.

Belki de daha iyiydi. Eğer Voldemort Harry'nin gücünü kendi gücüne katmayı başarır, neredeyse durdurulamaz olacaktı. Draco, Harry'nin neden son bilgisinin Voldemort'a yardım ettiği bilgisi olmasını istemediğini anlayabiliyordu.

Voldemort'un nihai zaferi. Bu onun için neredeyse gerçekten ölmekten daha kötü olurdu. Harry'nin ve aslında herkesin iyiliği için Draco kendini, kaçmayı başaramazlarsa 'nin en azından bu garip görevinde başarılı olmasını umarken buldu. Bu en iyi seçenek olmayacaktı ama en kötüsü de olmayacaktı. Belki de intihar etmek Voldemort'un elinde ölmekten daha iyiydi.

Belki bundan kurtulmanın bir yolu vardır.

Bu düşünce aklından geçer geçmez, bir üzüntü dalgası onu vurdu. İşler gerçekten de intiharı uygun bir alternatif gibi gösterecek kadar kötüye mi gitmişti? Yine de bunu yapmayacaktı ve bunu biliyordu.

Neden olmasın ki? Burada oturarak yaptığım pek iyi bir şey yok.

Draco yavaşça bir elini boğazının dibine götürdü ve bir parmağını Voldemort'un orada bıraktığı yaranın üzerinde, yakasının üzerindeki deriye yapışmış kurumuş kan kalıntılarının üzerinde nazikçe gezdirdi. Voldemort'un elinde ölmek kesinlikle en kötü senaryoydu. Harry'yi bıçaklamak için kullandığı kendi ritüel hançerini düşündü. Hızlı bir kesik ve her şey bitecekti, neden olmasın?

Çünkü ben lanet bir korkağım.

Bir hafta önce, kendisi hakkında bu kadar aşağılayıcı bir şeyi kabul etme fikri aklının ucundan bile geçmezdi. Gerekirse, tıpkı yıllardır yaptığı gibi, davranışlarına bahaneler uydurmak için saatlerini harcardı. Şimdi ise bunun bir anlamı yokmuş gibi . Kendisiyle bile tartışamayacak kadar yorgundu.

Bir şeyler *yapması* gerekiyordu. Herhangi bir şey. Harekete geçmesi gerekiyordu, çünkü şu anda hareketsizlik onu uçurumun kenarına itiyordu. Hayal kırıklığıyla yere bir kez vurduktan sonra, sanki her şeyden uzaklaşabilecekmiş gibi koltuğuna daha da gömüldü.

Kambur durma, Draco. Bu bir Malfoy'a yakışmaz. Babasının eski azarları kafasında çınladı.

Kapa çenenin baba.

Draco'nun eli kemerine kaydı ve hançerinin sapını buldu. Onu kınından çıkarıp önünde tuttu ve meşalelerden yayılan ateş ışığının bıçağın temiz olan yansımasını izledi; metal üzerindeki ateş. Yüzeyin geri kalanı kurumuş kan tabakasıyla örtülmüştü. Hançeri hâlâ temizlememişti.

Hançerin ucunu sol işaret parmağıyla başparmağı arasında hafifçe tutan Draco, kan akıtmak için değil, sadece ışığın metalin üzerinde dans edişini izlemek için bıçağı yavaşça döndürdü. Güzel ve parlaktı; izlemesi hipnotize ediciydi. Ses yoktu, dokunma yoktu, sadece bıçağın yansımaları vardı. Dönerken Draco sadece meşaleleri değil, zindanın duvarlarını, ağır tahta kapıları, hücrenin parmaklıklarını da gördü, hatta bir keresinde yansımada Harry'nin yüzünü yakaladı. Harry onu izliyordu, ama Draco doğru bakmıyordu. Bütün farkındalığı o yansımaya odaklanmıştı.

İzlerken sandalyesine daha da gömüldü, hançerin yansımasında bulduğu küçük kaçışın tadını çıkarıyor, hançerin getirebileceği daha kalıcı kaçışını düşünüyordu.

"Sana sayısız kez söyledim, Draco. Kambur durma."

Draco kafasının içindeki sese yine susmasını söylemek üzereydi ki bıçaktaki yansıma babasının yüzünü ortaya çıkardı. Yalnızlığının böylesine kabaca bölünmesinin ani şokuyla, özellikle de davetsiz misafirin kimliği göz önüne alındığında, Draco irkilerek bağırarak sandalyesinden fırladı. Hançer kaydı, parmaklarını kesti ve yere düştü.

"Baba! Özür dilerim, girdiğinizi görmedim. I..."

Lucius kaşlarını çatarak onu hemen susturdu. "Draco, nerede olduğunu düşünürsek biraz daha uyanık olmanı, hayallere dalmamanı beklerdim. Karanlık Lord'un kendisinin zindanlara girip seni böyle bir halde bulduğunu düşünsene."

Draco neredeyse ağzından kaçırıp Voldemort'un yaklaştığını anlayabileceğini, çünkü Harry'nin yara izinin yanmaya başlayacağını söyleyecekti, ama kelimeler kaçmadan dilini tuttu. Beklenen utançla başını eğerek hemen özür diledi. "Özür dilerim, baba. Bir daha olmayacak."

"Umarım öyle değildir." Lucius oğlunu incelerken gözleri sertleşmişti. Uzanıp Draco'nun hançerini aldı. "Ve bununla bu kadar dikkatsiz olmamalısın. Onu sana bir alet olarak verdim, oyuncak olarak değil ve büyülü eserlere böyle davranmana izin vermeyeceğim. ihmalkarlık."

Draco otomatik olarak hançere uzanmaya başladı, ama Lucius hançeri onun ulaşamayacağı bir yere çekti. Draco somurtkan bir tavırla başını eğdi. "Evet, baba."

Lucius bir kez başını salladı ama yanıtta pek memnun olmuşa benzemiyordu. Arkasına, kendisiyle birlikte geldiği anlaşılan Biddy'nin sinolduğu yere baktı. "Eee? Ne bekliyorsun? Ne için?" diye tısladı ev elfine. "Sana tepsiyi alıp gitmeni söyledim."

Biddy tepsiyi ve tabakları almak için ileri atıldı, Lucius'un karşısında gözle görülür bir şekilde .

"Draco, sana bir ev cini verdim ve sen onu bile doğru düzgün idare edemiyorsun. Hançer ve ev cini arasında, almaya *hazırlandığın* onur için *hazır olup* olmadığını sorgulamaya başlıyorum." Bulaşıkları almak için çılgınca çabalayan, Harry'nin çay fincanının parçalarını hücreden dışarı çıkaran, her şeyi tepsiye yığan Biddy'ye doğru eliyle işaret etti. "Bu elf, onu size verdiğimden bu yana geçen birkaç gün içinde kendine has bir zihniyet geliştirmiş gibi görünüyor. Ruddy canavarı seninle iki kez yersiz konuştu."

Bugün anneme, bir kere de bana. Sana hizmetçileri nasıl idare edeceğini ben öğrettim, değil mi?"

"Evet baba," diye cevapladı Draco ama gözleri Biddy'deydi. Yüzünde Lucius'un muhtemelen ona vurduğu yerde kötü bir yara vardı ve hâlâ dolu olan tabakları toplarken elleri titriyordu.

Lucius değerlendirci bir bakışla oğluna baktı. "Doğru düzgün yemek yiyor musun, Draco?"

Draco neredeyse otomatik bir 'evet baba' cevabı verecekti ama Lucius'un Biddy'nin topladığı tabakları çoktan gördüğünü fark etti. Hafifçe omuz silkti. "Çok aç değildim, baba."

"Ah. Karanlık Lord'la karşılaşmanızdan hâlâ *rahatsız mısınız?*" Karanlık Lord

Her kelimesinden onaylamama damlıyordu. Draco'nun cevap vermesine izin vermeyerek devam etti, "Önündeki görevlerde başarılı olmak bundan daha kalın bir deriye ihtiyacın olacak. Ve gücünü için yemek yemen gerekecek."

Draco tam babasının hangi görevlerden bahsettiğini soracaktı ki porselenin kırılma sesiyle bölündü. Biddy o kadar kötü titriyordu ki tepsiyi kaldırırken çaydanlık kenardan kaymış, Biddy'yi çay ve porselen parçalarından oluşan bir su birikintisinin içinde bırakmıştı.

"Biddy! Daha dikkatli ol..." Draco söze başladı ama Lucius onun sözünü kesti.

"Bir ev elfi için seni sefil rezil! Seni mülkün dışına çıkardım ve oğluma acınası bir şekilde hizmet ediyorsun. Bir Malfoy'un oğlu olmak için uygun değilsin.

Hizmetçi!" Lucius bastonunu savurarak ev sırtına vurdu, onu yere düşürdü ve tüm tepsinin yere düşmesine neden oldu.

Draco tüm olanları uyuşuk bir şekilde izledi ve Harry'nin hücrelerine hızlı bir bakış attı. Harry'nin hırlayıp Lucius'a ters ters bakacağından emindi, ama Harry bakmıyordu bile. Ne zaman ki

Biddy'ye baktı, ev cini kendini ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Lucius ona küçümseyerek bakıyordu.

"Malikâneye geri dön ev cini ve kendini düzgünce cezalandır. Gözümün önünden kaybolmanı istiyorum."

Korku dolu bir gıcırta ve gürültülü bir çatırtıyla Biddy gitmişti. Lucius'un asasını hızlıca sallamasıyla yerdeki kırık çatal bıçak takımı ve yemek dağınıklığı da ortadan kayboldu. Sonra Draco'nun üzerine yürüdü.

"Draco, eğer ev elfini elinde tutmak istiyorsan, sana öğrettiğim şekilde halletsen iyi edersin."

Draco hemen başıyla kısa bir selam verdi. "Peki, baba. Emin olacağım."

"Güzel." Lucius başını onaylarcasına eğdi. "Şimdi sana bazı haberlerim var."

Draco hemen başını ve babasının yüzündeki çarpık gülümsemenin geri döndüğünü gördü. "Haberler var mı, baba?"

Lucius hemen cevap vermek yerine cüppesinin içine uzandı ve görünüşe göre eski bir kitap çıkardı. Solmuş ejderha derisinden ciltlenmiş, düzensiz parşömenli ve kapağında ayın üç evresini andıran kabartmalı bir sembol . Kitabın üstünde "*Lunar Magicke*" kelimeleri yazılıydı.

Draco kitaptan tekrar babasına baktı. "Bu kütüphanemizin gizli bölümünden. Tanıdım bunu."

Lucius bir kez başını sallayarak onayladı. "Mükemmel bir gözlem, Draco. Bu Malfoy koleksiyonundaki en eski kitaplardan biri. Ayrıca gizli koleksiyonda tamamen Kara Büyü içermeyen birkaç kitaptan biri."

Draco dudaklarını büzdü. "Bunu daha önce okumamıştım. Eğer bu koleksiyonun gizli kısmının bir parçasıysa, Karanlık değilse ne içeriyor?"

Sanat mı?"

Lucius'un gülümsemesi komplocu bir havaya bürünerek kitabı Draco'ya uzattı, babası açıklarken Draco kitabı tereddütle kabul etti.

"Bu kitaptaki büyüler ve iksirler Eski Sanatlar'dan alınmıştır."

Draco'nun kaşları soru sorarcasına birbirine çatıldı. "Yani bu bir tür halk büyüsü mü?"

Lucius bastonunun ucunu öfkeyle yere vurdu. "Sana hiçbir şey öğretemedim mi Draco, yoksa bir Squib'in zihinsel kapasitesine mi sahipsin?"

Draco bu hakaret karşısında irkildi ama elindeki kitaba bakarken hiçbir şey söylemedi.

"Eski Sanatları Muggle halk büyüsüyle kıyaslayarak büyü mirasımızın bütünlüğüne hakaret ediyorsunuz. İkisi aynı şey *değil*. Bunu bilmen gerekir, Draco."

Draco tartışma dürtüsüne karşı koydu ve başıyla onaylayarak babasının devam etmesini .

Lucius uzandı ve kitabın kapağına dokundu. "Eski Sanatlar modern büyüden çok farklıdır ama daha az güçlü değildir ve kesinlikle halk büyüsü değildir. Karanlık Lord'un önünde böyle hata yapmana cesaret edemem. Bu çöp, Büyücülük dünyası saklanmaya başlamadan önce Muggle'ların gerçek büyücülerden ve cadılardan öğrenmeye çalıştığı şeydir. Halk büyüsünde her zaman eksik unsurlar vardı ve Muggle'ların tapınacak bir tanrıya duydukları anlamsız ihtiyaçla karışmıştı. Eski Sanatlar kadim büyücülerin gerçek eserleriydi."

Draco bunların çoğunu, en azından belli belirsiz bir şekilde biliyordu ve ders dinleyecek durumda değildi. Babası ona Eski Sanatlar hakkında bir şeyler öğretmişti ama Muggle işlerine karışmış gibi görüldüğü için Draco bu konuyu pek önemsememişti. Görünüşe göre, görüldüğünden daha fazlası vardı. Draco babasına sormak için bir dürtü hissetti.

Babasının neden Eski Sanatlar'a hiç önem vermediğini merak ediyordu ama yine de çenesini kapalı tuttu. Zaten babasını iki kez kızdırmıştı ve Lucius'u zindanlara iyi haber gibi görünen bir şeyle neyin getirdiğini bilmek istiyordu.

Lucius devam etmeden önce Draco'nun dikkatle dinlediğinden emin olmak için durakladı. "Eski Sanatlarda, 'yaygın' büyü ile Kara büyü arasında geniş bir gri alan vardı ve bunların kullanımını düzenleyen bir Bakanlık yoktu. Sonunda, sıradan büyüde sözde *iyileştirmeler* yapıldı, ama 'Kara büyü' olarak kabul edilen çalışma türleri yeraltına itildi ve genellikle bu büyüler için modern ikameler keşfedilmedi. Karanlık Lord'un Potter için yaptığı plan," başını hücreye doğru salladı, "tam da böyle bir büyü kullanıyor."

Eğer bu konuda düşünmeye en ufak bir eğilimi olsaydı, Draco bu sonuca kendi başına varabileceğinden emindi. Peki babası neden şimdi bu konuyu açıp duruyordu? "Baba sen..." Draco bunu söylemenin diplomatik bir yolunu aradı, "Bunun benimle ilgisini açıklar mısınız?"

Bunun üzerine Lucius'un sert çatık kaşları kenarlarından yumuşadı ve bir gururlu bir gülümseme bahanesi. "Draco, Karanlık Lord senin İksir Sanatı'ndaki yeteneklerinin farkında. Çaba göstermeye zahmet ettiğinde, yaşının oldukça ötesinde. Bu görev için daha nitelikli başkaları olsa da, bu onuru sana vermeyi düşünüyor."

Draco şaşkınlıkla başını bir kez salladı ve aptalca gözlerini kırptırdı. "Ne onuru?"

"Neden, Potter'ın ölümünü sağlayacak iksirin yaratılmasına yardımcı olmak için tabii ki."

Draco'nun kalbi atmıyor gibiydi, çok küçük görünen göğüs kafesi tarafından aniden sıkıştırılmıştı. Kulaklarında hızla akan kanının sesini belirgin bir şekilde fark etti.

"O küçük piçi yakaladın ve Potter'ın ölümünden hemen sonra bir Ölüm Yiyen olarak kabul edileceğinin de farkındasın elbette. Bu sizin son göreviniz olacak, inisiyasyonunuzdan önce bir deneme olacak."

Tanrım, hayır, diye düşündü Draco güçsüzce. *Lütfen, hayır.* Yüzünü zamanın yıprattığı tarafsız maskesiyle dikkatlice ayarlayan Draco yavaşça başını sallamaya zorladı. "Ne yapmalıyım, baba?"

"Karanlık Lord size son talimatları o zaman verecektir ama şimdilik bu iksiri hazırlamanın tüm ayrıntılarını öğrenin." Lucius kitabı açarak oldukça merkezi bir sayfaya geldi: "Teori, ritüel ve hazırlık. Eski Sanatlardan biri olarak, hazırlamaya alışkın olduğunuz iksirlerden çok farklı olacaktır. Hazırlanışında daha önce karşılaşmadığın bazı unsurlar var ama eminim uyum sağlayabilirsin. Dediğim gibi, bu görev için daha nitelikli Ölüm Yiyenler var ama Karanlık Lord bu onuru sana vermeyi düşünüyor. Bu fırsatı kaçırmayın."

Lucius çekingen bir gururla oğluna baktı ve sağ elini Draco'nun sol omzuna koydu. "Adının hakkını verdin, Draco. Şimdi buna hazır ol. Başarısız olma."

Lucius'un eli Draco'nun omzunda dayanılmaz bir ağırlık hissediyordu. Draco'nun tek yapabildiği başını öne eğip beklenen cevabı vermek oldu: "Evet, baba."

Lucius sonunda elini bıraktı. "Pekâlâ. İyi şanslar, Draco. İksirin talimatlarının olduğu sayfayı işaretledim. daha burada hayallere dalmamaya dikkat et, yoksa Karanlık Lord da seni dikkatsiz bulabilir. Bu tür bir keşiften memnun olmayacağına eminim."

"Evet, baba."

Lucius başıyla onayladı, sonra diğer elini uzattı. İçinde Draco'nun hançeri vardı, sapı önce gösterilmişti. Draco onu aldı ve dikkatle babasının yüzüne baktı. Sert yüz hatları kendisinininkine çok benziyordu ama

tamamen farklı, sığ ebeveynlik duygularını çoktan yitirmişlerdi.

"Ve kambur durma."

Bu son sözlerle birlikte Lucius gitmişti. Draco kıpırdamadan durdu, koridorda uzaklaşan ayak seslerini ve zindan kapısının keskin yankısıyla son buldu.

Ses kaybolduğunda Draco bir koridorda boş boş bakarak durdu ve kendi kendine bunun yorgunluğun yol açtığı çok kötü bir halüsinasyon olduğunu söylemeye çalıştı.

Bu anlaşılır gibi değildi. Karanlıklar Lordu asla yeni bir inisiyenin böylesine önemli bir törene yardım etmesine izin vermezdi. İmkansız!

Draco ağzının tamamen kuruduğunu hissetti. *Tabii bu bir test değilse.*

Draco elindeki kitaba tekrar baktı. Sol başparmağının altında kırmızı bir leke yayılıyordu ve ancak o zaman kendini kestiğini hatırladı. Kitabı hızla sandalyesine bıraktı ve temiz bir mendil almak için cebini karıştırdı. Kesikten eline bulaşan kanı silmeye başladığında durdu ve bezi tekrar çekti.

Draco sol elini yüzüne doğru kaldırdı ve başparmağından avucuna doğru küçük bir damla sızmaya devam ederken kenarlarında kurumaya başlayan kan izledi. Hiçbir şey yoktu. Kanın güzel bir şey olduğuna karar verdi. Kan dökmenin asil ya da yiğitçe bir tarafı yoktu. Kendi kanıyla her zaman gurur duymuştu; saf, asil Malfoy kanıyla. Yıllardır kendi kanının diğer "aşağı" kanlardan farklı olduğuna inandırılmıştı ama o da herkesinki gibi Gryffindor kırmızısının aynı iğrenç tonundaydı. Harry'ninki gibi.

Hücreye hızlı bir bakış atma riskini göze alan Draco, Potter'ın kendisine dikkatle baktığını gördü, karanlık bir merakla Draco'yu araştırıyordu.

"Bir Şeye mi bakıyorsun, Potter?"

"Hayır."

Draco bir kaşını kaldırdı. "Komik, oldukça dikkatli bir Şekilde 'bakmıyorsun'."

Harry sözel dansı es geçip doğrudan laf sokmaya çalıştı. "Sanırım bunun için bekleyemiyorsun, Malfoy. Sonuna kadar kişiselleştirmek zorundasın."

Draco dişlerini gıcırdattı ve dişlerinin arasından nefes alarak yavaş bir tıslama sesi. Şu anda başka bir amaçsız tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu, bu yüzden gözlerini Harry'den kaçırdı ve bezi tekrar parmağına sarmaya başladı.

"Görünüşe bakılırsa, sonunda beni öldüreceksin," diye kışkırttı Harry. "Tabii o zamana kadar senin eğlencen için hâlâ hayatta olursam. Bu senin için pek iyi görünmeyecek, değil mi? Büyük final zamanı geldiğinde Voldemort'a benim çoktan ölmüş olduğumu nasıl açıklayacaksın?"

Stresi artan ve sabrı azalan Draco en basit yaklaşımı seçti. Eski alametifarikası alaycı tavrını hiç bozmadan, "Bilmek istemez miydin?" diye sordu.

Ve bununla birlikte, arkasını döndü.

Bütün öğleden sonra Potter'la tartışabilirdi ama bunun ona faydası olmayacaktı. Çocuk zaten onu dinlemeyecekti. Harry'yi aklının bir köşesine iterek, babasının kendisi için bıraktığı kitaba baktı, hâlâ fırlatıp attığı sandalyenin üzerinde duruyordu, kapağında kırmızı bir leke vardı. Kendi kendine başını salladı, hızla kitaba bir temizleme büyüü yaptı, sonra kendi parmak ucuna bir iyileştirme büyüü yaptı ve sonunda kitap kucağında sandalyeye yığıldı.

Bu eski büyü parçasını öğrenmek istediğinden değil ve bu iksiri Harry üzerinde kullanmak istemediğinden, ama şimdilik

yapabileceği başka bir şey yoktu. Babasının yakında gelip bilgisini sınavacağı kesindi ve ihtiyacı olan son şey başına daha fazla sorun yağdırmaktı.

Ayrıca, saatlerdir dikkatini dağıtacak bir şeyler yapmak istiyordu ve her şey oturup kafasının içinde daireler çizmekten daha iyiydi. Ayrıca itiraf etmeliydi ki, tüm bu olanları biraz merak ediyordu. Babası her zaman bilginin güç olduğunu söylerdi.

Voldemort'un planları hakkında daha fazla şey öğrenmek umut verici bir başlangıç gibi görünüyordu. Gerçi başka pek fazla seçenek ya da başka bir seçenek yoktu. İç çekerek kitabın kapağını çevirip açtı.

Parşömen ufalanmış ve tozlanmıştı; mürekkebi yer yer solmuştu. Bir köşesine yıllar önce bir tür iksir döküldüğü belliydi ama tüm yazılar hâlâ okunabiliyordu. Babasının bıraktığı kalemi çabucak bulan Draco söz konusu sayfayı inceledi. Kenarlarda arkaik semboller vardı, bazıları çok belirsizdi, diğerleri ise açıkça ayın çeşitli gizlenme evrelerini tasvir ediyordu.

Göz gezdirmeye başladığında Draco önce kitabın neden Orta İngilizce'de yazılmadığını merak etti ama sonra babasının çoktan bir çevirmen büyüü kullanmış olması gerektiğini fark etti. Kıs kıs güldü. Annesi Orta ve Eski İngilizceyi çok iyi biliyordu ama babası öğrenmeye hiç zahmet etmemişti. O her zaman siyasi nüfuz kazanmak ve Karanlık Lord'a hizmet etmek gibi daha pratik şeylerle meşgul olmuştu.

Yorganına gömülmeden önce derin derin titreyen Draco, "*Ruh Tutulması*" iksiri hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeye koyuldu.

Draco iksirin yeterince basit olduğunu fark etti, bu da Eski Sanatlar hakkında bildiği az şeyle tutarlı görünüyordu. Büyü ve iksir, düelloların sadece spor için yapılmadığı ve rakip büyücülerin çatışmalarını genellikle küçük ordularla savaş alanına taşıdığı bir çağda tasarlanmıştı. Fikir şuydu: Eğer bir büyücü düşmanını canlı olarak ele geçirebilirse, ki bu bir savaşçı için en büyük utançtır, onu ele geçiren kişi düşmanının gücünü kendi gücü gibi özümseyebilecekti. Toplam ve

tam bir fetih. Bu tam da Voldemort'un, defalarca parmaklarının arasından kayıp giden çocuk için uygun bir son olarak göreceği türden bir şeydi. Bu, Harry üzerindeki tam zaferinin etkili ve sembolik bir kanıtı olacak, Voldermort'u inkar edilemez bir şekilde dünyanın en güçlü büyücüsü yapacaktı.

İksirin malzemeleri, o dönemdeki çoğu iksir malzemesi gibi, temel bitki türevleriydi. Draco, hepsi olmasa da çoğunun yerel olarak yetişebileceğini belirtti. Hint kamışı kökü, pelin otu, alıç dikeni, Büyücü Menekşesi (modern metinlerde Cezayir menekşesi deniyor), ökse otu, ayva tohumu ve porsuk ağacından dallar.

Hint kamışı kökü ve pelin otu yenilen büyücünün gücünü ayın gerçek evrelerine bağlardı ve tutulmanın kendisi de gücün fethedilenden fatih olana geçişi için bir katalizörden başka bir şey değildi. Cezayir menekşesi ve alıç kurbanın ruhunun bedeninden çıkarılmasını sağlardı. Porsuk, reenkarnasyonla ilgili efsaneler ne olursa olsun, daha da önemlisi ölümlerin ruhunun öteki dünyaya geçmesini engelleyen güçlü bir bitkiydi.

Draco, Muggle'ların hayaletlerden neredeyse saplantılı bir şekilde korkmalarına rağmen mezarlıklara porsuk dikmeyi sevmeleri ne kadar komik, diye düşündü.

Ayva çekirdeği, fethedilen ile fatihi bağlayarak gücün doğrudan birinden diğesine geçmesi için tek yönlü bir kanal açıyordu. Son olarak, ökseotu demin gücünü artırmaya yarıyordu. Draco bu zarif tekniğe hayran kalmaktan kendini alamadı ve Eski Sanatlar'ın daha şiirsel unsurlarından bazılarının modern büyünün gelişimi sırasında kaybolmuş olmasından dolayı hafif bir pişmanlık duydu. Bu büyüler gerçekten de sanattı ve Draco'nun içindeki estetiğe hitap ediyorlardı.

Draco'nun Eski Sanatlar hakkında bildiği kadarıyla, bir silahın kullanımı bile astronomik olay çok tipikti. Ay ve güneş temelli ritüeller en eski büyü uygulamalarından bazılarıydı. O döneme ait büyü ve iksirlerin çoğunda ay veya güneş büyüsü unsurları bulunurdu; ayın belirli evrelerinde demlenen iksirler, tılsımlar

gün doğumunda yapılan ayinler, gündönümlerinde yapılan ritüeller ve gece yarısı yapılan büyüler. O noktaya kadar iksir çok basit, çok tahmin edilebilir görünüyordu.

Ancak, basitlik burada sona erdi. Eski Sanatlardan beklemesi gerektiği gibi, duygusal bir unsur da vardı. İksirin kendisi sadece iki büyücü arasında bir güç kapısı açarken ve tutulma bir geçiş durumunu zorlarken, bu

tüm büyü'nün anahtarı olan duygusal bileşen. Ham, katıksız nefret. Bir vakum gibi işliyordu, her şeyi kendine doğru çeken bir boşluk, yenilen büyücünün gücünü doğrudan zaferi kazanana aktarıyordu. Bir büyücü bu iksiri yalnızca en nefret edilen düşmanlar üzerinde etkili bir şekilde kullanabilirdi, Voldemort'un Harry üzerinde kullanması için mükemmeldi.

Büyü ne kadar uygun olsa da, giderek daha çok hastalıklı bir şaka gibi görünüyordu. Draco'nun her zaman tartışmasız, kesinlikle güçlü olduğunu varsaydığı biri, büyücü dünyasına boyun eğdirme işini tamamlamak için genç bir çocuğun gücüne ihtiyaç duyuyordu. Harry yavaş yavaş yok olurken Voldemort'un Harry'nin gücünü hortumladığını düşünmek Draco'nun midelerini bulandırıyor. Bu çok yanlış geliyordu.

Draco bu düşüncüyü engellemek için gözlerini kapattı, ama görüntüleri ve fikirleri çalıştıkça daha da canlandı. Draco zihninin gözünde Harry'yi görebiliyordu, Voldemort ona işkence ederken olduğu gibi bağlanmış ve ağzı tıkanmıştı, ama şimdi zorlukla karşı koyuyordu. Mücadelesi zayıfladı ve gözleri bulutlanmaya başladı. Sonunda, telaş ya da tantana olmadan, bağlarının içinde solmuş, göğsünün sürekli inip kalkması sonunda dururken iplere doğru sarkmış gibiydi.

Ve sonra Draco onu duydu. Yüksek, zalim kahkahalar. Voldemort. Sert ses havanın karanlık bir şekilde çatırdamasına neden oldu, sanki Harry'nin gücü Voldemort'unkine eklenmemiş, onu katlamıştı. Karanlık Lord görünmüyordu, ama Draco onun buz gibi varlığını her yerde hissedebiliyordu. Bu soğuk, sert bir nefretti, her şeyi alan ve karşılığında hiçbir şey vermeyen bir güç. Voldemort daha önce de korkunçtu, ama Harry'yi öldürdükten sonra durdurulamaz gibi görünüyordu. Hogwarts düşecek, Britanya parçalanacak ve bu orada durmayacaktı. Asla durmayacaktı.

Gürültülü bir patlama Draco'yu gerçeğe döndürdü. Hızla etrafına bakındı, yarı yarıya babasının yine tepesinde dikilip öfkeyle baktığını görmeyi bekliyordu, ama görülebilen tek kişi Harry'ydi ve görünüşe göre o da derin bir uykundaydı. Draco yere bakarak gürültünün kaynağını buldu, dikkat etmediği bir anda kitap yere düşmüştü. O gün bir kez hayal kurarken yakalandıktan ve bir daha yapmaması için uyarıldıktan sonra kendini çoktan bırakmıştı. İyi bir sicil değil. Hakkını yemeyelim, en azından bu sefer kambur durmuyordu.

Draco eğilip kitabı almak için uzandı ama ellerinin onu kavrayamayacak kadar kötü titrediğini fark etti. Aslında her şeyi titriyordu ve sanki hâlâ uyanıkken gördüğü kâbusa dalmış gibi düzensiz ve sık nefes alıp veriyordu. Böyle olmazdı. Şu anda kendini kaptırmak ona yardımcı olmayacaktı, özellikle de hiçbir şey yardımcı olamayacakmış gibi görünürken.

Kitabı kucağına almak için kendini zorladı ve titremesi geçene kadar kıpırdamadan oturdu. Bu büyü hakkında hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı ve tutulma birkaç hafta daha gerçekleşmeyecek olsa da, Voldemort ya da babası rastgele bir zamanda bilgisini sınamaya karar verebilirdi. Ve her ne kadar artık bunu düşünmek istemese de, malzemeyi bilmesi onun için daha iyi olacaktı.

Draco sinirli bir şekilde, kitap ayracının düştüğünü fark etti. Sayfaları çevirirken homurdandı. *"Önsöz, Ay Büyüsünün Temel İlkeleri, Lanete Karşı Koyma Teknikleri, Ay Bitkileri, Ay Döngülerinin Hesaplanması, Ay Astrolojisi, Büyüler..."*

ÇAT!

Draco beş dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez yüksek bir sesle irkildi. Ancak bu sefer buna kendisi neden olmamıştı.

"Biddy!" Draco şaşkınlıkla bağırarak kitabı tekrar yere düşürdü. "Sana söyledim, beni böyle korkutma!"

Biddy hemen geriye doğru birkaç kısa adım attı, hareket ederken çay tepsisi tehlikeli bir şekilde devrildi. "Efendi Malfoy efendim!" Acınacak halde ciyakladı. "Biddy çok üzgün, Efendi Malfoy, efendim! Biddy bunu bir daha asla yapmayacak, Efendi Malfoy. Lütfen, Efendi Malfoy, efendim, Biddy'yi cezalandırmayın! Biddy sadece Efendi'ye çayını getirmek istiyor, efendim."

O kadar eğildi ki burnu neredeyse yere değecekti. Çay tepsisi elinde sallandı, porselenler şingırdadı ve birkaç küp şeker yere düştü. Draco kızın ortalama bir Malfoy ev cininin acınası sinmişliğine tamamen geri dönmesine şaşırarak gözlerini kırıştırdı, o sırada kızın yüzünde daha önce gördüğü yarayı fark etti ve şimdi de kollarında ve bacaklarında babasının sopasından kaynaklandığı belli olan birkaç yara daha olduğunu gördü. Lucius belli ki Draco'nun kişisel ev elfinin düzgün davranmasını sağlamayı kendine görev edinmişti. Ancak şimdi Draco'nun istediği bu değildi. Omuzları çöktü ve elini ev cücesine doğru sallayarak tepsiyi bırakmasını işaret etti.

"Seni cezalandırmayacağım, Biddy. Zamanım yok ve görünüşe göre bugün zaten yeterince cezalandırılmışsın."

Draco'nun sözleri ona çarptığında Biddy tepsiyi yere bırakmanın yarısındaydı. Tepsi parmaklarının arasından kayıp sertçe yere düşerken çaydanlıktan bir miktar çay döküldü. Alt dudağı cevap vermeye çalışıyormuş ama ne diyeceğini bilemiyormuş gibi titredi ve gözleri sanki az önce dünyanın en büyük iyiliğini görmüş gibi yaşardı. "Efendi Malfoy, efendim?"

Draco içini çekti ve melankolik bir gülümsemeye zorladı. "Sorun değil dedim Biddy. Sen benimsin, babamın değil ve basit bir hata yüzünden seni cezalandırmayı uygun görmüyorum."

O anda Biddy'nin gözleri doldu ve yüksek sesle haykırdı: "Ah, Efendi Malfoy, efendim! Biddy sizin cömert bir efendiyi hak etmiyor! Eğer Efendi Malfoy'un Biddy'den bir şeye ihtiyacı olursa, efendim, sadece isteyin, Efendi Malfoy, efendim!"

Kelimeler yerini kirli yastık kılıfının kenarına yüksek sesle bir burun sesine bıraktı. Draco bu manzara karşısında irkildi -ne kadar da hijyenik değildi- ama alışkanlıklarının iğrençliğini hemen ikinci plana attı.

"Biddy! Şşşt! Babamı koşarak buraya getirmek mi istiyorsun? Kapa çeneni!"

Ev elfinin gürültüsü şatodaki herkesi, özellikle de hâlâ binadaysa Lucius'u zindanlara koşturmaya yeter de artardı bile. Biddy Lucius'un ziyaretini ne kadar istemezse, Draco da o kadar hevesli değildi. Şu anda ihtiyacı olan son şey, ev elfine karşı Malfoy'a yakışmayan davranışları hakkında bir ders daha almaktı.

Biddy hemen alt dudağını ısırды ve başını şiddetle salladı. Draco sanki babasının ya da daha kötüsü Voldemort'un bu gürültüyü araştırmak için hemen çıkmasını bekliyormuş gibi endişeyle etrafına bakındı, ama kimse görünmedi. Sadece Draco, bir ev ve inanılmaz bir şekilde hâlâ uyumakta olan Harry vardı. Draco rahat bir nefes aldı.

"Bu daha iyi, Biddy. Çay için teşekkürler. Birazdan tepsiyi almak için geri gel. Yapacak çok işim var."

Biddy tekrar başını salladı ve fısıldayarak, "Emredersiniz efendim, Efendi Malfoy, efendim! Eğer Efendi'nin Biddy'den başka bir şeye ihtiyacı olursa, Biddy'ye söyleyin, efendim!"

Draco gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Evet, Biddy. Teşekkürler. Şimdi git..." Ve sonra Draco dondu kaldı, Biddy' sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. "Bekle."

Biddy ona soru sorarcasına baktı. "Evet, Efendi Malfoy, efendim?"

Draco kasıtlı bir şekilde konuşurken ev elfini inceledi, "Biddy, az önce *bir şeye* ihtiyacım olursa sormamı söyledin, değil mi?"

Biddy yavaşça başını salladı. "Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim."

Zihninin gerisinde garip bir heyecan uğultusu hissetmeye başlayan Draco sesini yavaş ve sabit tutmaya zorladı kendini. "Ve seni bana babam verdi, yani sadakatin herkesten önce bana, doğru mu?"

"Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim." Biddy kararsızca Draco'ya baktı.

Draco bu yepyeni olasılıklar aleminin farkına vardığında kendini neredeyse patlamaya hazır hissediyordu. Bir ev elfine güvenmek zorundaydı ama bu elindeki en iyi şans gibi görünüyordu, tek şansının bu olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Draco eğildi ve Biddy'ye yaklaşmasını işaret etti. Biddy sanki bir anda ortaya çıkıp ona saldıracak birini bekliyormuş gibi bir o yana bir bu yana baktı ama hemen itaat etti.

Dizlerinin üzerine eğilen Draco, komplocu bir tavırla fısıldadı. "Biddy, sana soracağım her şeyi babama ya da herhangi birine herhangi bir nedenle tekrarlamamalısın. Beni anlıyor musun?"

Gözlerini kocaman açan Biddy heyecanla başını salladı.

"Güzel. Dikkatle dinle. Malikânede benim için iki eşya aramanızı istiyorum. Muhtemelen babamın özel eşyaları arasında bir yerdedirler, bu yüzden dikkatli bir şekilde aramalısın. İlk parça eski bir Muggle pusulasına benzeyen bir kolye. Bunun neye benzediğini biliyorsun, değil mi?"

Biddy yine sözsüzce başını salladı.

"Tamam o zaman. İkincisi piramit şeklinde iki kristalden oluşan bir set. Yaklaşık yumruğum kadar büyükler." Göstermek için yumruğunu havaya kaldırdı ve Biddy'nin otomatik olarak başını eğme tepkisini kaçırmadı. İçini çekti ve başını salladı. "Oh, ve bu çok önemli. Kristalleri buraya, kalenin içine getirmeyin. Voldemort onları kendi korumalarında bir gedik olarak algılayacaktır."

Biddy tereddüt etti, sonra sessiz bir sesle, "Efendi Malfoy, efendim, Biddy onları nereye getirecek?" diye sordu.

"Senden yapmanı istediğim diğer şey de bu. O şeyleri aramaya başlamadan önce, kaleden bir çıkış yolu bulmak için buradaki zindanları araştırmanı istiyorum. Eski bir tünel, gizli bir geçit, birinin görünmeden koğuşların ötesine kaçması için olası herhangi bir yol. Bir kaçış yolu olmadan, diğer her şey değersizdir. Pusulayı bulduğunuzda bana getirin. Kristalleri bulduğunuzda, birini kale duvarlarının dışına, kaçış çıkışının yakınına koyun. Diğer kristali. Onu Hogwarts'a getirmeni istiyorum. Yapabilirsen Dumbledore'a ver. Ona... ona sadece bunu saklamasını, benden geldiğini ve umarım Harry Potter ve benim çok yakında okula döneceğimizi söyle. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, Efendi Malfoy, efendim." Biddy'nin yanıtı yüksek, sıkı bir . Yeniden titremeye başlamıştı.

Draco dudaklarını büzdü. Biddy'nin korkmasına ve onu ifşa etmesine izin veremezdi. "Beni dinle, Biddy. Eğer bunu yapamayacaksan ya da babama bundan bahsetmek zorunda kalacağını düşünüyorsan, hemen bana haber ver. Sana bunların hiçbirini yapmamayı söyleyeceğim. Gerekirse sana giysi veririm ama bunların hiçbirini ifşa etmene izin veremem.

Ev cini ona baktı, gözleri hiç olmadığı kadar genişti, belli ki ne söyleyeceğinden emin değildi. Bir ev elfine, özellikle de Malfoy'un ev elfine herhangi bir seçenek sunulması pek sık rastlanan bir durum değildir.

Draco dişlerini sıktı. Bunu bir ev elfine itiraf etmekten nefret ediyordu, özellikle de yüksek sesle, ama tek yol bu gibi görünüyordu. "Biddy, bir şeye ihtiyacım olursa sadece sormamı söylemiştin. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Bunu sensiz yapamam. Bunu benim için yapabilir misin?"

Bir saniye içinde Biddy'nin ifadesi korkudan kararlılığa dönüştü ve kararlı bir şekilde fısıldadı, "Efendi Malfoy, efendim, Biddy zarif Efendisine verdiği sözü tutuyor. Eğer Efendi Malfoy Biddy'den bir şey istiyorsa, Biddy tam da Efendi'nin istediği şeyi yapmak istiyor. Biddy zindandan çıkış yolunu ve Efendi Malfoy'un istediği şeyleri bulacak. Biddy, Efendi Malfoy'un sırlar."

Draco sonunda uzun saatler sonra hissettiği ilk gerçek izin verdi. "Teşekkür ederim, Biddy. şimdi git ve acele et. Zamanımız yok. atık."

Draco'nun daha önce bir ev elfinde görmediği kadar kendinden emin görünen Biddy bir kez başını salladı, ondan bir adım geri çekildi ve keskin bir çatırtıyla gözden kayboldu.

Draco onun az önce bulunduğu yere baktı, zihni olayların aniden değişmesiyle allak olmuştu.

Bu dünyanın en iyi planı değildi, hiçbir şekilde. Tüm kaderini bir ev elfinin ellerine bırakıyordu. Garip bir şekilde ona güvenebileceğini hissetti. Sadece hizmetkârı olduğu ve bir emir verdiği için değil, bir şekilde onun gerçekten kendisine yardım etmek istediğini hissetmişti. O sadece bir ev elfiydi, zavallı bir ev elfi, ama belki bunu yapabilirdi. Belki... sadece belki.

Bir ıkış yolu var.

Aniden gelen umutla başı dönen ve biraz da sersemleyen Draco sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı. Yüzüne yayılan geniş sırtıtışı saklamaya bile çalışmadı; duygularındaki bu tamamen değişimin tadını çıkartıyordu ki birdenbire gözlerini kocaman açarak yeniden dik oturdu. Başını hücreesine doğru çevirdi. Harry hâlâ olduğu gibi kıvrılmış, derin bir uykudaydı ve Draco ile Biddy arasındaki tüm konuşmalardan habersizdi.

Potter! Potter'a söylemeliyim!

Draco neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı ama durmadan önce hücreye doğru sadece iki hızlı adım atabildi. Orada öylece durdu, ağzı açıktı, planının her bir parçasını dökmeye hazırđı ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Babası ona her zaman planlarını ele vermenin riskli bir hareket olduğunu öğretmişti. Tek bir kişiye daha söylersen, artık

Sır. Bunu yaptığınızda her şey üzerindeki kontrolünüzü kaybedersiniz. Arada sırada, belki de Lucius haklıydı.

Harry, en hafif tabirle, dengesiz bir durumdaydı. Tahmin edilemez, aykırı, tartışmacı. Nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi? Tek kelimesine bile inanmayabilirdi ya da Draco'ya duyduğu öfke algısını çarpıtabilirdi. Her iki durumda da, zaten kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını düşünen bir adamdı, o halde Harry'nin ağzından kaçırıp Lucius'a, hatta Voldemort'a bir planın ipuçlarını vermesini ne engelleyebilirdi ki? Draco Harry'ye söyleyerek sadece planı değil, Voldemort öğrenirse kendi hayatını da riske atacaktı.

Hayır, Harry'ye söyleyemezdi. Bu plan sahip oldukları tek şanstı ve herhangi bir şey için bu şansı riske atmak intihardı.

İntihar.

Draco'nun midesi yine rahatsız edici bir şekilde geri sıçradı. Harry'nin açlık grevi ne kadar uzun sürerse, intihar girişiminin başarılı olma olasılığı da o kadar artıyordu. Hücrenin zeminine kıvrılmış, mışıl mışıl uyurken, Draco'nun her zaman küçümsediği inatçı, yıkılmaz kahramandan çok, çok fazla şey yaşamış küçük, savunmasız bir çocuğa benziyordu. Bunu düşünmek korkunçtu, izlemek ise daha da kötüydü; Draco eğer önlenebilecekse bunun devam etmesine izin veremezdi. Evet, Harry'ye kesinlikle söylemeliydi.

Draco bir kez daha konuşmak için ağzını açtı ama yine kısa kesti.

Ya başarısız olursa?

Bu plan sadece bir kaçış şansıydı, o da çok küçük bir şans. Bu düşünce onu ne kadar korkutsa da, işe yaramama ihtimali yüksekti ve Harry'yle birlikte hâlâ burada sıkışıp kalmış olacaktı. Harry Draco'nun kaçış planına inanıp da başarısız olursa, Voldemort'un onu ele geçirme zamanı geldiğinde hâlâ sağlıklı ve dinç olacaktı. Bu onun nihai başarısızlığı olurdu; Voldemort'un onu öldürmesine izin vermek. Harry umutla büyüyen bir insandı ve Draco ona herhangi bir kaçış umudu sunarsa, tam olarak bu olacaktı.

Draco alt dudağını ısırđı ve hayal kırıklığıyla ayağını bir kez yere vurdu. Harry'ye bunu yapamazdı; ona sahte umutlar verip sonra da ona bir kez daha ihanet edemezdi. Voldemort'un eliyle ölmesine izin vermek muhtemelen açlıktan ölmesine izin vermekten daha acımasızcaydı.

"Beni öldürmene izin vermeyi bile tercih ederim."

Harry'nin uyuyan haline bakarken Draco'nun kafasının içinde bu kelimeler dans ediyordu. Eğer kaçmayı asla başaramazlarsa ve intihar girişimi başarısız olursa, Harry Draco'dan o korkunç iyiliğı isteyebilirdi. Harry'nin güvenine tekrar ihanet etme fikri yutulması zor bir hapsa, bu çok daha kötü bir hap olacaktı ve Draco böyle bir şeyi asla yapamayacağını şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu.

Ona söyleme ya da söyle; kötü seçenek ya da daha kötüsü; iki seçenek de pek cazip değildi, ama Draco'nun görebildiğı kadarıyla gerçekten yapabileceğı tek bir seçenek vardı. Bu büyük bir riskti, ama Harry'nin durumu çok kötüleşene kadar almaya değer bir riskti. Açıklanamayacak kadar acı verse de, Harry Draco'nun ona ihanet ettiğini düşünmeye devam etmek zorundaydı. Harry . Kimse bilemezdi.

Topuklarının üzerinde dönerken Draco'nun omuzları kederle çöktü. Bıraktığı kitabı yerden aldı ve sandalyesine geri yığıldı. Kendini çok yalnız hissediyordu ama bununla yaşayabilirdi. Nasıl olsa geçici olacaktı. Yakında kaçacak, bir Ölüm Yiyen olarak kabul edilecek ya da ölecekti. Zindanda saat ya da gün ışığı olmadan mahsur kaldığı için tam zamanı unutmuş olsa da, Draco güneş tutulmasına iki haftadan biraz fazla kaldığını biliyordu. En fazla on altı gün. Artık her şey beklemeye kalmıştı.

Biddy zindanlara çay ve sandviçten başka bir şey getirene kadar neredeyse tam bir gün geçmişti. Bu süre , *Ruh Tutulması* iksirini anlatan sayfalar Draco'nun hafızasına iyice kazınmıştı, dikkatli bir çalışmayla değil, uzun süre boş boş baktığı için. Ayrıca ay astrolojisini de çözmüştü.

(Ay Başak burcunda), Bakanlık tarafından takip edilemeyen on dört yeni büyü öğrendi ve potansiyel olarak yararlı iki afrodizyak için iksir buldu. Tam bir zaman kaybı değildi, diye düşündü. Duvara bakmaktan biraz daha iyiydi ve Harry'yi izlemekten çok çok daha iyiydi.

Çocuk hâlâ hücrenin uzak duvarına yaslanmıştı. Harry saatler boyunca sadece bir kez, o da tuvaletini yapmak için kımıldamıştı. Gözlemin kaba doğası bir yana, Draco Harry'nin susuz kalmaya başladığını söyleyebilirdi. Draco kendini bir kez daha Harry'ye olası kaçış planından bahsetmek isterken buldu, ama hangi hareket tarzının daha zalimce olduğu konusunda daha da kararsız kaldı. Sonunda dilini ısırmayı ve sessiz kalmayı seçti. Harry resmin tamamını görebilseydi, Draco onun da böyle olmasını isteyeceğinden emindi.

Harry'nin bu dövüşü kaybetmemesi için pek çok neden vardı ve Draco bunu anlıyordu. Bu onun kahrolası Gryffindor gururuydu. Şiddetli rekabet duygusuydu; kazanma ihtiyacıydı. Harry'nin sahip olduğu ve Voldemort'un umutsuzca aradığı güç de onunla birlikte ölecekti. Harry'nin büyücü dünyasına son hediyesi.

Bu harika bir Noel hediyesi ve daha Eylül ayındayız, diye düşündü Draco hayıflanarak.

Yine de Harry'yi bu şekilde izlemek işini kolaylaştırmıyordu.

İlk iyi haber, yani bir kaçış yolu, nihayet gıcırdayan, ciyaklayan bir ev cini şeklinde geldiğinde, Draco umudunu kaybetmemesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Bidy kalenin altındaki labirent gibi geçitleri ve yeraltı mezarlarını araştırmak için saatlerini harcamıştı. Çoğu lanetlerle, demir parmaklıklarla ve hatta birkaç göçükle kapatılmış olsa da, sonunda kale koğuşlarının dışındaki ormana güvenli bir geçiş sağlayan doğal bir mağaraya çıkan, neredeyse bir kilometre uzunluğunda bir yol bulmuştu.

Geçidin ötesine geçtiklerinde açıkta ve yalnız kalacaklardı. Bu sorun için Draco eserlere güveniyordu.

Pusula yön bulmuyordu; onu takan kişinin ve yaklaşık yirmi metre içindeki herhangi birinin yerinin sihirli bir şekilde tespit edilmesini önlemek için sihirli bir şekilde değiştirilmiş bir Mislocator'dı. Harry'yi yakaladığı gece bunu takmıştı ve şimdi ikisini de kurtarmanın anahtarıydı. Draco bununla kalenin altındaki geçitlerde ve koğuşlarda büyü tarafından izlenmeden hareket edebilecekti. Eğer biri onu fiziksel olarak yakalarsa, bunun bir faydası olmayacaktı ama Draco bir adım önde olmanın yeterli olacağını umuyordu.

Tabii bir de ormanda, yardımdan kilometrelerce uzakta, Hogwarts'tan kilometrelerce uzakta mahsur kalmak gibi küçük bir sorun vardı. Kristal piramitlere işte bu noktada ihtiyaç vardı. Bunlar bir tür Portkey ve bir güdüm cihazı meleziydi. Bir tarafı aktive edildiğinde, kişiyi hemen diğer kristalin bulunduğu yere götürüyordu. Belirli bir yer için büyülenmesi gerekmediğinden, normal bir Portkey gibi Bakanlık tarafından takip edilemiyordu. Çok kullanışlı, çok yasadışı. Ne kadar kullanışlı olursa olsun, iki yarı arasındaki büyümlü bağlantı Voldemort tarafından koğuşlarda bir gedik olarak algılanacaktı, bu yüzden kaleye sokulamazdı. Ancak Biddy bir yarısını Hogwarts'a yerleştirmeyi başarırca, Draco'nun yapması gereken tek şey fark edilmeden koğuşların ötesine geçmek ve oradan Portkey'i kullanmak olacaktı.

Çok basit, ama çok kurnazca. Elbette işe yarayacaktı. O, Draco Malfoy, planı tasarlamıştı.

Yani, sadece parçaları olsaydı işe yarayabilirdi. O zamana dek ileriye düşünmek için erken bir zamandı. Şimdilik Draco'nun elinde olan tek şey bir ev elfinin kaleden güvenli bir geçiş olduğuna dair sözüydü. Bu da fazla bir şey değildi.

Draco hayal kırıklığıyla iç çekerek kitabını kapattı ve umursamazca bir kenara fırlattı. Şu anda tek istediği biriyle konuşabilmektir. İçindeki sıkıntıları boşaltmaya ihtiyacı vardı, ama aynı zamanda saatlerdir söylemek istediği bir şeyi de söyleyebilmeliydi. Ne yazık ki, tek potansiyel dinleyicisi de pek konuşkan değildi. Ayrıca, Draco'nun söylemek istediği şey

söylemek istediği gibi, kimseye söylenemezdi. Harry'ye bile, her ne kadar mesaj onun için olsa da.

Draco, Harry'ye doğru bir bakış atarak esirini inceledi. Harry hâlâ duvara yaslanmıştı, ama şimdi vücudu rahatlamış ve gözleri kapanmış görünüyordu. Büyük yine uyuyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra buna şaşmamak gerekirdi. Draco bir an kararsızca alt dudağını çiğnedi.

"Potter?" diye fısıldadı olabildiğince sessizce. Harry yanıt vermedi.

Draco başını eğdi. Belki biraz daha yüksek sesle? "Potter?"

Harry uykusunda homurdandı, dönüp yan tarafını duvara dayayarak kıvrıldı ve usulca horlamaya başladı.

Draco dudaklarını birbirine bastırdı. Harry farkında olmasa bile söylemek için tek şansı bu olabilirdi. Gözlerini kapadı ve yavaş, derin bir nefes aldı.

"Potter, muhtemelen bu umurunda bile değil ama gerçekten dinlemiyor olsan da söylemek zorundayım. Belki buradan canlı çıkarsak sana gerçekten anlatırım. Çıkamazsak da zaten bir önemi kalmayacak."

Draco durakladı ve tek gözünü açtı. Harry kıpırdamamıştı ve hâlâ horluyordu. Draco içini çekti ve kucağında ellerine baktı.

"Sana teşekkür mü etsem... yoksa kendimi '*Avada-Kedavra*'lamadan önce seni yok mu etsem bilemiyorum. Büyük şansımı mahvettin. Sonunda her şeyi doğru yaptığımı düşünmüştüm ama sen her şeyi mahvettin. Ama bunu beklemeliydim. Benim için her şeyi mahvettin."

"Bunu neden yapmak zorundaydın? Kahretsin, *nasıl* yaptın? Ne yaptığını bile bilmiyorum ama senin hatan olduğuna eminim. Seni suçlamamı söyledin, sanırım suçlayacağım."

"Beni kökünden söktünüz, sonra da Profesör Sprout'un kanlı Mandraklarından biri gibi asılı bıraktınız. Şimdi neden bu kadar yüksek sesle bağırdıklarını anlıyorum."

Draco onun tutarsız düşünceleri ve saçmalıkları karşısında dehşetle başını salladı. "Tanrım Potter, ne çalışıyorum ki? Ben bile Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Beni içine soktuğun bu karmaşa için senden nefret ediyorum. Hayatımı mahvetmek için yaptığın her şey için senden nefret ediyorum. Sonunda, başımıza ne gelirse gelsin, bilmediğim bir sebepten dolayı üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Gerçekten üzgünüm. Ve her şeye rağmen, nedenini gerçekten anlamasam da, umarım bir şekilde bunu sana kanıtlama şansım olur.

"Yapabilir miyim

bilmiyorum." Ve Harry

horlamaya devam etti.

Draco bir kez gözlerini kırptırdı ve yanağından aşağı süzülen ılık bir gözyaşıyla karşılaşınca pek de şaşırmadı. Bu kez onu silme katlanmadı.

Bir gün daha geçti, belki daha fazla. Draco tam olarak anlayamıyordu. Biddy yiyecek getirmeye devam etti, ama ne bir haber, ne de bir kolye. Perişan bir ev elfinin kötü haberlerle gelmesi yeterince iç karartıcı değilse, Harry'yi izlemek daha da kötüydü. Artık neredeyse tüm zamanını uyuyarak ya da en azından uyuyor gibi görünerek geçiriyordu. Draco arada bir Harry'nin hayatta olup olmadığını görmek için ona daha yakından bakıyordu. Harry'nin göğsü durmadan inip kalkmaya devam ediyor, Draco da gözlerini hızla başka tarafa çeviriyordu.

Lucius bir kez ziyaret etmişti, Draco' nasıl görmek için değil, *Ruh Tutulması* iksiri hakkındaki bilgisini sınamak için. Draco zamanın nasıl geçtiğini anlamasa da, yaklaşık iki hafta kaldığını biliyordu.

Babası *onu hayal kırıklığına uğratmayacağımdan kesinlikle emin olmak istiyor olmalı*, diye düşündü Draco babasının tüm sorularını yanıtlarken. Adım adım prosedürlerden bahsetti, malzemeleri sıraladı, teoriyi anlattı, tüm bunları yaparken de bir Malfoy'a yakışır şekilde sakin ve kendinden emin bir tavır takındı. Hatta Harry'ye doğru iyi yerleştirilmiş birkaç alay bile fırlattı.

Lucius tatmin olmuş görüldüğünde gitti ve Draco'ya uyuyan bir tutsağın arkadaşlığından ve bir ev elfinin ara sıra yaptığı ziyaretlerden başka bir şey bırakmadı. Bidy her seferinde eserleri bulamadığı için neredeyse gözyaşları içinde gelse de, Draco bu ziyaretleri dört gözle beklemeye başlamıştı.

Bidy bu kez her zamanki keskin *çatırtısıyla* ortaya çıktığında Draco yorgun bir gülümsemeye ona bakarken kucağındaki kitaptan başını zorlukla kaldırdı.

"Lo Bidy. Bana yiyecek güzel bir şey getirdin mi? Istakoz? Yer mantarı? Arsenik?"

Heyecanlı, boğuk bir çığlık sonunda ona iyice bakmasını sağladı. Ağlamak yerine, heyecandan ayak ayak üstüne atıyordu. Elinde küçük bir kutu taşıyordu.

Draco'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve kutuyu ondan almak için öne doğru eğildi.

"Onu bulmuşsun," diye fısıldadı nefes nefese. "Neredeydi?"

"Efendi Malfoy, efendim, Bidy kütüphanenin altına bakıyordu, efendim, Gabby Bidy'yi gördü ve Bidy'ye sordu, 'Efendi'nin eşyaları arasında ne arıyorsun, Bidy? Bidy de ona, Efendi Malfoy efendim, Bidy'nin Efendi Malfoy için bir kolye aradığını söyler. Bidy Gabby'ye kolyenin neye benzediğini anlatıyor ve Gabby Bidy'ye 'Gabby o kolyeyi Efendi'nin yatak odasında görüyor' diyor."

Bunun üzerine Draco arkasına yaslandı ve keskin bir nefes aldı. "Babamın yatak odasından bir şey mi aldın?"

Bidy'nin heyecanı neredeyse anında titremenin gölgesinde kaldı. "Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim. Bidy bunu yapmak zorundaydı, efendim ve Bidy yakalandığında kötü bir ceza alacak, ama siz Bidy için önemlisiniz, Efendi Malfoy, efendim. Bidy yardım etmek zorundaydı. Bidy, Efendi Malfoy'un mutsuz olmasına izin veremezdi, efendim."

Draco bir şey söylemek için ağzını açtı ama boğazının tıklandığını fark etti. Babasının yatak odasından bir şey almak gibi bir suç için Draco kendisinin bile fiziksel olarak cezalandırılacağını biliyordu.

Öte yandan Biddy muhtemelen hayatını kaybetmişti.

Draco kutuyu açınca, eski püskü bir Muggle pusulasından başka bir şeye benzemeyen, alışılmadık bir obje çıktı ortaya. Çok acınası, çok önemsiz görünüyordu; üç aşamalı kaçış planının ikinci parçasıydı.

"Biddy, teşekkür . Çok teşekkür ederim. I... Ben... sadece dikkatli ol, tamam mı? Hala ihtiyacımız var..."

Zindan kapısının gürültüyle çarparak açılması Draco'yu cümlesinin ortasında dondurdu. Hücreden ikinci bir ses, keskin bir acı nefesi geldi. Draco arkasını döndü ve Harry'nin uyandığını, elini sıkıca alnına götürdüğünü gördü.

Voldemort.

Draco kutuyu cüppesinin cebine sokarken ayağa fırladı. "Biddy!" diye fısıldadı kısık sesle. "Çık git buradan! Git!"

Biddy başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu, Voldemort'un Lucius ve Kilkuyruk'la birlikte koridorun köşesini dönmesinden sadece bir an önce.

Draco tek dizinin üzerine çöktü. "Lordum."

Voldemort onun birkaç adım önünde durdu. "Malfoy, baban bana *Ruh Tutulması* iksirini hazırlamakta usta olduğunu söyledi."

Draco neredeyse şaşkınlıkla başını kaldıracaktı ama kendini tutmayı başardı. Voldemort neden şimdi sorsun ki? Güneş tutulması iki hafta daha gerçekleşmeyecekti. Yine de Draco tarafsız bir şekilde, "Evet, Lordum," diye cevap verdi.

". " Voldemort'un çizmelerinin parmakları döndü.

Draco ihtiyatla başını kaldırdı. Lucius onunla göz göze geldi ve başıyla ayağa kalkabileceğini işaret etti. Draco ayağa kalktı ve Voldemort'un şimdi hücrenin önünde durduğunu, kollarını cüppesinin içine sokmuş, Harry'ye küçümseyerek baktığını gördü. Draco kendini hazırladı, Voldemort ile Harry arasında bir başka destansı yüzleşmenin başlangıcını görmeyi bekliyordu. Beklentileri boşa çıktı.

Daha önce Karanlık Lord'a meydan okuduğunu gelen en şiddetli şekilde göstermiş olan Harry kıpırdamamıştı bile. Onun yerine yerde oturmuş, Voldemort'a soğuk soğuk bakıyordu.

"Bu ne Potter?" Voldemort elleriyle alaycı bir tavırla işaret etti.
"Bugün beni eğlendirmek için dans etmeyecek misin? İçinde hiç mücadele kalmadı mı? Benim için ne kadar sıkıcı."

Harry birkaç saniye bakmaya devam etti ve sonra çok alçak sesle, çok kasıtlı bir şekilde konuştu, ancak sesi fark edilir derecede ince ve kuruydu. "Sana bu zevki tattırmazdım."

Voldemort parmaklıklara bir adım daha yaklaştı ve Harry alnındaki acıya karşı gözle görülür bir şekilde irkildi. "Pasif protesto, öyle mi? Hiçbir şey fark etmez. Beni inkâr etmeye çalışırsan, Potter, başarısız olursun. Kaybettin.

Dumbledore kaybetti." Kötü niyetle sırıttı. Bulunduğu açıdan Draco neredeyse Voldemort'un ağzında köpek dişlerinin olması gereken yerde parlayan sivri dişler gördüğünü sanacaktı.

"Hayatının sahibi benim, Potter," diye devam etti Voldemort, çocuktan bir tepki almaya çalışarak. "Yakında seni daha da tamamen ele geçireceğim."

Bunun üzerine Harry gülümsedi. Kötü niyetle dolu, hastalıklı, çarpık bir gülümsemeydi bu. Bu kesinlikle Voldemort'un vermeyi umduğu tepki değildi ve Karanlık Lord öfkeyle ters ters baktı.

Kılkuyruk kısa bir adım öne çıktı. "Lordum, sanırım Potter'ın oğlu aklını kaçırmış."

"geldiğim şey onun akli değil," diye tısladı Voldemort. "Onun kanı için geldim."

Draco daha gözünü kırpmadan Voldemort'un asası havada savruldu. Harry aniden ayağa kalktı. İrkilerek attığı protesto çığığı, kalın bir tıkaç ağzını bir kez daha sarınca kısa kesildi. Aynı anda duvara çarptı ve orada asılı duran prangalar el ve ayak bileklerine sıkıca dolandı. Malfoy zindanlarının aksine, bu prangalar o kadar aralıklıydı ki, Harry'nin minyon gövdesi acı verici bir şekilde sınırına kadar gerildi ve neredeyse hiç harekete izin vermedi.

Voldemort dudak bükerek onayladı. "Malfoy, hücreyi aç."

Draco babasının harekete geçmesini bekledi, ama Lucius bir adım bile atmayınca Draco artan şaşkınlığı ve paniğıyle artık harekete geçmesi beklenen kişinin kendisi olduğunu anladı. Elleri anahtar ve kilidi karıştırırken zihni daireler çiziyordu.

oluyor? Potter için geliyor olamaz. Çok erken!

Anahtar kilide takıldı ve kapı kayarak açıldı. Draco beklendiğı gibi başını eğerek hızla yana çekildi ve Karanlık Lord'un geçmesine izin verdi. Kılkuyruk Voldemort'u hücreye kadar takip etti, ama Lucius geride durdu ve eliyle Draco'ya kendisiyle birlikte geri çekilmesini işaret etti.

Hücreden uzaklaşırken bile Draco'nun tüm dikkati Harry'nin üzerindeydi. Harry'nin hareketleri zaten kısıtlanmış olacaktı, ama mücadele etmeye bile çalışmıyordu. Alnındaki acı yüzünden birkaç kez seğırdi ve tepkisini kontrol altına almaya çalışırken çenesinin kaslar gerildi, ama gözleri sabit, karanlıktı ve meydan okurcasına kısılmıştı.

Voldemort güldü. "Gryffindor cesareti, hâlâ öyle mi? Cesaretle aptallık arasındaki farkı hiç öğrenemedin. Ama ailen de öğrenmedi."

Harry sinirlenmeye başladı, ama aynı hızla sakin sakin bakmaya devam etti. Draco olayların bu beklenmedik dönüşü karşısında kendi panik duygusuyla savaşıyor olsaydı, etkilenebilirdi. Ama şu mantıklı düşünmeye çalışmakla meşguldü ve kendi kendine Voldemort'un Potter'ın peşine düşmüş olamayacağını söylüyordu. Draco zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olabilirdi ama iki hafta öylece ortadan kaybolmuş olamazdı.

Voldemort sadece en sevdiği oyuncağıyla oynamaya geliyordu; tutsak bir Harry Potter. Evet, her şeyin bitmesini beklerken Karanlık Lord için bu sadece bir oyalanmaydı. Hepsi buydu. Sadece bir oyalama.

Kılkuyruk cüppesinin içine uzanıp Voldemort'un ayin hançerini çıkardığında Draco'nun düşünce çizgisi aniden durdu. Hançeri avuçlarının içinde düz bir şekilde Karanlık Lord'a uzattı. Voldemort'un gözleri meşale ışığında kristalleşmiş kan gibi parlarken, Kılkuyruk'a bakmadan hançeri kabul etti. Yüzü sapkın bir zevkle çarpılmış olan Voldemort, bıçağın ucunu Harry'nin gömleğinin manşetine dayadı.

Harry hançerin ucunun tenine bu kadar yakın tepki olarak gözle görülür bir şekilde kaskatı kesildi. Alnında ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı ve sol göz kapağı yara izinin acısına tepki olarak delicesine seğiriyordu.

Yine de göz temasını kesmedi, kaçmaya çalışmadı, bıçak kolunun kumaşını temiz bir şekilde kesip koluna kadar girdiğinde bile Dirsek.

Draco izlerken, kendi yakasının altında ter birikmeye başladığını hissedebiliyordu. Zindanlardaki hava sıcak ve ağırlaşıyor, onu boğmakla tehdit ediyordu.

Bunun gerekiyordu! Şimdi olmaz! Ben hazır değilim. Bundan nasıl haberim olmaz? Aman Tanrım. Harry.

Voldemort hançeriyle ikinci bir hızlı vuruş yaptı ve Harry'nin önkolunun en kalın yerinde derin bir yara açtı. Harry tıkaçı sertçe ve boğazında bir çığlık yükselip söndü. Kan

yaradan sızmaya başlamıştı bile, kolundan aşağı hızla sızıyor ve gömleğinin kolundaki kalıntıları lekeliyordu.

Voldemort muzaffer bir dişlerini gösterdi, sonra eliyle bir işaret yaptı. "Kılkuyruk."

Küçük büyücü cebinden küçük bir cam şişe çıkardı ve Harry'ye doğru ilerledi, Harry ona genellikle sadece Voldemort'a ayırdığı nefret dolu ve suçlayıcı bir bakış fırlattı. Voldemort'un aksine, Kılkuyruk .

"Bitir şu işi Kılkuyruk!" Voldemort tısladı. "bir borca bakacak kadar zayıf bir hizmetkârım olamaz. Ona hiçbir şey borçlu değilsin ve eğer bu hatayı yaparsan, *bana* hayatını ödersin."

Kılkuyruk çılgınca bir telaşla Harry'yle arasındaki mesafeyi kapattı. Beceriksizce şişeyi kanla doldurup tıpayla sabitlerken gözlerini yere dikti ve hızla geri çekildi.

Voldemort'un gözleri Harry'ye dönmeden önce sinmiş hizmetkârını taradı.

"Neredeyse yazık olacak," diye burnunu çekti. "Çırpınışını izlemek beni çok eğlendirirdi Potter, ama görünüşe göre bunu yapmak için son şansını da harcadın."

Birden Harry'nin yüzüne doğru eğildi. Harry'nin gözleri sıkıştı, çenesindeki ve boynundaki kaslar gerildi. Voldemort onun yüzüne doğru sessizce güldü, sonra fısıltının biraz üstünde bir sesle konuştu.

"Bitti, Potter. Öleceksin. Hogwarts düşecek. Tüm Britanya onu takip edecek. Bu gece sana işkence etmeyeceğim, Potter. Mudblood arkadaşlarınıza nasıl işkence edeceğimi düşünmeniz için sizi bilinçli bırakmayı tercih ederim. Keyfini çıkarmalısın. Bu."

Harry bariz bir çabayla gözlerini zorla açtı ve Voldemort'a baktı, yüzleri sadece birkaç santim ayrıydı. Sonra, yavaş yavaş, Harry'nin

Acı dolu yüz ifadesi kayboldu ve ağız tıkalı olsa bile yerini sert, garip bir şekilde kendinden emin bir gülümsemeye bıraktı.

Draco beyninin bir bölümünde, muhtemelen dünyanın en güçlü iki büyücüsünü karşı karşıya gördüğünü fark etti. Beyninin geri kalanı ise kendini yere düşmekten korumak için umutsuzca mücadele ediyordu. Fazla sürmezdi; dizleri fena halde titriyordu. Her şey çok hızlı bir şekilde elinden kayıp gidiyordu.

Kafasının etrafındaki sisin içinden Voldemort'un, Kilkuyruk peşinde olduğu halde hücreden çıkışını izledi. Voldemort'un hücreyi emniyete alma emrine otomatik olarak itaat ettiğinin farkında bile değildi.

Anahtar kilide takılınca Harry'ye baktı ve günlerdir ilk kez bir çift yeşil gözün kendisine baktığını gördü.

Kelepçeler şak diye açıldı. Harry yere düşmedi, ama kendi idam mangasıyla memnuniyetle yüzleşen bir deli gibi sabit durdu. Kolları iki yanına düştü, sol kolundan hâlâ sürekli kan damlıyordu, ama akıntıyı durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. Yüzü soğuk bir meydan okuma maskesiydi. Gözlerinde manyakça bir parıltı vardı ve Draco nedenini biliyordu. Harry hâlâ tutulmadan önce ölmeyi bekliyordu, Voldemort'a yapılmış sapıkça bir eşek şakası gibi. Birkaç dakika sonra Harry arkasındaki taş duvara yaslandı ve yavaşça yere kaydı, tıpkı Voldemort gelmeden önce olduğu gibi.

Gözlerini bir kez bile Draco'dan ayırmadı.

"Genç Malfoy." Voldemort'un sesi Draco'nun ensesini gıcırdattı ve hızla dönüp alçak bir eğimle çömeldi.

"Evet, Lordum?"

"Önümüzdeki günlerde Potter'ı dikkatle gözlemlemenizi bekliyorum. Bir kaçış yolu bulduğuna oldukça inanmış görünüyor. Elbette aptalca ve temelsiz bir düşünce, ama işi şansa bırakmayın. Potter'a böyle bir şans vermeyeceğinizden eminim, ama kendinizi uyarılmış sayın."

Draco zihinsel olarak tereddüt etti. Karanlıklar Lordu bir şeyden mi şüpheleniyordu? Hayır, olamazdı. *Şimdi kayma, Draco. Sakin ol. Sakin ol.* "Evet, Lordum."

Voldemort durakladı ve Draco o ışıltılı kırmızı gözlerin başının tepesine dikildiğini neredeyse hissedebiliyordu. Voldemort sakın sakın konuştu, "Bu iksiri yapmak için gerekli prosedürleri bildiğini söylerken bilgini abartmadığına inanıyorum. Bir saat içinde McNair'i seni nöbetten alması için göndereceğim. Hazır olduğunuzdan emin olun."

Draco midesinin sert bir düğüme dönüştüğünü hissetti. "Evet, Lordum." "Ayağa kalk."

Draco kızgın bir demire yapışmış gibi ayağa fırladı ama gözlerini Voldemort'un yüzünden ayırmadı. Voldemort'un boynuna doğru uzanışını kalbi küt küt atarak izledi. Draco korkunç bir an için Voldemort'un onu boğarak öldüreceğinden korktu, ama onun yerine tek bir uzun parmağını uzattı ve boynunun dibinde yavaş yavaş iyileşen hançer yarasına bastırdı. Dokunuş buz gibi yakarak etini keskin bir şekilde dondurdu ve omurgasında derin bir ürperti belirdi. Draco'nun tek yapabildiği, kendini geri çekme dürtüsünü .

Voldemort onun tepkisini fark etmemiş gibi görünüyordu. "Bunu büyüyle iyileştirmedin," dedi.

Draco Voldemort'un bundan memnun olup olmadığını anlayamadı. Sesi konuşamayacak kadar kısılmıştı, o yüzden sadece başını salladı.

Voldemort bir an için bunu düşündü. Sonunda elini geri çekti. "Sana verdiğim bir işareti gururla taşıyorsun ve acıdan ." Sesi tatmin olmuş gibiydi. "Karanlık İşaret'i iyi taşıyacaksın."

Voldemort aniden olduğu yerde döndü ve çıkışa doğru yürüdü. Kilkuyruk onu yakından takip etti ve Lucius da tam ona ayak uydurmak üzereydi ki Draco pelerinin kenarını kavradı.

Lucius sinirli bir ifadeyle Draco'ya baktı ve Voldemort'un geçitten uzaklaştığından emin olmak için omzunun üzerinden bir göz attı. "Ne istiyorsun, Draco?" diye hırladı. "Benim Bu gece için yapmamız gereken birkaç önemli hazırlık var."

Draco sakinleştirici bir nefes aldı. "Baba, bunu neden şimdi yapıyoruz? İksiri hazırlamak için yani. Güneş tutulmasına daha iki hafta var, değil mi?"

Lucius cevap vermek için ağzını açtı ama tekrar kapattı ve oğlundan bıkmış gibi gözlerini tavana doğru devirdi. Dişlerini sıkarken boynundaki kaslar gerildi. "Draco, bana bu iksiri iyice çalıştığını söylemiştin. Bu noktada beceriksizliğe kesinlikle tahammül edilemez!"

"Ama baba, ben okudum!" Draco itiraz etti. "O iksirin her sayfasını ezberledim!"

Lucius Draco'ya doğru yarım bir adım attı, sabrının sonuna geldiği belliydi. "Sana kaç kere söyledim? Eski büyü metinlerini çalışırken her şeyi okumalısın. Bunlar okulda İksir için kullandığınız aptal tarif kitapları değil."

Draco çenesinin düştüğünü hissetti. "Ama... ama ben..."

"Önsözü okumuş olsaydınız, ay büyüğü içeren herhangi bir iksirin en etkili olduğu yeni ay gecesi olduğunu bilirdiniz. Bu gece gibi. Gün batımına iki saat var."

Lucius oğluna kaşlarını çattı ama sonra kaşları hafifçe gevşedi. "Şanslısın ki Karanlık Lord hatanı fark etmedi." Sesi rahatlamış gibiydi. "Şu anda herhangi bir hata yapman senin için iyi olmaz. Bunu anlıyor musun, Draco?"

Draco sinirleri ve düşünceleri yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki, ebeveynlerin imalarını fark etmedi bile. "Evet, baba."

"Güzel, Draco. Şimdi gidip bu gecenin hazırlıklarıyla ilgilenmeliyim."

Gitmek için döndü ama Draco onu tekrar yakaladı. "Ne oldu şimdi?" Lucius tersledi.

Draco irkildi. "Baba, Potter'ın kolundaki yara oldukça ciddi. Karanlık Lord, ödülünün tutulmadan önce kan kaybından ölmesinden hoşnut olmayabilir. Belki de ben...?" Sesi kesildi.

Lucius'un kaşları memnun bir sırtışı dönüşü. "Draco, ileriye düşünmeye başlaman iyi bir şey ama bu sefer endişelerin tamamen gereksiz."

Draco gözlerini kırptırdı. "Neden baba?"

"Ah, Karanlık Lord Potter'ın durumunun ne kadar umutsuz olduğunu anladığında, öldürülmektense kendini öldürmeye çalışacağından emindi. Böylece Karanlıklar Lordu bu hücreyi kendisi büyüledi. Potter içeride olduğu sürece, kan kaybından ölebilir, kalbini sökebilir ya da sadece bir iskelete dönüşebilir ama Karanlık Lord onun için hazır olana kadar hayatta kalmaya devam edecektir. Zamanı geldiğinde tılsım kaldırılacaktır."

Lucius bu düşünceden son derece memnun görünüyordu.

Draco'nun midesi çoktan ayaklarının dibine çökmemiş olsaydı muhtemelen yetersiz içeriğini babasının botlarının üzerine boşaltacaktı. Konuşmak yine imkansızdı, o yüzden başını salladı.

"Güzel. Şimdi ben kendi işime bakarken sen de hazırlıklarına bak."

Bununla birlikte Draco'nun yanından geçip koridorda ilerledi. Draco onun gidişini izledi. Ayak seslerinin azalmasını ve sonunda zindan kapısının çarpma sesiyle son bulmasını dinledi. Hücreden gelen küçük bir iniltiyle sessizlik bozulana kadar, o bunaltıcı sessizlikte öylece durdu. Draco dönüp baktı.

Harry'nin yüzünde artık Draco'nun Voldemort gittiğinde gördüğü inatçı meydan okuma ifadesi yoktu. Onun yerine, kırılmış bir oyuncak bebek gibi görünüyordu.

duvara fırlatılmış ve dikkatsizce yere düşmüştü. Sağ elini sol kolundaki yaranın etrafına sarmış, parmaklarının arasından devam eden kanı durdurmak için nafile bir çaba harcıyordu. Tek bir gözyaşının parıldayan izi yanağının yarısına kadar uzanıyor ve Harry'nin onu fırçalamış olması gereken yerde bir kan lekesiyle son buluyordu.

Ama en kötüsü gözleriydi. Gözlüklerinin altında, Harry'nin gözleri tamamen ölüydü. Sonunda olmuştu. Harry Potter pes etmişti.

"BIDDY!" Draco'nun uluması zindanlarda yankılandı.

Keskin bir çatırtıyla Biddy, Draco'nun ayaklarının dibinde belirdi. "Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim?"

Draco dizlerinin üzerine çöktü ve ürkmüş ev elfini kollarından yakaladı. "Biddy, kristaller mi? Söyle bana, kristal piramitleri buldun mu?"

Biddy'nin gözleri irileşti ve onun avuçlarında titredi. "Efendi Malfoy, efendim... Biddy gece gündüz arıyor ama kristalleri bulamıyor, Efendi Malfoy, efendim."

Draco bir süre umutsuzca ona baktı, sonra aniden onu bırakıp yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Efendi Malfoy... ne oldu efendim?"

Uzun, sessiz bir andan sonra Draco ellerini yüzünden çekti ve ona kasvetli bir şekilde baktı.

İşte bu kadar. Düşünmek için daha fazla zaman yoktu ve tereddüt edecek bir an bile yoktu.

Hâlâ babasının gözdesiydi. İsteddiği şey parmaklarının ucundaydı. Güç, şan; hepsi onun içindi. Eğer isterse, sahip olabilirdi.

Anahtar olmadan, güvenli bir yolculuk en iyi ihtimalle tehlikeli, en kötü ihtimalle ölümcül, ne olursa olsun acı verici ve sıkıcı olurdu. Hiç değilse burada güvende olabilirdi. Burada babası onu istiyordu. Burada bir geleceği vardı. Burada bir yeri, adı ve güç vaadi vardı.

Draco Lucius'u düşündü, *onu* yetiştiren, ona her şeyi öğreten, *onu bir Malfoy yapan* adamı.

Sonra aklına Harry geldi.

"Biddy, . Uzun bir yolculuk için eşyalarını topla ve beş dakika içinde burada ol."

Kederle başını salladı, "Emredersiniz, Efendi Malfoy, efendim," dedi ve gözden kayboldu.

Draco sırtını dikleştirip ayağa kalkarak hücreye dönerken vücudundaki her kasın protesto çığlıkları attığını hissetti. Harry kıpırdamamıştı ama kan lekesi büyümüş, yüzü korkunç bir solgunluğa bürünmüştü.

Draco anahtarı kilide sokup kapıyı açarken elleri titriyordu. Harry'ye yaralı bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça yaklaştı, ama Harry hareket edeceğine dair hiçbir işaret vermedi. İstese de gibi görünmüyordu. Draco'nun yanında diz çökmesine aldırıyor gibiydi, ama boş gözlerle önündeki yere bakmaya devam etti.

Draco bir an tereddüt ederek onu inceledi. Sonra uzanıp Harry'nin elini yavaşça yaradan çekti.

Harry önce homurdanarak geri çekildi, ama karşı koyacak gücü yoktu ve neredeyse hemen mücadeleyi bıraktı. Harry başını kaldırıp baktı ve donuk bakışlar Draco'nun göğsünün derinliklerinde acı verici bir şeyler hissetmesine neden oldu, neredeyse Harry'nin kolundaki yaranın şiddeti kadar.

Draco cüppesinden asasını çıkarıp dikkatle yaraya doğrulttu. Tam iyileştirme büyüsünü mırıldanacakken Harry inledi ve Draco durdu.

Harry'nin ağzı şaşkın bir kaş çatmayla kapandı ve sesi boğuk bir hırıltıyla çıktı. "Ama... baban... baban dedi ki..."

"Siktir et onu." Draco'nun yanıtı sert ve kararlıydı, yüzeyin altında kaynadığını bildiği korku ve belirsizlikle şaşırtıcı bir tezat oluştuyordu.

Harry'nin gözleri bir an için açıldı, ama hemen tekrar düştü ve başka tarafa baktı.

Draco inatçılığı için Harry'ye sessizce lanet okudu, ama yetersiz tıbbi bilgisini kullanmaya devam etti. Beceriksizce yerleştirilmiş birkaç büyüyle kan akışı durdu ve yaranın kenarları birbirine yapıştı. Draco yaptığı işi değerlendirdi. Güzel bir iyileştirme işi değildi. Kötü bir yara izi bırakacaktı ama Hogwarts'a gidene kadar idare ederdi. Tabii Hogwarts'a varırlarsa.

Draco sonunda Harry'nin yüzüne baktığında diğer çocuk ağzını sözsüzce açıp kapatıyordu. Draco ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Ama neden... sen ne...?"

Draco sadece başını salladı. Kendi asasını tekrar cüppesinin içine soktu ve elini geri çektiğinde Harry'nin asasını tutuyordu. Harry'nin alması için asayı uzattı. Harry aptal aptal asaya bakarken Draco sonunda durgunluğu bozdu.

"Eğer geri istemiyorsan, onu ele geçirdiğim ünlü büyücülerin asalarından oluşan koleksiyonuma ekleyebilirim. Seninki koleksiyonumu bire çıkarır."

Harry hâlâ neler ya da tüm bunların zalim bir şaka olup olmadığından tam olarak emin değilmiş gibi temkinli bir şekilde uzanıp

parmaklarını asanın sapına doladı. Asayı eline aldığında, yüzüne bir parça hayat geri geldi. Şaşkınlıkla asaya baktı; muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü. Draco onun gözlerinin kenarlarında bir miktar nem biriktiğini görebiliyordu.

Sonunda esasından gözlerini ayıran Harry, kurumuş dudaklarını yalayarak, "Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Gözleri Draco'nunkilere kilitlendi, arıyor, sorguluyor, umudun da ötesinde umut ediyordu.

Draco bakışları karşıladı ve gözünü kırpmadı.

"Üzgün olduğumu sürece asla özür dilemememi söylemiştin." Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, Potter. Gerçekten çok üzgünüm. Ve şimdi bunu sana kanıtlamak için elimden geleni yapacağım. Buradan gidiyoruz."

Tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı ve Harry'ye baktı.

Harry önce uzun bir süre daha elinde gevşekçe tuttuğu asasına baktı, sonra onu dikkatle gömleğinin içine soktu. Sonra başını kaldırıp Draco'ya baktı, kana bulanmış yüzünde belirsizlik açıkça okunuyordu.

Draco elini Harry'ye uzattı, tıpkı beş yıl önce yaptığı gibi. Boğazının düğümlendiğini hissedebiliyordu ve fısıldadı, "Fikrimden geriye ne kaldıysa değiştirmeden önce acele et."

Harry yavaşça uzanıp Draco'nun elini sıktı.

Gecenin mürekkebinde, kanadığını gördüm.

Gök gürültüsünün içinden çığlıklarını duydum.

Soluduğum hava kadar katı, gözlerim açık ve yarı uykulu.

Yağmur gibi yumuşak yağıyor, kulaklarında çınlayan ayak sesleri yok.

*Derisi yırtık pırtık, Savaşçı öfkeli,
korkma. (~Indigo Girls)*

Köprüleri Yakmak, İpleri Atmak

Bölüm 8

Köprüleri Yakmak, İpleri Atmak

"Fikrimden geriye ne kaldıysa değiştirmeden önce acele edin."

Harry kararsızca Draco'ya baktı. Diğer çocuğun solgun yüzü endişeyle gerilmişti ve uzattığı eli titriyordu. Olanlardan sonra Harry'nin Draco'ya güvenmesi için gerçek bir neden yoktu. Davranışları tuhaf ve dengesizdi. Bir an neredeyse birbirlerini anlıyor gibiydiler, sonra piç kurusu onun üzerinde Cruciatus lanetini kullanıyordu. Sonra özür diliyor, sonra da alay ediyordu. Artık Draco'yu ölçebileceği tutarlı bir şey yoktu.

Harry yavaşça nefes aldı, altında sallanıyormuş gibi görünen odayı sabit durmaya zorlamaya çalıştı. Ne kadar kan kaybetmişti? Kendini çok yorgun hissediyordu, Draco'nun garip davranışlarına bir anlam veremeyecek kadar uyuşuktu. Doğru, Draco samimi ; ne de olsa Harry'nin asasını geri vermişti ve hatta gereksiz olduğu söylenmesine rağmen Voldemort'un Harry'nin kolunda bıraktığı yarayı iyileştirmişti. Özür dilemişti. Hem de defalarca. Yine de bu Harry'nin ona güvenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ama başka seçenek yoktu. Ve kaybedecek hiçbir şey kalmamıştı...

Harry yavaşça uzanıp Draco'nun elini sıktı.

Draco hemen Harry'yi ayağa kaldırdı, ama aynı hızla Harry'nin bacakları çekildi. Kendini baygın hissetti ve öne doğru eğildi. Gözlerini kapadı, yüzüstü yere yığılmayı bekliyordu-

yere bıraktı. Ama bunun yerine Draco onu kollarının altından yakaladı ve çaresizce Draco'nun göğsüne doğru sarkarken onu tuttu.

"Potter!" Draco'nun sesinde şaşkınlık ve panik vardı. "Ayakta durabilir misin? Buradan çıkmamız gerek!"

Harry bacaklarını altına çekmek için çabaladı, ama bacakları ağırlığını taşıyamadı. Jelly-Legs Uğursuzluğu'ndan daha kötüydü ve iğrenç derecede utanç vericiydi. Kulaklarındaki mide bulandırıcı kan hücumuna karşı usulca inledi.

"Ah, Merlin aşkına," diye bağırdı Draco öfkeyle.

Bir homurtu duyuldu ve Harry kendini yukarı çekilirken buldu; sol kolu Draco'nun omzuna asılmış, bir kol da belini sarmıştı. Draco onu yarı kucakta hücreden çıkarıp şaşırtıcı bir nezaketle nöbetçi koltuğundaki yumuşak yorganlara yatırırken Harry gözlerini fal taşı gibi açtı. Draco önünde diz çöktü, sonra uzanıp elinin tersiyle Harry'nin alnına bastırdı. Kaşlarını çattı.

"Her tarafın nemli."

Harry kan kaybı, Karanlık Lordlar ve tıbbi şok hakkında küçümseyici bir yorum yapma isteğini görmezden geldi. Yorganın içine daha da gömüldü ve bir başka baş dönmesi dalgası onu yıkarken gözlerini kapadı, sonra da, "Su," diye mırıldandı.

Draco hücrenin etrafına bakarak başını salladı. Biddy daha önce bütün tabakları götürmüştü. Draco cüppesinin içine uzanıp küçük bir şişe ve asasını çıkarırken yüzünü buruşturdu. Harry, Draco'nun düzenli aralıklarla şişeden bir şeyler içtiğini görmüştü ve içinde bir çeşit iksir olduğundan emindi.

"Sanırım artık buna gerçekten ihtiyacım yok," diye mırıldandı Draco. "*Facera Aqua.*"

Harry sorgulayarak ona baktı, sonra da kuşkuyla uzatılan şişeye baktı.

"İç bakalım, Potter. Artık sadece su."

Harry uzanıp şişeyi aldı, neredeyse güçsüzlüğünden yere düşüyordu. Geçici olarak koklamak için burnuna götürdü. Draco haklıydı, bu sadece suydı. Harry ağzını dudaklarının arasına yerleştirmeyi ve çok fazla dökmeden yukarı kaldırmayı başardı. Su boğazına çok iyi ve serin geldi, ama acıyla boşalan midesinde çalkalandı. Sonunda boş şişeyi Draco'ya geri uzattı ve zayıf bir gülümsemeye zorladı. "Teşekkürler."

"Biraz daha içebilir misin? Yeniden

doldurabilirim." Gülümsemesi soldu. "Hiç sanmıyorum."

Draco bu cevaptan tatmin olmuşa benzemiyordu ama şişenin kapağını tekrar çevirip cüppesinin içine sokarak kabul etti. "Biddy her an dönebilir," dedi kesin bir ifadeyle. "Yürüyebilir misin?"

Bayılmaya ne kadar yakın olduğunu bilmesine rağmen, Draco Malfoy'un yürümek kadar kolay bir şeyi yapamayacağını söylemesi fikri bile çok aşağılayıcıydı. "Elbette yapabilirim."

Draco sırtıttı. "Elbette, Potter. Göreceğiz."

"Ben... bana sadece bir dakika ver, tamam mı?"

"Macnair döndüğünde hâlâ burada oturuyor olmak istemiyorsanız, bir dakikanız var demektir. Ve istemiyorsun, değil mi?"

Harry bir bulantı dalgasını yuttu ve başını güçsüzce salladı.

Draco'nun yüz ifadesi . ." Harry'den çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Harry gözlerini kısarak Draco'ya baktı ve birden Draco'nun ne kadar korkmuş olduğunu fark etti. Dışarıdan görünen sakinliğine rağmen, diğer çocuk

Her zamanki gibi sesi hafifçe titriyordu. Böyle cesurca bir kaçış yaparak büyük bir risk alıyordu. Harry'nin şey kesinlikle buydu, ama bunu gerçekten beklemiyordu... olanlardan sonra bunu beklemiyordu. Bu şekilde değil.

"Bunu neden yapıyorsun Malfoy?"

Draco başını kaldırdı ve Harry bir an onun cevap vereceğini sandı, ama onun yerine başını hızla başka yöne çevirdi. Bunu yaparken elini cebine attı ve küçük bir kutu çıkardı. Harry merakla Draco'nun eski püskü bir Muggle pusulası çıkarıp bağlı ipi kendi boynuna dolmasını izledi. Pusulayı ustalıkla çevirerek açtı ve loş fener ışığında tuttu. Ana ekranın dış kenarında, üzerinde "N" ve "S" harflerinin açıkça işaretlenmiş olduğu dairesel bir çerçeve halkası vardı. Draco ibre kadrandaki "N" ile aynı hizaya gelene kadar pusulayı döndürdü, sonra halkayı kavrayıp 180 derece çevirerek ibreyi "S" ile aynı hizaya getirdi. Sonra pusulayı kapattı ve hızla cüppesinin içine soktu.

Harry bakakaldı. "Ne...?"

"Bu bir Mislocator. Bu elimizde olduğu sürece bizi takip edemeyecekler."

"Emin misin?"

Draco başını kaldırıp Harry'ye baktı ve düşünceli bir tavırla dudaklarını büktü. "Şey, seni yakaladığım gece onu kullandım ve Dumbledore bizi hiç yakalayamadı. Senin üzerinde bir izleme büyüğü vardı, biliyorsun."

"İzleme büyüğü mü?" Harry boş boş sordu.

Draco bir kaşını kaldırdı. "Bilmiyor muydun?"

Harry başını salladı. Dumbledore bir önceki bahar Bakanlık'ta yaşadığı talihsizlikten sonra ona tılsım yapmış olmalıydı ve Harry mahremiyetine yapılan bu habersiz saldırı karşısında ani bir öfke patlaması hissetti.

"Artık bir önemi yok. Kim Olduğunu Bilirsin zaten onu ortadan kaldırdı, yüzden bize bir faydası olmayacak."

Harry belli belirsiz başını salladı, bir şey düşüncelerinin kenarından çekiliyordu. Sonra geldi. "Dur bir dakika. Mislocator! Çapulcu Haritası *bu* yüzden işe yaramadı."

Draco burnunu kırıttı. "Neyi?"

"Çapulcular'ın... boş ver. Sadece... O gece koridorları kontrol ettim ve kimseden iz yoktu. Hele senden hiç." Harry bir başka baş dönmesi büyüünün etkisiyle gözlerini kapadı ve sonra kısık sesle, "Bunu nasıl yaptığını merak ettim, hepsi bu," diye fısıldadı.

Tek gözünü açtı ve Draco'ya baktı. Diğer çocuk yine konuşmak üzereymiş gibi görünüyordu ama o daha konuşmadan Bidy'nin ortaya çıkmasıyla keskin bir çatırtı duyuldu.

"Efendi Malfoy, efendim! Bidy sandviç, meyve ve bisküvi paketlemiş ve Efendi'nin dediği gibi büyüledi, Efendi Malfoy, efendim! Bidy, Efendi'nin ondan başka ne getirmesini istediğini bilmiyor, efendim." Küçük bir çuval uzattı.

Draco hızla ayağa kalktı, çuvalın kayışını kavradı ve göğsüne . "Bu kadarı yeterli olacaktır." Durakladı ve sonra omzunun üzerinden geriye baktı. "Neredeyse yeterli."

Draco hızla Bidy'nin geldiği gün çantalarını koyduğu köşeye doğru ilerledi. Büyük çantanın içindekileri kısa bir süre karıştırdıktan sonra Harry onun Bidy'nin ona verdiği çuvala bir şey doldurduğunu gördü, ama ne olduğunu göremedi.

"Bidy, çıkış yolunu hatırladığına emin misin?" Draco Harry'ye doğru yürürken sordu.

Ev cini ellerini gergin bir şekilde sıktı. "Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim."

"Güzel, çünkü sen gidiyorsun." Harry'ye baktı. "Potter, yürüyebileceğinden *emin* misin?"

Harry yüzünün utançtan kızardığını hissetti. "Sana söyledim, evet."

Draco tartışmak yerine sırtarak eğlendi. Birden öne doğru eğilip Harry'nin kolunu kavradı ve irkilen çocuğu ayağa . Harry şaşkınlıkla hafifçe haykırdı. Bacakları altında dengesizce ve yine bayıldığını hissedebiliyordu. Draco kolunu bıraktı ve Harry neredeyse anında kendini düşerken buldu.

Aynı hızla Draco onu tekrar yakaladı ve kollarından sıkıca tuttu.

Harry gururunu yutarak ağırlığını Draco'ya yasladı, dengesini ve nefesini yeniden kazanmaya çalışıyordu.

Draco ona kıs kıs güldü. "Tabii ki kendi başına yürüyebilirsin. Büyük Harry Potter her şeyi yapabilir."

"Kapa çeneni, Malfoy."

"Seni bırakmamı ister misin?" Draco tutuşunu çok gevşetti. Harry tekrar kaydığını hissedince, "Hayır!" diye bağırdı. "Yani... I..."

Draco'nun elleri tekrar Harry'nin kollarına dolandı ve Harry'yi biraz yukarı çekti. "Sakin ol, Potter. Düşmene izin vermeyeceğim. Bu sefer."

Harry başını salladı, sonra Draco'ya fiziksel olarak ne kadar yakın olduğunu fark etti. Hafifçe kıpırdandı. "Ee, Malfoy? Eğer yürüyemezsem buradan nasıl çıkacağız?"

Bunun üzerine Draco ona gülümsedi. Harry hızlı bir hareketle sol kolunu bir kez daha Draco'nun boynunun ve omuzlarının arkasına dolanmış, Draco'nun sol eliyle yerinde tutulurken, Draco'nun sağ eli de onu belinden sıkıca desteklerken buldu. "Anladım ki," dedi Draco, "ben

Seni buraya sürükledim, bu yüzden kışını dışarı sürüklemek zorunda kalmam muhtemelen şiirsel bir adalet."

Harry bir utanç dalgası daha hissetti. "Beni taşımayacaksın, Malfoy."

"Daha iyi bir fikrin var mı, dahi?" Harry

kekeledi, "Ben... Ben çok ağırım."

"Potter, sıırıslıklam halde sekiz taş ağırlığında değilsin."

Harry daha da utanarak itiraz etmeye çalıştı, "Ben... .. I..."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Garip bir şekilde Draco'nun sesi normalde olduğu gibi böbürleniyormuş gibi çıkmıyordu. Sesi neredeyse rahatlatıcı geliyordu. Hâlâ sinirle ellerini ovuşturan Bidy'ye baktı.

"Pekala Bidy, yolu göster."

Harry'nin tek , ikisinin de tökezlemesine neden olmayacak kadar hızlı tökezlemektir. Draco hızını ayarlıyor, neredeyse tam bir koşu hızıyla ilerliyor, Harry'nin ağırlığının çoğunu hâlâ destekliyordu. Draco'nun yardımına rağmen, bir dakika içinde Harry'nin kalbi göğsünde acıyla gümbürdüyor, onlar hızla ilerlerken hava boğazını yakıyordu. Acıyı görmezden gelmeye çalışarak, Bidy'nin onları sadece çok seyrek yerleştirilmiş meşalelerle aydınlatılan geçitten aşağı götürmesini izlemeye odaklandı. Ev cini önden koşuyor, cesaretlendirmek için iki kez geri dönüyor ve sonra yine önden koşuyordu. Ama çok geçmeden Bidy'yi izlemek için başını dik tutmak bile fazla gelmeye başladı ve gururu tamamen unutarak başını Draco'nun omzuna yasladı.

Bidy tüneldaki bir çatıda durdu ve durmaları için elini kaldırdı. Harry, Draco'nun göğsünün kabardığını hissedebiliyordu; çocuk da Harry kadar nefes nefese kalmıştı, ama Harry'nin ağırlığı altında hâlâ dimdik duruyordu.

"Efendi Malfoy, efendim, bundan sonra başka ışık yok, efendim."

"Peki," dedi Draco nefes nefese. Harry'nin ağırlığını hafifçe kaydırdı, sonra cüppesini karıştırdı ve asasını çıkardı. "*Lumos*."

Harry başını kaldırdı ve tünelin aşağısına baktı. Keskin bir inişle kalenin altına inen sol çatala .

"İyi misin, Potter?"

Harry dönüp Draco'ya baktı. Genç adam kaşları birbirine çatılmış, bariz bir endişeyle ona bakıyordu. Draco'nun yüzü yarım adımdan daha yakındayken bu biraz rahatsız edici bir manzaraydı.

"İyiyim... Ben iyiyim."

Draco ciddiyetle başını salladı. "Pekâlâ o zaman, ama berbat görünüyorsun." Draco'nun ağzının bir köşesi hafif bir gülümsemeye dönuştü, sonra kaçırıldı. Bir an tereddüt etti, sonra asasını Biddy'ye uzattı. "Bunu sen taşı," dedi, sesi son derece isteksiz çıkıyordu. "Sadece bunu taşı. Başka bir şey taşıma. Hem asayı hem de Potter'ı taşıyamam."

Harry gözünü kırpamadan tekrar yola koyuldular. Yerdeki taşlar hızla geçip gidiyor, yerlerini gevşek çakıllara ve yoğunlaşmadan kayganlaşmış taşlara bırakıyordu. Onlar alçaldıkça hava daha da soğudu, Harry'nin ciğerlerini yeniden yakmaya başladı. Harry'nin ayağı bir kayaya takıldı ve sağ eli hızla kalkıp Draco'nun gömleğinin önünü kavrayarak kendini diğer çocuğa karşı sabitlemeye çalıştı. Draco Harry'nin beline sarılışını sıkılaştırdı, ama yavaşlamadı. Harry ne kadar zamandır hareket ettiklerini unutmaya , gerçi on dakikadan fazla sürmüş olamazdı, sadece bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam etmek için duyduğu çaresiz ihtiyacın farkındaydı.

Dik iniş sonunda düzleşti, ama düz zeminde sadece birkaç adım sonra, Harry kendini bilek derinliğindeki su birikintilerinde debelenirken buldu. Yorgunluk farkındalığını donuk bir sisle örtmeye başlamıştı. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Suyun altındaki taşlar yosunlarla kaplıydı ve ayaklarının kaymasına neden oluyordu.

her adımda. Sonunda ayağı bir su karanlık yüzeyinin altındaki görünmeyen bir kayaya takıldı ve ayakları altından kaydı. Draco'nun omzundaki zayıf tutuşunu kaybetti ve öne doğru savrulurken sertçe yan tarafına düştü. Soğuk su gömleğini ve pantolonunu ıslatmıştı ama bunu fark etmemişti bile. Çok yorgundu ve her şey çok acıyordu ve hareketsiz yatıyor olmak çok iyi hissettiriyordu. Gözlerini kapattı.

"Potter!"

Eller kolunu salladı ve sonra yüzünün yan tarafını sudan çıkardı.

"gel! Neredeyse tünelin sonuna geldik!"

Harry kımıldamaya çalıştı, ama bu çok fazla çaba gerektiriyordu. Malfoy neden onu rahatsız ediyordu ki? Malfoy her zaman tam bir baş belasıydı. Neden onu rahat bırakmıyordu ki? Uyumasına izin vermiyordu? Çok yorgundu, hem de çok.

Harry ona söylemeye çalıştı, ama ağzından çıkan tek şey anlaşılmasın bir inlemeydi.

"Potter, gözlerini aç!" Draco'nun sesi çaresizdi.

Harry gözlerini zorlukla açtı. Draco'nun su birikintisinde yanında diz çöktüğünü ve Biddy'nin onlara ışık tuttuğunu görebiliyordu, ama ikisi de çok uzakta görünüyordu. Her şey hissiz ve uzaktı. Harry'nin gözleri tekrar kapandı.

"Sakın bayılmaya kalkma! Şimdi durmayacaksın."

Bir şey fısıldanıyordu. Harry üzerine yerleştirilen bir büyü'nün tanıdık sıcak ürpertisini hissetti ve tüm vücudu garip bir şekilde hafifledi; bir Ağırlıksızlık Büyüsü. Sonra kucağa alındı ve su birikintisinden çıkarıldı.

Harry belli belirsiz Draco tarafından taşındığını, diğer çocuğun göğsüne sıkıca yaslandığını fark etti. Harry, Draco'nun

itiraz edecek gücü yoktu. Draco'nun dengesiz adımları onu itip kakıyordu. Bir noktada Harry, Draco'nun hafifçe tökezlediğini hissetti ve Harry'yi tutan kollar onu da sıktı. Harrynin bayılmadan önce duyduğu son şey akan suyun sesiydi.

Draco tünelin sonundan dikkatle indi, Harry hâlâ . Tıpkı Biddy'nin ona söylediği gibi bir mağara vardı. Ortasından bir dere akıyordu, su ve garip kaya oluşumları mağaranın girişinden alçak bir açıyla içeri süzülen altın rengi güneş ışığıyla pırıl pırıl aydınlanmıştı. Draco ani parlaklığa karşı birkaç kez gözlerini kırıştırtarak gözlerinin alışmasını sağlamaya çalıştı. Gözlerini kıstığında, Biddy'nin girişin yakınında durduğunu ve heyecanla zıpladığını görebiliyordu.

Buraya kadar gelmeleri on beş dakikadan fazla sürmemişti ve Harry'nin üzerindeki Ağırılıksız Bırakma Büyüsü sayesinde Draco onu hava görülemeyecek kadar kararana kadar ormanda rahatlıkla taşıyabilirdi. Umarım o zamana kadar gece saklanabilecekleri kadar uzaklaşmış olurlardı.

Draco kollarında gevşekçe yatan çocuğa baktı. "Potter?" Yanıt yok.

"Potter?" Draco kulağını Harry'nin ağzına dayadı. Diğer çocuk hâlâ nefes alıyordu. Draco, Harry'nin bayılmadan önce bu kadar ilerleyebilmiş olmasının şaşırtıcı olduğunu fark etti. Yine de şu an için iyiydi ve gece için durduklarında Draco ona bir şeyler yedirip içirebilecek ve kendine gelmesini sağlayabilecekti.

Draco mağaranın engebeli zemininde ilerleyerek girişe doğru ilerledi. Kendisini kuzey ormanlarının sık çalılıklarına bakarken bulmayı bekliyordu ama onun yerine gördüğü şey kalbinin midesine inmesine neden oldu.

"Biddy, ormana *güvenli* bir geçiş olduğunu söylemiştin!"

Mağaranın girişı bir kayanın kenarına yerleştirilmişti; dik değildi ama yeterince dik ve sarptı. Voldemort'un kalesi sıradağların kenarına kurulmuştu ve tünellerden uzun bir iniş olmasına rağmen mağarayla orman zemini arasında h l  yaklaşık yüz metrelik bir düşüş vardı. Draco'nun ağzı dehşet içinde açık kaldı. Bu tür bir tırmanış dört uzvun da kullanılması gerektiriyordu. Harry ağırlıksız olsa bile Draco'nun onu güvenli bir şekilde dağın yamacından aşağı taşıması imkansızdı.

"Efendi Malfoy, efendim," diye ciyakladı Biddy acınası bir sesle, "Biddy daha iyi bir geçit aradı, ama hiçbir şey bulamadı, Efendi Malfoy, efendim. Biddy, Efendi'nin aşağı inebileceğini düşündü, efendim."

Draco anlamsız bir tartışmaya girmemek için dudağını ısırdı. Başka bir yol bulmak için artık çok geçti. Draco dikkatle Harry'yi yere indirdi ve mağaranın girişindeki bir kayaya yasladı. Harry gevşekçe sarktı ve başı yana doğru yuvarlandı, tamamen tepkisizdi. Draco kaşlarını çattı. Harry'nin orman zeminine inmesine yardım edebilirdi, ama Harry'nin işin çoğunu kendi başına yapması gerekecekti. Durum böyle olduğuna göre, Harry'nin gücünün bir kısmını geri kazanması için yiyip içmesi gerekiyordu, ama bilinci yerinde değilken bunu yapamazdı. Zaman yoktu, ama başka seçenek de yoktu. Durmak zorundaydılar.

"Biddy, al." Draco cebinden çıkardığı temiz bir mendili ona uzattı. "Git ve bunu benim için nehirde ıslat."

"Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim," diye fısıldadı.

Kız koşarak uzaklaştı ve Draco tekrar Harry'ye döndü. "Hadi Potter. Kı ını buraya kadar şimdi pes edesin diye taşımadım."

Uzanıp Harry'yi bir kez, sonra bir kez daha, daha umutsuzca sarstı. "Bir şeyler yemelisin, Potter. Fazla zamanımız yok. Uyan artık."

Dişlerini sıktı, endişenin onu yeniden ele geçirmeye başladığını hissediyordu. "Bunu bana yapma, Harry. şimdi olmaz."

Geniş bir düzlüğün ortasında, dev taşlardan oluşan tamamlanmamış bir daire, geri çekilen güneşin parlaklığına karşı mamut silüetleri olarak göze çarpıyordu. Bu çemberin içinde, koyu renkli kukuletalı figürler bir şekilde hareket ediyordu. Bazıları yerdeki sembolleri ; ikisi dairenin ortasındaki mor bir şenlik ateşinin üzerine büyük bir kazan yerleştiriyordu. Son bir figür diğerlerinden ayrı durmuş, kollarını cübbesinin içine sokmuş, etrafındakilerin çalışmalarını inceliyordu.

Her şeyin ortasında Harry Potter duruyordu.

Burayı biliyorum, Harry bir anda fark etti. Salisbury Ovası. Stonehenge. Ben burada ne yapıyorum? Bu...?

Harry'nin seslendirmedeği sorusu, yalnız, cüppeli figürün olduğu yerde dönmesi ve kukuletanın kenarından iki parlak, kan kırmızısı gözün dışarı bakmasıyla yanıtladı. Harry yara izinin yanmaya başladığını hissedebiliyordu. İlk içgüdüğü kaçmaktı, ama gerçekte orada olmadığını hemen fark etti. *Başka bir görüntü.*

"Malfoy." Voldemort'un sesi Harry'nin kulaklarını acıyla tırmaladı.

Harry pelerinli bir figürün hızla Voldemort'un ayaklarının dibinde eğilmesini izledi. "Evet, Lordum?"

"Benimle yürü."

Lucius Malfoy ayağa kalkıp Voldemort'un yanına geçti, Karanlık Lord alanda yavaş adımlarla ilerliyor, gece ayını için seçtiği Ölüm Yiyenler'in çalışmalarını inceliyordu. Harry arkalarından geldi, dikkatle dinliyordu.

"Lucius, oğlunun hazırlığı konusunda bazı endişelerim var." Voldemort durakladı ve Lucius'un yanıtını bekledi.

"Lordum, Draco size onurla hizmet etmeye hem hazır hem de istekli. Ne de olsa damarlarında Malfoy kanı dolaşıyor."

Voldemort'tan alçak, gırtlaktan gelen bir kahkaha yükseldi. "Demek . Bunun gayet iyi farkındayım. Malfoy ismi bana iyi hizmet etti. Böyle sadık bir hizmet ödüllendirilecektir, ama bu sadakat mutlak olmalıdır. Tereddütsüz."

"Öyle, Lordum."

Voldemort Lucius'a yan gözle hızlıca bir bakış attı. "Bana hizmetin mutlak, ama ya oğlun? Onun karakteri seninki kadar güçlü değil. Bocalıyor. Bunu gördüm. Hissediyorum."

Lucius bir an cevap vermedi ama cevap verdiğinde sesi fark edilir derecede incelmmişti. "Lordum, o size layıkıyla hizmet etti. Size Harry Potter'ı getirdi."

Bunun üzerine Voldemort aniden geri çekildi ve Lucius'a doğru döndü. Ölüm Yiyen eğilmeye başladı, ama Voldemort iki uzun parmağıyla onu çenesinin altından hafifçe yakaladı. Voldemort çenesini yukarı doğru eğerken, Lucius'un kukuletası düştü.

"İşte Lucius, onu henüz öldürmemiş olmamın tek nedeni bu."

Lucius'un gözleri hafifçe irileşti, ama onun dışında kayda değer bir tepki göstermedi. Harry ise kendi nefesinde boğuldu. Elbette, Draco söylemişti... ama Harry hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı...

Voldemort parmaklarını birbirine geçirerek Lucius'un yüzünü kendi yüzüne bir santim daha . "Malfoy, oğlunun Potter'ı gözetimsiz korumasına neden izin verdiğimi sanıyorsun?"

Lucius yutkundu, zorlukla hareket ediyordu. Sözleri tereddütlüydü. "Çünkü Lordum, Potter korumasız bırakılırsa kaçabilirdi ve yeni başlayan Ölüm Yiyenler'e başka görevler için ihtiyaç vardı... şanlı zaferinizin hazırlıkları için Lordum."

Voldemort aniden Lucius'un çenesini mengene gibi kavradı. "En iyilerimden biri olmana rağmen, kendi meselelerinde körsün. kan." Lucius'a bakarken, Voldemort'un ağzı yavaşça sapkın bir gülümsemeye dönüştü. "Malfoy kanı gerçekten de bana iyi hizmet etti ve

bunu yapmaya devam edecek. Oğlunun damarlarında çok fazla güç akıyor, Lucius. O iyi büyücülerden oluşan uzun bir soyun varisi. Bunu sen de biliyorsun."

"Evet, Lordum," diye yutkundu Lucius.

"Bu güç benim hizmetime bağlı. Oğlunun sözüne ve Senin." Lucius'un çenesini bıraktı ama bakışlarıyla adamı tutmaya devam etti.

"Potter'ın asla tek başına kaçamayacağını bilmelisin. Böyle düşünerek beni hafife alıyorsun. Bir muhafız tamamen gereksiz. Hayır, oğlunuzu onurlandırmak için değil, onu sınamak için söyledim.

"Bir Malfoy olarak, Ölüm Yiyenlerim arasında rütbe sahibi olmayı ve kaçınılmaz zaferimden sonra gücün zirvesine çıkmayı arzuluyor. Adına sadık. Ama böylesine yüksek hedefleri olanlar da tehlikelidir, Lucius. Böyle kişilerin sadakatindeki istikrarsızlık kabul edilemez. En yüksek rütbeli hizmetkârlarım arasında hataya yer yoktur."

Lucius birden nefes almayı hatırlar gibi oldu, sanki transa geçmiş gibiydi. Zorlu bir nefes çekti, sonra başını hızla eğdi. "Evet, Lordum."

"Bunun önemini anlamanız iyi oldu, çünkü bu gece oğlunuzu son bir kez daha sınayacağım."

Lucius'un başı tekrar yukarı kalktı ama aynı anda cüppesinin içinde geriye doğru çekilmiş gibiydi. "Lordum...?"

"Oğlun bana hizmet edecek Malfoy, bundan hiç şüphelen olmasın. Ancak... eğer sadakatinin mutlak olmadığını görürsem... ki öyle olmadığından şüpheleniyorum... Adını onurlandırması için alternatif yollar bulmam gerekebilir. Dediğin gibi, kanı çok güçlü. Bana iyi hizmet edecektir.

Belki bu gece kazanıma bile ekleyebilirim."

Lucius başı öne düşmeden önce bir anlığına Voldemort'a baktı.

Voldemort memnuniyetle başını salladı. "Sen en iyilerimden birisin Lucius ve hizmetlerinin karşılığını fazlasıyla alacaksın. Şimdi gidip kendi hazırlıklarımı yapmalıyım. Yarım saat içinde Macnair'i kaleye geri gönder. Ve ona eşlik etme. Oğlun artık kendi başına ayakta durmalı ya da düşmeli."

Lucius başka bir şey söylemeden yavaşça Voldemort'un yanından çekildi ve işinin başına döndü. Voldemort bir kez daha Ölüm Yiyenler'inin çabalarını gözden geçirdi ve memnuniyetle alay etti. Harry bütün bunları şok içinde izledi. Yara izi şiddetle yanıyordu, ama o bunu görmezden geldi.

Draco. Tanrım, gerçekten de Draco'yu öldürecekti.

"Draco... Voldemort... kan... öldürecek... Draco'yu..."

Harry, Draco onu yere bıraktıktan birkaç dakika sonra inlemeye başlamıştı ve bu inlemeler kısa süre içinde oldukça rahatsız edici bir dizi kırık kelimeye dönüşmüştü. Draco Harry'nin ne tür hayaller gördüğünü ancak hayal edebiliyordu, ama bunun Voldemort'la ilgili başka bir rüya olduğu açıktı. Karanlık Lord'un adının yanında kendi adının da tekrarlandığı gerçeğini görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Harry'nin alnındaki bezi yeniden ayarladı ve çocuğun nabzını kontrol etti, hâlâ düzensiz ve zayıftı, ama düzeliyor gibiydi.

"Hadi Potter. Beni duyabildiğini biliyorum."

Draco elini Biddy'ye uzattı, o da Harry için soymasını istediği portakalı ona uzattı. Meyveyi Harry'nin burnunun dibinde salladı.

"Seni bekleyen bir portakalım var, Potter. Aç olduğunu biliyorum."

Sonunda Harry'nin gözleri irkilerek açıldı, belli belirsiz Draco'ya baktı ve sonunda onu tanıır gibi oldu. Draco derin bir rahatlama nefesi aldı.

"Malfoy..." Harry zayıfça başladı. "Gördüm, yani, sanırım gördüm, rüya gibi, Voldemort'la babanı, senin hakkında konuşuyorlardı ve Voldemort seni bu gece öldürmeyi planlıyordu ve benim hiçbir fikrim yoktu, yani, sadece seni kızdırmaya çalışıyordum, bilmiyordum..."

Draco her ne kadar Harry'nin rüyası hakkında daha fazla şey öğrenmek istese de, şu anda bunun için zamanı yoktu. Ayrıca, babasının ve Karanlık Lord'un onun ölümünü tartıştıklarını duymak Draco'nun tercih ettiği hoş eğlence listesinde *değildi*. Bu düşünceleri kesin bir şekilde bir kenara bıraktı. Belki de Harry sadece halüsinasyon görüyordu, bir imgelem görmüyordu; ama Draco nedense bundan şüpheliydi.

"Potter," diye araya girdi, "ölmemiş olman harika bir şey, ama çeneni kapatıp bir şeyler yiyebilir misin, böylece tekrar hareket edebiliriz?"

Harry, Draco'nun ona uzattığı soyulmuş meyveye baktı. "Portakal mı?" diye sordu aptalca.

"Evet, bir portakal. Bilirsiniz, meyve dediğimiz şu tatlı, sulu şeylerden biri. Komposto veya marmelatta harika olur ama bazen taze olarak da yenir."

Harry gözlerini Draco'ya dikti.

Draco gözlerini devirdi. "Potter, bayıldın ve tahminimce bunun üç gündür bir şey yememenle bir ilgisi olabilir."

"Ah." Harry uzanıp meyveyi aldı.

"Çabuk ye. Hâlâ kaleyle aramıza çok daha fazla mesafe koymamız gerekiyor."

Harry portakalı ikiye bölüp iştahla ısırırken daha fazla dürtülmeye ihtiyacı yok gibiydi. "Ne zamandır baygındım?" diye sordu ısırıklar arasında.

"Sadece birkaç dakika."

"Macnair senin için geri gelene kadar ne kadar vaktimiz var?"

"Şansımız varsa otuz dakika. Ben sana beş dakika veriyorum."

Draco ayağa kalktı ve mağaranın girişinden dışarı baktı. Durum kadar vahim olmasaydı, kendini manzaranın tadını çıkarırken bulabilirdi. Orman zemini aslında bir tür geniş vadinin içindeydi ve kuzey manzarasının görkemli dağları yüksek, sivri bir ufuk oluşturuyordu. Güzel ve dingindi; Draco bunun farkındaydı ama bu onu sakinleştirmeye yetmemişti.

"Buradan gün batımını bir saatten fazla göremeyeceğiz ama orman zeminine indiğimizde hava daha erken kararacak," diye düşündü Draco yüksek sesle, heyecanını mantıkla bastırmaya çalışarak. "Alacakaranlık seyahat etmek için en iyi zamandır. Gölgelerdeki insanları görmek zordur ve ses geceleri olduğu kadar uzağa taşınmaz. Bu bizi takip etmelerini zorlaştırır. Hogwarts buranın tam güneyinde, yani genel olarak güneye gitmeye devam ettiğimiz sürece, Biddy'nin Homing Portkey'i getirmesini beklerken en azından doğru yönde ilerlemiş olacağız."

Harry'sesi arkasından geldi. "Malfoy, nankörlük etmek gibi olmasın ama tam olarak ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?"

"Şey," dedi Draco arkasına bakmadan, "hava kararmadan önce en az iki mil yol kat etmek istiyorum, çünkü yolculuk için ay ışığı olmayacak ve tabii ki *Lumos*'u kullanamayız..."

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Draco içini çekti ve sonunda dönüp Harry'ye baktı. "Ne kadar uzak olduğundan emin değilim, Potter. Duruma göre değişir." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Biddy, buraya gel."

Ev cini, mağaranın duvarına yaslanmış oturduğu yerden Draco'ya doğru koştu. "Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim?"

Draco . "Biddy, Potter ve ben Hogwarts'a doğru ilerlemeye başlayacağız. Buradan mümkün olduğunca uzağa gitmeliyiz. Daha önce olduğu gibi piramitleri aramaya devam etmeni istiyorum,

Ama Şimdi bulduğunuzda birini bana getirecek, diğerini de Hogwarts'a götüreceksiniz. Anladın mı?"

Biddy doğrudan cevap vermek yerine yere baktı ve yastık kılıfının kenarını öyle sertçe bükmeye başladı ki, Harry kılıfı yırtacağından emindi. "Efendi Malfoy, efendim... Biddy anlayışlı, efendim, ama... Biddy bunu yapamıyor, Efendi Malfoy, efendim."

Draco Şaşkınlıkla ağzı bir karış açık, Biddy'ye bakakaldı. "Ne demek yapamam?"

Biddy sonunda gözlerinde yaŐlarla ona baktı. "Efendi Malfoy, efendim. Biddy bunu yapmak *istiyor*, efendim... ama eğer Biddy giderse, Biddy Efendi'yi bir daha bulamaz, efendim."

Draco başını bir kez salladı ve Biddy'nin söylediklerini duymak istemediği için gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Beni *bulamıyor* musun? Ne demek istiyorsun?"

Biddy tereddütle Draco'nun göğsünü işaret etti. "Pusula, Efendi Malfoy, efendim. Mislocator. Biddy'nin Efendi Malfoy'un nerede olduğunu bilmesine izin vermiyor, efendim."

Draco'nun bastırmaya çalıştığı sinirler aniden paniğe dönüştü. "Sakin bana beni bulamayacağını söyleme! Sen bir ev elfisin. Bir ev cini efendisini *her zaman* bulabilir! Değil mi?" Sesi çatlamaya başlamıştı.

Biddy sanki kendisine vurulmasından gibi geriye doğru küçük bir adım attı. "Efendi Malfoy, efendim... bir ev cini efendisini her zaman büyüyle bulur. Biddy efendisini bulamıyor çünkü efendinin Mislocator'ı büyüyü engelliyor, Efendi Malfoy, efendim."

Draco bir an daha ona baktı, kalbinin göğsünde acıyla çarptığını hissetti ve sonra başını  ne eğdi. "Ve Mislocator'ı kullanmayı bıraktığım anda, Kim Olduğunu Bilirsin-Kim bizi bulacak."

Gözlerini kapadı ve karanlık bir kaçınılmazlık duygusu midesinin çukurundan yukarı doğru kabardı. Uzun, potansiyel olarak zorlu bir yolculuk kulağa yeterince sefil geliyordu. Yüzyılın en güçlü Karanlık Büyücüsü'nün peşlerinde olduğunu düşünün ve denkleme bir de Harry Potter'ı ekleyin; cehennem gibi olacağı kesindi. Görünüşe göre bunu değiştirmek için yapılabilecek bir şey yoktu.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor, Malfoy?" Harry sordu, sesi gergin ve inceydi.

Draco kıpırdamadı ama sonunda, "Bu demek oluyor ki Potter, önümüzde çok uzun bir yol var ve tamamen kendi başımıza kalacağız," diye cevap verdi.

"Hogwarts'a ne gönderecektiniz?"

"İki yönlü bir Portkey'in diğer yarısı. Yer belirleme cihazı gibi. Bizi doğruca Dumbledore'a götürebilirdi."

"Ah." Harry durakladı. "Babanın sana Işınlanmayı öğreteceğini düşünmüştüm."

Draco bir an öfkeli bir utanç hissetti. "Denedi. Parçalama olayı. *Sakın* sormaya kalkma. Ve ayrıca, eminim ki Çık dışarı."

"Hayır. Ama nasıl..."

"Kapa çeneni ve lanet portakalını ye, Potter. Her seferinde bir şey."

Aşırı stresli ve yorgun olan Draco artık düşünmek istemiyordu ve kesinlikle sorulara cevap vermek istemiyordu. Tekrar hareket etmeye başlamaları gerekiyordu, konuşarak daha fazla zaman kaybetmeleri değil.

"Dumbledore'a bir mesaj iletmeliyiz." Draco

kayıtsız bir homurtu çıkardı.

"Kaynakları var Malfoy. Bize yardım getirebilir. En azından birileri nerede olduğumuzu bilmeli. Yani, eğer

bu konuda gerçekten ciddiyyiz. Kaçma konusunda yani."

Draco başını kaldırdı, yüzü öfkeli bir inanmazlıkla yanıyordu. "*Eğer* ciddiysen mi? *EĞER MI?* Potter, bayıldığında kafanı çarpmış olmalısın. Bir saniye düşün! Kim-Olduğunu-Bilirsin'in en değerli mahkûmunu az önce serbest bıraktım ve onunla birlikte ayrıldım! İstesem de fikrimi değiştiremem!"

Draco'nun sert tepkisi karşısında afallamış ya da incinmiş gibi ona bakan Harry'yi düşünerek durakladı. Draco nefesinin tekrar tıkanıldığını hissetti. "Ki ben öyle düşünmüyorum," diye ekledi usulca.

Harry'nin gözleriyle tekrar karşılaştı. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Kim'in bu gece beni öldürmeyi planladığını söylemiştin, değil mi? Daha önce değilse bile, şimdi kesinlikle öyle. Gidecek tek bir yolum var, Potter." Başparmağını mağaranın girişine doğru salladı. "Aynen öyle, ciddiylim."

"Özür dilerim Malfoy."

Draco'nun yüz ifadesi değişmedi. "Kanıtla."

Harry konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Ağzını hızla tekrar kapadı ve başka tarafa baktı.

"Bunu söylediğimi unut, Potter," dedi Draco kabaca. "Zaten hâlâ senden dileyeceğim özür üzerinde çalışıyorum. Ve sen haklıydın; Dumbledore'a bir mesaj iletmemiz gerekiyor. Bidy, buraya gel."

Draco bağırırken gölgelerin arasına çekilmeye çalışan Bidy, Draco'nun yanına döndü. "Evet efendim, Efendi Malfoy, efendim?"

"Bidy, Hogwarts'a git. Dumbledore'u bul ve ona her şeyi anlat. Ona Potter'la benim hayatta olduğumuzu ve kuzeyden Hogwarts'a doğru gittiğimizi söyle." Harry'ye hızlı bir bakış attı. Dumbledore bunu biliyor olmalıydı, ama Draco Harry'yi gereğinden fazla üzmemi istemiyordu. Çocuk inkar edilemeyecek kadar güçlüydü ama en güçlü büyücü bile ancak bir yere kadar dayanabilirdi.

Draco çömeldi ve Harry duymasın diye Bidy'ye fısıldadı, "Ona Kim Olduğunu Bilirsin'in *Ruh Tutulması* iksirini Potter üzerinde kullanmayı planladığını söyle..." Draco endişeyle yutkundu. "...ve ona Kim Olduğunu Bilirsin'in zaten Potter'ın kanına sahip olduğunu söyle."

Tekrar ayağa kalktı. "Bunu yapabilir misin?"

Bidy önce başını salladı, sonra dudaklarını büktü ve gözlerinden yaşlar süzülürken ayaklarını yere vurmaya başladı.

Draco sinirlerinin yeniden zirve yaptığını hissetti. "Ne oldu, Bidy?"

"Efendi Malfoy, efendim... eğer Bidy Efendi'yi bulamazsa, o zaman Bidy yine Kıdemli Efendi Malfoy'a ait olur. Üstat Malfoy Bidy'ye, Bidy sizin olmadan önce, Bidy'nin burada olup biten hiçbir şeyi kimseye, Bayan Malfoy'a bile anlatmaması gerektiğini söylüyor, Üstat Malfoy, efendim."

Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Draco uzanıp onu kollarından yakaladı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?! Daha önce Dumbledore'a gitmeye hazırdın! Neden şimdi değil? NEDEN?!" Draco onu bir kez salladı ve ev cini korkuyla ciyakladı.

"Malfoy, bırak onu!" Harry'nin sesi Bidy'nin dehşet dolu hıçkırıkları arasında yankılandı. "Elinden gelenin en iyisini yapıyor!"

Harry'nin emrinin aniliğine şaşırان Draco, Bidy'yi yere bıraktı. Bidy onun önünde yere yığıldı, ayaklarının dibine çöktü.

"Üstat Malfoy daha önce Bidy'ye sadece piramidi Dumbledore'a götürmesini söylüyordu," diye hıçkırdı. Ama şimdi Efendi Bidy'den ailesinin sırlarını vermesini istiyor ve Üstat Malfoy Bidy'ye bunu yapmamasını emrediyor, efendim! Bidy yapamaz, efendim!"

Draco dimdik ayağa kalktı ve bir halde ona baktı. Ne yaparsa yapsın, Biddy'nin kölelik bağı, istese bile Dumbledore'a söylemesine izin vermeyecekti. Tüm olası eylem planları elinden alınmıştı ve şimdi ayaklarının dibinde dehşete düşmüş, hıçkıra hıçkıra ağlayan bir ev cini vardı.

"Ona kıyafetlerini ver, Malfoy."

"Ne? Delirdin mi sen?" Omzunun üzerinden Harry'ye baktı. "Hayır.

Sadece yap. Güven bana. O -"

"Potter, onu serbest bıraktığım anda bana karşı hiçbir sadakati kalmayacak. İstedğim hiçbir şeyi yapmayacak..."

Harry başını salladı. "İşte burada yanılıyorsun. Belki bir hafta önce kaçır ve bir daha arkasına bakmazdı, ama söylediği *hiçbir şeyi* duydun mu?" Kıkırdadı. "Senden hoşlanıyor, Malfoy. Artık sana sadık, sadece adına değil."

Draco şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ama neden?"

Harry'nin yüzüne esrarengiz bir gülümseme yayıldı. "Çünkü bunu hak ettin, Malfoy."

Draco gözlerini Harry'den ayırıp tekrar Biddy'ye baktı. Hâlâ yere çömelmişti, ama şimdi umutla Draco'ya bakıyordu, gözlerinde akmamış yaşlar parlıyordu. Draco bir kez gözlerini kırıştırdı, sonra tereddütle konuştu.

"Biddy... eğer seni serbest bırakırsam, yine de Hogwarts'a gider misin... ve senden istediğim şeyi yapar mısın?"

Kesin bir ifadeyle başını salladı. "Oh, Efendi Malfoy, evet efendim, Efendi Malfoy, efendim! Yüce Efendi için her şeyi yaparım!"

Draco derin bir nefes aldı. "Biliyor musun, bu bana öğretilen her şeye ters düşüyor. Ama günün teması bu gibi görünüyor, değil mi? Öyleyse neden şimdi bırakıyorsun?"

Bunun üzerine Biddy ayağa fırladı ve kollarını Draco'nun bacağına sıkıca sararak kontrolsüzce hıçkırmaya başladı. "Efendi Malfoy Biddy'ye güvenir! Biddy iyi bir ev cini! Ama Biddy Efendi olmadan ne yapacak?

Biddy istenmeyecek! Ama Efendi Biddy'ye güveniyor! Oh, Biddy çok mutlu! Biddy çok üzgün!"

Draco, Biddy'nin kendisine sarılmasının şaşkınlığını üzerinden atar atmaz uzanıp ağlayan ev cücesini bacağından çekti. "Biddy'nin kafası çok karışık! Bırak beni!"

Biddy hemen adamın bacağını bıraktı ve küçük ellerini çenesinin altında birleştirerek ona hayranlıkla baktı. "Efendi döndüğünde Biddy'yi geri alacak mı? Lütfen, Efendi Malfoy, efendim? Biddy terk edilmek istemiyor, Efendi Malfoy, efendim..."

"Evet, tamam mı? Evet. Harika. Harika." Draco kendi giysilerine baktı ve fazladan giysisi olmadığını fark etti. "Potter, ona ne vereyim?"

Harry kıs kıs güldü. "Hiç yedek çorabın var mı?"

"Ayak parmaklarım üşüyor."

Mağara girişinin altındaki sarp kayalıklardan dikkatle inerlerken Draco kendi kendine homurdanıyor, bu da Harry'nin eğlenerek sırtmasına neden oluyordu. Draco sessizce ormanda yolculuk ederken bir çorap elde etmenin tüm olası yollarını düşündü ve toplamda tek bir seçenek buldu: bir şeyi dönüştürmek. Bu Draco'nun McGonagall'ın derslerine daha iyi dikkat etmediği için zihinsel olarak kendine lanet etmesine neden oldu. Dördüncü sınıfta bütün bir ay küçük ayrılmıştı ama bir aşk kuşunu yanlışlıkla bütün sınıfın önünde pembe kalplerle süslenmiş parlak yeşil bir boxer'a dönüştürdükten sonra, bütün bu çalışma ünitesinden tamamen tiksiniş ve mümkün olan en kısa sürede aklından çıkarmıştı. Böylece, bir sorunla başa çıkmak için tercih ettiği yöneme devam etti. Şikâyet etmeye. Durmadan.

"Ayak parmaklarım üşüyor, ıslak ve sanırım su topluyor."

Harry kıs kıs güldü. "Bir sonraki durağımızda sana ayak ısıtma büyüü yapacağım."

Draco sırtışını gizledi. En azından onun maskaralıkları Harry'nin devam etmesini sağlıyordu. "Her şey için bir cevabın var, değil mi?"

Harry sonunda yüksek sesle kıkırdadı. "Pek sayılmaz. Sadece rol yapıyorum ve insanların rolüme inanmasını umuyorum. Şimdiye kadar nasıldım?"

Draco hala akıllıca bir cevap düşünmeye çalışırken Harry' dengesi bozuldu ve kayalıklardan öne doğru düşmeye başladı. Tam da bu yüzden onun altına tırmanmakta olan Draco hemen Harry'yi omuzlarından yakalayıp ayağa kalkmasına yardım etti.

"Denge uygun kadar iyi gidiyorsun. Bu sana ne anlatıyor?"

Harry ağırlık merkezini bulup inişine devam ederken, "Teşekkürler Malfoy," diye mırıldandı.

"Bundan bahsetme. Hem de hiç. Aslında, seni bir kez daha yakalamak zorunda , seni bayıltıp yolun geri kalanında havaya uçurmak isteyebilirim."

Harry ona ters ters baktı ve Draco güldü. "Sakin ol, Potter. Eğer bunu yapacak olsaydım, ilk seferinde sen yapardım."

"Bahse girerim buna bayılırdın."

"Eğlenceli olurdu."

Harry ayağı neredeyse yine kayarken homurdandı. "O zaman neden yapmadın?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Draco kaçırdı. "Ee... gerçekten mi?"

"Bu iyi bir başlangıç olurdu."

"Çünkü Levitasyon Büyülerim gerçekten berbat." "Çay

fincanını hallettin, değil mi?"

Draco kısa bir süre durdu, asasını çıkardı ve tehditkâr bir tavırla Harry'ye doğru salladı. "Senin üzerinde denememi *ister misin*?"

Harry asaya endişeyle baktı. "Şey... tırmanmaya devam edelim, tamam mı?"

Draco kıs kıs güldü ve asayı tekrar cebine soktu. "Ben de öyle düşünmüştüm." Aşağıya baktı. "Ayrıca, neredeyse . Yukarıdan göründüğü kadar uzak değil."

Birkaç yorucu dakikanın ardından kayalıkları aştılar ve ormanın kenarındaki sık yeşilliklerin arasına daldılar. Günbatımına daha bir saatten fazla zaman olmasına rağmen, vadiyi çevreleyen yüksek tepeler ormanı gri gölgeler içinde bırakıyordu. Draco duraklamak yerine hemen Harry'yi tekrar omuzlarından yakaladı ve ormana doğru hızla koşmaya başladılar.

Kale tünellerinin kaygan taşları yürümek için kötüyse, orman zemininin çalıları ve dikenleri daha da kötüydü. Draco'nun kaval kemikleri sayılamayacak kadar çok görünmez engele çarptı ve dallar yüzüne çarptı. Rahatsız edici dalları hem kendisinin hem de Harry'nin yolundan çekmek için kolunu kaldırdı, ama sadece kısmen başarılı oldu. Efor sarf etmekten kasları ağrıyordu ve nefesi göğsünde daralmaya başlamıştı. Yanındaki Harry da çok çabalıyordu. Yine de . Draco'nun hesabına göre, Macnair onları aramaya gelmeden önce en fazla beş dakikaları vardı. Belki ondan sonra, Voldemort'un iki kaçağı için öfkeli bir ava başlamasından önce de beş dakikaları vardı.

Sonunda küçük bir açıklıktan geçerken Harry Draco'yu durdurdu. "Dur.... Nefes... alamıyorum... Malfoy." Harry tökezleyerek en yakındaki ağaç gövdesine gitti, sırtını ona yasladı ve nefes nefese yere yığıldı.

Draco sert adımlarla Harry'ye doğru yürüdü ve aynı ağaca yanlamasına yaslanıp soluklanmaya çalıştı. "Oturma, Potter. Kusacaksın... ya da bayılacaksın."

Harry başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı, sık nefesler arasında kesik kesik konuşuyordu. "Kusacak kadar yemedim... ve ayağa kalkarsam... bayılacağım."

"Bir dakika içinde kalkman gerekecek. Burada zamanımız ."

Harry gözlerini tekrar açtı ve Draco'ya baktı. "Ben sanıyordum ki... senin Mislocator'ın...?"

"Sadece büyü takibi engeller, Potter. Fark etmediysen söyleyeyim, biz görünmez değiliz. Eğer bir arama ekibi tam tepemizde tökezlerse. "

Harry başını salladı, sonra kesik kesik soluması yavaşlayana kadar birkaç saniye kıpırdamadan oturdu.

Draco cüppesinin altından usulca uzanıp Biddy'nin ona verdiği çuvalı okşayarak kendini rahatlattı. Ölüm Yiyenler'le burun buruna gelme ihtimaline karşı başka bir şey daha getirmişti ama bu son çareydi; yolculuk sırasında onu kullanmak son derece garip olurdu ve onları çok fazla yavaşlatırdı. Beklemesi gerekecekti.

Draco başka bir şey söylemeden boş şişeyi almak için elini cebine attı. Hızlı bir büyüyle onu suyla doldurdu. Harry'ye uzattı, o da sessizce kabul edip içindekilerin hepsini içtikten sonra geri verdi.

Harry ani bir yalpalamayla ellerinin ve dizlerinin üzerine döndü. Sonra denge için ağacı kullanarak kendini ayağa kaldırdı.

"Peki, neyi Malfoy?"

Draco Harry'nin inatçı kararlılığı karşısında gülümsemesini bastıramadı. "Henüz kendi başına yürüyebileceğini düşünüyor musun? Sırılsıklam sekiz taş bile bir süre sonra ağırlaşıyor," dedi hafifçe.

Harry elini ağacın gövdesinden çekti. "Kesinlikle," dedi, tökezlemeden ve kendini ağaç gövdesiyle tekrar yakalamak zorunda kalmadan bir an önce.

"Ne ?" Draco kollarını kavuşturdu.

Son derece görünen Harry, yüzünü kararlı bir ifadeyle düzeltti ve açıklığın uzak tarafına, ormanın derinliklerine doğru dengesizce yürümeye başladı.

Draco inanamayarak başını salladı ve hızla Harry'nin yanına koşarak çocuğun dirseğini yakaladı. "Bu da ne, Potter? Aptallığa varacak inatçı mısın?"

Harry hızla kolunu . "Ben bunu Gryffindor gururu olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

"Aynı şey."

Harry bir an için Draco'ya ters ters baktı, ama o kadar bile ters kalamayacak kadar yorgun görünüyordu. Özellikle de kıpırdamadan dururken bile ayaklarının üzerinde sallanıyorken. Draco onun dirseğini tekrar yakaladı.

"Hadi Potter. Eğer yardımı olacaksa, Hogwarts'a döndüğümüzde bunların hiçbirinden bahsetmeyeceğim."

Harry bir an inatla ona baktı, ama sonra ifadesi inatçılıktan yorgunluğa dönüştü. Ağırlığını dikkatle Draco'nun koluna yasladı, tek bir şikayet sözcüğü bile söylemedi.

Belki de Harry sert görünmek için çok çabaladığı için, kendisine yardım edilmesine izin verme kolaylığı Draco'nun

daha fazla endişe. Bu kadar fiziksel temasa izin vermesi için çok kötü bir durumda olması gerekiyordu. Harry ne kadar güçlü olursa olsun ve Draco Harry'nin Voldemort'a karşı gösterdiği g karşısında ne kadar dehşete düşmüş olursa olsun, ocuk şu anda korkunç derecede zayıflamıştı ve Draco kendini rahatsız edici bir şekilde korumacı hissediyordu. Doğru, Harry'nin sorumluluğunu üstlenmişti ve bunu yerine getirmeye yemin etmişti. Ama ne olursa olsun, yine de çok tuhaf bir duyguydu.

Kararına rağmen - ve seçiminde kesinlikle kararlıydı - yıllar süren düşmanlık izlerini bırakmıştı. Sadece Draco için değil, Harry için de. Zindandan çıktıklarından beri geçen kısa sürede Harry'nin vücut dili, ses tonu ve hatta Draco'ya bakışı bile aynı hikayeyi . Harry ona hl güvenmiyordu.

"Hazır mısın?" Draco sordu.

Harry ona bakmadan başını salladı ve sessiz kaldı.

Gryffindorlar, diye düşündü Draco alaycı bir ifadeyle, tekrar ormana doğru yola koyulurlarken, bu sefer daha yavaştılar. Ama henüz bir dakika bile yrmemişlerdi ki Harry aniden tökezledi ve nefesi kesildi.

"Potter, gerçekten henüz duramayız..."

Draco yere baktı, ama Harry'nin bayıldığını görmek yerine ocuk yara izini sıkıca kavramış, dişlerini gıcırdatmıştı.

"Potter?!"

Harry boğuk bir ığlılıkla yere yığıldı, Draco'yu da kendisiyle birlikte aşağıya sürükledi. Draco kendini kurtarmaya çalışırken Harry şiddetle çırpınmaya, inlemeye, ormanın zeminindeki yaprakları ve toprağı tekmelemeye başladı, elleri hl alnında kenetlenmişti. Draco bir an için olayın ani gelişmesinden dolayı tepki veremeyecek kadar sersemlemişti, ama Harry'den gelen özellikle acı dolu bir bağırış onu harekete geçirdi. Harry'nin kollarına yapıştı, çocuğun kendine zarar vermesini engellemeye çalışıyordu, ama Harry şaşırtıcı bir güçle onu çekip aldı,
Hala ığlık atıyor.

"HAYIR!"

Draco dengesini kaybedip geriye doğru düşerken Harry yan tarafına yuvarlanıp kendi üzerine kıvrıldı, ayakları hâlâ tekmeliyordu.

"HAYIR! O biliyor... ARGH! Geliyor... bizi bulacak..."

Draco tekrar Harry'nin yanına koştu ve onu göğsünden sıkıca kavrayarak kollarını iki yanına sıkıştırdı, sonra da kıvranan çocuğu yarıya kadar kucağına çekti.

"Potter, sessiz ol! Seni bir mil öteden duyacaklar!"

Harry Draco'nun kollarında debelenmeye devam etti, ama Draco onun çabuk yorulduğunu anlayabiliyordu. Harry'nin gözleri sımsıkı kapalıyken inliyordu, sesi düzensizdi, "Öfkeli... geliyor... buradan... çıkmak zorundayım. Yara... acıyor..."

Draco uzanıp Harry'nin püskülünü geriye itti. Tanıdık yara izi Harry'nin solgun teninde göze çarpıyordu ve Draco görünce irkildi. Hiç düşünmeden avucunun içiyle yara izini hızla kapattı ve bastırdı. Etkisi anında oldu.

Harry'nin bedeni Draco'nun bacaklarına yaslanınca gevşedi ve derin nefesler aldı. Gözleri yeniden açıldı ve sanki diğer çocuğun orada olduğunu fark etmemiş gibi Draco'ya baktı.

Gözlerini kısarak gölgelerin arasından Draco'nun endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Draco?" diye sordu zayıfça.

Draco sol elini Harry'nin alnından çekmeden sağ eliyle uzanıp Harry çırpınırken devrilmiş olan gözlüğünü düzeltti. Draco belli belirsiz bir gülümsemeye zorladı. "Sanırım Kim-Olduğunu-Bilirsin gittiğimizi biliyor."

"Evet," diye fısıldadı Harry, sonra yüzünü buruşturdu. "Ah."

Draco refleks olarak elini Harry'nin alnından çekti, dokunuşunun baskısının çocuğu incittiğini düşündü, ama

eylemler Harry'nin acı içinde tıslayarak alt dudağını ısırmasına neden oldu.

Draco şaşkınlıkla başladı. "Ne? Seni incittim mi?"

Harry ağzını açtı, ama birden başını duyulmayacak bir şeyler mırıldandı.

"O ne Potter?" "Elin

havalıydı."

Draco nasıl tepki vereceğini bilemeden Harry'nin başının arkasına baktı, ta ki Harry yavaşça ondan uzaklaşana kadar.

Harry kendini dizlerinin üzerine iterken, "Gitmemiz gerek," dedi. "Kaleden yeterince uzakta değiliz. Voldemort az önce Macnair'i öldürdü. Eğer istediğini elde ederse, sıradaki sen olacaksın."

Sendeleyerek ayağa kalktı, destek için kullanışlı bir ağaç dalına tutundu ve yarasını ovuşturdu. "Ayrıca, ona ne kadar yakın olursam, bu lanet şey o kadar çok acıtıyor."

Draco Harry'nin alnına bastırıldığı sol eline baktı. Avucunda şimşek şeklinde belli belirsiz bir kan lekesi vardı.

"Malfoy, orada oturup onları mı bekleyeceksin?"

"Hayır," dedi Draco sessizce. Elini yumruk yapıp parmaklarını kan lekesinin üzerine sıkıca kapattı. "Hadi gidelim."

Harry yine titreyerek onun önünde yürümeye başladı, ama Draco hemen ona yetişip sözsüzce Harry'nin dirseğini tuttu. Harry kolunu çekmedi ve Draco ağırlığının bir kısmını aldığı için adımları sabit kaldı, ama Draco'nun desteğini kabul etmek için başka hiçbir şey yapmadı.

Harry'nin kabaca tahminine göre neredeyse bir saat boyunca, kararlı ormanda hiç durmadan ilerlediler. Sık gölgeliklerin arasından gökyüzünün soluk griye, laciverte dönüştüğü anları yakaladılar. Ara sıra Harry tökezliyor, Draco onu yakalıyor ya da Harry acıyla tıslayıp yara izini ovuşturuyordu, ama aralarında tek kelime geçmiyordu. Harry karanlıkta görünmeyen bir dala daha takılıp yine yara bere içindeki dizlerinin üzerine düştüğünde Draco'nun da yanında yere yığılmasına neredeyse şaşıracaktı.

Draco sırt üstü yuvarlandı ve derin bir nefes aldı. "Gryffindor aptallığı bile zifiri karanlıkla boy ölçüşemez. Bu gece daha fazla ilerleyemeyiz, Potter."

Harry bu fırsatı değerlendirerek, kendi isteğiyle orman zeminine doğru geriye doğru yuvarlandı. Sırtının altında sert bir zemin hissettiği için ne kadar minnettar olsa da, hâlâ gergindi. "... yeterince uzaklaştık mı?"

Yanındaki Draco kayıtsız bir ses çıkardı. "Yeterince uzak olmalı. Yolculuk için çok karanlık ve sen de fiziksel olarak tamamen çökmenin eşiğindesin."

Harry ikinci noktanın fazlasıyla doğru olduğunu bilse de, Malfoy'un şu anki zayıflığından bahsetmesine hâlâ dayanamıyordu. "Ben iyiyim," diye mırıldandı.

"Gerçekten mi, şimdi mi?"

Harry ne olduğunu anlayamadan Draco onun bileğini kavramış, parmakları Harry'nin nabız noktasını sarmıştı.

"Kalbin hızla atıyor, nefes alıp verişin sığılıyor ve hâlâ bilincinin olması bir mucize."

Bu ani istilacı hareket karşısında şaşkına dönen Harry kolunu çekti. "Nesin sen şimdi? Lanet olası bir Orta Büyücü mü?"

"Potter," dedi Draco sessizce, "ölüme ne kadar yaklaştığını bilmek için bir Orta Büyücü olmaya gerek yok."

Harry donakaldı, Draco'nun sesindeki samimiyete hazırlıksız yakalanmıştı. "Yani?" diye sordu sinirli sinirli. Draco'nun sadakatindeki bu bariz değişimden dolayı hâlâ huzursuz hissetmekten kendini alamıyordu. Bu çok ani olmuştu.

" *Yani...* Seni oradan çıkarmak için boynumu riske atmadım, şimdi ölmene izin vermek için." Draco yine sessizliğe gömüldü. Harry, Draco' yayılan ve kendisinininkini yansıtan gerginliği hissedebiliyordu.

Yara izinin sürekli donuk bir ağrıyla yanmasının, Voldemort'un onun için öfkeli bir insan avına çıkmasının ve güvenlikten kilometrelerce uzakta ormanda mahsur kalmasının yarattığı gerginliği görmezden gelebilse bile, Harry yine de hayatının en travmatik günlerinden birini yaşıyordu. Draco Malfoy, onunla gönüllü fiziksel temas halindeydi, yumruk sallamak buna dahil değildi.

Voldemort'tan kaçmasına yardım eden Draco Malfoy. Draco Malfoy, Voldemort'un gazabı yara izinin yakıcı acısıyla kendini gösterirken ona endişe ve kaygıyla bakıyordu. Bir şeylerin değiştiğini inkâr edemezdi, ama Harry bu değişime henüz tam olarak güvendiğinden emin değildi. Daha doğrusu, bir Malfoy'a içgüdüsel olarak hâlâ güvenemiyordu. Beş yıllık düşmanlığı böylesine uç koşullarda bile yok saymak o kadar kolay değildi. Denemek zorunda kalmak en hafif deyiimiyle sinir bozucuydu.

Harry'nin dile getirmedığı şüphelerine cevap verircesine Draco tekrar konuştu, sesi sert bir fısıltı .

"Sana üzgün olduğumu söyledim. Bunu daha önce kimseye söylememiştim, Potter. Hiç kimseye."

Harry Draco'ya bakmak için boynunu yana doğru eğdi. Genç adam dümdüz yukarı bakıyor, Harry'ye gün ışığının son izleriyle hafifçe aydınlanan yüzünün profilden bir görüntüsünü veriyordu. Acı verecek kadar içten görünüyordu, neşenin ve alaycılığın bütün izleri silinmişti. Draco tekrar konuşmaya başladığında Harry gözlerini kaçırarak dikkatini ağaçların arasından görünen birkaç yıldız çevirdi.

"Zindanda olduğumuz süre boyunca seni izledim. İzlediğimi biliyorsun. Orada fazla eğlence yok. Kırılacağından o kadar emindim ki. Kırıldığını görmek *istedim* ama hiç olmadı. Kendime itiraf etmek istemedim ama etkilenmişim. Sonra o kibirli nutuklarını atmaya başladın. Düşündükçe, beni manipüle etmeye çalıştığını anladım. Belki de öyleydin ama her konuda haklıydın. Tanrım, bunu kabul etmekten nefret ediyorum."

Harry bu ani açıklık karşısında afallayarak sadece dinleyebildi. Doğruydu, kendisini esir alan ve hapse atan Draco'yu manipüle etmeye çalışıyordu. Ne de olsa Draco onun tek potansiyel kaçış yoluydu. Başta amacı buydu, tek amacı. Draco'nun ne zaman bir amaç için araç olmaktan öteye geçtiğinden emin değildi -endişe verici bir şekilde insan- ama geriye dönüp baktığında, manipülasyon fikri bir şekilde saldırgan görünüyordu. Draco'nun bunun bu kadar farkına varacağını tahmin etmemişti. Bu düşünce onu suçlu hissettirdi.

Draco bir kez burnunu çekti ve sonra öksürdü.

"Dışarı çıkarsak sana Cruciatus'u neden kullandığımı söyleyeceğime yemin etmiştim," dedi Draco kalın bir sesle. "Ne söylemek istediğimi düşünmek için günlerim vardı, sanırım şimdi söylemenin tam zamanı.

"Laneti kullanmak zorundaydım, Potter. Eğer iki saniye durup düşünseydin, bunu fark ederdin. Eğer reddetseydim, babam... benim... sadakatsizlik ettiğimden şüphelenirlerdi. Nöbet alınırdım. Cezalandırılırdım ve sen hala o hücrede kanlar içinde olurdun."

Durakladı ve Harry Draco'gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Harry yavaşça başını salladı.

"Affedilmez Lanetlerin nasıl işlediğini bildiğini söylemiştin. Zarar vermeyi gerçekten istemeniz gerektiğini; birine zarar vermeyi istemeniz gerektiğini. İşte bu noktada haklısın. Bilmediğin şey, laneti yaparken seni düşünmediğimdi. Bunu yapacak kadar sinirlenmem için Kim Olduğunu Bilirsin'i düşünmem gerekti." Draco'nun

Dikkatli monologu durakladı ve sanki onu boğan duyguyu atmaya çalışıyormuş gibi tekrar öksürdü. "Ama bunu yapmak istemedim, Potter... söylediğin onca şeyden ve... Kim Olduğunu Bilirsin'in söylediklerinden... ve yaptıklarından sonra. O zaman olmaz. Neredeyse yapamıyordum ama ... şey... sonuçlarını düşün. İkimiz için de."

Draco'nun sesi fısıltıya dönüştü. "Çığlık attığını duydum, Potter. Ve neden yaptığını biliyorum. Benim hatamdı. Son üç gündür... ne zaman ortalık sessizleşse o sesi duyuyordum. Hâlâ duyabiliyorum. Bunu duymanın bana ne yaptığını bilemezsin. Umarım bir daha böyle bir çığlık duymazsın, Potter. Ama umarım ben de bir daha duymak zorunda kalmam."

Draco ağaçları hışırdatan hafif rüzgârın sesinden başka bir şey bırakmadan tekrar ayrıldı. Harry karanlığa baktı ve bir kez gözlerini kırıştırdı. Gözleri acıyordu ama ağlamıyordu. Draco günler önce özür dilemeye çalışmıştı ama Harry buna inanmak istememişti. Elbette, teknik açıdan mantıklı geliyordu, ama kendisine işkence eden birine nasıl inanabilirdi ki? O zaman . Ama burada, soğuk zindandan kilometrelerce uzakta, bunu inkâr etmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Ben... Ben anlıyorum."

Draco onaylarcasına boğazından belli belirsiz bir ses çıkardı. "Sevindim, çünkü böyle bir yükü taşıyabilir miydim bilmiyorum, *bir de* seni. İkisi de oldukça ağır."

Harry ağzının kenarının istemsiz bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. "Sekiz taş sırlıslıkla olmadığımı sanıyordum?"

Draco kısa bir kahkaha attı. "Tamam, yalan söyledim." Sesi yeniden ciddileşti. "Yine de sana söz veriyorum... ne pahasına olursa olsun... Seni Hogwarts'a geri götürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bu ifade, Cruciatus olayıyla ilgili tüm düşüncelerini silip süpüren ve onu keskin bir şekilde

Bu sırada nefesinin göğsünde sıkışmasına neden oldu. Doğrulup yan tarafa bakınca Draco'nun da doğrulduğunu, solmakta olan ışığın içinden ona baktığını gördü, gözlerindeki içtenlik pırıl pırıldı. Harry başını çevirip kucağına baktı, Draco'nun bu cesur sözünden ne anlam çıkaracağını bilemiyordu. Bu hafife alınabilecek bir şey değildi, bulundukları yerde, yardımdan kilometrelerce uzakta, yalnız değillerdi. Harry'nin yorgunluğunda, tutarlı düşünceler zihnine örümcek ağıları gibi yapışan güvensizliğin belirsiz iplikleriyle birlikte dönüp duruyordu. Söyleyecek bir şey aradı, ama Draco'nun daha sözünü bitirmediği anlaşılıyordu.

"Senin için bir şeyim var, Potter." Draco konuşurken hışırdayan bir kumaş sesi duyuldu. "Bunu hiç almamalıydım ama o zamanlar güzel bir ödül olacağını düşünmüştüm, bu yüzden seninle Hogwarts zindanlarından ayrılmadan önce dönüp onu aldım. Ama bu senin."

Harry'nin kucağına kötü katlanmış gümüşü bir kumaş yığını kondu. Ona yaslandıkça akıyor, tuhaf bir şekilde parlıyordu. Harry'nin boğazı düğümlendi ve elini babasının eski Görünmezlik Pelerini'nin yüzeyinde gezdirirken, gölgelerin gözlerinde biriken ıslaklığı gizleyeceği için hemen minnettar . Yavaşça, saygıyla bezi aldı ve yüzüne bastırdı; kısmen geri aldığına tam olarak inanmadığı için, ama aynı zamanda duygusal bir selin kenarında olduğu gerçeğini örtmek için.

Pelerin harika ve ; yumuşak, gerçeküstü kumaşı ve uzun süre onun evinde saklandığı için taşıdığı hafif, küf kokusu okul sandığı. Kıpırdamadan durdu, , pelerinin içinden nefes alıyor ve titremesine izin vermemeye çalışıyordu.

"Düşündüm de," dedi Draco tereddütle, "Hogwarts'a giderken... işimize . Her ihtimale karşı... bilirsin işte."

Harry pelerininin yüzünden düşmesine izin önce uzun, yavaş bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Draco durgunluğu bozana kadar bir süre sessizce oturdular.

"Eğer Hogwarts'a sağ salim dönmeni sağlayacaksam, her şeyin bir sırası var. Yolculuk edebilecek kadar güç kazanmalısın, çünkü senin sekiz taşlı, sırlıslıkam leşini Hogwarts'a kadar taşımamın imkânı yok." Ayağa kalkıp Harry'ye baktı ve Harry onun yüzündeki sırtışı gölgelerin arasından ancak seçebildi.

Harry gözlerini devirdi. Draco Malfoy'un olası bir aşırı duygu yüklemesinden alaycı bir espriyle çıkacağına güveniyordu. "Bilgin olsun, ben dokuz taş dört kiloyum."

"Belki biliyordun, ama şu anda bilmiyorsun. O yüzden otur Potter. Akşam yemeği vakti. Eminim Biddy bize güzel bir hayatta kalma kumanyası hazırlamıştır."

Harry sırttı ve pelerini bir kenara bıraktı. Tehlikeli bir yolculuğa başlamak için bir şeyler atıştırmaktan daha iyi yol olabilir miydi? "Bana uyar. İçinde ne var? Meyve mi?"

Draco, Biddy'nin verdiği küçük çuvalı karıştırdı, görünüşe bakılırsa görüldüğünden çok daha derin bir çuvaldı bu, çünkü Draco'nun kolu çuvala uzandığında omzuna kadar kaybolmuştu. "Elma, portakal, muz, kivi, ayva, mango ve sanırım şu sivri şey de ananas."

Harry kıkırdadı, yana doğru kayarak devrilmiş büyük bir kütüğe yaslandı. "Elma kulağa hoş geliyor. Sandviç?"

Harry Draco'nun cüppesini ve çuvalı karıştırırken ne yaptığını zar zor görebiliyordu, ama Draco aniden, "*Lumos,*" diye fısıldadı ve asasının ucu çuvalın içinden belli belirsiz parladı. Draco içeri baktı, yüzü nazikçe aydınlanmıştı. "Hindi, biftek, konserve sığır eti - iğrenç, tavuk -"

"Konserve sığır etinden nefret mi ediyorsun?"

Draco burnunu kırıştırdı. "Doğal olarak. Bu ięrenę bir şey. Neden umursuyorsun ki?"

Harry belli belirsiz, "Ron da sığır konservesinden nefret eder," diye düşündü. "Annesi Hogwarts Ekspresi için ona sığır konservesi sandviçleri hazırlıyor, ama o asla yemiyor." Harry'nin düşünceleri Ron'a, Burrow'a ve Hogwarts Ekspresi'ne kaydı ve bir ev özlemi dalgası hissetti. "Onu ve Hermione'yi özlüyorum. Herhalde çok endişelenmişlerdir. Umarım Biddy mesajı Dumbledore'a ulaştırır..."

Draco dikkat çekici bir şekilde boğazını temizleyerek Harry'nin düşüncelerini böldü. "Hindi mi? Biftek? Kafaya hızlı bir bot mu?"

"Ne?" Harry şaşkınlıkla Draco'ya baktı.

"Akşam yemeğini tartışıyorduk, Weasel'ı değil, , Weasley'i," dedi Draco kabaca.

"Ah." Harry, Draco'nun sesindeki tuhaf ton karşısında kendini tuttu. Sesi sinirli geliyordu. "Ee, hindi olur. Biddy her şeyi paketlemiş gibi görünüyor."

Draco Harry'ye yiyecekleri uzatırken, "Evet, Potter," diye homurdandı, sonra tekrar çantaya baktı. "Yeni bir çift çorap dışında her şey."

Draco Harry bir elma, iki hindili sandviç ve üç matara su bitirene kadar onu için rahatsız etmeyi bırakmadı. Harry yemeğini yerken Draco kendisinin ve Harry'nin giysilerine hızlıca bir Kurutma Büyüsü yaptı, sonra da iyi bir önlem olarak bir Temizleme Büyüsü yaptı, bir yandan da dikkatle ormanın seslerini dinliyordu. Harry'nin Hogwarts, Quidditch, Ron ve Hermione hakkındaki sıra hasreti dolu düşünceleri onun tek dikkat dağıtıcısıydı. Normalde Gelincik ve Çamurkan'dan söz edilmesi Draco'yu çileden çıkarırdı. şimdi - şey, bu onu hâlâ öfkelen diriyordu, ama bu farklı bir tür kızgınlıktı.

Bu noktaya gelene kadar Draco sadece Voldemort'tan kaçma ihtiyacını düşünmüştü. Kaçmak için acele ederken, ne yapacağını hiç düşünmemişti.

Harry'nin arkadaşları hakkında konuştuğunu duymak Draco'yu çok rahatsız etti. Gelincik'in sandviç tercihleri hiçbir koşulda umurunda değildi ve normalde Weasley'den bahsedildiğinde aklına bir önceki yılın Quidditch sezonu ile ilgili öfkeli anılar gelirdi. Ama bu kez Weasley'den bahsetmek onu aynı şekilde rahatsız etmedi.

Draco hiçbir zaman gerçekten yakın arkadaş edinmemişti; onlar bir sorumluluktuk. Crabbe ve Goyle neredeyse varsayılan arkadaşlardı. Elbette onları özlüyordu. İki iri yarı kölesinin olması gerçekten de çok hoş bir şeydi. Aslında bu yolculukta özellikle kullanışlı olabilirlerdi, potansiyel olarak sürü hayvanı olabilirlerdi. Ama Crabbe ve Goyle, Draco Hogwarts'a varmadan çok önce onun kaçışını öğrenmiş olacaktı. Oraya vardığında onu bir sonraki kum torbalarına dönüştürmeleri büyük olasılıktı. Ve sonra, eğer bir şekilde Crabbe ve Goyle'un yumruklarından kurtulmayı başarır, kime başvuracaktı? Ve ondan ne yapması beklenirdi? Dumbledore'un küçük iyilikseverler grubuna mı katılacaktı?

Siktir et, diye düşündü pişmanlıkla. Hayır, tüm bunlardan mümkün olduğunca uzak olmak istiyordu. Voldemort'a asla yaklaşmak istemiyordu ve buna ona karşı savaşmak da dahildi.

Belki Dumbledore Draco'ya saklanması için bir yer verirdi. Harry'yi sağ salım geri getirecekti. Gerçi en başta çocuğu kaçırmıştı, ama onu eve getirmek, özellikle de bu kadar büyük bir riske girerek, bu borcu temizlemek için yeterli olmalı ve umarım ona bir tür sığınak . Bu kulağa mantıklı geliyordu. Voldemort tüm bu olanlardan sonra Potter kadar Draco'nun da peşinde olacaktı. Dumbledore da kesinlikle onu korumaya istekli olacaktı.

Ama sonra, Dumbledore Harry'yi Draco'dan bile koruyamamıştı.

Draco başını kaldırıp Harry'ye baktığında çocuğun başını öne eğmiş olduğunu gördü, görünüşe göre uyuyordu. Kendi kendine hafifçe gülümseyen Draco, Harry'nin kütüğe yaslandığı yere doğru süründü. Yakından bakınca Harry'nin usulca horladığını duyabiliyordu. Draco bir elini Harry'nin omzuna koydu ve onu nazikçe sarstı.

"Hey, Potter..."

Harry bir anda irkilerek uyandı ve Draco'nun yüzünün yan tarafına sert ve ufalanan bir şey çarptı.

"Ne?! Kim? Malfoy! Beni korkuttun!"

"Şaka yapmıyorum, Potter," diye tersledi Draco, sesini tutmaya çalışarak. "Ve bu kadar yüksek sesle konuşma. Saklanıyoruz, unuttun mu? Ve az önce bana neyle vurdun?"

Harry boş eline baktı. "Oh, bisküvimin geri kalanına da böyle oldu."

Draco yanağındaki kırıntıları silerken öfkeyle bir nefes verdi. "Potter, eğer bana daha fazla yarısı yenmiş yemek fırlatmayacağına güvenebilirsem, sana uzanıp uyumanı önerecektim. Hem daha iyi uyursun, hem de dikkat çekmemiş olursun."

"Düşük profil mi?"

Draco gözlerini devirdi. "Böylece potansiyel arama ekiplerinin bize takılma olasılığı azalıyor... Bu yüzden de alçak sesle konuşuyoruz..."

"Oh."

"İşte bu yüzden Görünmezlik Pelerini'ni getirmeyi düşündüm." "Oh."

Draco yarı karanlıkta gülümsedi. "Potter, zaman zaman yaşadığın sağduyu eksikliklerini göz önüne alırsak bu kadar uzun süre hayatta kalman bir mucize."

"Hey, burada biraz yorgunum. Ayrıca, senin uzman rehberliğin olmadan bu kadar uzun süre hayatta kaldım."

"Nokta. Şimdi sahip olduğunuzu iddia ettiğiniz sağduyuyu kullanın, uzanın ve biraz uyuyun. Buna ihtiyacın olacak, çünkü yarın çok işimiz var."

çok yer var."

Draco Harry'nin dış hatlarının hareket ettiğini gördü ve çocuk yerleşirken yaprakların hışırdadığını duydu.

"Peki ya sen?" Harry derin bir esnemeyle sordu.

Draco içini çekti. "Birinin gözcülük yapması gerekiyor, Potter. Ayrıca, şu anda istesem de uyuyamam."

"Mmm-hmm..."

Draco, Harry'nin gölgeli dış hatlarının gümüşü bir kumaş girdabının altında kaybolmasını izledi, sonra o bile gölgelerin içinde kayboldu. Kıpırdamadan oturdu, Harry'nin nefes alışını yavaşlayana kadar dinledi.

Çocuğun uyuduğundan emindi. Gözlerini Harry'nin kaybolduğu yerden ayırmadan, dikkatle etrafına bakındı ve devrilmiş kütüğün üzerine yerleşti. Bir süre sonra yapraklardan bir hışırtı geldi -Harry yan yatmış olmalıydı- ve pelerini yüzünden düştü. Draco uzun dakikalar boyunca oturup loş ışıktaki Harry'yi izledi; gözlerinin etrafındaki gölgeler, sağ yanağındaki koyu morluk, nefes alırken dudaklarının hafifçe ayrılması.

Draco aniden baktığını fark etti. Öne doğru eğilerek ince kumaşın kenarından nazikçe tutup Harry'nin yüzüne doğru çekti ve Harry yine gözden kayboldu. Draco kütüğe yaslandı, ama Harry'nin yüzünün olduğu boşluğa bakmaya devam etti. Orada otururken, altındaki soğuk zemini hissederken, ağaçların arasından gelen hafif esintinin hışırtısını ve Harry'nin nefes alışının yumuşak sesini duyarken, sonunda durumun tüm gerçekliği yüzüne çarptı. O ve Harry tamamen yalnızdılar ve güvenlikle aralarında yüz milden fazla, ne olacağı belli olmayan bir arazi vardı.

Ve bu mesafeyi kat etmek için sadece iki haftamız var.

Draco, Voldemort'un hâlâ Harry'nin kanına sahip olduğunun acı bir şekilde farkındaydı ve işin gerçeği, çocuğu öldürmek için artık Harry'ye ihtiyacı yoktu. Draco büyüü kafasında tekrar tekrar gözden geçirmişti, ama hiçbir yerde kurbanın orada olması gerektiğine dair bir şart hatırlayamıyordu. Karşı lanet için özel bir formül de hatırlayamıyordu. Elbette, can sıkıntısından karşı lanetlerle ilgili bölüme göz atmıştı ama içerdiği tek şey teoriydi, prosedürler değil. Bir sınıfta bunu yorumlayıp bir karşı-lanet ya da panzehir yaratma şansı olabilirdi ama burada, temel malzemelere bile sahip değildi.

Hayır, Harry'nin hayatta kalması için tutulmadan önce Hogwarts'a gitmeleri gerekiyordu. Snape ve Dumbledore karşı bir lanet bulacaklardı.

Yapmak zorundaydılar. Aksi takdirde, iki hafta içinde Voldemort iksiri kullanacak ve Harry o sırada nerede olursa ölecekti ve Draco'nun bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmayacaktı.

Harry'nin yaşadığı onca şeyden sonra, kaçışla ona umut verdikten sonra, Draco'nun Harry'ye hayatının hâlâ tehlikede olduğunu söyleyecek yüreği yoktu. Harry'ye onu Hogwarts'a geri götürmek için elinden gelen her şeyi yapacağına söz vermişti. Sessizce, bu söze "hayatta ve iyi" ifadesini de eklemişti. Draco söz vermenin yeterli olup olmayacağından emin değildi.

Yeni aydan dolunaya kadar iki hafta. On

dört gün.

Draco parmakları kırık bir sopa parçası bulana kadar yanındaki zemini yokladı. Onu aldı ve uçlarını kopararak esasından biraz daha kısa ve kalın bir parça bıraktı. Sonra hançerini kemerindeki kınından çıkardı. Tek bir ustalıkla, dikkatli bir hareketle ahşabı derin bir açıyla kesti. Hızlı bir kesik daha attı ve sopanın kabuğunda temiz, beyaz bir çentik belirdi.

Birinci gün.

Draco çubuğu dikkatle asasıyla birlikte cebine soktu. İç çekerek tekrar arkasına yaslandı ve başını geriye doğru eğerek parlak yıldızlar ve çivit mavisii gökyüzüne karşı yaprakların siyah siluetini izledi. Kısa süre sonra tüm düşünceler zihninin gerilerine sürüklendi ve sadece aysız gökyüzü, hışırdayan yapraklar, sırtına yaslanan soğuk kütük ve Harry'nin horlamasının yumuşak sesi kaldı.

Ama Harry horlamıyordu. Aslında Draco diş gıcırtilarının belli belirsiz sesini seçebiliyordu. Öne doğru eğildi.

"Potter?"

Etrafına bakındı ve Harry'nin kafasının görünmez şeklini buldu, sonra Görünmezlik Pelerini'ni 'nin yüzünden hızla çekti. Draco yakından Harry'nin dudaklarının hafifçe titrediğini, ürperdiğini görebiliyordu. "Potter, uyanık mısın?"

Harry cevap vermeyince Draco içini bir endişe dalgasının daha kapladığını hissetti. Pelerini çekip uzandı ve Harry'nin elini kavradı, buz gibi soğuktu. Draco ayrıldıklarında üzerinde düzgün bir sonbahar büyücü cüppesi varken, Harry'nin üzerinde sadece Draco'nun onu yakaladığı gece giydiği kıyafetler . Mavi kot pantolon, tişört, eski bir kırmızı kazak ve ince Görünmezlik Pelerini. Kuzey İskoçya'da bir Eylül gecesinin soğuşuna karşı korunmak için yeterli değildi.

"Potter!" Draco Harry'nin omzunu tuttu, onu sırt üstü döndürdü ve sarstı. "Uyan! Çok üşümüşsün. Hareket etmelisin etrafta."

Harry usulca inledi ve yan yattı, ama uyandığına dair hiçbir belirti göstermedi. Draco Harry'nin uyuşukluğunun tamamen yorgunluktan mı, yoksa Harry'nin tehlikeli bir şekilde üşümesinden mi kaynaklandığını, hatta birinin diğeriyle bağlantılı olup olmadığını bile bilmiyordu; Harry'nin de belirttiği gibi o bir Orta Büyücü değildi. Yine de, bir insanı uyandıramamanın asla iyiye işaret olmadığını biliyordu.

Isıtıcı bir kullanmayı düşündü ama bu fikri hemen reddetti. Isıtıcı tılsımları çoğu zaman eşyaları ateşe veriyordu.

Ateş! İşte bu kadar. Sadece ateş yakacaktı. Bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu anlamadan önce esasını çoktan çıkarmıştı. Bir arama ekibi ışığı görebilir ya da dumanın kokusunu bir mil öteden alabilirdi. Ve sonra her zaman çalılıkları ateşe verme olasılığı vardı.

Draco bir elini tekrar Harry'nin omzuna koydu. Çocuk daha az titriyor gibiydi ve Draco bir şekilde bunun iyiye işaret olmadığından emindi. Tereddüt etti ama bu şartlar altında yapabileceği tek bir şey olduğunu fark etti. Draco kendi pelerinin kenarından tutarak Harry'nin üzerine çekti ve onu çenesine kadar örttü. Görünmezlik Pelerini de onu takip ederek ikisini de tamamen örttü. Draco sıcak pelerinini bir battaniye gibi kullanarak Harry'nin arkasına yan yattı. Eğer sahip olduğu tek şey vücut ısıysa, o zaman bunu kullanacaktı.

Kendini Harry'nin sırtına yaslarken hissettiği şiddetli utangaçlık duygusunu bastırdı. Alınganlık yapmanın sırası *değildi*. Bu gerekli bir hayatta kalma hareketiydi, başka bir şey değil. Ve Draco bir söz vermişti.

Harry'ye doğru bastırır bastırmaz Harry'nin zayıf titremesini kendi gömleğinin içinden hissetti, ama çocuktan kesinlikle hiçbir sıcaklık yayılmıyordu. Neredeyse acı verici bir endişe dalgası hisseden Draco kararlılığını pekiştirdi. Uzanıp kolunu Harry'nin göğsüne doladı ve Harry'yi kendine doğru çekti.

Harry'nin ince bedeni Draco'nun kavrayışı altında gergin ve zayıftı. Harry'nin tüm gücüne ve kararlılığına rağmen, çocuk Draco'nun karşısında kendini çok küçük hissediyordu, sanki çok fazla baskıyla kırılabilirdi. Draco daha iyi biliyordu elbette. Harry'yi savaşırken görmüştü, ama Karanlık Lord'la mücadele edip savaşan ve ona meydan okuyan ünlü, yaralı kahramanla, kolunun altına sıkıştırdığı zayıf, titreyen çocuğu bir tutmak çok zordu.

Ama Draco bir söz vermişti. Harry'yi Hogwarts'a canlı ve iyi bir şekilde geri getirecekti; bu onun yeminli yükümlülüğüydü.

"Sana söz verdim," diye fısıldadı Draco, Harry'nin onu duyup duymadığından emin olmasa da, o noktada umurunda da değildi. "Ne pahasına olursa olsun."

Gerçeklik pençelerini göğsüne geçirirken nefesi kesildi. Harry'yi hayata döndürmek Draco'nun verebileceğinden daha fazlasını gerektirebilirdi. Draco Harry'ye sahipti ama Voldemort hâlâ Harry'nin kanına sahipti. Harry'yi hayatta tutmak için Draco'nun çağın en güçlü Karanlık büyücüsüne karşı bir çekişmeye girmesi gerekecekti. Bu Draco'nun kazanacak güce sahip olduğundan emin olmadığı bir savaş olacaktı, ama aynı zamanda kaybetmeyi reddettiği bir savaştı.

Ayrıca, Harry olmadan Draco tamamen yalnız kalacaktı. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Draco'nun kolu düşüncesizce Harry'nin etrafında kenetlendi, sanki Harry'ye sıcaklığın yanı sıra güç de vermeye çalışıyormuş gibi çocuğu kendine doğru çekti. Akan enerjiyi neredeyse hissedebiliyordu, hafifçe karıncalanıyordu.

Draco gözlerini kapadı ve alnını Harry'nin ensesine yasladı. Bu temas tuhaf ve yabancıydı, ama hiç de istenmeyen bir şey değildi ve Harry bir kez daha korumacı bir his duydu.

Harry yavaş yavaş titremeyi bıraktı ve vücudu Draco'ya yaslanarak gevşedi. Çok geçmeden yumuşak bir horlama sesi duyuldu. Uyanık kalıp tehlikeyi dinlemeye niyetlenmiş olsa da, Harry'nin nefes alışının ritmi ve aralarında yayılan sıcaklık onu uyuşturmaya başlamıştı. Gerçekten uyumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Esnedi ve pelerinini çenesine kadar çekti. Uykuya doğru sürüklenirken, Harry'nin kulağına yine usulca fısıldadı.

"Ne gerekiyorsa."

Sana söylediğim her şeyi hatırla.

Kalbinde bir taş gibi sakla.

Ve rüzgarlar her şeyi savurup geri getirdiğinde,

Bir zamanlar acınız olan şey eviniz olacak.

Masanın etrafında ak saçlı adamlar toplanmış, oğullarının

kanını sofra şarabı gibi döküyorlar.

Sana söylediğim her şeyi hatırla.

Her şeyin bir zamanı vardır.

(~Indigo Girls)

Yazarın Notları : Öncelikle, yorum yapan herkese teşekkür ederim! İnanın bana, her bir yorumu okuyorum ve takdir ediyorum; yazmak için bana ilham veriyor!

Ve şimdi, yoğun talep üzerine, nihayet "Tutulmanın Ötesinde" adında bir Yahoo Grubu başlattım.

Üzgünüm ama ff.net tüm bağlantıyı göndermeme izin vermiyor. Yahoo Groups'a gidebilir ve grup adını URL'nin sonuna şu biçimde ekleyebilirsiniz: "Beyond_the_Eclipse" ya da bana e-posta gönderin, size bir bağlantı vereyim.

Grubu güncelleme bilgilerini göndermek için kullanıyorum, bu nedenle doğrudan bölüm güncelleme bildirimi almak istiyorsanız lütfen katılın! Bu şekilde, bireysel e-posta gönderirken yaptığım gibi kimseyi kaçırmam. Ayrıca grup sayfasında çizim de yayınlıyorum. Bölüm 2, 6, 7 ve 8 için çizimler var. Grup sayfasındaki "Dosyalar" bölümünden göz atabilirsiniz.

Ve "gerçekten slash mı?" ve "Ne zaman slash olacak?" diye soran herkese...

Başıyor! Size söz vermiştim! Sabırlı nakliyecilerin başına iyi şeyler gelir. ;)

Bilmenizi isterim ki, 9. bölümün taslağı çoktan tamamlandı, umarım bir sonraki bölümü çıkarmak çok uzun sürmez.

Herkese tekrar teşekkürler!

~P

Interlude

Yazarın Notları : LÜTFEN ÖNCE BUNU OKUYUN!

Öncelikle, beni tehdit eden ve bir sonraki bölümü talep eden bazı anonim eleştirilerden duyduğum hayal kırıklığını ifade etmek istiyorum. Tehditler beni daha hızlı yazmaya teşvik etmiyor. Bazı insanların "Bir sonraki bölümü hemen yayınlasan iyi olur yoksa seni öldürürüm!" fikrini nereden *edindiğini* bilmiyorum. " iyi bir motivasyondur. DEĞİL. Bu tür şeyler benim için incitici, özellikle de gerçek hayatımda hayatta kalmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken ve bırakın yazmayı, uyumak için bile zar zor zamanım varken.

Diğer insanlar "Bana bir sonraki bölümün Ekim'de olacağına söz vermiştin! Ekim geldi! Nerede bu lanet bölüm?!?" Eğer fark etmediyseniz, son bölüm Ağustos ayında yayınlanmıştı. Size dört ay boyunca uzakta olacağımı söylemiştim. Lütfen hesaplayın: ARALIK. Ekim değil.

Açıklamama izin verin. Ben orduda bir subayım ve şu anda dört aylık çok yoğun bir görevdeyim. Aslında Haziran ayında ayrılmam gerekiyordu ama ayrılış tarihimi Ağustos olarak değiştirdiler. Noel'e zar zor yetiyeceğim. Bu yüzden, Haziran ve Ağustos ayları arasında, sırf siz altı ay beklemek zorunda kalmayın diye, sahip olduğum az zamanı kullanarak fazladan 20.000 kelimelik bir bölüm yayınladım. Görünüşe göre bazı insanlar fark etmemiş. Şu anda Şükran Günü için birkaç gün izinliyim, bu yüzden bunu yayınlamak için zamanım var. LiveJournal'ıma ya da Yahoo grubuma bakmış olsaydınız açıklamanın tamamını görebilirdiniz. Ya da bana imzalı bir yorum ya da en azından bir e-posta adresi bırakmış olsaydınız, size bir açıklama ile geri yazardım.

İsterseniz anonim yorumlar bırakabilirsiniz (tehditler hariç tüm yorumları severim), ancak yorumun anonim veya imzalı olmasına bakılmaksızın, lütfen beni tehdit etmeyin. Eğer bir

bir yorumda soru sorarsanız, lütfen bana sizinle iletişim kurmam için bir yol bırakın, aksi takdirde (açıkçası) soruyu cevaplayamayacağım.

Hayran kurgularımı yazmayı ne kadar sevsem de, bir yetişkin, bir asker ve bir subay olarak sorumluluklarım var. Şu anda bunlar öncelikli. Her ne kadar Irak'taki savaşa katılmasam da (bu yüzden lütfen savaş yüzünden bana nefret maili göndermeyin... bu benim kararım değildi), orduda bir asker olduğum ve bunun bir savaş zamanı olduğu gerçeği değişmiyor. Bir yemin ettim ve sırf insanlar bir sonraki bölümü okumak istiyor diye sorumluluklarımı göz ardı edemem.

Lütfen durumumu anlayın. Sizi görmezden gelmeye çalışmıyorum. Kesinlikle tembellik yapmıyorum. Sahip olduğum azıcık boş zamanı kullandım ve bu bölümü sizin için yazdım. Asıl 11. bölüm de devam ediyor ve her şey giderse Noel'den kısa bir süre sonra bitmiş olacak. Hayatım şu anda kolay değil ve bağırıp çağırmak yerine biraz anlayış göstermenizi rica ediyorum.

Gerçek yazarın notlarıyla devam edelim:

Bu bölüm, bu kurgudaki diğer bölümlerle sıra dışıdır. Bu bir ara bölüm, normal bir bölüm değil. Birçoğunuz Hogwarts'ta neler olduğunu öğrenmek istedi. İşte size görme şansı.

Bu bölüm Harry ve Draco'nun Voldemort'un zindanlarından kaçtığı gece geçiyor ve Biddy'nin Hogwarts'a gelişini gösteriyor. Bölümleri sıraya koymak için yakında yeniden düzenleyeceğim.

Gerçek 11. bölüm neredeyse bitti (yoğun programıma rağmen) ve UMARIM Noel'den kısa bir süre sonra yayınlayabileceğim, ancak orada değilse, LÜTFEN beni tehdit etmeyin.

Her zamanki gibi, harika betam Cal'a teşekkürler. Onsuz yapamazdım. Bana geri bildirim gönderen herkese teşekkürler. Ve en önemlisi, sevgili Owk'uma teşekkürler.

Ve şimdi, hikayeye devam edelim.

&

Interlude

Onu kaybettim ve bu kez, onu kurtarmayı başaracağımdan emin olduğumu söyleyemem. Harry'ye yönelik en büyük tehdidin kendi küstahlığı ve asiliği olduğundan endişelenmiştim - bu özelliklerin yersiz olduğundan değil, hayır. Harry'nin bu davadaki eksiklikleri kendi hatası değil, benim aptallığımın ürünü. Onun ruhunu ve kararlılığını hafife almıştım ve onu görmezden gelmek, intikamını alana kadar söndürülemeyecek bir ateşi tutuşturmuştu. Yine de, durumu anlayarak, Voldemort'la tek başına yüzleşmesi için uygun zaman gelene kadar sunabileceğim korumayı kabul edebileceğini ummuştum.

Ama konuyu saptırıyorum, yaşlı adamların sık sık yaptığı gibi. Bu Harry'nin hatası değildi, tamamen değil. Düşüncesizce kaçıp gitmedi; hatta kendi isteğiyle bile gitmedi. Bu duvarların dışında Harry'yi güvende tutmayı amaçladığım onca şey varken, içerideki tehditleri hiç düşünmemiştim. Kendi öğrencilerimden birinin bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim.

Draco Malfoy'daki tehdidi görmeli miydim? Şüphesiz. Harry'yi hafife aldığım kadar, genç Mr Malfoy'u da hafife almıştım. Bir keresinde Mr Malfoy'dan gelebilecek olası bir tehdidi Severus'la tartışmıştım. Bu konudaki düşünceleri net değildi. Draco'nun bir tehdit olarak kapasitesini hafife almamam konusunda beni uyardı, ama doğru koşullar altında genç adamın korkmuş ve dönüştürülebilecek kadar etkilenmiş olabileceğine dair umudu olduğunu söyledi. Saf büyücü kanının üstünlüğüne ve gücün önemine inanmış bir Malfoy olduğu kesindi ama Severus, Draco'nun bir Ölüm Yiyen'in yapısına ve karakterine sahip olmadığından emindi. Baskıya alışık değildi ve biraz fazla korkuyordu. Severus, zamanı geldiğinde Draco'nun baskı altında çatlayacağından şüpheleniyordu. Draco gibi pek çok genç cadı ve büyücü, nefretlerine, öfkelerine ve önyargılarına güvenerek Voldemort'a hizmet etmeye kalkışmış, ancak korktukları için ölmüşlerdi. Söz konusu olan tek şey Draco'nun nefretinin korkusundan daha güçlü olup olmadığıydı. Lucius hapsedildikten sonra tehdidin farkına varmalıydım.

Benim basit, aptalca hatam her şeye mal olabilirdi. Harry'nin

kaybolduğu sabah çok korkunçtu.

Büyük Salon'un başındaki bu koltukta oturuyordum. O sabah midemde çok rahatsız edici bir hisle uyanmıştım ama önceki gece yatmadan önce birkaç limonlu şerbeti fazla kaçırdığım için bunu önemsememiştim.

Sonra Bayan Granger ve Bay Weasley'nin salona girdiklerini gördüm. her zamanki arkadaşı. İkisi de oldukça telaşlı görünüyordu ve salonu bir süre taradıktan sonra Hermione Ronald'ı kolundan yakaladı ve Yüksek Masa'ya doğru koşarken neredeyse birkaç öğrenciyi devirdi. Masa onu durdurmasaydı bana çarpacağını .

"Müdür Bey," dedi Bayan Granger nefes nefese, konuşurken ellerini sıkarak, "önemsiz bir şeyi büyötmek istemem, çünkü Harry son zamanlarda çok fazla kendi başına hareket ediyor, ama dün gece İksir ödevini aramaya gitti, çünkü onu düşörmüş olabileceğini düşünüyordu, ama bu sabah -"

"Hermione, kapa !" Ronald kolunu çekerek Hermione'nin kurtardı. "Efendim, Harry kayıp. Her yere baktık."

Ayağa kalktım ve ne diyeceğimi bilemez bir halde onlara baktım. "Tuhaf duyguları", zaten endişeden çılgına dönmüş olan çocukların duyması gereken türden şeyler değildir. Herhangi bir standarda normal çocuklar olduklarından değil.

Tam beni ofisime kadar takip etmelerini isteyecektim ki Büyük Salon'un kapısı büyük bir güröltüyle açıldı. Severus salona dalmıştı, olabildiğince endişeli görünüyordu. Yüksek Masa'ya doğru yürüdü ve buruşuk bir parşömen parçasını yere attı.

"Müdür Bey, Draco Malfoy kayıp ve sanırım bununla bir ilgisi var."

Bayan Granger parşömeni fark etmiş olmalı ki nefesi kesildi, beti benzi attı ve en az onun kadar düşecekmiş gibi görünen Bay Weasley'ye yaslandı. Kâğıdın üstüne karalanmış ismi gördüğümde, itiraf etmeliyim ki neredeyse ben de aynı hissediyordum.

Yakında okula yayılacak olan kaçınılmaz paniği geçici olarak ertelemeyi umarak hepsini ofisime götürdüm.

" Bayan Granger," diye sordum parşömeni kaldırarak, "Bunu tanıdınız mı?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi, hâlâ çok solgundu. "Harry'nin İksir ödevi. Dün gece çantasından kaybolmuştu. Bütün hafta bunun üzerinde çalıştı, saatlerce uğraştı ve tek başına bir gecede asla yeniden yapamazdı, benden yeniden yapmasına yardım etmemi istedi, ama ona kendinden sorumlu olması gerektiğini söyledim." Bu noktada gözyaşlarının eşiğine gelmişti. "Sanırım gecenin bir yarısı Görünmezlik Pelerini ile onu aramaya gitti. Gitmesine asla izin vermemeliydim! Gece vakti dolaşmaması gerektiğini çok iyi biliyor! Ona yardım etmeliydim! Yapmalıydım -"

"Kapa çeneni, seni histerik kız!" Severus ona hırladı.

Bunun üzerine Bay Weasley, Severus ile Bayan Granger'ın arasına atladı. "Onunla bu şekilde konuşma! Eğer Malfoy'un Harry'nin kaybolmasıyla bir ilgisi varsa, o zaman sen de suçlusun, çünkü o senin lanet olası evinde!"

kesmiş olabilirdim ama Severus'un kaşlarının altındaki yenilgi ifadesini görebiliyordum; Ronald'ın haklı olduğunu biliyordu.

"Weasley," diye tısladı, "eğer geri adım atmazsan, Gryffindor'un puanlarının yarısını bu taşkınlığın için alacağım! Ve eğer olman gerekenin yarısı kadar bile olgun davranırsan ve ağzın sana bir ay ceza kazandırmadan önce dinlersen, bilmeni isterim ki..." Bu noktada derin bir iç çekti, ancak sesi daha çok hırlamaya benziyordu. "... haklısın. Bu kısmen benim hatam."

Durum daha az ciddi olsaydı, Ronald'ın yüzündeki şaşkın ifadeye gülümseyebilirdim. Severus ona sadece başını sallamakla yetindi, o zaman istifası daha net ortaya çıkmıştı.

"Elimizde Potter'ın ev ödevinden çok daha büyük bir sorun var, her ne kadar onun marjinal kredisine rağmen, çalışma ondan gördüğüm en iyisiydi."

Severus bana döndü ve gözlerinde saklı suçluluk duygusunu görebiliyordum. Devam etmesi için başımı salladım.

"Müdür Bey, daha geçen hafta Draco'nun Lucius'un Bakanlık'ta yakalanması nedeniyle Potter'dan bir tür intikam almayı planladığına dair bir söylentiye kulak misafiri oldum. Potter'ı okuldan uzaklaştırmayı planladığı öne sürülüyordu ama bu tehdit, nispeten normal gençlik şakaları ve intikam listesinin içine gömülmüştü." *Bunun üzerine Severus'un gözleri kısıldı ve durumun gerçekten ne kadar kötü olduğundan emin oldum.* "Onunla konuştum ve bir şey yapmamasını söyledim. Genelde bu tür ipuçlarını nasıl algılayacağını bilir ve bunun normal şakalar dışında herhangi bir şeyi önlemek için yeterli olacağını düşündüm. Ancak mevcut durum ışığında..."

Severus masama uzandı ve parşömeni . Asasını parşömenin üzerine uzattı ve yumuşak bir ifşa büyüğü fısıldadı. Parşömenin üzerinde hemen koyu bir kan lekesi belirdi.

"Bunu söylediğim için üzgünüm Müdür Bey ama sanırım en kötüsünü düşünmeliyiz."

Bayan Granger haykırdı ve yüzünü Mr Weasley'nin göğsüne gömüp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Ronald da az benim kadar şaşkın görünüyordu. Onlara ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

" çok az teselli var... ama Harry'nin hâlâ hayatta olduğundan eminim."

"Bunu nasıl bilebilirsiniz, efendim?!" Bayan Granger haykırdı, yüzü hâlâ Ronald'ın cüppesinin içinde yarı gizliydi.

Tahminimde yanılmadıysam, Voldemort'un bunu temiz bir ölüm kadar basit yapmayacağına inanıyordum. Bakanlık'taki fiyasko planlanmamıştı ve plan yapmak için zamanı ve fırsatı olsaydı, Harry'yi böyle uygun bir şekilde öldürmeye kalkışmayacağına inanıyordum. Bildiğim kadarıyla, kehanetin tam kapsamını hâlâ bilmiyordu. Harry'yi basitçe öldürmek için çok fazla risk almıştı ve çocuğun bu kadar kolay kurtulmasına izin veremeyecek kadar öfkeliydi. Karanlık Sanatlar konusunda ne kadar eğitilmiş olursa olsun, bedenini diriltmek için kullandığı büyüde olduğu gibi, herhangi bir kan büyüğü iki kişiyi birbirine bağladığında, yaşam güçlerinin ve büyülerinin birbirine bağlandığını bilirdi. Belki de Harry'ye olan bağının boyutunu ya da bu bağın ayrıntılarını bilmiyordu, ki bu da onun zayıflığı olabilirdi. Ancak geçen bahardan beri zamanı ve fırsatı vardı. Tom Riddle ne kadar zeki olursa olsun, Harry için sadece cinayetten çok daha faydalı bir ölüm arayacaktı.

" Çünkü Bayan Granger, Harry'yi kendi çıkarları için kullanmak istediğine inanıyorum."

İnledi ve tekrar Ronald'a dönerek usulca ağlamaya başladı ama onu rahatlatmak için söyleyebileceğim başka bir şey yoktu ve artık sahte bir teselli sunmayacağım. O da diğerleri gibi dürüstlüğü hak etti.

Severus ciddiyle, "Derhal bir arama başlatmalıyız, Müdür Bey," dedi. "Tarikat'a haber verin."

" Evet, evet tabii ki." Dalgınca konuştum, çünkü krize verdiğim otomatik yanıtlar kafamda bir çamaşır listesi gibi akmaya başlarken bile aklıma başka bir düşünce gelmişti. Bunu Hermione ve Ronald'ın önünde söyleyemezdim. Severus'a bile söyleyemezdim, ama onun da aynı şeyden şüphelendiğinden emindim.

Harry'yi kendi başımıza bulma şansımız çok azdı. Herhangi bir yerde olabilirdi ve kesinlikle katman katman

ve gizleme büyülerinden oluşan bir katmanHayır, Harry'nin hayatta kalmak için sadece iki gerçek olasılığı vardı. Ya kendi başına kaçacak, ya da içeriden yardım bulacaktı.

O sabah sisin içinde tüm acil durum protokollerini gözden geçirdim. Tarikata haber verin. Bakanlığa haber verin. Bakanlık içindeki Tarikat üyeleriyle koordinasyon sağlayın. Seherbazlarla koordinasyon sağlayın. Öğrencileri rahatlatın. Mümkün olan her tılsım ve izleme büyüünü kullanarak aramaya başlayın. Tüm bunlar olurken, bir düşünce diğerlerini bir kenara itti.

Harry Potter yaşayacaksa, tek umudu Draco Malfoy'du. &

&

Albus Dumbledore Yüksek Masa'da oturmuş, geçen haftanın düşünceleri zihninde dönmeye devam ederken başını ellerinin arasına almaktan kendini alıkoymaya çalışıyordu. Çocukların onu umutsuzluk içinde görmesi hiç hoş olmazdı. Harry Potter ve Draco Malfoy'un ortadan kaybolmasının üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti. Haber, bulunmalarından birkaç saat sonra Gelecek Postası'nda yer almıştı. Spekülasyonlar çığırından çıkmıştı.

Adı Anılmaması Gereken, Hogwarts'ın savunmasını aştı ve Yaşayan Çocuk'u kaçırdı! Harry Potter, Kim Olduğunu Bilirsin'in işini sonsuza dek bitirmeye gitti. Harry korktu ve kaçtı. Albus Dumbledore Harry'yi Kim-Olduğunu-Bilirsin'den saklıyor ve bu da başka bir saçmalık. You-Know-Who gerçekten geri dönmedi; Harry sadece delirdi ve bunu örtbas ediyorlar. Harry ve Draco'nun ve yok ettiler. Harry ve Draco gizli bir aşk yaşıyorlardı ve birlikte kaçtılar.

Her söylenti bir öncekinden daha kötüydü. Ve tabii ki, belki de en , işin aslı ortadaydı. Draco Malfoy, Harry Potter'ı Voldemort için kaçırmıştı.

Bir hafta sonra, şok hiç geçmemişti.

Albus Dumbledore içini çekti ve son manşete baktı. Bakanlık Yetkilileri Potter'ın Kaybolmasıyla Malfoy Bağlantısını Doğruladı

Bunu anlamaları yeterince uzun sürmüştü. Kabul etmek gerekir ki, ne o ne de Severus kanlı parşömeni Bakanlığa göstermemişti. Draco'ya ne kadar üzülse ve hayal kırıklığına uğrasa da, kendi öğrencilerinden birini bile bile suçlu çıkarmayacaktı. Eğer Draco okul sınırları içinde ne kadar ağır olursa olsun bir suç işlemişse, bundan öğrenci okul müdürü ve profesörler de sorumluydu. Profesörlerin çoğunun Malfoy'a duyduğu öfkeyi paylaşmak yerine, Albus da Severus gibi sadece derin bir hayal kırıklığı hissetti.

Severus kapalı kapılar ardında, altıncı sınıf Slytherin'lerin Draco Malfoy'un Potter'ı sonunda nasıl alt ettiğiyle övündüklerini rapor etmişti. Gryffindor'lar da aynı şeyi iddia ediyorlardı, ama anlattıkları el altından yapılan hileler ve Kara büyü suçlamalarıyla renklendirilmişti. Minerva'ya göre, intikam almak için Slytherin zindanlarını havaya uçurmanın yollarını planlıyorlardı. Minerva herhangi bir şey hissettiğinden değil onları durdurmak için kişisel bir eğilim.

Albus tatlı tabağından başını kaldırıp yavaş yavaş boşalan salona baktı. Öğrencilerin çoğu akşam yemeğini bitirmiş, sadece birkaç balkabağı suyuyla oyalanıyordu. Aslında okul son bir haftadır çok sessizdi; Slytherinler ve Gryffindorlar arasındaki birkaç kavga dışında neredeyse acı verecek kadar sessizdi. Okulda dedikodular ve teoriler tükenmiş, öğrencilerin çoğu dalgın bir nöbete dalmıştı.

Gözleri, gür kahverengi bir başın hemen yanındaki parlak kızıl saçlara takıldı. Ronald ve Hermione'yi görünce Albus'un omuzları çöktü. sıkıca kümelenmiş birkaç öğrenciye tüm gerçeği anlattıklarından emindi. Ginevra Weasley, Neville Longbottom ve hatta Ravenclaw'dan Bayan Lovegood. Bu küçük grubun dışında, Harry'nin kaybolduğu sabahtan beri neredeyse hiç kimseyle konuşmamış gibiydiler. Konuşsalar ne derlerdi acaba? Albus'un kalbi herkesten çok onlar için çarpıyordu.

Sonunda Hermione ayağa kalktı, onu kısa bir süre sonra Ronald izledi. Onlar sessizce kapılara doğru ilerlerken, diğerleri kibarlık olsun diye yeterince geride durdular.

Ne kadar da yetişkin, diye düşündü Albus kendi kendine. gerekenden çok daha önce büyümüşlerdi. Ama isteyecekleri son şey acıdır. Sadece arkadaşlarını geri istiyorlar. Hepimizin istediği gibi.

Gerilim korkunçtu ve haber alınamayan her gün, Harry'yi sağ olarak geri getirme şanslarını azaltıyordu. Henüz ölmemişti, Albus bundan emindi. Bir şeyler hissetmiş olmalıydı. Dünyayı saran büyü ağında korkunç bir dalgalanma. Ama hiçbir şey olmamıştı. Sadece daha fazla sessizlik. Voldemort'un Harry'ye ne yapmayı planladığını bile bilmiyordu.

Bu gece bunun değişeceğini umuyordu.

Sadece iki saat önce Severus'un işareti yanmış ve onu beklenmedik bir toplantıya çağırmıştı.

Albus, Tarikat üyelerine o gece tetikte olmalarını ama çağrılana kadar harekete geçmemelerini söylemişti. Severus desteğe ihtiyaç duyarsa arayacak ve hepsi birkaç dakika içinde orada olacaktı. Bir Tarikat üyesinin erken davranması Severus'un şansını mahvedebilirdi. Albus sağ elindeki tek taşlı sade yüzüğe baktı. Bu fikri Muggle'lardan aldığını söylemekten gurur duyuyordu ve Tonks'un dediği gibi bir "Bipleyci" yaratmıştı. Severus'un yardıma ihtiyacı olduğu anda kırmızı renkte parlıyordu.

Bu arada yapabileceği tek şey beklemektir. Odasına çekilecek, Tarikat üyeleriyle gece temaslarını kuracak, onlara gece boyunca yüksek alarmlarda kalmalarını hatırlatacaktı, hatırlatmaya ihtiyaçları olduğundan değil ve sonra... bekleyecekti.

Albus bacaklarındaki ve sırtındaki yaşlanmayı hissederek yavaşça ayağa kalktı. İnsan bedeninde zamanın geçişi büyüyle yavaşlatılıyordu ama kaçınılmaz olarak zaman daha güçlüydü. Durmaksızın ilerliyor, ayak uyduramayanları eziyor, onları yol kenarında kırık dökük bırakıyordu.

Koridorun arka kapısından çıkmak için döndüğünde bir kargaşa duydu. Arkasına baktığında öğrencilerin koridorların kenarlarına doğru eğildiklerini ve aralarından çok kısa boylu birine benzeyen biri koşarken şaşkınlıkla bağırdıklarını gördü. Hayır, kısa boylu biri değildi. Bir ev cini.

"Profesör Dumbledore, efendim! Bay Dumbledore!" diye tiz bir ciyaklama sesi geldi, ev cini tamamen ortaya çıkmadan sadece bir an önce. Bu bir dişiydi ama Hogwarts ev elflerinin temiz üniformasını giymemişti. Bu seferki kirli bir yastık kılıfı giymişti: belirgin bir şekilde tanıdık gelen bir kıyafet seçimiydi. Kayarak Yüksek Masa'nın önünde durdu, döndü ve Albus'u görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Profesör Dumbledore, efendim! Bidy, Bidy'nin efendisinden haber getiriyor. Bidy'nin size çok önemli haberleri var, efendim!"

Salonda kalan öğrenciler yavaşça Yüksek Masa'ya doğru ilerliyordu ve odada meraklı bir mırıldanma dalgası giderek yoğunlaşıyordu. Salonu çoktan terk etmiş olan Bay Weasley ve Bayan Granger kapıda yeniden belirmiş, ama orada durmuşlardı. Albus çok fazla umutlanmak istemeyerek ev cücesine doğru bir adım attı.

"Evet," dedi Albus yavaşça. "Bidy, mi?" Ev cini kesin bir ifadeyle başını salladı. "Peki senin efendin kim, Bidy?"

"Şey, efendim, o hâlâ Bidy'nin efendisi değil, çünkü Bidy buraya gelebilir diye ona giysilerini vermek zorunda kaldı, çünkü Efendi'nin babası Bidy'yi kalmaya zorlayacaktı, ama Bidy iyi bir ev cini ve Efendi Bidy'yi geri alacağına söz verdi! Lütfen Bidy hakkında kötü düşünmeyin, efendim!"

Albus sonunda giyilmemiş ama küçük avucunda sıkıca tuttuğu kirli çorabı fark etti. Ellerini havaya kaldırarak onun sinir patlamasını engellemeye çalıştı. Koşmaktan hâlâ nefes nefese kalmıştı. "Lütfen, Bidy! Senin hakkında kötü düşünmüyorum! Belli ki efendine iyi hizmet ediyorsun! Ama bilmem gerek, kim o?"

"Biddy, Efendi Draco Malfoy'a hizmet ediyor, efendim."

Salondaki mırıltılar hemen arttı, ama keskin bir ılık hepsini kesti. Albus başını kaldırdığında Bayan Granger'ın bir hafta önce olduğu gibi Yüksek Masa'ya doğru koştuğunu ve Mr.

Weasley arkasındaydı ve bu neredeyse düzinelerce öğrenciyi deviriyordu. Ancak Yüksek Masa'ya çıkan basamakların tepesine ulaşmadan önce Albus bir elini kaldırarak durmasını işaret etti. Bu oldukça etkili oldu, çünkü o kadar hızlı durdu ki Ronald ona arkadan çarptı.

"OOF! 'Ermione! Yavaş ol!"

Albus'a dönmeden önce ona sert bir bakış fırlattı, sonra da şüpheyle ev cücesine baktı. "Sen kaçtın Malfoy?"

Biddy skandala uğramış gibi görünüyordu. "Oh hayır, bayan! Biddy kaçmıyor! Biddy iyi bir ev cini! Efendi Malfoy, Profesör Dumbledore'a bir mesaj götürmesi için Biddy'ye güvendi! Oh, Biddy'nin efendisi iyi ve nazik biri ve Biddy'ye güveniyor!"

Skandala uğramış ve biraz da midesi bulanmış gibi görünme sırası Hermione'deydi. "Aynı Malfoy'dan mı bahsediyoruz?"

"Sanırım," diye araya girdi Albus, yavaş ve temkinli konuşarak, "buna başka bir yerde devam etsek daha iyi olur." Büyük Salon'un tamamından bakan iri gözlere baktı ve yüksek sesle onlara hitap etti. "Herkes derhal ortak odalarına dönmelerini tavsiye ederim."

Aşağıya bir bakış attıktan sonra gizli bir tonda konuştu. "Bayan Granger, Bay Weasley, Biddy, lütfen beni ofisime kadar takip edin. Ah, ve Sör Hector," dedi bir tatil ziyafeti tablosundaki iri yarı bir büyücüye hitaben, "lütfen Profesör McGonagall'ı Gryffindor Kulesi'ne gönderir misiniz? Bu konu onu da ilgilendiriyor."

Sör Hector başını salladı, hindi budundan bir ısırık daha aldı, boğuk bir geçirmeyle bitmek bilmeyen ziyafetinin arkasından çekildi ve paytak paytak tablonun dışına çıktı.

Müdürün odasına giden merdivenleri çıkarken, Albus'un o anda ev elfini sorgulamaktan kendini alıkoyması için yapabileceği tek şey buydu. Göz ucuyla, yanında yarı koşar, yarı yürür bir halde, her birkaç adımda bir endişeyle ona bakan küçük ev elfine baktı.

Arkalarında, Harry'nin arkadaşlarının çıkardığı tek ses ayak sesleriydi. Albus onların itidalini takdir etmek zorundaydı. Bu arada, Biddy'nin ne tür haberler getirdiğini merak etmekten kendini alamadı. Biraz şansla, bir yer, bazı ayrıntılar olabilir ve Biddy'nin verdiği bilgiler, Severus'un varlığı ve Yoldaşlık'ın geri kalanının desteği ile bir kurtarma görevi düzenlenebilirdi. Ya da Harry ve Draco tutsak oldukları yerden kaçmışlarsa, ki bu pek olası değildi, belki de izleri sürülüp yerleri tespit edilebilirdi.

Ama umudun onu alıp götürmesine izin vermenin bir anlamı yoktu.

Minerva, müdürün odasını koruyan çirkin yaratığa varmadan hemen önce onlara yetişti.

"Albus! Ne oldu? Haber var mı? Severusun akşam yemeğinde olmadığını fark ettim -"

Albus bir elini kaldırarak onun sorularını durdurdu ve başını eğerek bunu ofiste konuşacaklarını belirtti. Kız dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

Gargoyle parolayı ("şeker kalem") söyleyince kenara sıçradı, merdivenler onları tanıdık spirale taşıdı ve ofis kapısı arkalarından ağır bir gümbürtüyle kapandı. Albus dönüp dairesel ofisin ortasında duran ev cini ile yüzleşti. Son derece gergin görünüyordu, sanki yargılanıyormuş gibiydi.

Ancak o daha Biddy'ye soru sormadan Hermione ileri atılıp yaratığı yakaladı ve yerden kaldırdı,

Neredeyse burun geliyorlardı. "NEREDE O? Harry nerede?! Bildiğini biliyorum! Malfoy ona ne yaptı?!?"

Biddy korkuyla ciyakladı, gözleri neredeyse Ronald'ınki kadar açılmıştı.

"Hermione!" Ronald inanamayarak haykırdı. "Sen... ve.. ne yapıyorsun?!"

Hermione omzunun üzerinden arkadaşına baktı, yüzünde hâlâ telaşlı bir ifade vardı. Minerva ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Evindeki en olgun öğrenci tam anlamıyla çılgına dönmüştü.

"Bayan Granger," dedi Albus usulca. "Ev cücesini indirerseniz, bize biraz bilgi verebilir."

Kız bir kez gözlerini kırptırdı ve kendine gelir gibi oldu. Son derece utanmış ve biraz da titreyerek Biddy'yi yere bıraktı. Belki de ilk kez bir ev cini Hermione Granger'dan can korkusuyla kaçtı ve Albus'un cüppesinin arkasına saklandı.

"BEN... BEN... Özür dilerim," dedi Hermione, sesi . "Bana ne oldu bilmiyorum."

"Harry için çok endişeleniyorum," dedi Ronald sertçe, omuzlarını sıkarak. Albus'a doğru başını salladı. "Özür dilerim, efendim."

"Aklım bir anlığına başka kaydı Bay Weasley ve neden özür diliyor olabileceğinizi tamamen unuttum." Cüppesinin arkasına uzandı ve Biddy'yi tekrar açık alana götürdü. "Şimdi, lütfen, Biddy, yeterince zaman kaybettik. Ne? Efendinizden mesaj var mı? Bay Potter ve Bay Malfoy nerede?"

"Efendim," diye başladı tereddütle, "Efendi Draco ve Harry Potter Karanlık Lord'un kalesindeydiler. Zindandaydılar, efendim. Ama şimdi kaçtılar, efendim."

Hermione'den bir rahatlama hıçkırığı ve Ronald'dan keskin bir nefes alma geldi. Albus onlara bir bakış bile atmadı.

"İkisi de zindanda mıydı? İkisi de mahkum muydu?"

Biddy başını salladı, sonra başını iki yana salladı. "Efendi Malfoy bir mahkûm değildi, efendim. Efendi Malfoy Harry Potter'ı korumakla görevlendirilmişti."

Albus'un yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı.

"Efendim," diye bağırdı Hermione. "Buna nasıl gülebiliyorsunuz?! Bu sadece Malfoy'un onlardan biri olduğunu kanıtlıyor! Harry'yi yakaladı!"

"Ah, Bayan Granger, o da onlardan biriydi!" Albus göz kırptı. "Mr Malfoy'u Harry'yi korumakla görevlendirmemiş olsalardı, Harry'nin hâlâ o zindanlarda olacağını söyleyebilirim."

"BEN... BEN..." Hermione bir an kekeledi, sonra ağzını kapatıp yüzünü buruşturdu.

"Dur bir dakika," diye başladı Ronald. "*Draco Malfoy*'un Harry'nin kaçmasına yardım ettiğine inanmamı bekliyorsan, aklını kaçırmışsın sen!"

"Mr. Weasley!" Minerva tersledi. "Müdür'le böyle konuşmayın!"

"Hayır, hayır Minerva, sorun değil. Üzgün oldukları için onları suçlayamam. Ama Bay Weasley," Albus'un sesi sertleşti, "ben de tam olarak buna inanmanızı bekliyorum."

"Ama Malfoy Harry'yi kaçırdı!" Ronald itiraz etti. "Ona zarar verdi! O Harry'nin *kanıydı!*"

"Evet, bu doğru, ama Mr Malfoy belli ki Harry'nin kaçmasına da izin vermiş ve anlaşıldığı kadarıyla birlikte gitmişler. Draco sadakatini değiştirmemiş olsaydı bu asla gerçekleşmezdi."

Ronald'ın ağız bir an için açık kaldı, sonra yüzü sert bir kaş çatmaya dönüştü. "Harry'nin kendi kendine kaçtığına ve Malfoy'u da yanında sürüklediğine inanmam daha olası, böylece geri döndüklerinde onu eşek sudan gelinceye kadar dövebilirim."

Albus kaşlarını çatarak Ronald'ı onaylamadı, sonra Bidy'ye döndü. "Sen de oradaydın. Bizi aydınlatacak kadar nazik olur musun?"

Ev cini bir an tereddüt ettikten sonra yüzü kararlılıkla buruştu. "Kaçışı Efendi Malfoy planladı, efendim. Bidy, Karanlık Lord'un Efendi Malfoy'a Efendi'nin hoşuna gitmeyen bir şey yaptığını düşünüyor, efendim. Efendi Malfoy Bidy'den yardım istedi. Bidy kaçış yolunu buldu ve Mislocator -"

"Mislocator?" Albus sertçe araya girdi.

"Evet, efendim." Yine endişeli görünüyordu. "Görüyorsunuz ya, efendim, Bidy'nin haberleri pek iyi değil, efendim. Bidy piramitleri bulmaya çalışıyordu, efendim, onların bir Portkey gibi çalışması gerekiyordu ve Bidy onlardan birini buraya götürecekti ve Efendi Malfoy ile Harry Potter diğerini kullanarak doğrudan Hogwarts'a geleceklerdi, efendim... ama efendim, Bidy onları bulamıyor! Ve şimdi, Efendi Malfoy ve Harry Potter ormanda ve Mislocator'a sahipler, bu yüzden Karanlık Lord onları bulamıyor, ama Bidy de onları bulamıyor! Eve dönmek istiyorlar efendim, ama çok uzak! Bidy'nin zavallı efendisi, Bidy'nin yardımı olmadan tek başına Onu!"

Ve hıçkırıklara boğuldu, odadaki tek ses olan yastık kılıfına yüksek sesle burnunu sümkürdü.

Sessizlik sonunda Hermione tarafından bozuldu. "Bu ne anlama geliyor, efendim?"

Albus dalgın dalgın cevap verdi. "Mislocator... Mr Malfoy'un Harry'yle birlikte koğuşlardan nasıl kaçtığını açıklıyor olmalı... ne kadar zekice... ama korkarım ki onunla çocukları izlememizin hiçbir yolu yok. Bidy, Voldemort'un kalesi nerede?"

Biddy bu isim karşısında irkildi ama başka bir tepki vermedi. "Efendim, buranın kuzeyinde, efendim. Biddy tam olarak nerede olduğunu bilmiyor ama Efendi Malfoy biliyor, efendim. Buraya gelmek için doğru yoldan geliyorlar, efendim."

Albus yavaşça, canlandırıcı bir nefes aldı. "İtiraf etmekten üzüntü duyuyorum ama yapabileceğim çok az şey var. Eğer bir Mislocator'ları varsa, bu gerçekten de Voldemort'a karşı en iyi savunmaları olacaktır. Onu kullanmayı bırakmazlarsa iyi ederler. Eğer , Voldemort onları bizden önce bulabilir." Zihni bunun tam tersini düşünürken yavaşça volta atmaya başladı. "Risk almaya değmez, hayır. Kesinlikle değmez. Ama bu da onları bulmamızın tek yolunun ormanı taramak olacağı anlamına geliyor."

Durakladı ve Bayan Granger ile Bay Weasley'ye sinirlerini belli etmemeye çalışarak topuklarının üzerinde döndü. "Eğer bu kadar özenle saklanıyorlarsa, bizim araştırmamız Voldemort'un onları bulmasına daha çok yardımcı olacaktır. Voldemort beceriklidir ve çocukları bulmak için bizi takip edecektir."

Albus'un midesinin çukuruna acı veren bir boşluk hissi yerleşti. "Görünüşe göre," dedi yavaşça, "Bay Potter ve Bay Malfoy kendi başlarındalar."

"Albus, yapılabilecek *bir şey olmadığına* emin misin?" Minerva zayıf bir sesle sordu. "İki çocuk, ormanda tek başlarına ve ne kadar uzakta olabilecekleri hakkında hiçbir fikrimiz yok! Eğer Kim-Olduğunu-Bilirsin onları yakalayamazsa, hâlâ orada telef olabilirler!"

Yan tarafta Hermione usulca inledi. "Bir yolu olmalı, efendim. Bir büyü, bir tılsım, bir izleme aracı, *bir şey!* Harry'yi eve getirmeliyiz! Hemen kütüphaneye gideceğim. Bir yolu olmalı, biliyorum -"

"Korkarım Bayan Granger, hiçbir şey yok." Albus derin bir iç çekti. "Mislocator'ın bu kadar etkili bir araç olmasının ve Bakanlık tarafından kadar sıkı kontrol edilmesinin nedeni, etkilerinin üstesinden gelmenin hiçbir yolu olmamasıdır. Kullanıcıyı bir balon gibi koruyor, içeri giren ya da dışarı çıkan tüm sihirli engelliyor. Onları etkili bir şekilde haritadan silerek yenilmesini imkansız hale getirir. Şu anda tüm Britanya'da en fazla on tane var. Draco'nun babasından aldığını varsayıyorum.

"Korkarım ki beklemek zorundayız."

"Ama *yapamayız!*" Ronald . "Harry'nin *Malfoy*'la ormanda kalmasına izin veremem ve Merlin orada başka ne tür kötü şeyler olduğunu sadece bilir!"

"Peki sen ne yapardın, Ronald?" Albus sordu. Sakalının altındaki ağzı yorgun bir kaş çatmayla aşağıya doğru dönmüştü. "Şu anda, yapacağımız herhangi bir kurtarma girişimi Harry için tehlikeyi artırmaktan başka bir işe yaramayacak gibi görünüyor. Ve Draco için."

Ronald nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Albus bunu duymazdan gelmeyi tercih etti. "Bence siz ikiniz evinize dönseniz iyi olur. Umarım Profesör Snape kısa süre içinde bazı yararlı bilgilerle döner. Minerva, lütfen eşlik edersen -"

Albus ancak o zaman Biddy'nin ayaklarını öfkeyle yere vurduğunu ve her an patlayacakmış gibi göründüğünü fark etti.

"Başka bir şey var mı, Biddy?"

Kız öfkeyle başını salladı ve Albus konuşması için eliyle işaret etti.

"Efendim, Üstat Malfoy Biddy'ye çok önemli bir mesaj daha verdi, efendim, ama Biddy bunun ne anlama geldiğini bilmiyor. Üstat Malfoy Biddy'ye Albus Dumbledore'a Karanlık Lord'un Harry Potter üzerinde Ruh Tutulması iksirini kullandığını ve Karanlık Lord'un Harry Potter'ın kanına çoktan sahip olduğunu söylemesini istiyor, efendim."

Albus yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Yüce Merlin'in sakalı," diye fısıldadı, en yakın sandalyeye yarı oturup yarı düşmeden bir an önce.

"Albus...?" Minerva öne doğru küçük bir adım attı. "Bu ne anlama geliyor?"

Uzun süredir birlikte çalıştığı meslektaşının yüzünden, onun yanında duran çocukların - hayır, genç yetişkinlerin - yüzlerine baktı. Onlara ne söylemeliydi? Onlara ne *söyleyebilirdi*? Gerçeği mi? Albus başını öne eğdi. Dürüst olmak için bir zaman varsa, o da buydu.

"Sanırım," başladı yavaşça, her sözcüğün ağırlığını hissederek, "en iyisi en baştan başlamak."

Hermione rahatsız bir şekilde duruşunu değiştirdi. "Neden bundan hoşlanmayacağıma dair bir his var?"

"Muhtemelen çok anlayışlı bir genç bayan olduğunuz içindir." Albus etrafına bakındı ve kalan sandalyeleri işaret etti. "Lütfen hepiniz oturun. Bu daha iyi olur."

Sandalyeler küçük bir çember oluşturacak şekilde yer değiştirdi, hepsi Albus'a bakıyordu ve Biddy hariç herkes oturdu.

"Biddy, mesajın bu kadar mı?" Albus sordu. "Draco'nun bize söylemeni istediği başka bir şey var mı?"

"Efendi Malfoy'un Biddy'den anlatmasını istediği her şey bu kadar, Bay Dumbledore, efendim." Yastık kılıfının kumaşını büktü. "Ama eğer Mr. Dumbledore isterse, Biddy daha fazla soruyu yanıtlamaya çalışabilir... eğer Üstat Draco ve Harry Potter'ı sağ salim eve getirmeye yardımcı olacak, efendim."

Albus sakalının altından küçük bir gülümsemenin sızdığını hissetti.

"Biddy, sen gerçekten de mükemmel bir ev-elfisin. Efendin seninle çok gurur duyardı."

Biddy'nin kulakları ve gözleri umutla parladı. Albus sadece onun umutlarını gerçekleştirebilmeyi diledi.

"Daha sonra dönmenizi isteyeceğim. Şimdilik giderseniz, buradaki ev elfleri size temiz kıyafetler ve yiyecek sıcak bir şeyler bulmanızda yardımcı olacaktır. Çok iyi iş çıkardınız. Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz, Profesör Dumbledore, efendim!" O kadar alçak sesle eğildi ki burnu neredeyse yere değecekti ve hafif bir patlamayla gözden kayboldu.

Hermione belli belirsiz, "Ev cinlerinin okul arazisinde bunu nasıl yapabildiklerini hep merak etmişimdir," dedi.

Albus ciddiyetle, "Bunu başka zaman açıklarım, Bayan Granger," dedi. Derin bir nefes aldı, öne doğru eğildi ve tartışmayla doğrudan yüzleşmeye karar verdi.

"Harry sana Voldemort'un bedenini geri aldığı gece hakkında ne kadar şey anlattı?"

"Üçüncü görev gecesi mi, efendim?" Ronald sordu. Albus başını salladı ve Ronald'ın ağzı gerildi. "Bize neler olduğunu anlattı ama biz her şeyin... şey... biraz üzücü olduğunu biliyorduk, bu yüzden hiç soru sormadık. Neden?"

"Voldemort'un bedenini yeniden yaratmak için Harry'nin kanını kullandığını bildiğinizi varsayıyorum, değil mi?"

Ronald gözle görülür bir şekilde ürperdi ve başını salladı. Onun yanındaki sandalyede oturan Hermione minderin içine doğru biraz büzüldü.

"Görüyorsun ya," diye devam etti Albus, sesi suçluluk duygusuyla ağırlaşmıştı, "bunun sonuçlarını Harry'ye hiç açıklamadım. O zamanlar, Voldemort'un Harry'nin kanını kullanmasının sadece bize yardımcı olabileceğini düşünmüştüm. Voldemort'un kendisine yönelik tehlikenin farkına varmayacağına inanıyordum. Sorunun farkında olmadığı sürece, bir çözüm aramaya da gerek duymayacaktı.

"Farkında olsun ya da olmasın, kendisi için yarattığı engelin üstesinden muhtemelen tek yolunu buldu."

Hermione ihtiyatla, "Efendim," diye sordu, "ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Ona geliyorum, Bayan Granger. Gördüğünüz gibi, Harry'nin kanından bir beden inşa Voldemort'un hayatı Harry'ninkine *dayanıyor*. Bir anlamda, iki bedende tek bir hayatı paylaşıyorlar, ama ikisinin de temelini oluşturan Harry'nin hayatı." Albus, Hermione'nin yüzündeki şaşkın ve Ronald'ın yüzündeki tiksiniş onaylarcasına bir kez başını salladı.

Albus oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve ellerini çenesinin altında kavuşturarak hareketini gizledi. Hikâyenin bu kısmını anlatmak istemiyordu. "Bu itiraftan ne kadar üzüntü duysam da, bu karmaşanın sonucunun Harry'yi mutlaka korumayacağını söylemeliyim.

Harry hâlâ ölebilirdi, ama onun bir sonucu olarak, Voldemort'un da bedensel varlığı sona erecekti. Asıl amacım hâlâ Harry'yi korumaktı, ama başarısız olursam - bu ne kadar korkunç olursa olsun - Voldemort'un varlığı da sona erecekti. Ruhu devam etseydi, Voldemort'un bu kalıntısını yok etmek daha kolay olurdu."

"Bir dakika," diye sertçe araya girdi Ronald, "yani Kim-Olduğunu-Bilirsin Harry'yi öldürürse o da ölür mü diyorsun?"

"Özünde, Bay Weasley, evet."

"O zaman Harry neden tehlikede?" Hermione feryat etti. "Neden Sen-Bilirsin - şey... Vol - Voldemort onu öldürmek istesin ki? Harry bunların hiçbirini istemedi. Bunu yapmak zorunda kalmamalıydı -"

"zaman sana kehanetten hiç bahsetmedi, değil mi?" Albus üzüntüyle konuştu. Bu bir soru değildi.

"Albus, çocuklara söylemen gerektiğinden emin misin?" Minerva sordu. Hermione ve Ronald onun orada olduğunu unutmuş gibi irkildiler ve aynı hızla yüz ifadeleri karardı.

"Onlar çocuk değil, Minerva. Artık değiller. Ve onlara tüm gerçeği anlatmak niyetindeyim: her şeyi. Bilmeye hakları var." Ronald ve Hermione'ye döndü. "Kehanet hakkında dilediğini söylemeyi Harry'ye bırakmıştım. Siz Bakanlık'taydınız; eminim

varlığından haberdar. Ancak Harry'nin size içinde ne olduğunu söylemediğinden şüpheleniyorum."

İki kafa bir o yana bir bu yana sallandı.

"Durumu göz önünde bulundurursak, size söylesem iyi olur." Albus sandalyesinde arkasına yaslandı, sanki dinleyicileriyle arasındaki mesafe darbeyi biraz yumuşatacakmış gibi. "Kehanetin kendisi, soyunun ve doğum zamanının koşullarıyla tanımlanan Harry'nin Voldemort'u yenebilecek tek kişi olduğunu söylüyor. Voldemort on beş yıl önce bu kehaneti öğrendiğinde Harry'yi öldürmeye çalıştı. O zaman neler olduğunu hepimiz biliyoruz."

Ronald ya da Hermione bu habere tepki bile, bu tepki maske benzeri ifadelerin ardına özenle gizlenmişti.

"Kehanetin başka bir yönü daha vardı. Çok tuhaf bir şekilde ifade edilen özel bir satır. *'Biri hayatta kalırken diğeri yaşayamaz.* İlk başta, en bariz anlamını düşünmüştüm: Ya Harry ya da Voldemort ölmeli. Biri diğeri öldürmeli. Bu kadar basit görünüyordu."

Hermione bir kez öksürdü.

"Bir şey fark ettiniz mi Bayan Granger?" Kız

başını salladı.

"Lütfen açıklayın, çünkü bunu başka birinden duymak istiyorum."

Hermione koltuğunda öne doğru kaydı ve dizlerinin üzerine ağır bir şekilde yaslandı. Konuşurken gözlerini yere dikti.

"İfade yanlış," dedi yavaşça. "*Biri hayatta kalırken diğeri yaşayamıyorsa,* bu ikisinden birinin şu anda *hayatta* olmaması gerektiği anlamına gelir. Sanırım kehanet şu anda yürürlüğe girmiş olurdu. Bir şekilde V-Voldemort'un ortadan kaybolduğu gece, Harry'yi ilk kez öldürmeye çalıştığı zaman...?"

Albus başını salladı.

Hermione devam etti. "O zamandan beri ya biri ya öteki oldu. Harry kurtulmuştu ve Voldemort gerçekten hayatta değildi, değil mi? Sonra tıpkı senin dediğin gibi, V-Voldemort Harry'nin kanını kullandığında... geri döndüğünü sandı, ama hâlâ gerçekten hayatta değil. Hala Harry ile aynı hayatı paylaşıyor. Harry... Harry yaşıyor, ama Voldemort . Ya da Harry tam olarak hayatta değil ve Voldemort hayatta... ama bu hiç mantıklı değil! Harry de senin ya da benim kadar canlı!" Bir ayağını yere vurdu. "Bunların hepsi yanlış!"

"Kesinlikle görünüyor." Albus ayağa kalktı ve yavaşça volta atmaya başladı. Ofisinin zemininde saatlerce volta atmış, tekrarlayan hareketleri düşünmesine yardımcı olması için kullanmıştı ama böylesine ciddi bir olay karşısında volta atacağından hiç şüphelenmemişti.

"Voldemort'un bir buçuk yıl önce dönüşünden sonra, bu cümlelerin ikinci bir olası yorumunu fark ettim. O zamandan beri paylaştıkları tek hayat arasında, sadece biri onu *koruyabilirdi*. Harry'nin kanını kullandığı gerçeğine dayanarak, hayatta kalanın mutlaka Harry olacağını varsaymışım. Voldemort onu öldürse bile, özünde onun yaşam kaynağını kesmiş olacaktı ve o da ölecekti. Umudum buydu, böylece en kötü senaryoda bile her şey kaybedilmeyecekti."

Durdu ve masasına yaslandı. "Ama başka bir yol daha olduğunu da biliyordum... Voldemort'un bu boşluğu aşmasının mümkün olduğunu. Pek olası olmasa da, Voldemort'un Harry'nin yaşam gücünü gerçekten *emmesi* mümkündü. O kadar uzak bir ihtimaldi ki bu olasılığı göz ardı ettim. Bunu yapmanın sadece iki yolu var ve ikisi de çok özel koşullar gerektiriyor -"

"İki yol mu, efendim?" Ronald sordu.

Albus yanıt olarak sadece başını salladı ve sorunun önemli olmadığını belirtti. "Voldemort kehaneti tam olarak duymadı. Bu karmaşıklığın farkında olacağını düşünmemiştim. Bildiğim kadarıyla hâlâ farkında olmayabilir ve Ruh'un Gücü'nü kullanması

Tutulma iksiri bir tesadüf olabilir. Eğer bu tesad fse, en ölümcül türdendir.

"İksir, çoğu büyücü tarafından çoktan unutulmuş, Eski Büyü'n n en basit bileşenlerinden bazılarını - otlar, astronomi ve insan duyguları - inanılmaz derecede güçlü bir etki yaratmak için kullanan eski bir büyü parçasıdır. Kurbanın kanını kullanır ve tam ay tutulmasının olduğu gece, ayın evreleri bir aktarımı tetikler."

"Harry'nin hayatını Voldemort'a devredecek," diye fısıldadı Hermione.

Albus üzüntüyle başını salladı. "Eğer başarılı olursa, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü olacak. Eğer bu olursa, onu durdurabilece imizi sanmıyorum."

"Ama Harry kaçtı! Voldemort yapamaz -"

"Korkarım yapabilir, Bayan Granger. Biddy'nin dediği gibi, Voldemort  oktan Harry'nin kanını aldı. Harry Britanya'nın öbür ucunda olabilir, ama tutulma onun ve Voldemort'un ba ının üzerinde gerçekleştiği sürece, bunu durduracak hiçbir şey yok."

"Bu etkiyi engellemenin bir yolu var mı, Albus?" Minerva sesi titreyerek sordu. "Bir karşı lanet?"

"Eğer varsa bile, ben hiç görmedim. Ruh Tutulması iksiri yüzyıllardır, Hogwarts kurulmadan önce bile kullanılmamı tı."

"Bekle, tutulmanın Harry'nin üzerinde gerçekleşmesi gerektiğini söylemiştin! Eğer onu tutulmanın bir yere, Kanada'ya, Avustralya'ya ya da Guatemala'ya götürürsek -"

"Goo-what-a-huh?" Ron'un kafası tamamen karı mı  gibiydi. Hermione ona ters ters baktı.

"Bu i e *yarayabilir*, Bayan Granger, ama garantisi yok. Ve bunu denemek için Harry'nin burada olması gerekir."

Albus bir an için gözlerini kapadı, kendine sunabileceği olumlu düşünceler aradı ama hiçbirini yoktu. Gözlerini açtığında odada bulunanları gözden geçirdi. Minerva muhtemelen gözlerini silmek için bir mendil çıkarmıştı, ama bunun yerine mendili sertçe büküyordu ve yüzü bir önceki baharda aynı anda birkaç Sersemletici tarafından vurulduğunda olduğu gibi solgun ve çizgiliydi. Hermione de hemen hemen aynı görünüyordu. Okul cüppesinin kenarını o kadar sıkı tutuyordu ki yıpranmaya başlamıştı ve yüzü ağlamamak için mücadele ediyormuş gibi buruşmuştu. Ronald ise...

"VE BUNLARIN HEPSİ MALFOY'UN SUÇU!" Ayağa fırladı ve ofiste öfkeyle dolaşmaya başladı. "DRACO'YU LANET MALFOY BURNUNUN DIBINDEN HARRY'Yİ KAÇIRDI!" Küçük bir masanın üzerindeki kitap yığınının bir hamle yapacak kadar durakladı. Kitaplar uçuştu ve Fawkes bir çılgılık atarak odadan dışarı uçuştu. Albus bir an için gözlerini kapadı, keskin bir deja vu ısırtığı hissetti.

"Mr. Weasley!" Minerva güçsüzce bağırdı. "Hemen oturun!"

"! HARRY GÜVENDEYDİ! HAKLIYDI BURADA! VE ŞİMDİ O... O..." Ronald'ın sesi kesildi ve Albus onun gözlerinde öfkesinin sıkıntısını ne kadar sığ bir şekilde maskelediğini görebiliyordu.

"Ronald, seni temin ederim, elimizden gelen her şeyi yapıyoruz -"

"Evet," diye fısıldadı kısık sesle. "Tıpkı en başta onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi gibi."

Çenesini tutarak topuklarının üzerinde döndü, kapıya doğru yürüdü kapıyı çekerek açtı.

"Ron, lütfen!" Hermione onun ardından ağladı. "Yapma! Profesör Dumbledore bunun olmasını asla istemezdi!"

Ronald omzunun üzerinden geriye baktı ve gözleri gibiydi. "Bunu Harry öldüğünde söylemeye çalış."

Kapı çarptı ve o gitmişti.

Hermione oturduğu yerde döndü. "Profesör! Ben... Yani, Ron. Gitmem gerek -"

Albus başını kapıya doğru eğerek, "Elbette, Bayan Granger," dedi. "Yalnız kalması onun için iyi olmaz ve eminim şu anda sizin de ona ihtiyacınız var."

Başını sallayarak cevap verdi, ayağa kalktı ve arkasına bakmadan Ronald'ın peşinden koştu.

Kapı arkasından kapandığında, Albus nihayet koltuğuna doğru yürüdü ve minderlere doğru yığıldı, çaresizce kendisini ele geçirmekle tehdit eden paniği bastırmaya çalıştı. Şimdi her zamankinden daha çok, tüm zekâsına ihtiyacı vardı. Bir eliyle gözlüklerini çıkardı ve diğer eliyle gözlerini ovuşturdu. Minerva sandalyeye yaslandığında sandalyenin kolunun sarktığını hissetti.

"Albus?"

"Eğer doğru hatırlıyorsam, Profesör Sinistra bu ayın 27'sinde tam bir ay tutulmasından bahsetmişti. Sanırım buna yaklaşık iki hafta ."

Parmaklarının arasından ona baktı. "Bu sefer ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum Minerva," dedi usulca. "Hiç düşünmedim... bu benim aptallığımdı... ve aşırı güvenim... Voldemort gerçekten kazanabilir."

"Hayır! Albus, burada oturup senin bu şekilde pes etmeni izlemeyeceğim!" Albus'un omzunu hafifçe iterek elini yüzünden çekmesini sağladı.

"Kim pes etmekten bahsetti ki?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Ama az önce dedin ki -"

"Ne *yapacağımı* bilmediğimi söyledim Minerva. Umudumu yitirmedim."

"Ama Harry'yi orada öylece bırakamayız! Ne kadar uzakta olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok!" Mendilini tekrar evirip çevirmeye başladı. "Ya o ve Malfoy oğlan zamanında geri dönemezlerse? Burada değilse ona yardım etmeye bile *çalışamayız!*"

"Hayır, yapamayız," dedi Albus yavaşça, sözlerini tartarak. "Ama Harry ona değerden çok daha yetenekli. Ve görünüşe göre, Draco'nun Harry'yi sadece *bizim* değil, Voldemort'un da burnunun dibinden kaçırabildiğine bakılırsa, o da bizim sandığımızdan çok daha zeki."

Minerva hızla ayağa kalktı, ofiste birkaç adım yürüdü ve Albus'la yüzleşmek için geri döndü. "Bu iksirin ne kadar güçlü olduğunu kendin söyledin! İki çocuk ne yapmayı umabilir ki?"

"OWL puanlarına bakılırsa Bay Malfoy iksirler konusunda oldukça yetenekli..."

"Çocukların iksir derslerinden bahsetmiyoruz, Albus!"

"Öyle olduğumuzu hiç söylemedim," dedi Albus, birden garip bir sakinlik duygusuna kapıldı. "Ama iksirin kendisinin çok basit bileşenler kullanılarak yaratıldığını söyledim. Harry yaşı ne olursa olsun çok güçlü bir büyücüdür ve eğer fark etmediysen, Draco da kendini kullanmayı seçtiğinde çok yetenekli ve oldukça güçlüdür."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sert görünmeye çalışıyordu ama daha çok kendini tutmaya çalıştığı belliydi. "Karşı lanet olmadığını söylediğini sanıyordum."

"*Bilinen* bir karşı lanet yok, Minerva. Bununla birlikte, neredeyse tüm Eski Büyü'de, karşı-lanetler ve panzehirler genellikle büyünün veya iksirin bir yönünü tersine çevirmek kadar basitti. Bu genellikle en güçlü bileşendi."

Minerva'nın gözleri biraz daha büyüdü. "Ve eminim bana bu iksirin en güçlü bileşenini söyleyeceksin."

Albus başını salladı. "Nefret. Saf, katıksız nefret kurbandan zafere giden yaşamı çekip alan şeydir."

Kolları gövdesinin etrafındaki tutuşlarını gevşetti. "Yani karşı lanetin anahtarı...?" diye sorarken sesi zayıftı.

"Sevgiler, Minerva." Gözlüklerini tekrar taktı, sadece kenarlarından bakmak için. "Sevgiler."

&

&

Yazarın Notları: Umarım bu sizi tatmin etmiştir. Noel'den sonra bir sonraki bölüm için tetikte olun.

Güncellemelerden ilk siz haberdar olmak ya da kurgunun çizimlerini görmek istiyorsanız, Yahoo grubuma katılabilirsiniz. Grubun adı "BeyondtheEclipse". Her kelimenin arasına alt çizgi koyduğunuzdan emin olun. (Link kullanımını engellediği için fanfictionnet'e lanet olsun!)

Bu şekilde erişemiyorsanız, lütfen bana e-posta gönderin, size bir bağlantı göndereyim. Diğer seçenek ise beni Livejournal'da aramak. Kullanıcı adım "mijan."

Mutlu tatiller!

Avlananlar

Yazarın Notları: Bu bölüm bu kadar uzun sürdüğü için çok özür dilerim. Hayat bazen yoluma çıkıyor, hem yazarlar hem de harika betalarım için. Her zamanki gibi Cal ve Lucinda'ya muhteşem çalışmaları için teşekkürler. Onlar olmadan yapamazdım.

Guns'n'Handcuffs'daki ekibime kucak dolusu sevgiler. Bu sizin için!

Her zamanki gibi,

Keyfini çıkarın! P

Bölüm 9

Avlananlar

Harry çok tuhaf bir rüyadan yavaşça uyandı. Voldemort onu kovalıyordu, ama Voldemort lanetler yerine taşlar ve büyüleyici dallar fırlatarak ona çelme takmaya çalışıyordu. Yarası acımasızca sızlıyordu ve doğru düzgün göremiyordu. Sonunda bir dal dizine sertçe çarptı ve bacakları altından çıktı.

Düşerken Voldemort'un zaferle güldüğünü duyabiliyordu, ama yere hiç çarpmadı, çünkü Draco onu yakalayıp sıkıca tuttu. Draco'nun kolları güven verici bir şekilde onu sarmış, rahatlatmıştı. Harry Draco'dan akan gücün biraz geri geldiğini hissetti, ama sonra Voldemort öfkeyle bağırdı ve Harry'nin yara izi acıyla dağıldı.

Harry, Voldemort'un ona doğru uzandığını, iskelet gibi bir elin aralarında havada asılı duran görünmez bir nesneyi kavradığını gördü. Pençeye benzeyen parmaklar görünmez avın etrafına dolandı ve Voldemort çekti. Harry kalbinin göğsünden söküldüğünü hissetti, sanki Voldemort

aslında göğüs kafesine ulaşmıştı. Acı boğucuydu, çığlık atmak şöyle dursun nefes bile alamıyordu. Sonra birden Draco'nun elleri Harry'nin göğsünde sıkıca kenetlendi ve acı kesildi. Harry sersemlemiş bir halde geriye, Draco'nun kollarına yığıldı.

Voldemort'un öfkeli ulumaları arasında Draco'nun sesi Harry'nin kulağında çınladı. "Ona sahip olamazsın! Ben daha güçlüyüm ve gitmesine izin vermeyeceğim! Beni duyuyor musun? Onu almana izin vermeyeceğim! Dayan, Harry! Harry..."

"Harry...? Harry! Ne yaparsan yap... kımıldama."

Harry'nin kulağının dibinde bir ses fısıldıyordu ve Harry bir panik dalgası ve yönelim bozukluğu hissetti. Gözleri birden açıldı, ama en soluk gölgeler dışında hiçbir şey göremedi; hâlâ geceydi. Ormanın zemininde sırtüstü yatıyordu ve uyanıklık ona tam olarak geldiğinde, neden orada olduğunu hatırladı.

Sıcak bir beden şaşırtıcı derecede onunkine yakın yatıyordu.

"Malfoy?" "Şşşt!"

Harry göğsünde bir baskı hissetti ve irkilerek Draco'nun elinin orada olduğunu, onu tuttuğunu fark etti. Tam neler olduğunu soracaktı ki ikisinin de Görünmezlik Pelerini'nin altında olduğunu fark etti.

"ve sessiz ol Potter, ama yukarı bak."

Bunun bir şaka olmadığını anlayan Harry, tepesindeki yaprakların arasından bakmak için gözlerini zorladı. Gökyüzü gecenin zifiri karanlığından biraz daha aydınlıktı, ama bunun dışında görececek bir şey yoktu. Tam bir açıklama talep etmek üzereydi ki, tepesinde bir arama lambası gibi parlak bir ışık parladı.

"Devriye uçuşu yapıyor," diye fısıldadı Draco endişeyle. "Bunu daha önce fark etmeliydim. Hava yeterince aydınlanana kadar devriye gezecekler. Sonra da bizi yaya olarak izlemeye başlayacaklar."

Harry'ye batan bir düşünce çarptı. "Ormanın içinden yol... Kör bir adam bile o izi takip edebilir."

Harry, Draco'nun başını salladığını hissetti. "Bunu şimdi düşündüm. Ama önce küçük izimizin başlangıcını bulmaları gerekecek. Biddy'nin kaçış yolumuzu bulması neredeyse iki gün sürdü ve Kim-Olduğunu-Bilirsin'in zindanlarda fazla zaman geçirdiğinden şüpheliyim. Bu bize küçük bir avantaj sağlayabilir."

"Umarım haklısındır. Ama... Malfoy?"

"Mmm?"

"Elini göğsümden çeker misin?"

Draco hemen elini çekti. "Ah... özür dilerim." Sesi aşırı derecede utanmış gibi geliyordu, hızla konuyu değiştirdi. "Tekrar hareket etmeye başlamalıyız, Potter. Dikkatlice. Ve iz bırakmadan."

Harry bunu . "Bu iyi bir düşünce Malfoy, ama işe yaramayacak."

"Neden olmasın?"

Harry, Draco'nun sesindeki hafif çatırtıyı kaçırmadı. Yüzünü buruşturdu. "Köpekler. Voldemort bizi bulmak için köpekleri kullanacak."

"Kokumuzu mu aldın?" Draco kuşkuyla sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yani... büyücülerin av köpekleri yok mu? Tazılar? Avın kokusunu almak için?"

"Bizim Crup'larımız var ve bazı büyücüler Muggle köpekleri besliyor, ama neden birini ma... oh kahretsin ile takip edebilecekken onları böyle saçma bir amaç için kullanasın ki?" Draco'nun sesi titremeye başladı. "Ama... Köpeklerin böyle kullanıldığını hiç duymamıştım. Neden Kim-Olduğunu-Bilirsin-"

"Belki sen av köpeklerini duymadın ama Voldemort . O Muggle'lar tarafından yetiştirildi."

Draco uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra sessizce, "Ne?" diye sordu.

"Voldemort'u yetiştiren... eminim

biliyorsunuzdur?" "Neyi biliyordum?"

Bir spot ışığı daha etrafı aydınlattı. Görünmezlik Pelerini'ne rağmen Harry içgüdüsel olarak başını yere eğdi ve koluyla yüzünü kapattı. Draco kolunu koruyucu bir şekilde Harry'nin göğsüne atarak onu yere bastırdı. Öylece donup kaldılar ve Harry kalbinin çarpmasından başka bir şey hissetmedi. Işık sonunda geçti ve Harry tuttuğu nefesi bıraktı.

Ve Draco'yu fark etti.

"Ee, Malfoy? Yine mi el?"

"Ah, doğru ya. Özür

dilerim."

Harry Draco'ya doğru döndü, gölgelerin arasından yüzünün hatlarını zar zor görebiliyordu. Belki de hayal gücüydü, ama Draco titriyor gibiydi.

"Ne diyordun Harry? Kimi-Bilirsin-Kim hakkında?" Draco usulca sordu.

Harry başını salladı. "Malfoy, gerçekten konuşmamız gerek. Sonra konuşuruz. Şu anda gitmemiz gerek."

"Ama köpekler!"

"Gitmemiz *gerek!*" Harry kararlılıkla tekrarladı. "Ve bir nehir bulmalıyız."

"River?" Draco'nun kafası fena halde karışmış gibiydi.

"Köpekler suda kokuyu takip edemezler." Harry özel sırtışı bastıramadı. "Tanrım, Malfoy. Sağduyunda ciddi boşluklar var. Hâlâ hayatta olman bir mucize."

"Kapa çeneni, Potter. Bir nehri nasıl bulacağız?"

Harry'nin sırtışı daha da genişledi. "Üçüncü Charms dersini hatırlıyor musun? Asanı su bulma çubuğu olarak kullandığın dersi?"

"Kapa çeneni, Potter."

Harry usulca kıkırdadı. "Peki, Görünmezlik Pelerini'yle mi hareket edeceğiz, yoksa risk alıp bizi görmemelerini mi umacağız?"

Draco derin bir iç çekti. " olmadan karanlıkta hareket etmek yeterince zor olacak; pelerin bize takmaktan başka bir işe yaramayacak ve haklısın, *hareket etmemiz* gerekiyor. "

"Doğru," diye kabul etti Harry. "Bu da bir çeşit kamuflaja ihtiyacımız olacağı anlamına geliyor."

"Parlak bir fikrin var mı?" Draco biraz alaycı bir tavırla sordu.

"Şey..." Harry Görünmezlik Pelerini'ni bozmamaya dikkat ederek yavaşça doğruldu. Aslında hiçbir fikri yoktu. Ormanda saklanmaya çalışan birinin kamuflaja ihtiyacı olduğunu bilecek kadar Dudley'nin macera filmlerini izlemişti. Gergin bir alışkanlıkla etrafına bakındı ama Draco'nun kendisine bakan yüzünün belli belirsiz hatları dışında görülecek bir şey yoktu.

"Keşke Hayal Kırıklığı Büyüsü'nü bilseydim!" Harry hayal kırıklığıyla yumruğunu yere vurdu. Ve kısa bir süre durdu. Parmaklarını ormanın zeminini kaplayan yaprakların arasından geçirdi ve altındaki yumuşak, nemli toprağı hissetti. Yüzüne yavaşça bir sırtış yayıldı. "Bekle, bir fikrim var."

"Öyle mi?" Draco umutla sordu.

Harry bir avuç toprak alırken karanlıkta kendi kendine sinsice sırıttı.
"Malfoy, üçüncü sınıftan beri bunu tekrar denemek istiyordum."

"Senden nefret ediyorum, Potter," diye tısladı Draco nefesinin altından.
"Senden binlerce yanan güneşin tutkusuyla nefret ediyorum."

" ederim, Malfoy," fısıldadı Harry hoş bir sesle.

Aslında Harry'nin yüzünde de en az Draco'nunki kadar, belki daha fazla kir vardı. Yine de bu fedakârlığa değirdi. Kamuflej ve gizlilik bir yana, Draco acınası bir şekilde sızlanırken Harry, Draco'nun saçlarına ve yüzüne kir bulaştırmanın her anından büyük zevk almıştı. Görünmezlik Pelerini küçültülmüş ve yolculuğu kolaylaştırmak için Draco'nun normal pelerininin yanında çuvala tıkılmıştı. Kıyafetlerini siyaha çeviren hızlı bir büyüyle yola koyuldular. Harry asasını dowsing çubuğu olarak kullanarak önden gitti.

"Bunun için seni yakalayacağım, Potter."

"Elbette, Malfoy."

Harry Draco'nun rastgele tehditlerini dinlemeyi umursamıyordu. Draco'nun aslında ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordu ve eğer şikayet etmek Draco'yu daha rahatlatıyorsa Harry için sorun yoktu. Korkmuş bir Draco zaten Harry'nin başa çıkabileceğini düşündüğü bir şey değildi. Öte yandan tartışmacı bir Draco tanıdık bir şeydi; bununla başa çıkabilirdi.

Onlar yol aldıkça, sabahın gri ışığı yavaşça gökyüzüne yayıldı ve beraberinde alçak bir sis getirdi. Ormanı garip, doğaüstü bir sessizliğe bürünen sis, çocukların ayak seslerini ve yaprak hışırtılarını boğuyordu. Konuşmalar kesildi ve çocuklar herhangi bir takip belirtisi olup olmadığını izleyip dinlediler. Bir keresinde tepelerinden projektörler geçmişti ama çalıların altına hızlı bir dalış onları yeterince iyi gizlemişti ve arayıcıların onları fark ettiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Sonunda, akan suyun sesi sisi delip geçti ve çocuklar sığ, hızlı bir nehrin kıyısında ortaya ıktılar.

"Bu harika," diye mırıldandı Draco. "Neymiş o?"

"Hangi yöne , ey her zamanki gibi zeki Gryffindor?" "Akıntı yönünde," dedi Harry kendinden emin bir sesle.

Draco kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Harry kendinden emin bir tavırla, "ünkü nehir kalenin altındaki mağaradan çıktı," dedi. "Kaynağından uzağa doğru akıyor."

Draco bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Aynı nehir olduğunu nereden biliyorsun? Burası büyük bir vadi, Potter. Ve sen hiç Hangi yöne gittiğimizi biliyor musun?"

Harry bu kez hazır bir cevap bulamadı. Büyük olasılıkla aynı nehirdi. Ama o zaman hangi gittiklerini bilmiyordu.

Harry'nin yüzünde bir sırtıma belirdi ve asasını avucunun yerleştirdi. "*Göster bana!* "

bir an döndükten sonra titreyerek durdu, ucu Harry'nin sol omzunun üzerinden geriye doğru bakıyordu.

"Orası kuzey," diye eliyle işaret etti Harry. "şatodan çıktık, batıya doğru gidiyoruz." Tekrar işaret etti. "Hogwarts'ın ne tarafta olduğunu söylemiştin?"

Draco ona baktı, güneyi işaret etmeden önce inanmaz bir şekilde başını salladı.

"Güzel. Bu da demek ki güneybatıya, kaleden uzağa gitmeliyiz. Bu da nehrin aşağısı demek. Yani ilk seferinde haklıymışım."

Draco yenilmekten duyduğu sıkıntıyla gözlerini devirdi. "Peki bu küçük salon numarasını nereden öğrendin?"

"Dördüncü yıl. Üçbüyücü Turnuvası için. Üçüncü görev."

"Harika," diye homurdandı Draco. "Fetheden kahramanı selamlayın."

Harry onu görmezden geldi. "Bu arada, Hogwarts'ın nerede olduğunu buradan nasıl biliyorsun?"

Draco'nun tavrı bir anda değişti ve alt dudağını sertçe ısırđı. Eli boğazının dibine gitti ve Harry orada yeni açılmış bir yara gördü. Bunu daha önce fark etmemişti. "Çünkü... Kim-Olduğunu-Bilirsin... benimle konuştuğunda... işaret etti."

"Ah," dedi Harry tereddütle. Bir an garip bir sessizlik içinde durdu. Draco'ya daha sonra Voldemort'la tek başına buluşmaya gittiğinde gerçekten neler olduğunu sormak için aklına bir not aldı. Draco'nun tepkisine bakılırsa, korkunç bir şey olmuş olmalıydı. Sonunda, "Tekrar hareket etmeye başlamalıyız," diye mırıldanarak durgunluğu bozdu.

"Doğru," diye fısıldadı Draco.

Sığ sulara daldıklarında yine Harry önden gitti, ağaçların biraz gizlenme sağlayacağını umarak kıyıya yaklaştı; sisin arasından süzülen gri ışık yavaş yavaş aydınlanıyordu. Görece bir sessizlik içinde yollarına devam ettiler ve Harry tetikte, herhangi bir takip izine karşı kulak kesildi. Adımlarını dikkatle atıyor, nehrin kayalık dibine basarken ayağına dikkat , mümkün olduğunca düzenli yürümeye çalışıyordu. Hâlâ acınacak kadar bitkin durumdaydı, ama bir gün öncesine göre çok daha iyiydi. Adrenalin ve umut güçlü bir bileşimdi.

Yine de Draco'nun gözlerini ensesinde hissedebiliyor, sanki tökezlemeyeceğinden emin olmak istercesine her adımını izliyordu. Harry herhangi birinin, özellikle de Draco Malfoy'un kendisine narın biriymiş gibi davranması düşüncesinden kesinlikle nefret ediyordu. Ama inatçılığının altında, kendisine böyle davranıldığı için minnettar olduğunu biliyordu.

O sırada biri ona göz kulak oluyordu. Bu garip bir şekilde güven vericiydi. Bunu asla kabul etmezdi.

"Bu arada Potter," dedi Draco durup dururken, "bana hâlâ o Ayak Isıtıcı Büyüyü borçlusun. Eğer böyle bir şey varsa. Ayaklarım donuyor."

Harry ağzının kenarından istemsiz bir sırıtış geçtiğini hissetti.

"Biddy'ye sadece iki çorabımdan birini vermemi istediğine inanamıyorum. Çoraplar önemlidir. Ayaklarınızın donmasını engeller. Tıpkı benimkiler gibi."

O kadar gerçekçi konuşmuştu ki, Harry kahkahalarla güldü. "Malfoy, çorapların su geçirmez değilse, zaten sana bir olmaz. Benim ayaklarım da sıırılsıklam ve soğuk."

"Ama ayaklarım tekrar kurduğunda çoraplarım ayaklarımı sıcak tutacaktır. Eğer tam bir çiftim olsaydı. Ki yok."

Harry, Draco'nun sadece ikisinin de dikkatini durumun gerginliğinden uzaklaştırmak için yakındığını , sinirlenebilirdi. Ama Draco Malfoy'u bir çeşit sefalet içinde dinlemenin birazcık eğlendirici olduğunu kabul etmek zorundaydı, bu yüzden ona ayak uydurdu.

"Malfoy, ona iç çamaşırını da verebilirdin. Ama o zaman da cereyandan şikayet ederdin."

"Eminim iç çamaşırımı görmek hoşuna giderdi, Potter."

Harry kıs kıs güldü. "Hufflepuff'ların dördüncü sınıfta Biçim Değiştirme dersinde yaptıklarını duymuştum. Pembe kalpli yeşil, değil mi?"

"Sen... Seni piç," dedi Draco, gerçek bir kötü niyet taşımadan.

"Biddy'yi bunlarla hayal edebiliyorum. Onları düzgün bir şekilde giymek için çok küçük olurdu ve ev elflerinin bazı garip kıyafet fetişleri vardır. Yapabilirim

Onu kafasının üstünde bunlarla hayal edin, kulakları bacak deliklerinden dışarı çıksın."

"O zihinsel görüntüye ihtiyacım YOKTU!" Draco'nun sesi iğrenmiş gibiydi.

"Sana bayılıyor gibiydi, Draco," diye onu teşvik Harry. "Bacağına öyle bir yapıştı ki. Görünüşe göre sonunda kendine bir kız arkadaş bulmuşsun!"

"Potter!" Draco öfkeyle bağırdı.

Harry durdu ve Draco'ya bakmak için arkasını döndü. Draco'nun yanakları öfkeli bir pembelikle kızarmıştı. Harry konuyu düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "En azından Biddy, Pansy Parkinson'dan biraz daha güzel."

Draco'nun çatık kaşları yumuşayarak eğlenceli bir sırıtışa dönüştü. "Yeterince doğru." Dizlerine kadar ıslanmış olan pantolonuna baktı. "Potter, nehirden geçmem gerektiği konusunda haklı olsan iyi olur. Eğer bunu bir hiç uğruna yaptığım ortaya çıkarsa, yemin ederim-"

Harry parmağını dudaklarına götürerek onu kısa tuttu. "Şşşt!"

Harry önce bunun hayal ürünü olabileceğini düşündü, ama sonra tekrar duydu. Sesinde hafif bir panik havası yükseldi ve yüksek sesle, "Kahretsın!" diye küfretti.

Çılgınca etrafına bakınarak saklanacak bir yer aradı. Bir yer bulan Harry, Draco'yu kolundan yakaladı ve ürkmüş çocuğu nehrin karşısına, otuz kırk metre kadar yukarı sürükledi. Burada ağaçlar nehrin üzerini kaplamış, toprak ve köklerden oluşan derin bir çıkıntı oluşturmuştu. Bu sırada havlayan köpeklerin sesi giderek yaklaşıyordu.

Draco endişeyle yukarı baktı ve aynı korkuyla çıkıntıya göz attı. "Ben oraya girmem. Yılanlar, örümcekler ya da -"

Harry bankın altında başka neler olabileceğini duymaya fırsat bulamadı, çünkü Draco'yu çoktan omuzlarından yakalamış ve çıkıntının altına itmişti.

"Olabildiğince geriye git," diye fısıldadı Harry kabaca, Draco'yu itmeye devam ederek. "Aragog'dan sonra örümcekler bir hiç, yılanlarsa hoş bir sohbet ortamı yaratacak."

"Aragog?"

"Bilmek istemezsin."

"Bu *gerçekten* güven verici, Potter." Draco birbirine dolanmış kök ve toprak yığınının sürtünürken irkildi. "Oh, iğrenç."

"Hayır, Malfoy! Buraya gel." Harry küçük bir çıkıntı bulmuş ve ayaklarını yukarı çekerek sudan çıkmıştı. "Acele et, yaklaşıyorlar."

Draco yine itiraz edecekmiş gibi bakıyordu ki köpeklerin havlamasına bir adamın bağırma sesi katıldı. Draco bir çaresizlik patlamasıyla Harry'nin yanındaki çıkıntıya tırmandı.

Harry olabildiğince arkasına yaslanmış, gömleğinden aşağı dökülen kiri, kalbinin gergin gümbürtüsünü ve Draco'ya olan fiziksel yakınlığını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Harry çıkıntının köklerindeki boşluklardan nehrin ve uzak kıyının lekelerini görebiliyordu. Boynunu yana doğru eğdi ve gözlerini en büyük aralıktan nehre dikerek havlamaları ve bağırışları dinledi. Sonunda üç iri köpek su sıçratarak görüldü, arkalarından da iki cüppeli büyücü koşuyordu. Harry yanında, Draco'nun titremeye başladığını hissedebiliyordu.

"Merlin'in sakalı," diye nefes aldı Draco, zar zor duyulabiliyordu. "Haklıymışsın."

Harry ses tonuna biraz güven katmaya çalışarak, "Kıpırdama," diye fısıldadı ağzının kenarından. Ama hissettiği her türlü kesinlik

Köpekler nehrin otuz metre aşağısında aniden durduklarında gözden kayboldular.

Büyücüler köpekler havayı koklarken arkalarından yaklaştılar, Harry ve Draco'nun köpekleri ilk duyduklarında durdukları yerden sadece birkaç adım ötedeydiler.

Büyücülerden , uzun boylu, geniş omuzlu bir adam, "Ruddy canavarları bir şey bulduklarını sanıyorlar," dedi. Harry yüzünü göremiyordu, ama adamda Harry'nin tanıyabileceğini hissettiği bir şey vardı.

"Bu iğrenç derecede açık, Goyle," diye karşılık verdi çok tanıdık bir ses.

Draco Harry'ye doğru büzüldü, şiddetle titriyordu ve dehşet dolu bir sesle, "Baba..." diye fısıldadı.

Harry bir anda elini Draco'nun ağzının üzerine kapattı. "Be Sessiz ol!" diye tısladı, gözlerini nehirdeki manzaradan ayırmadan. Lucius Malfoy olduğu yerde dönerken bir an sarı saçlarını gördü.

"Bu hayvanlar işe yaramaz. Karanlık Lord'un neden Muggle hayvanlarını kullandığını anlayamıyorum."

"Malfoy, değerli oğlun hain olmasaydı, bu sorunu yaşamayacaktık, değil mi?"

"Sen!" diye bağırdı Lucius, "dilini tutman akıllıca olur! ŞİMDİ ARAMAYA DEVAM ET!"

Lucius başka bir kök ve toprak yığını tarafından gizlenerek gözden kayboldu ve Harry gizlice Draco'ya baktı.

Draco'nun karanlık, çamurlu yüzünde korkuyla irileşmiş gözleri vardı. Harry içten içe çocuğa sempati duyarak dudağını ısırды, ama Draco'nun paniğinin onları açığa çıkarması riskini göze alamazdı. "Sakin olabilir misin?"

Draco yavaşça başını salladı. Harry isteksizce onu serbest bıraktı ve sonra dikkatini deredeki soruna verdi.

Köpekler uzak kıyıda volta atıyor, Goyle da akıntının aşağısını araştırıyor gibiydi ama Lucius akıntıya karşı birkaç adım atmış, göz önünde durmuştu. Akıntının ortasında durmuş, cüppesi ıslanmıyor gibi görünse de su neredeyse dizlerine kadar akıyordu. Elleri kalçalarında, sanki nehrin sahibiymiş gibi olduğu yerde yavaşça döndü.

Lucius'un bakışları setin çocukların saklandığı kısmından Draco uzanıp Harry'nin kolunu kavradı, parmakları sarsılarak sıkıldı ve Harry'nin derisine acıyla saplandı.

Harry tepkisini bastırmak için dişlerini sıktı, ama Draco ses çıkarmadı, bu yüzden Harry elini çekme dürtüsüne direndi. Tutuşu canını halde yaksa da. Lucius'un görüş açısı sonunda onlardan uzaklaştı, ama Draco'nun Harry'nin kolunu tutuşu devam etti.

Bir , diye düşündü Harry. Bir oyalanmaya ihtiyacım var.

Harry Draco'nun tutuşunu bozmadan, gerçi bunu yapmayı çok isterdi, cebine attı ve asasını çıkardı. Dinliyor olabilecek tanrılara sessizce dua ederek uzak kıyıda, köpeklerin kokladığı yere yakın bir kayaya dikkatlice nişan aldı.

"Cuniculus Verto!"

Bir saniye önce kayanın olduğu yerde aniden büyük beyaz bir tavşan belirdi. Tavşan kuyruğunu kıstırmadan önce köpekleri gördü ve ormana doğru koşmaya başladı. Önceki görevlerini unutan köpekler hemen yeni avlarına yöneldiler ve uluyarak peşlerine düştüler.

Lucius olduğu yerde döndü. "Goyle! İzi buldular! Beni takip edin!"

Bir an sonra nehir ıssızlaştı ve Harry sonunda tekrar nefes alması gerektiğinin farkına vardı. Sonra kolunun karıncalanması ve dikkatini çekti ve Draco'nun hâlâ kolunu kavradığını fark etti, hem de eskisinden daha sert bir şekilde, eğer böyle bir şey mümkünse.

Draco Harry'ye iyice sokulmuştu, vücudundaki her kas gerilmiş ve titriyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış, hızlı ve sıkı nefes alıp veriyordu.

"Malfoy?"

Draco fark etmemiş gibi görünüyordu. Aksine, Harry'nin kolunu daha da sıkı kavradı.

Harry yüzünü buruşturdu. "Draco, iyi misin?"

"Ne?" Draco tokat yemiş gibi başını çevirdi, sonra Harry'ye onu ilk kez tanıyormuş gibi baktı. "Harry?"

"Kolumu geri alabilir miyim?"

"Ah." Draco hızla Harry'nin kolunu bıraktı, gözleri hâlâ donuktu ve neden olduğu hasara üstünkörü bile bakmıyordu. Boş gözlerle babasının birkaç dakika önce bulunduğu noktaya bakıyordu. "Özür dilerim."

Harry kan dolaşımını yeniden sağlamak için kolunu ovuşturdu. "Sorun değil Gerçekten, iyi misin? Biraz -"

"İyiyim Potter," diye tersledi Draco, aniden trans halinden çıkarak. "Ben kesinlikle iyiyim."

"Ama baban -"

"İYİYİM DEDİM!"

Harry Draco'nun sesindeki sertlik karşısında şaşkınlıkla irkildi, ama hiçbir şey söylemedi. Eğer Draco duygusal kaçınma yolunu seçiyorsa

Kendini paniğe kapılmaktan alıkoydu, şimdilik böyle iyiydi. Draco'dan uzaklaştı ve gözlerini kısarak köklerin arasından nehrin ötesine baktı, arama ekibinin geri dönebileceğine dair herhangi bir işaret arıyordu.

"Nasıl... bunu yapacağını nereden bildin?" Draco sessizce sordu.

Harry göz ucuyla Draco'ya kısa bir süre baktı. Draco kollarını kendine sımsıkı sarmış oturuyor, alt dudağının iç kısmını çiğniyor, yavaş ve belirgin nefesler alıyordu. Harry, Draco'nun bütün bu olanlar yüzünden biraz sarsılmış olmasının normal olduğunu düşündü. Ve eğer bu konuda konuşmak istemiyorsa, sorun değildi. Çünkü En azından şimdi.

"Aslında," dedi Harry kayıtsızca, "bir çift suçlunun nehirde yolculuk ederek arama köpeklerinden kaçtığı bir Muggle filmi görmüştüm."

Draco gözlerini kırptırıp başını Harry'ye çevirdi, kaşları çatılmıştı. "Bir ne?! Hayır, aptal. Tavşan! Son derece minnettar olmadıgımdan değil, ama bir tavşan mı?" diye sordu, sesi her zamanki gibi çıkıyordu. "Neden böyle aptalca bir başkalaşım öğrenmek için zahmet ettin ki?"

Bunun üzerine Harry gerçekten de kızardığını hissetti. "Ben... ... şapkadan tavşan çıkarmayı öğrenmek ."

Draco ona kuşkuyla baktı. "Potter, tuhaf biri olduğun kesin ama neden anlamsız bir numarayı öğrenmek isteyessin ki?"

Harry savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şey, bu klasik bir Muggle sihir numarası ve ben sadece... boş . İşe yaradı, değil mi?"

Draco kaşlarını çattı ve homurdandı, "Evet, Potter. Mükemmel çalıştı. Bay Biçim Değiştirme Dehası. Şimdi bana bir çorap şekil değiştirt, olur mu?"

Harry bir kaşını kaldırdı. *Böyle bir şeyi düşünmek için ne tuhaf bir zamandı.*

"Hâlâ çoraptan mı bahsediyorsun?"

"Potter," dedi Draco yapay bir , burnunu havaya . Yüz ifadesiyle pis görünüşü arasındaki tezat Harry'ye komik geldi ve duruma rağmen kısa bir kahkaha attı. Draco fark etmemiş gibi davrandı. "Bir ev elfinin ve senin iyiliğin için giysilerimden bir parçayı feda ettim. Ayak parmaklarım üşüyor ve su topladığına eminim. Evet, ben hala kanlı çorap hakkında 'devam ediyor'."

Harry büzdüğü dudaklarının arasından yavaşça hava üfledi. Draco'yu sakinleştirmek için tek gereken bir çorapsa, Harry bu küçük iyiliği yerine getirebilirdi. "Peki. Çorap mı istiyorsun?"

"Evet biliyorum."

". " Harry uzanıp Draco'nun omzunda gezinen bir sümüklüböceği çıkardı. *"Tibiale Verto!"*

Hafif bir patlamayla Harry'nin elindeki kurşunun yerini kırmızı ve altın rengi baklava desenli bir çorap aldı ve Draco'ya uzattı. Draco hafifçe kıs kıs gülmekten kendini alamadı. "Biraz sümüksüyse kusura bakma."

Draco gözlerini Harry'nin elindeki çoraptan omzundaki sümüklü böceğin olduğu yere dikmiş, belirgin bir şekilde skandala uğramış gibi görünüyordu. "Potter, bu gerçekten iğrenç."

"Aslında sıcak tutuyor ve yünlü." Draco'nun yüzündeki tiksintiyle karışık ifadeden ilham alan Harry, "İstersen saçında gezinen sümüklüböceği kullanarak bir çiftini tamamlayabilirim," diye devam etti.

Draco paniğe kapılarak kollarını başının etrafında savurdu. "ÇIKAR ŞUNU! ÇIKARIN!"

Harry kendini vurulmaktan korumak için ellerini kaldırdı. "Sadece şaka yapıyordum!"

Draco vakit kaybetmeden kendi kafasına saldırmaktan Harry'ye saldırmaya geçti. "Seni piç kurusu!"

Harry darbeleri savuştururken güldü. "Kesinlikle. Çorabını ister misin?"

Draco ona homurdandı ve çorabı kaptı. "Kırmızı... lanet olası Gryffindorlar," diye homurdandı ama çorabı yine de cebine soktu. "Artık buradan çıkabilir miyiz *lütfe*?" diye sordu sertçe.

Harry nezaketle nehre doğru işaret etti. "Önce bayanlar."

"Piç kurusu," diye mırıldandı Draco nefesinin altında, ama aceleyle çıktı.

Harry çıkıntıdan kayarak inip Draco'nun peşinden setin altından çıkarken kendi kendine hafifçe kıkırdadı. Draco az önceki paniğini atlatmış görünüyordu, yakalanmaktan kurtulmuşlardı ve gün şimdiden hoş bir şekilde ılık ve güneşli olmaya başlamıştı.

Belki de, düşündü Harry, *bu o kadar da kötü olmayacak.* Derin bir rahat nefes aldı, kaçışlarının kolaylığına hayret etti. Şaşırtıcıydı, ama ne olursa olsun kabul edecekti. Parlak sabah güneşi nehirden yansıyıp onu geçici olarak kör ederken gözlerini kıstı.

Harry'nin tepki vermesinden daha hızlı oldu. Büyük bir yumruk Draco'nun ensesine çocuğu yüzüstü suya yuvarladı. Harry bir şok çığılığıyla ona doğru atıldı, ama aynı hızla bir tıkaç Harry'nin yüzüne dolandı ve sesini boğazına tıkadı. İpler kollarını ve ayak bileklerini sararak onu sıkıca bağladı. Zaten dengesi bozulmuş olan Harry öne doğru devrildi ve Draco'nun yanında sığığa çakıldı.

Su yüzünün etrafında dönerek burnuna ve kulaklarına doldu ve boğulmasına neden oldu. Başını suyun üzerine çıkarmaya çalıştı ama elleri sıkıca bağlı olduğu için herhangi bir kaldıraç gücü elde edemedi. Tam boğulma korkusu onu alt etmek üzereyken, bir şey gömleğinin arkasını kavradı ve bedensel olarak sudan çıkarıldı.

Sonra bildiği tek Şey, kuru zemine fırlatıldığı ve rüzgârını kesecek kadar sert bir iniş yaptığı oldu. Yanı başındaki donuk bir gûmbûrtû, Draco'nun bedeninin oraya bırakılma sesiydi.

"Bakın burada ne varmış."

Harry gözlüklerine yapışan su damlacıklarının arasından gözlerini kısarak baktı. Daha da büyük omuzların üzerine tûnemiŐ, neredeyse hiç boynu görünmeyen kocaman bir yüz ona bakıyordu. Harry bir an için çılgınca bir dehşete kapıldı, neredeyse Vernon Amca'sının onu yakaladığını dûŐünecekti, ama gözlerini kırpıŐtırdı ve yanılısama buharlaŐıp uçtu; bir Ölüml Yiyen tarafından yakalandığını fark etti.

"Karanlık Lord'a götürmek için küçük, sevimli bir ödül olacaksın," diye hırladı adam Harry'ye memnuniyetle. "Ondan kaçabileceğini sandın, değil mi? Pis yarı-kanlı ucube."

Harry bağlarına karşı mücadele ediyor, ulaşamayacağı bir yerde saklı duran asasını umutsuzca dûŐünüyordu. Aklının bir köşesinde panik oluşmaya başlamıştı. Bileklerindeki ipler, o karşı koydukça geriliyor gibiydi.

İri yarı adam gülerek ona homurdandı. "Devam et, Potter. Mücadele et. Bağlama büyülerimden birini kırabilecek bir adamla hiç karŐılaŐmadım. Senin gibi bir çocuğun Şansı olduğunu mu sanıyorsun? Karanlık Lord bunun için bizi bol bol ödüllendirecek. Öyle değil mi Kılkuyluk?"

Harry'nin paniği bir anda öfkenin gölgesinde kaldı.
WORMTAIL.

"Evet, Crabbe," diye hevesli olmayan bir cevap geldi Harry'nin solundaki bir yerden.

Harry Kılkuyluk'la yüzleşmek için yan dönme ye çalıştı, ama Crabbe'in ayağı kaburgalarına çarpınca durdu. Yanı acı içinde yere yığıldı, tepkisini bastırıçin ağzını ısırđı.

Kılkuyruk ince, titrek bir sesle, "Ona zarar verme, Crabbe," dedi çabucak. "Karanlıklar Lordu ona zarar gelmemesini istiyor."

"Nasıl olsa onları öldürecek," diye homurdandı Crabbeama sonunda onaylarcasına homurdandı.

Yerde yatan Harry'nin yanından hafif bir inilti, ardından da zayıf bir öksürük sesi geldi.

Crabbe'in yüzüne kötü niyetli bir sırıtma yayıldı ve Harry'nin etrafından dolaşarak Draco'ya doğru yürüdü. Harry adama göz kulak olmak için yan döndü. Draco bir metre kadar ötede yüzüstü yatıyor, yeni yeni kıpırdanmaya başlıyordu. Şakağındaki kızgın görünümlü yaradan sulu bir kan damlası akıyordu.

Crabbe bir an için onun üzerinde durdu, ayağıyla çocuğu kabaca ters çevirmeden önce alay etti. Draco acı dolu bir inilti çıkardı ve bu inilti yine cızırtılı bir öksürükle son buldu. Crabbe alt dudağını dışarı çıkardı. "Hmmpff. Hain küçük velet. Efendi bize bunu sağ salim geri getirmemizi söylemedi, değil mi Kilkuyruk?"

Crabbe ani bir hareketle ayağını savurarak Draco'nun karnının yan tarafına acımasızca tekme attı. Draco haykırarak Crabbe'den uzaklaştı ve kollarını gövdesine sımsıkı sararak yerde yanlamasına yuvarlandı. Yüzü Harry'ye dönüktü, ama gözleri kapalıydı, yüzü acıyla kapalıydı, öksürüyor ve inliyordu. Şakağındaki yara hâlâ ıslak, çamurlu yüzüne kan sızdırıyordu ve saçları hâlâ yanaklarına ve alınına yapışmıştı; Harry'nin her zaman tanıdığı Draco Malfoy'a hiç benzemiyordu.

Draco'nun arkasında Crabbe asasını çocuğa doğrultmuştu ve Draco sanki görünmez bir el tarafından sürükleniyormuş gibi aniden geriye doğru kaydı. Crabbe'in ayaklarının dibinde patinaj yaparak durdu.

"Bu Karanlık Lord'a ihanet ettiğin içindi." Tekrar tekmeledi ve Draco'nun bir çığlık daha atmasına neden oldu. "Çok acınası. Düşünsene, Lucius oğlunun en iyisi olacağıyla övünüyordu. *Kanlı hain.*"

Tekrar tekmeledi, ama bu sefer Draco'dan bir inilti bile çıkmadı. Harry çaresiz, endişesinin kendi kaderinden Draco'nun durumuna kaydığını hissederek izledi.

Kılkuyruk endişeyle, "Crabbe, belki de onları geri götürmeliyiz," dedi. "Karanlık Lord bekliyor."

Harry boynunu çevirdi ve sonunda Kilkuyruk'a bakabildi. Adam ellerini sıkıyor ve alt dudağını çiğniyordu. Harry'nin kendisine baktığını fark etmiş olmalıydı, çünkü yere baktı.

Harry onunla göz göze geldi, öfkeyle baktı ve Kilkuyruk gözle görülür bir şekilde beyazladı, ürperdi ve başka tarafa baktı. Harry'nin içinde öfke alevlendi, sadece neredeyse Voldemort kadar nefret ettiği adamın varlığından değil, Kilkuyruk'un katıksız korkaklığından da.

Bir lanet. Harry'nin tek ihtiyacı olan bir saniyeydi ve o aşağılık fareyi yok edecekti.

"Sadece... onları sersemletelim ve... onları geri götürelim, Crabbe," diye kekeledi Kilkuyruk.

Harry Crabbe'e bakmak için başını çevirdi.

"Fazladan bir dakikanın zararı olmaz," diye yakındı Crabbe. "Bu küçük otu işkence etme fırsatını yakalamak en çok *senin* hoşuna gitmeli. Bu piç Karanlık Lord'un yanında senin yerini alabilirdi."

"Yapmayacak. Onu yakaladık. Lütfen, geri dönelim..."

"Henüz değil. Bu küçük velet öylece içeri girip *gerçek* bir Ölüm Yiyen'i alt edebileceğini sanıyor. Haddini bilmiyor. Sen onu bıçaklamak istemesen bile, ben istiyorum. *Crucio!*"

Draco'nun çığlıkları havayı yırttı. Yüzüstü yuvarlandı ve umutsuzca yeri pençelemeye başladı.

Harry'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Eğer işkence görmek dünyadaki en korkunç şeyse, Harry şimdi biliyordu ki

Başka birinin işkence görmesi neredeyse o kadar kötüydü. Yerde kıvranıyor, yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmesine rağmen umutsuzca Draco'ya ulaşmaya çalışıyordu. Crabbe kötü niyetli bir zevkle uluyordu, ama Harry'nin zihninde sadece Draco vardı; yerde kıvranan, acı içinde çığlık atan, kanlar içinde, ulaşamayacağı bir yerde olan Draco.

Ama Harry daha bir adım bile atamadan, Draco'nun çığlıklarını bir bağırış duyuldu.

"APTAL!"

Harry irkildi, otomatik olarak lanete maruz kalmayı bekliyordu, ama lanet hiç gelmedi. Draco'nun çığlığı neredeyse anında yerini nefes nefese kalma sesine . Olayların bu ani dönüşüne şaşırarak Harry dönmeye çalıştı ama koluna dokunan bir el tarafından durduruldu. Kilkuyruk üzerine eğilmişti.

"Kıpırdamadan yat."

Harry tıkaçının çektiştirildiğini hissetti. Bez ağzından düşerken, içinden çıkmayı bekleyen bir dizi laneti zapt etmek için kendini kontrol etmesi gerekti. Kilkuyruk'un onu çözüyor olmasının hiçbir önemi yoktu. *Kilkuyruk* olması yeterliydi.

Ayak bileklerinin etrafındaki bağlar çabucak kesildi. Kilkuyruk Harry'nin bileklerindeki ipleri kesmeye başladığında, Harry hamle yapmaya hazırlandı. Bir ip koptu, sonra bir diğeri. Sonunda son ip de koptu ve Harry bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalktı, asasını Kilkuyruk'un kalbine doğrulttu.

Ama Kilkuyruk kendini savunmak için hiçbir hareket yapmıyordu. Asası ortalıkta görünmüyordu ve ellerini ne yapacağını bilmiyormuş gibi sıkıyordu. Mücadeleci ya da savunmacı olmak yerine, pantolonunu kirletmeye hazır görünüyordu.

Harry Kilkuyruk'un duruşuna şaşırarak bir an duraksadı, ama hemen kime baktığını hatırladı ve kendini topladı

Çözmek. Gözleri kısılmıştı ve sesi alçak ve tehlikeliydi.

"İki yıl önce yapmam gereken işi bitirmemem için bana iyi bir neden söyleyin."

Kılkuyruk bir an için içine büzülür gibi oldu, ama sonra omuzları teslimiyetle çöktü. "Devam et, Potter," dedi ince bir sesle. "Zaten ölmem an meselesi."

Harry'nin asası bir santim kadar alçaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kılkuyruk'un burnu seğirdi; neredeyse sinirlenmiş görünüyordu. "Sen aptal mısın, Potter? Gitmene izin veriyorum. Hangi kısmını anlamadın?"

Asa dalgalandı ama sonra hızla tekrar hedefine yöneldi. "Sen katil bir hainsin. Sana neden inanayım ki?"

Bunun üzerine Kilkuyruk gerçekten de gözlerini devirdi ama hâlâ ellerini ovuşturmayı bırakmamıştı. "Crabbe'i sersemlettiğim ve iplerini kestiğim gerçeği dışında mı? Hiçbir sebep yok."

Harry şaşkınlıkla baktı, ağzı hafifçe açık kalmıştı. Bu çok tuhaftı. Dişlerini tekrar sıktı ve Kilkuyruk'a doğru bir adım attı, asası hâlâ adamın kalbine doğrultulmuştu. Konuşurken öfkeli görünmek istiyordu ama şaşkınlığını tamamen gizleyemiyordu. "Senin yüzünden ailem öldü ve Voldemort geri döndü. Sen bir korkak ve hainsin. Hâlâ ölmeyi hak ediyorsun."

Kılkuyruk asaya endişeyle baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Oğlum, ben bundan daha kötüsünü hak ve şimdi ne yaparsan yap, bu kaderden kaçamam. Pes ediyorum. Bununla yaşayamam ve senin elinden ölmek Karanlık Lord'un elinden ölmekten daha iyi."

Harry sonunda adamın ciddi olduğunu anladı. Asa inmeye başladı. "O zaman... neden?"

Kılkuyruk kaşlarını çattı. "Gerçekten , değil mi?" "Neyi bilmiyorum?"

"Bir Büyücü'nün hayat borcu, Potter. Sana bir hayat borcum var ve bunu ödeyeceğim."

Harry alay etti. "Sen ailemi sattın. Beni bir kez sattın. Şimdi bir 'onur borcunun' seni bağlaması için hiçbir neden göremiyorum!"

Kılkuyruk'a doğru bir adım daha attı ve asasını tekrar kaldırdı. Kılkuyruk'un soğukkanlılığı sonunda kırıldı ve tökezleyerek geriye doğru bir adım attı. "Onur değil, Potter! Eğer bu sadece bir onur meselesi olsaydı, o zaman haklısın! Bunu yapmazdım! Yapamazdım! Ama anlamıyorsun... Bunu yapmak zorundayım. Başka seçeneğim yok! Sana bağlıyım."

Harry tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ve bu 'bağ' sizi bir buçuk yıl önce, beni bir mezar taşına bağlayıp *efendinizi* geri getirmek için kanımı kullandığınızda da durdurmadı. "

Harry tekrar ilerledi, öfkesi damarlarında kalın bir yağ gibi kaynıyordu. Kılkuyruk geriye doğru adım attı ve ayağı takıldı, dizlerinin üzerine çöktü ve acınası bir şekilde titreyerek yere kapandı.

"Karanlık Lord bana borçtan muafiyet sözü verdi, Potter! Ona inandım ama yalanmış! Hiçbir şey bir hayat borcunu bozamaz, Potter! Bir Büyücü'nün hayat borcu! Beni nasıl rahatsız ettiğini, bana nasıl işkence ettiğini anlayamazsın! Şimdi, defol git buradan!"

Harry adamın acınası haline baktı ve asasını indirdi. "Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı öfkeyle, Pettigrew'un bağırışlarını bastırarak.

Kılkuyruk başını yerden kaldırdı. "Ne?"

"Neden aileme ihanet ettin?" diye hırladı, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde. "Neden?"

Kılkuyruk geriye doğru sıçradı ama kendini bir ağaca yaslanmış halde buldu. Bir an için anlaşılmaz bir şekilde kekeleydi, ki bu sadece

Harry'yi daha da sinirlendirdi.

"Bunu neden yaptığını bilmem gerek! Onlar senin arkadaşlarındı! Sana güvenmişlerdi! Ve sen onlara ve uğruna savaştıkları her şeye ihanet ettin!"

Pettigrew yüzünü toprağa bastırdı, sonra konuşmak için , burnuna ve elmacık kemiklerine toprak bulaşmıştı. "İşin bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim, Harry! Annenle baban iyi insanlardı ve ben yeterince iyi değildim! Çok derine battım!"

Harry tekrar üzerine yürüdü, ona şiddetle, acımasızca baktı. "NEDEN?!"

Kılkuyruk sarsılarak titredi ve deli gibi cüppesine sarıldı. "Çünkü Karanlık Lord her yerdeydi! Kaçış yoktu! Beni öldürebilirdi!"

"Dövüşebilirdin!"

"Korkmuştum!" Kilkuyruk çaresizlik içinde uluyarak ağacın dibine yığıldı, cübbesi titriyordu. Zor nefes alıyordu ve kendi kendine mırıldanmaya başladı, "Korkmuştum... Ben korkmuş..."

Harry Kilkuyruk'a bakarken aşağılama ve iğrenme duyguları arasında gidip . "Ayağa kalk," diye tersledi.

Kilkuyruk tereddütle ona baktı.

" DEDİM! Fikrimi değiştirmeden önce!"

Adam bir çırpıda ayağa fırladı, ama Harry'nin beklediği gibi kaçmak yerine, orada durup kararsızca Harry'ye baktı.

"Ne ?" Harry hırladı, sabrı tükenmek üzereydi. "Ne... Karanlık Lord'un seni izlemesini nasıl engelliyorsun?"

Harry bir kaşını kaldırdı. Voldemort henüz anlamamış mıydı? Şüphesiz Lucius biliyordu. Ama bilmiyorsa... "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Ne yaparsan yap, sakın durma. Üzerinde bir takip büyüğü var ve eğer kalkan tılsımın ya da her neyse, bir saniyeliğine bile başarısız olursa... ölmüş sayılırsın."

Harry yavaşça başını salladı.

"Güzel," dedi Kılkuyrak sessizce. Harry'ye dönmeden önce, birinin onu izleyip izlemediğini kontrol eder gibi hızla omzunun üzerinden baktı. Dudakları ince, gergin bir çizgi halinde çekilmişti. Derin bir nefes aldı. "Baban seni görse gerçekten gurur , Harry. O harika bir adamdı. Keşke ben de öyle olsaydım."

Harry tepki veremedi, Adam Kılkuyrak gözden kayboldu ve tek beyaz pençeli bir sıçan çalılıklara doğru kaçmaya başladı.

Harry kıpırdamadan durmuş, sıçanın kuyruğunun en son bir yaprağın altında kaybolurken görüldüğü yere bakıyordu ki, acı dolu bir inilti onu şaşkınlığından kurtardı.

"Draco!" Harry koşarak Draco'ya gitti ve çocuğun yüzükoyun yatan bedeninin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Draco'yu sırt üstü çevirirken nazik olmaya çalıştı.

Draco'nun eli şakağına bastırılmış, parmaklarının arasından bir damla kan sızıyordu ve yanakları çizilmiş, solgunlaşmıştı. Gözlerini kısarak Harry'ye baktı. "Bu gerçekten berbattı."

"İyi misin?" Harry Draco'nun elini tuttu, yaraya iyice bakmaya çalışıyordu.

Draco dönüp elini Harry'den çekti, ama elini Harry'nin başına sıkıca bastırmaya devam etti. "Ducky, Potter," diye zayıfça tersledi. "Sadece lanet olası ördek."

"Ayağa misin?" Harry aceleyle sordu. "Başka biri gelmeden harekete geçmeliyiz."

Draco başını salladı ve hızla çalıştı, ama hareketin yarısında yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Elini alnına götürdü ve acı dolu bir iniltiyle tekrar yere düştü.

"Yaralanmışsın. Bırak bakayım," diye emretti Harry. Draco'nun elini tutmak için bir girişimde daha bulundu, ama Draco onu itti.

"Dokunma bana!"

"Malfoy, yardım etmeye çalışıyorum!"

"Yardımlarını istemiyorum!" Draco iki elini de yaranın üzerinde sıkıca tutuyordu ve Harry'nin aklına belli belirsiz Dudley'nin dokuzuncu yaş gününde bisikletten düşüp dizini sıyırdığında geçirdiği öfke nöbeti geldi. (Dudley ertesi gün bisikleti yoldan geçen bir kamyonun tekerleklerinin altına atmıştı).

". "

Draco aniden ne kadar aptal görüldüğünü fark etmiş gibi ellerinin altından dışarı baktı. Bir elini yanına bıraktı ama yarayı kapatmaya devam ederek dengesini yeniden kazanmaya çalıştı. "Ama bu işte çok iyiyim."

Harry ona kaşlarını çatı. "Eğer kendi başına , o zaman sana yardım etmeme izin vereceksin ki ikimiz de buradan çıkabilelim."

Draco gözlerini Harry'ye dikti. "Yardıma ihtiyaç duymaktan

nefret ediyorum," diye telaşlandı. "O zaman ödeştik," dedi

Harry kısaca.

Draco kaçırarak deja vu hakkında bir şeyler mırıldandı. İç çekerek elini isteksizce Harry'ye uzattı, diğer elini şakağına bastırdı.

Harry onu oturur pozisyona çekti ve o da bir iniltiyle kaburgalarını tuttu. "Kahretsin," dedi usulca.

"Draco?"

"Sana bunu yaşattığıma inanamıyorum," dedi Harry'den çok kendi kendine. "Hiç bilmiyordum... bu kadar korkunç olduğunu..."

"Artık tarih oldu Malfoy. Ama şimdi gitmezsek biz de tarih olacağız."

Draco başını salladı ve Harry onu ayağa kaldırarak sallanmayı bırakana kadar sabitledi. Draco düşecek gibi görünmez görünmez Harry onu bıraktı. Draco'ya başıyla onay verdikten sonra omzunun üzerinden Crabbe'in koma halinde yerde yattığı yere baktı. "O ne olacak? Onu orada öylece bırakamayız. Bu."

Draco hafifçe tökezleyerek Crabbe'e doğru döndü. Yüzü asılmıştı, vücudu titriyordu ama çenesi sabitti ve gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu. "Yapabiliriz. Ya da onu bağlayabilir, *Crucio*'ya bağlayabilir ve öldürebilirim."

"Malfoy!" Harry'yi ürküten önerme değil, Draco'nun gözlerindeki ani değişimdi, saf nefretin, ölüm için duyulan rafine edilmemiş bir şehvetin bakışıydı.

"Bize yaptığı buydu! Onun yapacağı şey!" Draco gözlerini Crabbe'den ayırmadan haykırdı. Eli cüppesinin cebine gitti ve asasına uzandı. "O bunu hak ediyor!"

Harry bu değerlendirmeye katılmaya fazlasıyla meyilliydi ve Crabbe'i öldürmek muhtemelen en güvenli plan olacaktı; ancak, içindeki sinir bozucu bir parça bilinçsiz bir adama saldırılmasına izin veremezdi. Vicdanının dalağının etrafında konumlandığını daha önce hiç fark etmemişti ama şimdi bunun son derece farkındaydı. Harry dişlerini sıkarak Draco'nun asasını sıkıca kavrayan ve titreyen elinin üzerine koydu.

"Yapma, Malfoy."

"Delirdin mi sen?!" Draco'nun gözleri ona tehlikeli bir şekilde parladı. "Bizi takip edecek! Kim-Olduğunu-Bilirsin'e nereye gittiğimizi söyleyecek! Ve ben de senin herhangi bir Ölüm Yiye'n'i öldürmekten mutluluk duyacağını düşünürdüm!"

Harry yutkundu, parmaklarını şıklatıp her Ölüm Yiye'n'in acı içinde ölmesini izleyebilseydi çok mutlu olacağını çok iyi biliyordu. Ama başını iki yana salladı. "Hayır... bu şekilde olmaz, Malfoy."

"BANA İŞKENCE ETTİ!"

Harry kendini çelikleştirdi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hatırladın mı?"

Draco olduğu yerde donakaldı, gözlerindeki öfkenin yerini şok ve tiksinti almıştı. Harry yavaşça Draco'nun asasının ucunu aşağı itti. Sonunda Draco elini yana bıraktı ve "Lanet olası Gryffindorlar," diye mırıldanarak başka tarafa baktı.

"Peki o zaman," dedi Harry, "onunla ne yapacağız?"

Draco tekrar Harry'ye döndü, yenilmiş yüz hatlarına bir gülümseme pırıltısı geri dönmüştü. "Onu bir sümüklüböceğe dönüştürebiliriz."

"Ya da bir gelincik," dedi Harry

sinsice. Draco ters ters baktı. "Ya

da değil."

Hemen *Petrificus Totalus* ve *Obliviate*'in bir kombinasyonunda karar kıldılar. İyi bir önlem olarak, Harry Crabbe'in ayakkabı bağcıklarını birbirine bağladı.

Nehirden uzaklaşırlarken Draco ciddiyetle, "Onu yakında bulacaklar," dedi. "Gerçi neredeyse onu orada donmaya bırakmalarını umacağım."

"Hafıza Büyüsü'nün yeterince güçlü olduğundan emin misin?" Harry omzunun üzerinden geriye bakarak sordu.

"Potter, bu Crabbe. Safkan ama beyinsiz. Longbottom kötü bir gününde o serseme kendi adını bile unutturabilir."

Açıklıktan çıkar çıkmaz nehrin sesi uzaklarda kayboldu ve tüm konuşmalar da onunla birlikte kayboldu. Harry tarafsız sessizlikten memnun görünüyordu, ama Draco için bu, uzun ve korkunç bir düşüşün dibindeki sert durağa ulaşmak gibiydi. Bağırışlar, acı ve Crabbe ile Kilkuyruk'la karşılaşmanın tüm şiddetinden sonra, bu ani sessizlik Draco'nun zihninde tuhaf ve uyumsuz bir etki yaratmıştı. Konuşmaya devam ettiği sürece, sadece öfkeli olduğu sürece dikkatini dağıtmayı başarmıştı. Ama şimdi beyni gürültülü daireler çiziyordu ve bunu bastıracak hiçbir şey yoktu.

Sessizliği bozmak istiyordu ama sessizlik çoktan yerleşmiş olduğu için bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Çok gergindi ve herhangi bir takip belirtisi olup olmadığını izliyor ve dinliyordu. Eğer gürültü yaparsa, çok geç olana kadar yaklaşımakta olan bir saldırının kanıtlarını gözden kaçırabilirdi. Harry'nin arkasında yürürken, her birkaç adımda bir omzunun üzerinden arkasını kontrol etti. Ne zaman bir yaprak hışırtısı duysa, rüzgârın yön değiştirdiğini hissetse ya da bir dalın kıpırdadığını görse, kalbi donuyor ve babasının her an bir ağacın arkasından fırlamasını bekliyordu.

Babası Lucius ormanda bir yerdeydi ve onu bir hayvan gibi avlıyordu.

Kararını mantıklı bir sonuca bağlayabilseydi şaşırılmazdı ama düşünmek için durmamıştı. Zaman yoktu. Kararlar verilmişti ve artık çok geçti. Babasının gözlerindeki öfkeyi görmüş, sesindeki öfkeyi duymuştu ama babasını başka duyguları, başka birinin gözden kaçırabileceği şeyleri fark edecek kadar iyi tanıyordu. Hayal kırıklığı, *utanç*.

Artık babasını düşünmek istemiyordu. Bu ek stres olmadan da yeterince mutsuzdu.

Her yeri ağrıyordu. Başı acımasızca zonkluyor ve midesi akrobasi hareketleri yapıyordu. Kaburgalarında kırık olmadığından emindi ama kesinlikle morarmışlardı. Ama zayıf olmayacaktı. Ve *kesinlikle* Potter'a şikâyet etmeyecekti. Potter'a

Çürüklerle sonra uğraşacaktı. En azından babası onu azarlamak, yara bere içinde ve pis bir şekilde sıradan bir hizmetçiye benzediğini söylemek için orada değildi.

Hayır, babasını düşünmeyecekti.

minnettar olmalıydı. Yakalanıp cezasını çekmek üzere Voldemort'un zindanına gönder. İlk elden pek tanıklık etmemiş olsa da, Draco Ölüm Yiyenler'in ne tür gaddarlıklar yapabileceklerini bilecek kadar çok hikâye duymuştu.

Crabbe'in cezası yeterince kötüydü ve kısa kesilmeseydi çok daha kötü olabilirdi.

Bu da neden kısa kesildiğini merak etmesine neden *oldu*.

Harry bir dalı yoldan çekti, sonra da Draco'nun geçebilmesi için tuttu. Draco sessizce, "Teşekkür ederim," diyerek dalı kendisi kaptı.

Harry cevap olarak başını salladı ve yoluna devam etti.

Draco bir an tereddüt etti ama sessizlik sonunda bozulmuştu. "Peki az önce ne oldu?"

Harry başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Bana neden hâlâ ölmediğimi söyle. O karmaşadan nasıl kurtulduk? Kaleye geri sürüklenmemiz gerekirdi. Sen yine bir kafesin içinde olmalıydın, ben de çoktan bağırsaklarımı deşmiş ve leş yiyicilere bırakmış olmalıydım."

Taş suratlı Harry başını salladı. "Evet, öyle olmalıyız." Konuyu geçiştirmeye niyetli görünüyordu.

"Öyleyse neden biz değiliz? Daha fazla kahramanlık, Harry Potter'ın izniyle, Harika Çocuk?"

Harry bir an kıpırdamadan durdu, sonra bir ağaca yaslandı, yorgunluğu her hareketinden belli oluyordu. "Hayır, Kılkuyruk'tu. Bizi o bıraktı.

git."

Draco'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? O neredeyse Kim-Olduğunu-Bilirsin ile evli! Birbirlerine bağlılar! Asla yapmaz!" Bu patlama yan tarafına bir ağırlı saplanmasına neden oldu ve kaburgalarını gevşekçe tutup iki kez öksürdü.

"İyi misin, Malfoy?"

Draco ona ters ters baktı. Sempatı istemiyordu, yüzden soruyu geçiştirdi. "Kılkuyruk aralarındaki en kötü yalakadır. Karanlık Lord'a asla ihanet etmez."

"Evet, yaptı."

"Bu hiç mantıklı değil. Neden?"

Harry bir an alt dudağını çiğnedi, sonra teslimiyetle içini . "Bana bir hayat borcu vardı."

"Bir hayat... Potter, lütfen bana Karanlık Lord'un sağ kolundan nasıl bir hayat borcu almayı başardığını anlatır mısın?"

Harry dudaklarının arasından yavaşça bir nefes verdi, sonra da kısaca cevap verdi: "Bunu Harry Potter, Harika Çocuk olmamın gizemli mucizelerinden biri olarak kabul et. Başka bir deyişle, bilmek istemezsin."

"Peki o zaman, istersen öyle olsun." Bunu söylerken Draco zihinsel olarak kendini tokatladı. Kesinlikle bilmek istiyordu!

Harry omuz silkti. "Güzel. Zaten saçma bir hikâye."

Draco zihinsel olarak kendini tekrar tokatladı ve

yüzünü buruşturdu.

Harry ağaçtan öne doğru eğildi ve kaşları birbirine çatıldı. "İyi olduğuna emin misin? Bir dakika durman gerekiyor mu?"

Bu öneriyle birlikte Draco'nun merakı unutuldu ve zaten örselenmiş olan göğsüne bir panik dalgasının çarptığını hissetti.

"HAYIR! Henüz yeterince uzağa gitmedik!" Önce sağ omzunun üzerinden, sonra da sol omzunun üzerinden geriye baktı ve zihninde ağaçların arkasından çıkıp etrafını saran cüppeli Ölüm Yiyenler'in ve hepsine önderlik eden, asasını uzatmış babasının görüntülerini canlandırdı...

Harry ona çok tuhaf bakıyordu. Hatta şüpheyle.

Draco derin bir nefes aldı, sakın, toparlanmış ve kontrollü çalışıyordu. Bir *Malfoy*. "Hayır Potter, şimdi durmayacağız. İhtiyacın olursa birkaç dakika sonra öğle yemeği için dururuz. saat."

Harry ona kaşlarını çatı.

Draco ayakkabılarının içinde çıplak ayak parmaklarının yeniden hareket etmek için çaresizce kıvrılıp açıldığını hissedebiliyordu. Dişlerini sıktı. "Hadi, gidelim." Kolunun bir hareketiyle ileriye doğru işaret etti. "Bayanlar önce."

Harry bıkkın bir öfkeyle gözlerini devirerek, öncekinden biraz daha hızlı bir tempo tutturarak yeniden yola koyuldu.

Harry'nin gözleri ondan ayrılır ayrılmaz Draco bastırılmış sinirlerinin ve stresinin yüzünü çarpıttığını hissederek gözlerinin kenarlarından bir parça nemin süzülmesine neden oldu. Ellerini asık suratla ceplerine soktu ve Harry'nin peşinden gitti.

Ceplerinden birinde, parmakları kıvrılmış bir yün yumağı buldu: Harry'nin ona verdiği çorap.

Kaybetmemişti.

Ama ıslaktı.

Draco bir süre Harry'yi kuzeybatıya kadar takip etti, sonra Harry'nin ısrarıyla (köpeklerin kafasını karıştırmak için, dedi) kendi yollarına geri döndüler,

Sonunda tekrar güneybatıya doğru ilerlediler. K     bir dereye geldiler ve on dakika boyunca dereyi takip ettikten sonra ayrılarak güney yönünde bir rota izlediler.

Draco zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı ama gün her şeye rağmen ilerliyordu. Sis dağılmış, yoğun orman örtüsünün arasından masmavi bir gökyüzü görünmeye başlamıştı. Saçları ve cüppesi kurumuştu ama nehir tarafından yıkanmamış çamur h l  yanaklarına ve saçlarına yapışmıştı.

Harika, sadece bok gibi hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda bu şeyle kaplanıyorum.

Birkaç Temizleme Büyüsü denedi, ama enerjisinin çoğunu Harry'ye ayak uydurmak için harcadığından ve başı büyüye doğru düzgün odaklanamayacak kadar ağrıdığı için beceriksizce yerleştirilmişlerdi.

Sonunda Harry'nin hızı yavaşladı, bu Draco için karışık bir nimetti. Kendini berbat hissediyordu ve bu kadar çok fiziksel efor sarf etmeye alışık değildi. Ayrıca yarı aç bir Harry Potter'ın her koşulda onu geçebileceği fikri de hoşuna gitmiyordu. Yine de, hız ve engebeli arazi düşüncelerini dağıtmak için mükemmel bir fırsat olmuştu ve temposu yavaşladıkça zihni yeniden coşmaya başladı.

Babası h l  onu takip ediyor muydu? Birini görmeyeli en az birkaç saat olmuştu, diye düşündü Draco kendi kendine, ama yine de omzunun üzerinden arkasına bakmaktan kendini alamadı. Etrafındaki ormanda neler oluyordu? Crabbe'i bulmuşlar mıydı? Kılkuyruk neredeydi? Biri Karanlık Lord'a rapor vermiş miydi? Biddy Dumbledore'a bir mesaj iletmeyi başarmış mıydı? Hogwarts'ta ne düşünüyorlardı? Dumbledore onları bulması için birini göndermiş miydi? Karanlık Lord onları bulmak için başka bir yol mu deneyecekti?

Bu aptalca bir soru. Voldemort o kadar kolay pes etmez.

Bu düşünce ve buna bağlı kaçınılmazlık hissi Draco'ya başka bir mide bulantısı dalgasıyla saldırdı ve zihinsel işkencesinin fiziksel yaralarından daha acı verici olduğundan emindi. Dengesi bozulmuş, merkezden uzaklaşmıştı ve hemen önünde Harry metanetle ilerliyordu.

Draco kendi zayıflığı için zihinsel olarak kendini azarladı. Kafasına bir darbe ve birkaç saniyelik Cruciatus'un ardından tek yapmak istediği yere kıvrılıp tüm dünyanın yok olmasını dilemekti. Ve bunu yapacak cesareti bile yoktu, çünkü durmaktan çok korkuyordu. Eğer durursa, babası onu yakalayacaktı. Çok şey atlatmıştı, dedi kendi kendine, nevrozunu mantığa büründürerek. Travma geçirmeye hakkı vardı.

Ama Harry geçen hafta neler yaşamıştı? Draco dilini ısırdı, Harry'nin durumunda olsaydı şimdiye kadar umutsuz bir enkaz haline gelmiş olacağına dair suçluluk duygusunu bastırdı.

Ben zaten bir enkazım.

Draco, Harry'nin devrilmiş kocaman bir kütüğün üzerinden kolayca tırmanmasını somurtarak izledi. Draco da ondan geri kalmamak için ağacın gövdesini ölçüp biçti. Pek mantıklı değildi, ama o anda Draco'nun öncelikler listesinde mantık pek üst sıralarda değildi. Dişlerini sıktı, kısa bir koşu atağı yaptı, zıpladı ve büyük kütüğün yanından atladı.

Neredeyse.

Eli yosunların üzerinde kaydı, ayağı gövdeye takıldı ve ne olduğunu anlayamadan "vuf!" diye sesle sırt üstü yere yığıldı.

"Malfoy! İyi misin?" Harry bir anda onun yanındaydı. "Ne yapıyordun sen?"

"Gökyüzüne hayranlıkla bakıyorum. Mavinin çok hoş bir tonu, sizce de öyle değil mi?"

"Ee... Malfoy?"

"Denemelisin. Çok rahatlatıcı."

"Belki de başındaki yara seni etkilemeye başlamıştır. Sence -"

"Potter!" Draco öfkeyle tersledi. "Eğer benim hakkımda soru sorarsan

Bir kez daha fiziksel refahı bozarsan, Merlin'in sakalı üzerine yemin ederim ki seni sersemletir, ve en yakın ağaca baş aşağı asarım."

Harry bir an durakladı. "Hmmm... Esaretten hoşlandığını bilmiyordum, ama madem ısrar ediyorsun."

Etkisi anlık oldu. Draco kendi nefesinde boğuldu ve aceleyle doğruldu. Aynı hızla, bir iniltiyle morarmış kaburgalarını kavradı. Acının etkisini bastırmaya çalıştı ve yüzündeki buruşukluğu çabucak bir bakışla örttü. "Bu hiç komik değildi."

"Yine de oturmanı sağladı," dedi Harry, aldatıcı bir şekilde masum görünerek. "Evet, tabii. Ama bunu bir daha asla söyleme."

Harry omuz silkti. "Belki de gerçekten durup dinlenmeliyiz."

"Hayır!" Draco biraz fazla hızlı haykırarak Harry'nin ona sorgulayan gözlerle bakmasına neden oldu. Draco bir nefes aldı ve boğazını temizledi. "Hayır, burada duramayız, henüz değil. Hâlâ çok yakınız ve bize yetişebilirler."

"Ama neredeyse üç saattir onlardan hiçbir iz görmedik."

"Umurumda değil!" Draco'nun sesi her kelimedede daha da yükseliyordu. Ayağa fırladı. "Her yerde olabilirler! Ve eğer senin durup dinlenmene gerek yoksa, *benim* de durmama gerek yok!"

"Malfoy..."

"Ve Harika Çocuk'kahramanca bir konuşmasına ihtiyacım yok. Bunlardan yeterince duydum zaten!"

"Malfoy..."

"Sen Bay Mükemmel'in ta kendisisin! Imperius Laneti'nden kurtulur, Cruciatus'tan sonra hemen geri döner, You-Know-Who ile bakışma yarışmasına girer ve *yaşar!* "

"MALFOY!"

"Ve BANA BÖYLE KES!"

Draco orada durmuş, göğsü heyecanla kabarmış, Harry'nin sersemlemiş yüzüne bakarken az önce ne söylediğini fark etti. Ağzı açık kalmış, az önce söylediği aptallığı mazur göstermeye çalışıyordu, ama bunu yapamadan Harry'nin ifadesi karardı.

Harry başını bir kez salladı. "Peki." Sonra da gürültüyle çalıkların arasına daldı.

Panik Draco'yu tekrar yakaladı; geride kalıyordu. Harry'ye yetişmek için koştu.

"Bekle! Potter, !"

Harry bir dalı kenara iterken öfkeyle, "Devam etmek istiyordun," dedi. Dal geri sıçradı ve Draco'nun göğsüne çarptı. "Biz de öyle yapıyoruz. Birimiz yere yığılana kadar devam edeceğiz."

Draco kendini daldan kurtardı. "Kastettiğim bu değildi!"

"O zaman ne demek istedin *Malfoy?*" Harry arkasına bakmadan ona tükürdü.

Draco soyadının, *babasının* adının sert bir şekilde kullanılmasından dolayı irkildi. "Demek istediğim... demek istediğim..." Draco'nun babasına karşı duyduğu neredeyse zayıflatıcı korkuyu itiraf etmeye hiç niyeti yoktu. "Özür dilerim."

Harry kuru bir sesle, "Hı-hı," dedi.

Harry arkasına dönmemişti ve durmamıştı, ama artık ormanda koşuşturan bir at-adam gibi koşmuyordu.

Draco tedirgin bir nefes aldı. "Yani, bunu nasıl yapıyorsun, Potter?"

Harry sonunda durdu. "Neyi?"

Konu ihlal edilmişti; bundan kaçış yoktu. "Sadece... böyle devam et. Çocukken biri sana sürekli hareket mı taktı?"

Bu kez Harry arkasını döndü ve yüz ifadesi soğuktu. "Evet," dedi açıkça, "ve hâlâ yara izim var."

Draco Harry'nin alametifarikası olan bakışlarıyla yüzleşmek istemeyerek başını eğdi. Nefesinin altında mırıldandı.

"Seni duymadım."

Draco başını kaldırmadı ama daha net konuştu. "Ben... sanırım tüm bu olanlar yüzünden hâlâ biraz sarsılmış durumdayım."

Birkaç saniye sessizlik oldu ve Harry tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Gerçekten, Malfoy, saatlerdir kimseyi görmedik. Bence... bence Kilkuyruk hâlâ arkamızı kolluyor, bizi gözetliyor olabilir. Eğer onun gözetiminde ölürsem, hayat borcunu ödememiş olur, tabii bu işlerden biraz anlıyorsam. O olmadan kaçamayacağımızı düşünmekten nefret ediyorum ama şimdilik güvende olduğumuzu düşünüyorum. Yorulduysan durabiliriz."

Draco yanaklarında sıcak bir utanç kızarması hissetti. "Bana patronluk taslamana ihtiyacım yok, Potter."

"Sana patronluk taslamıyorum Malfoy! Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sana 'sürekli hareket tılsımı' altında OLMADIĞIMI söylemeliyim. Çok yorgunum ve ben de durmak istiyorum!"

"Oh."

"Ve ben bunu önerdiğimde tam bir paniğe kapıldın -" "Hey!"

"- ve devam etmemiz için ısrar etti."

"Yorgun değilim," dedi Draco, tamamen mantıksız çok iyi biliyordu.

Harry kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani, sanırım Gryffindor aptallığının tek dengi Slytherin aptallığı."

Draco tepki veremedi Harry onun bileğini tutup ve Draco'yu hiç de onurlu olmayan bir şekilde yere çekti.

"Dikkat !" Draco itiraz etti.

Harry onu görmezden geldi. "Su matarasını uzatsana. Yeniden doldurmak için kullandığın o neydi?"

" *Aqualis*," dedi Draco dalgınca.

Harry asasını çıkardı ve büyüü hızla tekrarladı. "Meyve parçası mı?"

Yiyecek görmek ya da koklamak istemeyen Draco çuvalı omzunun üzerinden geçirip Harry'ye uzattı. Harry uzaklara baktı, yiyecek çuvalı tekrar kucağına düşene kadar takipçilerine dair bir işaret var mı diye endişeyle ormanı taradı.

"Sen de bir şeyler yemelisin." "Aç

değilim."

"Eğer yemek , hareket edemezsin. Hareket etmezsen seni yakalarlar."

Harry'nin ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve akıl yürütmesi çok etkiliydi, özellikle hassas bir sinire dehşet verici bir doğrulukla vuruyordu. Draco çantayı karıştırıp bir bisküvi ve bir elma çıkardı ve gönülsüzce bisküviyi kemirmeye başladı. Bir süre sonra Harry ona su şişesini uzattı. Onu doldurdu ve içerken Draco ne kadar susadığını fark etti.

Gün ısınmaya başlamıştı ve kalın siyah pelerininin içinde, güneşin altında otururken kesinlikle kızarmıştı. Pelerinini silkti, kucağına örttü ve dar bir ağaca yaslandı. Pek rahat sayılmazdı ama yeterliydi. Orman çok sessizdi ve o çok yorgundu. Draco'nun göz kapakları sarkmaya başladı, yemekle ilgili tüm düşünceler tamamen unutulmuştu. Başı hl zonklamaya devam ediyordu, ama sıcaklık yıpranmış kaslarına nüfuz ettikçe bu ağrı bile azalmaya başladı.

Tam dalmak üzereydi ki bir şey onu sarstı. "Malfoy?"

Draco irkilerek , uykuya dalmasına izin için bile şok olmuştu. "Potter! Yapma bunu!"

Harry onun üzerine eğilmiş, gözlerini inceliyordu. Bir parmağını Draco'nun yüzünün önünde kaldırdı. "Malfoy, bir an bile itiraz etme ama gözlerinle parmağımı takip et."

Bu alışılmadık emir karşısında itiraz edemeyecek kadar şaşıran Draco Harry'nin eli yüzünün önünde dans ederken onu izledi: yukarı, sol, sağ, sol, daire, aşağı, yukarı. Bu hareket başını döndürdü ve gözlerini kapatıp karnını sıktı. Gözlerini tekrar açtığında, Harry arkasına yaslanmış, ona kuşkuyla bakıyordu.

"Bu da neydi böyle, Potter?"

Harry başını salladı. "Dün gece *hiç* uyudun mu?" "Bunun

konuyla ne ilgisi var?"

"Pekala, bir bakalım. Streslisin, sinirlisin, solgunsun - her zamankinden daha solgunsun - bu yüzden merak ediyordum."

Draco ağacına yaslanarak biraz daha dik oturdu. "Biraz uyuyabildim. Dışarıya göz kulak olmaya çalışıyordum. Peki sen ne halt ediyordun, yüzümün önünde parmağını mı sallıyordun?"

"Ah, şu." Harry birden özür diler gibi baktı. "Sanırım beyin sarsıntısı ."

Draco homurdandı. "Harika. *Şimdi* lanet olası Orta Büyücü kim?" Harry hayali bir şapkayı devirme taklidi yaptı ve dilini şaklattı. "Senden nefret ediyorum, Potter."

"Bir şey değil Malfoy."

Draco refleks olarak yine irkildi. Belli belirsizdi, ama Harry'nin ifadesi tekrar ciddileştiğinde Draco bunun olduğunu anladı. Harry bir soru sormaya başladı ama Draco onun sözünü kesti.

"Tekrar hareket etmeye başlamalıyız." Draco kaldıraç olarak ağacı kullanarak kendini ayağa kaldırdı. Ayağa kalkar kalkmaz baş ağrısının şiddetle geri döndüğünü hissetmeye başladı ama elinden geldiğince görmezden geldi. "Hâlâ kaleye çok yakınız ve o sıçan bize yardım etse bile, öyle olduğunu varsayarsak, arkamıza biraz daha mesafe koymamız gerekiyor."

Harry'ye baktı, Harry de başıyla onayladı. Draco pelerinini küçültmek için hızlı bir tılsım kullandı ve sonra kumaşı yiyecek torbasının dış ceplerinden birine soktu. Elmasını daha sonra yemek üzere cebine koyuyordu ki parmakları kıvrılmış çoraba değdi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Önce bir şey var."

"Öyle mi?" Harry ayağa kalkarken sordu.

Draco tek kelime etmeden çorabı çıkardı, üzerinde hızlı bir kurutma tılsımı kullandı ve ayakkabısını tekmeleyerek çıkardı. Kurutma büyüsünü diğer ayağı için de tekrarladı. Bir dakika sonra ayakları saatler sonra ilk kez sıcak ve kuruydu. "Çok daha iyi."

Harry'ye rahat bir sırtış fırlattı, üst üste yığılmış gibi görünen sorunları görmezden gelmeyi umuyordu, ama Harry hâlâ o delici bakışlarıyla onu süzüyordu. Sorular sonra sorulacaktı ve Draco kaçınılmaz bir tartışmanın yaklaştığını hissedebiliyordu. Gülümsemesi soldu; zaten kâğıt kadar inceydi.

"Hadi, Potter."

Öğleden sonra boyunca hiçbir takip izi olmadan güney yönündeki yolculuklarına devam ettiler. Draco kaleden uzaklaştıkları her adımın güvenliğe bir adım daha yaklaşmak olduğunu kendine hatırlatıp duruyordu. Babasından, Karanlık Lord'dan bir adım daha uzaklaşıyordu. Draco'nun yüzeyinin hemen altında kaynayan, en ufak bir tedirginlikte taşan dehşet nihayet yatışmaya başlamıştı. Bir ip gibi gerilmiş olan sinirler nihayet gevşemeye başlamıştı; hâlâ mevcuttu, her an gerilmeye hazırdı ama sonunda adrenalin tükenmeye başlamıştı.

Ve saf yorgunluk onu yıpratmaya başladı.

Draco bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Harry muhtemelen yaralarının durumu ve uykusuzluğunun etkileri konusunda haklıydı. Baş ağrısı hafif bir uğultuya dönüşmüştü, can sıkıcıydı ama görmezden gelinebilecek kadar kolaydı. Harry'nin de yorgun ve ağrılı olduğundan emindi, ama bu onu rahatsız etmiyordu.

Draco'yu üzecek kadar çok şey gösteriyordu. Harry'nin omuzları yürürken dikti ve ayakları Draco' gibi dallara takılıp durmuyordu. En azından Draco'ya öyle görünüyordu. Eğer Draco'nun utanacak kadar enerjisi kalmış olsaydı bu çok utanç verici . Yine de Harry olabildiğince rahat bir tempo tutturmuştu ve Draco da başka bir şey yapamayacak kadar yorgun bir halde onu takip etti.

Yürürlerken, Draco'nun ağrıyan başının son derece minnettar olduğu basit bir konuşma oldu.

"Yemek yeterince uzun süre dayanacak mı?" "Senin yeme tarzınla değil, Potter." "Belki nehir alabalığı avlayabiliriz?" "Balık tutmak mı? Yani kendimiz yiyecek mi yakalayacağız? Nehirden mi? Bu iğrenç bir şey." "Merak etme, zaten oltamız yok." "Ya hava bozarsa? Yağmuru hiçbir şeyimiz yok." "Impervius Büyüsü'nü biliyor musun? Quidditch maçları sırasında yağmurda gözlüklerimi kuru tutmak için kullanmıştım. Hermione öğretmişti." "Ne kadar da zekice. Isınma Büyüleriniz nasıl?" "Oldukça iyi aslında. Bir battaniyeyi de dönüştürebiliyorum." "Heh, bunu dün gece kullanabilirdik." "Ne?" "Boş ver. Yastık yapabilir misin?" "Deneyebilirim." "Hiç kampa gittiniz mi?" "Hayır. Kamp yapmış olsalar bile, Dursley'ler beni asla yanlarına almazlardı, tabii yırtıcı hayvanlar için geride bırakmayacaklarsa. Peki ya sen?"

Öğleden sonra şaşırtıcı derecede güzel geçmişti. Akşam için bazı bulutlar gelmeye başlamıştı ve yavaşça batan güneş bulutları ışık ve gölge zıtlıklarıyla şekillendiriyordu. O kadar huzurluydu ki Draco neredeyse içinde bulunduğu durumun ne kadar vahim olduğunu unutacaktı.

Su içmek için her durakladıklarında Draco, Harry'nin bir an için tamamen sessiz kalıp insan yaşamı belirtilerini dinlemesini sağladı, ama yine de hiçbir şey yoktu. Draco bundan memnun olması gerektiğini biliyordu, ama sessizlik ürkütücüydü. Bu duraklardan birinde, Draco'nun tahminine göre saat beş civarındayken, geniş bir açıklığın geçmeden önce durmuşlardı. Ağaçların sesinden başka bir şey yoktu.

Ağaçların tepelerini paslandıran, tarladaki uzun otları karıştıran esinti. Ne tek bir hayvan, ne de insan sesi.

"Gerçekten yalnızız," diye fısıldadı Draco.

Harry onun yanında başını salladı, su şişesini geri verdi ve yoluna devam etti.

Bir ayağını diğerinin önüne atma hareketi o kadar otomatikleşmişti ki, Harry çalılık benzeri bir açıklığın ortasında aniden durduğunda Draco tamamen .

"Bu iyi," dedi Harry.

Draco bunun tam olarak ne işe yaradığını sormadan Harry memnuniyetle yere uzanmış, iki büküm olmuş, ağaçların arasından görünen küçük gökyüzü parçasına bakıyordu.

"Rahat mısın, Potter?" Draco bir ağacın dibine yerleşirken sordu.

Harry dudaklarını büzdü. "Hogwarts'taki dört kişilik yatağımdan çok farklı, ama benim dolabımdan daha fazla bacak boşluğu var, o yüzden üç veriyorum. yıldızlar."

Draco bu yoruma hafifçe güldü, sonra Harry'nin aslında ne demek istediğini merak etti. "Dolap mı?"

Harry hemen doğrulup oturdu, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Önemli bir şey değil. Bana bir parça meyve uzatır mısın?"

Draco yiyecek torbasını Harry'ye uzatırken gözlerini devirdi. Draco, Harry'nin kalbini koluna takmasına rağmen hiçbir şeyi açığa vurmaması inanılmaz, diye düşündü. "Yemek senin her şeye cevabın mı Potter?"

Harry dişlerini büyük, sarı bir ayvaya geçirmeden önce, "Evet," dedi. "Biddy yulaf ezmeli kuru üzümlü bisküvi paketlemiş miydi?" diye sordu.

"Ben hiç görmedim," dedi Draco kesin bir ifadeyle.

"Boş , çikolatalı olanlardan buldum." "Potter, sen-"

Harry büyük bir bisküvi uzatarak onun sözünü kesti ve Draco çikolatanın kokusunu aldı. "Bir tane ister misin?" diye sordu masumca.

Harry'nin orada oturmuş, bacaklarını , ona bisküvi ikram ederkenki görüntüsü Draco'ya komik geldi. İzni olmadan yüzüne bir sırıtma yayıldı, yanaklarını acıtarak uzanıp Harry'nin ikramını kabul etti.

Harry, Draco'nun bütün gün yaklaştığını hissettiği konuşmayı açtığında daha bir lokma bile almamıştı. Yapmak istemediği konuşmayı.

"Peki, bugün ne oldu?"

Yumuşak bisküvi lokması Draco'nun ağzında birden talaşa dönüştü ve garip bir şekilde kuruyan boğazından aşağı yutmak için elinden gelen tek şey buydu. Harry dikkatle ona bakıyordu ve Draco bu bakışlar altında küçülmeye çalıştığını hissetti. Sonunda yatışmaya başlayan sinirleri bir anda harekete geçti ve Draco'nun baş ağrısı sanki çağırılmış gibi geri döndü.

"Ne biliyorsun," dedi Draco kesin bir ifadeyle. "Sen de oradaydın."

"Ne gördüm. Neden olduğunu bilmek istiyorum. Neden öyle panikledin?"

"Bu konu hakkında konuşmak

istemiyorum." "*Malfoy*."

Draco, Harry'nin sert ses tonu ve o ismin, *babasının* isminin birleşimiyle sırtında dalgalanan ürpertiye bastıramadı. Ağzı hafifçe aralandı, babasını düşünmek kalan azıcık soğukkanlılığının da dağılmasına neden olduğu için öfkeliydi.

"Şimdi olmaz, Potter," derken duydu Draco kendini. "Lütfen, şimdi olmaz."

Harry içini çekti, sonra ayaklarını sürüyerek döndü ve sonunda yüzüstü uzanıp çenesini ellerine dayadı. Bu şekilde çok daha az tehditkâr görünüyordu, sanki bu hareket aradaki mesafeyi kapatmıştı.

Draco'nun kişisel alanına girmeden aralarına girdi. "Dinle, Malfoy..."

Draco yine irkildi. "Ne?"

"Ne bilmek istiyorum," dedi Harry usulca. "Peki ya

sana söylemek istemezsem?"

Harry bunu düşünerek başını yana eğdi. "O zaman yapma."

Draco bunu beklemiyordu. Harry'nin onu zorlamaya devam edeceğini düşünmüştü, tıpkı hücrede yaptığı gibi. Harry'nin zorlamaya devam etmesini gerçekten *istediğini* fark edince şaşırdı, ama aynı zamanda bu konuşmanın gittiği yere gitmek de istemiyordu. "Ama -"

"Hepsini kendine saklayabilirsin."

"Bekle bir dakika - "

"Ve ben de bütün gün olduğu gibi seni parçalara ayırmasını izleyeceğim."

Draco dehşet içinde ellerini kaldırdı. "Bilmek istediğin şey nedir?"

"Baban." Bu bir soru değildi ve bu kesinlik notası Draco'yu korkuttu.

"Peki ya o?" Draco sesini dengede tutmakta zorlanıyordu. "Seni böyle panikleten o oldu."

"Potter, bu seni ilgilendirmez." "Seni yakalayamayacak."

Draco'soğukkanlılığı çoktan gitmişti; kaybedecek tek şeyi öfkesiydi. "Bunu duymak istiyorum, Potter," diye hırladı.

Ama Harry onu duymamış gibi devam etti. "Ve ondan korkmana gerek yok."

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Draco'nun gözleri parladı ve savunması öfkeyle alevlendi. "Seni lanet olası piç."

Harry bu tuhaf tepki karşısında afallamış gibiydi. Elleri çenesinden ayrılıp yere dikildi ve gövdesini şaha kalkmış bir yılan gibi yukarı itti. "Ne?"

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok!"

Harry Draco'nun ani öfkesi karşısında afallamış gibiydi, ki bu iyiydi, çünkü Draco'nun durmaya niyeti yoktu. Kelimeler ve düşünceler hızlı ve öfkeli bir şekilde ağzından dökülüyordu.

"Sen ve senin gösterişli saçmalıkların! Sen hiçbir şey bilmiyorsun! Ben babamdan korkmuyorum! O benim *babam*! O beni seviyor! Benim için sadece en iyisini ! Kızgın olması benim suçum; kızgın olmalı. Bana her şeyi verdi ve ben hepsini çöpe attım!"

Draco gözlerinin arkasındaki sıcak sızıyı hissedebiliyordu ve öfkeyle gözlerini kırıştırdı.

"Malfoy, böyle düşünmen mümkün değil -"

"YAPABİLİRİM VE YAPIYORUM! You-Know-Who'dan pek hoşlanmıyor olabilirim ama bunun babamla hiçbir ilgisi yok! Ben Karanlık Lord'u terk ettim, BABAMI DEĞİL! Ve o beni seviyor... benimle gurur duyuyordu. Öyle söyledi. Benimle çok gurur duyuyordu."

Draco'nun avuç içleri tırnaklarının keskin ısırtıklarını hissetmeye ama sıkılı yumruklarını gevşetmeye cesaret edemedi. Acı iyiydi. Eğer onu bırakırsa, her şeyi bırakmış olacaktı. Tabii henüz bırakmadığını varsayarsak.

Harry'nin ağzı açık kalmış yüzünde bir an için inanılmazlık ve şaşkınlık belirdi, sonra kekeleyerek, "Nasıl olur da... Malfoy, o

seni gümüş bir tepside Voldemort'a teslim edecekti! Onu duymadın mı
-"

"Evet, onu duydum! Benimle ilgili ne kadar hayal kırıklığına uğradığını duydum! Babamı tanımıyorsun, *Potter*. Bunu anlamaman mümkün değil, duymuş olamazsın ama ben duydum!"

Harry şimdi dizlerinin üzerine çökmüş, kesinlikle saldırgan bir tavır takınmıştı. "Yeterince duydum! Sana hain dediğini duydum!"

"O GOYLE'dı, seni piç! Ve ne var biliyor musun? O haklıydı! Babam da biliyor ama asla söylemez. Beni hala seviyor -"

Harry'nin sesi alçak ve öfkeliydi, Draco'nunkini bastırıyordu. "Sen on bir yaşındayken seni bir zindana kapattı, seni Voldemort'a gönderdi, o -"

"KES ! Hepsini benim için yaptı! BENİM İÇİN! Etrafında seni önemseyen bir ebeveynin olmadığı için -"

" *NE CÜRET!* "

Harry bir anda ayağa kalkmış, daha önce sadece bir kez gördüğü bir şiddetle Draco'ya bakıyordu. "Ailem benim için öldü, beni Voldemort'tan korudular. Baban seni Voldemort için öldürebilir. Bunu bir düşün, neden düşünmüyorsun? "

Draco'nun göğsü kabarıyor, zonklayan başına eşlik edecek şekilde kaburgalarından ağrılar fışkırıyordu, ama Harry'nin geri çekildiğini görünce irkildi. Harry'nin ayaklarının altında çıtırdayan yapraklar ve dallar dışında ani sessizlik ürkütücüydü. Draco yalnız olmanın dehşet verici duygusunun üzerine çöktüğünü hissetti; Harry olmadan asla başaramayacaktı.

"Bekle... Harry."

Harry dönüp arkasına baktı, zaten epeyce uzaklaşmıştı. "Ne var, *Malfoy*?
?"

Draco irkildi. "Geri dön. Daha uzağa gidersen tılsım seni koruyamaz. Sen... Sen-Bilirsin-Kim seni hemen bulur."

"Umurunda değil."

Draco gözlerini yavaşça kapatıp yeniden açtı. "Evet, biliyorum."

Harry bir an için bunu düşündü, sonra omuzları çöktü. Suratı asık bir çocuğa benzeyerek geri döndü ve Draco'dan birkaç metre uzağa oturup yere baktı. "Bu şekilde çalışamayız."

"Bir daha söyle?"

"Medeni bir konuşma bile yapamıyorsak, bu şekilde devam edemeyiz, Hogwarts'a dönüş yolculuğunda hayatta kalamayız."

Draco dişlerini sıkarak konuşmamak için elinden geleni yaptı. "Potter, az önce bana söylediklerini bir düşün. Hoş bir sohbete pek elverişli değil."

"Söylenmesi gerektiğini en az benim kadar sen de ." Harry sonunda başını kaldırdı. "Eğer iyi geçinmek istiyorsak, tabii."

"Ama kavga etmek çok kolay. Özellikle de şeyler için. Eski alışkanlıklar zor ölür."

Harry kayıtsızca, "Öyle," dedi.

Draco uzun bir süre Harry'yi inceledi, sonra yutkundu. "Dinle, Potter... daha önce söylediğim bir şey var... ve o anda bunu söylemek istediğimden pek emin değilim... ama sanırım söyledim..."

"Malfoy, lütfen sadede gelebilir misin?"

Draco gözlerini sıkıca kapattı. "İşte bu . Bana öyle deme." Harry pozisyon değiştirirken yanındaki yaprakların hışırdadığını duydu.

"Ben de bunu merak ediyordum. Sen neden bahsediyordun?"

"Sadece... bu benim babamın adı. Sadece onun adını duymaya devam etmek istemiyorum. Çünkü her duyduğumda..." Draco yutkundu. Korktuğunu itiraf edemezdi. Bunun doğru olduğunu biliyordu ve ölene kadar bunu inkâr edeceğini de . Bu ne zaman olursa olsun. Bu arada Harry'nin bu konuyu kapatmasına ihtiyacı vardı.

Sonunda, "Bu bana nasıl da ona uygun yaşamadığımı düşündürüyor," dedi, ki bu yeterince doğrudu. "Bu pek mantıklı değil, değil mi?" Gözlerini tekrar açtı, Harry dikkatle ona bakıyordu.

"Hayır, sanırım biraz mantıklı. Peki sana ne demem gerekiyor?"

Bunun üzerine Draco'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ah, temel şeyler var. Git, ahmak, göt deliği, piç. Ve sonra, eminim yaratıcı olabilirsin."

"Sorun değil, gelincik surat."

Draco elini alnına götürdü ve şakaklarını ovuşturdu. "Bunu sonraya sakla."

"Elbette, sanırım." Harry bu beklenmedik ateşkes karşısında ne yapacağını bilemiyormuş gibi rahatsızca kıpırdandı.

"Yine de bir şey var Potter, ve bunda ciddiylim." Draco'nun çenesinin etrafındaki kaslar gerildi. "Sakin babama hakaret etme. Ne şimdi, ne de başka zaman. Ve bunun için seninle dövüşmeyeceğimi sanma. Senin baban olduğunu düşündüğün gibi mükemmel olmayabilir ama o hâlâ benim babam."

Harry'nin nötr yüzü düştü. "İnan bana Malfoy, babamın mükemmel olduğunu düşünmüyorum. Kimsenin mükemmel olmadığını zor yoldan öğrenmeye devam ediyorum."

Draco bir kaşını kaldırdı. "Sen de öyle."

"Biliyorum," diye fısıldadı Harry.

Harry sonunda öksürerek sessizliği bozmadan önce, sessizlik uzun bir süre ağır ağır asılı kaldı. "Aslında sana sormak istediğim bir şey daha var. Tabii sen de istersen."

Draco içini çekti ve tekrar ağaca yaslandı. "Devam et, Potter." Ağaçların ve uzaktaki tepelerin ardında batan güneşin son izlerine baktı. "Bu gün bana eziyet etmek için özel olarak yaratıldı ve gün daha tam olarak bitmedi. Artık her şeyi aradan çıkarsak iyi olur."

Harry hiç vakit kaybetmedi. "Voldemort'la buluşmaya gittiğin gece ne oldu?"

"Fikrimi değiştirdim," dedi Draco hızla. "Gün neredeyse bitmek üzere ve bu kadar yeter."

Harry başını salladı. "İşte o zaman ayrılmaya karar verdin... yukarıda, Voldemort'un İltica etmeye o zaman karar verdin. Ve ben hâlâ nedenini bilmek istiyorum."

"Nereden biliyorsun? O zaman mı karar verdim? Geri döndüğümde, mecburdum... ve sen benimle konuşmadın ve -"

Harry elini kaldırdı. "Haklısın, sırada bunu net olarak düşünemiyordum, ama laneti neden kullanmak zorunda kaldığına dair açıklamayı dinledim ve sonra Voldemort'la buluşmandan bahsettiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm... şey... ikiyle ikiyi bir araya getirdim."

"Ve parlak denkleminizin toplamı?"

"Yukarıda bir şey oldu."

Draco kesin bir *DUH* ile karşılık vermemek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Bunun yerine eliyle alına hafifçe vurdu. "Elbette. Kraliyet yılanlığıyla tanıştım. Çay ve çörek içtik, sonra da bahçede kroket oynadık. O kaybetmeyi sevmezdi, ben de onun tavrını sevmezdim."

"Draco, lütfen."

Draco içini çekerek başını geriye doğru ağaca çarptı, bu sadece başının tekrar zonklamasına neden oldu. buruşturup gözlerini kapadı, sonra elini yavaşça boğazının dibine götürdü. Harry'nin gözlerinin sürekli üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Tıpkı söylediğin gibiydi," diye fısıldadı Draco yavaşça. "Tam olarak söylediğin gibi. Nasıl anladın bilmiyorum ama bu kadar bir karar vermiş olman beni hâlâ korkutuyor."

"Hiçbir şey bilmiyordum, gerçekten, yani -"

"Mütevazı kahramanı oynama, Potter. Medyada bu saçmalığı yeterince gördüm. You-Know-Who hakkında bir korku hikayesi uydurmak için nedenlerin ne olursa olsun, yine de onun hakkında haklıydın. Benim hakkımda da. Kullanılmak."

Yutkundu, yükselip alçaldığını hissetti, sonra elini bırakıp iyileşmekte olan yarasını gösterdi. Harry'ye baktı. "Çok iğrençsin, biliyorsun değil mi Potter?"

"Elimden geleni yapıyorum." Draco'nun boynunun dibini işaret etti. "Bunu sana o yaptı, değil mi?"

"Tam olarak değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

Draco düşünceli bir ifadeyle alt dudağını büktü. "Bu bir tür testti, benden istenen her şeyi sorgusuz sualsiz yapıp yapmayacağımı görmek için." Draco'nun nefesi kesildi ve sesi titremeye başladı. "O... hançeri tuttu ve bana dedi ki... bana dedi ki..."

Draco'nun zihninde artık Harry'yle birlikte ormanda , kulenin tepesindeki odada diz çökmüş, Voldemort karşısında duruyordu. Zeminin taşları soğuk ve sertti, dizlerine acı verici bir şekilde batıyordu ve boğazının dibinde keskin bir

Çelik ısırığı tenine işlemeye başlamıştı. Her şey bir sis bulutu gibi üzerine çökmüş, nefes almasını zorlaştırıyordu. Titriyordu ve Voldemort'un gözleri, öne doğru eğilmeye başladığında hançer kadar kesin bir şekilde içine işliyordu...

"Draco!"

Eller onu sallıyordu ve pus dağılınca Harry'nin yüzünün birkaç santim ötesinde durduğu görüldü.

"Ne... ha... Harry?"

Harry arkasına yaslandı ve ayaklarının üzerine oturdu. Kaşlarını çatıyordu, ama Draco kaşlarının kendisine yönelik olmadığını biliyordu. "Flashback mi?"

"Ben... sanırım öyle." Draco soğuk terin sırtından aşağı damladığını hissedebiliyordu, sanki bu onun acı dolu hayal gücünün bir ürünü olmaktan çok daha fazlasıydı. "Ama... o... sanki gerçekten oradaymışım gibiydi. Bu gerçekten bir flashback değildi. Normal bir flashback değildi."

Harry içini çekti ve bacaklarını önünde kavuşturarak kıpırdandı. "Voldemort akıl oyunları oynar, Draco. Bunu çok iyi biliyorum. Seni işaretlemesine izin verdin ve o da muhtemelen patronun kim olduğunu anlamak için bu anıyı içine kazıdı."

Draco bu düşünceyle ürperdi. "Beni işaretledi," diye , eli otomatik olarak boğazına gitti. "Bundan hoşlanmadım."

"Heh, ben de öyle," dedi Harry kuru

bir sesle. "Bunların hiçbiri hoşuma

gitmiyor."

"Benim dünyama hoş geldin."

Draco titredi, bunun tek sebebi ağaçların altından esmeye başlayan akşam serinliğiydi. Zihnini sakinleştirmeye çalışarak bir an sessizliğe gömüldü. Sanki birkaç derin, yarı iyileşmiş yarası yeniden açılmış gibi hissediyordu ve şimdi kanamanın tekrar durmasını bekliyordu.

Son zamanlarda çok fazla kan görmüştü.

Ve çok fazla kavga. "İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bir daha haklıydın," dedi Draco aniden.

"Oh? O da ne?"

"Gerçekten kavga etmeyi bırakmalıyız."

Harry kısa bir kahkaha attı. "Sanırım bu benim dünyamın tersine dönmesi. Ama evet, Hogwarts'a sağ salım dönmek istiyorsak," dedi, sesine yeniden bir gülümseme yayılmıştı, "yolda birbirimizi öldürmesek iyi olur."

Eğer Hogwarts'a canlı gitmek istiyorsak.

Draco başını sallayarak Harry'ye baktı, başının üstündeki sık yaprakların arasından gökyüzüne, kalınlaşan bulutların arasından süzülen azıcık renk çizgisine baktı. Yolculuğun ilk tam günüydü ve Draco gerçekte ne kadar yol aldıklarını bile bilmiyordu.

Draco sessizce elini cebine soktu ve asasının yanında duran sopayı çıkardı. Hançerinin ustaca bir hareketiyle tahtaya ikinci bir çentik attı, ilkinden sadece bir santim . Harry'nin gözlerini üzerinde hissetti ve başını kaldırmadan, dile getirilmemiş soruyu cevapladı.

"Sadece günleri sayıyorum," dedi hançeri tekrar kınına . Bunun bir geri sayım olduğunu eklemeyi ihmal etti.

Gerçekten ne kadar uzağa gitmeleri gerekiyordu? Ne kadar hızlı? Hogwarts'a iki haftada ulaşmaları mümkün müydü ve eğer mümkünse, güvenli bir yere ulaştıklarında Harry'yi kurtarmak için bir şey yapılabilir miydi?

Güvenlik. Draco sessizce bu kelimeye lanet okudu. Artık böyle bir şey var mıydı? Voldemort'un pençesinden kurtulmak için ne kadar ileri gitmeleri gerekecekti? Ya da böyle bir şey mümkün müydü?

"Harry... Bazen yapacağını biliyorum..." Durdu, söyleyecekleri üzerinde düşündü. Harry'yi gücendirmek , bu sefer olmazdı, ne de şüphe uyandırmak istiyordu. "Eskiden yara izinle ilgili bir takım nöbetler falan geçiriyordun. Merak ediyordum..."

Ayvasını yeniden yemeye başlamış olan Harry hızla yutkundu. "Söylesene artık, olur mu?"

"Bütün bunlardan kurtulmak için Kim-Olduğunu-Bilirsin'den ne kadar uzakta olman gerekiyor?" Draco sordu. "Dün gece koşarken ne kadar yakın olursan o kadar çok acıdığını söylemiştin. Hiç... yeterince uzaklaştın mı?"

Harry'nin ağzının köşesi yukarı kalktı, ama bu bir gülümseme değildi. "Bence gerçekten kararlıysa, yara izim söz konusu olduğu sürece mesafenin bir önemi yok. Ama bununla daha önce de başa çıktım; beni öldürmez."

"Hayır, sanırım değil," diye fısıldadı Draco kısık sesle. "Biliyor musun, dün gece kanıyordu, yani yaran."

Bunun üzerine Harry'nin gözleri hafifçe büyüdü. "Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum, ama o zaman da çok öfkelenmiş olmalı. Artık bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok." Bir ağaca yaslanıp yüzünü Draco'ya dönmek için durakladı. "Voldemort uzaktan çok fazla sorun yaratabilir. Bir Legilimens yanı sıra, eminim başka bir sürü kötü numarası da vardır, ama bizi fiziksel olarak *bulamadığı* sürece sorun olmaz."

"Evet," diye fısıldadı Draco, öncekinden daha da sessiz bir şekilde. "İyi *misin*, Draco?"

"Ha? Oh, evet, tabii. Sadece biraz yorgunum ve başım hala ağrıyor."

Harry kaşlarını çattı. "Bir şeyler yemeli, sonra da biraz uyumalısın."

"Hala midenle mi düşünüyorsun?"

"Hey, sen de üç günlük zindan açlığı diyetini dene, sen de aynı şeyi yapacaksın."

"Teşekkürler, ama kalsın." Derin bir esneme yüzünü böldü.

Harry ona gülümsedi. "Sana bir battaniye ve yastık yapayım mı?"

"Hayır, sadece bir oyuncak ayı," dedi Draco pelerinini almak için çuvalın yan kesesini karıştırırken. Küçültme Büyüsü'nü çıkarmayı henüz bitirmiş ve omuzlarına sarıyordu ki kucağına yumuşak bir şey düştü. Onu eline aldı ve azalan ışıktaki gözlerini kısarak baktı. "Potter, bu hayatımda gördüğüm en çirkin oyuncak ayı."

"Pansy Parkinson'dan esinlendim. Evden küçük bir tadın iyi geleceğini düşündüm -"

Harry'nin sözleri, kafasından seken çirkin bir pelüş oyuncakla aniden kesildi. Sırıtarak yakaladı. "Kovalayıcı olmalıydın, Draco. Harika nişan alıyorsun."

"İyi geceler, Potter."

"Bu arada, seni birkaç saat içinde uyandıracağım."

Draco ağaca yaslanıp rahat pozisyon ararken konuştu. "İki sorum var, Potter. Birincisi, uyumayacak mısın? Ve ikincisi, beni neden uyandıracaksın?"

"Öncelikle, hayır, şimdi olmaz. Ben hala açım -"

Draco homurdandı ve gözlerini devirdi.

"- ve henüz pek uyumak istemiyorum. Son birkaç gündür bol bol uyudum, yapacak başka bir şeyim de yoktu. Ayrıca aklımda birkaç şey var."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye kabul etti Draco.

"İkincisi, beyin sarsıntısının sorun yaratmadığından emin olmak için seni uyandırıyorum. Yazın kendime bir Muggle ilk yardım el kitabı aldım ve beyin sarsıntıları için yapılması gerekenler yazıyordu. Arkadaşlarımla ya da benim yaralandığımız onca zamanı düşününce, bu tür bir bilginin eninde sonunda oldukça işe yarayacağını düşündüm." İcini çekti, sesi aniden çok yorgun geliyordu.

"Aslında geçtiğimiz yaz çok fazla hazırlık yaptım ve Düşünüyordum," dedi Harry, Draco'dan çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Yengemle eniştemin evinde mahsur kaldığım sürece yapabileceğim pek bir şey yoktu. En azından değişiklik olsun diye beni yalnız bıraktılar ve ben de zamanı kendimi olabildiğince hazır hale getirmek kullanmaya karar verdim... neye hazır olmam gerekiyorsa. Hazır olmamaktan, hep başkalarının aptallığına bel bağlamaktan bıkmıştım. Bazı insanlar bu yüzden neredeyse ölüyordu. Diğer insanlar öldü."

Harry sustu ve Draco onu düşünceleriyle baş başa bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Kendi başı da ağrıyordu ve uyku saatlerdir onu çağırıyordu, sinirlerine lanet olsun. Hâlâ pislik içinde olmasını umursamayacak kadar yorgundu, ama sabah uygun bir temizleme büyü kullanmayı aklına not etti. Pelerinini çenesine kadar çekip gözlerini kapatırken bacağına yumuşak bir şey çarptı.

Tek gözünü açtı ve aşağıya baktı.

Harry oyuncak ayıyı tekrar ona doğru fırlattı. İçinden bir kıkırdamayla pelerininin altına uzanıp ayıyı aldı ve iğrenç şeyi kolunun altına sıkıştırdı.

Draco uykuya daldığından emindi ve etrafındaki her şeyin gerçeküstü hisleri de bu değerlendirmeyi destekliyordu ama bir şey ona hiç olmadığı kadar uyanık olduğunu söylüyordu.

Etrafı o kadar yoğun bir karanlıkla çevriliydi ki üzerine bastırıldığını hissedebiliyordu. Karanlık katı bir şeydi ve gözlerini, burnunu ve boğazını doldurarak ciğerlerini sıkıştırıp onu boğuyordu. Denedi

Derin bir nefes çekti ve vücudunda bir yerlerde nefes aldığını bilmesine rağmen, şu anki farkındalığı ona nefes alması için hava olmadığını söyledi.

Panikle savaştı ve durumunu değerlendirmeye çalıştı. İçgüdüleri ona çok geniş bir alanda olduğunu söylüyordu ama karanlık bunu önemsiz kılıyordu. Seslenmeye çalıştığında, sesi bile boşluk tarafından hemen yutuldu. Altında bir tür zemin olduğundan emindi ama aşağı uzanmaya çalıştığında elleri hiçbir şeye temas etmedi, kendi ayaklarına bile.

Dehşet sonunda onu boğdu. Sessizliğe doğru çığlık atarak, sahip olmadığı bacaklarıyla koşmaya çalıştı, hissedemediği gözyaşları dökerek, karanlıktan kaçmak için çaresizce ağladı. Ancak bilinmeyen bir süre koştuktan sonra hala boşluğun ortasında kapana kısılmıştı.

Etrafında sert, yüksek bir kahkaha yankılandığında sahip olmadığı dizlerine çöküyordu.

O gülüşü tanıdı.

Voldemort.

Karanlık tarafından gizlenen Draco, Karanlık Lord için çıplak bir şekilde sergilendiğini ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Kapana kısılmıştı.

" Genç hain," gürledi etrafındaki ses. "Büyük Lord Voldemort'tan kaçabileceğini gerçekten düşündün mü?"

Draco olduğu yerde çılgınca dönerek (ya da döndüğünü sanarak) otomatik olarak sesin kaynağını aradı.

" Aptal. Tam bir aptal. Ve hepsi bir hiç uğruna."

"Hayır," diye fısıldadı Draco sessizce. "Olamaz..."

"Ah, o zaman Potter için çok geç olduğunu zaten biliyorsun. Bu seni daha az mı yoksa daha çok mu aptal yapar bilmiyorum."

Draco'nun sesi boğazında donup kalmıştı ama bunun bir önemi yoktu.

"Sana karşı... cömert hissediyorum, Malfoy. Sizin konumunuzdaki pek çok kişi kendini bu kadar şanslı bulmaz, ancak isminiz ve önceki başarılarınız size bir şans kazandırdı. BİR ŞANS."

Alçak, gürleyen bir kahkaha duyuldu ve Draco bu teklifi duymak istediğinden pek emin değildi. Zihni dönüyordu ve görsel referansların yokluğu midesini bulandırıyordu.

"Potter'ı bana geri ver Malfoy, ben de senin hayatını bağışlayayım. Cezanı onurlu bir şekilde kabul edersen, belki biraz iyilik bile kazanabilirsin. Lord Voldemort'un merhametli olmadığı söylenmesin. Ancak, aptalca işlerine devam edersen, aptalca bir ölümle öleceksin."

Draco'nun kalbi göğsünde acıyla çarpıyor ve umutsuzca nefes almaya çalışarak ağzını açıp kapayarak sessiz, sözcüksüz heceler söylüyordu.

"Onu kurtaramazsın, Malfoy. Ama kendini kurtarabilirsin. Gerçek bir Slytherin kendini koruma sanatını bilir. Bunu dikkatlice düşün."

Voldemort'un gürleyen sesi ile Draco'nun kendi düşünceleri arasındaki çizgi bulanıklaşmaya başladı. Her şey kafasının içinde yankılanıyor, gürlüyordu. Draco şaşkınlık ve şok içinde ellerini kulaklarına götürdü, çaresizce sesleri engellemeye çalıştı ama sesler çoktan kafasının içindeydi, daireler çizerek dönüyor ve başını döndürüyordu.

Ses acı vericiydi, karanlık bunaltıcıydı. Göremiyordu, nefes alamıyordu; boğuluyordu, ölüyordu. Başı acımasızca zonkluyordu ve Harry'nin söz verdiği gibi onu ne zaman uyandıracağını belli belirsiz merak ediyordu.

Draco kendini uyandırmaya çalıştı ve bir an için neredeyse başardığını düşündü. Belli belirsiz bir grilik vardı, keskin hiçliğe karşı canlı bir parlaklıktı ama çok uzaktaydı.

Boşluk onu almadan önce son bir kez yardım için haykırmaya çalıştı ama sesi yine karanlıkta kayboldu.

Harry çikolatalı bisküvisini bitirmek üzereydi ki Draco'dan gelen nefes nefese bir ses ormanın etrafındaki dikkatli gözetimini aniden durdurdu.

"Draco?" Harry tereddütle fısıldadı. Cevap gelmedi ve Harry gölgelerin arasından Draco'nun yüzünü rahatça göremedi. İkinci bir acı dolu soluk sesi duydu ve Harry bisküvisinin son lokmasını da bırakıp hızla Draco'nun yanına süründü.

Harry alacakaranlıkta bile Draco'nun korkunç derecede solgunlaştığını görebiliyordu. Ağaca yaslanmış, kaskatı kesilmişti ve yüzü katıksız bir dehşet ifadesiyle çarpılmıştı. Gözleri kapalıydı, ama sanki onları açmak için çabalıyor gibiydi.

"Draco!" Harry onun omuzlarını kavradı ve onu . "Hey, beni duyabiliyor musun? Draco?"

Draco sanki konuşmaya ya da sadece nefes almaya çalışıyormuş gibi ağzını açıp kapamaya başladı, ama hiç ses . Harry yüzüne bir şişe su dökmeyi düşünüyordu ki Draco aniden tekme atıp kaçmaya çalışan sarhoş bir adamın hareketleriyle çırpınmaya başladı.

"Hayır! Draco, yapma! Dur!"

Draco'nun kendisine zarar vermesini engellemek için tekmeleri durdurmaya çalıştı ama sadece omzuna ve karnına sağlam birer darbe almayı başardı. Arkasına yaslandı, kalbinin göğsünde gergin bir şekilde attığını hissediyordu. Draco'nun kâbusunu izlemekten ve onun iyi olmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Harry bir an için, Voldemort'un hayallerini gördüğünde insanların onu izlerken nasıl hissettiklerini fark etti.

Sonra bir sonraki bariz sonuç ona çarptı.

Voldemort. Hayır, yapamaz... Draco yapamaz! Bu tür şeyler sadece benim başıma gelir!

Neredeyse bir dakika sonra, her ne kadar çok daha uzunmuş gibi gelse de, Draco hareketsiz kaldı. Yan tarafına kıvrılmış, zahmetli bir şekilde nefes alıyordu.

Harry çabucak yanına gitti ve onu sırt üstü yatırdı. Draco'nun yüzü soğuk bir ter kaplıydı ve vücudundaki her kas gerilmiş, titriyordu.

"Draco? , bir şey söyle! Merlin'in sakalı, ! Cevap ver bana!"

Draco'nun ağzı tekrar hareket etmeye başladığında bile herhangi bir cevap beklemiyordu. Harry çaresizce ona bakarken aniden Draco'nun dudaklarında belli belirsiz, fısıltıdan farksız kelimeler belirdi.

"Hayır... oh hayır..."

Draco'nun bedenindeki şiddetli katılığıın bir kısmı akıp gitmişti ama bu gevşemeden çok, yere yığılmış olmasına rağmen bir çöküş gibiydi. Sanki yeterince hava alamıyormuş gibi çırpınarak nefes alıyordu. Harry nefes alışını rahatlatmak için Draco'yu kendi bacaklarına yaslayarak yarı dik bir pozisyona getirdi. Elini Draco'nun bileğine dolayarak zayıf, hızlı nabzını hissetti. Harry daha önce sadece şüphelenmişse bile artık emindi: Draco bir çeşit saldırı altındaydı. Görünüşe göre Voldemort'un zihnini ele geçirebildiği tek kişi Harry değildi.

Yapacak başka bir şey bulamayan Harry Draco'nun elini kavradı. Korkunç derecede soğuktu ve Harry dalgınca onu yoğurmaya başladı, Draco'nun parmaklarına biraz sıcaklık ve kan dolaşımını geri getirmeye çalışıyordu.

Sonra Draco tekrar fısıldadı. Harry duyabilmek için iyice yaklaşmak zorunda kaldı. "Onu kurtaramazsın... kendini kurtar... düşün... dikkat et...."

Draco tekrar sessizliğe gömüldü, sadece nefes almak için zorlanıyordu. Harry korkuyla Draco'nun nefes alışının giderek daha sığlaşmasını izledi. Kararan alacakaranlıkta teni yarı saydam olacak kadar solgun görünüyordu. Harry tekrar Draco'nun yerini değiştirdi ve bir elini göğsüne koyarak ciğerlerinin zayıf yükselişini ve düşüşünü, kalbinin zayıf hissetti.

"Hadi Draco, uyan!" Draco'yu hızlıca bir kez daha salladı, ama bu girişimin boşa çıkması onu daha da çaresizleştirdi. Elini Draco'nun ince göğsünde gezdirdi, sanki Draco yavaş yavaş boğuluyormuş gibi her nefesi zayıfladıkça kendi endişesinin de arttığını hissediyordu.

", Draco." Harry kendisini boğmakla tehdit eden umutsuzluğa karşı dişlerini sıktı. "Tekrar birlikte olacağımıza söz vermiştin ve lanet olsun Malfoy, seni buna bağlıyorum!"

Draco ani bir seğirme gösterdi ve gözleri kısık bir şekilde açıldı.

"Draco!"

Ama grinin dar yarıkları onu ya da herhangi bir görüyor gibi görünmüyordu. Sanki yoğun bir sisin içinden bakmaya çalışıyormuş gibi bir, iki kez, çok yavaşça göz kırptılar.

"Yardım et... bana..." Draco gözleri tekrar kapanmadan ve vücudu gevşemeden bir an önce zayıfça .

Işıklar sönüyor ve ben kurtarılamıyorum,

Karşı yüzmeye çalıştığım gelgitler.

Beni dizlerimin üzerine çöktürdün,

Yalvarıyorum, yalvarıyorum ve

yalvarıyorum.

Söylenmemiş şeylerden çık, ***Kafamdan bir elma vur.*** Adı konulamayan bela, ***Evcilleştirilmeyi bekleyen kaplanlar.***

(Coldplay)

.

.

Yazarın Notları: Öncelikle, önceki bölümlerimi inceleyen herkese teşekkür ederim! Hepiniz harikasınız ve aldığım harika, düşünceli ve cömert geri bildirimler beni sürekli şaşırtıyor. İnanın bana, her bir yorumu okuyorum ve takdir ediyorum; bana ilham veriyor ve her seferinde günümü gerçekten güzelleştiriyor!

Ayrıca, daha fazlasını isteyenler için 2, 6, 7, 8 ve 9. bölümlerden resimli sahnelerim var. Bunlara "Tutulmanın Ötesinde" adlı Yahoo Grubumdan ulaşabilirsiniz. FF.net profilimdeki ana sayfam olarak listelenmiştir. Eğer bulmakta zorlanırsanız, bana e-posta göndermekten çekinmeyin.

Sanat eserleri arasında siyah beyaz orijinaler ve "FOTOĞRAFLAR" bölümünde bulunan altyazılı versiyonların yanı sıra diğer Harry Potter sanat eserlerim de yer alıyor. Bir hayran-sanatı bölümü de açtım ve birileri yeni bir sanat eseriyle katkıda bulunduğunda her zaman heyecanlanıyorum! Grubu ayrıca güncelleme bildirimleri ve diğer bilgiler için de kullanıyorum.

Sonunda kötü haberlerim var. Haziran başında ayrılacağım ve yaklaşık 4 ay boyunca burada olmayacağım. Bu süre zarfında internet erişimim ciddi şekilde azalacak ve yazmak için fazla zamanım olmayacak. Bu kaçınamayacağım bir gerçek hayat zorunluluğu. Ayrıntıları gerçekten bilmek istiyorsanız bana e-posta gönderin. İrtibatta olacağım ve güvende olacağım. Sadece bir süre internette fazla zamanım olmayacak.

Bu arada, profilimde bulabileceğiniz yeni bir hikayemi izleyin. Adı "Sadece Gölge". Sanırım onu Eclipse'ten daha çok seviyorum.

Hepinize tekrar teşekkür ederim.

P

Güven, Hakikat ve İhmal Yalanları

Bölüm 10

Güven, Hakikat ve İhmal Yalanları

Kraliyet asileri seni keşfediyor.

Güvenmek mi? Sen dön, gerçek diye bir şey yok.

Ve çember, çember, neden korkuyorsun?

Neden gözyaşı yerine gülümsüyorsun?

(Indigo Girls)

.

Yaşıyor. En azından yaşıyor.

Karanlık çökmüştü ve orman örtüsünün altında gece yoğun ve boğucuydu, giysilerden ve etten sızan nemli bir soğukluk vardı. Harry küçük açıklığın ortasında, Draco'nun başını kucağına almış oturuyordu. Draco'nun pelerinini büyütüp dikkatlice Draco'nun etrafına doladı, sonra da kalanını kendi omuzlarına çekti. Bunun aptalca ve safça olduğunu bilse de pelerinin onları gölgelerde gizlenebilecek herhangi bir şeyden koruduğunu hayal etmek rahatlatıcıydı, her ne kadar soğuğu zar zor geçirse de.

Ağaç tepelerinin arasından görünen birkaç yıldız, bulutlar gökyüzünde yuvarlanırken birer birer kaybolmuştu. Daha iyisini bilmese, Harry bulutlu gecenin Voldemort'un onları perişan etmek için yaptığı numaralardan biri olduğuna inanabilirdi, ama Voldemort bile havayı kontrol edemezdi. Kontrol edebilir miydi?

Harry zoraki bir şekilde Draco'ya baktı, karanlıkta bir şey görebildiğinden değil. Düzgün nefes alıp verme sesleri Draco'nun hâlâ huzur içinde uyuduğunu gösteriyordu. Her neyse, Draco acı çekiyor gibi görünmüyordu, bu da küçük bir teselliydi.

Harry, Draco'nun Harry'yi zindandan çıkararak ne kadar büyük bir risk aldığını bildiğini sanıyordu. Voldemort'un ne tür bir yıkıma yol açabileceğini biliyordu; bunu ilk elden görmüştü. Şimdi bunu beklemediği için sessizce kendine lanet ediyordu. Voldemort Harry'nin kendi zihnini istila etseydi, durum farklı olurdu. Bu daha önce de olmuştu. Voldemort'un Legilimency'yi bir başkası üzerinde kullanabileceğini hiç düşünmemişti. Her zamanki gibi, kendisinin özel bir durum olduğunu varsaymıştı.

Çok aptalım.

Dumbledore Voldemort'un güçlü bir Legilimens olduğunu söylemişti, ama Harry bu gücün kapsamını ancak şimdi anlamaya başlamıştı. Görünüşe göre, bir insanın zihnini kontrol edebiliyorsanız, aynı zamanda vücudunu kontrol edebiliyordu. Neyse ki Draco, Voldemort'un yaşattığı kâbustan kurtulmuş gibi görünüyordu. Düzgün nefes alıyordu, kalbi güçlü bir ritimle atıyordu ve yaşıyordu.

Ama hareket etmiyordu.

Ve .

Yaptığı hiçbir şey Draco'yu uyandıracak gibi , bu yüzden Harry kendine bunun sadece yorgunluk olduğunu ve Draco uyuduktan sonra uyanacak ve her zamanki gibi iğrenç olacaktı. Mantık ona, Voldemort'un sahip olduğu kontrol seviyesi düşünüldüğünde, Draco'nun ölmesini isteseydi Draco'nun çoktan ölmüş olacağını söylüyordu. Hayır, Voldemort başka bir şey istiyordu.

Beni istiyor, diye düşündü Harry kasvetli bir şekilde. Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. Ama şimdi beni elde etmek için Draco'yu kullanacak.

Uzanıp pelerini Draco'nun baygın etrafına daha sıkı sardı ve bu koruyucu hareketle kendini rahatlatıldı. Eli Mislocator'ın zincirine sürtündü ve bu ona Voldemort'la kendisi arasındaki tek Şeyin Draco Malfoy olduğu gerçeğini hatırlattı. Pek de güven verici bir düşünce değildi. Draco kendisini büyücülük dünyasındaki en ölümcül rekabetin ortasına attığını anlayabilir miydi?

Muhtemelen Şimdi bir önsezisi vardır.

Harry derin bir i çekti ve arkasındaki ağaca yaslandı. Orada ne kadar oturduğunu unutmuştu, tıpkı bacaklarındaki tüm hissi kaybettiği gibi. Yine de kucağındaki ağırlık ve Draco'nun nefes alışının sabit ritmi garip bir Şekilde rahatlatıcıydı. Ve Şimdilik, elinden geldiğince rahatlamaya çalışıyordu. Harry zoraki bir Şekilde Draco'nun pelerini tekrar düzeltti, kendi bacaklarına doladı ve Draco'nun çenesine kadar çekti.

Gece ilerledi ve Harry, yorgunluğu onu çekerken uykuya dalıp çıktığını hissetti. Böceklerin vızıltısı bile mükemmel sessizliği bozmuyordu ve gözlerini biraz olsun rahatlatacak bir ışık da yoktu. Uykusundan uyanıp da karanlığın içinden ağaçların en soluk hatlarını, Şafağın ilk ipuçlarını gördüğünde bir an için gözlerinin kendisini kandırdığını düşündü. Bir nokta seçti -yakınlardaki bir ağaç dalının kıvrımı- ve sanki irade gücüyle gün ıŐıđını hızlandırabilecekmiŐ gibi ona baktı. Tam o sırada Draco'nun kucağına doğru kaydığını hissetti.

Harry umutla Draco'nun karanlığın içinde zar zor seçilebilen solgun yüz hatlarına baktı. Bir an durakladıktan sonra Dracohafife salladı.

"Hey... uyanık mısın?"

"Hmmmphff..." "Draco?"

Draco'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüz hatları telaşla çarpıldı.
"AAAAGHH!"

Sarsılarak ayağa kalktı ve Harry'den uzaklaştı, bacakları pelerine dolanmıştı. Ayağa fırlamaya çalıştı, ama hâlâ birbirine dolanmış olduğu için ayağı takıldı. Ağır bir gümbürtüyle yan yattı ve sabahın loş ışığında şaşkın bir panikle Harry'ye baktı.

"Draco...?" Harry biraz korkuyla sordu, belki de Draco'nun Voldemort'la olan çilesi bitmemişti. "Sen iyi misin?"

Draco'nun gözleri fal taşı gibi açılmış, Harry'nin yüzünden etraftaki gölgelere, sanki bir şey arıyormuş gibi ileri geri gidip geliyordu.

"Karanlık... her şey..." Sesi kuru ve cızırtılıydı, sanki çok bağırmış gibiydi. Bir elini uzatıp önündeki toprağı sıvazladı, sonra parmaklarını yumuşak balçığa daldırdı. "Gerçek... Hissedebiliyorum... Merlin'e şükürler olsun... hiçbir şeye dokunamadım."

"Draco?" Harry onun için gerçekten endişelenmeye başlamıştı.

"Hareket edemiyordum... göremiyordum..." Draco pelerinin kenarını parmaklarıyla kavradı, kendini daha iyi örtmek için omuzlarına kadar çekmeye çalıştı ama pelerin bacaklarına o kadar dolanmıştı ki hareket etmiyordu. Yine de çekiştirmeye devam etti, bu sırada hafifçe titriyordu.

Harry, Voldemort'un son kurbanını incelerken göğsünde bir şeylerin büküldüğünü hissetti. "Draco... lütfen..."

Draco başını kaldırıp ona baktı. Bir an için şaşkın şaşkın Harryye bakmaya devam etti, sonra birden farkına vardı... ve yerde karmakarışık bir yığın halinde yattığını fark etti. Gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Eğer bu rezilliğin tek kelimesini bile birine söylersen, Potter, yemin ederim seni bağlar ve akbabalara yem ederim."

Harry kısmen rahatlamak, kısmen de kendi endişesini örtmek için kısaltılmış bir kahkaha attı. "İşte yine esarete başladın, Malfoy. Ben

seni merak etmeye başladım."

Draco öfkeyle ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı ve onun yerine ters ters bakmakla yetindi.

Harry zoraki bir sırtıışla elini Draco'ya uzattı. Draco bir an daha kaşlarını çatmamaya çalıştı, sonra yorgunluk tekrar yüzüne vurdu. Omuzları çöktü ve derin bir iç çekerek uzatılan eli tuttu ve Harry'nin onu oturur pozisyona çekmesine izin verdi.

Loş ışıktaki Draco biraz stresli ve sersemlemiş görünüyordu ama şartlar düşünülduğünde pek de kötü durumda değildi. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve yönünü bulmaya çalışarak etrafına bakındı. Sonra derin derin esnedi, arkasından pelerini kaptı ve omuzlarına sıkıca sardı. Harry hiçbir şey söylemedi, önce Draco'nun konuşmasını bekledi. Çok uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

"Neye bakıyorsun öyle?" Draco sinirli bir şekilde

sordu. "Bana ne olduğunu anlatmanı

bekliyordum."

Draco gözlerini kaçırdı ve dikkatini yerde pelerinin düzeltmeye verdi. "Sabaha kadar bekleyebilir; şu anda konuşamayacak kadar yorgunum... ayrıca pelerinine ne yaptın?"

"Engorgement Büyüsü," dedi Harry dalgın dalgın, Draco'nun az önce söylediği şeyi düşünerek. "Peki 'sabaha kadar bekle' derken ne demek istiyorsun?"

"Söylediklerimde ciddiğim Potter ve şimdi beni sınamanın sırası *değil*. Hava her göremeyeceğim kadar kararacak, çok yorgunum ve o.. o... her neyse, ondan sonra biraz dinlenmek istiyorum." Kesik kesik cümlelerle konuşuyordu ve Harry sinirlerini yatıştırmak için umutsuzca çabaladığını anlayabiliyordu. Bunu pek de iyi yapamıyordu.

"Draco -"

"Hâlâ başım ağrıyor ve şu anda konuşmak istemiyorum." Pelerinin bir kısmını katlayıp derme çatma bir yastık haline getirmek için dizlerinin üzerine eğildi. "Sen

bisküvilerinizi yemeye devam edin -"

"Draco -"

"- ve bırak uyuyayım. Eğer hala beyin sarsıntısı geçirdiğimden endişeleniyorsan, beni birkaç saatte bir uyandır. Bilinmeyen bir nedenden dolayı bunu gerçekten takdir edeceğimi düşünüyorum. Bu arada, bir yastığın nasıl şekil değiştireceğini bildiğini söylemiştin, değil mi?"

"DRACO MALFOY!"

"NE?!"

Harry öfkeyle Draco'ya baktı. "Sabah oldu bile."

Draco tuttuğu pelerinin kıvrımlarını serbest bıraktı ve sertçe . "Ne?" diye fısıldadı.

"Seni uyandırmaya çalıştım ama yapamadım. Bütün gece baygındın. Ne oldu sana böyle?"

Draco bir an için hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki boş ifade yerini önce belirsizliğe, sonra da bir parça korkuya bıraktı. Sonunda derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum, Potter. Sen söyle."

"Draco, ben senin kafanın içinde değilim. Ben de bilmiyorum." Bu yarı yalandı. Ne olduğuna dair makul bir tahminde bulunabilirdi ama teknik olarak *bilmiyordu* ve önce Draco'nun ne söyleyeceğini görmek istiyordu.

Draco okunamayan bir ifadeyle Harry'ye baktı. "Kafamın içinde..." dedi belli belirsiz, sonra ürpererek arkasını döndü.

Harry merakla ona doğru yaklaştı. "Draco mu?"

"Karanlıktı... ve hiçbir şey yoktu... ondan başka hiçbir şey... her yerde. Hiçbir şeye dokunamadım... her şey boş ve karanlıktı..." O konuşurken, eli aşağı doğru kıvrıldı ve pelerinin kenarını kavradı,

ve onu gergin bir şekilde göğsüne bastırarak kumaşı parmaklarının arasında döndürdü.

"Bir şey gördün mü?" Harry dürttü.

"Sadece karanlık." Draco başını hafifçe salladı. "Her yer karanlıktı."

"Bir şey duydun mu?"

Bunun üzerine Draco'nun dişleri alt dudağına kenetlendi ve pelerinini öyle sert büktü ki Harry onu yırtmak üzere olduğundan emin oldu, ama cevap vermedi. Harry ona dikkatle baktı. Voldemort'un Draco'ya ne söylediğini ve ne yaptığını öğrenmesi gerekiyordu. Bir mesaj mı vardı? Bir tehdit mi? Ya da muhtemelen daha kötüsü: Şeytanın kendisiyle bir anlaşma mı?

"Onu kurtaramazsın... kendini kurtar... düşün... dikkat et...."

Bu kulağa pek umut verici gelmemişti ve Harry'nin şüpheleri olduğu kesindi, ama onlara göre hareket edemezdi, henüz değil. Haklı ya da haksız olsun, yapmak istediği son şey Draco'yu daha fazla üzmekti. Draco'nun olanlara nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve onu fazla zorlamak işleri daha da kötüleştirecekti.

"Sana bir şey söyledi mi, Draco?" Harry usulca sordu. "Herhangi bir şey?"

Draco konuşmadan önce bir süre daha yere baktı. "Sadece kötü bir rüyaydı," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Sadece aptalca, lanet bir kabustu. Çok fazla stres, yeterince uyumamak, hepsi bu." Harry'ye doğru döndü ve yüzündeki ifade Harry'nin neredeyse geriye düşmesine neden olacaktı.

"Malfoy, gerçekten inanmamı bekleyemezsin -" "Hayır

Potter, bu konuyu kapatmanı *bekliyorum*."

Harry kızgınlıkla arkasına yaslandı. Malfoy işleri daha da zorlaştırmaya mı çalışıyordu? Birbirlerine yapışıp kalmışlardı ve her ne oluyorsa ikisini de etkileyecekti. İçine atmak daha sonra başa çıkmayı zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Eğer Voldemort bir Harry'nin onların peşine düşmenin yeni bir yolunu bilmesi gerekiyordu. Ama tabii ki Draco Malfoy'un kendi sivri burnunun ucunu göremeyeceğine güvenmeliydi.

Harry gözlerini kıstı. "Artık kesinlikle iyi olduğunu bilmek güzel. Eski iğrenç haline geri döndün. Zararı yok."

"Hey!"

"Belki bir dahaki sefere Voldemort beyninle bir kukla gibi oynarken, orada birkaç şeyi düzeltir. Tavır ayarlaması belki."

Draco aniden Harry'yle burun buruna gelmiş, ona öfkeyle bakıyordu. "Dinle! Belki Sen-Kim-Olduğunu-Bilirsin'le karşılaştığında hiçbir şey olmamış gibi geçiştirebilirsin, ama biz ölümlüler için bu biraz zaman alır! Ve ben bunu kendi yöntemlerimle halledeceğim, çok teşekkür ederim!"

Harry Draco'nun nefesini yanağında hissedebiliyor, gözlerinin gölgelerin arasından, kendisinininkinden birkaç santim ötede parladığını görebiliyordu. Bu ani değişim ; görünüşe bakılırsa Draco çözülmeye görüldüğünden çok daha yakındı. Eğer Draco Voldemort tarafından tehdit ediliyorsa, ihtiyacı olan son şey başka birinin onu zorlamasıydı, özellikle de bu kişi hayatta kalmak için Draco'ya güveniyorsa.

Harry yutkundu ve yavaş bir nefes aldı. "Draco, lütfen, bir dakikalığına sakinleş. Kabus görüyormuş gibi davranmanın bir faydası olmayacak."

Draco yavaşça geri çekildi, ama ifadesi değişmedi ve gözlerini Harry'ninkilerle aynı hızda tutmaya devam etti. "Uyurken her türlü korkunç şeyi gördüğünüzde, duyduğunuzda ve hissettiğinizde buna ne diyorsunuz? Çoğu Normal insanlar buna kabus der."

Harry dişlerini sıktı; o da geri adım atacak değildi. "Çoğu normal insan yüzyılın en tehlikeli Karanlık büyücüsünü çileden çıkarmamıştır ama."

"Hatırlattığın için teşekkürler, Potter. teşekkürler."

Gözlerini dikip bakma yarışı uzun saniyeler boyunca devam etti, sonunda Draco yere yığıldı ve alnını dayayarak sertçe oturdu. Sesi daha çok hıçkırığa benzeyen titrek bir nefes aldı. "Neden ben, Potter?"

Harry'nin omuzları düştü. "Ben de kendime hep aynı şeyi soruyorum."

Draco başını hafifçe Harry'ye doğru çevirdi ve göz ucuyla onu süzdü. "Peki cevap ne?"

"Doğuştan şanslıyım sanırım."

Draco kayıtsız bir ses çıkardı ve ikisi de tekrar sessizliğe gömüldü. Harry bir an kıpırdandı ve sessizlikten rahatsızlık duyarak gözlerini kaçırdı. Draco'yu üzgün olduğu için suçlayamayacağını düşünüyordu, ama aynı zamanda kendi üzüntüleri de vardı. Endişelenecek kişisel güvenlik.

Draco'yu Hogwarts'a varana kadar iyi olacaklarına, Dumbledore ve Snape'in onu Voldemort'un hilelerinden koruyabileceğine ikna etmeliydi. Ona Voldemort'a teslim olmanın asla daha iyi bir seçenek olmadığını, Voldemort'un uzaktan verebileceği eziyetin, bizzat verebileceği cezanın yanında hiçbir şey olduğunu . Onun ulaşamayacağı bir yerde oldukları sürece, bir şansları vardı.

Ne yazık ki Harry'nin Draco'yu herhangi bir şeye nasıl ikna edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Harry'nin Draco'nun ruh hali konusunda son derece gergin olması da yaramamıştı. Draco'nun Voldemort'la ilk karşılaşması onu o kadar sarsmıştı ki, kaçma riskini bile göze almıştı.

uzakta. Ŗu anda, bu son karşılaşma Draco'yu neredeyse çatlamaya hazır hale getirmiş gibi görünüyordu. Harry de Draco'nun merhametine kalmıştı.

Draco'nun onun üzerinde gerçekten ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu fark etmek Harry'yi korkutmuştu. Eğer Voldemort o gece Draco'yu yeterince korkutmayı başarırsa ya da onu korkutmaya devam ederse ve Draco baskıya dayan, Draco'nun Harry'yi her an Voldemort'a teslim etme gücü vardı. Draco yürüyen bir saatli bomba gibiydi.

Harry alnını ovuşturdu. Yara izi acımıyordu; eski bir baş ağrısıydı. Derin bir iç çekti. *Her şey başarısız olduğunda, bir şeyler ye.* Ama günlerdir ilk kez, özellikle aç değildi.

Draco bir ses daha çıkardığında Harry gönülsüzce yiyecek paketini karıştırmaya başlamıştı. Harry başını kaldırıp baktığında Draco'nun sanki bir süredir onu izliyormuş gibi dikkatle ona baktığını gördü.

"Ne?"

"Üzgünüm, Harry."

Harry midesinin aniden düştüğünü hissetti. "Bunu daha önce de söylemiştin," dedi sözlerini dikkatle ölçerek, ama tarafsız görüntüsünün altında Draco'nun ne demek isteyebileceğinden korkuyordu; korkunç bir şey yaptığı için peşinen özür diliyor olabileceğinden korkuyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Draco hiçbir açıklama yapmadı. Bunun yerine yere bakıp, "Bana biraz meyve uzatır ?" diye mırıldandı.

Harry derin bir iç çekti. "Evet."

Draco, Harry'nin arkasından ilerlerken şafak yerini sabaha, o da bulutlu ve bunaltıcı bir güne bıraktı. Arada sırada akan suyun sesini duyuyorlardı. Harry nehre paralel gittiklerini söyledi, ama Draco bunun neden önemli olduğunu anlamadı. O daha çok, Harry'nin tamamen göz ardı ettiği bir gerçek olarak, hâlâ onları izliyor olması gerektiğine inandiğı Ölüm Yiyen ordularıyla ilgileniyordu.

Draco endişesini dile getirdiğinde... hayır, daha çok endişe gibi bir şey... aslında neredeyse felç edici bir korku demek daha doğru olurdu, Harry basitçe Voldemort'un artık peşlerinden kimseyi göndermediğini söylemişti. Bu Draco'nun kabul etmeye hazır olduğu bir cevap değildi, ama o buna itiraz ettiğinde Harry dönüp soruya yer bırakmayan bir bakışla onu delip geçmişti.

Neden, Draco? Farklı bir şey mi biliyorsun? Voldemort'un planları hakkında bir bilgin mi var? Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden güven bana, artık kovalanmıyoruz.

Draco kendini neden Harry'nin taleplerine boyun eğerken bulduğunu ya da neden bunların tek kelimesine bile inanması gerektiğini bilmiyordu. Harry'nin liderliği ele almasına ne zaman karar verildiğinden de tam olarak emin değildi, ama her halükarda bir şey ona tartışmamasını söylüyordu. Harry sabahtan beri onun yanında sinirli davranıyordu; sanki Draco'nun her an delirmesini bekliyormuş gibi düpedüz rahatsız görünüyordu. Ya da daha kötüsünü.

Neden Harry neler olup bittiğini *biliyor* gibiydi? Harry'nin Voldemort'la bir bağlantısı olduğu ve onun ne yaptığını uzaktan bile anlayabildiği inkar edilemezdi, ama bunu nasıl yapıyordu? Bir çeşit telepati miydi bu? Böyle bir şeyin Voldemort'un beynine açık bir kanal anlamına geleceğini fark edene kadar bu kavram Draco'yu neredeyse kışkırtıyordu - Draco'nun tekrar deneyimlemek istemediği bir şey. Yine de Harry'de ne kadar çok tuhaf ve benzersiz şey olduğunu merak etti. Etkileyici ve biraz da korkutucuydu.

Draco, Harry'nin de onun zihnini okuyup okuyamadığını merak etti. O şeytani yeşil gözler her zaman onu delip geçiyor gibiydi. Harry ona, "*Ben senin kafanın içinde değilim,*" demişti. Draco şahsen bundan pek emin değildi. Harry Voldemort'un ne yaptığını biliyor olabilir miydi?

Ne dedi? Ona verilen seçenek? Draco'nun ona ihanet edeceğini mi düşünüyordu ve eğer öyleyse, haklı mıydı? Draco kendini cevaptan korkarken buldu.

Yürürken Harry'nin ensesini ve omuzlarını izledi ve karşısındaki yaşayan, nefes alan insanın hayatını Draco'nun tek taraflı kararına bağladığı düşüncesiyle ürperdi.

Draco böyle bir seçim yapamazdı. Doğru cevaplar yoktu. Ve Karanlık Lord'a karşı gelmeye karar verse bile - yine - her şey bir hiç uğruna mı olacaktı?

Voldemort, Hogwarts'ın kuzgunun uçtuğu gibi yüz mil uzakta olduğunu söylemişti. Çok kaba bir rakam gibi görünüyordu ve Draco bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyordu. Arazi de pek düzgün sayılmazdı. Kendi kendine tekrar sordu, kalan on iki günde bu mesafeyi kat edip Dumbledore ve Snape'in bir karşı lanet yaratması için hâlâ zamanları olabilir miydi? Ve eğer değilse... Draco gerçekten de bu olasılığı düşünmek istemiyordu. Ne de olsa kısmen eğitilmiş iki büyücünün Voldemort'un elinden zarar görmeden kurtulma şansı neydi ki?

Bir bebeğin ölüm lanetinden kurtulmasıyla aynı şey sanırım.

Elbette, sadece etse, Karanlık Lord'a itaat etse ve kendisini ve Harry'yi kaderin planladığı şeye teslim etse, bunların hiçbirini için endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Ama henüz bu kumarı oynamaya hazır değildi.

Ve Harry'yi incitmek istemiyordu.

Yine mi?

O bunları düşünürken Draco'nun pantolonunun paçası yürümeye başladıklarından beri yüzüncü kez bir çalı çırpıya takıldı. Çekiştirmek sadece kumaşın yırtılma sesinin duyulmasına neden oluyordu. Bu ona her şeyin ne kadar umutsuzca kontrolünden çıktığını hatırlatan bir başka şeydi. Bitkiler bile onu parçalara ayırmaya çalışıyordu.

Dikkatini içindeki ikilemden giysisindeki yeni deliğe kaydırarak, ormandaki bitkilerin varlığına mantıksızca lanet okudu.

"Bitkilerin olmaması gerekiyor," diye homurdandı Draco yüksek

sesle. Harry onun önünden seslendi, "Ne gibi? Yeşil mi?"

"Çok komik, Potter. Böyle devam edersen espri anlayışın gelişebilir ama bundan şüpheliyim."

Harry yarım ağızla dilini dışarı çıkaracak kadar durakladı. Draco gözlerini devirdi.

"Hayır, demek istediğim bitkiler dağınık olmamalı. Malfoy Malikanesi'ndeki bahçelerde her bitki mükemmel bir şekilde temiz ve düzenlidir. Ve eğer ısırılırsa, insanlara ulaşamayacakları bir yere yerleştirilirler. Bunların da öyle olmasını istiyorum; temiz, budanmış ve yolumdan çekilmiş." Sonunda bacağını o daldaki son dikenden kurtardı ve Harry'ye yetişmek için acele etti.

Harry neşeyle kıkırdadı. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle, Malfoy."

"Neden şaka yapayım ki? Burada her şey o kadar düzensiz, o kadar medeniyetsiz ki -"

"İşte bu yüzden buna 'medeniyetten uzak olmak' deniyor. Bilirsiniz... her şeyin biraz vahşi ve öngörülemez olduğu bir yer."

"Şey," dedi Draco bükülmüş bir dalın üzerinden dikkatle geçerken, "Mal... Medeniyetten uzak kalmayı sevmiyorum."

Harry homurdandı.

"Çok çirkin," diye devam etti Draco. Artık konuşuyordu ve sessizliği bozmak iyi hissettiriyordu, şikâyet etmek daha da iyiydi. Şikâyet etmekte iyiydi. "Çirkin şeylerden nefret ederim. Hiçbir sanatsal yanı yok. Bahçelerimiz çok güzeldi ama bu çok düzensiz ve kaba. Urgh, lanet dikenler!" Draco pantolonunu sallayarak başka bir pürüzden kurtardı.

Harry sonunda durdu, kısmen döndü ve yan gözle Draco'ya baktı. "Buranın ne kadar güzel olduğunu gerçekten göremiyor musun?"

"Buna güzel mi diyorsun?" Draco içinden geçmekte oldukları biraz nemli ovaları göstererek sordu.

Harry omuz silkti. "Aslında bu oldukça keyifli. Hava çok kötü değil ve nehrin sesi hoşuma gidiyor."

"Hava bulutlu ve bu dün atıldığım nehirle aynı. Ve burada kaçak olduğumuzu unutuyor musun? Akli başında herhangi bir insanın bu durumun nesini çekici bulabileceğini anlamıyorum."

Harry Draco'ya baktı ve yüzünde acımaya benzer bir ifade belirdi. "Hayatım boyunca neredeyse kafeste yaşadım ve işte , tamamen özgürüm. Duvar yok, kapı yok, hücre parmaklıkları yok. Her şey o kadar canlı ve güzel ki... ve sen bunu gerçekten göremiyorsun, değil mi?"

"Gördüğüm şey biziz, güvenlikten kilometrelerce uzakta, *sıcak* bir yatak, barınak, *sıcak* yemek, akan su ve - gah!" Bir alıç çalısı boynunda ince, kırmızımsı bir çizik bırakınca sertçe geri çekildi. "Ve bakımlı bahçeler," diye bitirdi.

"Hogwarts'a giden herhangi bir kestirme yol biliyor musun? Arka cebinde kullanışlı bir süpürge var mı?"

"Öyle olsaydı, sence hala bu lanet ormanda geziniyor olur muydum?"

"halde, hoşuna gitse de gitmese de, uzun bir süre boyunca burada sıkışıp kalacaksın. Tabii geri dönmek *istemiyorsan*."

Draco, Harry'nin sesindeki ani gerginliği ve yüzünü kaplayan tedirginliği fark etti. *Geri dönersek...* Harry gerçekten şüpheleniyor muydu?

Draco henüz bir karar vermemiş olsa da Harry'nin yüzündeki ifade midesine bir suçluluk dalgasının çarpmasına neden oldu. Harry'yi ele veremezdi. Şimdi olmazdı, eve sağ salim döneceklerine söz verdikten sonra olmazdı. Bu olasılığı düşünmek bile... ama o kadar da kötü bir şey değildi, değil mi? Seçenekleri dikkatlice tartmak için mi? Hayır, bu

işler nasılsa öyleydi. Her zeki insan karar vermeden önce bir sorunu her yönüyle değerlendirirdi; o sadece bu konuda zeki davranıyordu. Ve Draco seçimini yapana kadar Harry'nin bilmesi gerekmiyordu. Tıpkı bilmesine gerek olmayan diğer şeyler gibi. Harry'den sakladığı her şeyi düşünmek Draco'nun kendini daha da suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Harry'nin gözleri onu sıkıştırmaya başlamıştı, Draco tereddütünü çabucak örttü. Düşünceli görünmek için elinden geleni yaparak havayı kokladı. "Şey, o zindanın havası oldukça bayattı. İnsanın sağlığı için pek de iyi değil. Sanırım bu işimizi görecektir."

Harry büzülmüş dudaklarının arasından yavaşça üfledi. Draco onun rahatladığını mı yoksa öfkelenildiğini mi anlayamadı. "Biliyor musun Draco, benim yaptığım gibi dikenli çalıların etrafından dolaşabilirsin."

Draco karşılık vermek için ağzını açıp *Malfoylar'ın hiçbir şey ya da hiç kimse için kenara çekilmediğine* dair bir şeyler söyledi, ama ısırdı ve başını teslimiyetle öne eğdi. Tekrar kafasını kaldırdığında Harry ona yumuşak bir sırıtışla bakıyordu.

"Peki sen bana açıkla, dahi, hangilerinin dikenli olduğunu nasıl anlarım? Hepsi aynı görünüyor, ta ki siz onlara basıp ısırana kadar."

Bunun üzerine Harry aslında yüksek sesle güldü. "Draco, üzerine bastığın şeylerin yarısı Snape'in iksir odasındaki kavanozlarda da var. Şuraya bak. Patlıcangiller ve pelinotu, ileride de ısırgan otları var, bu hızla gidersen eminim onlara da basacaksın. Sanırım şuradaki çalı karaçalı. Ben de *seni* iksir uzmanı sanıyordum."

Draco botunun altından çıkan küçük bitkiye baktı, sadece geçen yıl en az bir düzine iksire katmış olması gereken bir malzeme olan pelin otu örneğini tanıyınca şaşırdı. "Bunu da nereden öğrendin?" diye sordu şaşkınlıkla. "İksir dersinde hiç dikkat etmiyorsun!"

Biraz garip görünme sırası Harry'deydi. "Aslında bunu Bitki Bilimi'nde öğrenmiştik. İksir Bitkileri ünitelerini hatırlıyor musun? Sadece kurutulmuş, toz haline getirilmiş, tentürlenmiş ve doğranmış malzemeler yerine canlı bitkileri görmemiz gerekiyordu. O derslerin gerçekten işe yarayacağını hiç düşünmemiştim."

Draco kaşlarını çatı ve tekrar yürümeye başladı, Harry'nin yanından hafifçe geçip önden gitti. "Harika. Harry Potter, Longbottom'dan sonra İksir dersindeki başarısızlığıyla nam salmış biri olarak, bu asil çalışma alanındaki üstün bilgimi geride bıraktı. Sanırım egom asla iyileşemeyecek."

"Hey!" diye seslendi Harry arkasından. "İksir OWL sınavından altıncı sınıf İksir dersine girmeye hak kazanacak kadar iyi not aldım. Bana *biraz* kredi ver."

"Ha, ama bunu yapmak için *düzeltilici* İksir dersleri almak zorunda kaldın."

"telafisi almadım ben!" Harry hırslayarak Draco'nun aniden durmasına neden oldu, neredeyse takılıp düşecekti.

Döndü ve kaşları birbirine çatıldı. "Seni Snape'in ofisinde gördüm. İksir dersleri aldığını *söylemiştin!*"

Harry ondan birkaç adım ötede durdu, ağzı açık kalmıştı. Bunu söylemesi gerektiğinden emin olmadığı belliydi. Yüzünü buruşturdu, sanki bir sonraki kelimelerini ağzında yuvarlıyor, tadına bakıyor, tükürmek isteyip istemediğine karar veriyordu. Sonunda Draco'ya soğuk bir bakış fırlatarak kararını verdi.

"Sana söyleyip söylememem artık önemli değil. "Sana söyleyip söylememem ya da herhangi bir İksir dersi, seni aptal. Snape bana Okklumans öğretmeye çalışıyordu. Voldemort'un aklıma girmesini engellemeye çalışıyordu." Harry'nin ağzının kenarında küçük, çarpık bir gülümseme belirdi. "Tıpkı senin kafana girdiği gibi."

Draco midesinin rahatsız edici bir şekilde hissetti, ama yorum Harry'nin gülümsemesi soldu ve başını salladı. "Zaten işe yaramadı ve o zaman bile, o seanslar muhtemelen en çok

yaşadığım en berbat deneyimdi. Snape, düşüncelerimi işgal eden o yağlı, sümüklü, işe yaramaz -"

Draco sinirli bir ifadeyle, "Ev Başkanım'dan bahsediyorsun, Potter," dedi.

"Her neyse." Harry kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Sanırım Snape'in düşüncelerimi didik didik etmesindense, Umbridge'le birlikte yine cezaya kalmayı, cezaları kendi ellerimle kazımayı bile tercih ederim. En azından o zaman düşmanın kim olduğunu bilirdim."

Draco'nun kızgınlığı kısa sürede merakın gölgesinde kaldı. "Oyma... ne?"

Harry'nin kavuşturduğu kolları bir parça gevşedi ve konuşmadan önce uzun bir süre Draco'yu düşündü. "Draco, bilmelisin ki eğer bazı şeyleri çok kolay atlatıyormuşum gibi görünüyorsa... şey... hiç durup düşündün mü, belki de bu benim ilk cehennemim yaşadığım değildir?"

Harry'nin yüzü nötr bir maskeye dönüşmüştü, sözleri de düzgün ve ölçülüydü. Her nasılsa, bu sadece Draco'nun omurgasındaki ürperiyi artırmaya yaradı. "Belki," dedi yavaşça.

Draco kuru dudaklarını yaladı ve oraya yapışmış olan kumun sertliğini hissetti. Tükürmek aklının ucundan bile geçmedi. Gerçekten bilmek istediğinden emin olmasa da sormak zorundaydı. "O zaman söyle bana, 'oyma' derken neyi kastettin?"

Harry yüz ifadesini değiştirmeden sol elini avuç içi aşağı bakacak şekilde Draco'ya doğru uzattı. "Oku şunu."

Draco gözlerini Harry'nin soğukkanlı yüzünden ayırmadan tereddüt etti, ta ki Harry onun uzattığı ele doğru bir kez başını sallayana kadar. "Devam et."

Draco kararsızca Harry'nin elini tuttu, sonra aşağı baktı. İlk başta bunun bir ışık oyunu olduğunu düşündü; garip bir çizgi ve ilmek deseni toz ve kir tabakasının altında zar zor görünüyordu. Kolunun kenarını yukarı çekip Harry'nin elinin arkasını sildi ve

Tuhaf bir şekilde, eski bir eserin üzerindeki tozu temizleyen bir arkeolog gibiydi. Kolunu çekti ve orada gördüğü şey onu hasta etti.

Harry'nin elinin arkasında oldukça silik, kabarık bir yara izi vardı ve oldukça kalitesiz bir yazıyla, "*Yalan söylememeliyim*," kelimelerini heceliyordu.

"Ha... Harry... bunu bıçakla mı yaptın?" Bu düşünce bile Draco'nun bayılmasına ve midesinin bulanmasına neden oluyordu. Eti parçalayan, kan akıtan bir hançerin görüntüsü...

Eğlenen bir homurtu Draco'nun düşünce zincirini kırdı.

"Hayır. Devam et. Sor bana. İsteddiğini biliyorum" Harry, Draco'nun yeşile dönmesini izlemekten gerçekten zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

Hayır, istemiyorum. Draco mantıklı olmaya çalışarak satırlara baktı. "Bir tüy kalem," dedi hissettiğinden daha emin bir sesle. Mantıklı gelmişti ve Harry'nin gözlerindeki ani genişleme tahmininin doğru olduğunu doğruladı. "Harry, neden bir tüy kalemle eline böyle saçma sapan bir şey kazıyordun?"

Harry'nin gözleri hemen tekrar kısıldı. "Başka seçeneğim olduğunu mu sanıyorsun? Umbridge'le cezalıydım. Bana satırlar yazdırdı... tüy kalemi parşömenin üzerine koyana kadar kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

O parşömene yazdığım her şey anında elimin arkasına . Tekrar ve tekrar. Her lanet cezada. Ta ki kalıcı olana kadar."

Draco tekrar Harry'nin elinin arkasına baktı ve boğazının arkasında acı bir gerginlik dalgası hissetti. "Harry, bu Karanlık sihir."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Draco'nun parmağı hafifçe kabarmış desenin üzerinde gezindi. "Yazılı kelimeler... işaretler... bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

"Heh. İngilizce okuyabiliyorum."

"Sen imkânsızsın, bunu biliyor musun?" Harry cevap vermeyince Draco sadece başını sallayabildi. "Dinle Potter, bu tür bir büyü... Daha önce hiç görmedim, ama duymuştum. Bu şekilde işaretlendiğinde... zorunda kalırsın... söylemeye çalıştığım şey, işaretler kalıcı hale geldiğinde orada yazılı olan koşul her neyse, sihirli bir şekilde sana uygulanacak."

Harry'nin yüzünde bir korku izi belirdi, ama hemen kayboldu. "Bu olay olduğundan beri yalan söyledim. Aslında çok fazla."

Draco bir kaşını kaldırdı. "Bahse girerim küçük beyaz yalanlardı o zaman. Önemli ya da derin bir şey değil. Eğer Imperius lanetine karşı koyabiliyorsan, muhtemelen buna da biraz karşı koyabilirsin. Ama sözümü unutma, ruhunun derinliklerinden yalan söylemeye kalkarsan bunu başaramazsın."

Harry aniden elini . "O boğa kurbağası kadının yaptığı *herhangi bir şeyin* beni etkilemesine izin verdiğim gün..."

"Bunu kendin yaptın, Potter. En katı anlamıyla, bu kendi kendine dayatılan bir şeydi."

Harry bir an Draco'ya baktı, sonra yavaşça başını eğip gözlüklerinin kenarından karanlık bakışlar fırlattı. Sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı. "Gerçeğin bir parçasını mı istiyorsun, Draco? O zaman bunu bir dene: Onu çıplak ellerimle öldürmek istedim. Hâlâ da istiyorum."

Draco kıpırdamadan durdu, Harry'nin delici bakışlarına bir kez daha yakalandı.

Birkaç saniye sonra zoraki bir kıkırdamayla kendini toparlayabildi.

"Senin kabul etmek isteyeceğinden çok daha fazla birbirimize benziyoruz Potter. Ve sen beni Crabbe'i öldürmekten alıkoydun? En azından yerinde öfke ve çok fazla adrenalin bahanem vardı."

Bu konuşmayı geride bırakıp yeniden yol almaya başlamayı umarak tekrar yürümeye başladı, ama Harry'nin sert sesi havayı kesti.

"Beni ona sen teslim ettin."

Draco olduğu yerde donakaldı ama arkasını dönmedi.

"Beni ona sen teslim ettin," diye tekrarladı Harry, bu sefer daha yumuşak bir sesle. Draco neredeyse Harry'nin sesinin titrediğini duyduğunu sanacaktı. "Savcılık toplantısından kaçarken koridorda bana çelme taktın ve beni ona teslim ettin."

"Harry..."

"Ve ofiste, o son gece, asamı aldın. Sana ne yapmanı söylediyse onu yaptın... sen ve ekibin. En kolayı neyse onu."

Draco birden etrafındaki havanın nefes alamayacak kadar yoğun olduğunu fark etti. Harry'nin yüzüne doğrudan bakamayarak yarı yolda döndü. Onun yerine Harry'nin gözlerinden dikkatle kaçınarak yan yan Harry'ye baktı.

Harry kasvetli bir ifadeyle başını kaldırdı. "Beni sen teslim ettin," dedi tekrar ve Draco'nun kulaklarına bir tokmağın son vuruşu gibi geldi.

"Emirler... Ben sadece emirleri uyguluyordum," derken duydu Draco kendini. "Yapmak zorundaydım."

"Sen istedin."

Draco'nun başı düştü. "Yaptım," diye fısıldadı kısık sesle. "O zaman

öyleydi." "O..." Harry başını bir kez salladı.

Lütfen bana bunu sorma, Potter. Lütfen. Sana cevap veremem.

Draco tekrar başını kaldırdı, göz göze geldiklerinde . Harry tek kelime etmedi ama sorusu açık ve netti.

Peki şimdi biri size emir verirse... onları uygulayacak mısınız?

Draco hayır demek istiyordu, gerçekten istiyordu ve neredeyse kaçıracaktı, ama kelimeler dilinin ucuna gelmedi.

Ya hepsi bir hiç içinse? Draco'nun zihninin arkasındaki ses karşı çıktı. Ya zamanında geri dönemezsen? Ya olası bir karşı lanet yoksa? Ya Voldemort seni yine de yakalarsa? Ya... ya...?

Harry sonunda neredeyse belli belirsiz bir baş hareketiyle başını salladı, gözlerini kaçırdı ve otomatik olarak önden giderek kararlı adımlarla yürümeye başladı. "Kendimi pis hissediyorum."

Draco konunun aniden değişmesiyle şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra Harry keskin bir sola döndüğü için yönün de değiştiğini fark etti. Harry neredeyse ağaçların arasında kaybolmuştu ki Draco'nun beyni durumu kavradı ve bir dikenli çalıdan daha zar zor kaçmayı başarak onun peşinden koşmaya başladı. "Potter, nereye gidiyorsun?"

"Nehre doğru. Banyo yapmam lazım," diye cevap geldi ileriden.

Draco dalları yolundan çekerek umutsuzca Harry'nin kazağının kırmızı örgüsünü sık yaprakların arasından izlemeye çalıştı. "Banyo... ? Potter, sen delisin. Sadece bir temizleme büyü kullan. Potter? Harry?"

"Sen de banyo yapabilirsin. Akan suyun olmamasından şikayet ediyordun. Burada bol bol var." Harry'nin sesi boğuk çıkıyordu ve Draco son dalı da kenara itince nedenini anladı.

Harry nehrin kıyısında duruyordu, kazağı çoktan başının yarısına kadar yükselmişti. Tişörtü kısmen dış giysisine dolanmıştı ve karnı kaburgalarının altına kadar açıktaydı. Draco hemen yana baktı, Harry'nin önünde soyunduğunu görünce açıklanamaz bir şekilde utanmıştı.

"Harry, bir daha isteyerek nehre adım attığım gün, bir Hipogrifi evcil hayvan olarak evlat edindiğim gün olacak."

Kazak sonunda Harry'nin başından kurtuldu ve saçları aynı anda her yöne doğru havalandı. "Ben de senin temizlik konusunda titiz bir tip olduğunu düşünmüştüm."

Draco cevap vermek için Harry'ye döndü, ama Harry'nin pantolonunun düğmelerini açtığını fark edince hemen gözlerini kaçırdı. "Bu kadar pis olmamın bir nedeni de nehir! Bütün o çamur... urgh. Temizleme büyülerimi kullanacağım, çok teşekkür ederim."

Harry kıs kıs güldü. "Sonuncusunda pek de iyi bir iş çıkarmamışsın. Yüzün berbat durumda -"

Draco koluyla çenesini sildi. "- kıyafetlerin

çamurla kaplanmış -"

Draco gömleğini silkeledi ve pantolonunun tozunu aldı.

"- ve saçların kir içinde ve tel tel."

Draco hemen sinirlenerek Harry'nin üzerine yürüdü. "Benim kötü günümdeki saçım seninkinden yüz kat daha iyi -"

Draco Harry'yi görür görmez keşke görmeseydim dedi. Harry çoraplarını çıkarmayı yeni bitirmişti. Üzerinde kalan tek giysi boxer şortuydu, ama Draco'yu afallatan şey bu kadar açıkta olması değildi. Onun yerine, Harry'nin omzunda ve karnında özellikle koyu renkli iki çürük, Harry'nin kaburgalarının sert çıkıntıları ve Harry'nin kemiklerin keskin hatlarına bakarken buldu kendini. Harry'nin zayıf olduğunu biliyordu.

Harry'nin zindanda üç gün boyunca yemek yemediğini biliyordu. Ve belli ki kaçak olmak kilo almak için en iyi yol değildi. Ama yine de, Harry'nin giysilerinin altında acı verecek kadar zayıf olduğunu bilmiyordu. Ve çok yara bere içindeydi. Crabbe tarafından oradan oraya fırlatılmaktan, ormanda tökezlemekten, zindanın zemininde debelenmekten.

"Evet, ne kadar şirin bir şeyim, değil mi?" Harry'nin sorusundan alaycılık damlıyordu.

"Ha?" Draco aptalca sordu, zihni hâlâ önündeki manzaranın etkisindeydi. Garip bir şekilde boğulmuş hissediyordu.

"Draco, bakıyorsun."

Draco'ya bakmanın çok ağır bir suç olduğu öğretilmişti ve bu azarlama Draco'yu şaşkınlığından çabucak çıkardı. Utanç içinde ayaklarına baktı ve mırıldandı, "Özür dilerim... Öyle demek istememiştim... devam et, Potter."

"Hmm. Biliyor musun, eğer benimkilerden bu kadar rahatsız olduysan, muhtemelen senin de çok güzel çürüklerin vardır. Crabbe dün de seninle epey uğraştı."

Draco boğazından belli belirsiz bir ses çıkardı ama söylemek istediği şey, "kırgın" kelimesinin doğru kelime olmadığıydı. "Pişman" demek çok daha doğru olurdu.

Akan nehrin durmak bilmeyen şırıltısının üzerinde yüksek bir sıçrama sesi duyuldu. Draco tam zamanında başını kaldırıp Harry'nin su yüzeyinin altına doğru eğildiğini gördü, sonra da baloncukların izinin aynı yönde devam etmesini izledi. Harry'nin kafası nehrin ortasında aniden su yüzeyine çıktı. Gözlüklerini kıyıda bırakmıştı ve gözlerinin yeşili o mesafeden bile görülebiliyordu. Su burada, önceki gün takip ettikleri yere göre daha derin ve yavaştı, oldukça huzurlu küçük bir havuz oluşturmuştu.

Harry gülererek başını salladı ve etrafına su püskürttü. "Hava buz gibi!"

Draco dudaklarını büzdü. "Nehirlere girersen böyle olur, Potter. Hipotermi."

Harry yine güldü, suyun soğğundan nefesi kesilmiş gibiydi. "Hayır, aptal. İy hissettiriyor. Ferahlatıcı. Gerçekten denemelisin. Giysilerindeki onca kirin seni fena halde kaşındırmadığını söyleyemezsin bana." Başını tekrar suyun altına daldırdı, sonra tekrar su yüzüne çıkıp titredi. Draco'ya tüylü, siyah bir köpek yavrusunu hatırlatıyordu.

Su çok serin ve hoş görünüyordu. Draco bunu yaptığıının farkına varmadan kendini gömleğinin içindeki kumu kaşırken buldu. Neredeyse Harry'ye katılacaktı, ama yapmadı. Çok kolay morardığını gayet iyi bildiği için kendi cildinde ne tür morluklar olduğunu öğrenmek istemiyordu. Harry'nin o görmesini istemiyordu. Harry'ye fazla yaklaşmak istemiyordu.

Elbette, Quidditch maçlarından sonra takım arkadaşlarıyla birlikte soyunma odalarında duş alıyordu ama bu farklıydı. Onun hakkında ne düşündüklerini umursamıyordu; onu görüp görmemelerini umursamıyordu. Nedenini bilmiyordu ama Harry farklıydı.

Ayrıca, hayatı boyunca hiç yüzmemişti ve sudan korkuyordu. Gerçi bunu *asla* kabul etmezdi. Ve kesinlikle Harry'ye de.

"O suda muhtemelen garip hastalıklar yüzüyordur," dedi Draco telaşla. "Biz Ejderha Çiçeği'ne ulaşmadan sen öleceksin. Hogwarts."

Bu düşüncesinden hemen pişman oldu, ama kollarını ve ensesini öfkeyle keseleyen Harry'nin umurunda değil gibiydi. "En azından temiz öleceğim!" Tekrar suyun altına eğildi.

Bu çocuk birkaç dakika içinde nasıl sinirli, asabi bir kavgacıdan neşeli bir kahkahacıya dönüşmüştü? Draco nehirde su sıçratan Harry'yi izlerken kendi kendine düşündü, ince vücudu su ve çürüklerle kaplıydı. Ne kadar sert ruh hali değişimleri. Şu anda onu öldürmek isteyen birinden kaçan biri gibi değil, daha çok büyük bir maceraya atılmış biri gibi davranıyordu.

Draco, bunun bir savunma mekanizması olması gerektiğini düşündü. Adil olduğunu düşünüyordu. Draco dün geceki olaylarla başa çıkmak için kendi psikolojik savunmasını kullanıyordu, bu yüzden Harry'nin de olaylarla kendi yöntemiyle başa çıkmaya hakkı olmalıydı. Draco onun yöntemini sevdiğinden değil. Harry'yi böyle soğukkanlı görmek onu daha da gerdi.

Harry'nin takip edilmediklerinden nasıl bu kadar emin olabildiğini hâlâ merak ediyordu, ama kabul etmeliydi ki bu güzel bir düşünceydi. Dışarıda sadece ikisinin olduğuna inanmak daha kolay olacaktı. Korkunç hayaller yoktu. Tehditler yok. Ölüm Yiyenler'den oluşan arama ekipleri yoktu. Sadece Harry, Draco ve bitkilerin kana susamış değil, güzel olduğu kilometrelerce uzanan masum orman. Ve Harry'nin neşeli ruh hali, her ne kadar tuhaf ve görünüşte yersiz olsa da, tartışmalardan daha kolay başa çıkılabilecek bir şeydi.

Tartışmalar. Neden Draco bu tartışmalardan hep zararlı çıkıyordu? Hem zindanda hem de burada, artık kaçtıklarına göre hep aynı şekilde sonuçlanıyordu. Harry Draco'yu zihinsel düğümlere sokabilirdi, ama konuşmanın hoşlanmadığı bir yere gittiğine karar verdiği anda kesip atardı.

Draco konuşmayı Harry'nin kontrol ettiğini, sınırları Harry'nin belirlediğini fark etti. Bu Draco'nun canını sıkırsa da, bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Harry şimdilik bazı konulardan kaçınmak istiyorsa, bu değildi. Bu Draco'nun da onlardan kaçınmasını kolaylaştırıyordu. Harry'nin dikkati dağılırsa, Draco hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Henüz.

Draco yavaşça nehrin kenarına yaklaştı ve çömeldi. Kenardaki su oldukça durgundu ve dalgalı yansıması ona bakıyordu. Harry haklıydı; berbat durumdaydı. Birden fazla açıdan. Lekeli yüzü ve dağınık saçlarının ötesinde, her seferinde küçük bir parça olmak üzere dağıldığını görebildiğini hayal etti.

Harry arka planda neşeyle su sıçratmaya devam ederken Draco bir avuç su alıp kendi yüzüne götürdü. Harry haklıydı; su harika derecede serin ve davetkârdı. Ama bu onun suya girmeye niyeti olduğu anlamına gelmiyordu. Kesinlikle hayır.

Yüzüne birkaç avuç su daha döktükten sonra Draco temizleme büyüleriyle işe koyuldu, Harry'yi görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu, Harry'nin sesi hâlâ onun durumundaki biri için fazla mutluydu. Birkaç dakika sonra Draco kendi yansımasını değerlendirdi. Her şey yolunda görünüyordu. Kendini temiz hissediyordu ama tazelenmiş hissetmiyordu. Bu kadarı yeterliydi.

Tam o sırada Harry sudan fırladı. Boxer şortu bacaklarına yapışmıştı ve her adımında küçük ıslak su birikintileri bırakıyordu. Draco'nun yanında durdu ve saçlarını tekrar savurarak Draco'ya kasten sıçrattı.

Draco kaşlarını çatmaya çalıştı. "*Sakıncası* var mı?"

"Bu çok iyi hissettirdi!" Harry güldü. Yakalandığından beri yüzünde ilk kez gerçek bir renk vardı: parlak pembe yanaklar, parlayan gözler. Morluklar, cildinin her yerinde kabaran tüylerin altında neredeyse solmuş gibiydi. "Bunu gerçekten denemelisin."

"Hava çok soğuk."

"Aslında su serin olabilir ama hava . Sanırım şimdilik kazağımı bile çuvalda bırakacağım. O kalın gömleğin altında terliyor olmalısın."

Draco'nun kaşları çatıldı. "Ben iyiyim."

Harry omuz silktili. "Sen bilirsin." Asasını giysilerinin üzerinde durduğu yerden aldı, yerden bir eğreltiotu kopardı ve onu hızla büyük, kabarık, kırmızı bir havluya dönüştürdü.

"Gösteriş."

"ama Draco," dedi Harry havluyla saçlarını şiddetle ovarken. "Ben de seni Slytherin'in akademik gururu sanıyordum. O zamandan beri hiçbir şeyi dönüştürdüğünü görmedim. başladı."

"Biçim değiştirme *McGonagall*'ın dersi. Pek de favori dersim sayılmaz." Draco dalgın dalgın bir taşı tekmeledi.

"Biçim Değiştirme OWL'sini , değil mi?" Harry durakladı, Draco'nun yanıtını bekliyordu. "Geçtin, değil mi?"

Draco kayaya bir kez daha tekme attı, bu kez onu yerden hafifçe kaldıracak kadar sertti. "Kabul edilebilir. Zar zor geçti. Babamın Bakanlık'taki eski arkadaşlarından biri sicilimi 'O' olarak değiştirdi. Benim için kötü hissetti... babam ve her şey için." Yanakları utançtan yanıyordu. "Aynı şey Charms için de geçerli. Ama sen olmasaydın, en azından Charms'ı kendi başıma *geçebilirdim!*"

"Ben mi?!" Harry havluyu kafasından aşağı doğru savurdu. "Ben olmasaydım da ne demek?"

Draco bu kez taşı suya kadar tekmeledi ve taş ağır bir gümbürtüyle sığlığa düştü. "Sana söylemiştim... Levitasyon Büyülerim berbattır... gerçekten konsantre olmadığım sürece... ve dikkatim dağılmıştı. Bana şarap bardağını düşürttün," diye mırıldandı.

"Ben mi...?" Harry sorunun bir an havada asılı kalmasına izin verdi, sonra birden kahkahayı patlattı. Harry'nin daha önce içinde bulundukları tehlikeli duruma rağmen gülmesi yeterince kötüydü, ama şimdi Draco'ya gülüyordu.

"Kapa çeneni!" Draco ayağa kalkmış, Harry'yle burun buruna gelmeye niyetleniyordu, ama Harry neşeden iki büküm olmuş, ellerini dizlerine koymuştu. Havlusu yerde iz bırakıyordu. "Kes şunu!"

"Bu çok komik!" Harry ayağa kalktı, kahkaha patlamaları arasında derin bir nefes aldı. "Ve onu düşürdükten sonra yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum... ha! Bu paha biçilemezdi!"

"Artık *istediğin zaman* durabilirsin, Potter," diye hırladı Draco karanlık bir sesle.

Harry ağzını kapattı, ama orada sıkışıp kalan sırtış yanaklarını yarmakla tehdit ediyordu. Hâlâ kıs kıs gülererek arkasını döndü ve sözlerini bitirdi

kendini kuruluyordu. Hızlı bir *Sonlu* Büyücülük havluyu tekrar vıcık vıcık bir eğreliotuna dönüştürdü ve Harry giysilerini temizleme tılsımlarını kullanarak işe koyuldu.

Draco arkasını döndü. Kendinden utandığını hissetti. Harry'ye bunları itiraf etmesine ne sebep olmuş olabilirdi ki? Biçim Değiştirme'yi tek başına halledemeyeceğini mi?

Son okul yılı önceki tüm yıllardan farklıydı; güç onun aklını başından almıştı. Umbridge'in kışını öpmek ona iyi notlardan daha fazlasını getirmişti ve akademik konularda çalışmak için her zamankinden daha az zaman harcıyordu. Bu durumun çok kötü etkilediği tek ders Biçim Değiştirme'ydi. McGonagall'ın ondan nefret etmesi *onun* suçu değildi. O yaşlı yarasanın gözdeleri vardı; Potter onlardan biriydi ve Draco değildi. O zamanlar onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değildi ama şimdi keşke daha çok çalışsaydım diyordu. Birlikte çalıştıkları zamanlarda bile Potter tarafından açıkça alt edilmek utanç vericiydi. Yeterince iyi değil. Asla yeterince iyi olmayacaktı.

"Draco, bitkiye kaşlarını çatmanın onu ortadan bilmelisin."

Draco başını kaldırıp Harry'nin çoktan giyinmiş ve elinde kazağıyla gitmeye hazır olduğunu gördü. Draco uzun zamandır boş gözlerle yere baktığını fark edince irkildi. "Artık gerek," dedi açıkça. "Çok çirkin."

Harry gözlerini devirdi. "Öğrenmeyeceksin, değil mi?" Eğilip küçük mavi çiçeklere daha yakından baktı, hafifçe parmakladı. "Cezayir menekşesi. Hermione benimle gurur duyardı. Aslında Quidditch kitabından olmayan bir şey *hatırlıyorum*." Başını eğerek bitkiyi değerlendirdi. "Aslında oldukça sevimli. Ve bak, diken yok!"

Tekrar yukarı baktı, hâlâ sırtıyordu. Bu Draco için çok fazlaydı.

"Harry, bir zamanda nasıl bu kadar küstah olabiliyorsun? Çiçeklere bakmak, nehirde oynamak... Anlamıyor musun?"

tehlikede misin? Yoksa bu tür endişelerle kendini rahatsız edemeyecek kadar büyük müsün? Ve *hala* takip edilmnasıl bu kadar emin olduğunu anlamıyorum!"

Sırtış bir anda kayboldu ve Draco bunun ne kadar yüzeysel olduğunu hemen fark etti. Harry onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. "Saygısız mı? Buna mı diyorsun? Ben sadece delirmemeye çalışıyorum! Ve eğer bunu *eğlenerek* yapmak istiyorsam, söyle bana bunun nesi yanlış? Surat asıp masum bitkilere küfretmekten iyidir."

Bunu kazanamayacağını hemen anlayan Draco tartışmayı bir kenara bıraktı. "Masum mu? O bitkiler bütün gün bana saldırıp durdular!"

"Belki dikkatini vermeye karar verirsen -"

"Aklımda kuduz, insan yiyen bitkileri izlemekten daha iyi şey yok mu sanıyorsun?!" Draco'nun sesi titremeye başladı.

"Şey, belki -"

"KES SESİNİ! Sadece bir dakikalığına kapa çeneni!" Her kelimesinde daha yüksek sesle ve daha çılgınca konuşuyordu. "Sen istediğin zaman mutlu, işine geldiği zaman öfkeli olabiliyorsun ve ben de bununla başa çıkmak zorundayım! Yaşadığım her şeyi biliyormuş gibi *bana* ders veriyorsun - ve sakın sözümü kesme, Potter! Kendi adını bilmediğin zamanlardan beri Karanlık Lord'la uğraşıyor olabilirsin ama BEN DEĞİLSİN! Hakkımdaki ilk şeyi bilmiyorsun, ne kaybettiğimi bilmiyorsun ve neye inanacağını bilmemenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun! SÖZÜMÜ KESME DEDİM! Kahretsin, Potter!"

Draco bastırılmış hayal kırıklığı ve korkuyla titriyordu, ama şimdi duramayacak kadar büyük bir ivme kazanmıştı, zaten durmak da istemiyordu. Harry'nin yüzündeki şaşkın ifade onu sadece ilerlemeye teşvik etti.

"Sen yüzmeye gidiyorsun ve ben bizi eve daha hızlı götürmeye çalışıyorum! Sen arkadaşlarını özlemekle meşgulsün, bense bu özlemenden nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışıyorum."

oraya vardığımızda ev arkadaşlarım tarafından öldürölmek! Geçmişte cehennemi yaşamış olabilirsin, ama şimdi buradayız, Potter! Ben de buradayım! Ve bu cehennem.

"Bu 'Potter her şeyi bilir' numarasından bıktım. Belki de sen her şeyi biliyor! Bunu hiç düşündünüz mü? Ve belki de her şeyi biliyormuş gibi davranmazsanız, birisi size bilgi verebilir!"

Draco'nun tiradı rüzgârı ve kelimeleri tükenince durdu. Çenesi kilitlenmiş, yumruklarını sıkmış, Harry'ye bakarak durdu, sanki sadece iradesiyle durumu kontrol altına alabilecekmış gibi.

Harry gözlerini kocaman açarak ona baktı. Yanaklarında kızgın bir vardı, bu da duruşuyla keskin bir tezat oluştuyordu: sersemlemiş gibi hafifçe arkaya doğru eğilmiş, kolları garip bir şekilde iki yanında sallanıyordu. Yüz ifadesi yavaşça isteksiz bir kararlılığa dönüştü. Draco bir an için onun bağırmaya başlayacağını düşündü, ama Harry onun yerine dişlerini sıkıp yavaşça, ısıık çalarak nefes aldı.

"Haklı olabilirsin, Draco. Ama dediğin gibi, bu işte birlikteyiz ve belki de işleri ciddiye almak istemediğim için dalga geçmiyorumdur. Bunu bir saniye dikkatle düşün ve umarım bunların bir kısmı o kalın Slytherin kafana dank eder. Voldemort'un seni kontrol etmek istediğini biliyorsun. Bunu insanlara yapmasının yollarından biri de onları perişan etmektir. Bu seni zayıflatır ve ne kadar çok mutsuz olmaya izin verirsen, ona istediğini o kadar çok vermiş olursun. Ona istediğini ne kadar çok verirseniz, sizi o kadar çok kontrol edebilir."

Draco'nun nefesi aniden boğazında düğümlendi. Hâlâ öfkeliydi, ama artık atıp tutmayı bırakıp Harry'yi dinlediğine göre korkusunun damarlarında yeniden dolaşmaya başladığını hissedebiliyordu. Harry'ye baktı, yüzünde toplanan kafa karıştırıcı duygu dizisini okumaya çalışıyordu; endişe, kaygı ve öfke, garip bir şekilde uyumsuz bir kolaj oluştuyordu.

Harry onun anladığını düşünüyör gibiydi ve yavaşça başını salladı. "Geçen yıl muhtemelen hayatımın en sefil yılıydı. Her şey alınmaya devam etti. Öfkeliydim, kimseye güvenmiyordum, insanları kendimden uzaklaştırıyordum. Yılın sonunda Voldemort'un kuklası olmuştum. Tam olarak ne yapmamı istiyorsa onu yapıyordum. Savaşmaya çalıştığım tek kişi tarafından tamamen manipüle edilmişim ve bunu fark ettiğimde artık çok geçti.

"Aptal değilim, bu yüzden bana biraz kredi verin. Neler döndüğünün farkındayım. Çok derine inmeden önce sana başka bir seçenek sunmaya çalışıyorum Malfoy. Belki sen de beni kendinden uzaklaştırmadan önce bir şans verirsin."

Harry uzun bir süre umutla ona baktı, ama Draco bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkıındı. Ağzı hafifçe açık, bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü anlamaya çalışmakla meşgul olduğundan konuşmadan bakakaldı. Sonunda Harry'nin omuzları biraz çöktü ve arkasını döndü.

"Bir süre nehri takip edeceğiz. Akan suyun sesini seviyorum."

Nehrin güneydeki akışını takip ederek ve arkasına bakma belirtisi göstermeden uzaklaşmaya başladı. Draco onun geri izledi ve farkına vardı. Harry bu şekilde uzaklaştığı her seferinde Draco'ya onu takip etmesi için güveniyordu. Harry, Draco olmadan çok uzağa giderse Voldemort'un onu fark edeceğini çok iyi biliyordu. Draco'ya kendisine ihanet etmesi ve onu ele vermesi için mümkün olan her şansı veriyordu.

Aptal, aptal, aptal çocuk.

Draco ayağının dibindeki küçük Cezayir menekşesi bitkisine, yaprakların arasındaki zarif çiçeklere baktı. Harry haklıydı... oldukça şirindi. Güzel, hatta. Zarif. Narin. Zayıf.

Bir anlık öfkeyle üzerine bastı ve topuğuyla çakıllı zemine vurdu. Daha fazla zayıflığa yer yoktu. Draco bu kotayı tek doldurmuş gibi görünüyordu. Başını en başta belaya sokan şey zayıflığıydı; bu yüzden

Hayatı boyunca kendisinden daha büyük insanların arkasına sığınmış, hak etmediği bir güce sahip olmaya çalışmış ve sonunda bu durum onu kazanamayacağı bir duruma sokmuştu.

Sonunda, ilk kez durumu gerçekten anlamıştı ve seçimini çoktan yapmıştı. Bu işin iyi istiyorsa, gidebileceği tek bir yol vardı. Derin bir nefes aldı, omzundaki seyahat çantasını düzeltti ve Harry'nin peşinden gitti.

"Bekle, Harry. Ben de geliyorum."

Draco bunun ne zaman emin değildi, ama yol boyunca bir yerlerde Harry'nin arkasında değil, yanında yürümeye başlamıştı. Tuhaf bir duyguydu ama nahoş da değildi.

Ne diyeceğini bilemeyen Draco, Harry'nin onları takip etmedikleri konusunda ısrar ettiği Ölüm Yiyenler'e göz kulak olmak için, ama çoğunlukla sadece her şeye bakmak için manzarayı izlemekle meşguldü. Bulutlu gökyüzünün altında nehir tam olarak ışıldamıyordu, ama berrak ve hoştu ve akan suyun yumuşak sesi ona Malikâne bahçelerindeki favori çeşmesini hatırlattı. Harry'nin bastığı yere dikkat etmeye başladı ve dikenli bitkilerden kaçınmayı çabucak öğrendi. Arada sırada yararlı bir iksir bitkisi tanıyor ve onu giderek büyüyen zihinsel kataloğuna ekliyordu. Ormanda iksir yapmayacaktı, ama zihnini meşgul etmenin bir yoluydu bu. Gri gökyüzü ve bunaltıcı havasıyla manzaranın güzel olduğu konusunda tam olarak hemfikir değildi ama tamamen nahoş da değildi. Voldemort'un zindanlarından çok daha iyi olduğu kesindi.

Tabii Voldemort'un ona zarar vermemesi şartıyla.

Su molası vermek için büyük bir meşenin gölgesinde durdular, matarayı aralarında iki kez doldurdular. Draco içerken mataranın kenarından arkasını meşenin gövdesine yaslamış, gözleri kapalı, sağ elini ensesine atmış olan Harry'yi izliyordu.

Harry derin bir iç çekti, sonra tek gözünü açıp Draco'ya baktı.
"Sonunda rahatlamaya başladın mı?"

Draco şişedeki son yudum suyu da bitirdi ve başını salladı. "Sanırım o kadar da kötü değil. Yani, elbette, her şey . Kurtadamlar ya da zehirli sürüngenler tarafından saldırıya uğrayabilir, donarak ölebilir ya da yiyeceğimiz biterse açlıktan ölebiliriz ama şimdilik o kadar da kötü değil.
Kötü."

Harry iki gözünü de açtı. "Sen küçük, sevimli bir güneş ışığıydın, değil mi?"

"Annem her zaman benim hayatının ışığı olduğumu söylerdi."

Harry ona gönülsüzce sırıttı. "Eminim güneş gözlüğüne ihtiyacı vardır."

"Sun-whats?"

Harry yumuşak bir kıkırdamayla, "Boş ver," dedi.

Draco şişenin kapağını kapatırken gözlerini devirdi. "Ökseotu."

Harry'nin başı dikleşti. "O da ne?"

Draco sırıttı. "Ökseotu. Meşe ağacının gövdesinde." Yukarı baktı. "Ve dalların her yerinde de. Güçlü bir iksir malzemesi.
Birçok farklı biranın etkisini artırır."

Harry bir an için Draco'ya sertçe baktı, sonra yüzü şaşkınlık ve eğlence arasında bir ifadeyle aydınlandı. "Dikkatini vermişsin."

"Hey, yine beni alt etmene izin , değil mi? Lanet olası her şeyi bilen. Granger'dan da betersin."

"Bu saçma sapan şeyi okumam için bana en başta baskı yapan oydu."
Harry'nin gözlerinden biri kısıldı.

tepesindeki dallara baktı. "Biliyor musun, Muggle'lar da ökse otunu kullanırlar."

"Öyle mi?" Draco, Muggle'ların zehirli, parazit bir bitkiyi ne amaçla kullanabileceklerini garip bir merakla sordu.

Harry tekrar Draco'ya baktı, belli ki gülmesini bastırıyordu. "İnan bana, şu anda bilmek istemezsin."

"Potter, sen tam bir baş , bunu biliyorsun, değil mi?" "Kesinlikle," dedi Potter, alaycı bir saygıyla başını eğerek.

Draco dramatik bir şekilde içini çekti, sonra omzunun üzerinden geriye hızlı bir bakış attı. "Hareket etmeye devam etmeliyiz. Çok fazla zaman kaybetmek istemeyiz. zaman."

Harry öne doğru eğildi ve kendini ağaç gövdesinden uzaklaştırdı. "Bir programımız var mı?"

Soru sıradan bir soruydu ama Draco bir an için içinin donduğunu hissetti. "Hayır," dedi sertçe. "Hayır, sadece bir an önce geri dönmek istiyorum."

Harry düz bir yüzle başını salladı. "Burada tartışma yok." Başını eğerek gideceği yönü işaret etti. "Hazır mısın?"

"Önden buyurun."

Harry başını salladı, belini eğdi ve koluyla geniş bir hareket yaptı. "İsrar ediyorum. Önce bayanlar."

Draco dişlerini sıktı. "Şaka eskimeye başladı, Potter."

"Şaka yaptığımı kim söyledi?" Harry, Draco'nun yanına geçerken hafifçe sordu.

Draco ona ters ters bakma zevkini tattırmak bile istemiyordu, bu yüzden yürürken gözlerini önündeki yere sabitledi,

bitki kataloğuna ekleme niyetindeydi. Oldukça rahatlatıcıydı, ancak tüm bu bitkilerin düzgün bir şekilde kesilmemi  ve düzenlenmemiş olmasından rahatsız olmaktan kendini alıkoyamıyordu.

"Döndüğümüzde yapacağın ilk şey ne olacak?" Harry aniden sordu.

Bu basit soru karşısında  a ıran Draco kolayca, "Banyo yap," diye cevap verdi.

"İyi plan."

Draco  zlemle Kaymakamlar'ın banyosundaki güzel küveti düşündü ve bu düşüncenin tadını çıkardı. "Ah, evet. Uzun, sıcak bir banyo. Bu pisliğin her zerresini cildimden temizlemek. Kaymakamların banyosundaki küvet için Merlin'e   k rler olsun. Saatlerce oradan ayrılmayacağım. Hatta günlerce. Ve baloncuklar. Sanırım her tür baloncuğu kullanacağım. var."

"Ben de mor olanları çok severim," dedi Harry gayri ihtiyari.

"Evet, bunlar... bekle bir dakika." Harry'ye sertçe baktı. "Kaymakamlar tuvaletini nereden biliyorsun sen?"

Harry sessizce ağzını açtı, sonra yüzü kıpkırmızı oldu ve hızla arkasını döndü.

"Sana  ifreyi kim verdi, Harry? Hadi, söyle bakalım." Draco çılgınca sıırttı. "Hogwarts'ın en kötü   hretli sevi me odasında bir tür gizli buluşma mı yaptınız?"

Harry Draco'ya döndü, gözlerini kaçırdığı andan daha da kızarmı tı. "Bu da ne...?! Bir tür 'gizli buluşma' falan yapmıyordum! Ben... ben sadece -"

Harry Potter'ın kiraz gibi kızardığını görmek çok eğlenceliydi. "Sana  ifreyi kim verdi o zaman?"

"Cedric Diggory," diye mırıldandı Harry. "Ama o değil -"

"Cedric Diggory ile mi yatıyordun? Hiç kız arkadaşım olmadı
şaşmamalı!"

Harry kendi dilinde boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Ben...
bu... kesinlikle değil... Malfoy, kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak!"

"Ağzında başka ne vardı?"

Harry'nin yüzü hızla kırmızıdan mora dönüyordu. Gözleri öfkeyle
parlayarak uzandı ve Draco'yu yana doğru itti.

Hâlâ gülmekte olan Draco birkaç adım tökezledi. "Yavaş ol, Potter!
Seni bu kadar kızdırdığıma göre hedefe oldukça yaklaşmış olmalıyım."

"Sen tam bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Harry ona yan yan baktı.

"Deniyorum, gerçekten ."

"Ayrıca o kadar inanılmaz bir şekilde hedefin dışındasınız ki bu mide
bulandırıcı."

Draco yine kıs kıs güldü. "Turnabout adil bir oyundur. Bu esaret
yorumu ."

Harry boğazından kısık bir sesle hırladı, sonra başını salladı. "Tamam,
ödeştik. Ödeştik."

"Hayır, değiliz. Yine de Kaymakamlar tuvaletinde ne halt ettiğini bilmek
istiyorum."

Harry kesin bir tavırla, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi.

Draco'nun ağzı öfkeyle hafifçe aralandı. "Harry, senin neyin var böyle?
Beni istediğin konuda sorgulayabiliyorsun, ama basit bir soru sorduğum
anda sanki Esrar Dairesi'nin en karanlık sırlarını koruyormuş gibi
davranıyorsun."

Harry yürürken gözlerini dikip önüne bakmaya devam etti. "Bana hâlâ dün gece ne olduğunu anlatmadın... gördüğün o imgelemde ne olduğunu. Bence bu neredeyse iki yıl önce küvette olanlardan biraz daha önemli."

Konuşmanın beklenmedik bir şekilde değişmesine şaşırarak Draco, dikenlerle kaplı bir başka bitkiye çarpacak kadar dikkatini vermeyi bıraktı. Hırlayarak pantolonunu tekrar yırttı. "Bu lanet bir şey, Potter! Ve sana bunu önce kendim çözmem gerektiğini zaten söyledim. Sanki sen benim bütün ruhumu parça parça etmemişsin gibi. Ama *sen*! Ne zaman konuşmanın hoşuna gitmeyen bir yere gittiğine karar versen, Gringotts'taki yüksek güvenli bir kasa gibi kilitleniyorsun!"

Harry homurdandı.

"*Kimseyle* konuşmuyor musun?"

"Bir sürü insanla konuşuyorum. Seninle de bir haftadan uzun süredir konuşuyorum."

Draco bunu düşünürken dudağının iç kısmını çiğnedi. "Hayır, bana *doğru* konuşuyordun. Aradaki farkı gayet iyi biliyorum."

Harry bir an için başını yana çevirip Draco'ya baktı, gözleri merakla parlıyordu. "Nedenmiş o?"

"Hayır, . Yine mi o? Şu anda benim hakkımda konuşmuyoruz. *Sen*. Her şeyi bilmek istiyorsun ama bir soruya bile cevap vermiyorsun. Bilmeye *değer olduğumu* düşünmediğin sürece tek bir soru bile sormayacaksın, ya da bunun gibi aptalca bir şey. Neden yaptığın her şey hakkında bu kadar ketumsun?"

Harry kısa bir süre durdu. Konuşurken gözleri ve sesi soğuktu. "Belki de gizli kalmak *istiyorum*. Belki de bildiğim tek şey gizlilik. Kimse bana bir şey anlatmıyor, öyleyse neden insanlara sırlarımı söyleyeyim? Artık sahip olduğum tek şey onlar gibi görünüyorum. Ve insanlara gerçeği anlatmaya çalıştığımda -"

Draco'nun oradaki yazıyı görebilmesi için sol elini kaldırdı. "- kimse bunu duymak istemiyor."

Draco Harry'ye baktı ve ani bir üzüntü dalgası hissetti. İç çekti. "Belki de yanlış insanlarla konuşuyorsun."

Bir an için hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Sonra yavaşça Harry'nin yüzündeki gerginlik ve öfke kayboldu, yerini Draco'nun midesini bulandıran acı dolu bir gerginlik aldı. Harry'nin başı öne eğildi ve yere baktı.

"Bunun önemli olmadığını düşünebilirsiniz ama Ron ve Hermione'yi özlüyorum."

Draco omuz silkti. "Senin için önemli sanırım. Onlarla konuştun mu?"

Harry başını kıpırdatmadan yukarı baktı. "Konuşabildiğim tek insanlar onlardı."

Draco Harry'den yayılan duyguları neredeyse hissedebiliyordu. Daha önce hiç kimseyi gerçekten özlememişti. Dokuz yaşındayken annesi ve babası onu teyzesine ederek üç haftalık bir tatile çıktıklarında, ailesini özlediğini söylemişti. Her nasılsa, şimdi Harry'nin yüz ifadesine bakınca, bunun gerçekte ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri olmadığını biliyordu. Draco tehlikeden kaçıyor, daha büyük bir tehlikeyle karşılaşmamayı umuyordu. Harry Hogwarts'a, onu önemseyen insanların yanına dönecekti; Draco kendi ev arkadaşlarının onu öldürmenin yollarını aramasından korktuğunu söylerken abartmıyordu.

Ayrıca kendini Weasley ve Granger'ı kıskanırken buldu. Tıpkı Harry'nin bir hafta önce söylediği gibi. *"Hermione ve Ron tanımak isteyebileceğim en iyi cadı ve büyücülerden ikisi. Onlar benim için ölür, ben de onlar için ölürüm. Bu sadakattir, Malfoy, ve bu bir kıskanılabacak çok şey var."* Harika Çocuk bir kez daha haklıydı. Gerçeğin kafasına bir Bludger gibi indiği diğer zamanların aksine, bu sadece göğsünde rahatsız edici bir sızı bırakmıştı.

Harry'nin yüzündeki neredeyse hüzünlü, uzaklara dalmış ifadeye baktı ve içini çekti. Sıkı bir gülümsemeyi zorlayarak, "Eminim onlar da seni özlüyordur. Ama onları yakında görmek istiyorsan, yola devam etmeliyiz.

Haydi." Başını seyahat yönüne doğru eğdi.

Harry başını salladı, döndü ve tekrar yürümeye başladı. Draco'ya dönüp bakmadı, ama gözlerini önündeki yere sabitledi. Bu daha önce sergilediği öfkeli kaçınma tavrı değildi. Şimdi sadece tartışamayacak kadar yorgun ve belki biraz da umutsuz görünüyordu.

Eğer biriyle konuşmaya ihtiyacı varsa, diye düşündü Draco, tekrar Harry'nin yanına geçerken, *dinleyeceğimin farkında değil mi?*

Draco bunu söyleyip söylememeyi tartışıyordu ki önce Harry konuştu.

"Cedric bana banyonun şifresini verdi, böylece ikinci Üçbüyücü Görevi'nin ipucunu bul."

Draco Harry'nin yüzünden bir şeyler okumayı umarak ona baktı, ama Harry hâlâ eskisi gibi kederli bir ifadeyle öne doğru bakıyordu.

"İlk görevde ejderhalardan aldığımız o altın yumurtalar... İkinci görev için ipucu içeriyorlardı. Bunu anlamaya çalışıyordum ve Cedric bana bir ipucu verdi... onunla banyo yapmamı söyledi."

Yürürlerken Draco yan gözle Harry'ye baktı, neredeyse bir köke takılıp tökezliyordu. "Hepsi bu kadar mı? küçük bir şey için bu kadar büyük bir olay mı? Harry, bütün okul o aptal yumurtaları biliyordu! Bir öğleden sonra Diggory'nin ıssız bir sınıfta yumurtayı çözmeye çalışırken ciyak ciyak bağırdığını duydum. Bunun için neden bu kadar yaygara kopardın?"

Harry cevap verirken sesi çok yumuşaktı. "Cedric hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Ya da Üçbüyücü Turnuvası'ndan."

Harry'nin ses tonundaki belli belirsiz bir değişim Draco'nun dikkatini çekti. Gözleri biraz genişledi. "Neden?"

Harry'nin sesi daha da kısıldı. "Çünkü her şey o zaman cehenneme döndü." Yan gözle Draco'ya baktı, sanki tek kelime etmeden hikayenin geri kalanını anlatmaya çalışıyormuş gibi anlamlı anlamlı ona bakıyordu.

Draco'nun zihninin gerisinde, o yılki olaylarla sahip olduğu birkaç belirsiz bilgi bir araya gelmeye başladı. Babası ona Üçbüyücü Turnuvası'nın özellikle büyük bir olay olacağını söylemişti ama her zamanki gibi Draco'ya ayrıntılı bir açıklama yapmamıştı.

Nedenini *bilmene gerek yok Draco, ne kadar az bilersen o kadar iyi olur*. Babasıyla arası hep böyleydi: hiçbir zaman iyi ayrıntılar olmazdı. Ayrıca Draco o yıl boş boş düşünmeye vakit bırakmayacak kadar çok eğlence bulmuştu ve her zamanki gibi bulmacanın parçaları fark edilmeden burnunun dibinden geçmişti. Dördüncü Şampiyon olarak Harry. Daha yaşlı, daha deneyimli öğrenciler karşısındaki başarıları. Turnuvanın sonundaki gizemli felaket, Karanlık Lord'un dönüşüyle aynı zamana denk gelmişti. Her şey çok uygundu.

", değil mi?"

"Kullanıldım. Her zaman . Benim 'tarafımdaki' insanlar bile beni kullanıyor. Voldemort neden farklı olsun ki?"

Buna nasıl cevap bilemeyen Draco gözlerini iki kez kırptırdıktan sonra yavaşça, "Şey... evet. İhtiyaç duyulmak güzel, sanırım."

Harry buna güldü. Sert, duygusuz bir sesteki ve Draco'nun ürpermesine neden oldu. "'Yedeği öldür. ' Böyle dedi. Yeşil bir ışık yandı ve bir de baktım ki Cedric yanımda, yerde ölü yatıyor. Cedric'e 'ihtiyaç' yoktu. Ama her şey planlandığı gibi gitseydi, birkaç dakika sonra Cedric'i takip edecektim, yani ihtiyaç duyulmanın özel bir yanı yok. Sadece daha kasıtlı olarak öldürölüyorsunuz."

Draco birdenbire tüm bu tartışmadan oldukça rahatsız oldu ve Harry de bunun gayet farkında görünüyordu. Hatta bundan zevk alıyor gibiydi.

"Kolumda sorduğun yara izi... Basilisk dişi izinin üstünde olan... Kilkuyruk beni oradan kesti... ve kanı Voldemort'un bedenini diriltmek için bir büyüde kullandı. Plan beni kullanmak, sonra da Voldemort'un bir çocuktan daha güçlü olduğunu kanıtlayabilmesi için beni tüm Ölüm Yiyenlerin önünde yavaşça öldürmektir. Benimle, bir kedinin fareyi öldürmeden önce eğlenmek için onunla oynadığı gibi oynamak istiyordu."

Harry yan gözle Draco'ya baktı. "Şimdi neden bazı şeyler hakkında konuşmadığımı anlıyor musun?" diye sordu sessizce.

"Şey..." Draco duraksadı. "Bu bir yıl önceydi. Yani, hayatında Kim-Olduğunu-Bilirsin'den daha fazlası var, değil mi? Çelik bir kapan gibi kapanmana neden olmayacak konuşacak başka şeyler?"

Harry aniden uzanıp Draco'nun kolunu kavradı ve onu yüzüne doğru döndürdü. Gözleri gözlüklerinin arkasından öfkeyle parlıyordu ve Draco Harry'nin kontrolünü kaybedip anlayamıyordu. Bu onu korkutmuştu. "Anlamıyorsun, değil mi? Voldemort hayatımdaki her şeyi lekeledi. Her lanet şeyi, Draco. HER ŞEYİ! Bunu anlıyor musun?"

"Ben... ben... evet, ben... ama..." Harry'nin sert bakışları altında kelimeler kifayetsiz kaldı. Ne kadar cesareti kaldıysa topladı, ona anlayış göstermeye çalıştı. Bir şekilde. "Hayatımı etkilememiş değil... Demek istediğim, ona hizmet etmem gerekiyordu ve çok genç ve şimdi burada sıkışıp kaldım çünkü -"

"Kahretsin, Draco! Şu an yaşadıklarının benim baş etmek zorunda kaldığım şeylerle kıyaslanabileceğini mi sanıyorsun? On dört yaşındayken onunla düello yapmak zorunda kalmıştım! Ve asalarımızın ikiz çekirdekli olması gibi şanslı bir tesadüf olmasaydı, o kazanacaktı!"

Draco kendini korku ve kızgınlığın zıt duyguları arasında sürüklenirken buldu. Harry'nin onu çılgına çevirmesinden korkuyordu;

O hıyarın her zaman herkesten daha kötü durumda olduğunu düşünmesine sinirlenmişti. Draco her ikisine de tepki vermek yerine aklına gelen ilk şeyi söyledi. "İkiz çekirdekler...?"

"Bunu daha sonra açıklayacağım. Ama inanın bana, konuşacak güzel şeylerimiz olmasını çok isterim. Her şey hakkında. Ama yok. Normal bir hayatım olsun isterdim ama yok. Bir sabah uyandığımda ailemin olmasını, en büyük endişemin sınavlarımı geçmek ve bir sevgili bulmak olmasını isterdim, ama bu asla gerçekleşmeyecek. Ve benim bu konuda bir seçeneğim yok."

Kızgınlık galip başlamıştı, ama sonra Draco Harry'nin sesinin titrediğini fark etti. Kendine acıyormuş gibi görünmek yerine, Egoist Gryffindor, Harry küçük ve korkmuş görünüyordu. Zindanlara ilk geldiklerinden beri etrafına sardığı katmanlar çözülüyordu.

Harry gözle görülür biçimde yutkundu. "Sonunda hayatımın bana ait olmadığını kabul ettim, ama onu ona kaptıracağımı kabul etmedim. Ve belki bunun için aptalın tekiyim, ama beni oraya geri göndermeyeceğine inanıyorum."

"|..."

Draco tepki veremedi Harry uzanıp kemerindeki hançeri kaptı. Draco şaşkınlıkla irkildi ve kendini korumak için kollarını havaya kaldırdı, sonunda Harry'nin gerçekten kırıldığından ve ona saldırdığından emindi, ama Harry böyle bir şey yapmadı. Draco kollarının arkasından bakınca Harry'nin hançeri sapından tutup ona doğru uzattığını gördü.

"Al şunu," dedi açıkça.

Draco şaşkınlıkla kollarını indirdi. "Ne?"

Harry uzanıp Draco'nun sağ elini tuttu ve hançerin sapını zorla içine soktu. Draco'nun parmakları otomatik olarak sapı kavradı ve o kavrarken Harry de Draco'nun elini çekerek hançerin ucunun doğrudan Harry'nin boğazına yönelmesini sağladı.

"Yap hadi. Devam et."

"Harry -" Elini bırakmaya çalıştı, ama Harry onu geri itti. "Harry, ne halt ediyorsun sen?"

"Bir noktayı kanıtlıyorum." Harry bıçağın ucuna baktı. "Kelime oyunu yapmak istemedim."

"Peki bu ne tür bir saçmalık?" Draco bir kez daha bıçağı indirmeye çalışarak neredeyse ağlayacaktı.

Harry Draco'nun kolunu tekrar yukarı itti. Başını salladı. "Sadece yap şunu. Beni daha önce de bıçakladın. Yine yap. Bu sefer doğru yap."

Draco kolunun uzunluğu boyunca, bıçağın altından Harry'nin açıkta duran boğazına baktı. Görüntüler, bu sapkın görüntünün üzerine, beklenmedik bir şekilde bindi. Voldemort'un bıçağı kendi boğazını hedef almıştı. Harry'ye doğrultulmuş asasıydı. Harry, adrenalinden titreyerek, tam önünde, ağza alınmayacak bir şey yapması için ona meydan okuyordu.

Draco'nun boğazına bir ses takıldı, nefes almakla hıçkırmak arasında bir şeydi. Harry onu durduramadan geriye doğru kararlı bir adım attı, hançeri indirdi ve sıkıca kınına yerleştirdi. Neredeyse düşürüyordu, o kadar kötü titriyordu ki. Başını kaldırıp baktığında, Harry ona bakıyor, gözleriyle onu süzüyordu.

"Yani...?" Harry soruyu havada asılı bırakarak sordu. "Ne

olmuş yani?" Draco titreyerek cevap verdi.

"Voldemort'un canımı almasına izin vermektense kendi canıma kıymayı tercih edeceğimi söylemiştim."

Harry'nin sözlerinin geri kalanını hatırlayınca Draco'nun gözleri büyüdü. *Beni öldürmene izin vermeyi bile tercih ederim.* "Harry... Ben... sadece... Yapamam..."

"Beni öldürmeyeceğinize güvendim ve beni geri göndermeyeceğinize de güveniyorum."

Draco'dan küçük bir inleme sesi kaçtı.

Harry ona doğru küçük bir adım attı. "Asıl soru şu... kendine güveniyor musun?"

Draco ağzını açmaya çalıştı ama o bile başaramadı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak başını sallayarak cevap verdi.

"Eve dönebilecek kadar güçlü müsün?" Draco

tekrar başını salladı.

Sonunda Harry'nin yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi ve sesli bir şekilde içini çekti. Sonra Draco'yu çok şaşırtan bir şey yaptı. Harry yaklaşıp bir kolunu Draco'nun omzuna attı, sanki onu korur gibiydi, yüz yüze, alınları birbirine eğikti. Yüz ifadesi dostça, ama son derece ciddiye.

"O zaman eve döneceğiz."

Draco Harry'ye baktı, bu ani yakınlıktan emin değildi, ama aynı zamanda Harry kolunu çekerse düşeceğini de hissediyordu. Harry aralarındaki bariyeri yıkmak yerine basitçe içine girmişti ve Draco'nun bütün gün sakladığı düşünceler Harry'nin görmesi için orada, ham ve açıktaydı.

"Harry... o imgelemde... Kim Olduğunu-Bilirsin-Kim ile... Merlin, korkunçtu. Bana seni ele verirsem... ikimizi de ele verirsem, yaşamama izin vereceğini söyledi... ve eğer vermezsem, o... o -"

"Biliyorum, Draco. Voldemort böyle çalışır. İnsanları manipüle eder. Ben de karşı bir teklifte bulunacağım. Beni almasına izin vermezsen, ben de seni almasına izin vermem. Bu adil bir anlaşma mı?"

Draco dondu kaldı. Harry onun hissetmiş olmalıydı, çünkü Harry'nin yüzü hemen kaşlarını çatı.

"Draco...?"

Harry'ye tüm gerçeği söylemek istemediğinden değildi; daha ziyade, bunu yapmaya dayanamıyordu. Harry'ye bunu nasıl söyleyebilirdi ki?

Voldemort'un ona ulaşmasını engelleyebilecek miydi? Zamanında bir karşı lanet bulma şansı neydi? Ama öte yandan, Harry'yi Voldemort'a teslim ederse, Harry'nin hayatta kalma şansı olmayacaktı. Hançeri hatırlayan Draco, Harry'ye tekrar zarar veremeyeceğini biliyordu; öylece pes edemezdi. Harry bu noktaya çoktan gelmişti. Eğer Harry'yi teslim etmek Harry'nin kendisini öldürmesinden daha kötüyse... bunu yapmasının hiçbir yolu yoktu. Ama bu Voldemort'un Harry'ye zaten sahip olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Draco, burada bize dokunamaz."

Draco bunun ne kadar yanlış olduğunu bildiğinden irkildi, ama Harry devam etti.

"Sizi korkutabilir ama size zarar veremez. Bizim için ormanı taramayı çünkü senin teslim olacağını düşünüyor. En başta gidecek kadar güçlüydün. Şimdi de ona direnecek kadar güçlüsün."

"Gittim," diye fısıldadı Draco, "çünkü korkuyordum. Şimdi de korkuyorum." "Ben de öyle."

Draco bir kaşını kaldırdı.

Harry gülümsedi. "Biraz korkmazsam aptallık etmiş olurum."

Draco hayalet gibi sırtıtmayı başardı. "Nehirdeyken hiç korkmuş görünmüyordun, lanet bir aptal gibi su sıçratıyordun."

Harry kıkırdadı. "Burada sıkışıp kaldığıma göre, bundan en iyi şekilde yararlanabileceğimi düşündüm. Eninde sonunda seni suya sokacağım."

Sırtışı genişledi. "Pek olası değil, Potter."

"Bunu göreceğiz." Harry'nin sırtışı sinsî bir hal aldı ve Draco eğlenmekten kendini alamadı.

Draco tüm tuhaflığına rağmen Harry'ye bu kadar yakın olmaktan rahatsız olmadığını da fark etmekten kendini alamadı. Tam tersine, Harry'nin varlığında rahatlatıcı bir şey vardı; Draco'yu Harry'ye yaslanarak biraz daha güçlü inandıran bir şey. Draco'nun onu bırakmak istememesine neden olan bir şey.

Draco'nun sırtışı yumuşayarak sessiz bir gülümsemeye dönüştü. "Anlaştık."

Harry biraz arkasına yaslandı ve soru sorarcasına ona baktı. "Ne?"

"Anlaştık. Seni almasına izin vermeyeceğim." Omuz silkti. "Ayrıca, durum değiştiğinde duracaksa bir sözün ne faydası var?"

Harry'nin gözleri parladı ama yüzünü sakın tuttu. "Bunu yapabileceğinden emin misin? Voldemort'un bir sonraki hamlesinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Durum yeniden değişebilir."

Draco derin, yavaş bir nefes aldı. "O zaman buna hazır olmam gerekecek. Ayrıca, yıllardır Sen-Kim-Olduğunu-Bilirsin'i idare ediyorsan, birazını kaldırabilmem , değil mi? Bana tekrar günümü göstermene izin veremem, değil mi?"

Harry tam bir gülümsemeye büründü. "Bu asla değişmeyecek." Geri çekildi, sonunda elini Draco'nun omzundan çekti. "Quidditch sezonu üç hafta içinde başlıyor ve ben geçen sezonu kaçırdığım için bunu telafi etmeye niyetliyim."

Draco'nun omzunda Harry'nin elinin durduğu nokta şimdi yokluğunda garip bir şekilde soğuk geliyordu ve Draco bu teması özlediğini fark etti. Yine de Quidditch mücadelesi havada asılı kaldı ve Draco kollarını göğsünde kavuşturup başını eğdi. "Bunu göreceğiz, *Potter*," dedi, etkili olması için ismi uzatarak.

Harry, Draco'nun duruşunu taklit ederek, "Kulağa meydan okuma gibi geliyor," dedi kasıtlı olarak.

"İyi tahmin."

"Ve eğer , zamanında geri dönsek iyi olur." Başını aşağıya doğru salladı. "Haydi. Gün ışığı varken yola çıkalım. Sanırım bulutlar da kalınlaşıyor."

Draco kollarını açtı ve başını kaldırıp baktı. Harry haklıydı. Alçak hava kararmaya başlamıştı ve öğleden sonrayı geçmiş olamazdı. "Harika," diye mırıldandı. "Sırılsıklam olacağız."

Harry yeniden yürümeye başlarken, "Belki," dedi. "Belki de değil."

Draco da onun yanına geldi. "Peki sen bana burada nerede barınacağımızı misin?"

Harry yine gülümsedi. "Hermione bana yağmurda Quidditch oynarken gözlüklerimde kullanmam için su geçirmez bir tılsım öğretti. Bildiğim yararlı şeylerin çoğunu bana o öğretti. Sanırım bu tılsım başka şeylerde de işe yarayacaktır. Pelerin üzerinde deneyebilirim."

Draco taşınabilir, suya dayanıklı bir sığınak düşüncesiyle gülümsemeye başlamıştı ki aklına başka bir şey geldi. "DUR BİR DAKIKA! Su itici bir tılsım biliyorsun ve nehirde koşmaya başlamadan önce bana söylemeyi düşünmedin mi? Ayaklarım *HİÇBİR ŞEY* için üşüdü ve ılandı. ?!?"

Harry ona mahcup bir ifadeyle sırıttı. "Oops."

Alacakaranlık çökmüş, beraberinde sağanak yağmuru getirmişti. Harry yağmur çok şiddetlenmeden önce birkaç ağacın altında kuru bir yer bulmuş ve birkaç başarısız denemeden sonra Görünmezlik Pelerini'ni su geçirmez bir barınak haline getirmeyi başarmıştı. Üstten bakıldığında sığınak tamamen görünmezdi ve içindikileri gizliyordu. İçeriden bakıldığında, sopalarla desteklenen pelerin, bir çocuğun kamp çadırı kurma girişimine benziyordu. Harry ve Draco çadırın ortasında sırt sırta oturmuş, birbirlerine yaslanmış, etraflarındaki ağaçlara vuran yağmuru dinliyorlardı.

Harry Draco'ya bu kadar yakın oturmayı tuhaf buldu, ama dünyanın geri kalanından ne kadar izole olsalar da bu temas rahatlatıcıydı. Draco'nun sırtı kendisinininkine karşı sıcaktı ve o kadar da yalnız olmadığını, sırtını yaslayabileceği biri olduğunu hissetti. Bu Draco bile. Ama bu bile artık o kadar kötü görünmüyordu, özellikle de Harry yol arkadaşı hakkında daha fazla şey öğrendikçe.

Harry Draco'nun annesi hakkında konuşmasını dinledi, her kelimeye, Draco'nun sesinin pişmanlıkla dolu tonuna dikkat etti. Harry Draco'dan kendisine Narcissa'dan bahsetmesini istemişti ve Draco'nun bunu yaptığını duymak garipti; ondan babasından bahsettiğinden tamamen farklı bir şekilde bahsediyordu.

"Annem çocuklardan pek hoşlanmaz. Eğer babam evlilik sözleşmesinde bir varis talep etmemiş olsaydı, muhtemelen evlenmeden bir gün önce doğum kontrol iksiriyle kendini kısırlaştırırdı. Altı ya da yedi yaşıma kadar beni neredeyse hiç görmedi, o zaman hemşirem beni annemin bana kadar iyi eğitmişti." Draco bir an durakladı ve Harry onun derin bir nefes aldığını hem hissetti hem de duydu.

"Yine de iyiydi. Her şeyin böyle olması gerekiyordu. Sayamayacağım kadar çok oyun eşyam vardı. Ailem beni eğlendirdiğinde, ki bu neredeyse her gece oluyordu, arkadaşlarımla bol bol vakit geçiriyordum. Özellikle de yaz aylarında. On iki yaşıma girdiğim yaza kadar misafirlerle yemek yememe izin verilmiyordu, yüzden Vincent, Gregory, Blaise, Marcus, Theodore... hatta gerekirse Millicent ve Pansy ile bile vakit geçiriyordum."

Bunun üzerine Harry kıkırdadı.

"Ne?" Draco sertçe sordu.

"Yok bir şey. Sadece hepsinden ilk isimleriyle alışık değilim. Sanki gerçek insanlarmış gibi." Harry bunu düşündü ve hemen düzeltti, "Demek istediğimi anladıysan tabii."

Draco da güldü, sırtı Harry'ninkine yaslanmıştı. "Bu 'Ron' ve 'Hermione' gibi mi olurdu?"

Harry kendi kendine gülümseyerek, " gibi bir şey," diye cevap verdi. "Yani, annen...?"

"Ah evet, o," dedi Draco somurtarak. "Bana hava atmayı severdi ama babam gibi talepkâr değildi. Toplum içinde iyi görünmesini sağladığım ve onu çok rahatsız etmediğim sürece, ne yaptığımı pek umursamazdı. Bana daha fazla ilgi göstermesini isterdim ama Quidditch'le pek ilgilenmiyordu ve ben de daha çok babamı etkilemekle ilgileniyordum. Eminim ki derinlerde bir yerde benimle gurur duyuyor ve beni seviyordu. Durmstrang'a gitmemi istemiyordu, ama sanırım bunun aile geleneğini sürdürmemle - Hogwarts'a gitmem ve Slytherin'e ayrılmamla - eve yakın olmamı istemesiyle de ilgisi vardı. Bana sık sık ailemin adını gururla taşıyacağımı söylerdi. Benim için en iyisini istiyordu. Babam bana ne zaman bağırırsa, kendini kaybettiğinde onu durdurmak için her zaman yanında olurdu."

Harry bir kaşını kaldırdı. "Peki ne kadar 'kaptırdı'? Hiç...?"

"Eğer bana vurmasını önereceksen, bunu aklından bile geçirme. Bedensel ceza ikimizin de onuruna yakışmazdı - ve lütfen yine ev elflerinden bahsetmeye başlama. Bir Ölüm Yiyen'in bunu yapabileceğini düşünseniz de düşünmeseniz de, evet, babam çoğu zaman çok çekingen ve kontrollü bir adamdır. Ağırbaşlı. Saygı bekler. Onun gibi olmayı öğrenmemi isterdi, bu yüzden çizgiyi aştığımda kızardı. Ama bana her şeyi verdi, gerçekten verdi. Elbette, her zaman daha fazlasını istedim, bu muhtemelen benim en büyük hatamdı ve beni bundan vazgeçirmeye çalışmakta haklıydı... isteyerek dinlediğimden değil... ya da sık sık. Yine de yaptığı en kötü şey beni bir keresinde zindana kapatmasıydı - ve evet, bunu hak etmiştim, bu yüzden lütfen bu tartışmaya tekrar girmeyin."

Harry sessiz bir kıkırdama tutturdu, birlikte geçirdikleri kısa süreye rağmen Draco'nun neyi kışkırtacağını zaten biliyor olmasıyla eğleniyordu

ondan bir tepki. "Bunu planlamamıştım."

Draco'nun sırtı kısa bir kahkahayla bir kez sarsıldı. "Elbette, Potter."

Harry yine kendi kendine gülümsedi. Draco'nun ona ne zaman "Harry", ne zaman "Potter" diyeceğini de anlayabiliyordu. Çok eğleneliydi.

"sende," diye devam etti Draco. "Ben bir soru soracağım."

"Zehrini söyle," dedi Harry sakın bir sesle.

"Bana ailenden bahset."

Harry istemsizce . "Aileme ne olduğunu zaten biliyorsun."

"Hayır, Harry," dedi Draco biraz sabırsızca. "Birlikte yaşadığınız Muggle'ları kastediyorum. Onları tekmeliyor musun, yerlerinde mi tutuyorsun?

Asa noktası mı?" Bir kahkaha attı. "Yoksa isteyerek mi kışınızı öpüyorlar?"

"Evet, kışımı öpüyorlar, ," dedi Harry acı acı. "Tıpkı Voldemort'un seninkini öptüğü gibi."

Bunun üzerine Draco'nun sırtı titredi ve Harry'ninkine karşı hafifçe sertleşti. "Ah?"

"Büyüden nefret ediyorlar. Onlara göre kirli bir kelime. Ailemden nefret ederlerdi. Sanırım teyzem annemi kışkanıyordu. Annem büyü yapabilirdi, Petunia Teyze yapamazdı. Teyzem, büyükannem ve büyükbabamın annemi kayırdığına inanıyordu ve bu konuda çok acımasızdı."

Draco homurdandı.

Harry hafifçe döndü ve omzunun üzerinden baktı. "Ne?"

"Bana soru sorma sıran geldiğinde sana söyleyeceğim. Şimdi kaçmaya kalkma. Anlaşmıştık."

"İyi, öyle olsun."

"Yapacağım. Yani, ailenizden nefret ediyorlardı ama siz hâlâ bir büyücüsünüz... size bir şey , değil mi? Yani, siz de onlar da bir gün onlar *için* ya da onlara bir şeyler yapabileceğinizi biliyordunuz -"

"Ha, çok komik," diye Harry onun sözünü kesti. "Hogwarts mektubumu alana kadar büyücü olduğumu bilmiyordum. Bana ; bilmemi istemediler. O zamanlar nedenini tam olarak bilmesem de benden nefret ediyorlardı ve beni Hogwarts'tan uzak tutmak için mümkün olan her şeyi yaptılar. büyücülük dünyası. Beni yeterince perişan ederlerse sihri söküp atabileceklerini düşündüler ve bunu yapmaya çalıştılar."

"Bekle... senin... hiçbir fikrin

yok muydu?" "Hayır."

"Ama sen ünlüydün!"

"Dünyanın geri kalanının bana bu küçük ayrıntıyı söylemeyi unutmuş olması güzel. Dursley'lerin bana davranış biçiminden sonra sistem için delice bir şok oldu."

Harry bunun bir an havada asılı kalmasına izin verdi, Draco'nun sırtının hafifçe ondan uzaklaştığını hissetti. Harry omzunun üzerinden tekrar baktığında Draco'nun kamburunu çıkarmış, dizlerine sarılmış olduğunu gördü.

"Sana ne yaptılar?" Draco'nun sorusu yağmurun altında zar zor duyulabiliyordu.

Harry ne kadarını söylemek istediğini düşündü. "Diyelim ki ev cinlerine karşı içten bir sempati var."

"Ayrıntılar, Potter. Anlaşmıştık."

Harry içini çekip biraz arkasına yaslandı, kurnazca Draco'dan biraz rahatlık ve sıcaklık almaya çalışıyordu. "Tamam, saldırgan. Beni bir hizmetçi gibi kullandılar ve onlara minnettar olmam gerektiğini söyleyip durdular.

misafirperverlikleri. Oturup yemek yiyebilmem için önce onlara yemeklerini servis etmem gerekti ve ben bunu yapana kadar, devasa obur kuzenim neredeyse her şeyi yemişti bile." Derin bir nefes aldı.

"Bana ailemin bir araba kazasında öldüğünü söylediler. Yara izimi de oradan aldığımı söylediler. Aslında on bir yaşıma geldiğimde Hagrid bana gerçeği söyledi. Hogwarts mektubumu bana kendisi getirdi çünkü teyzem ve eniştem onları atıp duruyordu. Bana insan gibi davranan ilk kişiydi... Bu arada, ona her hakaret ettiğinde seni boğazlamak istememin nedeni de buydu."

Draco'nun başını salladığını

hissetti. " et." "Yeterince

konuşmadım mı?"

"Hayır."

Harry şeffaf pelerinin arkasından derinleşen gölgelere baktı, yağmur yaprakları döverken ve rüzgâr dalları savururken ağaçların hareketini izledi. Fırtına ona Hagrid'le ilk tanıştığı geceyi hatırlattı; kendisi için bir gelecek umudu olduğunu hissettiği o ilk geceyi. Şu anda bulunduğu yerden çok uzakta, başka bir hayat gibi görünüyordu. Orada, bir kafeste, ama güvenli kafeste. Dünyanın birdenbire umut dolu, güzel bir yer gibi görünmeye başladığı zamanlara. Bir kafesten diğerine atılmak üzere çıkarıldığını fark etmeden önce... ve yeni kafeste dolabındaki örümceklerden daha büyük canavarlar olduğunu fark etmeden önce.

Bu neredeyse itiraf edilemeyecek kadar kişisel bir şeydi, özellikle de henüz bir haftadır ona karşı nazik bile olmayan ve kesinlikle bir arkadaş olarak görülemeyecek Draco'ya. Ama aynı zamanda Draco'nun tepkisini de merak ediyordu. Ve bunu ona anlatmak için uygun zaman gibi görünüyordu. Harry en özel sırlarından birini açıklamakla ilgili kalan çekincelerini bastırarak omuzlarını dikleştirdi ve boş gözlerle fırtınaya baktı.

"Hücrede olmanın benim için o kadar da yeni bir deneyim olmadığını söyleyebilirim."

Draco . "Muggle'ların bir zindanı mı varmış?!" diye sordu kuşkuyla.

Harry neredeyse gülecekti, ama tam olarak değil. "Hayır, zindan değil. Ama merdivenlerin altında neredeyse on yıl boyunca yatak odam olarak kullanılan güzel bir dolapları vardı. Ve ne zaman benimle uğraşmak istemeseler, beni oraya kilitlerlerdi. Bazen saatlerce. O kadar da kötü değildi, çünkü en azından ben oradayken onlarla uğraşmak zorunda kalmıyordum."

İşte orada. Büyük sırrı, Draco Malfoy'un inceleyip aşağılaması için ortadaydı. Bir an için Draco hiçbir şey söylemedi.

"Draco...?"

"Seni bir *dolapta* mı tuttular?" "Ev işi

yapmadığım zamanlarda." "Ama biz ev

cinlerine böyle davranırsınız!"

"Şimdi onlara neden biraz sempati duyduğumu anlıyor musun? Ayrıca, baban seni bir zindana kapattı."

Draco aniden Harry'den uzaklaşıp onu omuzlarından yakaladı ve kendi etrafında döndürdü. "Babam beni *bir kere* cezalandırmıştı, Harry." Neredeyse karanlıkta birbirlerine bakan Draco'nun yüzü kızgın ve ciddiye, ama sesi sempattikti. Harry'nin bakışlarını bir an için tuttu, sonra gözlerini kaçırdı. "Muggle'lardan nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Neden onlardan bu nefret ediyorsun?" Harry sordu. "Senden tek şey 'lanet olası Muggle'lar' ve 'pis Mudblood'lar' oldu. Neden?"

Draco başını kaldırmadan ona baktı. "O Muggle'lar sana pislik gibi davrandılar ve sen onları mı savunuyorsun?"

Harry kaşlarını çattı. "Onlar değil. Ama genel olarak Muggle'lar. Onların *hepsi* böyle."

Draco ellerine baktı. "Bu iyi bir konu *değil*." "Şansına küs. Bilmek istiyorum."

"Tamam," dedi Draco yavaşça, "ama söyleyeceklerim aynen . Fikrimi değiştirmeye çalışmayın, benimle tartışmaya kalkmayın, ben de açıkla."

Harry başını onaylarcasına eğdi.

"İyi o zaman," dedi Draco kesin bir ifadeyle. Konuyu açmakla hiç ilgilenmiyor gibi görünse de, buna razı olmuş gibiydi ve doğrudan konuya girdi.

"Muggle'lar ve büyücüler birbirine karışmaması gereken iki farklı kültürdür. Yüzyıllardır bizi yok etmeye çalıştılar ve onlar yüzünden kendimizi gizlemek *zorundayız*. Muggleların bizi görmemesi için ne yaptığımıza dikkat etmeliyiz. Her Mudblood veya melez sadece kendimizi ifşa etme riskimizi artırırken, aynı zamanda kültürümüzü de sulandırıyor. Ayrıca neden ifşa olma konusunda endişelenmemiz gerektiğini de anlamıyorum. Biz açıkça daha üstünüz, o halde neden *onların* dünyasında davetsiz misafirmişiz gibi etraflarında dolaşmak zorundayız?

"*Gerçekte* büyücü olmayan insanları barındırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Melezlerin *kendileri* o kadar *da* kötü değil, çünkü en azından büyücülük terbiyesi almış oluyorlar, ama o zaman bile kültürler karışıyor. Ve belli ki, ebeveynlerinden biri Muggle... ve neden bir cadı ya da büyücü bir Muggle ile evlenmek *istesin* ki? Bunu anlamıyorum. Mudblood'lar ise bizim gerçekte kim olduğumuz hakkında en ufak bir fikre sahip değiller. Hogwarts'a neye bulaştıklarına dair en ufak bir fikirleri olmadan geliyorlar ve tüm Muggle eşyalarını yanlarında getiriyorlar. Sihir okulunda bunların yeri yok!

"Ve bir de meselenin özü var. Bir Mudblood'a büyücülük kültürünün temellerini öğretebilseniz bile, safkan olmayan bir cadı veya büyücü safkan bir cadı veya büyücü kadar güçlü olamaz; bu mümkün değil. Granger tam bir kitap kurdu olabilir ama bu onun

gerçek bir güç... aktarabileceği bir şey yok. Ve ne kadar çok karışım olursa, soylar o kadar zayıflayacak. Evlenmeye devam edersek, kültürümüzü istila etmelerine izin verirsek, yakında elimizde hiçbir şey kalmayacak ve herkes Squib olarak doğacak.

"İşte bu yüzden onlardan nefret ediyorum. En azından ana nedenler." Draco başını kaldırdı. "Şimdi benimle tartışacak mısınız?"

Harry bir an için bunu düşündü. Tartışmayacağına söz vermişti, ama gerçekleri söylemek konusunda hiçbir şey söylememiştir. "Voldemort bir melez."

Karanlıkta bile Draco'nun yüz ifadesinin gözle görülür biçimde gerginleştiğini görebiliyordu. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Annesi bir cadı, babası ise bir Muggle'dı. Annesi doğum sırasında öldü ve babası onun bir cadı, oğlunun da bir büyücü olduğunu öğrendiğinde, küçük oğlu Tom Riddle'ı bir yetimhaneye gönderdi. Tahminimce o zamandan beri kin besliyor. Tüm bu kavga da bununla ilgili. Kişisel bir kan davası."

Draco gözlerini kapattı ve Harry onun ağzının acı dolu bir ifadeyle seğirdiğini zar zor görebiliyordu. Draco'nun ne düşündüğünü bilemezdi, bilmek istediğinden de emin değildi.

"En sevdiğin renk ne?" Draco aniden sordu. "Ne?"

"Soru sırası bende." Draco gözlerini açtı ama ifadesi okunamaz haldeydi. "En sevdiğin renk nedir?"

Harry bir an için ona baktı. Pek kolay konulara girmemişlerdi ve eğer Draco şu an için sınırına ulaşırsa, Harry bunu kabul edebilirdi. "Kırmızı," diye kolayca cevap verdi.

Draco kıs kıs güldü. "Gryffindorlar." Neredeyse hiç olmayan gün ışığında Harry'yi değerlendirmeye çalışıyormuş gibi yakınına eğildi. "Sen

yeşil daha iyi görünür."

Harry kısa bir kahkaha attı. "Oh, yani benden iyi bir Slytherin olacağını mı söylüyorsun?"

"Hiç şansı yok." Draco'nun yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Ama gerçekten, kırmızı senin rengin değil."

Harry omuz . "Tamam o zaman, seninki ne?"

"Mavi."

"Bu kadar basit

mi?" "Bu kadar

basit."

Harry yine güldü ve bu sefer Draco da ona katıldı. "En

sevdiğin yemek?" Draco kolayca sordu.

Harry bunu bir an düşünmek zorunda kaldı. "Biliyor musun, üçüncü yılım boyunca herkesin beni buna düşünürsen, bundan bıkacağımı düşünebilirsin, ama çikolata demek zorundayım."

"Sütlü mü koyu mu?"

"Kesinlikle sütlü çikolata. Bitter çikolata çok acı."

Draco en düşünceli ifadesini takındı. "Hmm, ben bitter çikolatayı tercih ederim."

Harry kolayca gülümsedi ve yanağını onun eline yasladı. "Belki de sadece acı çekiyorsundur."

"Haklı olabilirsin. Yüksek baskı altında yetiştirildim ve sevişme konusunda belirgin bir eksikliğim vardı. Acı çekmeye hakkım var."

Harry elini yüzüne götürdü, karanlığın yanaklarına yayıldığından emin olduğu kızarıklığı örtmesinden memnundu. "Senin seks hayatını sormadım, Malfoy."

"Bu da iyi, çünkü benim yok."

"Yine de size farklı bir sorum var."

Draco kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sanmıyorum," dedi. "Sorma sırası bende. Az önce sana ne tür çikolatadan hoşlandığımı söyledim."

"Evet, ama bu soruyu sana ben sormadım... sadece soracağımı varsayıp kendin cevapladın, bu yüzden hala benim sıram."

Draco hemen kaşlarını çatarak ona baktı. "Senden nefret ediyorum."

"Öyle demiştiniz." Harry hafifçe güldü. "Bu da beni soruma . Birinci sınıfın başında neden benimle arkadaş olmaya çalıştın?"

Draco'nun yüzü düştü. "Birdenbire bunu düşünmene ne sebep oldu?"

Draco'nun sesinin alçak ve gergin tonu Harry'nin elini kaldırmasına neden oldu.

kaş. "Aslında 'aniden' olmadı. Bir süredir merak ediyordum. Uzun zamandır bunun sadece senin üstünlüğünü kanıtlama ve her şeyi kontrol etme ihtiyacından kaynaklandığını düşünüyordum. Ya öyle ya da baban seni bu işe bulaştırdı."

Draco bir an kıpırdamadı, sonra içini çekip arkasını döndü, sırtı Harry'ye dönüktü.

"Babam beni hiçbir şeye zorlamadı. Bana sana karşı 'daha az düşkün' görünmemem gerektiğini söyledi ama sanırım senden kaçacağımı varsaydı. Daha iyi bilmeliydi."

Harry hafif bir şaşkınlıkla başının arkasını kaşırken buldu kendini. "Bana karşı 'pek de düşkün değilmişsin' gibi görüldüğün kesin. Hatta çoğu zaman düpedüz kötü niyetliydin."

"Evet," dedi Draco kabaca. "Sorun da buydu. Gördüğün gibi, kimse beni reddetmemiştir. Seninle arkadaş olabileceğimi ve böylece seni kendi tarafıma çekebileceğimi düşündüm. O zamanlar her şey mantıklıydı."

"Mantıklı olan neydi? Ve bana hala neden en başta beni 'kendi tarafına' çekmek istediğini söylemedin."

Draco, Harry'nin yağmurdan duyamadığı bir şeyler mırıldandı. "Neydi o?"

"Kıskandım, tamam

mı?" "Kıskandın mı...?"

Neyi kıskandın?"

Draco'nun sesi hâlâ yumuşaktı ama tereddüt etmedi. "Senden. Ünlü biriydin. İnsanlar senin güçlü olduğunu söylüyordu. Herkes senin hakkında konuşurdu. Senin kim olduğunu bilmediğim bir zamanı hatırlamıyorum. Yemin ederim, babam benim hakkımda konuştuğundan daha çok senin hakkında konuşurdu. Ya da benimle. Sende istediğim tek şey vardı ve sen bunu bile bilmiyordun: babamın ilgisi."

Harry boş gözlerle fırtınanın son gri gölgelerine baktı. "Bütün bunları hiç istemedim. Hiçbirini."

Draco homurdandı. "Bunu şimdi biliyorum, ama bunun bir önemi yoktu. O hâlâ *sendeydi*. Ve bende yoktu. Aslında seninle arkadaş olmak istiyordum çünkü sen ünlüydün ve benim istediğim her şeye sahiptin. Eğer seni elde etmeyi başarırısam, belki ben de istediğime sahip olabilirdim. On bir yaşındaki bir çocuğun mantığını sevmiyor musun? Ben de herkes gibi senin de beni teklifi kabul edecek kadar etkileyici bulacağını düşündüm. Sen ünlüydün, ben zengindim, ikimiz de eski soydan geliyorduk. Bunun kesin bir şey olduğunu düşündüm."

"Ben 'eski kan'dan değilim. Annem Muggle doğumluydu."

"Fark etmezdi. Soyadın benimki kadar eski ve şöhretin geri kalanını telafi etti." Kuru kuru güldü. "Ne hissettirdiğini hayal bile edemezsin."

Mesela. Harry Potter tarafından küçümsendim, bir Weasley tarafından alt edildim ve babam tarafından aşağılandım çünkü kendimi bu tür küçük çekişmelerden bile uzak tutamadım."

"Yol boyunca sorunu çözmek için pek bir şey yapmadınız."

Draco homurtu ile sert bir kahkaha arasında bir ses çıkardı. "Malfoylar kin tutmalarıyla ünlüdür."

Harry usulca, "Bunu atlattığına sevindim," dedi.

"Ne diyebilirim ki? Çok ikna edicisin." Draco durakladı. "Benim sıram. Bugün neden benden uzaklaşmaya devam ettin? Güvende olmak için benden kısa bir mesafede kalman gerektiğini gayet iyi bildiğin halde?"

Harry istemedi de olsa gülümsediğini hissetti. "Hadi ama Draco. Sen bile bunu anlayacak kadar zekisin."

"Eğlendir beni."

"Beni takip *edeceğinden* emin olmak istedim. Çok ileri gitmeme izin verip vermeyeceğin kadar basit bir seçim söz konusu olduğunda benimle kalacağına ."

"Neden risk alıyorsun?"

Harry'nin ağız kaşlarını çattı. soru buydu, ilk soru değil. Draco *ne* yaptığını gayet iyi biliyordu, ama Harry'nin kendisi bile bunu *neden* yaptığını tam olarak anlayamıyordu. Alması gereken bir risk değildi, hatta gerçekten almak *istediği* bir risk bile değildi, ama denemek zorundaydı. Karanlığa baktı, dizlerini göğsüne çekti ve düşünürken kollarını bacaklarına doladı.

"Çünkü sonunda o kadar kolay olmayacak," dedi Harry yavaşça, yüksek sesle söylerken bile açıklamayı hissediyordu. Sağ elini sol elinin üzerine koyup sıktı ve dizlerini Harry'ye yaklaştırdı.

kendisi. "Bir hafta yürüdükten sonra ne olacak? İki hafta mı? Hogwarts'a dönmemiz ne kadar sürerse sürsün? Eğer şimdi stresliysen, sıcak yemeğini, sıcak yatağını ve akan suyunu bulamayalı günler ya da haftalar olduğunda ne olacak? Ve Voldemort taciz etmeye devam ederse daha da kötü olacak, ki bunu söylemekten nefret ediyorum, oldukça muhtemel görünüyor. Şu anda hayatım için sana güvenmek zorundayım ve bunun o kadar farkındayım ki bunu düşünmek beni neredeyse hasta ediyor. Sözüne sadık kalıp kalmayacağını görmem gerekiyordu. Sana inanmak istedim ama bekleyip bir hafta içinde zor yoldan öğrenme riskini almaktansa şimdi kendim görmeliydim."

Uzun bir duraklama oldu, sonra Draco'nun sesi yağmurun altında alçak ve sessiz, Harry'ye daha önce olduğundan daha yakın geliyordu. "Ya yanılmış olsaydın?"

Harry cevap vermek için ağzını açtı, ama kendini hafifçe titrerken buldu ve sesinin çatlamasından korktu. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Sana güvenmiştim. Sadece güvenimin yersiz olup olmadığından emin olmam gerekiyordu."

"Peki ya senin

sonucun?" "Sana hâlâ

güveniyorum."

Bunu basit bir ifadeden başka bir şey olarak söylememiştii, ama kendi sözleri kulaklarına ulaştığında, garip hissettiler, sanki tam kalbine doğru çınıyorlardı. Ürperdi ve ellerini birbirine daha sıkı kenetlemeye başladı, içine işleyen tuhaf ürpertiden korunmak için dizlerini kendine doğru çekmeye çalıştı, sonra durdu. Karanlıkta gözlerini kocaman açarak ellerini birbirinden ayırdı, sonra sağ elinin parmaklarını sol elinin arkasındaki kabarık, kabarık yara izlerinin üzerinde gezdirdi. Bir önceki yıl gözaltında her gün yazdığı kelimeler. Draco'nun "Kara büyü" dediği sözcükler. Harry yine ürperdi.

Bunun doğru olduğunu inkâr edemezdi; bir açıdan Draco'ya gerçekten güveniyordu. Elinin arkasındaki yara izleri gerçeği doğrulamasa bile, yine de bilirdi. Onları getireceğine dair verdiği söze güvenmişti.

İkisinin de eve sağ salim döneceğine, yaptığı fedakârlıklara güveniyordu. Aslında Draco'ya hayatı pahasına güvenmişti. Geçmiş deneyimlerine dayanarak güven duymanın en akıllıca yol olduğundan değil ama güven duymuştu ve doğru hissettiriyordu.

Ve Draco'nun onu eve canlı getireceğine güveniyordu.

Harry ellerini birbirinden tamamen ayırdı ve duruşunu değiştirdi. Bu sırada Draco'ya biraz daha yaklaştı. Hava soğumaya başlamıştı ve sırt sırta otururken kurdukları temas iyi gelmişti. Kendisi de yeniden fiziksel temasa geçecek değildi.

"Benim sıram," dedi Harry usulca. Draco'nun oturduğu tarafa baktı, gerçi hava artık işe yarar bir şey göremeyecek kadar karanlıktı, ama Draco'nun başıyla onayladığını düşündü. "Ölümden korkuyor musun?"

Draco'nun dönüp ona baktığını hissetti. "Bu nasıl bir soru böyle?"

Harry karanlığa doğru omuz silkti. "Sadece dürüst biri. Uzun etrafım ölümlle çevrili, ama bu konuda pek konuşmuyorum. O yüzden sormak istedim. Sen de öyle misin?"

Uzun bir an boyunca tek ses yağmur ve rüzgârdı. Harry bir gök gürültüsü duymuş olabileceğini düşündü, ama bunun sadece hayal gücü olduğuna karar verdi.

Draco konuşmadan önce yumuşak bir ses çıkardı. "Evet, korkuyorum." Bir duraklama daha oldu, bu sefer daha kısıydı. "Sen korkuyor musun?"

Harry çoğunlukla kendi kendine başını salladı. "Elbette. Ama... Sanırım daha çok korktuğum şeyler var."

"Örneğin...?"

"Voldemort'a kaybetmek. Kazanmasına izin vermek. Arkadaşlarımla ölümünü izlemek. Sanırım... Sanırım en çok yalnız kalmaktan korkuyorum."

"Gerçekten mi?" Draco'nun yanıtı inançsızlıkla doluydu.

Harry sert bir kıkırdamaya zorladı. "Hayatımın büyük bölümünde oldukça bağımsız oldum. Gençken kendime güvenmek zorundaydım, çünkü hiç arkadaşım yoktu. En azından Dudley'nin mümkün olduğunca çabuk korkutup kaçırmayacağından emin olduğu bir arkadaşım yoktu. Hogwarts'a gittim ve birdenbire beni önemseyen insanlar oldu. Çok farklıydı ve alışmam biraz zaman aldı ama hoşuma gitti. Tekrar yalnız kalmak sanmıyorum. Burası... her şeyden ve herkesten çok uzakta, çok güzel... ama çok izole."

Gece havası birden çok daha soğuk göründü ve Harry ayaklarını kendine doğru çekip kollarını dizlerine dolayarak titremesini önlemeye çalıştı. Etrafında yağmur ve karanlıktan başka hiçbir şey yokken kendini gerçekten yalnız hissediyordu, ama Draco'ya bu konuda daha fazla bir şey söyleyecek hali yoktu.

Harry gözlerini kapadı ve beklenmedik bir şekilde Gryffindor ortak salonuna döndüğünü hayal etti. Ron ve Hermione kilometrelerce uzaktaydı, ama haftalardır kayıp olan Ron'un aniden ortaya çıkmasına şaşırılmış yüzlerini görebiliyordu. Ron ağzı hayretle açılmış, çilli bir balığa benziyordu. Rüya görmediğinden emin için birkaç kez gözlerini kırptırırdı. *Ha... Harry? Sen... sen geri döndün!* Hermione tereddüt bile etmedi ve Harry, Hermione onu kaburgalarını kıran bir kucaklamayla yakaladığında kendini gür saçlarla dolu bir yüzle buldu. *Harry! Harry! Yaşıyorsun! Ama öyle olacağını biliyordum! Sen inanılmaz bir büyücüsün, gerçekten . Kaçacağını , oh, biliyordum! Nasıl yaptın bunu?! Ron, ağzını kapat, balık gibi görünüyorsun. Harry, otur, çok yorulmuş olmalısın. Şimdi bana her şeyi anlat!*

Harry gözlerini kırptırırdı ve gözlerinin kenarından ılık ve ıslak bir şeyin sızdığını fark etti. Draco'nun yüzünü göremeyeceği kadar karanlık olduğu için zihinsel olarak kadere şükretti.

"İyi misin, Harry?"

Harry'nin gözleri irileşti ve Draco'ya doğru döndü, ama o kadar karanlıktı ki Draco'nun ne tarafa baktığını bile göremedi. Elbette

Draco onun yüzündeki stresi göremiyor muydu? Harry boğazındaki sıkıntıyı için yutkundu.

"Ben iyiyim."

Draco şüpheli bir ses çıkardı. Harry onun başka bir şey söylemesini bekledi, aniden bir ses duymaya ihtiyacı vardı, Draco'nunki bile olsa, sadece *birinin* orada olduğuna dair onu rahatlatmak için. Yalnız olmadığını bilmek için. Ama Draco konuşmadı.

Harry başını eğdi ve bir sürtünme sesi duyduğunda tekrar arkasını dönmeye başladı. Sonra yumuşak bir şeyin omuzlarına hafifçe düştüğünü hissetti.

Draco ona doğru kaydı ve pelerininin yarısını Harry'nin etrafına sardı. Harry şaşkınlıkla donakalırken Draco yerleşip pelerini ayarladı ve Harry'yi sıcak tutmaya yetecek kadar kumaşın etrafına dolandığından emin oldu. Draco durduğunda omuz omuza oturuyor, hafifçe birbirlerine yaslanıyorlardı.

Harry kırıdamaya korkuyordu, Draco'nun cüretkârlığı karşısında afallamıştı. Minnettar olmadığından değil - gerçekten rahatlatıcıydı - ama ne yapması gerekiyordu? Arka arkaya oturmak farklıydı: bir şekilde daha mesafeliydi. Bu ise... yakın hissettiriyordu.

"Pelerini sonuna kadar sarar mısın, Harry?" Draco yumuşak bir sesle sordu, sesi Harry'nin kulağına ürkütücü derecede yakındı. "Burası soğumaya başladı, biliyorsun."

Harry nasıl hareket ettiğinden pek emin olmasa da başını salladı ve çok geçmeden pelerini bacaklarının ve gövdesinin etrafına sıkıca sararak Draco'nun yarısıyla örtüştürdü. Harry birkaç uzun an boyunca nefes almaya bile cesaret edemedi, Draco'yu iteceği korkusuyla tüm dikkatini hareket etmemeye verdi. Bu kesinlikle beklenmedik bir rahatlıktı ama yine de bir rahatlıktı.

"Sana saldırmaya çalışmıyorum Harry, sadece donmamaya çalışıyorum."

Harry rahatlamaya çalışırken, "Ah... doğru... özür dilerim," diye mırıldandı. Ancak, pelerinin altındaki boşluğu sıcaklık doldurmaya başladığında neredeyse hiç kıpırdamadı. O ana kadar havanın ne kadar soğuk olduğunu fark etmemişti.

"Ayrıca," diye devam etti Draco birden, sanki hiç duraklamamış gibi, "ben de yalnız kalmayı sevmiyorum."

Harry o anda tamamen kendi vücuduna odaklanmayı bırakıp Draco'nun da en az onun kadar sert oturduğunu fark etti. Kendi gerginliğinin biraz azaldığını hisseden Harry omzuyla Draco'yu yana iterken gülmesine izin verdi. "Merak etme, Draco. Kimseye söylemeyeceğim. İtibarını mahvetmek istemem."

Draco tekrar dik oturdu ve Harry'yi hafifçe geriye itti. "İtibar mı? Sen neden bahsediyorsun, Potter?"

"Kimseye ihtiyacı olmayan, cesur ve bağımsız büyük, sert adam... ah bekle, boş ver. Neredeyse birinci sınıftaki Karanlık Orman olayını unutuyordum. Bir kız gibi çığlık atmıştın."

Harry hızla eğildi, ama yine de Draco'nun onu sertçe itmesini engelleyemedi. Şimdi açıkça gülerek onu itti ve Draco'nun da gerçekten güldüğünü duyunca ödüllendirildi.

"Hey, en azından etrafta dolaşacak kadar aptal değildim. Tüm o Gryffindor aptallığı... şey... cesaret olayı."

"Tabii... nasıl ," diye mırıldandı Harry, bir kez daha Draco'yla omuz omuza vererek otururken. Bu sefer en ufak bir rahatsızlık hissetmiyordu. İçini çekti, sonra esnedi. "Sanırım biraz uyumamız gerekiyor."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye cevap verdi kolaylıkla. "Yarın kat etmemiz gereken çok yol var."

"Evet," dedi Harry, ama . Draco da öyle.

Birkaç dakika boyunca kıpırdamadan oturdular, yağan yağmuru, rüzgârda eğilen ağaçların iniltisini ve Harry'nin artık gök gürültüsü olduğundan emin olduğu uzak gümbürtüleri dinlediler. Hiçliğin ortasında, fırtınanın ortasında olmalarına, karanlıktan ve Görünmezlik Pelerini'nden başka bir şeyle gizlenmemelerine rağmen, Harry kendini güvende hissediyordu. Sıcaktı, kuruydu ve kesinlikle yalnız değildi. Ve evet, Draco'ya güveniyordu. Bu o kadar da tuhaf görünmüyordu.

Harry, geçmişte işler farklı olsaydı, Draco'yu... kesinlikle korkunç bulmayabilirdi, diye düşündü. Şimdi, Draco'nun arkadaşlığı neredeyse hoş görünüyordu. En azından ilginç biriydi. Şaşırtıcı derecede samimiydi. Ve artık yumuşadığına göre, Draco gerçekten de o kadar kötü bir yol arkadaşı değildi. Neredeyse bir arkadaş gibiydi, oysa bir yıl önce, hatta bir hafta önce, Harry bir odada Draco Malfoy'la olmaktansa Voldemort'la yalnız kalmayı tercih edebilirdi.

Harry bu düşünceyle derin bir iç çekti. Voldemort ikisinin peşini bırakmayacaktı ve Draco'nun önünde kesinlikle kolay bir yol yoktu. Yine de, eğer Draco bocalarsa, Harry sessizce Draco'ya yardım etmek için orada olacağına söz verdi. Ne de olsa artık aynı takımdaydılar. Ortak bir düşmanları ve ortak bir hedefleri vardı. Harry eve dönmek istiyorsa hâlâ Draco'ya güvenmek zorundaydı ve eğer Draco'nun Harry'ye manevi destek vermesi gerekiyorsa, Harry de bunu yapacaktı. Draco zaten sahip olduğu her şeyi vermişti.

Harry'nin hayal gücünden kaynaklanıyor olabilirdi, ama soğuk bir rüzgârın pelerini ve hatta tenini delip geçtiğini hissetti. Derin derin titredi ve pelerini omuzlarında daha da sıkı.

"var?" Draco'nun sesi karanlığı yararak geldi. "Sadece düşünüyorum. Çok fazla düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

Harry ağzını açtı ama kısa kesti. Bütün bu düşüncelerini Draco'yla paylaşamayacağını çok iyi bildiği için sadece başını eğip, "Ev," dedi.

"Mmm."

Harry aniden boynuna sıcak ve yumuşak bir şeyin dolandığını hissetti. Başladı. "da ne...?" Başka bir şey, daha ağır bir şey göğsüne hafifçe çarptı, boynundaki şeyi çekti. Sonra bir elin göğsündeki nesneye yaklaşıp birkaç kez okşadığını hissetti.

"Bunu şimdilik sakla, Harry."

"Ne...?" Harry uzanıp göğsünde asılı duran şeyi yakaladı. Zifiri karanlıkta bile eski bir Muggle pusulasının şeklini tanıdı. Mislocator. "Draco, neden -"

"Bu şekilde, korkup kaçmak istesem bile yapamayacağımı anladım. Dediğin gibi... Karanlık Orman olayı." Draco usulca kıkırdadı. "Burası bir orman ve oldukça karanlık. Sadece aynı şeyi tekrarlama riskini almak istemiyorum, Tamam mı?"

"Draco... emin misin?"

"Sormak zorunda mısın? Ayrıca, çok çirkin bir şey. Kıyafetlerimle fena halde uyuyor."

Harry yüzüne sıcak bir duygunun eşlik dalgalı bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. "Evet. Tamam. Tamam. Senin için saklayacağım o zaman."

Draco'nun başını salladığını hissetti. "Güzel." Draco bir an durakladı. "pek uyumak istemiyor, ya sen?"

Harry başını salladı. "Hayır, yeniden değil." Sözü geniş bir esnemeyle kesildi. "Gerçekten," diye bitirdi.

"İyi denemeydi. Al bakalım." Draco pelerinin altından kayarak bir kez daha Harry'ye sırtını döndü. "Bana yaslan ve biraz uyu."

Harry kısa bir süre Draco'ya baktı, sonra bir esneme daha onu ele geçirdi ve arkasını dönüp sırtını Draco'ya yasladı. "Teşekkürler, peki ya sen?"

"Eninde sonunda uyuyacağıma eminim. Benim için endişelenme." Bir duraklama. "Tabii eğer aniden karanlık bir büyücü tarafından ele geçirilmezsem. Uyu."

"Ve sonra...?"

"O zaman yine de endişelenme. Büyük Harry Potter'ın bana destek olduğunu bildiğim sürece, başıma bir şey gelmeyeceğinden eminim."

Harry omuzlarındaki pelerini yeniden ayarlarken gülmek zorunda kaldı. "Tabii, ben sıradan bir iyi şans tılsımıyım. Bu yüzden nereye gitsem ölüm ve yıkım beni takip ediyor gibi görünüyor."

"Eh," dedi Draco düşünceli bir ifadeyle, "hepimiz mükemmel olamayız."

Harry yine usulca güldü ve gözlerini kapatarak tüm ağırlığıyla Draco'nun sırtına rahatça yaslandı. Draco'nun arkası sıcacıktı ve nefes alıp verişindeki eşit yükseliş ve düşüş güven vericiydi. Dışarıda fırtına şiddetle devam ediyordu, ama onlara dokunamıyordu. Harry'nin Gryffindor Kulesi'nden ayrıldığı geceden beri hissettiği en iyi şeydi bu.

İçini çekerek anının içine izin verdi ve uykuya doğru sürüklendiğini hissederken yumuşadı. "İyi geceler, Draco."

"İyi geceler, Harry," diye karşılık verdi Draco ve Harry onun gülümsediğini biliyordu.

Bir başka dönüm noktası, yolda kalmış bir çatal.

Zaman sizi bileğinizden yakalar, nereye gideceğinizi söyler.

Bu yüzden bu sınavı en iyi şekilde değerlendirin
ve nedenini sormayın. Bu bir soru değil, zamanla
öğrenilen bir ders.

Öngörülemeyen bir şey ama sonunda doğru.

Umarım hayatınızın en güzel zamanını geçirmişsinizdir.

(Green Day)

Yazarın Notları: İşte karşınızda! Şimdiye kadarki en uzun bölüm...
Düşündüğümünden neredeyse %50 daha uzun. Yazmak beni istediğim
yere götürdüğü kadar gezintiye de çıkardı. Umarım herkesin
beklentilerini karşılamıştır.

Ve unutmayın... inceleme yapmak iyi bir karmadır! ;)

Aşağıdaki satırlar George Lucas'a aittir: *"Deniyorum, gerçekten deniyorum,"* ve (başka bir deyişle) *"Sakin ol, [Leia!]... [Onu] bu kadar kızdırdığıma göre hedefe oldukça yaklaşmış olmalıyım."* İkisi de Yıldız Savaşları'ndaki Han Solo'dan alıntılar. Bana ait değil, öyleymiş gibi de davranmıyorum.

Güncellemeler, çizimler veya yayınlayabileceğim diğer kurgular hakkında ilk bildirimleri almak için yahoo grubuma katılabilirsiniz, "BeyondtheEclipse" Bulmak için yardıma ihtiyacınız olursa, bir yorumda bana sorun. Buraya bağlantı vermekte zorlanıyorum.

Üyelik herkese açıktır. Sanat çalışmalarım "Fotoğraflar" bölümünde yayınlanmaktadır. Ayrıca okuyucularımdan gelen bazı fanartlar da Dosyalar bölümünde yayınlanıyor. Rooney ve Blackbolt'a çok sevgiler, çünkü harikalar. Diğer haberlere geçelim: Son bölümün sonunda söylediğim gibi, dört aylığına uzaklara gideceğim. Çoktan gitmiş olmayı ve Ekim ayında dönmeyi bekliyordum. Gördüğünüz gibi hala buradayım. Başka biri evrak işlerimi karıştırdı ve onun yerine birkaç hafta içinde gideceğim. Hâlâ internet erişimim olacak ama internette fazla zamanım olmayacak. Beni hala Yahoo grubumda, e-posta yoluyla ya da yorum bırakarak yakalayabilirsiniz. Hepsini okuyorum ve eğer bana sormak istediğiniz sorular varsa, bunları bir yorumda sorabilirsiniz ve mutlaka yanıtlayacağım.

Her zaman olduğu gibi, beni inceleyen ve destekleyen herkese
teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım.

-Mijan

Dağlar ve Vadiler

Söz verdiğim gibi, yeni bölüm tatil telaşının hemen ardından burada. Merak edenler için, 4 aylık görevimden Noel'den sadece üç gün önce eve döndüm. Çok yoğun geçti. Ama bölüm burada!

Her zaman olduğu gibi, sadece harika bir beta olmakla kalmayıp aynı zamanda Noel tatilinin büyük bir kısmını ailesiyle birlikte bu bölüm üzerinde çalışmaya ayıracak kadar kendini adanmış olan muhteşem beta ineğim Cal'a teşekkür etmeliyim.

Ve size bu bölümü verebilmem için takıntılı fanfic'liğime nezaketle katlanan sevgilim Owk'a teşekkür ederim. Düğün tarihini belirlediğimizde hepinize haber vereceğim ;)

Ve son olarak.

Keyfini çıkarın!

&

&

Bölüm 11

Dağlar ve Vadiler

Güneş tepedeydi ve ağaçların arasından kahverengimsi yeşil bir renk yayıyordu. Gölge serin görünebilirdi ama öğle sıcağına karşı çok az koruma sağlıyordu. Gölgelik altındaki kalın yapraklar tüm esinti izlerini durdurmuş gibiydi. Sıcak, nemli hava tenimize yapıştıyordu ve vadiden çıkış görüldüğünden daha dikti. Sıcak günler, soğuk geceler ve çetin bir arazi. Zaman ve yorgunluk kaçışın heyecanını çoktan yok etmiş, onlara durumun kasvetli gerçeğinden başka bir şey bırakmamıştı: hâlâ önlerinde uzun bir yol vardı. Harry iki gün boyunca Draco'yla liderliği değiş tokuş etmişti,

Vadi yavaş yavaş batıya doğru kayarken dağlardan güneye doğru sapmak gibi acımasız bir kararı veren kişi olmak istemiyordu. Nihayet üçüncü sabah Harry telefon etmiş, bu da Draco'nun en sevdiği aktiviteyi yapmasına izin vermişti: şikâyet etmek.

Harry bir kez olsun Draco'nun şikâyet etmekte haklı olduğunu düşündü. Üç gün boyunca kesintisiz olarak yerel manzarayı izledikten sonra, Harry kendisinin de bundan bıkmaya başladığını itiraf etmek zorunda kaldı. Draco'nun bilmesine izin vereceğinden değil tabii. Yine de, Harry'nin kendi yorgunluğuna rağmen, Draco'nun ondan çok kötü durumda olduğu görülüyordu.

Harry fidan gövdelerini kullanarak kendini dik bir yokuştan yukarı çekerken derin bir iç çekti ve yüzü eforla parlayan Draco'ya baktı. Ağaçların yeşilimsi tonu Draco'nun zayıf rengini daha da kötü gösteriyordu ve gözlerinin altındaki koyu halkalar onu fiziksel olarak gibi gösteriyordu. Harry, Draco daha az yorgun olsa bile dağa tırmanmanın kolay olmayacağından şüpheleniyordu. Gerçekten de açık hava tipi değildi. Harry hâlâ tutsaklığının etkilerini hissediyordu ve yavaş bir tempoyu sürdürmeye fazlasıyla istekliydі. Bu da Draco'ya konuşmak için yeterli rüzgâr kalmasını sağlıyordu. Konuşma konusunda oldukça iyiydi, Harry'nin tahminine göre, bakış açısına bağlı olarak. Draco sonunda şikâyetlerini bitirdiğinde, ki bu bir saatin büyük bir kısmını almıştı, rastgele konulardan oluşan bitmez tükenmez gibi görünen listesine geri döndü.

"Altı yaşındayken hemşirem bana buranın kuzeyinde peri halkaları olduğunu söylemişti."

"Gerçekten mi?" Harry otomatik olarak sordu, Draco'nun ne olursa olsun detay vereceğini biliyordu. Son iki gündür bu bir alışkanlık haline gelmişti. Draco belirsiz bir büyülü şey hakkında görkemli bir açıklama yaparak söze başlıyordu. Harry sonra umursamaz bir tavır takınıyor, ama Draco büyücülük dünyasıyla ilgili bir başka büyüleyici bilgiyi açıklarken onu dikkatle dinliyordu.

Kesinlikle öğrenecek çok şey vardı; Harry'nin ezberlediği şekil değiştirme numaralarının çok ötesinde ve Hermione'nin kitaplar ve parşömenlerden oluşan dünyasından tamamen farklı şeyler. Sihirli dünyanın Harry'nin var olduğunu fark etmediği bir derinliği vardı. Bu, her şeyi önce sihir, sonra fiziksel açıdan görmekle ilgiliydi; Harry'nin büyücülük dünyasında beş yıldan fazla bir süre geçirdikten sonra bile hâlâ tam olarak kavrayamadığı bir şeydi bu. Bu bakış açısı büyüleyiciydi ve Harry kendini, şimdi asla tam olarak kavrayamayacağını bildiği şeyleri anlamak için böyle yetiştirilmiş olmayı dilerken buldu. Bazı insanların neden tüm büyücülerin ve cadıların büyücüler ve cadılar *tarafından* yetiştirilmesini bu kadar çok istediklerini ve Muggle etkilerini uzak tutma arzularını *neredeyse anlayabiliyordu*.

Neredeyse.

Hiç şimdi Draco'yu dinleyebilir ve öğrenebildiği kadarını öğrenmeye çalışabilirdi. Ayrıca konuşmak Draco'nun devam etmesini sağlıyor gibiydi.

"Bunu bana gerçekten *söyledi* ama ben Matilda'nın sadece yaşlı bir yarasa olduğunu düşünmüştüm hep. Hikâyeler anlatmayı severdi," diye açıkladı Draco bir dalın altına eğilirken. "Periler bundan daha sıcak iklimleri severler ve gerçek bir peri yüzüğünün görüldüğünü hiç duymadım. Bana sorarsanız 'peri masalları' terimi de buradan geliyor."

"Peki bunu neden gündeme getirdin?" Harry tarafsız bir şekilde sordu.

"Gerçekten bilmiyorum - kafana dikkat et - ama sanırım buradaki manzara onun tarif ettiği gibi görünüyordu ve bana hatırlattı."

"Aha!" dedi Harry başka bir alçak daldan kaçarken. "Ne?"

"Eğer manzara sana peri halkalarını düşündürüyorsa, o zaman hoşuna gitmeye başlamış olmalı." Harry sırtarak omzunun üzerinden ona bakarken Draco dalı önünden çekti.

Draco'nun ifadesi düzleşti. "şansını zorlama. Bu lanet köstebek yuvası yeter de artar bile. Bundan nefret ediyorum. 'Vadiden çıkmak zorundayız,' dedin. Neden vadi kendi yoluna girene kadar bekleyemedik ki?"

"Çünkü son baktığımda Hogwarts'a ulaşmaya çalışıyorduk," dedi Harry hafifçe. "Ve bunun için batıya değil, güneye gitmemiz gerekiyor."

"Vadi yeniden güneye dönmüş olabilir." Draco homurdandı. "Gryffindorlar. Hiç sabırları yok."

"Vadinin güneye döndüğüne dair hiçbir işaret olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Umarım şimdiden rotamızdan çok uzaklaşmamışsındır."

". " Draco bir an duraksadı, sonra somurtarak kaşlarını çatı. "Süpürgemi istiyorum."

"Pekâlâ, en iyi Çağırma Büyüsü'nü görelim ve akşam olmadan Hogwarts'ta olalım."

"Kapa çeneni, Potter," dedi Draco, ama sesi kötü niyetli değil, yorgundu. "şaka yapıyorum, Draco."

"Biliyorum. Ben de öyleydim."

Harry bir an için başını öne eğdi. Draco arada sırada o bitkin ses tonuyla bir şeyler söylüyordu. Kulağı o kadar boş geliyordu ki, Draco'nun kendi sesi gibi bile değildi, Harry'nin ürpermesine neden oluyordu. Bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu.

Küçük bir tepenin yamacındaki vadide manevra yaparken Harry Draco'yu eleştirel bir gözle izledi. Gerçekten de hiç kolay bir zaman geçirmiyordu ve Harry, her şey düşünüldüğünde oldukça dirençli olduğunu varsaydı. Artık gerçek bir görüş görmüyordu, ama Harry her gece birkaç kez Draco'nun oldukça kötü kâbuslara yakalanmış, acınası bir şekilde inleyip sızlanmasıyla uyanıyordu. Draco hiçbir ayrıntıyı hatırlayamadığını iddia etti ve Harry de bunun üzerine konuyu kapattı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Draco'nun tarafında olmak istemiyordu. İsteddiği son şey insanların onu sorularla rahatsız etmesiydi; bu yüzden bunu Draco'ya yaşatmayacaktı. Dürüst olmak gerekirse, genellikle sadece kendisinin başına gelen şeylerin Draco'nun başına gelmesini izlemek gerçekten tuhaftı. Ayrıca garip bir şekilde kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Sanki gerçekten umursuyormuş gibi. İtiraf etmeliydi ki umurundaydı. Belki de.

Yine de garipti. Ateşkeslerine, işbirliklerine, hatta her gece aynı pelerinin altında sırt sırta uyumalarına rağmen, bu neredeyse arkadaşlıkla ilgili bir şeyler pek doğru değildi. Ortada acil bir tehlike yokken, Harry bazen tam olarak yolculuk ettiğini düşünmeye başlamıştı. Doğru, Draco eski bağlılıklarından çok kararlı bir adım atmıştı. Yine de Harry'nin geliştirdiği rahatsız edici önemseme duygusu, tam olarak sarsamadığı, altta yatan bir güvensizlikle rekabet ediyordu. Draco'nun bu kadar kısa sürede sadakatinden tamamen koptuğuna bir türlü inanamıyordu.

Draco hâlâ babasına sadıktı; bunu söylemişti. Ayrıca adamdan açıkça korkuyordu. Bu Harry'yi biraz tedirgin etmişti. Sonra bir de yüzü vardı. Hâlâ Malfoy'un yüzüydü: Hogwarts'tan beri tanıdığı, dudak büken, kaşlarını çatan ve kötü niyetle sırıtan, görmezden gelinmesi imkânsız yüz. Evet, Draco gülümsüyor ve hatta gülüyordu ve bu gerçekçi görünüyordu... ama yine de yerinde değilmiş gibi hissettiriyordu. Ve son olarak, arada sırada Draco sanki Harry'den bir şey saklıyormuş gibi okunamayan bir ses tonuyla -az önce kullandığı o boş tonla- garip bir şeyler söylüyordu. Harry'yi en çok rahatsız eden de buydu.

Harry'nin durumdan duyduğu rahatsızlığa rağmen, bu konuda gerçek bir seçeneği yoktu. Ve gerçekten de Draco o kadar da nahoş biri değildi. Her şey düşünüldüğünde, oldukça iyi anlaşıyor gibiydiler. Aslında son derece iyi.

Ve belki de asıl sorun buydu. O ve Draco Malfoy'un arkadaş olmamaları *gerekiyordu*. Ama tüm niyet ve amaçlar için öyle . Bu da çok inandırıcı bir duyguydu. Bazen neredeyse iyi arkadaş olduklarını hissediyordu... çok iyi

uzun bir süre için. Bu tamamen yanlıştı ama şu anda ikisinin de ihtiyacı olan şey buydu. Şu anda hiçbir şeyi üzmenin anlamı yoktu.

"Peki," diye devam etti Harry olabildiğince rahat bir şekilde, "bana peri yüzüklerinden bahseder misin?"

Draco tiyatral bir şekilde gözlerini devirerek Harry'yi kıs kıs gülmesini gizlemeye zorladı. "Talepkârsın, değil mi?"

"Konuyu sen . Konuyu bitirmek sizin için adil olur."

"Tamam. Ama sadece nefes almak için durabilirsek. Bu tepe benim ölümüm olacak."

"Bunun geldiği yerde daha çok var."

"Evet, ama durup dinlenmezsek bir sonrakine yetişemeyeceğim."
Draco küçük bir fidanı yakaladı ve kendini bir basamak daha yukarı çekti. "Merlin aşkına, yanında ben olmadan ne yapacaksın?"

Harry Draco'nun hemen önünde durdu ve onu eleştirel bir gözle inceledi. "Şey... Sanırım benim için daha fazla bisküvi kalmış olmalı..."

"Potter!"

"Sakin ol, Draco," dedi Harry arkasını bir ağaca yaslariken. "Sanırım bir şey için sana ihtiyacım var. Yani, sen olmasan bisküvilerimi kim taşıyacak?"

Harry, seyahat paketi yüzüne önce eğilecek zaman bulamadı. Garip bir şekilde yakaladı, Draco ters ters bakarken gülüyordu.

"Ev cinleri bunun için var zaten. Eşyalarımı benim için taşımaları için," diye mırıldandı Draco. "Ve sen de benimkileri bırakmak zorunda kaldın."

"Şey," dedi Harry çuvalı karıştırırken yavaşça, "Dumbledore'a haber vermemiz gerekiyordu. Kim bilir? Dumbledore bir şekilde peşimize düşmüş olabilir. Bizi her an bulabilir ve sen de bu gece sıcak yatağında yatıyor olabilirsin." Seyahat çantasına uzandı

omzuna kadar çekmiş, kalan biftekli sandviçlerden birini arıyordu. "Peki bu şeyin içindeki yiyecekler nasıl taze kalabiliyor? Sana soracaktım ama unuttum."

Draco homurdandı. "Seninle Dumbledore hakkında tartışmaya girmeyeceğim, ama ne dersen de, ona hâlâ o kadar güvenmiyorum... hiçbir şey için. Ve paketin üzerinde yiyecek koruma tılsımı var. Biddy hazırlarken tılsımı takmış olmalı. Keşke sandviç dışında bir çeşit ana yemek de koysaydı. Belki biraz kızarmış tavuk. Eğer bu tepe beni öldürmezse, yiyeceklerimizdeki çeşitlilik eksikliği kesinlikle öldürecek."

Harry sandviçini çıkarırken yavaşça, "Aaaahaaaa," dedi.

Draco kıs kıs güldü. "Muggle'ların yiyecekleri taze tutmayı nasıl başardıklarını merak ediyorum. İmkansız olmalı... ve oldukça kötü kokuyor."

Harry, Draco'ya bir sandviç uzatırken, "Aslında... buzdolabı kullanıyorlar," dedi.

"Refrige-ne?"

Sırıltma sırası Harry'deydi. "Yiyecekleri soğuk ya da donmuş tutan, böylece bozulmalarını önleyen şu büyük kutu benzeri şeyler. Gerçi onları çalıştırmak için elektrik prizine gerekiyor, o yüzden sanırım bu ıssız yerde pek işimize yaramaz." Sandviçten büyük bir ısırık alıp ağzına attı.

"Eklecric-ne?"

Harry sandviçinin etrafında gülümsedi, yutkundu ve en temel Muggle teknolojisini açıklamaya başladı. O bitirdiğinde Draco bir kayanın üzerinde sürünen bir böceği izlemeye iyice dalmıştı ve Harry de sandviçini bitirmişti.

"Kabul etmelisin ki," diye dürtükledi Harry, "bu şeylerden bazıları oldukça zekice. Sihir yok ama bütün bunları yapmayı başarıyorlar."

Draco kayıtsızca homurdandı.

"İtiraf et, Draco. Muggle'lar oldukça zeki olabiliyor."

Draco *başını* kaldırmadan, "Tamam, belki Muggle'lar diğer eksikliklerini telafi etmek için aptallığın yeterince kuzeyindedir," diye cevap verdi.

"Evet." Harry omzundaki çantanın kayışını düzeltti.

"Ama..." Draco muzip bir ifadeyle Harry'ye baktı. "Bunu yapabilirler mi?"

Harry daha kıpırdayamadan Draco asasını üstündeki ağaca doğru savurdu. Başının üstünde ani bir *vınlama* oldu ve Harry tepki vermeden kendini boynuna kadar yaprak yığınınına gömülmüş buldu. Uzun bir süre kıpırdamadı, ona tatlı tatlı gülümseyen, masumiyet timsali Draco'ya baktı. Sonra Harry kısa bir süre başını kaldırıp tepesindeki çıplak ağaca baktı. Sonunda yol arkadaşını azarlamak için ağzını açtığı anda hapşırma krizine girdi. Bu da Draco'yu sadece güldürdü.

"Yüzündeki ifadeyi görmelisin!"

"Yemin ederim Malfoy, bunun için seni geri

alacağım." "Sen nasıl istersen, Potter."

"Beni bu boktan kurtarın diyorum," dedi Harry kesin bir ifadeyle.

"Sadece beni öldürmeyeceğine söz verersen. Zaten kanıma susamış bir büyü münyağım var. Bir başkasına gerek yok."

" *Draco...*"

"İyi. Hiç eğlenceli değilsin."

Ama konuşurken bile Draco'nun Harry'nin yüzüne yayılmak üzere olan sırıtışını bastırmaya çalıştığı belliydi. Harry, Draco'nun tuhaf bir yaramazlığı olduğunu keşfetmişti.

En rastgele zamanlarda ortaya çıkan bir çizgi; beklenmedik ama son derece keyifliydi. Draco'nun bu yönü hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve Harry itiraf etmek zorundaydı, böyle Şeyler ona gerçekten arkadaş olduklarını hissettiriyordu. Bu çok doğaldı ve Harry bu konuda ne düşündüğünden pek emin değildi.

Birkaç dakika sonra tekrar harekete geçmiŐlerdi, bu sefer Draco nden gidiyordu. Harry yürürken hl giysilerinden yapraklar çıkartıyordu.

"Belki bu üstünden Hogwarts'ı uzaktan görebiliriz," dedi Draco düşünceli bir sesle. "Yani, Kuzey Kulesi gerçekten çok yüksek, değil mi?"

"O kadar uzun değil,

sanmıyorum." "Oh."

Birkaç dakika daha geçti.

"Harry... Dumbledore'un bizi bulacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Harry bunu dikkatle düşündü. "Bunu yapana kadar pes edeceğini sanmıyorum."

"Oh."

"Bisküvilerin bitmesinden mi korkuyorsun?" Harry hafifçe, ama Draco'nun endiŐelenebileceęi herhangi bir Şey için konuşmayı açtığını anlamasını sağlayacak bir Şekilde sordu. Draco bir kez bile arkasına bakmadan metanetle yürümeye devam ederken Harry bekledi.

Sonunda, çıtırdayan yaprakların arasından zar zor duyulabilecek bir sesle, "Hayır," dedi Draco.

Harry, Draco'nun sesinin alt tonunu duyunca yüzünü buruşturdu. "Sadece dört gündür yoldayız -"

"Dört buçuk. Neredeyse beş."

"Tamam, neredeyse beş. Yani ya Dumbledore bizi bulur ya da oraya yürüyerek gideriz. Hiç sorun değil. Tabii derse geç kalmaktan , ama eğer durum buysa, muhtemelen geç kaldığımız için evlerimizin puanlarını çoktan batırmışızdır."

Bunun üzerine Draco gözle görülür bir şekilde irkildi. Harry şaşkınlıkla başını eğdi. Bu Harry'nin Draco'nun ne sakladığını merak etmesine neden olan tuhaf şeylerden biriydi. Zamandan her bahsediş Draco'da garip bir tepkiye neden oluyor gibiydi. Sanki acelesi vardı, ama bunu belli etmek istemiyordu. Elbette ikisi de eve gitmek istiyordu, ama Draco çok garip davranıyordu. Harry Draco'nun tuhaf tepkisini anlamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki alçak bir dala yüzüstü çarptı.

"OUCH!" Alnını tutarak sendeledi.

Draco şaşkın bir ifadeyle arkasına baktı. "Koleksiyona bir yara izi daha mı ekliyorsun?"

"Kapa çenenini, Malfoy."

"Öpmemi ve daha iyi yapmamı ister misin?"

Harry'nin midesi rahatsız edici bir şekilde bulandı. "Hayır," dedi soğuk bir sesle ve alnını ovuşturmayı bıraktı.

Draco başını salladı, yüzü okunmaz hale gelmişti ve yürüdüğü yere bakmaya geri döndü. Harry alnında hızla oluşan yumruyu tekrar ovuşturdu.

"Bu arada Harry... yara izin son zamanlarda hiç acıyor mu? Yani... Kim Olduğunu-Bilirsin-Kim olduğunda acıdığını söylemiştin-"

"Voldemort."

" - kızgın. Öyle miydi? Yoksa rüyalar mı? Eskiden ondan rüyalar duymuştum."

Harry cevap vermek için ağzını açtı, ama kendini tutup kaşlarını çattı. "Aslında hayır. O ilk geceden beri hiç acımadı. Neden?"

Draco arkasına bakmadan başını salladı. "Sadece merak ettim."

Harry Draco'nun ne istediğini anlamaya çalıştı. "Belki de Mislocator onu bir şekilde engelliyordur...?"

"Bunu bir düşün, Harry. Eğer bu doğru olsaydı, o zaman bana ulaşamazdı."

"Oh... Şey... belki de mesafeden dolayıdır. Gittikçe uzaklaşıyoruz."

"Potter, konuşmadan önce düşünüyor musun?" Draco kısa bir an için omzunun üzerinden geriye bakarak tersledi.

"Evet! Anlamaya çalışıyorum -"

"O zaman canının yanmasına neyin sebep olduğunu düşün. Bana kendiniz söylediniz."

Harry ağzı bir karış açık, kısa bir süre durdu. İşte buradaydı, Draco Malfoy tarafından kendi yara izi hakkında azarlanıyordu. *Yara izi.* İçini çekti ve tekrar yürümeye başladı. "Voldemort kızdığında ya da _"

"İşte cevabın, dahi."

"Voldemort'un kızgın olmadığını mı söylüyorsun?" Harry bir dalı kenara iterken tersledi. "Bu çok saçma. Eminim kaçışımıza en az ilk gece olduğu kadar öfkelenmiştir ve ne kadar öfkeli bize belli etmiyordur. Zamanını bekliyor. Muhtemelen güveninizi sarsmaya çalışıyor. Ya da kafamızı karıştırmak için."

Draco başını salladı. "Boş ver, Harry. Belki de sadece paranoyağımdır." Omuzları çöktü. "Ve yorgun. Belki de haklısındır ve Dumbledore bizi bulacaktır. Yaşlı bir keçi *o/*sa bile." Sesinde kötü niyet yoktu. Hatta neredeyse Harry'nin nefret ettiği o boş tona dönüşüyordu.

Harry kaşlarını çatarak Draco'ya bakmaya çalıştı, ama sadece yorgun bir gülümsemeyle yetindi. Draco'nun esrarengiz davranışlarından endişelenmeye ve biraz da sinirlenmeye başlamış olsa da, Draco'nun alaycı espri anlayışının onu nasıl etkilediğini fark etmekten kendini alamıyordu. Garip bir şekilde

takdir etmeye başlamıştı. Hatta hoşuna bile gidiyordu. Hermione sadece ters davrandığında ve onu hafta sonu çalışmaya zorlamaya çalıştığında alaycı davranıyordu. Ron... Harry alaycılık kavramının Ron'un aklından tamamen çıkıp çıkmadığını merak ediyordu.

Harry içini çekti ve sırtışı yerini belli belirsiz bir kaş çatmaya bıraktı. *Ron ve Hermione*. Arkadaşlarını tekrar görecekti. Hiçbir nükte, şaka ve zekice iğneleme en iyi arkadaşlarının yerini tutamazdı, ama onları düşünmek sadece daha fazla acı veriyordu. Yalnızlığı kulaklarından atabilecekmiş gibi başını ve tekrar Draco'ya baktı.

"Yani... nefes aldın. Bana peri yüzüklerinden bahseder

misin?" &

Görünüşe bakılırsa peri yüzükleri hem büyücülük dünyasında hem de Draco'yu çok şaşırtan bir şekilde Muggle dünyasında efsane olan şeylerden biriydi. Büyücüler neyin gerçek olduğuna karar vermekte yeterince zorlandıkları için, Muggle'ların böyle şeyler hakkında nasıl bir şey bildiklerini ancak tahmin edebilirdi. Hiçbir zaman güvenilir bir gözlem olmamıştı. Yine de, var olan resmi olmayan raporlara bakılırsa, pek çok ilginç teori vardı.

"Şey," dedi Draco yavaşça, "açık alanlarda ya da su yakınlarında ve sadece geceleri oluşmaları gerekiyor. Tek bir çemberde yüzlerce perinin aynı anda, yerin hemen üzerinde yavaş bir dansla uçtuğunu söylerler."

Harry omzundaki seyahat çantasını düzeltirken hafifçe, "Oldukça etkileyici olmalı," dedi.

"Eğer gerçekse, eminim öyledir," dedi Draco, hüzünlü görünmemeye çalışarak.

"O zaman hiç göremeyecek olmamız çok kötü."

Draco, Harry'nin bu rahat tavırları karşısında hafif bir kızgınlık hissetti. Matilda ona bu fenomeni masal olarak anlattığından beri bir peri yüzüğü görmek istiyordu. "Şey, kesinlikle asla göremeyeceksin

Çünkü onların gerçek olduğunu düşünmüyorsunuz, bu yüzden endişelenmenize gerek yok."

Harry garip bir gülümsemeyle ona baktı. "Onların gerçek olduğunu düşünüyorsun."

"Peki ya yaparsam?" Draco endişeyle yutkundu. Çoğu cadı ve büyücü Hogwarts'a gitmeden çok önce böyle saçmalıklardan bahsetmeyi bırakmıştı, ama Harry onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden gülmesi için bir neden yoktu. Öyle mi?

"Peki, eğer kimse görmediyse -"

"Harry, 'resmi olarak' güvenilir bir şekilde görülmemiş olmaları onları kimsenin görmediği anlamına gelmez," dedi Draco kesin bir ifadeyle. "Onları rapor eden insanlar hiçbir zaman kanıt bulamadılar, bu yüzden Bakanlık raporları onaylamıyor."

"Sanki gerçek olmalarını diliyormuşsun gibi konuşuyorsun." Harry'nin sesinde bu kez tını vardı; umutluydu.

"Kim istemez ki?" Draco ağzından kaçırdı. "İnanılmaz olmaları gerekiyor. Bazı insanlar bir peri yüzüğünün içinde olmanın içindeki duyguları ya da düşünceleri ortaya çıkardığını ve sizi alıp götürdüğünü söyler, neredeyse sihirle sarhoş olmak gibi."

Harry konuşurken onu dikkatle izliyordu ve yüzündeki düşünceli ifadeden Draco onun bunu ciddi ciddi düşündüğünü anlayabiliyordu. Sonra bu bakış hemen yorgun bir sırıtışla örtüldü. "Heh... Şu anda sert bir içki iyi giderdi."

"İşte *bu* komik olurdu. Aynı anda iki efsanevi görüntü: peri yüzükleri ve sarhoş Harry Potter."

"Bahse girerim hafif sikletsindir, Malfoy."

Draco hızla boğazını temizledi. "Ee, dediğim gibi... başka şeyler... hmm..." O güne kadar rastgele yaptığı herhangi bir şeyi hızlıca düşündü.

peri halkaları hakkında bir şeyler duymuş. Yüzüne ani bir gülümseme yayıldı. "Bazı insanlar bakire olmadığın sürece bir tanesine yaklaşamayacağını söylüyor. Sanırım hâlâ bir şansın var, Potter."

"O zaman ikimizi de ilgilendiriyor, değil mi?" Harry gülerek söyledi.

Draco bir kez öksürdü. "Evet, şey..."

"Ha! Az önce itiraf !"

Draco'nun yüzü düştü.

"Kahretsin!"

"Sorun değil, Draco. Kimseye söylemeyeceğim... ama eğer şantaj yapmam gerekirse -"

"Potter!"

Peri halkaları hakkındaki tartışma elfler ve cüceler hakkında konuşmaya yol açtı. Draco, Harry'nin bilgisindeki her boşluğu son derece eğlenceli buluyordu. Harry'nin hafızasından rastgele tılsımlar ve şekil değiştirmeler çıkardığı doğrudu ve bu o an için oldukça etkileyiciydi... Draco etkilendiğini asla kabul etmeyecekti... ama Draco'nun kanıksadığı ne kadar çok şeyin Harry tarafından tamamen bilinmiyor olması şaşırtıcıydı. Görünüşe göre sadece Kuzey Avrupa'da dört elf ırkı ve en az on bir tür cüce olduğu hakkında hiçbir fikri , gerçi bütün cücelerin sıradan haşereler olarak görüldüğünü şaşırmış gibi görünmüyordu.

Can sıkıcı küçük böcekler, cüceler, demişti dalgınca parmağına masaj yaparak.

Bu noktadan sonra sohbet ormanda bulunan çeşitli yaratıklara kaydı ve Draco bir kez daha kendini çaresizce bilgi eksikliği çektiği bir konuda takılıp kalmış buldu: tehlikeli ya da ölümcül büyülü yaratıklar. Neredeyse o koca sersem Hagrid'e biraz kulak vermiş olmayı dileyecekti. Yine de garipti; Draco'nun bilgisinde nereden bir boşluk varsa, Harry onu doldurabiliyor gibiydi. Sanki deneyimleri ve bilgileri birbirlerini tamamlıyordu; birbirlerinin

Birlikte ayrı ayrı olduklarından daha güçlüydüler. Draco bu gerçeğin üzerinde durmak istemiyordu ama iyi bir takım olduklarını da kabul etmek zorundaydı.

Olabilir.

İyi bir takım oldukları düşüncesi Draco'yu rahatsız ediyordu. Keyifliydi. Eğlenceliydi. Harry aslında iyi bir yol arkadaşıydı. Ve işte bu yüzden her şey yanılttı. Böyle olmamaları *gerekliyordu*. Ve bu arada Draco'nun eski bağlılıkları kilometrelerce uzanan sefil bir arazinin ardında kalmıştı. Geriye döneceğinden ya da dönebileceğinden değil. Kendini korumak için elbette. Ama babası ve annesi... onları bir daha asla göremeyeceğini biliyordu ve bu gerçek midesinin çukuruna büyük bir kaya gibi oturmuştu.

Daha da kötüsü, babası ona asla saygı duymayacaktı. Bunlar, eylemlerinin önceden düşünmediği sonuçlarıydı.

Özünde, Harry Potter için ailesini takas etmişti. O zamanlar tek seçenek bu gibi görünüyordu. Doğru karar olmalıydı; yanıltıyor *olamazdı*. Yaşadığı onca şeyden sonra değil. Ve eğer bu durumla tekrar yüzleşmek zorunda kalırsa, aynı seçimi yapacağını biliyordu. Onu en çok rahatsız eden şey bunu *neden* yaptığıydı. İşin aslına bakılırsa, evet, Harry'nin kararıyla bir ilgisi vardı (tam olarak ne olduğundan emin olmasa da) ve evet, Karanlık Lord'un kuklası olmak istemediğine karar vermişti, ama çoğunlukla korktuğu için gitmişti. Bir şey yapmak için iyi bir sebep değildi. Aslında, berbat bir nedendi.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi bir de durumun umutsuzluğu vardı. Hâlâ yakalanabilirlerdi. Ve yakalanmasalar bile, Harry için çok geç olabilirdi.

Draco bu düşünce karşısında başını salladı. Yaşadıkları her sessiz anda Draco bir karşı lanet olasılığını düşünmüş, sadece kendini hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunu yapamazdı. Snape yapabilirdi. Belki Dumbledore. Ama her ne kadar İksir'deki yetenekleriyle gurur duysa da, Draco hâlâ sadece bir öğrenci olduğunu biliyordu. Ve onun eksikliği

özüm bunun kanıtıydı. Ve her şeyin ötesinde, Harry'ye hâlâ söylememiştı.

Draco iç çekerek bu düşünce zincirini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Buradaki ormanda ne tür şeyler olduğunu düşünüyorsun?" Draco ses tonunu hafif tutmaya çalışarak sordu. "Yani, geceleri yaratıkların hareket ettiğini duyuyoruz, ama bize yaklaşmadılar. Sence bunun bir nedeni var mı?"

"Çünkü kötü kokuyorsun," dedi Harry o kadar ciddi bir sesle ki Draco Harry'nin sırtıttığını fark etmeden önce yanaklarında bir sıcaklık hissetti.

"Göt herif. Hayır, cidden, bir nedeni olmalı." Draco kendini kayalık bir çıkıntının üzerinden yukarı çekerken homurdandı. "Hayvanlar kana susamış, akılsız şeylerdir ve dişlerini benim gibi lezzetli bir lokmaya geçirmekten başka bir şey istemezler. Basit, büyülü olmayanlar bile, her ne kadar beni tüm ince özelliklerim için takdir etmeyecek da. Ancak sen... Kendini güvende hissetmene şaşmamalı. Muhtemelen çok kalınsın."

"Draco, ancak sen yenme daha yüksek olmasında bir tür erdem bulabilirsin."

"Kıskançlık yapma, ah telli olan."

Harry düşünceli bir ses tonuyla, "Madem bu kadar sulusun," dedi, "ve sürüdeki yemek çeşitliliği sıkıcı olmaya başladı, belki seni de menüye ekleyebilirim. Kızarmış Draco."

"Potter, sen hasta bir piçsin." "Tek

gözün açık uyu, Malfoy."

Draco hoşnutsuzlukla homurdandı ve konuyu değiştirdi. Belki güneşte fazla kalmışlardı ya da yeterince uyumamışlardı, ama "Draco'yu kızartma" fikri birçok açıdan çok tuhaftı. Harry için bile. "Peki, hayvanların bizi gerçekten neden yalnız bıraktığını düşünüyorsun?"

Bir an için sessizlik oldu, nefes alıp vermeler ve ölü yaprak ve çalılarının çıtırtısı dışında.

"Belki de büyüden kaçınıyorlardır... yani büyülü olmayan yaratıklardan. Sihirli yaratıkların genellikle Muggle'lardan kaçınması gibi, bu da onları itiyor olabilir."

Draco bunu düşündü. "Eğer bu doğruysa, büyülü olmayan yaratıklara karşı güvendeyiz demektir, ama ya büyülü olanlar? Ya Hagrid'in büst dipli şişlerinden karşılaşsak?"

"Büst... ne? Patlama Sonlu Skrewt'lar mı?"

Draco dişlerini sıkıp başını salladı, ama Harry güldüğünde kendini daha da sinirlenmiş buldu.

"Yapmayacağız. Onlar bir melezdi. Hagrid onları yetiştirdi. Onları vahşi doğada bulamayız."

"Tabii... Hagrid dünyayı onlarla doldurması gerektiğine karar vermediyse."

Harry bir an düşünceli göründü. "Hayır, çünkü onlardan ayrılmaya dayanamazdı."

Bu aslında Draco' güldürmüştü ama diğer iğrenç yaratıklar aklına gelince ayıldı. "Peki ya Hinkypunklar... ya da Kırmızı ? Ya da vampirler? Ya da kurtadamlar?"

"Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinde bunların üzerinden geçmiştik. Profesör Lupin öğretmişti... ama muhtemelen sen de onu dinlemek istemedin, değil mi?"

Draco, Harry'nin sesindeki suçlayıcı ton karşısında irkildi. "*Tamam*, Potter. Ben tavsiye istedim, ders değil."

"Zamanı geldiğinde onlarla ilgileniriz." Harry bir kez ofladı. "Kurtadamlara gelince, dolunaya kadar bu konuda endişelenmemize gerek yok."

Draco neredeyse -dolunay gecesi tutulma gecesiydi- ama bu düşünceyi yuttu. "O zaman bolca vaktimiz var, değil mi?"

"Tabii," dedi Harry kolayca, yarı takla atarak bir kayaya çarpmadan hemen önce.

Draco kıs kıs güldü. "Güzel manzaran şimdi de sana çelme takıyor, öyle mi?"

Harry kaşlarını çatarak ona baktı. "Yani yorgunum. Bana yorgun olmadığını söylemeye *çalış*. Yaratıklardan bahsetmişken, belki şansımız yaver gider ve bir Hipogrif'le karşılaşırız."

O canavarlardan biriyle son karşılaşmasının ani zihinsel görüntüsüyle hazırlıksız yakalanan Draco bu kez boğuldu. "Delirdin mi sen Potter?" Arkasını döndü, neredeyse tökezliyordu. "Onların evcil hayvan olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama benim bir ölüm Keşke!"

Harry kıkırdadı, belli ki bu anı Draco'nun canını sıkacak kadar hoşuna gitmişti. "Hayır, bir Hipogrif'in bizi geri götürebileceğini düşündüm. Hogwarts." Devrilmiş bir kütüğün üzerinden tırmanırken homurdandı. "Bir süpürge sopası kadar yumuşak değil ama bundan daha hızlı."

Draco gözlerinin hissetti. "O kötü niyetli yaratıklardan biri tarafından kesildikten -neredeyse öldürüldükten- sonra mı!? Merlin'in sakalı aşkına, o canavarlardan birinin sırtında ölü bulunmamın imkânı yok."

Harry omuz silkti. "Tek yapman gereken o meşhur Malfoy cana yakınlığını biraz açmak. Şahsen, ormanın içinde sürünmektense üzerinden uçmayı tercih ederim. Özellikle de Yasak Orman'a ulaştığımızda. Eğer o yaratıklardan biriyle karşılaşacaksak, orada karşılaşacağız. Tüm yolu yürümek zorunda kalırsak, Ormanın içinde ne kadar yolculuk yapacağımızı bilmiyorum."

"Normal ormanın nerede bittiğini ve Yasak Orman'ın nerede başladığını biliyor musun?"

"Peki bunu nereden bilebilirim?"

"Bilmiyorum, Potter. Sadece soruyorum. Orada çok zaman geçiriyor gibisin." Draco derin bir nefes aldı, bir dala tutundu ve kendini bir başka keskin yokuşa çekti. "Belki bu lanet dağın tepesine ulaştığımızda onu buradan görürüz. Tabii zirveye ulaşabilirsek."

"Neredeyse geldik, biliyorsun. Burada ağaçlar gittikçe seyreliyor."

Draco gözlerini kırptırdı ve etrafına bakındı. Harry haklıydı. Ağaçlar daha kısaydı ve daha aralıklıydılar. İleride bir açıklık varmış gibi görünüyordu.

"Bahse girerim budur!" Harry haykırdı. "Zirveye kadar yarışalım."

Draco başını salladı. "İlgilenmiyorum. Zaten yorgun ve ağrılıyım. yorgun, hem ağrılı, hem de huysuz olmamı mı istiyorsun?"

"Sen de zaten huysuzsun, yani bu büyük bir kayıp olmayacak."

"Potter!"

"ama, Snitch için bir yarış gibi olacak. Geçen yıldan sonra rekabeti özledim."

"Hiç şansın yok."

Harry bunu düşündü. "Elbette, Draco. Çünkü tıpkı Quidditch'te olduğu gibi, yine de kaybedersin."

Draco daha gözünü kırpamadan Harry tepeye tırmanmaya başlamış, arkasından gelen Draco'ya yaprakları savuruyordu. "Potter! Sen... bu hiç adil değil! POTTER!"

Draco derin bir nefes aldı ve onun peşinden koşmaya başladı. Saçları gözlerine doğru savruluyor, dallar bacaklarına çarpıyor ve tek düşünebildiği Harry'nin kazağının kırmızısından gözünü ayırmamak ve daha fazla uzaklaşmadığından emin olmaktı.

Bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum, OUCH, lanet ayak parmağım! Bundan nefret ediyorum, nefret ediyorum, tepeye çıktığımızda seni öldürecekim, Potter! Bundan nefret ediyorum, nefret ediyorum.

Benim büyük ejderha yumurtam ve kanlı Merlin'in sakalı.

Eğer Draco'nun boş nefesi olsaydı, bunu yüksek sesle söylerdi. Dağın tepesinden, tüm dünya ayaklarının dibine yayılmış gibi görünüyordu. Serin bir esinti terli, tel tel saçlarını alnından geriye iterek ona uçsuz bucaksız dağların, vadilerin ve ara sıra parıldayan suların engelsiz manzarasını sunuyordu. Gökyüzü ufukta soluk bir maviydi, tam tepede daha koyu bir tona dönüşüyordu ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Çok güzeldi. Ve sonra ayak parmağındaki zonklama ve aşırı yüklenmiş ciğerlerindeki yanma ona bu tür düşüncelerin çılgınca olduğunu hatırlattı. Ama yine de...

"Ben kazandım."

Draco bir kez öksürdü ve Harry'ye baktı. Harry'nin yanakları parlak pembe bir kızarıklık içindeydi, gözleri kocaman açılmıştı ve kesilirken bile ağzı kocaman bir gülümsemeyle açıldı. Ciğerlerindeki ağrıya rağmen Draco Harry'nin coşkusu karşısında gülümsemesini zorlukla bastırabildi.

Draco'nun burnunun dibinden bir Snitch kaptığı zamanki bakışının aynısını takınmıştı. Eskiden Draco'nun suratını yumruklamak istemesine neden olurdu. Şimdi ise pek aynı görünmüyordu.

"Zaten yarışmıyordum," dedi Draco basitçe. "Yani sen kazandın. Bunun sana ne faydası var?"

"Orası artık benim dağım. Potter Dağı." "Her

neyse."

Draco gözlerini kısıp ufku taradı. Uygarlık. Güvenlik. İkisinden de bir iz yoktu. Bir parça hüznün ve yalnızlık hissetti. Babasından uzaklaştıkça ve Harry'yle daha fazla zaman geçirdikçe bu duyguların azalacağını ummuştı ama azalmamıştı. Bir kez daha, taze olarak geri döndüler. Yine de, bunun üzerinde durmanın

ona iyi gelmeyecekti. Ciğerlerindeki acıyı bastırmak için derin bir nefes almaya zorladı. "Hogwarts'tan bir iz görüyor musun? Ya da dumandan Hogsmeade?"

"İkisinden de bir iz yok. Bir dağ tarafından gizlenmiş olabilir."

"Olabilir." Draco bunun ne kadar anlamsız olduğunu bilerek parmak uçlarında durdu. Görünür ufukta hâlâ bir kasaba ya da insan izi yoktu. Uygar dünya çok uzakta görünüyordu. Omzunun üzerinden arkalarında uzanan vadiye baktı. Hiçbir fikri yoktu. Ne kadar yol aldıklarını ve daha ne kadar yol kat etmeleri gerektiğini bilmiyordu. Önlerindeki arazide yolculuğun çok hızlı olacağını düşünemiyordu. "Yüz mil ne kadar uzakta görünüyor?"

"Sana söyleyemem," dedi Harry havalı bir sesle. "Ama buradan, güzel Potter Dağı'ndan , yüz mil parkta yürüyüşten başka bir şey gibi görünmüyor."

"Sen delisin."

"Sadece kendi dağın olmadığı için kızgınsın."

"Ayaklarım ağrıyor, bacaklarım ağrıyor ve başım hızla . Sanırım senin anlamsız coşkuna alerjim var."

Harry'nin gülümsemesi yumuşadı. "Eh, bir süre yokuş aşağı ineceğiz ve sanırım şuradaki vadide bir yerde kamp kuracağız -" İşaret etti. " - bu gece."

"Sadece o kadar mı?" Draco göğsünün ortasında bir gerginlik sızısı hissetti.

"Sanırım öyle. Ormanın ne kadar sık olduğuna bak. Yolculuk yavaş. Ayrıca, öğleden sonra oldu bile." Harry başını önündeki vadiye doğru salladı. "Yola çıksak iyi olur. Sanırım aşağıda bir nehir görüyorum. Bu gece nehrin yakınında kamp kuracağız. Belki akşam yemeği için balık yakalarız."

"Ne kadar iğrenç."

Harry yokuş aşağı inmeye başlarken, "Peki," dedi. "Ben taze yiyecek alacağım, sen de bir sandviç daha alabilirsin. Sanırım fazla konserve sığır etimiz var."

"Şey... I... Pişene kadar balığa dokunmayacağım."

Harry'nin kahkahası vadide çınladı.

&

Nehrin kıyısında kamp kurduklarında güneş vadinin kenarına yaklaşıyordu. Draco her gün mümkün olduğunca ilerleme ihtiyacı ile dinlenmesi için ısrar eden ağrı ve yorgunluk arasında kaldığını hissetti. Harry de yorgun görünüyordu ve Draco konuyu çok fazla zorlarsa Harry'nin şüpheleneceğini biliyordu. Bu yüzden Draco nehrin kıyısında otururken Harry de eliyle balık tutmaya çalışıyordu. Şansı pek yaver gitmiyordu.

"Bir olta sopasını düzgün bir şekilde dönüştürememiş olman çok kötü, Harry."

"Bu bir *olta*, Draco - ugh!" Bir balık yakalamak için hamle yaptı ve yine eli boş döndü. "Ayrıca - nnynggh! - Kuzenimin izlediği bir belgeselde ayıların bunu yaptığını görmüştüm."

"Peki sen ortalama bir ayıdan daha mı zekisin?"

Harry birden öyle bir gülmeye başladı ki, ayağı bir kayaya takıldı ve suya çakıldı. Sırılsıklam bir halde kendini ayağa gülmeye devam etti.

Draco şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Neyin var senin?"

"Yok bir şey. Bu... bu bir Muggle şakasıydı," Harry kahkahalar arasında. "Zaten bilmesen anlamazdın."

Meraklı olmasına rağmen Draco, Harry'nin ima ettiği sonu gelmez Muggle şeylerinden biraz sıkılmaya başlamıştı - anlamadığı bir dünyaya açılan bulanık bir pencere gibiydi... ya da muhtemelen bir tuğla

birkaç eksik bloklı duvar. Yine de Muggle kültürü hakkında çok meraklı görünmek istemiyordu, bu yüzden arkasına yaslandı ve i çekti. "Her neyse. Bize hiç balık yakalayacak mısınız?"

"Tabii ki - ... büyük bir tane var... sadece bir saniye... daha yakın... URGH!" Bir kez daha eli boş döndü. "Kahretsin!"

Draco kısı kısı güldü. "Potter, daha kolay bir yolu var."

"Gerçekten mi?" Harry yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Ve buraya gelip bana bir olta mı ? Ayaklarını ıslatacak mısınız?"

Draco büyük bir gösterişle ayağa kalktı. "Ayaklarımı ıslatmak mı? Merlin, hayır! Harry, bir büyücü gibi düşünmüyorsun. Sana hiçbir şey gretmedim mi?" Boazını temizleyerek büyük bir gösteri yaptı, cebinden asasını çıkardı ve Harry'nin bir an önce baktığı nehrin bir kısmına nişan aldı.

" *ACCIO FISH!*"

Bir saniye sonra büyük bir nehir alabalığı Draco'nun ayaklarının dibinde çırpınıyordu. Burnunu yukarı kaldırdı. "Tamam, Harry. Balığı aldım. şimdi sen buraya gel ve pişir."

Harry bir an kıpırdamadı, ağzı hafifçe açık kalmış, gözleri hafif bir ölümcül bakışla parlıyordu. Draco kısı kısı gülse mi, yoksa güvenli bir yere mi kasa bilemedi. Sonunda Harry başını salladı ve sığlıktan dışarı sıçradı. "Lanet olası bir ateş yak Malfoy," dedi sertçe. "Bana nasıl yapılacağını hatırlatma nezaketini gösterdiğin o güzel dumansız ateşlerden birini."

"Suratını asma Harry. Herkes bir ayı kadar zeki olamaz. Gerçi saçlarınız biraz ayı postuna benziyor. Belki de -"

Ani bir *VOOOOO!* sesi duyuldu ve Draco'nun üzerindeki ağaçlardan kaya gibi düşen yapraklar onu burnuna kadar gömdü.

"Blah! P-tuey! Phfffbttt! Potter!"

"Öğrenmemi istemediğın bir uğursuzluğu bana asla gösterme," diye kendini beğenmiş bir cevap geldi.

Draco kollarını kurtardı ve yaprakları yüzünden uzaklaştırdı. Harry'ye küfretmek için ağzını açtı, ama kızgınlığına değecek bir söz bulamadı. "Sadece beni buradan çıkar ve yemeğimi pişir."

"Yanında peynir ister misin?" Harry yaprakların bir kısmını kenara itip Draco'ya ulaşmak için yığının içine dalarken sordu.

"Phfffbttt... lanet yeşillik... peynir?"

Harry uzanıp Draco'nun elini kavrarken ciddiyetle, "Evet," dedi. "Mızızlanmanla iyi giderdi."

Draco, Harry'nin sözlerini anlamadan önce yaprakların yarısını kaldırmıştı. Boştaki eliyle bir avuç yaprağı kavradı ve Harry'nin gömleğinin içine sokmak için ileri atıldı.

"Hey!" diye bağırdı Harry, Draco'nun elini bırakarak.

Draco kahkahalarla gülerek geriye doğru yığının içine düştü ve hemen bir avuç daha kapıp Harry'nin yüzüne fırlattı.

Harry onları elinin tersiyle itti ve gözlüklerinin kenarından şeytani bir sırıtışla Draco'ya baktı. "Oh, şimdi başladı!"

Gizlenmiş bir kahkahaya benzeyen bir savaş çığlığıyla Draco'nun üzerine atıldı.

&

Balık açık ateşte şişte kızarana kadar Draco giysilerindeki ve saçındaki yaprak parçalarını neredeyse tamamen temizlemişti. İç çamaşırında birkaç tane bulunca dehşete düşmüştü ve oraya nasıl geldiklerini bilmek istemiyordu. Yine de eğleneliydi. Bir sürü

bir eğlenceydi. Ve Harry'nin saçında hâlâ birkaç yaprak parçası vardı... Draco henüz ona söylemeyecekti.

Yaprak kavgaları bir yana, balık tutmanın iyi bir fikir olduğunu kabul etmek zorundaydı. Günlerdir yedikleri ilk sıcak yemektir ve aslında oldukça lezzetliydi. Gece serinlemeye başlamıştı ama küçük yeşil ateş her zamankinden daha sıcak görünüyordu ve hava kararana kadar meraklı gözlerin görebileceği kadar ışık saçmıyordu. Bu rahatlatıcı bir akşam ritüeli haline gelmişti: kamp ateşinin etrafında oturup hiçbir şey konuşmamak. Harry gerçekten de iyi bir yoldaşı. Arkadaş. Belki de.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" Draco bir lokmanın etrafında sordu. "Eskiden teyzem ve amcam için yemek yapardım, hatırladın mı?"

"Ah, doğru." Yutkundu. "Şey, bu iyi. Acaba yiyecek başka şeyler de bulabilir miyiz?" Birden daha dik oturdu. "Az önce bunu söylediğime inanamıyorum. Beni dinleyin. Sıradan bir çöpçü gibi konuşuyorum. Nasıl... nasıl..."

"Doğru mu?" Harry önerdi.

"Asla." Draco düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. "Belki de."

"Merak etmeyin. Kimseye söylemem. *Senin* de dahil bunu kendin buldun."

"Ben... oh hayır... , değil mi? Kendime nasıl izin verebildim -" Ani bir esnemeyle sözü kesildi.

"Uykulu musun?"

" de bile," dedi Draco kaşlarını çatarak. "Şimdi, benim oyuncak ayım hangi cehennemde?"

"Balık tutmak. Daha akıllıcaydı."

"Ah, o zaman sanırım henüz uyuyamam, değil mi?"

Harry gülümsedi, titreyen yeşil ışıktaki oldukça ürkütücü görünüyordu. "Ateşi söndür, Draco. Şafakta tekrar hareket etmeye başlayacağız."

Ateş Draco'nun asasına geri çekildi ve Draco pelerini ikisi için de yaymaya başladı, ama Harry uzanmak için hiçbir hareket yapmadı. Draco başını kaldırıp ona baktı. "Sorun nedir?"

"Düşünüyordum da... söylediğin şey hakkında... Voldemort'un kızgın olmaması hakkında." Harry anlamlı bir şekilde durakladı. "Bunun gerçekten doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Yani... bizi bulamazsa bize ne yapabilir ki? Ve eğer yapabileceği bir şey olsaydı, şimdiye kadar çoktan yapmış olması gerekmez miydi?"

Draco olduğu yerde donup kalmıştı ve sanki göğsü sıkışmış gibiydi. Yavaş, acı dolu bir nefes almaya zorladı. "Ben... sadece bir düşünceydi, Harry. Dediğim gibi, muhtemelen aşırı yorgunum ve paranoyaklaştım."

"Hayır," dedi Harry kararlılıkla. "Oldukça ikna olmuş görünüyordun. Draco, bana söylemediğin bir şey mi var?"

Göğsünü sıkıan çelik bantların ortasında Draco'nun kalbi umutsuzca atmaya çalışıyordu. Harry'ye nasıl yalan söyleyebilirdi? Bu doğru değildi. Harry'ye haksızlıktı. Ama Harry'yi durduramayacağı bir şey için endişelendirmek de adil olmazdı. Belki Dumbledore onları zamanında bulurdu. Ve belki Snape'in onlar geldiğinde hazırda bekleyen kolay bir karşı laneti olurdu. Ve belki...

"Hayır... hiçbir şey yok, Harry. Sanırım hâlâ korkuyorum."

Harry kuşkuyla başını salladı. "Doğru. Sadece... bir şey olursa bana haber ver, tamam mı?"

Draco yutkundu ve başını salladı. Harry bir süre daha ona bakmaya devam etti, gözleri Draco'yu rahatsız edici bir şekilde delip geçiyordu, sonunda arkasını dönüp dikkatini bulduğu bir taşa verdi.

"Bu gece burası çok soğuk olacak. Düşünüyordum da, belki her birimiz için bir taş ısıtabilirim ve onu sıcak su şişesi gibi kullanabiliriz."

Draco, Harry ona bakmıyor olsa da başını salladı. Sonra tuhaf bir düşünce geldi. "Pelerinin altında seninle yeterince ısınıyorum." Bunu söyler söylemez kulağa nasıl geldiğini fark edince utandı. "Yani, sen... ve ben... ve... seni bir şekilde kırdım ve bu gece tek başına mı uyuyacaksın? İhtiyacım olduğundan değil... ama sadece seni kırmadığımdan emin olmak istedim..."

Harry başını tekrar ona doğru çevirdiğinde Draco'nun sözleri kesildi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Hayır, sadece henüz uyumayacağım. Şimdi biraz dinlenmek isteyeceğini düşündüm ve donmanı istemedim. Bugün gerçekten yorgun görünüyordun."

"Ah." Mantıklı gelmişti, ama Draco midesine yerleşen hastalıklı duyguyu atlatamıyordu. Harry'yi üzmüştü. Harry bir şeylerden şüphelenmişti. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

Pelerinini omuzlarına kadar çekti, bacaklarının üzerine yaydı ve sonra tekrar Harry'ye baktı. Harry kendini kavun büyüklüğünde bir kayayı kazma işlemine iyice kaptırmıştı. Draco onu izledi, Harry'nin kendi başına uyuyacağını düşünürken bunun onu neden birdenbire bu kadar rahatsız ettiğini merak ediyordu. İhtiyacı olduğundan değil... hatta *hoşlandığından* da değil... kahretsin. Gece soğuktu ve Harry sıcaktı. Karanlıktı ve Harry güven vericiydi. Tamamen yalnızdılar ve Harry'nin *orada* olması Draco'ya kendini daha güvende hissettiriyordu.

Harry ilk taşın tozunu alırken başını kaldırdığında Draco bir an için bu düşünceye -Harry'ye güvenmekten *hoşlandığı* düşüncesine- hayret etti.

"Draco? İyi misin?" Harry Draco'yu kaşları birbirine çatıldı.

Aslında ne düşündüğünü fark eden Draco'nun gözleri aşağılanma ve şokla irileşti. "Peki," diye hızla pelerini üzerinden çekti ve Harry'den uzağa bakacak şekilde yan yattı.

Arkasında Harry'nin iç çektiğini duydu.

Birkaç dakika sonra pelerininde bir çekiřtirme oldu. Draco bir an için Harry'nin uyumaya karar verdiđini dūřundū, ama sonra sıcak tařın sertliđini sırtında hissetti. Kesinlikle yeterince sıcaktı ve pelerinin altında Draco fiziksel olarak oldukça rahattı. Fiziksel olarak.

Birkaç dakika boyunca Harry'nin kamp alanında dolaştığını duydu. Kumaş hışırtısı, yaprakların atırdaması. Harry volta atıyor gibiydi, bu da Draco'yu daha da tedirgin ediyordu. Sesler tekrar Draco'ya doğru geldi, ama birkaç adım ötede durdu. Harry'nin yaklaştığına dair hiçbir işaret yoktu.

Sonunda Draco kendini çok boş hissederek

uykuya daldı. &

Uykunun karanlığı yavaş yavaş mide bulandırıcı derecede tanıdık bir karanlığa dōnūřtı. Draco hâlâ sadece uyuduğunu dūřünebilirdi ama eđer sadece uyuyup uyumadığını sorguluyorsa cevabın muhtemelen hayır olduğunu biliyordu.

Durumuyla ilgili tūm řūpheler, karanlıđın içinden gelen sert bir sesin tıslamasıyla ortadan kalktı.

" Genç hain. Hâlâ aptalca işlerini mi takip ediyorsun? Ah, ama sormama gerek yok, değil mi?"

Karanlık Lord'un sesi Draco'nun damarlarındaki kanı dondurdu. Gözlerinin açık mı yoksa kapalı mı olduğundan emin değildi ama onları olabildiğince sıkıca kapatmaya çalışıyordu, çaresizce onu engellemeye çalışıyordu.

" Benden saklanamazsın. Benden saklayabileceğin hiçbir řey yok. Dūřüncelerin bile benim Malfoy." Bir duraklama. " Bu da ne? Adını sevmiyor musun? Bunu taşımaya layık olmadığını biliyorsun. Ne kadar acınası. Baban bunu duyunca utanacak."

Baba.

Yüksek bir kahkaha karanlığın içinde gürleyerek Draco'nun içini kesti.

" Baban senin için hâlâ önemli mi? Bunu daha önce düşünmeliydin. Annene hâlâ değer veriyor musun? Evet mi? Ah, ama belki de Potter senin için daha önemli bir şeydir. Baban senin Potter tarafından şaşırtıldığını ya da kandırıldığını umuyordu ama durumun böyle olmadığı çok açık. Kesinlikle... dostça davranıyorsun."

Daha fazla kahkaha. Eğer Draco' bu tuhaf hayal dünyasında bir midesi varsa, o mide kesinlikle düğümlere ayrılıyordu.

" Düşüncelerin sana ihanet ediyor, evlat! Onun hakkında savunmaya geçiyorsun... ne kadar hoş. Onu korumak... ona yakın olmak... istiyorsun," diye alay etti Voldemort.

Draco öğürdü. Harry hakkında ne düşündüğünden, hatta Harry'yle arkadaş olup olmadıklarından bile emin değildi, ama Karanlık Lord'un kendisi bu belirsiz düşünceleri paramparça ediyordu. Draco safranın tadını aldığını hayal etti.

" Ne olursa olsun ölecek olması senin için çok üzücü. Bu senin kırılgan kalbini kıracak mı?" Sesi şarkı söyler gibiydi, aşılayıcıydı.

Draco kendine Harry'yi umursamadığını, arkadaşına ne olduğunun önemli olmadığını söylemeye çalıştı, ama bu duyguyu zihninden atmaya çalıştıkça daha da güçlendi. Büyüyordu; başka bir şey düşünemiyordu. Düşünceleri karanlığa çarpıp geri dönüyor ve Voldemort'un zalim kahkahasıyla birlikte ona saldırıyordu.

" Potter'ın ölümünü dört gözle bekliyorum ve bir zamanlar seni öldürmek zorunda kaldığım için pişmanlık duymuş olsam da, benim için işe yaramaz olduğunu kanıtladın. Seni zevkle öldüreceğim, hain."

Duraklama uğursuz hissettirdi. *Bunu bana neden söylüyor?* Draco biraz çıldırması gibi hissederek merak etti. *Bunu zaten biliyorum. Ben kararımı verdim, ben kararımı verdim, ben... Ben... Ben...* Sağlam bir şeye tutunmak için çaresiz bir ihtiyaç hissetmeye başladı. Eğer Voldemort çoktan

Harry'nin hayatı ve gelse Draco'yu da öldürecek, yapacak hiçbir tehdit kalmamıştı, değil mi? Başının üstünde tutacak başka bir şey yoktu, değil mi?

Sanki buna cevap verircesine, siyah fonda parlayan bir görüntü oluşmaya başladı. Draco onu gözleriyle mi gördüğünü yoksa aslında tamamen zihninin içinde mi hapsoldüğünü anlayamıyordu, aslında bunun bir önemi de yoktu. Parıltı bir şekil almaya başladı. İnsan. Kadın. Zarif bir vücut. Lüks sarı saçlar. Tanıdık koyu bir ruj tonu. Aristokrat özellikler.

Anne! Anne!

" Küçük çocuk annesini istiyor mu?" Oh

hayır... hayır... yapamaz... yapmaz.

" Ama yapabilirim, genç aptal. Sahip olup da senden alamayacağım hiçbir şey yok."

Annesinin gözleri aniden korkudan kocaman oldu, yere düşmeden bir saniye önce bariz bir acıyla çığlık atıyordu.

ANNE! DURUN! ONA ZARAR VERME!

Draco, Narcissa Malfoy'un yerde kıvranan görüntüsüne doğru hamle yapmaya çalıştı ama kıpırdıyamadı.

Bu sadece bir hayal, sadece kötü bir rüya. Gerçek bile olmayabilir. Bu gerçek değil! Ben bunu görmüyorum. HAYIR! ANNE!

Yüksek kahkahalar annesinin çığlıklarıyla birleşti ve Draco acıyla haykırdı. Bunalmıştı, başı dönüyordu, midesi bulanıyordu. Tekrar kustu, durması için dua etti.

Mucizevi bir şekilde öyle oldu. Annesinin görüntüsü çığlık atmaya bıraktı ve yere yığıldı, sadece arada sırada hıçkırarak ağlıyordu. Draco tekrar onun için harekete çalıştı ama daha o bu çabayı göstermeden Voldemort konuştu.

" O ölecek, hain. Potter'ı iki gün içinde bana iade etmezsen senin yüzünden yavaş ve acı dolu bir şekilde ölecek. Onu bu kaderden kurtarabilirsin. Tek yapman gereken kendini ifşa etmek. Seni bulacağım. Ne kadar beklersen, o kadar acı çekecek. Merhamet zamanı sona erdi."

Kahkahalar yavaşça soldu ama annesinin görüntüsü kaldı. Yavaşça ellerini altına alıp başını ve omuzlarını yerden kaldırdı. Narcissa Malfoy, o çok gururlu, o çok ağırbaşlı haliyle, burnundan üst dudağına akan ince bir kan damlasıyla yere yığılmıştı.

" Draco... lütfen, benim küçük Draco'm... eskiden beni çok gururlandırırdın. Çok gururlandırırdın..."

ANNE!

" Lütfen beni bu şekilde bırakma... lütfen bana geri dön..."

Ama görüntü hızla kayboluyordu. Draco tekrar ona ulaşmaya çalıştı ama hareket edemiyordu. Ulaşamayacağı bir yerdeydi, ona yardım edemezdi ve ölecekti.

Ona yardım edebilirdi. Teslim olabilirdi. Hayatı değersizdi. Hain Draco, soyadına bile layık değildi. Güzel, gururlu annesi... ona ihtiyacı vardı... o daha önemliydi...

Peki ya Harry? Harry'yi tekrar feda edemezdi. Bir daha olmaz. Bir söz vermişti ve eğer *biraz* onuru kaldıysa, o basit sözü tutacaktı. Tutmak zorundaydı.

Annesi çocuklarla hiç ilgilenmemişti. Onu görmezden gelmişti. Ama onu kendi tarzında sevdiğinden emindi. Sevmiş olmalıydı. Onu gerçekten sevmişti!

Anne! Anne! Lütfen, anne!

Ölecekti ve Draco karanlıkta tek başınaydı, ona ulaşamıyordu, ulaşılılamıyordu.

Yapabilirdi... Anahtar ondaydı. Harry

ondaydı. Çok soğuk. Çok yalnız.

Draco var olmayan yere çöktü ve kıvrıldı, hıçkırarak ve titreyerek.

Bununla başa çıkamazdı. Bunun sadece kendisiyle ilgili olduğunu düşünmüştü ama şimdi öz annesi tehdit altındaydı ve bu sadece ve sadece onun yüzünden olmuştu. Ve o çok yalnızdı.

Sonra güçlü kollar onu sardı. Kulağında tanıdık bir

ses yankılandı. *"Draco?"*

Sesi tanıması bir anını aldı. *Harry mi?*

" Sen iyi misin? Hadi, aç gözlerini! Ben buradayım..."

Draco tam açacak gözleri olmadığı için açamayacağını söyleyip itiraz edecekti ki Harry'nin kolları onu sardıysa kolların tutması için bir vücudu olması gerektiğini fark etti. Ve eğer bir vücudu varsa, ona eşlik edecek gözleri de olmalıydı. Kollar daha da sıktı, sanki Harry onu fiziksel olarak gerçekliğe sabitliyordu.

Göz kapaklarına kurşuni ağırlıklar yapışmış gibi hissediyordu ama onları hareket ettirebiliyordu. Uzakta bir ışık şeridi vardı. Yavaş yavaş, ağaçların gece gökyüzündeki gerçek gölgeleri doğal olmayan karanlığın içinden görünmeye başladı. Yıldızlar bile canlıydı ve ona göz kırıyorlardı. Cam bir duvardan fırlatılmış gibi ani bir şokla Draco kendini tekrar fiziksel bedenine çarpmış *gibi hissetti*. Derin, ürpertici bir nefes çekti, sonra bir tane daha ve bir tane daha, çaresizce hava almak için.

"Sakin ol," dedi kulağındaki yatıştırıcı ses. "Aşırı nefes alma."

"Ben... ne... oh Merlin'in sakalı, Harry." Harry'nin göğsüne , Harry'nin kolları ona sarılmış, onu tutuyordu.

" yok. Konuşmak zorunda değilsin. Sadece rahatla ve bir dakikalığına rahat nefes al."

Draco başını güçsüzce salladı. "Hayır... yapamam... o... o..." Sesi bir dizi hıçkırıkla kesildi. Açıklayacak kelimeler bulamıyordu ve bunu düşünmek de istemiyordu.

"Merak etme, Draco." Kollarını biraz daha sıktı. "Sadece seni korkutmaya çalışıyor. Sana burada dokunamaz. Muhtemelen daha önce kızgın olmadığını söylediğinde seni yeterince korkutmadığını fark etti, o yüzden bunu telafi etmeye çalışıyor."

"Hayır... sorun o değil... ben değilim.

Bu..." "Kim?"

Draco cevap vermek için ağzını açtı ama söyleyemedi. Söylerse her şey gerçek olacaktı ve gerçekten de yerde yatan, çığlık atan ve kanlar içinde olan annesi olacaktı. Alt dudağını ısırды, yukarı uzandı ve Harry'nin kollarını sıkıca kavradı, gerçekliğe bağlı kalmaya çalışıyordu. Arkasından Harry irkildi ve Draco tutuşunu gevşetti.

"Bana şu anda söylemek zorunda değilsin. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Draco gözlerini kırptırdı. Neredeyse unutmuştu - hayır, unutmuştu - sadece onunla birlikte oturuyordu. "Yaran... biliyor musun?"

Harry'nin arkasından başını salladığını hissedebiliyordu. "Evet. Sana neler olduğunu fark etmeden önce bunu hissettim. O zaman ne olduğunu anladım. devam et."

Yani Harry bunu hissetmişti. Draco dalgın dalgın Harry'nin de görüp görmediğini merak etti, ama bunu düşünürken bile annesinin görüntüsü

zihninin ön saflarına fırladı. İstemsizce ürperdi. "Draco?"

Annesinin çığlıkları kulaklarında yankılanırken dili tutulmuştu. Hafifçe inledi ve başını salladı.

"O kadar kötü, ha?"

Draco tekrar Harry'ye baktı. "Daha kötü."

Harry bunu birkaç dakika düşünmüş gibiydi. "Biliyorsun, sana gösterdiği her şey gerçek değil."

Anında, Draco'nun göğsünü saran sıkı elik bantlardan biri koptu ve yeniden nefes alabildi. "Ne?"

Harry başını salladı, sanki Draco'nun tepkisi şüphelerinin doğru olduğunu kanıtlıyordu. "Düşüncelerini didik didik edecek, seni en çok korkutan ya da en çok önemsendiğın şeyleri bulacak ve onları sana karşı kullanacak." Boğazından alçak sesle hırladı. "Bu konuda da oldukça iyi. İkna edici."

"Başka bir deyişle...?"

"Sana gösterdiği her şeye inanma." "Nereden

biliyorsun?"

Harry kaşlarını çattı. "ünkü bunu bana o yaptı."

Buna nasıl cevap vereceğini bilemeyen Draco başını sallayıp başka tarafa baktı. O kadar *gerçekt*i ki. Ve bu bir yanılsama *o*lsa bile, ya değilse? Annesinin ona ihtiyacı vardı. Ona yardım etmesi gerekiyordu... ama Harry'ye söz vermişti. Ve Harry'ye gelince... Karanlık Lord'un söyledikleri... Elbette, Harry'yle yoldaş oluyorlardı. Hatta arkadaş. Birbirlerine güveniyorlardı, ama Harry *o kadar* da önemli değildi. Annesi gibi değildi.

Ama sonra, annesi için Harry'den vazgeçer miydi?

Hayır. Evet. HAYIR!

Bu çok . Bunu düşünemezdi. Düşünemezdi. Bütün vücudu sanki o gün tırmandığı dağa benzer on dağa daha tırmanmış gibi yıpranmış hissediyordu. Yerinden kıpırdayacak gücü olmadığından, Harry'ye yaslanıp gevşedi, alabildiği kadar güç ve destek aldı.

Sonra başka bir şey geldi. "Beni

imgelemden çıkardın."

"Ne?" Harry'nin kafası karışmış gibiydi.

"Son seferinde... İmgelemde hiçbir şey hissedemiyordum. Yer yoktu, hava yoktu, kendi bedenimi bile hissedemiyordum. Ama bu sefer. Kollarını hissettim. Bir çapa gibiydi. Beni çıkardın." Durdu ve kısa bir süre dudağını çiğnedi, sesinin aptalca çıkmasından korkuyordu ama o noktada zaten olduğundan daha fazla acınası görünemeyeceğini düşündü. İç çekti. "Teşekkür ederim."

Harry omuz silkti. "Sen de benim için aynısını yapardın."

Bu Draco'yu şaşırttı. Bunu gerçekten düşünmemiştir. "Ne yapacağımı bilemezdim."

"Ben de öyle." Harry duraksadı. "Sadece içgüdülerimle hareket ettim. Seni yakaladım ve , sen de karşılık verdin. Ben de ."

"Oh."

Harry sanki bir şey söyleyecekmiş de kısa kesmiş gibi kısık bir ses çıkardı.

Draco Harry'nin yüzüne bakabilmek için hafifçe kıpırdandı. "Ne?"

"Özür dilerim."

Şimdi şaşkınlık sırası Draco'daydı. "Ne için?" "En başta

seni tek başına bıraktığım için."

Draco kısa bir süre düşündükten sonra homurdanarak yana doğru yuvarlandı ve karanlıkta Harry'yle yüzleşmek için doğrulup oturdu. "Ne... Harry, gerçekten de burada değil de birkaç metre ötede oturuyor olmanın Bana Kim Olduğunu Bilirsin'in bana ulaşmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şey..." Draco Harry'nin alt dudağını öfkeyle çiğnediğini görebilecek kadar yüzünü seçebiliyordu. "En son kendi başına uyuduğun gece Voldemort'un sana ilk saldırdığı geceydi. O zamandan beri... şey... Sanırım seni onunla tek başına yüzleşmen için bırakmışım gibi hissediyorum."

Draco dıştan gözlerini devirdi, ama içten içe bunun biraz mantıklı düşündü. Harry yanındayken *kendini* kesinlikle daha güvende *hissediyordu*.

Ama yine de, bunun gerçekten bununla bir ilgisi olamazdı.

"Harry, bu sadece bir tesadüf," dedi Draco, gerçekte olduğundan çok daha ikna olmuş görünmeye çalışarak. "Kim Olduğunu Bilirsin muhtemelen fazla rahatladığımızı ve daha önce onun hakkında konuştuğumuzu fark etti, o yüzden beni tekrar hırpalamaya, korkutmaya karar verdi." Kulağa sahte geliyordu ama Harry'ye söylemesi gereken şey buydu. Birine duymak istediklerini söylemek için ilk kez yalan söylemiyordu. Ve bu Harry'nin kendi iyiliği içindi. Uzanıp Harry'nin kolunu dürttü. "Ve sen etrafta olduğun sürece, ister pelerinin altında ol, ister birkaç metre , beni geri döndürecek kadar korkutamaz. Bu konuda zaten anlaşmıştık, değil mi?"

Harry gökyüzüne baktı, sonra Draco'yu eleştirel bir gözle inceledi. "Sence uyumaya hazır mısın?"

Draco hemen kaskatı kesildi. Şimdi tekrar uyumak istemesine imkân yoktu. Voldemort imgelemleri doğrudan gönderse de göndermese de, annesinin çılgılık atarkenki görüntüsünün aklından çıkmayacağı kesindi.

Uyumak. O kadar da uykulu değildi aslında. Nöbet tutardı. O...

Harry yavaşça başını salladı. "Ben öyle düşünmemiştim."

Draco'nun içinde bir savunma duygusu kabardı. "Kendi başıma uykuya dalmaktan aciz değilim, Potter. Sadece tamamen uyanık durumdayım, hepsi bu. İyi bir korkunun herkesi uyanık bırakacağından eminim. Ben orada kalıp nöbet tutacağım -"

Ayağa kalkıp daha önce kamp ateşinin olduğu yere doğru metanetle yürümeye niyetlenmişti ama ayağa kalkar kalkmaz bunun kötü bir fikir olduğunu fark etti. Dağ tırmanışı yüzünden bacakları acıdan kaskatı kesilmişti ve bu görüntü onu düşündüğünden daha fazla yormuş olmalıydı. Başından kan akmaya başladı ve bir sonraki şey yerde yattığını, gözlerini açtığını ve Harry'nin elini alnında hissettiğini biliyordu.

"Draco?"

Draco ani ve öfkeli bir utançla Harry'nin elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Yapma şunu."

"O zaman yapmayacağım," dedi Harry basitçe.

Draco içten içe inledi. "Sadece çok hızlı ayağa kalktım."

"Mmmhmm."

Harry'nin kayıtsız sesi Draco'yu rahatsız etti. Biraz mücadele ederek doğruldu. "Ve senin yardımına ihtiyacım yok."

"Sorun değil."

Draco'nun sabrı taşıtı. *Mükemmel Harry Potter, her zaman sakın, her zaman kahraman, tüm cevapları biliyor... lanet olsun ona!* "Ne yapıyorsun?
Bu mu?"

"Ne yapıyorsun?" Harry sinir bozucu bir sakinlikle sordu.

"Ben... sen..." Draco ellerini kaldırdı, dişlerini gıcırdatarak duraklama hareketleri yaptı. Annesini kurtarmakla kendisi arasında duran Harry'ydi. Harry ile olan ittifakı onu tehlikeye atıyordu. Bu *onun* hatasıydı... yapamazdı...

Bu şekilde hiçbir yere varamayacağını anlayan Draco sonunda ellerini bırakıp başka tarafa baktı. "Bana iyi davranmayı bırak. Kendi başıma iyi olacağım."

Uzun bir duraklama oldu. "Şey... yardım etmemiz gerektiğini düşündüm. Ve yol boyunca bir yerde yardımına ihtiyacım olursa, sana yardım ettiğimi bilmek beni daha iyi hissettirecek."

Draco başını kaldırıp Harry'nin arkasını döndüğünü gördü. Draco oflayarak uzandı, pelerini kaptı ve düzenlemeye başladı, otomatik olarak Harry için de bir yer açtı. "Ne zamandan beri *birinin* yardımına ihtiyacın var?"

Harry çok yumuşak bir sesle, "Her zaman," diye cevap verdi.

Draco tartışmasının çığlık atarak durduğunu hissetti ve orada öylece oturup Harry'ye baktı, tamamen afallamıştı. Utanç, öfke, pişmanlık ve korku her yanını sararken Harry'nin gözleri soluk ay ışığında onu delip geçiyordu.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Öfkeyle pelerini omuzlarına sardı ve sırtı Harry'ye dönük olarak yere yığıldı. Gözlerini sıkıca kapadı ve dudağını sertçe ısırdı. Birkaç gündür her şey gerçekten sessiz, neredeyse hoştu. Neredeyse tehdidi unutmalarına izin verecekti. Harry'nin arkadaşlığı hoşuna gitmişti.

Bunu yüksek sesle söyleyecek değildi ama Harry'yi artık arkadaşı olarak görüyordu. Önündeki yol zor olacaktı ve bunu biliyordu, ama bu onun seçtiği . Düşünceleri dalgalanmıştı ve biraz korkmuştu, ama yolu kesindi.

Şimdi... Voldemort'un alaylarını duyuyordu. Karanlık Lord onun yeni bulduğu dostluğunu ve sadakatini aşağılıyordu. Başının üzerinde tehditler tutuyor. O

annesinin ılıklarını duydu. Çok aptalca davranmıştı ve yine çok kararsızdı.

Ve yine kendini çok yalnız hissetti.

Draco pelerininin çekildiğini hissettiğinde neredeyse kendini uzun, soğuk ve uykusuz bir geceye teslim etmek üzereydi. Önce Harry'nin taşı yeniden ısıttığını düşündü, ama sonra Harry'nin sıcak sırtını kendi sırtında hissetti. Gümleğinden yayılan canlı sıcaklık, Harry'nin nefesinin yükselip ; bu... güzeldi.

Harry pelerinin altına girip onu hem kendisinin hem de Draco'nun üzerine örttü. Ne düşüneceğini bilemeyen Draco kıpırdamadan durdu, pelerini paylaştıkları ilk geceki kadar tedirgindi. Rahatlamak istedi, ama yapamadı. Harry karşısındaydı, canlı ve sıcaktı... son bir haftada çok iyi tanıdığı biri... sessizce saygı duyduğu ve takdir ettiği biri... söz verdiği biri.

Bir de annesi vardı. Kendi annesi; kendi soyu. Sadakatini nasıl doğrulayabilirdi?

Harry'nin bir şey söylemesini bekledi, ama ağaçlardaki rüzgârın sesinden başka bir şey yoktu ve Draco sessizliği kendisi bozmaya hazır değildi.

Draco'nun uykuya dalması uzun zaman aldı.

Arkasında Harry uyanmış, Draco'nun bir şey söylemesini bekliyordu. Endişeliydi. Draco imgeleminde ne görmüştü? Neden bu kadar kızgındı? Ne saklıyordu? Ama Draco hiçbir şey söylemedi.

Harry'nin uykuya dalması uzun zaman aldı.

&

Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte kamp sessizliğe gömüldü. Kalın bir sis tabakasının altında gri ve kasvetliydi. Draco'nun durumu daha da kötü görünüyordu.

Bir gece önce olduğundan daha kötü bir ruh halindeydi ve Harry'nin sinirli konuşmalar yapacak hali yoktu. Neredeyse hiç uyumamıştı ve uyuduğunda da günlerdir ilk kez tuhaf rüyalar görüyordu.

Sihir Bakanlığı'ndaydı, zamanı gösteren cama bakıyordu ama camda sinek kuşu yerine minyatür bir ay vardı. Ay, tekrar tekrar küçülmeye başlamadan önce asla tam olarak dolmuyordu. Etrafında saatlerin tik taklarını duyuyordu. Başını kaldırdığında Draco'nun kısa bir mesafe ilerisinde, bir bakanlık koridorunda değil, bir nehrin kenarındaki ağaçlık patikada durduğunu gördü. Elini altın zincirin sarktığı cebine atmıştı ama Draco cep saati yerine her gece işaretlediği çubuğu çıkarmıştı. Neredeyse bir kürdan kadar kesilmişti. *Geç kalacağız ve hepsi senin suçun*, demişti. *Artık eve gitmem gerek. Annem beni çağırırdı.* Çubuğu cebine geri koymuş ve nehre girmişti.

Yolun yarısına geldiğinde ortadan kaybolmuştu.

Bu sadece bir rüyaydı, bir hayal değil, ama o kadar ki Harry'yi oldukça tedirgin hissettirmişti. Sadece çok fazla düşünerek uykuya dalmıştı, hepsi bu. Draco garip davranıyordu, ormanda çok uzun süre kalmışlardı ve bu sadece bir rüyaydı. Çok fazla stres, başka bir şey değil. Bu Harry'yi uyandığında Draco'nun varlığı konusunda daha rahat kılmadı.

Harry iç çekerek kampı dağıtma işine geri döndü. Draco kamp ateşinin tüm izlerini saklarken Harry balık kılçıklarını çakıl taşlarına dönüştürüp nehre attı. Birlikte, taşınırken ve uyurken bozdukları yerleri örtmek için alana yapraklar serpiştirdiler. Pelerin yeniden küçültülmüştü, ama Harry onu seyahat çantasına koymak için hamle yaptığında Draco onu aniden yakalayıp omuzlarına sardı.

Harry bu ani hareket karşısında irkildi, ama bir şey söylememek için kendini tuttu. Ne söyleyebilirdi ki? Gece soğuğu hâlâ *havadaydı* ve bu Draco'nun peleriniydi. Yine de Draco kendini pelerinle örterken aralarına kasten bir engel daha koyuyormuş gibi hissetti.

pelerinini çıkardı ve Harry'ye sırtını döndü. Harry ne kadar sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak başını salladı. Çuvalı omuzlarken Draco arkasını dönmeden konuştu.

"Hangi yöne?" Sesi hava kadar soğuktu ve tamamen kişiliksizdi. Harry'yi sessizlikten daha çok rahatsız etti.

Harry asasını avucunun içine yerleştirdi. "*Bana işaret et,*" diye telkin etti düz bir sesle. Asa dönmeyi bıraktığında Harry Draco'ya tek kelime etmeden güneye doğru yürümeye başladı. Arkasına bakmadı, ama Draco'nun gerçekten onu takip ettiğinden emin olmak için dinledi. Yaprakların çıtırtısı Draco'nun tamamen aptal olmadığını doğruladı. En azından kendini yakalatmayacak kadar sağduyu sahibiydi.

Etraf yavaş yavaş aydınlandı ve sis dağıldı, ama gökyüzü gri ve kapalı kalmaya devam etti. Harry çok fazla düşünmemeye çalışarak ilerledi. Şansı pek yaver gitmiyordu.

Neredeyse bir hafta boyunca, o güne kadar tanıştığı en az olası insanla seyahat edip yakınlaştıktan -ve bu durumdan keyif aldıktan- sonra, sanki en , ilk güne dönmüş gibi hissetti. Günlerdir ilk kez Draco ile değil, Malfoy ile seyahat ediyordu.

Malfoy'un gözlerini ensesinde küçük buz dikenleri gibi hissedebileceğini hayal etti ama arkasına baktığında Malfoy yürürken sadece yere bakıyordu. En azından artık dallara ve dikenlere takılıp düşmüyordu.

Harry arkasına döndü ve kendi yürüyüşüne yeniden odaklandı. Bu ovadaki arazi, bir gün önce ayrıldıkları büyük vadidekinden farklıydı. Toprak yumuşak ve neredeyse siyahtı, ayaklarının altına batmaya devam ediyordu. Hava, eti ve kemiği delip geçen soğuk bir nemle ağırlaşmıştı. Ağaçların yarısı ölmüştü, devrilmişti ya da büyük dalları yoktu ve bunlar ormanın zeminini kirletiyordu. Ağaçlar Yerdeki bitki örtüsü çoğunlukla eğrelti otlarından oluşuyordu, arada bir de dikkat gerektirecek kadar takılıp düşme tehlikesi yaratan sarmaşıklar vardı. Pek çekici bir manzara değildi, ama Harry bunu umursamayacak kadar yorgundu.

Ya da belki o anda umursamadığı için yorgundu.

Malfoy'la aralarındaki sessizlik son derece rahatsız ediciydi, ama bunu bozan ilk kişi Harry olmayacaktı.

Sabah ilerledikçe soğuk rutubet neme dönüştü ve Harry kazağını çıkarıp beline bağladı. Arkasına dönüp baktığında Malfoy'un hâlâ pelerini giydiğini gördü. Kıs kıs güldü.

"Hâlâ üşüyor musun, Malfoy?" Bunu söyler söylemez, Harry ilk konuşan olduğu için neredeyse kendini tekmeleyecekti.

Draco'nun gözleri parladı, Harry'yi kendine rağmen ürküten bir öfkeyle parlıyordu. "Senin yürek ısıtan, Gryffindor'a yaraşır endişelerine ihtiyacım yok."

Kendini çok aşağılanmış hisseden Harry kaşlarını çatarak omzunun üzerinden geri döndü. "Çok özür dilerim," dedi, sesinden alaycılık sızıyordu. "Götlük yapmam gerektiği tamamen aklımdan çıkmış. O şeyin içinde çok sıcak olursun diye düşünmüştüm."

Draco kısa bir süre durdu. "Potter'ın en iyisini bildiğini fark etmeliydim." Dramatik bir hareketle elinin tersini alnına bastırdı. "Ah, Potter! Lütfen bana ne giyeceğimi söyler misin, çünkü belli ki kendi kıyafetlerimi seçmekten acizim! Ve lütfen pelerinimi taşı! Küçük narin ben için çok ağır!"

Harry ellerini iki yana açmış öylece duruyordu, buna nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Malfoy ona çok tanıdık gelen bir sırıtışla bakıyordu: birinci sınıftan beri kullandığı aynı alaycı ifadeyle. Harry gözlerini öfkeyle eski rakibine dikti.

"İşte bu *kadar*. Dinle beni *Malfoy*," diye hırladı Harry, Draco'nun karşılık olarak kollarını kıpırdatmasını izlemekten zevk alıyordu. "Dün gece ne gördüğünü ya da neden birdenbire bir insandan Hogwarts'ta tanıdığım o iğrenç, şımarık hıyara dönüştüğünü bilmiyorum, ama ne var biliyor musun? Umurumda değil!"

Draco neredeyse bocalar gibi oldu ama bocaladıysa da hemen üstünü örttü. "Eminim bilmiyorsundur, kahraman çocuk. Aslında hiç *istemedin* de. Sadece zindanlardan çıkmak için bir yola ihtiyacın vardı ve ben de en uygun seçeneğim."

Harry bunu duyduğuna inanamıyordu. Malfoy'un vardı? Harry'nin umurundaydı.

Hayır, *daha önce* de önemsemişti. Bütün bu sözde dostluk en başından beri bir hataydı ve Harry şimdi bunun nedenini biliyordu. Bir saçmalıktan başka bir şey değildi! Çaresiz bir durumun ürünüydü. Kahretsin, *Malfoy*'du! Her zaman öyleydi ve bu hiç değişmemişti. Bunu daha önce görmeliydi. Malfoy'un şu anki davranışlarına bakılırsa, o piç kurusu en ufak bir ilgiyi bile hak etmiyordu. Ve eğer Malfoy'un istediği buysa, alacağı da buydu.

"Malfoy, neye inanmak istiyorsan ona inan. İstediğin gibi olsun. Bu 'ortak amaç' saçmalığını siktir et."

Sert konuşması Draco'dan kesin bir tepki aldı, Harry'nin ciddi olduğunu aniden fark etmiş gibiydi. Gözleri şaşkınlıkla irileşti ve pelerinin içine doğru biraz büzülür gibi oldu. *Sümüklü küçük korkak!* Bu Harry'yi daha da kışkırttı.

"Sana neredeyse saygı duymaya başlamıştım, biliyor musun? Gerçekten değişebileceğini düşünecek kadar aptaldım. Ama sen sadece Voldemort'tan ölesiye korktuğun için gittin. Şimdi de baskıya dayanamadığın için bir aptal gibi davranıyorsun. Sana bir ipucu vereyim, Malfoy. Hayat kolay değil! Senin soysuz, safkan kıcına ya da mükemmel, kullanılmamış ellerine hitap etmiyor! Hayat *seni*, aileni, arkadaşlarını ya da herhangi birini umursamıyor. Ve eğer Voldemort'tan bu kadar uzun süre kurtulduğum için benimle takım olmanın kesin bir şey olması gerektiğini düşündüysen, düşündüğünden de aptalsın."

Draco bir an için sarsılır gibi oldu, sonra hızla kendine geldi ve Harry, Draco'nun yıllardır olduğu kişinin sadece bir maskesiyle karşı karşıya olduğundan emin oldu. Ama şimdi gerçekten umurunda değildi. Yolculuk ettikleri süre boyunca gerginlik

çok büyüktü, ateşkes ve dostluk çok sığ bir temel üzerine inşa edilmişti. Eski öfke ile boy ölçüşemezdi.

Baskı. Dün gece işleri düzeltmek için ne kadar çabalamış olursa olsun, o anda bunun bir önemi yoktu. Kulaklarına kan hücum ediyordu, yumrukları sıkılıydı ve Malfoy'un bir sonraki hamlesini görmek için *bekliyordu*.

Draco öne doğru bir adım attı ve gözlerini kıstı. "Belki de hücrene dönmeyi tercih edersin," diye hırladı.

"Öyle diyorsun." Harry neredeyse bir adım daha yaklaşacaktı, ama birden aklına daha iyi bir fikir geldi ve geriye doğru bilinçli bir adım attı. "Belki *sen* de öyle."

Draco'nun yüzündeki öfke birden korkuyla karıştı. "Ne ediyorsun sen?"

"Başa çıkamayacağın bir tehditte bulunma Malfoy."

Bu kesinlikle delilikti. O kadar dikkatli davrandıktan, o kadar şey yaşadıktan sonra, Harry mantıksız davrandığını biliyordu. O anda bunun bir önemi yoktu. Harry kendini haklı çıkarmaya çalışmıyordu. Akıl oyunları oynamıyordu. Sadece öfkeliydi.

"Eğer seni bulursa, eminim beni de bulacaktır. Aynı şekilde, beni bulursa, seni de bulur. Sadece benim ona karşı daha iyi bir sicilim var." Harry bir adım daha geri çekilirken Mislocator'ın ipini parmakladı, Draco'nun birkaç ton daha solgunlaştığını görmenin tadını çıkarıyordu. "Şu anda şansımı denemek istiyorum!"

"Ha - Harry... yapma," diye boğuldu Draco. "Ben... ben bu konuda sana güvendim!" "Peki sen güvenmekten ne anlarsın?" Harry sert bir sesle konuştu.

Draco gözle görülür bir şekilde kısa, sığ alıyordu. "Yapmak istediğinin bu olmadığını biliyorum!"

"NE İSTEDİĞİMİ NEREDEN BİLİYORSUN?"

Harry kükredi.

"Çünkü... çünkü bana sen *söyledin!*" Draco endişeyle Mislocator'a bakıyor, Harry'ye bakmıyordu. Harry acı acı, Harry'nin ona ne söylediği umurunda değil, diye düşündü. O sadece kendi kışını kurtarmak için endişeleniyordu.

"Oh, yani sadece geldiğinde mi dinliyorsun? Sadece geldiğinde umursuyorsun." Harry geriye doğru adım daha attı, neredeyse yumuşak toprağa takılıyordu. "Ve kendini sallantılı bir zeminde bulduğun an, yine başa dönüyorsun. *Oh dünya, bakire kışımı öp, çünkü ben Draco Malfoy'um.* "

Draco'nun rengi bir anda soluktan mora döndü. "Neden sen... seni kibirli, kendini beğenmiş, nankör bok kafa!"

"Nankör mü? *Nankör mü?* BENİ BU İÇİNE EN BAŞTA SEN SOKTUN!"

"DAHA KAÇ KERE ÖZÜR DİLEMEM GEREKİYOR?" Draco ağladı, açıkça çaresiz.

Harry ona sadece birkaç saniye bakmış olmalıydı, ama bu sonsuza dek sürdü. Sonunda kaba bir fısıltıyla, "Belki Sana inanana kadar."

Draco'nun ağzı hafifçe açık kalmış, gözleri kırmızı ama kuruydu. Harry bir gün önce bunu isteyeceğini hayal bile edemezdi, ama şu anda mantıksız duygular yeterli bir bahaneydi. Draco'yu yıllardır istediği yere getirmişti: merhametine sığınmış, yalvarıyor, sızlanıyor, acınacak haldeydi. Yine de... Draco bir konuda haklıydı. Harry Voldemort'a geri dönmek istemiyordu ve kimseyi -Draco'yu bile- bu kadere mahkum edemezdi.

Harry yüzünü kararlı bir kaş çatmayla buruşturdu. "Bizi ifşa etmeyecek olmamın tek nedeni

Oraya geri dönme var ve çünkü bir parça onurum olduğunu düşünmek istiyorum."

Draco önce biraz şaşırdı, sonra rahatladı, ama Harry geriye doğru kararlı bir adım daha atınca birden gözleri büyüdü. "Harry -"

"Ne yaptığın umurumda değil. İstersen koşarak geri dön, umurumda değil ama seninle gelmeyeceğime eminim. Hayatta kalacağım. Bu konuda oldukça iyiyimdir.

görünüyor." Geriye doğru bir adım daha attı. Ayağı birkaç santimetre yere battı ama geri çekip ayağını yeniden yere bastı.

"Harry, bekle -"

"Kapa çeneni!" Harry tekrar geriye doğru adım atarken tersledi. "İşte böyle olacak. Bu şeyin en az yirmi beş metrelik bir yarıçapı olduğunu söylemiştin. Tekrar insan gibi davranmaya karar verene kadar benden en az yirmi metre uzakta duracaksın."

"Harry, dur! Lütfen! Sen -"

"Yoluma çıkma Malfoy, ben de seninkine çıkmayayım. Ama bana ayak uydurmak zorundasın, çünkü seni beklemeyeceğim," dedi Harry kesin bir tavırla. Dönmeye başladı ve ayağını sertçe yere öne doğru adım attı -

Ayağı toprağın yüzeyini delip geçti.

Ve durmadı. Düşmeye başladığında midesi korkunç bir şekilde sarsıldı. Olduğu yerde dönmeye çalıştı ve yer tamamen altına çökmeden hemen önce Draco'nun dehşete yüz ifadesini bir anlığına yakaladı.

&

&

Yazarın Notları: Söz verdiğim gibi, bunu tatilden hemen sonra bitirebildim. Umarım beklediğime değmiştir.

Bir önceki bölümdeki Yazarın Notları ile ilgili olarak, isimsiz eleştiri istemediğimi kastetmediğimi *bilmenizi* isterim! Sadece beni isimsiz olarak tehdit eden BİRKAÇ kişinin durmasını istediğimi kastetmiştim. Sadece birkaç kişiydi, ama o bile çok fazlaydı, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Aynı şekilde, bana bir soru sormak istiyorsanız, ancak bana bir e-posta adresi bile bırakmazsanız, nasıl cevap verebilirim? Pek mantıklı değil, değil mi? :)

Her zamanki gibi, bölümler hakkında erken bildirim almak ya da hikayenin çizimlerini görmek isteyenler Yahoo grubuma buradan ulaşabilirler:

<http://groups.group/BeyondtheEclipse/>

Tarayıcıya yapıştırdığınızda adresteki boşlukları kaldırmanız yeterli. İletişim bilgilerim orada mevcut ve herkes gruba gönderi yapmakta özgür.

Yeni bölümlere gelince... Yakında 12. bölüm üzerinde çalışmaya başlayacağım, ancak üzerinde çalışmak istediğim başka projelerim var. Hogwarts sonrası bir H/D kurgusunun yanı sıra başka kısa kurgular da var. Ayrıca bir gün yayınlamayı umduğum orijinal bir roman, muhtemelen bir seri üzerinde ön çalışmalara başladım. Ayrıca artık sivil bir iş bulmam gerekiyor. Hayatım bir süreliğine biraz yoğun olacak ama şimdilik kendi programımı yapıyorum. Durumumun ne olduğunu öğrenmenin ve gelecek bölümler, sanat eserleri ve kurgular hakkında fikir edinmenin EN İYİ yolu Yahoo grubuna katılmaktır. Söz veriyorum, sizi haberdar edeceğim.

Tekrar teşekkürler ve 2005 yılında herkese en iyi dileklerimi sunuyorum.

Temiz Gel

Yazarın Notları: Her şeyden önce, her zamanki gibi mükemmel çalışması için ünlü ve harika betam Cal'a teşekkür etmeliyim.

İkinci olarak, ikincil beta olarak bana yardımcı olan ve bölümü son derece geliştiren önerilerde bulunan GatewayGirl'e çok teşekkür ederim

Ve son olarak, geri bildirim almak için bu bölümün parçalarıyla (defalarca) rahatsız ettiğim herkese teşekkürler. Sonunda tanıtımlar bitti. İşte karşınızda.

İyi
eğlen
celer!

Mijan

.&.

Bölüm 12

Temiz Gel

.&.

Harry'nin ayağı toprağın yüzeyini delip geçti.

Ve durmadı. Düşmeye başladığında midesi korkunç bir şekilde sarsıldı. Olduğu yerde dönmeye çalıştı ve yer tamamen altına çökmeden hemen önce Draco'nun dehşete yüz ifadesini bir anlığına yakaladı.

.&.

"HARRY!" Draco kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti ve etrafındaki hava birden çok daha soğuk göründü. Yeryüzü Harry'nin altına çökmüş ve o da hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Bir şaşkınlık çılgılığı ve ardından sessizlik oldu. Draco'nun kulak zarlarına acıyla baskı yapan bir sessizlik - zaten dar olan göğsünü , onu boğmakla tehdit eden bir sessizlik.

"HARRY!" Garip manzara sesini boğuyor gibiydi ve Harry'yi yuttuğu gibi kelimeleri de yuttu. Draco önündeki boşluğa doğru belli belirsiz bir adım attı, ama yüzey ağırlığının altında birkaç santim battı ve hızla geri çekildi.

"Beni duyabiliyor musun? Bir şey söyle! İyi misin?"

Draco kıpırdamadan durmuş, bir yanıt bekliyordu. Herhangi bir şey. Bir şey duydu! Zayıf, boğuk, ama bir sesti - bir inilti. Harry'nin gerçekten hayatta olduğuna dair anlık rahatlama hissi, iniltinin bir sızlanmaya dönüşmesiyle hızla gölgelendi.

" *Draco?* " Harry'nin sesindeki acı o kadar yoğundu ki Draco'nun nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Harry! İyi misin?" *Tabii ki iyi değil. Aptal.* Draco yine deliğin kenarına yaklaşmaya çalıştı ve yine dengesiz toprak onu geri çekilmeye zorladı. "Ne kadar ? Tırmanabilir misin?"

Zayıf bir homurtu duyuldu ve Draco durduğu yerden bile gergin, hızlı nefes alış verişlerini duyabiliyordu. "Sıkışmış... tepesinde... bir dal... kütük... var. Çok ağır."

Draco gözlerinin açıldığını hissetti. Tepesinde bir dal mı vardı? Bir dal oraya nasıl inmiş olabilir? *Bu önemli değildi.* Önemli olan dalın büyüklüğü, Harry'nin tepesine nasıl yerleştiği ve Harry'nin dalın altından çıkıp çıkamayacağıydı. Ya Harry bunu kendi başına yapamazsa? Draco'nun Harry'yi oradan çıkarmak için kendisinin girmesi gerekecekti, ama durum hakkında daha fazla şey öğrenene kadar deliğin kenarına bile güvenli bir şekilde yaklaşamazdı.

"Ha- Harry... aşağıda sabit bir zemin mı? Dayanacak bir şey var mı? Ben -"

"Hayır," diye belli belirsiz bir cevap geldi. "Bir... yarık gibi. Bir çeşit... sıkışmış durumdayım. I..."

Harry'nin sesi kesildi ve Draco'nun kalbi sıkıştı. "Harry! Konuşmaya devam et! Seni nasıl bana söylemen gerek!" Bir an cevap bekledi. Hiçbir şey yoktu. "HARRY!"

"İyi. Sadece... acıyor."

"Harry, sesin iyi gelmiyor... beni korkutuyorsun." "Sorun değil." Sesi çok mesafeliydi. "İyi. Yardım et..."

Draco deliğin kenarına giden yolu gözledi. Küçük çukurlar ve delikler nemli, karanlık toprağı çatlatıyordu. Orada burada çürümüş odunların topraktan çıktığını görebiliyordu. Draco uzanıp dallardan birini yakaladı ve çekti. Ağaç kabuğı eline çarparak parçalandı ama dal sağlam bir şekilde gömülmüştü. Ne kadar aşağıya uzandığını merak etti. Belki de daha büyük bir dal ya da ağacın geri kalanı tarafından sabitlenmişti.

Aklının bir köşesinde bu düşünce varken, Draco temkinli bir şekilde uzanıp zemini tekrar test etti. Tamamen dengesizdi. Etrafındaki manzaraya bir göz attı. Her yerde yarım yamalak ağaçlar vardı, sanki zeminin kendisi onları taşıyamayacak kadar zayıftı. Harry gibi onlar da toprağın içine düşüyor gibiydiler, sadece daha yavaş. Draco zeminin yapısından ya da neden bu kadar dengesiz olduğundan emin olamıyordu ve bilmediği bir şeyin onu öldürebileceğinin de farkındaydı. Ama bir tahminde bulunması gerekirse, sanki orada uzun zaman önce yaşlı ağaçlar ölmüş ve toprak daha sonra onları örtmüş gibi görünüyordu. Sanki vadi geçici olarak sular altında kalmış ve eski orman gevşek toprağı gömülmüştü. Ortaya çıkan zeminin çürüyen ağaçlardan, yumuşak topraktan ve boş alanlardan oluşan bir bal peteğı olduğu hissine kapıldı.

Boş alanlar, tıpkı Harry'nin içinde sıkışıp kaldığı gibi.

Ve eğer Harry bu kadar kolay geçebiliyorsa, aynı şey her an Draco'nun da başına gelebilirdi. O zaman ikisi de sıkışıp kalırlardı ve Harry asla çıkamazdı. Bunun olmasına izin veremezdi.

Draco bu kez daha dikkatli bir şekilde kendisiyle deliğin kenarı arasındaki zemini ölçtü. On metreden biraz daha az çukurlu bir topraktı ve topraktan birkaç dal çıkmıştı. Harry'nin batık ayak izleri yüzeyde hâlâ belirgindi.

Belki ağırlığını yayarsa onu tutabilirdi. Tutmasa bile, başka seçenek yoktu.

"Harry, dayan. Sana ulaşmaya çalışacağım." Cevap ve Draco aslında cevap beklemiyor olsa da bu sessizliği daha kolay kabullenmesini sağlamadı. "Geliyorum."

Draco pelerinini boynundan çözdü ve bir kenara fırlattı. Yavaşça yere diz çöktü. Topraktan sızan nem pantolonunun dizlerinden içeri sızdı ve dizlerinin istediğinden çok daha derine battığını hissetti. Boğazında düğümlenen korkuyu yutarak öne doğru uzandı ve yavaşça, temkinli bir şekilde kendini yere bıraktı.

Ağırlığı için o kadar batmıyordu. Bundan cesaret önce bir santim, sonra bir santim daha ilerledi. Deliğin kenarı iyice yaklaşmıştı. Nem gömleğinin içine işledi ve kumaş göğsüne ve karnına nemli ve yapışkan bir his verdi. *Önemli değil.*

Devam et.

Artık deliğin içini kısmen görebiliyordu. Dar bir açıklıktı, kaba kenarlıydı ve çevresinden kırık, yarı çürümüş ahşap çıkıntılar vardı. *Biraz daha yaklaştı. Biraz daha...*

Draco deliğin yumuşak, ufalanan kenarını kavradı, kendini yolun sonuna kadar çekti ve aşağı baktı.

İlk başta başka bir şey göremeyince dehşete kapıldı. Sonra daha yakından baktı ve topraktan bazılarında saç olduğunu fark etti.

"HARRY!"

Saçları olan toprak yığını kımıldadı, sonra Harry Potter'ın kirli yüzünü ortaya çıkarmak için geriye doğru eğildi. Gözlükleri, şaşırtıcı bir şekilde,

Gözlüğü hâlâ burnunun kenarında duruyordu ama lenslerin altında gözleri odaklanmamıştı. Yanağındaki kötü çiziklerden akan kan kirle karışıyordu. Harry'nin belirsiz tarifi doğrudu: kesinlikle deliğin dar bir kısmına dikey olarak sıkışmıştı, tıpkı bir şarap şişesinin tepesindeki mantar gibi. Kafasının tepesi yaklaşık bir metre aşağıdaydı ve Draco'nun görebildiği tek şey de buydu.

"H'lo, Draco." Draco yakından bakınca Harry'nin nefes alış verişinin ne kadar zor olduğunu, sanki derin bir nefes alamadığını şaşırtıcı bir netlikle görebiliyordu. Kir izlerinin altında teni korkutucu derecede solgundu ve dudaklarında hafif bir mavilik vardı.

"Harry! İyi misin? Elime uzanabilir misin?" Draco elini deliğin içine sokabildiği kadar soktu, ama mesafenin ancak yarısına ulaşabildi. "Uzan... Seni çekip çıkaracağım."

Harry'nin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi, sonra soldu. "Yapamam. Kollar... sıkışmış durumda."

Draco tekrar baktı ve sorunu hemen göremediği için kendini tekmeleyebilirdi. Büyük bir dal, neredeyse bir insan kalınlığında, neredeyse mükemmel bir şekilde gizlenecek kadar toprakla kaplanmış, Harry'nin göğsüne sıkıca yapışmıştı. Dal çatallandı ve kalın bir kolu sol omzunun üstünden geçerek kolunu aşağıda tuttu. Sağ kolu görünmüyordu, Draco onun vücuduyla deliğin kenarı arasında sıkışmış olduğunu tahmin etti.

Dalın Harry'nin üzerine öylece düşmeyi nasıl başardığı Draco'nun kavrayışının ötesindeydi. Gevşek zemine gömülmüş ve toprak kayarken Harry'nin üzerine çökmüş olmalıydı. Oraya *nasıl* gelmiş olursa olsun, artık oradaydı ve Harry olduğu yere mihlanmıştı.

Ve Draco'nun bundan sonra ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. "Merak etme, Harry. Seni dışarı çıkaracağım. Bana sadece birkaç dakika ver, tamam mı?"

Harry başını salladı, ama gerçekten odaklanıyor gibi görünmüyordu. Başı öne düştü ve ironik bir şekilde, onu yerinde tutan dala hafifçe yaslandı.

Draco'nun midesine mide bulandırıcı bir çaresizlik duygusu yerleşti. Daha bir dakika önce Harry'yle kavga edecek kadar sinirlenmişti, ama şimdi ne hakkında tartıştıklarından bile emin değildi. Çok önemsiz görünüyordu.

Onu dışarı çıkarmak zorundayım. Aramızdaki son şeyin bir tartışma olmasına izin veremem. Yaptığımız onca şeyden sonra olmaz... Olan onca şeyden sonra... Onu dışarı çıkarmalıyım.

Düşün, Draco. Harry'yi almak için o dalı hareket ettirmeliyim. Dal çok büyük. Onu tek başıma hareket ettiremem. Ağırlıksızlık Büyüsü. Dalın üzerinde Ağırlıksızlık Büyüsü kullanacağım. O zaman Harry kurtulabilir ve ben de onu çekip çıkarabilirim.

"Harry! Eğer o dalı hareket ettirirsem, sence bana ulaşabilir misin?"

Bir an için Harry kıpırdamadı bile. Draco gözlerinin büyüdüğünü hissetti. "HARRY! Bana bak!"

Acı dolu uzun bir andan sonra Harry tekrar başını kaldırdı. "Mmm?"

"Eğer şu dalı hareket ettirirsem ve sen de kollarını hareket ettirebilirsen, sence bana ulaşabilir misin?"

Harry başını sallamaya başladı, ama sonra nötr ifadesi kaşlarını çattı. Başını yavaşça salladı. "Düşerdim... ayaklarım... sallanıyor. Dal beni yukarıda tutuyor. Ne kadar derin olduğunu bilmiyorum."

Çaresizlik Draco'nun içinde soğuk bir uyuşukluğa dönüştü. Harry sallanıyorsa, bu çukurun görüldüğünden çok daha derine uzandığı anlamına geliyordu. Oradaki zemin ilk başta görüldüğünden bile daha az sağlamdı. Tek bildiği, her şeyin her an yeniden çökebileceğiydi.

"Ya... ya düşmemen için seni tutuyor olsaydım?"

Kısa bir an için Harry'nin gözleri odaklandı, sonra kayboldu. "İşe yarayabilir."

Draco dudaklarını birbirine bastırmış, konsantre olmaya çalışıyordu ki Harry küçük bir ses çıkardı.

"Draco... Korkuyorum."

Kelimeler Draco'nun boğazına dolandı ve sıkıldı. Harry mi? Korkmuş muydu? Harry asla korkmazdı. Ama eğer korktuysa...

Kirli gözlüklerinin ardında odaklanmamış iki yeşil göz ona göz kırptı. Evet, Harry korkmuştu. Ve bu düşünce Draco'yu şeyden çok dehşete düşürdü. Söyleyecek bir şey aradı, ama tutarlı kelimeler . Harry'gözleri tekrar kapandı ve başı öne eğilip usulca ağaca çarptı.

Draco hemen geri sıçradı ve deliğin kenarından yuvarlanarak uzaklaştı. Ayağa kalkmaya cesaret etmeden önce delikten en az birkaç metre uzakta olduğundan emin oldu. *Halat. İpe ihtiyacım var.* Düzgünce sarılmış bir ipin burada bulabileceği en son şey olduğunu bilerek ama şekil değiştirmek için uygun bir şey bulmayı umarak etrafına bakındı. Kendi vasat şekil değiştirme becerileri göz önüne alındığında, ipe benzeyen bir şey olmalıydı. Gözleri kısa bir mesafe ötede yerde yatan bir dala takıldı.

Bir umut dalgasıyla dala doğru koştu. Ana daldan ayrılan uzun bir çubuk umut verici görünüyordu. Güçlü bir çekişle dal koptu. Onu deliğe doğru sürüklerken, çubuğun uzunluğu boyunca uzanan küçük dalları kopardı. Temizlendikten sonra, önündeki yere bıraktı ve asasını çıkardı.

"İşte hiçbir şey olmuyor," diye mırıldandı. "*Ramus*

Verito." Dal titredi ama dal olarak kaldı.

Mesele sadece McGonagall'ın Biçim Değiştirme profesörü olması değildi. Draco'nun Biçim Değiştirme konusunda hoşlanmadığı başka bir şey daha vardı: çaba. Tüm süreç, Draco'nun hiç hoşlanmadığı bir düzeyde anlık niyet ve çaba gerektiriyordu. İksir'den farklıydı. Doğru prosedürleri uyguladığı, adım adım takip ettiği sürece iksir doğru olurdu. Biçim Değiştirme'de ise aktif olarak odaklanması ve istediği şeyi gözünde canlandırması gerekiyordu. İsteddiği ürün doğru büyüünün okunmasıyla ortaya çıkmıyordu ve bu süreç Draco'nun genellikle göstermeyi umduğundan daha fazla çaba gerektiriyordu. Bu biraz anlamsız görünüyordu, çünkü hayatı boyunca ne zaman bir şey istese, tek yapması gereken parmaklarını şıklatmaktı ve ev cinleri koşarak geliyordu.

Ayrıca McGonagall'dan gerçekten hoşlanmıyordu. Ama bahaneler şu anda ona yardımcı . Bahaneler Harry'yi kurtarmayacaktı.

Burada ev cini yoktu.

Burada acil bir ihtiyaç vardı.

Draco burada odaklanmak zorundaydı, yoksa Harry ölebilirdi.

Derin bir nefes alan Draco yüzünü buruşturdu. Zihninde dalın büküldüğünü, kıvrıldığını ve bir ipe dönüştüğünü görebiliyordu.

" *RAMUS VERTO!*"

Dal hemen sallandı ve uzamaya başladı. Ağaç kendi etrafında dönerek lifli bir görünüm aldı. Draco esasının kendi gerginliği ve çabasıyla titrediğinin farkında bile değildi. Sonunda, tıpkı hayal ettiği gibi, önünde uzun bir ip parçası düzgünce sarılmış olarak duruyordu.

Draco bir an için bir gurur parıltısı hissetti, sonra hafif öksürük ve acı dolu bir inilti onu gerçeğe döndürdü.

"Harry!"

Draco ipi kaptı ve dizlerinin üzerine çökmeden önce deliğe cesaret edebildiği kadar yaklaştı. Kendini yere bırakıp sürünerek ilerledi ve Harry'nin başının tepesine baktı.

"Harry, beni duyabiliyor musun?"

Tek cevap zayıf bir inilti oldu.

"Harry, bu ipi sana dolamam gerek. I -" Draco kısa bir süre durdu.

Aptal, aptal, aptal! Nasıl bu kadar basiretsiz olabilir?

Harry kollarını bile hareket ettiremezken ipi nasıl kendi etrafına dolayabilirdi? Ama yapmak *zorundaydı!* Başka yolu yoktu.

"Kollarından birini serbest bırakabilir misin? Harry?"

Harry'nin başı tekrar yukarı kalktı ve Draco'yu görür gibi oldu. Başı tekrar düştü ve olduğu yerde kaydı. Kıvrandı. Acıyla nefesi kesildi. "Yapamam."

Draco bir panik dalgası daha hissetti. "*Emin* misin?"

"Eminim." Harry'nin sığ bir nefes alışının gergin sesi duyuldu.

"Sadece... sıkıştım. Özür dilerim." Ve sonra hareketsiz kaldı.

Draco'nun ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Harry bir metreden biraz daha uzaktaydı, ama tamamen ulaşılmaz durumdaydı. Draco aşağı inemezdi, tutunacak hiçbir şey yoktu, olsa bile bu hareket bütün yarığın çökmesine neden olabilirdi. Daracık delikte adım atabileceği tek yer Harry'nin omuzları ve dalın kendisiydi. Dala daha fazla ağırlık eklemek Harry'yi kesinlikle ezecekti ve Harry'nin *üzerine* basmaya kesinlikle niyeti yoktu. Doğrudan Harry'nin üzerinde bir Çağırma Büyüsü kullanmak, Harry'yi dala daha sıkı sıkıştırmaktan başka bir işe yaramaz, ona daha çok zarar verirdi. Dalı hareket ettirmek için bir büyü kullanmak, başka bir şey tarafından tutulmadığı sürece Harry'yi çukurun daha da dibine düşürecekti. Draco aynı anda yalnızca bir nesneye büyü yapabilirdi: ya dala ya da Harry'ye. İki seçenek de güvenli bir şekilde işe yaramazdı.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Bir dakika önce Harry oradaydı ve şimdi - bu kadar basit bir şey yüzünden - her şey bitmiş olabilirdi. Ama ne ki? Çok umutsuz görünüyordu.

Draco delikten birkaç santim geri , göğsünün derinliklerine yerleşmeye başlayan içi boş bir acı hissediyordu. Bunu tek başına yapamazdı. Ama hayatında ilk kez tek başınaydı. Ve kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti. Kurtarıcı olması gerekiyordu. Harry'nin hayatından o sorumluydu.

Ve sonra Draco pantolonunun paçasında bir çekiştirme hissetti.

Yere baktı ve ayağının dibinde oturmuş ona bakan en köhne fareyi görünce neredeyse çığlık atacaktı. Sıçan bir an kıpırdamadı, ama sonra ortaya çıktığı gibi aniden ipin ucunu yakaladı ve deliğe doğru koşmaya başladı.

Draco şok içinde kendini deliğin kenarına çekti ve içeri baktı. Fare Harry'nin omzuna tünemişti ve Harry'nin etrafından dolaşarak aşağı inmeye çalışıyor gibiydi. Harry tamamen tepkisizdi ve Draco farenin muhtemel kimliğini düşününce bunun iyi bir şey olduğunu düşündü.

Fare bir an durdu ve Harry'ye baktı. Neredeyse üzgün görünüyordu. Sonra yan tarafa baktı, ipin ucunu ağzıyla sıkıca kavradı ve çılgınca bir çırpınışla tekrar gözden kayboldu. Draco nefesini tutarak bekledi. Acı dolu birkaç saniye geçti, sonra birkaç saniye daha. İp, sarsıntılar ve çekiştirmelerle her seferinde bir santimetre kayboldu ve Draco yardım etmeye çalışarak ipi delikten aşağıya beslemeye başladı. Sonunda fare Harry'nin diğer tarafında yeniden ortaya çıktı, hâlâ ipi arkasından çekiyordu. Draco farenin çıktığı yerden ipi Harry'nin kollarının altından ve sırtından geçirmeyi başardığını anlayabiliyordu.

İpi öfkeyle çekiştiren sıçan, tırmanışına yardımcı olması için büyük dalı kullanarak deliğin yukarı tırmandı. İp iki kez takıldı ve sıçan ikinci seferde neredeyse düşüyordu, ama tutundu

ve çılgınca yükselişine devam etti. Sonunda Draco'nun ulaşabileceği kadar yaklaştı.

Parmakları ipin etrafına dolanırken Draco inansızlığına karşı koydu. İpi tutar tutmaz fare delikten dışarı fırladı ve tıpkı daha önce yaptığı gibi bir yaprak yığınının altında kayboldu birkaç gün önce. Bir an için, Draco bir öfke parıltısı hissetti. Pettigrew onu Harry'yi tek kurtarma görevine terk etti. Ama sonra, o sıçan-adam da kolaylıkla hiçbir şey yapmayabilirdi. Ve belki de yeterince şey yapmıştı.

Tekrar elindeki işe odaklanan Draco ipi test etti. Harry'nin kollarının altına ve sırtına sıkıca dolanmıştı. Draco uzun ucu yakaladı ve kısa ucu hızla etrafına dolayarak basit bir düğüm attı. Düğümü çekiştirdi ve sağlam olduğundan emin olunca düğümü ip boyunca mümkün olduğunca kaydıldı. Uzun uca sağlam bir çekiç yaptı ve ilmek Harry'nin göğsüne sıkıca bağlandı. Harry bu süreç boyunca hiç tepki vermemişti, bir seğirme bile olmamıştı, ama Draco şu anda bunu düşünemezdi. Eğer düşünürse atlayabilirdi ve bunu biliyordu.

Draco, kendisini dinliyor olabilecek tanrılara dua ederek delikten geriye doğru kaydı. Güvenli zemine ulaştığında, ipin uzun ucuyla en yakındaki ağaca koştu. Mümkün olduğunca çok gevrseklik bıraktı ve hızla bir düğüm attı. Sonra bunun üzerine bir düğüm daha attı. Ve bir tane daha, sadece güvenli tarafta olmak için.

Midesinin çukurunda kalın bir gerginlik yumrusunun biriktiğini hisseden Draco tekrar deliğe yaklaştı. Sürünmek zorunda kalmadan deliğe doğru mümkün olduğunca yakın yürüdü. Oradan, yüzeye Harry'nin kafasından daha yakın olan dalın tepesini görebiliyordu. Tereddüt edecek zaman yoktu. Derin bir nefes aldı, odaklandı ve esasını doğrulttu.

" *Mobiliarbus!*"

Dal titredi, sarsıldı ve sonra hareket etti. Etrafındaki toprak parçalanıp yere düştü. Bu yeterli değildi.

Draco'nun asası hâlâ çürümeye yüz tutmuş tahta parçasının üzerindeydi. Odağını sıkılaştırdı, niyetini güçlendirdi. Dal biraz daha kaydı ama bunun yeterli olmayacağını *hissedebiliyordu*.

çaresizlik akıyordu. Zaten pek çok şeyde başarısız olmuştu ve lanet olsun, bunda da başarısız olmayacaktı!

" *MOBİLİARBÜS!*"

Bir gümbürtü duyuldu ve dal toprağa gömülene kadar çukurun kenarına doğru ilerledi, sonra çukurdan ve Harry'den uzaklaşarak daha da derine indi. Sonunda durdu, ağaç özüne yapışmış bir sinek kadar kesin bir şekilde yapışmıştı. Draco ona baktı, kendi açısından bu kadar büyük bir güç gelmesine hayret etti. Bunu o yapmıştı. *Harry görene kadar bekle... HARRY!*

Draco ipe doğru hamle yaptı ve çekti. Ve çekti. İp Draco'nun hoşuna gitmeyecek kadar yavaş geliyordu, ama sonunda deliğin kenarından pis ama tanıdık bir saç teli görüldü. Harry özgürdü. Bir eliyle ipi tutan Draco, diğer eliyle asasını doğrulttu ve fısıldadı: "*Wingardium Leviosa!*"

Havaya Kaldırma Büyüsü hiçbir zaman en güçlü olduğu alan olmamıştı ve kesinlikle daha önce hiç bir insanı havaya kaldırmamıştı, ama yeni bir güven duygusuyla güçlenen Draco, Harry'nin hareketsiz halini delikten kolayca çıkardı. Birkaç saniye sonra Harry'yi sert zemine indirdi ve yanına koştı.

"Harry, iyi misin?" Harry'nin omuzlarını hızla salladı. "Hadi, Potter! Onca şeyden sonra, beni yüzüstü bırakmayacaksın! Harry!"

Harry hareketsiz yatıyordu, sırtüstü uzanmış, başı bir yana eğikti. Tepki vermiyordu. *Hayır. Kesinlikle olmaz... şimdi olmaz. O iyi. İyi olduğuna eminim. İyi olmak zorunda.* Draco bir saat gibi gelen, ama sadece birkaç saniye sürmüş olması gereken bir süre boyunca Harry'ye baktı. Harry'nin ağzı hareket ettiğinde panik başlamıştı. Kısa bir nefes verdi, sonra

öksürük ve ardından acı dolu bir inilti. Ve sonra parlak yeşil gözbebekleri kirli gözlüklerin arasından dışarı bakıyordu.

"Potter?"

"Draco," diye zayıf ama tutarlı bir cevap geldi.

Draco'nun ağzının kenarından sıkı bir gülümseme geçti ama rahatlayamadı. Gerginlikten ve bastırılmış adrenalinden titriyordu. Her şey çok ani olmuştu ve artık bitmiş olmasına rağmen Draco neredeyse gözünü kırpsa Harry'nin hâlâ o delikte sıkışıp kalacağından korkuyordu. Bir şey yapsa, , uzanıp Harry'nin koluna dokunsa, Harry ortadan kaybolacaktı.

Draco gözlerini açık tutarak yutkundu. "Sen... sen iyisin," dedi, herkesten çok kendini ikna etmeye çalışarak.

"Ve sen de pisin."

Draco sonunda gözlerini kırıştırdı ve gerçekten de neredeyse siyah bir kirle kaplanmış olan giysilerinin önüne baktı. Ve Draco şaşırtıcı bir şekilde bunu umursamadığını fark etti. Aslında bunu eğlenceli buluyordu. Bir rahatlama telaşıyla Draco ağlamak mı yoksa gülmek mi istediğini kestiremedi, o yüzden bir sonraki en iyi şeyi seçti. "Sen de pek pırıl sayılmazsın, Potter."

Harry zayıfça öksürdü ve gözlerini kapadı. "Teşekkürler."

Draco gülmeye çalıştı ama sadece sarsıntılı bir nefes vermeyi başarabildi. "Her zaman." Elini hafifçe Harry'nin koluna koydu. "Hazır başlamışken saçının berbat olduğunu da belirteyim, ama bu yeni bir şey değil."

"Hayır... yani... teşekkür ." Harry durakladı, sonra gözlerini açtı. "Beni çıkardığın için teşekkürler."

Draco midesinin hafifçe zıpladığını hissetti. "Hey... sorun değil."

"Ben... emin değildim... yapacağından emin değildim."

Harry'nin çamura bulanmış, yara bere içinde ve neredeyse kırılmak üzere olan yüzüstü yatan haline bakan Draco, Harry'nin böyle bir şeyi nasıl önerebildiğini anlayamıyordu. "Harry, bunu neden söyledin?"

Harry'nin gözleri tekrar kapandı. Çok yorgun görünüyordu. Tek söylediği, "Dövüş," oldu.

Harry'nin yayılmış, uykulu görüntüsünün aksine Draco aniden dimdik oturmuş, gözlerini acı içinde açmıştı. Kavgayı neredeyse unutmuştu, gerçi Harry'yle birbirlerine Hogwarts'ta yaptıkları gibi kötü niyetle hakaret ve tehditler savurmalarının üzerinden yarım saatten fazla zaman geçmemişti. Ancak Harry'nin yüzü yeryüzünün parçalanan yüzeyinin altında kaybolur kaybolmaz, *asıl* tehlike mücadeleyi tamamen gölgede bırakmıştı. Harry'nin esaretten kurtulduğunu gördükten sonra, onunla birlikte kaçtıktan sonra, bu garip yeni dostluğun zor, acı tatlı yanını tattıktan sonra -

Bu bir arkadaşlık mıydı?

Draco tekrar Harry'ye baktı. Nefes alışları sık ve acılıydı, dudaklarında kir tabakasının altında hala mavimsi bir renk vardı. Endişesi arttı, ama bu sefer o kadar da şaşırtıcı değildi.

"Sadece bir tartışmaydı," dedi Draco hazırlıksız bir şekilde.

Harry'nin gözlerinden biri Draco'yu değerlendirmek için bir aralık açıldı, sonra tekrar kapandı. "Doğru, sanırım," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Draco tam kendinden memnun hissetmeye ve rahatlamaya başlamıştı ki Harry'nin yüzünün tekrar gevşediğini fark etti. "Harry? Harry!" Harry'nin kolunu sıkıca kavradı. "Hey, üzerimde uyuyakalmaya kalkma! Yaralarının ne olduğunu bana söylemelisin!"

Harry kendine gelir gibi oldu ve gözlerini hafifçe açtı. "Göğsüm ağrıyor. Sanırım... kaburgalarım zedelendi. Dinlenebilir miyim? Çok yorgunum. Uyu."

Nedense bu pek iyi bir fikir gibi gelmedi. "Hayır, Harry, uyanık kal... en azından ben iyileştirici büyüler kullanana kadar." Draco bıçağını bulmak için çantasını karıştırmaya başladı.

"Neden?"

"Böylece bana iyileştirme büyüsünün işe yarayıp yaramadığını söyleyebilirsin." Bıçağı çıkardı. "Kazağın için üzgünüm, Harry. Sonra düzeltirim." Ve Draco Harry'nin kazağının eteklerini yakalayıp belinden boynuna kadar temizce kesti. Hemen ardından tişörtü de Harry'nin göğsünü ortaya çıkardı. Harry'nin solgun göğsünün büyük bir kısmında korkunç morluklar oluşmaya başlamıştı ve Draco Harry'nin hissettiği acıya sempati duyarak yüzünü . Ama Harry'nin göğüs kemiğinin ortasında duran başka bir şey daha göze çarpıyordu.

Mislocator.

Mislocator Harry'deydi. O olmadan... yani... Harry olmadan, Draco asla başaramazdı. Mislocator'a ihtiyacı vardı. Ama bu düşünce bir kez bile aklından geçmemişti. Mislocator daha birkaç dakika önce yaptıkları dövüşün merkezinde olmasına rağmen Draco onu Harry'nin taşıdığını unutmuştu. Şu anda bile antik görünümlü pusulaya bakarken Draco bu konu üzerinde sadece bir saniye durabilmiş, sonra endişe onu tekrar harekete geçirmişti. Aleti kenara çekerek dalın Harry'nin göğsüne neredeyse deriyi parçalayacak kadar büyük bir güçle çarptığı yerde daha da derin bir çürük olduğunu gördü. Oradaki deri koyu kırmızımsı mordu ve Draco altta yatan hasarın ne kadar kötü olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Draco çürükleri ve çizikleri iyileştirmek için hangi tılsımları kullanması gerektiğini kesinlikle biliyordu ve Harry'nin vücudunun ne kadarının yara bere içinde olduğunu merak ederken hemen yüzeydeki yaralar üzerinde çalışmaya başladı. Yine , iksirler olmadan daha derin iyileşme hakkında pek bir şey bilmiyordu. Birkaç tılsım ezberlemişti ama onları kullanması hiç gerekmemişti. "Nasıl hissediyorsun, Harry?"

"Aşağı yukarı aynı."

"Çizikler ve bazı çürükler kayboluyor."

"Daha derin acıyor." Harry uzanıp elini hafifçe göğsüne bastırdı, öksürdü ve yüzünü buruşturdu. "Böyle hissetmekten nefret ediyorum."

"Ne gibi?" Draco hâlâ hararetle yüzeydeki morluklarla uğraşırken sordu.

"Zayıf. Çaresiz."

"Zayıf değilsin," diye cevap verdi Draco otomatik olarak.

Harry karşılık olarak homurdandı, ama bu sadece acıdan yüzünü buruşturmasına neden oldu. Konuşmadan önce yavaş, kontrollü bir nefes aldı. "Yerde sırtüstü yatıyorum - ah, yavaş ol - ve hareket etmeyi bırak, zar zor nefes alabiliyorum." Acı acı gülümsedi. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama aslında şu anda Madam Pomfrey'i görebilmeyi isterdim. Alınma ama."

"Alınmadım," dedi Draco bir başka çürüğe dokunup esasının ucuyla eriyip gitmesini izlerken. "Ve daha çok konuşuyorsun. Güzel."

"Bu bir dikkat

dağıtma."

"Neyden?"

"Şu anda kendimi son derece açıkta hissettiğim gerçeğinden."

Draco Harry'nin yüzüne bir bakış attı. Harry'nin gözleri açıktı ve başının üzerinde, çıplak göğsünden olabildiğince uzakta bir noktaya bakıyordu. Bariz fiziksel rahatsızlığının ötesinde... utanmış görünüyordu. Draco, Harry'nin görmediğini bildiği yumuşak, sempatik bir gülümseme verdi. "Merak etme, Potter. Kızlara ne kadar sıksa olduğunu söylemeyeceğim."

"Kastettiğim bu değildi! Ne olduğu umurumda değil -" Harry'nin öfkesi bir acı iniltisine dönüştü ve birden beti benzi .

"Harry?" Draco *bir şey* fark etmeyi umarak öne doğru eğildi. "Ne oldu?"

"Yok bir şey! Ben iyiyim! I -" Harry doğrulmak için bir hamle yaptı ve hareket etmenin yapması gereken son şey olduğu hemen anlaşıldı. Sığ nefes alarak tekrar yere yığıldı. Cildi solgunluktan hastalıklı bir gri tonuna dönüştü. Draco elinin tersini Harry'nin yanağına koydu; yanak soğuk ve nemliydi.

"Harry, kahramanı oynamayı bırak! Lanet Gryffindor, yaralısın! Bana sorunun ne olduğunu söyle!" Draco sabırsızlık ve çılgınca endişe arasında bir yerde kalmıştı. Harry nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Yaralarını daha da kötüleştirmeye mi çalışıyordu? Ama aynı zamanda Harry'nin zaman zayıflıklarını gizlemeye çalışmasında takdire şayan bir şey vardı, oysa Draco... Hippogriff'le ilgili melodramın suçlu anılarını çabucak bir kenara itti. Düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı - Harry'nin şoka giriyor gibi görünmesi gibi.

Draco Harry'nin kolunu sertçe kavradı. "Sana yardım *etmemi* istiyorsan, Potter, bana sorunun ne olduğunu söylemelisin!"

Harry gözlerini kısa bir an sıkıca kapadı, sonra da belli belirsiz açtı. "Gerek yok... ah... sana söylemişim... kaburgalar... I..." Gözleri odağını kaybedip kapandı ve başı yana eğildi.

Eğer mantıklı bir şekilde düşünseydi, Draco arkasına yaslanır, Harry'nin muhtemelen kaburgalarında zedelenme ya da kırık olduğunu düşünür ve basit bir iyileştirme tılsımını deriden daha derine yöneltirdi. Hatta "Aktif Büyücüler için İlk Yardım" kitabında gördüğü bir kemik onarma büyüsünü bile deneyebilirdi. Ama mantık o anda Draco'dan kaçmıştı. Bunun yerine uzanıp ellerini usulca Harry'nin göğsüne koydu. Pürüzsüz bir kemik olması gereken yerde keskin bir kenar olduğunu düşündüğü şeyi hissettiğinde neredeyse telaşla geri çekilecekti, ama tepkisini ortaya çıktığı anda bastırdı.

Bir noktada, yıllar önce, belki de belirsiz bir metinde bununla ilgili bir şeyler . Belki de yapıldığını görmüştü. Belki de değildir. Bazıları

Basit bir şifa tekniği, modern büyülü şifacılıkta kullanılan karmaşık büyülerden daha basit, profesyonel şifacıların kullandığı hastalığa özel numaralardan daha genel. Draco'nun yaptığı şeyi *neden* yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama tam o anda mantıklı gelmişti ve önemli olan da buydu.

Tamamen Harry'ye odaklanan Draco avuçlarının altında sıcak bir ışığın parlamaya başladığını görmekten çok hissetti. Gözlerini kapadı ve zihninde o ışığın Harry'nin göğsüne battığını, her bir kemiğin etrafını sardığını, güçlendirdiğini ve yatıştırdığını canlandırabilirdi. Morlukların ve şişliklerin kaybolduğunu, yerini parlayan sıcaklığın aldığını gördü. Hatta kemiklerin kırık uçlarının birbirine kaynaştığını, parçaların olduğu yerde bütün kemiklerin uzadığını gördüğünden -ve hissettiğinden- emindi. Işık yavaşça dağılmadan önce büyüdü ve yayıldı, ardında hafif bir sıcaklık ve parıltıdan başka bir şey bırakmadı.

Draco ne yaptığını ya da yapmaya çalıştığını ancak o zaman, son ışık da sönerken fark etti. Ve kendini kesinlikle aptal gibi hissetti. O bir şifacı değildi! Ya işe yaramadıysa? Ya kendini aptal yerine koyduysa? Ya da daha kötüsü, ya stresi ve adrenalini tamamen saçma sapan bir şey denemesine neden olduysa ve sıcaklık ve şifa sadece hayal gücünün bir ürünüyse? Birden kendini çok garip hissetti, gözlerini açmaya korktu.

Sonra ellerini hâlâ Harry'nin göğsünden çekmediğini fark etti. Elleri de Harry'nin çekme emrine itaat etmeye meyilli görünmüyordu. Bakmak zorunda kaldı.

Biraz gergin olan Draco gözlerini açtı.

İlk gördüğü şey Harry'nin yüzüydü. Tıpkı biraz önce olduğu gibi yüzü hâlâ kir içindeydi ve birkaç küçük kan izi vardı. Draco kaşlarını çattı, hayal kırıklığına uğramıştı ama tam olarak ne aradığından emin değildi. Daha yakından baktı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Çizikler kaybolmuştu. Baygınken bile Harry'nin yüz hatlarını çarpıtan acı dolu ifade yerine, şimdi huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu. Harry'nin yüzünde bir şey vardı.

Harry'nin bakışı Draco'nun hissettiği merhametin en küçük parçasını bile harekete geçirmişti. Draco yine Harry'nin göğsüne dokunmasına neden olan aynı garip içgüdünün etkisiyle elini Harry'nin yanağına götürdü, siyah saçlarının kirli buklelerini Harry'nin alnından geriye doğru itti. Bunun gerçek olup olmadığını, kesiklerin ve sıyrıkların gerçekten geçip geçmediğini görmesi gerekiyordu. Ve elini hareket ettirdiğinde, Harry'nin göğsüne ilk bakışını yakaladı.

Harry'nin cildi pürüzsüz ve solgundu, en ufak bir morluk izi yoktu, Mislocator'ın neredeyse deriyi parçaladığı yerde bile. Morun mide bulandırıcı tonları ya da derin yaralar yoktu. Sadece Harry'nin göğsü vardı, uykunun yumuşak ritmiyle rahatça nefes alıp verirken usulca inip kalkıyordu.

Ve Draco, Harry'nin vücudunun geri kalanını kontrol edecek kadar cesur olsaydı, üzerinde tek bir çizik ya da çürük kalmayacağından şüphelendi. Tekrar Harry'nin yüzüne baktı ve saçının perçeminin altından Harry'nin tanıdık yara izinin bir kısmının görüldüğünü fark etti.

Aslında bunun gitmesini ve ilginç bir şekilde gitmediği için de rahatlamıştı.

Sonra kafasına dank etti. Aslında Harry'yi iyileştirmişti. Kendisi. Kendi elleriyle. İyileştirme tılsımları hakkında sadece en temel bilgilere sahip olan Draco, çok daha derin bir şeye dokunduğunu biliyordu - tüm büyü'nün özüne: niyeti gerçeğe dönüştürmek. Çoğu sıradan şeyde, gücü odaklamak için bir büyü ve bir asa gerekliydi.

Ancak, yeterince güçlü bir odaklanma, niyet veya çaresizliğin çoğu zaman yeterli olduğu bilinmektedir.

Ve Draco onun Harry'yi iyileştirmeyi ne kadar çok istediğini anladı.

Sinirle yutkundu. Bunu nasıl açıklayacaktı? Açıklamanın en büyük endişesi olmadığını fark ederek yavaşça öne doğru eğildi, kendi yüzü Harry'ninkinin sadece birkaç santim üzerindeyken durdu.

"Harry," diye fısıldadı. "Harry, ."

Harry onun altında, güzel bir rüyadan uyandırılmak istemeyen biri gibi küçük bir ses çıkardı.

Draco tedirgin bir şekilde . "Harry, beni duyabildiğini biliyorum."

"Mmmhmm." Sonunda bir çift yeşil göz kirli gözlüklerin ardında aralandı. "Draco," dedi Harry usulca, kararsızca. "Ne oldu?"

Draco soruyu duymazdan geldi ama birazcık doğruldu. "Nasıl hissediyorsun?"

Harry bunu düşünmüş gibiydi. Draco'nun yüzüne kadar yakın olmasından rahatsız olduysa da belli etmedi. "Tuhaf. Biraz sıcak ve karıncalı." Elini uzatıp çıplak göğsüne dayadı, sonra da bakışlarını Draco'ya çevirdi. "Ne yaptın sen?"

Draco yine soruyu geçiştirdi. "Al, elini çek. *Reparo!* İşte, sana kazağını tamir edeceğimi söylemiştim. Hâlâ acıyan bir yer var mı? Ağrın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Bana ne oldu? Ben -" Harry doğrulmaya başladı, ama yarı yolda yaralarının iyileşmiş olmasına rağmen hâlâ o çetin sınavdan tam olarak kurtulamadığı anlaşıldı. Harry devrilmeye başladığında Draco onu yakalayıp tekrar yatırdı, bu sefer Harry'yi yere yatırmak yerine başını ve omuzlarını dizlerine yasladı.

"Sakin . Dünya Kupası Quidditch'i oynamak için hâlâ tam olarak hazır değilsin."

Harry'nin ağırlığını bacaklarında hissetmek koruyucu duyguların yeniden kabarmasına neden oldu, ama Draco onları çabucak bir kenara itti.

"Quidditch'i şimdilik unut; nefes alabildiğime şaşıyorum." Harry başını kaldırıp Draco'ya baktı, gözleri sorularla doluydu. "Draco, ne yaptın sen?"

Draco Harry'ye bakarak söyleyebileceği onlarca şeyi, yapabileceği açıklamaları gözden geçirdi. Sonunda şu konuda karar kıldı

Gerçeğe en yakın görüneni. "Bilmiyorum."

Gözler birkaç uzun saniye boyunca kilitli kaldı, delici yeşil gözler isteksiz gri gözlerin derinliklerini araştırdı. Sonunda Harry gözlerini kaçırdı.

"Gerçekten arkadaş olmalıyız," dedi Harry usulca, Draco'dan çok kendi kendine. Sesinde bir çeşit duygu yoğunluğu vardı. Pişmanlık gibi geliyordu ama Draco pek emin değildi. Pişmanlık belki de. "Ben... böyle bir pislik gibi davrandıktan sonra... senin bütün bunları yapman."

Durakladı, ama Draco'nun araya girecek sözü yoktu. Kendi boğazı da Harry'nin sesi kadar kalın geliyordu. Harry kısa bir atana kadar sessizce bekledi, sonra tekrar konuştu. "Arkadaşlar. Bir arkadaşım... beni kaçmakla tehdit etti. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Ama gitmedin. Teşekkürler, Draco."

Draco kendini son birkaç dakika içinde çok tanıdık gelen bir hisle karşı karşıya buldu: gariplik. "Harry... çok yorulmuş . Belki biraz dinlenmelisin."

Harry bir an itiraz edecek gibi oldu, ama sonra tekrar Draco'ya yaslandı. "Sanırım haklısın."

"Sonunda kahramanı oynamayı bıraktın mı?"

"Elbette. Sıra sende." Harry sırttı. "Haftalık Cadı dergisine kapak olacaksın, ünlülerle röportajlar yapacaksın ve hayranlarınla dolup taşacaksın."

Draco karşılığında kendini sırtırken buldu. Harry pek sık şaka yapmazdı, ama Draco Harry şaka yaptığında bundan gerçekten hoşlandığını fark etti. "Olması gerektiği gibi tabii. Şöhret ve servet için özel olarak tasarlandım. Bu vücut, bu saçlar, bu görkemli profil..."

"Sen de benim kadar sıskasın Malfoy. Ve sivri bir burnun var."

Draco'nun eli hemen burnuna gitti ve verdiği tepkiyi fark edince elini hızla bırakıp kaşlarını çatı. Harry

Güldü, sonra yuvarlandı ve yavaşça doğrulup Draco'ya baktı. "Şey, sen saçları var. Üçte bir hiç de fena değil Draco."

Draco'nun çatık kaşları hemen o alışılmış üstünlük ifadesine dönüştü. "Evet, saçlarım, tanrılara layık." Elini saçaklarının arasından geçirip geriye doğru itti ve saçlarındaki kirin sertliğini hissedince gözleri büyüdü. "Merlin, bir duşa *ihtiyacım var*."

Harry güldü.

"Hiçbir gerçek kahraman bu kadar pis olmamalı."

Harry daha da sert güldü. "Ah, bu da kahramanlık pazarlığının diğer kısmı. Neredeyse unutuyordum. Kahramanlar her zaman kirlenir."

"Ben değil."

"Ve yılda en az bir kez kendi ölümlülüğünüzle yüzleşiyorsunuz."

"Ee..."

"Ve yılda en az bir kez ölümlülüğünüzle yüzleşmenizi *sağlamak* için son derece güçlü bir baş düşmana sahip olmanız gerekir ve bu kişi sonunda sizi öldürebilirse öldürecektir."

"Şimdi bir dakika bekle..."

"Ve bir ucube olarak kalıcı statünüzü sembolize etmek için güzel yara izini unutmayın."

"Tamam Potter, demek istediğini anladım." Draco'nun sesi sertti, ama yüreği buna dayanmıyordu. "Ben bu kahramanlık işine uygun değilim. İkimiz de eve canlı dönersek mutlu olacağım."

Harry usulca gülümsedi. "Bazen tek gereken budur. Hayatta kalmak. Tek yaptığım buydu, hatırladın mı?" Gözlerini Draco'nun yakasına . Harry elini uzatıp Draco'nun boynunun dibine dokununca Draco neredeyse şaşkınlıkla geri çekilecekti. "Ayrıca senin zaten kendi yara izin var."

Draco gözlerini kırptırdı. Hiç düşünmeden elini boynunun doğru kaldırdı. Harry onun elini yakaladı ve kendi elini çekmeden önce parmaklarının ucunu o noktanın üzerine koydu. Draco'nun parmakları boğazının dibinde kabaca yatay olarak uzanan ince, sivri bir yara dokusu çıkıntısının izini sürdü. Bu hatırlatma onu hâlâ tedirgin ediyordu. Sonunda ellerini bıraktı ve yutkundu. "Tekrar hareket etmeye başlamadan önce biraz dinlenmen gerekiyor. Hadi, gidip buradan daha iyi bir yer bulalım." Deliğe endişeyle baktı. "Buna gereğinden fazla yaklaşmak istemiyorum."

Draco ayağa fırladı, aniden kendisinin de bu çileden dolayı oldukça bitkin hissettiğini fark etti. Yine de Harry'ye elini uzattı.

Harry onun elini kabul etti.

.&.

Harry sessizce uyuklarken Draco'nun az önce olanlara tepki verecek zamanı olmuştu. İlk olarak, kendini kontrolsüzce titrerken buldu. birkaç dakika. Tırnakları acı içinde avuçlarına batana kadar ellerini sıkıca yumruk yapmış, titremenin durmasını bekliyordu.

Sonunda bu da geçtiğinde, dünyanın etrafında hafifçe döndüğünü fark etti. Neredeyse Harry'nin görüldüğü kadar bitkin düşmüştü. Şimdi biraz düşününce, bunu beklemesi gerektiğini fark etti. Bir asa yalnızca büyü gücünü ve niyetini odaklamaya yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda onu kullanan kişinin büyüsunu artıran kendi büyüsunu de sahipti. Güç katacak bir asa olmadan, herhangi önemli bir büyü eylemi, eğer başarılı olursa, büyücüyü tüketebilirdi.

Asasız büyü yaygın değildi ama nadir de değildi. Bir cadı ya da büyücü kızgın ya da korkmuş olduğunda, adrenalinin ve duygusal enerjinin yüksek olduğu zamanlarda meydana gelirdi. Bu ekstra güç geçici olarak büyücüye asa yardımı olmadan temel sihirleri yapabilecek kadar güç verirdi. Aslında çoğu ebeveyn çocuklarının cadı ve büyücü olduğunu bu şekilde keşfederdi. Çocuk korkar ya da sinirlenirdi ve bir dakika sonra keskin ve sivri bir şey odanın bir ucundan diğerine uçardı. Ayrıca sayısız hikaye vardı

Çocukları tehlikedeyken paniğe kapılan cadılar, sevgililerini koruyan cadı ve büyücüler inanılmaz اساسız büyüler yaparlardı. Bir cadı ya da büyücü de olsa çok öfkелendiğinde şarap kadehlerini ve camları kolayca kırabilir ya da korku anında güzel bir kalkan büyüsü yapabiliirdi. Yeterince stres altında bazı büyücüler inanılmaz şeyler yapabiliyordu.

Yani o kadar da sıra dışı değildi. Draco kesinlikle küçük bir اساسız büyü eylemi gerçekleştirecek kadar korkmuştu, ama gerçekte yaptığı şey... bu sadece kırık bir şarap kadehiyle karşılaştırılamazdı.

Kırık şarap kadehi . Draco başını öne eğdi ve bu anıyı hızla zihninin gerisine itti.

Draco'nun sahip olduğu şeyi başarabilmesi için hafif bir panikten çok daha fazlası gerekmişti - çok daha fazlası. Kendisine itiraf etmeliydi ki, Harry'nin gözleri önünde öleceği düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. Ve her nasılsa Draco, Harry'den başkasını iyileştirme konusunda o kadar da yetenekli olmayabileceğinden şüpheleniyordu. İki insan bir tür bağ kurmadan birlikte hayat değıştiren deneyimler yaşayamazdı ve Draco Harry'yle böyle bir deneyim yaşadıklarının, daha doğrusu son iki hafta boyunca böyle bir dizi deneyim yaşadıklarının farkındaydı. Tüm bunlardan sonra, aniden Harry'yi kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kalmıştı. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu düşünce bile Draco'yu biraz korkutmuştu... ya da belki birazdan da fazla.

Artık tehlike geçtiğine göre Draco Harry düşmeden önceki anlarda neler olduğunu düşünebilirdi. Harry'yle tartışmak, bağırarak ve hakaret etmek kolay olmuştu. Karanlık Lord'un zihniyle gece vakti yaşadığı korkunç karşılaşmanın ardından korkusunu Harry'den çıkarmak, kendi korkularını öfke ve aşağılamayla maskeleyerek dikkatini dağıtmak kolay olmuştu. Kendi annesinin ölüm olasılığı Draco'nun üzerinde baskı yaratırken, Harry'nin de bilmeden bir rol oynayacağı bir ölüm, suçu Harry'ye atmak çok kolay olmuştu. Draco Harry'den nefret etmiyordu - artık etmiyordu - ama kendi annesini riske atmaya da hazır değildi.

Sahte bir tehdit miydi? Kim Olduğunu Bilirsin'in kullandığı bir akıl oyunu muydu? Manevra yapılan başka bir piyon, başka bir kedi-fare oyunu mu?

Draco içini çekti. Fark eder miydi?

Harry gözden kaybolduğu anda, diğer tüm düşünceler de kaybolmuştu. Annesi, kendi güvenliği... bunların hiçbir önemi yoktu. Draco Harry'yi sırf iyilik olsun diye kurtarmamıştı. Mislocator'ı da düşünmemişti. Bu bilinçli bir karar bile . Ona göre başka bir seçenek yoktu. Harry tehlikedeydi ve Draco ona yardım etmek zorundaydı.

Neden?

Draco hâlâ mışıl mışıl uyumakta olan Harry'ye baktı. Draco onun ne kadar güçlü olduğunu *bil*se de Harry çok masum ve çaresiz görünüyordu. Ve Draco yıllardır Harry'ye hafiften takıntılı olsa da - rekabet, kavga, hakaretler, rekabet, *her şey*- bundan daha fazlası olabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti.

Harry'de manyetik bir şey vardı. Dağınık saçlı ve gözlüklü bir çocuk olmasına rağmen, Draco'nun şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha fazla göze çarpıyordu. Ya da belki de Draco onu böyle görüyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu. Harry dışında herkesten kilometrelerce uzakta, bir ormanın zemininde otururken, Draco artık pek bir şey bilmiyormuş gibi hissediyordu. Son iki haftanın olayları referans çerçevesini tamamen çarpıtmıştı.

Bildiği tek şey Harry'nin hâlâ pis olduğuydu. Draco yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle düşünmeye devam ederken temizleme büyüsü yapmaya başladı.

Harry bir şekilde *tanıdık* gelmeye başlamıştı, rahatça yakınlaşmıştı - kesinlikle yokluğunda özleneceği noktaya kadar. Harry kaçmakla tehdit ettiğinde Draco Mislocator'ın menzilinin dışına çıkmaktan korkmuştu, ama buna ek olarak

Harry'nin gerçekten gideceğinden *korkuyordu*. Ormanda tek başına dolaşmaktan korkuyordu belki, ama bu basit korkunun ötesinde, Harry'den uzak kalmaktan korkuyordu.

Durumu anlamak Draco'nun aklına bir anda gelmemişti; karanlık ve tozlu bir odanın köşesinde uzun zamandır yanan bir mumun, biri ışığın kaynağını fark etmeden önce farkına varmak gibi, usulca ortaya çıkmıştı.

Harry'ye bağımlıydı. Belki de yıllardır öyleydi.

Harry "arkadaş" terimini kullanmıştı. Belki bu doğruydı, ama Draco bu arkadaşlığı daha önce yaşadığı hiçbir arkadaşlıkla bağdaştıramıyordu. Harry, Crabbe ya da Goyle gibi değildi. Theodore Nott ya da Blaise Zabini gibi de değildi. Bu *Harry*'ydi ve bu çok farklı bir şeydi.

Ama Harry her zaman farklıydı.

Draco Harry'nin üzerindeki temizlik tılsımlarını kullanmayı bitirdikten sonra dikkatini kendi kirli saçlarına ve kıyafetlerine verdi. Saçına kir bulaştırmayı *nasıl* başardığını bile bilmiyordu, ama o anda umursamamıştı. Harry dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu hâlâ çok ayıltıcı bir düşünceydi.

Harry'nin göğsündeki morlukların anısı Draco'nun zihninde canlandı. Kırık kemikleri gözleriyle görmemiş olsa da orada olduklarını biliyordu. Tek düşünebildiği Harry'nin acısını durdurmaktı. Bir an sonra çürükler kaybolmuştu. Ve Draco'nun elleri Harry'nin pürüzsüz, solgun teninde duruyordu.

Draco ağaca yaslanarak dimdik oturdu ve öfkeyle gözlerini kırıştırdı. *Bu* ilginç bir zihinsel imgeydi. Ama sonra, Harry'nin iyileşmiş olduğu gerçeğini düşünmeye başladı. Evet, işte buydu.

Yine de Harry'nin cildinin çok pürüzsüz olduğunu fark etmişti. Ve büyü'nün artçı etkileri onu... şey... parıldar halde bırakmıştı. Birazcık. Ayrıca Harry'nin sonunda biraz kilo aldığını da fark etmişti.

Kaybedecek bir şeyi yoktu ki, diye düşündü Draco somurtarak. Yediği onca bisküviden olmalı. Merlin, çok yoruldum.

Draco kendini Harry'yle birlikte dinlenmek için seçtikleri ağacın gövdesine yaslanmaya zorladı. Rahatlamak için pozisyonunu ayarlamaya çalışıyordu ki eli cebinde bir yumruya rastladı. Elini cebine attı ve iyileştirme büyüsünü yaparken Harry'nin boynundan çıkardığı Mislocator'ı çıkardı, sırf yoluna çıkmasın diye.

Onu elinde tutabilirdi; bu tartışmasız daha akıllıca ve kesinlikle daha güvenli bir yaklaşım olurdu. Yine de doğru yaklaşım bu olmazdı.

Draco hafif bir gülümsemeyle uzanıp ipi Harry'nin boynuna doladı, sonra pusulayı onun kazağının altına kaydırıldı. Eğer Hogwarts'a geri döneceklerse, bunu birlikte yapacaklardı. Ve zamanında döneceklerdi. Buna . Bütün bunları bir hiç uğruna yaptığını düşünemiyordu.

Hogwarts'a döndüklerinde, Snape ve Dumbledore mutlaka karşı laneti çözebileceklerdi. O zamana kadar yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Bir iksire ancak bir iksirle karşı konulabilirdi ve Draco oldukça yetenekli bir İksir öğrencisi olsa da, o tam olarak buydu: bir öğrenci. Yedinci yıla kadar yaptıkları tek şey önceden belirlenmiş prosedürleri takip etmek, tariflerden iksir yapmak ve bazı yaygın malzemelerin bireysel özellikleri hakkında biraz bilgi edinmektir. Kendi iksirlerini tasarlamaya bir yıl daha başlayamayacaklardı. Draco alt dudağını ısırıldı ve dalgın dalgın Snape'in iksir deposunun raflarında alfabetik sıraya göre dizilmiş çok sayıda kavanoz, kutu ve flakonu düşündü. O raflarda hem yaygın hem de egzotik o kadar çok şey vardı ki... bir şeyler işe yaramalıydı ve Snape ne yapacağını çok iyi biliyordu. Draco bundan emindi.

Bu düşünceyle biraz olsun rahatlayan Draco tekrar arkasına yaslanmak üzereydi ki gözüne bir şey takıldı. Uzun, sarkık yaprakları olan çimen benzeri bir bitki. *Calamus* Yarı yaygın bir iksir malzemesi.

Draco neredeyse yüksek sesle gülecekti, Harry'nin burada ayak altında yetişen iksir malzemeleri bulmakla ilgili ilk dersini hatırladı. Durup baktığında, her şeyin tam orada olduğunu gördü. Calamus bir ay bitkisiydi. Çiğ olarak tüketildiğinde ya da bir iksirde yanlış kullanıldığında son derece zehirlidir. Bazen eski moda şans tılsımlarında kullanılırdı, ancak bazı iksirlerde güçlü bir bağlayıcı maddeydi. Ve Ruh Tutulması iksirinin bileşenlerinden biri de buydu.

Onunla tam olarak ne *yapmak* istediğinden emin olmayan Draco küçük bitkiyi dibine yakın bir yerden kavrayıp köklerinden yukarı çekti. Asıl Ruh Tutulması iksirinin malzemelerine gerek yoktu; Harry'nin bir panzehire ihtiyacı vardı, asıl iksire değil. Ve o zaman bile Draco kendini böyle bir karışım bulmaya çalışırken hayal bile edemiyordu. Nereden başlayacağını bilemezdi. Yine de onu saklaması gerektiğini düşündü. Her ihtimale karşı. Çabucak kökü yapraklardan ayırdı; kök iksirlerde kullanılan tek parçaydı. Kökü cebine tıktırıp ağaca yaslandı, kendini öncekinden daha da huzursuz hissettiğine şaşırmıştı. Aklının bir köşesinde bir düşünce kıpırdanıyordu ama o kadar belirsizdi ki Draco yorgun beyninin bunu düzgün bir şekilde ortaya çıkarma şansının olmadığını biliyordu.

Tüm düşünceleri birbirine karışmaya başladığında rahatlamaya çalıştı ama zihinsel tutarsızlık bile dinlenmesine yetmiyordu. Tüm bulanık düşünce dalları beyninde alçak bir uğultuya dönüştü ve tek istediği onu kapatmaktı. Kolu Harry'ninkine değmeden önce bir dakika boyunca kıvrandı. Arkadaşının uyanmasından korkan Draco hızla geri çekildi. Ama Harry kıpırdamadı.

Draco bir kez daha onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşünerek Harry'ye baktı. Harry'yi kaybetmiş olabileceğini umursamasına bir kez daha hayret etti. Ve bütün bunlar şimdi? Harry'ye neler olduğunu söyleyemediği, o da içine kapandığı, soğuk davrandığı ve iş kavgaya dönüştüğü için mi? Bu çok saçmaydı. Bu oyunu oynamaya, duygusal rahatlık uğruna gerçekleri görmezden gelmeye devam edemezdi.

Draco uzanıp kalamus kökünün bulunduğu cebi okşadı. Harry'ye söylerse belki birlikte bir çözüme ulaşabilirlerdi. Harry güçlüydü ve Draco bir zamanlar bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, o da aptal değildi. Birlikte belki bir karşı lanet bulma şansları vardı. Ya da eve daha hızlı dönerlerdi ve Snape de yardım edebilirdi. Ya da en azından Draco, Harry nedenini anlayıp onu durdurmadan, hayal kırıklığı içinde kafasına vurmak istemeyecekti. Ya da... ya da...

Harry'ye söylemek zorundaydı. Hepsi kadardı.

Vızıltı anında kayboldu ve huzursuzluk azaldı. Draco kendini garip bir şekilde hafif hissederek -hatırlayabildiği kadar uzun zamandır hissetmediği kadar hafif- tekrar ağaca, Harry'ye yakın bir yere yerleşti. O kadar yakındı ki kolu Harry'nin kazağının koluna değdi. Draco bu sefer çekilmek için hiçbir hareket yapmadı. Bu güven vericiydi ve Draco dikkatini vermeyi bıraktığı anda Harry'nin ortadan kaybolabileceğine dair duyduğu garip korkuyu bir şekilde hafifletmişti. Esneyip gözlerini kapatırken böyle şeyler hakkında endişelenmesinin komik olduğunu düşündü.

.&.

Harry'nin farkına vardığı ilk şey kafasının tamamen karışmış olduğuydu. Gözlerini bir aralık açtı ve etrafındaki ormanı gördü. Günün ortasında neden uyuyordu? Parlak ışığa karşı bir kez gözlerini ve aniden her şey geri geldi. Tartışma, göçük, sıkışmışlık, acı, boğulma hissi ve sonunda Draco'nun onu kurtarması. Yine. Harry gözlerini kapadı ve biriken anılar karşısında bir iniltiyi zar zor bastırabildi.

Kendisine daha çok kızdığından mı yoksa utandığından mı emin değildi. Elbette utanma hissi onu Draco'nun ona iyileştirici büyüler yaptığı, göğsü açıkta, yerde yattığı anısına geri götürdü. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar mahcup hissettiğini hatırlamıyordu. Draco Malfoy'un önünde kendini çok zayıf, çok çaresiz hissetmişti. Bunun onun için neden önemli olduğundan pek emin değildi.

Ancak bildiği bir şey vardı ki o da bu durum için kendisinden başka kimseyi suçlayamayacağıydı.

Aslında Mislocator'ı alıp kaçacaktım. Bunu gerçekten yapacaktım. İstemeden de olsa zihni o anı - o tehdidi yaptığı anı - tekrar tekrar oynatmaya başladı. Hissettiği öfkeyi hatırladı. Draco'nun yüzündeki korku ve ihanet ifadesini gördü. Bir de anının en mide bulandırıcı kısmı vardı: Draco'nun hayatını ellerinde tuttuğunu *bildiği* o kısa an için yaşadığı güç ve haklılık duygusu. Bu, akli başında bir anda asla düşünemeyeceği bir şeydi. Voldemort'un işleyişi böyleydi ve yıllar önce Voldemort onu böyle bir güçle ayartmaya çalışmıştı. Bunca yıl sonra bile, Harry bu teklifi ciddi ciddi düşündüğü o anı net bir şekilde hatırlayabiliyordu.

Bu, Harry'nin uzun zamandır varlığını inkâr etmeye çalıştığı Slytherin tarafıydı. Ama o tarafı gerçektir. Aslında birinin hayatıyla oynadığını bilmek onu *memnun* ediyordu. Bu düşünce onu hasta hissettirdi.

Ve birkaç dakika sonra hayatı Draco'nun ellerindeydi.

Draco, Harry'yi kurtarmak için tereddüt etmeyen örnek Slytherin.

İroni donmuş pekmezden daha koyuydu.

Öfke onu geçirdi, utancı zihninin gerisine itti. Harry gözlerini öyle sıkıca kapattı ki canı acıdı. *Bunu neden yaptım? İşin bu noktaya gelmesine nasıl izin verebildim?*

Geçen bahar Bakanlık'taki fiyaskodan sonra, aceleci duyguların kendisini kontrol etmesine izin vermemeye yemin etmişti. Mantıksız düşüncelere dayalı fevri kararlar vermeyeceğine yemin etmişti. Bunu yaptığında insanlar ölüyordu. Bu sefer ölen kendisi olabilirdi.

Bunu hak etmediğimden değil, diye düşündü acımasızca. Harry yumuşak bir efor homurtusuyla ağaca yaslanarak daha dik oturdu,

Etrafına daha iyi bakmaya niyetlenmişti ki koluna bir şeyin dokunduğunu hissetti. Yere baktı ve Draco'yu gördü.

Draco derin bir uykundaydı ve uykusunda hareket etmiş olmalıydı, çünkü Harry'ye doğru hafifçe kıvrılmış, bir eli Harry'nin koluna koruyucu bir hareketle dolanmıştı. Harry'nin zihninin küçük bir kısmı ona kendi alanına yapılan bu müdahaleye sinirlenmesi gerektiğini söyledi, ama çok daha büyük bir kısmı bu düşünceyi hemen bastırdı. Draco'nun bilinçaltı kendini koruyucu hissediyorsa nasıl sinirlenebilirdi ki? Daha da önemlisi, buna nasıl *cüret edebilirdi*? Şu anda hayatta olmasının tek nedeni Draco'nun korumasıydı. Hem de iki kez. Draco'nun kendisi için yaptığı fedakârlıklara kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettar olmalıydı.

Harry'nin kendine duyduğu öfke hızla suçluluğa dönüştü. Draco'ya söylediği sözler zihninde yankılandı. *"Nankör mü? Nankör mü? "BENİ BU İŞE EN SEN BULAŞTIRDIN!"* Ve sonra Draco'nun yüzündeki acı dolu ifadeyle, *"KAÇ KEZ ÖZÜR DİLEMEM GEREKİYOR?"* diye bağırdı.

Harry, birini öldürmeden de bu kadar suçlu hissetmenin insani olarak mümkün olduğunu bilmiyordu. Draco hatalarını fazlasıyla telafi etmişti ve Harry bunu biliyordu. Bunu Draco'ya karşı kullanmakla tamamen haddini aşmıştı, Draco onu o delikten çekip çıkarmadan önce bile. Draco özür dilemiş, samimiyetini kanıtlamış ve Harry de özrü kabul etmişti. Bu yeterli olmalıydı.

Ben tam bir piçim.

Harry koluna uzanan ince ele baktı, parmakları kazağının kumaşını usulca sıkıyordu. Yakından bakıldığında Draco'nun elleri... büyüleyiciydi. Harry'ninkilerle neredeyse aynı boyuttaydılar, ama Harry kendi ellerinin her zaman kemikli ve çelimsiz olduğunu düşünürken, Draco'nun elleri ince, zarif ve hatta narin görünüyordu. Aynı zamanda, kesinlikle güçlü görünüyorlardı. Harry'nin insanların ellerini incelemek gibi bir alışkanlığı yoktu.

Ama yine de gözlem için oradaydı. Harry'nin bakışları Draco'nun işaret parmağının uzun çizgisinde gezinirken kırmızı bir işaret fark etti

soluk teninde ve başparmağının iç kısmında eşleşen bir iz vardı.

Endişeden çok merakla Harry yavaşça yerinden kaydı ve onu uyandırmamak için elinden geldiğince dikkatli hareket ederek Draco'nun elini çevirdi. Ve baktı.

Draco'nun avucu şiddetli bir ip yanığıyla kaplıydı. İp yanıığının ortasında Draco'nun tırnaklarının neredeyse derisini parçaladığı hilal şeklinde dört mükemmel çentik vardı. Harry, Draco'nun diğer elinin de muhtemelen aynı şekilde görüldüğünü fark edince yutkundu. Harry'yi delikten çıkarırken ip onun tutuşuna sürtünmüş olmalıydı. Yine kendi kızgın sözleri aklına geldi.

"Sana bir ipucu vereyim, Malfoy. Hayat kolay değil! Senin soysuz, safkan kışına ya da mükemmel, kullanılmamış ellerine hitap etmiyor!"

Harry bir kez gözlerini kırıştırdı ve gözlerinin yaşardığını fark edince sıcak bir utanç dalgasıyla sarsıldı. Utanç, bir başka suçluluk dalgasının altında ezildi. O suçsuz eller yine de onu çekip çıkaracak kadar sertti.

Onu oradan çıkarmanın ne kadar zor olduğunu düşününce daha da pişman oldu. Aslında Harry'nin Draco'nun bunu tek başına nasıl başardığı konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. bir ip olduğunu hatırlıyordu, ama oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Dürüst olmak gerekirse, iki istisna dışında pek bir şey hatırlamıyordu: Draco'nun çaresizce adını çağıran sesi ve oradan canlı çıkmayı beklemediği gerçeğinin kasvetli kabullenışı. Ama oradan sağ çıkmıştı ve hayatta kalmasının nedeni önünde mışıl mışıl uyuyordu.

Harry yavaşça Draco'nun elini katlayıp gövdesinin üzerine koydu, sonra uyuyan arkadaşını değerlendirmek için arkasına yaslandı.

Draco önemsiyordu. Bu ne kadar ürkütücü bir fikir olsa da, inkâr edilemez ve şüphe götürmezdi. Harry'nin tüm yaralarını iyileştirdikten sonra, Draco

Hassas avuç kırmızı, çiğ kabarcıkları fark edemeyecek kadar sarsılmış, kendini iyileştirmeye zahmet edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı. Ve ondan sonra, stres tırnaklarını avuçlarına batırmasına neden olmuştu.

Zaten acı veren ip yanıkları. Harry, Draco'nun bunu fark etmediğinden şüpheleniyordu. Bu gerçeği düşünürken boğazında garip bir sıcaklık kabardı.

Draco gerçekten umursuyordu, sadece acil bir durum olduğunda da değil. Oradaydı. Sadece fiziksel olarak orada, bir yol arkadaşı olarak değil, tamamen , Harry'nin yaptığı ya da söylediği her şeye dikkat ediyordu. Onca yıl bir kenara itildikten sonra birinin onu bu kadar özenle dinlemesi tuhaftı, ama bu bir harika bir duyguydu. Harry son birkaç gün içinde Draco'yu hiç kimseyi tanımadığı kadar iyi tanımaya başlamıştı. Belki de bunun tek nedeni birbirlerine eşlik edecek kimselerinin olmamasıydı, ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Belki de Harry'nin *kimseyi* bu kadar yakından tanımamasının da etkisi vardı.

Ron ve Hermione... Peki ya onlar? Onlara daha yakın değil miydi? Tabii ki yakındı! Onları yıllardır gerçek arkadaşları olarak tanıyordu. Yine de... orada hala farklı bir şeyler vardı. Bir önceki bahardan beri, en iyi arkadaşları da dahil olmak üzere herkesten çok uzaklaşmıştı. Onlardan kaçmıyordu; sadece içine , kabuğuna saklanmıştı. Yaz boyunca Hedwig'le birlikte onlara gönderdiği mektuplar ilgili ve nazikti ama aynı zamanda kısa ve kişiliksizdi. Ve okula döndüklerinden beri Harry kimseyle pek konuşmak istemiyordu.

Harry, Sirius öldüğünden beri Draco'yla birlikte şimdiye kadar kimseyle uzun uzadıya konuşmamıştı. Şimdiye kadar gerçekten söyleyecek bir şeyi de olmamıştı. Durum hoş bir sohbete pek elverişli değildi, ama Harry'nin istediği boş gevezelik değildi. Aslında bundan nefret ediyordu. Yoğunluğa ihtiyacı vardı. Bir meydan okumaya ihtiyacı vardı. Belki de

Hatta sefalet içinde debelenmek yerine yeniden yaşamaya başlaması için bir mücadeleye ve savaşa ihtiyacı vardı. Kahretsin, neredeyse Voldemort tarafından öldürülmek dışında - ki bu da çarpık bir şekilde eski rutine geri dönmek - bu neredeyse tam olarak

kendi etrafında kurduğu kafesten çıkmaya ihtiyaı vardı. Bu olsa bile Draco ile *birlikteydi*.

Ve belki de Draco'dan *başka* kimse yapmazdı.

Harry bu yeni arkadaşlıktaki tuhaf yakınlığı düşünürken ağzı hafifçe açılarak küçük bir "o" sesi çıkardı. Son günlerin görüntüleri zihninde canlanmaya başladı. Draco ona sıkıca sarılmış, Dünya Kupası Quidditch'i için hazır olmadığını söylüyordu. Draco'nun sıcak sırtı geceleyin pelerinin altında onunkine bastırıyordu. Voldemort'un kalesinden kaçarlarken ona destek olan Draco. Draco, Voldemort tarafından işkence gördükten sonra yardım ederken. Az önce uyurlarken Draco'nun eli kolundaydı. Harry uzandı ve kolundaki o noktaya hafifçe dokundu.

Harry'nin arkadaşları vardı ama ona neredeyse hiç *dokunulmamıştı*. Önemli bir şekilde değıl. Aslında, bundan neredeyse rahatsızlık duyuyordu.

Dokunmak onun normal deneyim alanının dışında bir şeydi, Dursley'ler tarafından yiyecek ya da düzgün kıyafetlerden çok bariz bir şekilde reddedilmişti. Sanki yasak bölgeye giriyormuş gibi, hâlâ emin olamadığı bir şeydi.

Dördüncü sınıfta, hayatında ilk kez Bayan Weasley tarafından *gerçekten* -sıkıca, koruyarak, şefkatle- kucaklanmıştı ve bu neredeyse bir şok etkisi yaratmıştı. Birinin kollarının onu sardığını, onu evreninin merkezi haline getirdiğini, o kısa an için bile olsa onu koruduğunu hissetmek... bunu tarif etmeye başlayamazdı. Elbette Hermione'ye sarılmıştı ve Ron'un sırtını dostça sıvazlamıştı ama Bayan Weasley'nin sarılması çok farklıydı.

Ve Draco tarafından tutulmak... bu yine farklıydı.

Harry son birkaç gün içinde Draco'yla kaç kez fiziksel temasta bulunduğunu fark ettiğinde bir şok daha yaşadı. Geceleri sırt sırta uyumalarını saymazsak, onlarca kez dik yokuşları çıkarken ya da engelleri aşarken birbirlerine yardım etmişler, ellerini yardım için uzatmışlar, kabul etmek için ellerini kenetlemişlerdi, hem de hiç düşünmeden. Geriye dönüp baktığında kendi ileri doğru hareketleri de şaşırtıcıydı.

Bir kolunu Draco'nun omzuna koyduğunu ve o en... gizli tavrıyla konuşurken kendi alnını Draco'nunkine yasladığını hatırladı; bu onun her zamanki rahatlık seviyesinin çok dışındaydı. fiziksel dokunuş, bunu neden yaptığını hala bilmiyordu. Ve şimdiye kadar bunu hiç düşünmemişti bile. Sadece o anda yapılacak en doğru şey gibi gelmişti. Malfoy'la olan geçmiş deneyimlerinin her zerresi ona bunun için deli olduğunu söylese de, bu Draco'nun yanında rahat olduğunun bir başka kanıtıydı.

Harry yine iç çekti. Gerçek arkadaşlarından uzakta, ormanda çok uzun zamandır bulunuyordu. Aşırı stresli ve yorgundu, bütün gün yürümekten, tırmanmaktan ve geceleri sert zeminde uyumaktan bacaklarındaki ve sırtındaki her kas ağrıyordu. Hâlâ eve gerçekten yürüyerek gidip gidemeyecekleri ya da başka bir şeyin onları durdurup durdurmayacağı konusunda endişeliydi. Yalnızdı ve her şeyden ne kadar huzursuz olduğunu belli etmemek için umutsuzca çabalıyordu.

Ve tüm bu süre boyunca Draco oradaydı. Şimdilik önemli olan tek şeyin bu olduğunu düşündü.

Harry bütün bunların ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi ve daha fazla düşünemeyecek kadar yorgundu. Yine de bir şeyden emindi. Draco'ya kendisi için istediği saygınlıkla davranacaktı. Draco ondan bu kadarını hak etmişti. Sorgulanmaktan nefret ediyordu, bu yüzden Draco sırlarını saklamak istiyorsa, Voldemort'un ona işkence etmek için kullandığı imgelemlerin bir şekilde fazla kişisel olduğunu düşünüyorsa, Harry buna saygı duyacaktı. Eğer Draco mümkün olduğunca çabuk eve dönmek istiyorsa, Harry'nin onun nedenlerini sorgulaması için bir neden yoktu. (Aslında bir an önce eve dönmek çok iyi bir fikirdi.) Voldemort'un zindanlarından ayrıldıklarından beri Draco ona güvenmemesi için hiçbir neden vermemişti ve Harry de Draco'nun kazandığı güvene saygı duyacaktı.

Harry Draco'yu tekrar inceledi. Çok yorgun görünüyordu, kaçtıklarından beri aldığı güneş ışığına rağmen her zamankinden biraz solgundu ve belki de biraz bitkin düşmüştü. Dövüşü, kurtarılmayı ve Draco'nun kullandığı parlak iyileştirme tılsımını düşününce Harry, *bu onu gerçekten çok yormuş olmalı*, diye düşündü.

Ne kadar uyuduklarını merak eden Harry, yönünü bulmak için hızla asasını kullandı, sonra da güneşin açısını kontrol etti. Erken ya da öğleden sonra ortası. Birkaç saat uyumuşlardı. Draco bu kadar zaman kaybetmiş olmalarından hoşlanmayacaktı, çünkü her gün iyi bir mesafe kat etmeye oldukça hevesli görünüyordu. Yine de Harry onun bu gecikmeye aldırmayacağını düşündü, sadece bir kereliğine. Eninde sonunda eve varacaklardı.

Harry öne doğru eğilip yiyecek paketine uzandı, ama bunu yaparken göğsüne bir şeyin çarptığını hissetti. Şaşıarak boynuna uzandı ve Mislocator'ın zincirini buldu. Elini kazağının ön tarafına koyarak, Mislocator'ın kendi yumrusunu hissetti. Draco onu geri almamıştı. Bunu yapmak için kesinlikle fırsatı vardı. Eğer olsaydı Harry onu suçlamazdı.

Ne olursa olsun, Harry bu küçük jest için derin bir minnet duygusu hissetti. Çok şey ifade ediyordu.

Draco hâlâ ona güveniyordu.

Tüm sonra Draco hâlâ ona bir şans vermeye istekliydi. Bu gerçek Harry'yi hayrete düşürdü ve ilk kez beş yıldan uzun süredir tanıdığı Draco Malfoy'un bu olup olmadığını merak etti. Draco değişmişti. Ya da belki, daha doğrusu, durum değişmişti.

Sonra aklına başka bir düşünce geldi ve bunu düşünürken, daha önce aklına gelmemiş olmasına hayret .

Ben de değiştim.

Bir yıl önce - *lanet olsun, iki hafta önce* - Draco Malfoy'a asla gün yüzü göstermezdi. Malfoy'un insan olduğu gerçeğini düşünme zahmetine bile girmezdi. Aslında, Harry onun kendi tarafında olmayan *herkesi* bir küçümseme nesnesinden başka bir şey olarak görmekten son derece memnun olduğunu biliyordu. Özellikle de Draco'yu. Her şey çok siyah ve beyazdı ve Harry böyle olmasını seviyordu. Daha basitti.

Ama bu doğru değildi.

Hayat karmaşıktı; insanlar karmaşıktı. Draco da bir istisna değildi ve Harry bu gerçeği takdir ettiğini fark ediyordu. Ve buna saygı duyuyordu.

Harry kendi kendine usulca gülümsedi ve yiyecek paketine uzandı.

.&.

Draco yüzünde serin bir esinti hissederek uyandı. Tembelce Harry'ye döndü, onu uyandırıp ne kadar uyuduklarını düşündüğünü sormak istiyordu, ama ondan başka kimse ağaca yaslanmamıştı. Draco aniden uyandı. Bir panik dalgasıyla daha dik oturup etrafına bakındı, ama kimse yoktu. Harry kayıptı.

Uzakta olamaz, diye düşündü Draco kendi kendine, sakın kalmaya çalışarak. Mislocator onda. Beni bırakmaz. Bırakmayacağını biliyorum!

Kendini biraz telaşlı hisseden ve ne yapacağından tam olarak emin olamayan Draco ayağa fırladı ve hızla döndü...

... ve Harry'ye yüz üstü çarptı.

"OOMPH!" Harry bir adım tökezledi ve güldü. "Uyandığını görmek güzel."

Boşa giden adrenalinin verdiği rahatsız edici his hemen Draco'nun yanaklarına yayıldı ve öfkeyle kızardığını fark etti. "Hangi cehenneme gittin sen?" Draco çok çaresiz ya da çok kızgın görünmek istemeyerek hızla sordu.

Ama Harry sadece gülümsedi. "Beni şimdiden bu kadar özledin mi?"

Draco yüzünün biraz daha ısındığını hissetti, bu da Harry'nin gülmesine neden oldu, bu da Draco'yu daha da utandırdı. Dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı ve bir cevapla hiçbir şeyi haklı çıkarmayı reddederek ters ters baktı.

Harry başını salladı. "Sakin ol, Draco. Sadece tuvalete gitmem gerekiyordu... ya da bu durumda en yakın ağaca." Seyahat çantasını havaya kaldırdı. "Ve sen de tatlı için tam zamanında uyandın."

Draco çuvalı alırken adrenalinin etkisinden kurtulmak için gözlerini devirdi. "Çok fazla tatlı yiyorsun," diye mırıldandı otururken, çoktan bir yulaf keki aramaya başlamıştı bile.

Harry kıs kıs gülererek onun yanına oturdu. "Kız gibi vücudum için mi endişeleniyorsun? Eğer dikkatli olmazsam, Dudley'den daha şişman olacağım."

Bu yorum o kadar sıradandı ki Draco kendini gülerken buldu. "Doğru, karaya vurmuş balinaya benzeyen senin kuzenin, değil mi? Endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Tamam, istediğin kadar tatlı yiyebilirsin. Aslında, memnun olmalısın. Biraz kilo aldığını fark ettim. Kaburgaların o kadar kötü ."

Draco birden tuhaf bir hisse kapılarak çuvalın kenarından başını kaldırıp şu anda yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu inceleyen Harry'ye baktı. Draco az önce tam olarak ne söylediğini fark etti: Böyle bir şeyi fark ettiğine *göre bakıyor* olmalıydı. "Ben... özür dilerim, demek istediğim, bilirsin, o delikten çıkmak için çok ağırdın, Potter."

Merlin, kekeliyorum. Draco kendini hâlâ uyuyor olmayı dilerken buldu. Aniden ortaya çıkan belagat eksikliğini örtbas etmek için yiyecek torbasında dokunduğu ilk şeyi kaptı ve torbayı Harry'ye doğru itti. "Al, tatlını ye."

Harry yine güldü ve hemen elini çuvalın içine soktu, kolu omzuna kadar kayboldu. "Aslında... Ben zaten üç çikolatalı bisküvi yedim. Sadece bir parça meyve istemiştim. Ah... elma... bu iş görür."

"Üç çikolata... sen dipsiz bir kuyusun, bunu biliyor musun?" Draco aldığı şeye bakmak için durakladı. Sandviç. Görünüşe göre

olmak... "Eurgh! Sığır eti! Ver şu çuvalı bana. *Yiyebileceğim* şeye ihtiyacım var."

Bir an sonra, Harry elmasını çitirdatırken o da çuvalı karıştırıyordu.

"Ee, Draco?"

"Ne?"

"Sanırım bu elma bozulmuş. İçi kupkuru."

Draco Harry'ye yiyecek çuvalında *hiçbir şeyin* bozulamayacağını söylemek için başını kaldırdı, ama gördüğü şey daha da komikti. "Harry, o bir elma değil."

Harry'nin kaşları birbirine çatıldı. "Bir elmaya benziyor, oldukça tuhaf bir elma olsa da. Elma gibi kokuyor."

"Bu bir ayva," diye açıkladı Draco, Harry'nin şaka yapıp yapmadığından pek emin değildi. "Daha önce hiç taze ayva görmedin mi?"

Harry aslında utangaç görünmeyi başarmıştı. "Belki Petunia Teyze mutfak masasının üzerindeki meyve kâsesinde bir iki tane bulunduruyordu, ama zaten meyve kâsesine dokunmama izin yoktu, o yüzden gerçekten bilmiyorum. Ve tabii Dudley ile Vernon Enişte de turta haline getirilmedikçe meyveye dokunmazlardı."

"Evet, bu bir ayva, hem de son derece taze bir ayva."

Harry ısırılmış meyveye eleştirel bir gözle baktı. "Tadı *kötü* değil, sadece biraz kuru." Isırılan yerin kenarını kemirdi. "Bunların yemek için olması gerekmiyor mu?"

"Şey," dedi Draco yavaşça, "ben ayvanın daha çok Süs amaçlı ve yemeklik olarak ve lezzetli ayva jölesi yedim, dürüst olmak gerekirse, ama tamamen sağlıklılar. Sadece benim için biraz kuru tatlar." Draco bunu düşünürken başını yana eğdi. "Aslında bakarsan, yemek için son derece mantıklı bir şey gibi görünüyor. Yani, bir ananası düşünün. Hangi salak bunlardan birini alıp

ve şöyle dedi, 'Oh, bakın! yerinde dikenler var ve yaprakları bile insan etini kesebilir! Sanırım onu yiyeceğim!'"

Harry kıs kıs güldü. "Bu konuda, ıstakoz yiyen ilk kişiyi düşün. Güya lezzetli bir şey, ama mutant bir akrebe benziyor, canlı canlı pişirmek zorundasın ve o pençeler parmaklarını koparabilir. Ya da havyar. Şu sümüksü küçük -"

Draco bembeyaz kesildi. "Havyara olan ince zevkimi mahvetmeden önce orada durabilirsin Potter. Benim için ıstakozu zaten mahvettin. Bir daha asla ıstakoz yiyemeyebilirim." Tekrar yemek torbasına baktı. "Aslında, sanırım iştahımı kaybettim."

Harry'nin yüzü yumuşadı. "Özür dilerim, Draco. Sadece komik olduğunu düşündüm. Teyzemle eniştem bir keresinde çok zengin bir müşteriyi ağırlamışlardı ve ana yemek olarak bütün ıstakoz, atıştırmalık olarak da bu küçük krakerlerin üzerinde havyar servis etmişlerdi. Bütün bu yaygaranın ne görmek istedim, ama bir krakere uzandığımda Petunia Teyze elimi tokatladı ve pahalı havyarın benim için boşa harcandığını görmeyeceğini söyledi. Sonra da müşteri gelip gidene kadar beni kilitledi. Ben de o yiyecekleri neden istemediğime dair bir sürü neden uydurdum."

Draco kendini yavaşça başını sallarken buldu. "Bu mantıklı."

Harry'nin yüzündeki sırıtış aniden yeniden sinsileşti. "Çünkü dünyada kim o sümüksü, yağlı, balık kokan ve kusan küçük topları yemek *ister ki?*"

"POTTER!"

"Özür dilerim, yanlış bir şey mi söyledim?" Harry ayvadan kocaman bir ısırık almadan hemen önce masumca gülümsedi.

Draco boyun eğerek başını salladı. Harry'ye karşı çıkmak kaybedilen bir oyundu. Yine de genellikle eğlenceli bir oyundu. "Buradan çıkabilmemiz için bir şeyler yememe izin verecek misin? Zaten yeterince zaman harcadık, biliyorsun."

Harry'nin gülümsemesi birden tamamen soldu. "Özür dilerim," dedi, bu kez çok daha içtenlikle. "Ve aslında, gerçekten bir şeyler yemen gerekiyor. Az önce biraz bitkin görünüyordun. Uyurken."

Harry'ye şaşkın şaşkın bakma sırası Draco'daydı ve Harry'nin kızarmasıyla ödüllendirilince içten içe sevindi.

"Seni uyurken izlediğimden falan değil, ama tam oradaydın ve kaçırmak biraz zordu, bilirsin, ve daha önce biraz hırpalanmışsın, bu yüzden düşündüm -"

"Potter?"

"Evet?"

"Kapa çeneni."

"Oh."

Draco Malfoy için bir puan. Kendini biraz daha iyi hisseden Draco gerekli sırtıtmayı yaptı ve ona mutant akrepleri ya da diğer iğrenç şeyleri hatırlatmayacak bir şeyler yemek için arayışına devam etti. Zaten kendisine havyar servis edildiğinde zar zor midesi kaldırabiliyordu ve bunu yapabilmesinin tek yolu gerçekte ne olduğunu düşünmemektir. *Eh, diye düşündü, yakın zamanda ailemin akşam yemeği partilerinden birine davet edilecek değilim ya.*

Sonunda birkaç limonun altında bir yulaflı kek buldu. Yulaflı kek güvendeydi.

"Bu arada Harry, nasıl hissediyorsun?" Yulaflı kekten bir ısırık aldı ve konuştu. "Düştüğün için kalıcı bir ağrın, sızın ya da başka bir şeyin var mı?"

"Aslında, hayır. Aslında kendimi harika hissediyorum. Bu inanılmaz."

Draco başını kaldırdığında Harry'nin yüzünde okunamayan bir ifadeyle ona baktığını gördü. "Şaşırtıcı olan ne?"

"Her ne yaptıysan. Sanki bana yeni bir vücut verilmiş hissediyorum. Draco, cidden, ne yaptın sen?"

Yapabilseydi cevap verirdi. Ama mantıklı ya da kulağa tamamen saçma gelmeyen hiçbir cevap yoktu. "Sadece eski bir iyileştirme tekniği. Hemşirem Matilda'nın bana gösterdiği bir şey," diye yalan söyledi.

"Ah," dedi Harry, sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu ve Draco Harry'nin yalan söylediğini bildiğini anlayabiliyordu.

Harry'ye yalan söyleyemezdi. Harry'ye her şeyi anlatacağına dair kendi kendine yemin etmişken olmazdı. Draco'nun başı öne eğildi. "Aslında mesele o değil. Dürüst olmak gerekirse Harry, ne yaptığımdan pek emin değilim. Belki çözdüğümde sana gösteririm, tamam mı? Çünkü ben de hâlâ anlamaya çalışıyorum."

Harika bir cevap değildi. Aslında, hiç de iyi bir cevap değildi. Ama Harry bu yanıtın ilkinden çok daha memnun görünüyordu. "Tamam," dedi basitçe, ayvayı ısırmadan önce.

Draco başını salladı ve dikkatini tekrar yulaflı kekine verdi. Daha iki ısırık almıştı ki Harry'nin boğazını temizlediğini duydu. Draco başını kaldırıp Harry'nin orada oturduğunu, bir parça meyveyle oynadığını ve bir ısırık daha almadığını gördü. "Sorun ne Harry?"

Harry, Draco'nun gözleriyle buluşmadan önce birkaç saniye daha tereddüt etti. Söyleyeceği şeyle gerçekten boğuşuyor gibi görünüyordu. "Ben... şey... özür dilemek istedim. Böyle bir pislik olduğum için. Bütün bunlar benim hatamdı. Düşünemedim. Bazen böyle yapıyorum... yani kendimi kaptırıyorum... ve aptal gibi davranıyorum." Tekrar gözlerini kaçırdı. "Eğer bu kadar ısrarcı olmasaydım... bilirsin... böyle tartışmazdık ve ben de asla -"

"Bekle, Harry, yavaşla! Bir saniye dur." Harry tekrar başını kaldırdı, aniden kendinden emin olmayan bir ifadeye bürünmüştü, bu ifade hem ona hiç yakışmıyordu hem de çok yıpranmıştı. Draco dişlerini sıktı. Harry özür dilemeye kendini fazla kaptırmadan önce, Draco

çok daha fazla söylenmesi gereken bir şey. Aslında birkaç şey. Ve şimdi doğru zaman gibi görünüyordu, eğer böyle bir şey varsa. Derin bir nefes aldı.

"Harry, bana kızmakta haklıydın. Dünyada geçinmesi en kolay insan ben değildim, biliyorsun."

Harry omuz silkti.

"Dinle, sana söylemediğim bazı şeyler var. Söylemem gerekirdi -

" "Biliyorum."

Draco'nun kalbi boğazına kaçtı. "Biliyor musun?" Sesi hırıltı gibi çıkınca Draco bir kez öksürüp tekrar denedi. "Neyi biliyorsun?"

Harry kaçırıldı. "Benden bazı şeyler sakladığını biliyorum," dedi sessizce.

Draco, Harry'nin bir şeylerden şüphelendiğinden oldukça emindi, ama bunu öylece, açık açık söylediğini duymak soğuk bir bıçak gibi hissettirdi. "Harry, ben -"

Harry'nin havaya kaldırdığı eliyle susturuldu. "Aslında, bana söylemeni istemediğime karar verdim."

Draco'nun Harry'nin söylemesini beklemediği *bir şey* varsa, o da buydu. "*Ne dedin?*"

"Bana söylemeni istemiyorum." Harry pozisyonunu değiştirerek Draco'ya biraz daha yaklaştı, sanki sözlerinin daha gizli kalmasını sağlamak ister gibiydi. "Dinle, sen hâlâ uyurken bu konu hakkında çok düşündüm. Voldemort'la ilgili rüyalar ve görüntüler gördüğümde ya da ortada hiçbir şey yokken bile insanlar beni sorgulamaya çalışırdı. Herkes ne gördüğümü ya da ne düşündüğümü bilmek isterdi ya da başka bir şekilde kafamın içini kurcalamaya çalışırdı ve benim tek istediğim bir parça mahremiyetti. Bu yüzden, senin de mahremiyeti hak ettiğini düşündüm."

"Ama Harry -"

"Hayır, Draco. Pislüğün tekiydim. Sana güvenmedim, mahremiyetine saygı göstermedim. Ve sonra, ilk başta nazik olmaya çalışsam da, sana patronluk tasladım. Ve daha sonra, ikimizi de oradan çıkarmak için feda ettiğın her şeyi göz ardı ettim. Sana güvenmeliydim."

Draco bunu duyduğuna tam olarak inanamıyordu. Gerçekten de Harry ne söyleyeceğini uzun uzun düşünmüş gibiydi. Ve Draco verecek iyi bir cevabı olmadığını fark etti. Harry bunu sezmiş gibiydi, bu yüzden sadece devam etti.

"Güvenimi kazandın, Draco. Ve saygımı. Ve dostluğumu, sanırım. Ve senin için yapabileceğim en az şey, Voldemort benimle uğraşırken istediğim nezaketi göstermek. Sadece biraz mahremiyet ve düşünmek için biraz alan.

"Gördüğüm kadarıyla, benden sakladığın bir şey varsa, bunu bir nedenle yaptın ve ben senin güveniyorum. O yüzden bana her ne söyleyeceksen söyleme. Bilmek istemiyorum."

Draco gözlerini Harry'ye dikti. Harry'ye her şeyi anlatmaya o kadar hazırdı ki. İmgelemlerde neler olduğunu. Annesine yönelik tehdit hakkında. Ruh Tutulması iksiri hakkındaki gerçeğı. Ama Harry'nin güven dolu gözlerine bakarken, kararlılığının sarsılmaya başladığını hissetti.

"Ama Harry, anlamıyorsun!"

Harry omuz silkti. "Belki de anlamam. Ama belki de anlamam gerekmiyordur. İkimiz için de yeterince zor oldu ve eğer bana bir şey söylememeyi daha kolay , o zaman sırlarını saklama ihtiyacı duymam umurunda değil. Ben gayet memnunum. Eve gittiğimiz zaman gideriz. İhtiyacın olduğunda seni kollayacağım konusunda bana güvenebilirsin, ben de beni kollayacağın konusunda sana güvenirim." Bunun üzerine genişçe gülümsedi. "Ve şimdi, *sana* bir borcum var."

Harry'nin gülümsemesine bakarken Draco'nun kararlılığının son kalıntıları da yok oldu. *Şimdi ona nasıl söyleyebilirim? Mutlu görünüyor. Huzurlu,*

Hatta. Ona hayatının son günlerine doğru ilerleyen bir saat olduğunu nasıl söyleyebilirim, eğer ben... eğer ben...

Draco'nun içine ani bir kararlılık duygusu doldu. Bir karşı lanet bulacağım. Kendim yapacağım. Eve zamanında varacağız, ama varamasak bile Harry iyi olacak. Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Ve ben ona kötü haberlerle birlikte iyi haberleri de verene kadar Harry'nin bilmesine bile gerek yok.

Yeni amacı ve gerekçeleriyle zihni dönen Draco zayıf bir gülümsemeyi başardı. "Tamam, Harry. Bana borçlusun. Seni o delikten çıkarırken saçıma bulaşan kiri temizlemek için akan suyla güzel bir banyo istiyorum. Senin yüzünden fena halde kirlendim ve temizlik tılsımları bu işin üstesinden gelemiyor."

Mümkünse, Harry'nin gülümsemesi daha da büyüdü. "Sorun değil!"

Draco nedense bu yanıtın hoşuna gittiğinden pek emin değildi.

Birkaç dakika sonra Draco parmaklarındaki son yulaflı kek kırıntılarını yalıyordu, Harry ise ayvasını çekirdeğine kadar yemişti.

Quince. Bu neden önemli görünüyor? Draco beynini yokladı ama cevabı bulacak gibi görünmüyordu. "Gitmeye hazır mısınız?" diye kayıtsızca sordu.

"Elbette." Harry'nin sesi tarafsızdı, ama gözleri hâlâ muzipti. Ayağa kalktı ve gerindi. "Sen hazır olduğunda hazırım."

Harry ayvanın çekirdeğini sağ elinde tutup geriye uzandı ve fırlattı. Birden Draco'nun gözleri farkına vararak kocaman oldu. Ayağa fırladı ve uçarcasına bir sıçrayışla elindeki çekirdeği yakaladı.

Harry gözlerini kırptırdı. "Vay canına, Draco. Bir Quidditch maçı sırasında böyle yakalasaydın, şimdiye kadar beni yenmiş olurdun. Ama sormamın sakıncası yoksa, bunu neden yaptın?"

Draco birden ne kadar aptal görüldüğünü fark etti. Avucunun içinde duran meyve parçasının kalıntılarına baktı.

el. "Şey... burada olduğumuza dair herhangi bir kanıt bırakmak istemedim, bilirsiniz. Çok riskli."

"Ah," dedi Harry, sesi tam olarak ikna olmuş gibi çıkmıyordu. Draco yüzünü buruşturdu, ama Harry arkasını dönüp uzaklaşmaya başladığı anda Draco iki eliyle çekirdeğin birer ucunu kavradı. Hızlı bir hareketle çekirdeği ikiye ayırdı. Birkaç yumuşak çekirdek avucunun içine düştü.

Bir an bile tereddüt etmeden tohumları kalamus kökünün koydu ve Harry'nin peşinden koştu. Çekirdeğin geri kalanı yerde terk edilmiş halde yatıyordu.

.&.

Harry sonunda beklediği sesi duyduğunda güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı bile. Draco'ya sırtarak bakınca, son birkaç saattir yol arkadaşının yüzünü süsleyen aynı şüphe ve belirsizlik ifadesini gördü. Yolculuk yeterince keyifli geçmişti. Vadiden çıkmışlar, küçük bir tepeyi aşmışlar ve (neyse ki) çok daha sert bir toprağa çıkmışlardı. Harry daha sonra ikisini de doğrudan yokuş aşağı götürmüştü, arazinin eğimini takip etmeye devam ederlerse eninde sonunda...

"Nehir!" Harry neşeyle, "Başardık," dedi. "Başardık."

Draco'nun yüzü düştü. "Bunca zamandır gittiğimiz yer burası mıydı?" Başını iki yana salladı. "Bekle, buna cevap vermeden önce bana şunu söyle: Burada bir nehir olduğunu nereden biliyordun?"

"Çok basit. Yağmur suyu bir yere akmak zorundadır. Ve her zaman aşağıya doğru akar. Yani," dedi Harry, mümkün olduğunca akademik bir ses çıkarmaya çalışarak, "bir vadinin en alçak noktasına giderseniz, su bulmak zorundasınız."

Draco ona kaşlarını çattı. "Çok bilmiş. Harry, bence Granger'la -yani Granger'la- çok fazla vakit geçiriyorsun."

Harry söylenmemiş kelimenin Draconun dilinin ucunda durduğunu duyunca kıllanmaya başladığını hissetti, ama o söylememiştir. Harry bunu affedebilirdi. Yılların alışkanlıklarını bir anda bırakmak zordu ve her şey düşünüldüğünde Draco çok iyi gidiyordu. Bu Harry'nin hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu, ama çabasına saygı duyması gerekiyordu. "Evet, ikimiz de Hermione'ye çok şey borçluyuz. Geceleri uyuyacak kuru bir çadır da dahil."

"Gerçek bir büyücü çadırı için neler vermezdim," diye mırıldandı Draco. "On dört yaşına geldiğimde kendime bir tane almıştım, böylece Quidditch Dünya Kupası sahasında kalabilecek ve ailemi rahatsız etmeyecektim."

"Gerçekten mi?" Harry şimdi ilgileniyordu. Weasley'lerin çadırlarının içindekilere hayran kaldığını biliyordu, ama Draco'nunkinde ne olmalıydı? "İçinde ne var?"

Draco ölçülü ama biraz da nostaljik bir sesle, "Annemle babamınki kadar süslü değildi tabii," dedi. "Ama yeterince büyüktü sanırım. Ev elflerinin her türlü ikramla önceden doldurduğu bir kiler ve dinlenmek için bir salon vardı. Girişte büyük büyük amcalarımdan birinin aptalca bir heykeli vardı ama annem orada 'zevкли' sanat eserleri olması konusunda ısrar etti. Yatak odası Malikane'deki odam kadar süslü değildi ama aslında daha büyüktü ve kocaman bir kuş tüyü yatağı vardı. Banyoda da kocaman bir jakuzi vardı ve çok güzel köpükler çıkarıyordu... Hey, bir dakika... Bana banyo yaptırmamız gerekmiyor muydu?"

Harry ağzını kapatmaya çalışmakla meşguldü. Elbette, Draco'nun sadece en süslü konaklama yerlerine sahip olacağını biliyordu, ama sanki sadece böyle şeyler bekliyormuş gibi konuşmasını duymak... Harry'ye eski Malfoy'u çok fazla hatırlattı. Harry temizlemek için başını salladı. "Ah evet, o. Hey Malfoy, isteyip de sahip olamadığın bir şey oldu mu hiç?"

Draco irkildi.

"Oops, üzgünüm, Draco. Unutmuşum."

Draco özrü kabul etmek için başını eğdi ve yumuşak bir sesle, "Evet," dedi.

"Evet...?"

"Yeterince iyi olmak istedim."

Draco'nun ses tonu Harry'nin içini buz gibi yaptı. "Sen yeterince iyisin, Draco."

Draco ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Bunu senden duymak çok hoş."

Harry karşılık vermek üzereydi, ama kendine verdiği kavga etmeme sözünü hatırlayınca vazgeçti. Onun yerine Draco'nun söylediklerini düşünmeye başladı. *Gerçekten* düşünmeye. Bunu yaparken Harry'nin ağzında küçük bir "o" harfi belirdi, Draco'nun ne demek istediği sonunda kafasına dank etmişti. "Şey," dedi yavaşça, "sen benim *için* yeterince iyisin. Bu bir şey ifade eder mi?"

Draco bir an kıpırdamadı, sonra çok esrarengiz bir şekilde ama cevap vermedi. "Peki ya şu banyo, Potter? Parlak planın nedir? Saçlarım hiç temizlenmiyor, biliyorsun."

Harry rahat bir nefes aldı ve güldü. Geniş bir selam ve el hareketiyle arkasındaki nehri işaret etti. "Banyonuz sizi bekliyor, efendim."

"Benim... ne?" Draco'nun gözleri parlatılmış oraklar gibi irileşti. "Şaka yapıyor olmalısın." Bir adım geri çekildi. "Sana zaten söyledim, nehre girmeyeceğim!"

"Neden olmasın?" Harry koşarak suyun kenarına gitti ve için elini suya soktu. "Aslında *o kadar* da soğuk değil. Güneş bütün gün ısıttı."

"HAYIR," diye tersledi Draco. Daha sakın bir şekilde devam etmeden önce belirgin bir nefes aldı. "Bu çok hızlı. İçinde sürüklenebilirim. Bilirsin, altında sürüklenir, nefes almak için yüzeye çıkamam. Boğulmakla pek ilgilenmiyorum."

Harry hem şaşkın hem de hayal kırıklığına uğramış bir halde ayağa kalktı. "O kadar hızlı hareket etmiyor," dedi, sesine dikkatle bir endişe notası ekleyerek. "Burası gerçekten kayalık bile değil. Yavaş ve derin. "Burası kayalık bile değil. yüzmek."

"En son nehre girdiğimde Vincent'ın babası tarafından yüzüstü bir kayaya çarpılmıştım. Nehirleri pek de hoş bir yer olarak görmüyorum. anılar." O konuşurken, Draco rahatça yan adımlarla bir Sanki ince gövdeyi kalkan olarak kullanıyormuş gibi. Son derece rahatsız görünmeye başlamıştı.

Harry, Draco'nun tuhaf davranışları karşısında kendini oldukça şaşkın buldu.

"Şey," dedi mantıklı görünmeye çalışarak, "nehir hızlıydı, sığ ve kayalıktı. Bu öyle bir şey değil. Yapmamalısın -"

Eğer bir şey varsa, bu Draco'yu da korkutmuşa benziyordu. "Nehre girmeyeceğim Potter ve bu son sözüm!"

Harry'nin kafası tamamen karışmıştı. "Tamam, tamam, nehre girmiyorsun! O kısmı anladım! Şimdi bana *neden nehre*?"

Draco uzun bir süre kıpırdamadan durdu, Harry'ye değil, onun yanından geçip nehre doğru baktı. Konuştuğunda sesi o kadar yumuşaktı ki Harry'nin akan sudan duymak için zorlanması gerekti. "Ben yüzme bilmiyorum."

"Sen... sen yüzme bilmiyor musun?"

Draco'nun ifadesi bir anda korkmuşluktan kızgınlığa dönüştü. "Sağır mısın, yoksa tekrar etmem mi gerekiyor? Evet, yüzme bilmiyorum!"

Harry buna nasıl cevap vereceğini bilemediğinden bir an kekeleydi. Uzaklara, sonra tekrar Draco'ya baktı. "Şey, muhtemelen belinden daha derin değildir. Aslında *yüzmek* zorunda . Sadece suya girip başını daldırırsın ve -"

"HAYIR DEDİM!" Draco şimdi beyaz parmaklı eliyle ağacın gövdesine tutunuyordu ve nefes alış verişi açıkça hızlı ve sığdı.

Harry, Draco'yu yüzmeye götürerek gevşemesini sağlamayı planlamıştı ama belli ki sonuç bu olmayacaktı. Harry derin bir nefes alarak duruşunu gevşetmek için bilinçli bir çaba harcadı. "Tamam, sorun yok. Yüzmeye gitmek zorunda değiliz. Yola devam etmeden önce biraz yıkanmak isteyebilirim, ama şimdilik oturup bir şeyler yesek ve dinlensek nasıl olur? Sonra akşama kadar birkaç mil daha gitmeyi deneyebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Draco önce . Sonra ağacın gövdesini bıraktı ve Harry'ye doğru temkinli bir adım attı. "Tamam," dedi, kendinden pek emin görünmüyordu. "Kulağa adil geliyor."

Draco daha büyük bir ağaca doğru ilerleyip ona yaslanırken nehirden belli ki temkinli bir şekilde uzak duruyordu. Hemen kesesinden yiyecek çıkarma işine koyuldu. "Ne istiyorsun Harry? Biraz daha çikolatalı bisküvi mi? Armut? O ananas hâlâ burada, biliyorsun. Aslında, az önce beni ısırıldı."

Harry cevap vermiyordu. Düşünmekle meşguldü. Draco en son nehre yaklaştıklarında böyle bir tepki vermemişti. Ama Draco nehre hiç o kadar ve Harry de onu yüzmesi için zorlamamıştı. Harry yüzerken Draco kenarda durmuştu, ama o da nehrin küçük bir çıkıntısında, bir su birikintisinden biraz daha fazlası olan bir yerdeydi. Harry balık yakalamaya çalışırken de epeyce uzakta durmuştu. Şimdi Harry onu aktif olarak suya sokmaya çalıştığından, dehşete düşmüş görünüyordu.

Draco'nun yanına otururken dalgın dalgın, "Armut kulağa hoş geliyor," dedi. Bir dakika sonra elinde bir armut vardı, ama yemek için hiçbir hareket yapmadı.

Harry konuştuğunda Draco tam muz soymak üzereydi. "Sudan ne zaman korkmaya başladın?"

Draco olduğu yerde donakaldı. "Ne?" diye fısıldadı.

Harry onun haklı olduğunu kesinlikle biliyordu. "Bunu anlamak zor değildi, Draco. Ama cidden, sana ne oldu?"

Draco omzunu Harry'ye çevirdi ve birden muzunu soymakla meşgul olmaya başladı. "Hiçbir şey. Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı? Sadece suyu sevmiyorum, yüzemiyorum ve bu tartışma burada bitmiştir."

Ben bitti dediğimde biter, diye düşündü Harry . Konuştuğunda sesi nazikti. "Draco, bana söylemen için seni zorlayamam ama söylersen gerçekten minnettar olurum."

Draco muzu soymayı bitirdi ama başını kaldırıp bakmadı bile.

"Bir şeyin seni bu kadar korkuttuğunu görmek şaşırtıcı. Seni daha önce sadece Voldemort yüzünden bu kadar korkmuş görmüştüm."

Draco yüzünü buruşturdu ama bir ısırık meyveyle

meşgul oldu. "Eğer bana anlattırsan, belki sana yardım

edebilirim."

Draco yutkundu.

"Lütfen?"

Ve böylece Draco arkasını döndü. Gözleri korku ve kızgınlık arasında bir yerde, faltaşı gibi açılmıştı. "Bu kadar çok mu bilmek istiyorsun? İstiyor musun?"

Harry neredeyse fiziksel olarak geriye doğru itilmiş gibi . "Evet," dedi.

Draco yavaşça başını salladı. "Pekâlâ o zaman." Arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve çok dikkatli bir şekilde konuşmaya başladı. "Malikânenin bir yüzme havuzu vardı. Babam annem güneşlenebilsin diye oraya koydurmuştu, ama annem hiç güneşlenmedi ve ikisi de yüzmeyi sevmezdi. Sanırım suyun görüntüsü hoşuna gidiyordu.

"Bir ucu derindi... boyumun en az iki katı kadar. Gençken havuzun içine bakmayı severdim. Mavinin sakinleştirici bir tonuydu ve orada bir yerlerde deniz kızlarının saklandığını hayal ederdim. Babam sürekli havuzun yakınında oynamamamı, çünkü içine düşebileceğimi söylerdi. Bunu her söylediğinde geri çekilirdim çünkü yüzme bilmediğimi biliyordum. Ve bana hiç öğretmedi.

"Bir gün kenarda oynuyordum. Arkamda ayak sesleri duyduğumda hareket etmek için çok geçti. Sonrasında bildiğim tek şey, cübbemle birlikte suya atıldığımı." Sesi boğuklaştı.

Artık Harry'nin gözleri kocaman olmuştu. "Kaç ?"

"Yedi," diye sessiz bir cevap geldi. Sonra, eğer mümkünse, Draco'nun sesi da kısıldı. "Korkunçtu, Harry. Baharın başlarıydı, yüzden su hâlâ donuyordu. Her taraftan akıyordu. Cüppeler çok ağırdı ve yüzeye doğru tekme atmaya çalıştığımda bacaklarım kumaşa dolanıyordu. Nefesimi tutmuş, beni duyabilen tanrılara beni sudan çıkarmaları için yalvarıyordum, ama hiçbir şey oldu."

Yavaş, titreyen bir nefes aldı. "Nefesimi ne kadar tuttuğum hakkında hiçbir fikrim yok, ama daha fazla tutamadım. Yüzey benden çok yukarıdaydı ve etrafta soğuk sudan başka bir şey yoktu. Sanırım tam bayılmak üzereydim ki keskin bir çekilme hissettim ve havuzun güvertesinde sıırıslam, nefes nefese yatıyordum, babam başımda duruyordu.

"Sana havuz kenarında oynama demiştim Draco' dedi."

Harry ürperdi ve başka tarafa baktı. Suyun sardığını, üzerine bastırıldığını neredeyse hissedebiliyordu. Lucius bunu bir çocuğa nasıl *yapabilirdi*? Özellikle de kendi çocuğuna? Harry yine ürperdi ve başını kaldırıp baktı.

Draco dizlerini göğsüne doğru çekmiş, kollarını dizlerine sıkıca sarmıştı. Titriyordu. Muzu yere düşmüş, unutulmuştu. O kadar küçük görünüyordu ki, sanki yedi yaşındaydı.

yeniden yaşlanmıştı ve havuzunun kenarında oturmuş, olmuş, titriyor ve ağlamamaya çalışıyordu.

"Hayır, Draco, yapma bunu." Harry sürünerek Draco'nun diz çöktü. "Sadece çok yorgunsun ve streslisin. Hepsi bu."

Draco onun dizlerine doğru konuştu. "Hayır Harry, hepsi bu kadar değil. Ben on altı ve sudan korkuyorum. Acınası bir durum. Hagrid birinci sınıftayken bizi gölden geçirirken kayıkta neredeyse bayılıyordum, biliyor muydun?" Yüzünü bacaklarına gömdü. "Çok zavalliyim. Sudan korkuyorum. Ha. Lanet olası korkak."

Harry söyleyecek mantıklı bir şey bulmakta zorlandı. "*İki şeyden* korkuyorsun. Bu çok fazla değil. Voldemort ve su. Büyücülük dünyasının yüzde doksan dokuzu Voldemort'tan korkuyor, geri kalanı da delirmiş durumda. Ve evet, siz bir şey söylemeden önce, ben de ondan korkuyorum. Ve sudan korkmak için çok iyi bir nedenin var."

Draco başını sallarken tel tel sarı saçları bir öne bir arkaya savruldu. "Yedi yaşındayken bir nedenim vardı. Sekiz yaşındayken bir açıklamam vardı. Dokuz yaşındayken bir bahanem vardı. Artık hiçbir bokum yok."

Harry gözlerini Draco'nun başının tepesine dikmiş, söyleyecek ya da yapacak bir şey arıyordu. Kendini garip hissediyordu, sanki bir şey yapması gerekiyordu, ama ne yapacağını bilmiyordu. Sonunda aklına gelen ilk şeyi yaptı.

Uzanıp elini Draco'nun dizine koydu. Draco başını kaldırdı ve bir çift hafif kan çanağı gri göz Harry'nin gözlerinin içine baktı. Harry yutkundu. "Peki," dedi, "bu konuda bir şey yapmak ister misin?"

Draco'nun gözleri ona inanamayarak kısıldı. "Ne gibi?"

"Birlikte nehre gireceğiz."

Draco'nun gözleri hemen avlanmış bir hayvanın ürkmüş görüntüsüne büründü. Harry elini Draco'nun dizinden çekip

Draco'nun elini sıkıca tuttu, kısmen Draco kaçmasın diye, ama daha çok ona biraz güvence vermeye . Aklının bir köşesinde Draco'ya dokunmanın kendisi için ne kadar kolay olduğunu tekrar fark etti. Aklının ön tarafında ise daha büyük bir sorun vardı.

"Delirdin mi sen?" Draco hareket etmek için hamle yaptı, ama Harry onun diğer elini de yakaladı. Draco bunu fark etmemiş gibiydi. "Bunu yapamam! Bu bir *nehir*, Harry! Bir yüzme havuzuyla bile başa çıkamam.

Kahretsin, eğer bir çamur birikintisinden daha büyük ve sızdıran bir musluktan daha hızlıysa, çığlık atarak diğer koşmak istiyorum." Durakladı. "Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum," dedi, Harry'den çok kendi kendine.

"Prefect'lerin banyosundaki kocaman küveti seviyor gibisin, değil mi?" Harry makul bir şekilde sordu. "Gördüğüm çoğu yüzme havuzu kadar büyük."

Draco'nun ağzı bir an için açık kaldı, sonra başını salladı. "Bu farklı. Sıcak. Rahat hissettiriyor. Sonra yan tarafa oturuyorum ve o kadar çok baloncuk var ki suyu zar zor görebiliyorum."

"Nehri bir küvet gibi düşünebilir misin?" Harry bunu sorar sormaz Draco ona öylesine inanmaz bir bakış fırlattı ki Harry sorduğu için bile kendini aptal gibi hissetti. "Doğru. Aptalca bir soru. Peki ya onlardan kaçmak için nehrin kenarına koştuğumuz zaman... bilirsin, onlardan. Bununla ilgili bir sorunun yoktu."

Draco homurdandı ve gözlerini devirmeyi başardı. "Ayak bileği derinliğindeki suda koşuyorduk. içinde yüzmemi istemiyordun." İcini çekip arkasına yaslandı ve bu sırada ellerini çekti. "Bak Harry, iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama cidden, kimin umurunda? Hiç yüzmeye gitmezsem bu beni öldürmez. Karada mutlu bir şekilde gayet iyi yaşayabilirim. Her kayıp Krup'u kurtaramayacağını ve herkese yardım edemeyeceğini kabul edemez misin?"

Harry, Draco bakışlarını karşılayana kadar ona baktı. Gri irislerin ardında korku ve belirsizliğin rahatsız edici bir karışımı gizliydi. Ama aynı zamanda gözleri bir şey istiyordu. Harry'den ondan vazgeçmemesini istiyor gibiydiler

"Hayır, haklısın. Herkese yardım edemem."

Bunun üzerine Draco'nun yüzü gerçekten düştü. Sözlerine rağmen Draco'nun Harry'nin bir şey yapmasını istediği açıktı. Bu gerçek Harry'ye zaten söylemeyi planladığı şeyi söylemesi için son bir cesaret verdi.

"Herkese yardım edemem ama size yardım edebilirim."

Draco'nun kafası yukarı doğru sallandı. "Ama... ama... ne yapacaksın?"

Harry gülümsedi ve ayağa kalktı. "Sana her bir adım atarak yol göstereceğim. Sihir yok, olağanüstü bir şey yok. Sadece... adım adım." Elini uzattı. "Olabilecek en kötü şey işe yaramaması, ama denemezsen asla bilemezsin."

Draco Harry'nin eline uzandı ama tereddüt etti.

Harry içini çekti. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum." Draco Harry'nin elini kavradı.

Harry Draco'yu ayağa kaldırırken garip bir ters déjà-vu hissine kapıldı. Gülümsedi ve Draco'nun elini bırakmadan önce hızlıca sıktı. "Hadi, gidelim."

Dönüp nehir kıyısına doğru yürümeye başladı ve arkasında yumuşak ayak sesleri duyduğunda Draco'nun onu takip ettiğini anladı. Nehirden birkaç adım ötede durdu ve ayakkabılarını çözme zahmetine girmeden tekmeledi.

"Önce bağlarını çözmeden ayakkabılarını çıkarman iyi olmaz, Harry," dedi arkasından gelen bir ses. "Onlara zarar verirsin."

Harry döndü ve kendini bir adımdan az ötede duran Draco'yla yüz yüze buldu. Öğleden sonra güneşi Draco'nun gözlerine alçaktan vuruyordu ve Harry'ye bakmak için gözlerini kısmak zorunda kalıyordu. Draco'nun kısılmış gözlerinden bile Harry orada gömülü olan gerginliği ve neredeyse paniği kolayca görebiliyordu. Ama aynı zamanda

Draco kalkanlarını indirmeye, başlamıştı. Bu etki şaşırtıcıydı. Garipti ama aynı zamanda... hoştu.

"Bunu aklımda tutacağımdan eminim," dedi Harry, "ama onlar sadece ucuz bir çift spor ayakkabı. Ayrıca, en son ne zaman onları çözme zahmetine girdiğimi hatırlamıyorum. Düğümler muhtemelen kalıcıdır."

Draco ona onaylamayan gözlerle baktı ama o kıpırdamadı. Aslında oyalandığı her halinden belliydi. Harry ona sonsuza kadar oyalanamayacağını söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu ki bir anda aklına bir fikir geldi. Draco cevap veremeden, hatta itiraz bile edemeden Harry onun önünde diz çökmüş, ayakkabı bağcıklarını çözmeye başlamıştı. Tekrar ayağa kalktığında Draco'nun ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalmıştı. Harry ona orantısız bir sırıtış attı. "Bu birinci adım."

Draco bir şeyler söylemeye çalıştı, ama sadece boğuk bir homurtu olarak çıktı. Harry güldü. "Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş. Artık onları çıkarabilirsin, biliyorsun. Bu ikinci adım."

Draco yavaşça ayakkabılarından çıktı.

Harry başıyla onayladı. Geri adım attı ve Draco onu durdurduğunda kazağının eteklerine uzanıyordu. Harry elini kaldırdı Draco okunamayan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Draco'nun parmakları uzandı ve Harry'nin kazağının eteğini buldu. "Kollar yukarı," dedi ve Harry kendini sorgusuz sualsiz itaat ederken buldu. Hızlı bir hareketle kazağı yukarı ve başının üzerine çekilmişti ve Harry saçlarının aynı her yöne doğru dikildiğini biliyordu. Draco kıs kıs güldüğünde bu doğrulanmıştı. Harry saçlarını düzleştirmeye çalıştı.

"Vazgeç Harry. Yıllardır onu düzleştirmeye çalışıyorsun. Henüz işe yaramadı."

Harry cevap olarak sadece gözlerini devirebildi. "Sıra sende." Draco tereddüt etmeden kollarını başının üzerine kaldırdığında neredeyse şaşıracaktı. Harry durakladı ve merakla ona baktı.

Belki de Draco bir başkasının ona adımları daha kolay buluyordu. Belki de bir hamle yaptığında, her oyuncunun sırayla oynadığı bir satranç oyunu gibi, kontrol duygusu hissediyordu. Belki de Harry'nin onu yönlendirmesine gerçekten izin vermenin verdiği güvenceye ihtiyacı vardı. Belki de Harry'ye o kadar güveniyordu. Nedeni ne olursa olsun, mutlu olmasa da birkaç dakika öncesine göre daha sakin görünüyordu ve bu Harry için yeterince iyiydi.

Harry Draco'nun tişörtünün kenarından tutup başının üzerine çekti, bunu yaparken tişörtü ters çevirdi. Draco'nun tişörtü bir an için dış gömleğine takıldı, sırtını ve gövdesini bir anlığına ortaya çıkardı. Hava açıkta kalan tenine çarptıkça ürperdi, ama yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Tişörtü Harry'nin elinden alıp bir kenara fırlattı ve ikisi de tişörtleriyle kaldılar.

Harry bunun nereye varabileceğini anlayınca bir an için kararsızlığa kapıldı. Draco'dan aşağıya, kendi tişörtünün kenarına baktı ve tekrar Draco'ya döndü. Draco başını salladı.

Tişörtü yukarı çekerken Draco'nun eklemleri Harry'nin yanlarına sürtündü ve Draco tişörtü Harry'nin başının üzerinden çekerken şaşırtıcı derecede nazikti. Yine Harry gözlüklerini yeniden ayarlamak zorunda kaldı. Esinti Harry'nin çıplak omuzlarında serinlik hissettiriyordu, ama güneş ılık ve rahatlatıcıydı. Gözlerini kapadı ve hissettiği garip huzur duygusunun tadını çıkardı. Her yerden kilometrelerce uzakta, hâlâ Voldemort'tan kaçıyor. Mantıken bu kadar rahat ve mutlu hissetmemesi gerektiğini biliyordu ama hissediyordu. Bir süre sonra gözlerini tekrar açtı ve Draco'ya baktı.

Draco onun yüzüne bakmıyordu. Onun yerine gri gözleri köprücük kemiğinin çizgilerini ve göğsünün aşağısını .

"Ee... Draco?"

Gri gözler iki kez kırıştı ve Draco başını kaldırıp tekrar baktı. Aynı hızla gözlerini kaçırdı.

"Ne? Acınacak kadar zayıf olduğumu biliyorum."

"Hayır," dedi Draco aniden.

"Ha?"

". " "Ne

değil?" "Çok

zayıf."

"Sonra...?"

Draco Harry'nin gözlerine baktı ve Harry parlak güneş ışığında Draco'nun yanaklarında hafif bir kızarıklık sezdiğini düşündü. "Sana biraz kilo aldığını , Harry. Sen... sen iyi görünüyorsun."

"Ah," dedi Harry, bundan ne anlam çıkaracağından pek emin değildi.

"Şey..." "Özür dilerim," dedi Draco aceleyle. "Sadece dikkatim dağıldı.

Biz..."

"Evet," dedi Harry hızlı bir kahkahayla. "Şimdi sıra sende."

"Ah, evet." Draco bu kez tereddüt etti.

"Hadi . Gömleğimi çoktan çıkardım." Harry saygıyla gözlerini başka yöne çevirdi. "Ya da utanıyorsan, diğer tarafa bakabilirim."

"Phffbt," diye cevap geldi. "Nasıl olsa beni göreceksin." Harry

başını eğdi ama gözlerini kaldırdı. "O zaman...?"

"Ben... Ben sadece insanların önünde gömleğimi pek ."

Harry'nin başı kalktı ve merakla bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Peki ne sıklıkla?"

"Oh, birkaç kez... bir ya da iki kez... asla."

Öyle bir niyeti yoktu ama Harry gülmekten kendini alamadı. Draco'nun yüzündeki kederli ifade kahkahasını bastırmasına neden olsa da gülümsemesini engelleyemedi. Onu rahatlatmak için bir elini Draco'nun koluna koydu. "Her şeyin bir ilki vardır. Ya da tişörtünle de girebilirsin ama bu o kadar eğlenceli olmaz. O yüzden kendi tişörtünü çıkarabilirsin ya da ben -"

Draco kollarını başının üzerine kaldırarak Harry'nin sözünü kesti.

Harry, Draco bir kez kendini bir eyleme adadı mı, onu sonuna kadar götürmeye kararlıydı, diye fark etti. Bu onun yaptığı her şey için geçerli gibiydi. Bu güçlü bir özellikti ve takdire şayandı.

Harry parmaklarının Draco'nun pantolonundan çoktan sıyrılmış olan tişörtünü kavrayıp çekişini garip bir kopuklukla izledi. Tişört Draco'nun omuzlarından yumuşakça kaydı ve saçlarını alışılmadık bir şekilde kabartarak başından ayrıldı.

Draco saçlarını düzeltmeye zahmet etmedi. Duruşu utangaçlıkla özgüven arasında gidip geliyor, elleriyle ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Harry ise Draco'nun gömleğiyle ne yapacağından emin olamadan sessizce duruyordu. Draco Harry'den daha kaslı değildi, ama onda daha zarif görünen bir şey vardı.

Harry'nin kendini çelimsiz hissettiği yerde, Draco bir şekilde gösterişli görünüyordu. Zayıftı, evet, ama bir şekilde zarıftı, tabii bir çocuk için böyle bir şey mümkünse. Yine de aynı zamanda, Harry neredeyse yapıda olduklarını biliyordu. Draco'nun her zaman giydiği topuklu botlar , aslında boyları da aynı gibi görünüyordu. Solgun, pürüzsüz teniyle genç görünüyordu. Genç ve savunmasız.

Harry hâlâ bu düşünceyle meşgulken Draco'nun elini kemerinin tokasında . Bir şaşkınlık cıyıklamasıyla geriye doğru sıçradı.

"Özür dilerim!" Draco telaşla, "Öyle demek istemedim," dedi. "demek istemedim... Sadece düşündüm ki... Yani... oh Merlin, özür dilerim, Harry."

O anda Harry, Draco'nun kalkanlarının tekrar yükseldiğini gördü. Duruşu değişmiş, kendi içine çekilmişti. *Bu güvenle ilgiliydi*, dedi Harry kendi kendine.

Tüm bu şey. Karşılıklı güven. O bana güvenmeli, ben de ona güvenmeliyim. Bu sadece yüzmekle ilgili değil. Öyle olmadığını biliyorum.

"Hayır, Draco, sorun değil. Sadece beni şaşırttın, hepsi bu. Bunu gerçekten planlamamıştım. Senin de planlayıp planlamadığını bilmiyordum... bilirsin işte... istersen yapabilirsin." Harry bir adım öne çıkarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Sorun değil. Gerçekten."

Harry'nin zihninin bir kısmı ona, bir insanın kemerini yavaşça, nazikçe çözmenin ya da birinin pantolonunun üst düğmesinin altından parmağını geçirmenin çok müstehcen bir yanı olduğunu söylüyordu. Fermuarı aşağı çekmenin doğasında cinsel bir şeyler vardı, çıkardığı ses ve pantolon o kişinin kalçalarından aşağı kayarken kumaşın çıkardığı hışırtı. Yine de Harry, Draco ellerini yavaş ama emin adımlarla hareket ettirerek metodik bir şekilde bu işlemleri yaparken aklının bir köşesinde bu düşünceleri susturdu. Harry bunun yerine anlık deneyimin ve Draco'nun duruşunun her geçen saniye nasıl daha açık, daha güven dolu ve daha az korkulu hale geldiğinin yoğun bir şekilde farkındaydı. Daha önce kimse onu soymamıştı ve en çılgın hayallerinde bile bunu yapacak ilk kişinin Draco Malfoy olacağını düşünmemişti. Yine de bunun bir önemi yoktu. O anda, önünde duran kişi dışında hiçbir şeyin önemi .

Harry boxer şortuyla duruyordu, kendini hem çok açıkta hem de çok güvende hissediyordu. Tam bir güven, tam bir itimat.

Sonra da Draco'nun kemerine uzandı. Kısa bir süre başını kaldırıp baktı ve Draco başını salladı.

Harry, Draco'nun kemerini açmak için ucunu geriye doğru çekerken ellerinin bekliyordu, ama elleri sabitti. Sonra sıra düğmelere geldi ve Draco pantolonundan çıkıp koyu yeşil bir boxer şortla ayakta dururken Harry'nin omzuna yaslandı. Harry pantolonu diğer giysilerle birlikte yığının üzerine bıraktı.

"Pekala," diye başladı Harry, "hepsi bu ."

Draco sessizce başını salladı, gözleri hâlâ parlak güneş ışığında neredeyse gümüş rengi olan geniş gri diskler halindeydi. Ne kadar açıkta olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Suyu bile bakmıyordu. Gözleri Harry'nin yüzüne sabitlenmişti. Sanki Draco özenle taktığı maskesinin son izlerini de sıyrıp atmıştı; imaj ve ego da kıyafetlerle birlikte yok olmuştu. Geriye kalan tek şey Draco'ydu.

"Peki, hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır," dedi Draco kısık bir sesle, "ama yine de deneyeceğim."

Harry başını salladı ve suya doğru döndü. Daha birkaç adım atmıştı ki Draco boğuk bir ses çıkardı. Harry omzunun üzerinden geriye baktı. "Sorun nedir?"

Draco koruyucu bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturmuş, Harry'den suya ve tekrar Harry'ye bakıyordu. "Bilmiyorum... şey... Yapabileceğimi sanmıyorum. Yani... Sanırım ihtiyacım var..." Biraz daha dik durdu, ama bu sadece belirsizliğini vurguluyordu. "Merlin, beni dinle. Sesim çok acınası geliyor. Harry, ben -"

Harry Draco'ya doğru hızlı bir adım attı ve elini uzattı. Draco uysalca gülümseyerek elini kabul etti ve boğuk bir "teşekkürler," dedi.

Suya ilk adım atan Harry oldu. Nehrin dibi kum ve ince çakıl karışımıydı ve su ayak bileklerinin etrafında serindi. O kadar davetkâr gelmişti ki neredeyse hiç beklemeden daha derin sulara doğru koşmak istiyordu, ta ki Draco'nun elinin onu çektiğini hissedene kadar. Arkasını döndü.

Draco olduğu yerde donup kalmıştı. "Ben... ben bunu yapamam. Yapamam. Belki de... belki de kronik kahraman kompleksi olan bir Gryffindor'un yiğitçe bir çabası olarak görmeli, şuradaki ağaca geri dönmeli ve geceyi noktalamalıyız. Belki bir balık yakalayabilirsin. İstersen temizlemeye bile yardım ederim. Ya da belki -"

Harry bir parmağını Draco'nun dudaklarının üzerine koyarak onu etkili bir şekilde susturdu. Sonra uzanıp Draco'nun diğer elini sıkıca avucunun içine aldı.

Şimdi iki elini de kavrıyordu. Gözlerini Draco'nun yüzünde sabit tutarak konuşmadan önce tüm dikkatini ona verdiğinden emin oldu.

"Suya bakma. Sadece bana bak. Bunu yapabilir misin?" Gri

gözler ona baktı, gözlerini kırpmadan, güvenle. "Evet."

Harry arkasını dönmeden, göz temasını kesmeden geriye doğru bir adım attı. Bunu yaparken Draco'yu da kendisiyle birlikte çekti ve Draco'nun sol ayağı suya girdi. Harry Draco'dan gelen ürpertiye sıkıca kavradıkları ellerinde hissetti, ama onları sıkıca tuttu. Buna karşılık Draco da Harry'nin ellerini sıkıca kavradı, ama gözleri hiç kırpışmadı.

Bir adım daha attı ve Harry suyun ayak bileklerine kadar girdap yaptığını hissetti, serin ve davetkârdı. İkinci ayağı suya girerken Draco'nun gözleri kısa bir an için kapandı. Bir an sonra gözleri açıldı ve bir kez daha Harry'ninkilere kilitlendi.

Harry neredeyse birlikte hareket ettiklerini, akan nehrin müziğiyle dans eden dans partnerleri gibi olduklarını hissetti; adım-sıçrama, adım-sıçrama. Su dizlerinin etrafından akıyor, uyluklarının bir kısmından yukarı çıkarak boxer şortunun altlarına sığıyordu. Draco aniden durdu.

"Bana bunu yapmana izin verdiğime inanamıyorum," dedi, fısıltıyı zorlukla . "Delirmiş olmalıyım."

"İyi gidiyorsun."

"Ha. Yaprak gibi titriyorum, kalbimin küt küt attığını hissedebiliyorum ve kalan her his kırıntısı bana arkamı dönüp kaçmamı söylüyor."

"Ama istemiyorsun."

"Hayır." Draco durakladı. "Harry, zaten yapmayacağını tahmin ediyorum... ama bana söz verebilir misin... geri döndüğümüzde bu konuda tek bir kelime bile etmeyeceğine - bunların hiçbirini -?"

Harry gülümsedi. "Gryffindor'un onuru."

"Ben de bundan korkuyordum."

"Ah, sen!" Harry hızlı bir hareketle Draco'nun ellerinden birini bırakıp aşağı uzandı ve Draco'nun açıkta kalan gövdesine büyük bir soğuk su sıçrattı. Draco'nun nefesi kesildi.

Harry bunu yaptıktan bir saniye sonra aniden Draco'yla kaydettiği her ilerlemeyi geri almış olabileceğini fark etti. Draco'nun bir eli hâlâ kendi elindeydi, yani onu yerinde tutabilirdi, ama Draco mücadele etmiyordu. Kıpırdamadan duruyordu, yüzü şok ifadesiyle donmuştu.

"Draco? Özür dilerim, bunu kastetmemiştim-"

Draco bir anda harekete geçince Harry'nin sözü kesildi. Harry daha tepki veremedi Draco Harry'nin elinden kurtulmuş, iki eliyle aşağı uzanmış ve Harry'nin yüzüne bir kol dolusu su fırlatmıştı. Harry gözlerini açtığı anda gözlüklerinden akan su damlacıklarını gördü. Bu puslu damlaların ötesinde Draco iki büklüm olmuş, ellerini dizlerine koymuş, onu öksürtecek kadar sert gülüyordu.

Harry ters ters baktı ve saçlarını . Eğer mümkünse, Draco daha da sert güldü.

"Korktuğunu sanmıştım."

Draco sonunda nefesini tutar gibi oldu ve ayağa kalktı. "Ben bir Slytherin'im, Harry. , ama asla çaresiz değilim. Ve bir intikam çağrısını cevapsız bırakamam. Bu ahlaki bir zorunluluk."

"Peki," dedi Harry gözlüğünü çıkarıp suyu silkeleyerek, "bu seni daha iyi hissettirdi mi? Daha az mı korktun?"

Draco durakladı. "Şey... Hâlâ titriyorum ve daha derine inmek benim için iyi bir zaman değil. Ama yardımcı oluyor. Gülmek yani."

Harry başını salladı ve gözlüklerini tekrar yüzüne yerleştirdi. "Şimdi birkaç gün önce bunu neden yaptığımı anlıyor musun? Yüzmek için kaçtım,

Zamanlama muhtemelen berbat olsa da, iyi vakit geçirmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile, ama evet, anlıyorum."

"Sevindim." Sonra Harry arkasını döndü ve daha derin sulara doğru yürümeye başladı.

"Harry?" Draco'nun sesi yine incelmış ve gerginleşmişti. "Harry... nereye gidiyorsun?"

Harry olabildiğince soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Yüzmek için, tabii," diye cevap verdi.

"Sen... beni burada mı bırakacaksın?"

Bu onun için iyi olacak. "Hayır, gitmiyorum. Ben buradayım." Su bel kemerini geçmiş, sonra da göğüs kafesinin altına kadar gelmişti. Orada durdu ve Draco'yla yüzleşmek için geri döndü. "Sadece birkaç adım önündeyim."

Draco'nun gözlerine bakılırsa, bunun "sadece birkaç adım" olduğunu düşünmüyordu. Harry ile arasındaki suya sanki Manş Denizi'ymiş gibi bakıyordu. "Ve... benden... yapmamı istiyorsun..."

Harry içini çekti. "Seni bütün yol boyunca götürürsem, bunu kendi başına yaptığını söyleyemezsin, değil mi?"

"Ama yapamam!" Draco ağlamakla kapılmış bir ciyıklama arasında bir yerde ağzından kaçırdı. "Soğuk... sardığını hissedebiliyorum. Bundan nefret ediyorum..."

" *Draco,*" dedi Harry olabildiğince kararlı bir şekilde. Ses tonu kesinlikle Draco'nun dikkatini çekti ve hemen iki gri göz yüzüne sabitlendi. Harry devam etmeden önce başıyla onayladı. "Draco, kilometrelerce ormanı ve dağı aştın ve hâlâ hayattasın. Voldemort'un kendisini geçtin ve o birkaç metrelik sudan çok daha korkunç. Sen hâlâ hayattasın." Harry kendi kendine

gölümsedi ve ses tonunu yumuşattı. "Hücremin kapısını açtın ve şu birkaç metreyi geçerek bana ulaştın ve beni oradan çıkardın. Bu birkaç metre onlardan daha uzak değil. Bunu yapabilirsin."

Harry, Draco'nun bu temel fobiye yenmek için verdiği mücadelenin ne zaman kendi mücadelesi haline geldiğinden emin değildi, ama . Şu anda Draco'nun başarısı da başarısızlığı da onun olacaktı. Her nasılsa, birlikte başardıkları diğer tüm imkânsız başarılarından sonra, Harry ortak bir hedefte başarısız olacaklarını hayal bile edemiyordu. Draco'nun gözlerindeki korku ve kararlılık karışımı hakimiyet savaşına bakarken Harry kendini Draco'ya biraz güç vermeye çalışırken buldu.

Draco aniden yüzünü buruşturdu. İkinci yıllarında Harry'yle düelloya hazırlanırken takındığı yüz ifadesiyle nehre baktı. Sanki su üzerinde zihinsel olarak kendi hakimiyetini kurmaya çalışıyor gibiydi.

Sonra gözleri Harry'ninkilerle kilitlendi. Yüzündeki parıltı eriyip gitti ve yüz hatları boş, neredeyse sert bir hal aldı. Bu bir maskeydi ve onu soğukkanlılığını korumak için bir araç olarak kullanıyordu, ama o maskenin içinde gözleri hâlâ canlıydı. Dalgalardan yansıyan güneş ışığı yüzüne, göğsüne, kollarına ve bacaklarına dans eden parlaklık sıçramaları yapıyordu ama en çok gözlerine vuruyor, her zamanki soluk griyi gümüşe çeviriyordu. Omuzları yükselip alçaldı ve yürümeye başladı.

Su her adımda Draco'nun derisini biraz daha yukarı çekiyordu ve Harry her küçük dalga Draco'yu birkaç santim daha içine çekerken onun titrediğini etti.

Su yükselirken boxer şortu balon gibi şişti. Dalgalar karnına vurdu, derin bir ürperti onu sarstı ve neredeyse bir metre ötede durdu.

, *Draco*. .

Draco'nun gözleri kapandı. Harry, Draco'nun yıllar önce boğulduğunu sandığı o kısa, dehşet verici anları yeniden yaşadığını hayal etti.

Bunu yenebilirsin.

Soğuk su bastırıyor. Ağır, bükülmüş cüppeler ayaklarına yapışıyor. Nefes alacak hava yok.

Gel.

Draco derin bir nefes aldı.

Şuna...

Gri gözler bir an için açılıp uzaklara baktı, sonra kapandı.

Ben.

Bir sıçrama, bir sıçrama oldu ve birden Draco'nun kolları Harry'ye sıkıca sarıldı, Harry'nin kolları da onu yakalamıştı. Harry'nin göğsünde sıcak bir göğüs vardı ve Draco nefes nefese kaldığında göğüs şiddetle sallanıyordu.

"Bunu yaptığıma

inanamıyorum..." "Yaptın..."

"Hiç bilmiyordum..."

"Yapabileceğini biliyordum."

Draco alnını Harry'nin omzuna yasladı ve yavaş, derin nefesler aldı.
"Teşekkür ederim."

Harry gülme isteğini bastırdı. "Ne için? Bunu kendin yaptın." Draco'yu hem rahatlatmak hem de tebrik etmek için sıklı. "Bizi zindandan kendin çıkardın. Voldemort'la kendin yüzleştin. Ve buraya kendin gelmeyi başardın."

"Hayır."

Draco Harry'yi kavrayışını gevşetti ve Harry isteksiz hissetti. Birbirlerine baktılar ve Harry Draco'nun yüzünde tekrar oynayan ışığı izledi. Gümüş gözler.

"Tüm bunlar için seni suçluyorum, biliyorsun Potter."

Harry soyadının aniden kullanılması üzerine ihtiyatlı bir kaş kaldırdı. "Ah?" dedi ihtiyatla.

Draco yavaşça nefes aldı ve söyleyeceklerini dikkatle düşünüyor gibiydi. Sonunda dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, kendi kendine başını salladı ve konuştu. "Seni en başta yakaladım çünkü yaptığın bir şeyin intikamını almak istiyordum." Ağzından çıkmaya çalışan kelimelerle mücadele ediyormuş gibi tekrar durakladı. "Söylediklerin yüzünden inandığım her şeye olan inancımı kaybettim. Yaptığını gördüğüm şey yüzünden güç kavramımı tamamen değiştirdim."

Draco titriyordu, ama bu sefer Harry bunun suyla bir ilgisi olmadığından emindi. Derin, sarsıcı bir nefes aldı. "Senin gibi biri olduğum için her şeyeime sırtımı döndüm. Ve sen yapabileceğimi söylediğin için korkularımla yüzleştim."

Bakışları Harry'ninkilere kilitlenen Draco yavaş yavaş titremeyi bıraktı. Gözleri içtenlikle parlıyordu. "Harry... *her zaman* sen vardın."

Harry zar zor nefes alıyordu ve Draco'nun bunun farkında olduğunu biliyordu. Draco başını salladı ve "Teşekkür ederim," diye tekrarladı.

.&.

Güneş nehrin karşısındaki uzak tepelerin kenarına ulaşmış, ağaçlara, kayalara, dalgalara ve Harry'nin yüzüne zengin altın rengi ışıklar saçıyordu. Nehirde çok uzun süre kalmamışlardı. Güneş batarken, hava serin sular için fazla soğuk gelmeye başlamıştı. Harry'nin değiştirdiği havlularla kurulandılar, çabucak giyindiler ve hemen orada kamp kurmaya karar verdiler... hepsi bu.

tek kelime konuşmadan. Konuşmaya gerek yoktu ve sessizlik rahattı.

Görünmezlik Pelerini yeniden çadıra dönüştürülmüştü, yağmur beklediklerinden değil. Bu sadece bir çadıra sahip olmanın keyfi içindi. Akşam yemeği için Draco hançerini ananası kesmek için kullanmıştı. *Bu kadar iştah açıcı olmayan, hatta tehlikeli görünen bir şeyin bu kadar tatlı olabilmesi inanılmazdı.* Hafif yemeklerinden arta kalanları temizledikten sonra çadıra çekildiler, yan yana uzanıp batan güneşe doğru baktılar.

Draco hayatında hiç bu kadar hissetmemişti, sanki gerçekten doğru yerde, doğru zamanda, doğru kişiyle birlikteymiş gibi. Sadece o gece için, kendini endişelerini bir kenara bırakmaya ve sadece *olmaya* zorladı. Ve bu *iyi* hissettirdi.

Basit bir korkunun bir insanın omuzlarında ne kadar büyük bir yük bırakabileceğini fark etmemişti. Suda hâlâ rahat değildi ve kesinlikle yüzemiyordu ama artık bununla yüzleşebileceğini biliyordu. Bir şekilde kendini daha hafif hissediyordu. Ve tüm bunları Harry'ye borçluydu. Belki de bu düşünce onu rahatsız etmeliydi, diye düşündü, ama etmedi. Aslında, etkisi tam tersi oldu.

Draco başını çevirip Harry'ye baktı.

Harry yüzüstü uzanmış, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, yarı kapalı gözlerle gün batımını izliyordu. Ağzı rahat bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Draco, Harry'nin göz kapaklarının yavaşça inip kapanmasını açıklanamaz bir büyülenmişlikle izledi. Draco önce Harry'nin uykuya daldığını düşündü, ama sonra Harry derin bir nefes aldı, kollarını önünde uzattı ve ellerini çenesinin altında tekrar birleştirdi.

Draco kendini gülümserken buldu. "Peki Harry, ne düşünüyorsun?"

"Oldukça rahatsız bir kayanın üzerinde yattığımı düşünüyorum ama hareket edemeyecek kadar tembel hissediyorum."

"Sen çok -"

"Ne olmuş yani?" Yeşil bir göz, yarı kalkık bir göz kapağının altından baktı.

Draco eğlenerek sadece başını sallayabildi. Hızla doğruldu, uzanıp Harry'omzunu kavradı ve onu yan yatırdı. Hızla rahatsız edici taşı bulup Harry'nin altından aldı ve Harry'yi usulca yere bıraktı. "Sorun çözüldü."

Birdenbire hırpalanmış gibi bile görünmeyen Harry içini çekti. Draco'ya bir kediye hatırlatarak tekrar gerindi ve tembelce yan dönüp Draco'ya baktı. Başını elinin üzerine koyup ona yarım bir sırıtış attı.

"Kahramanım benim."

"Ve bunu sakın unutma." Draco aşağıya, Harry'ye baktı ve Harry ile aynı seviyede olmaktan hoşlanmadığını fark etti. Yer değiştirdi ve bir an sonra Harry'nin pozisyonunu taklit ederek . "Kim derdi ki... bir yıl önce... bir ay önce -"

Harry hemen, "Hiç kimse," diye cevap verdi. "En azından biz."

"Sorumu bitirmeme izin vermediniz. 'Ananas yiyeceğim kimin aklına gelirdi' diye sorabilirdim."

"Ama yapmayacaktın."

Draco gülümsedi. "Haklısın. Neden her zaman haklı olmak zorundasın ki?"

"Ben . Bir tahminde bulundum. Senin tek yaptığın onu doğrulamak oldu." Harry'nin gülümsemesi soldu. "Ama bir konuda gerçekten yanılmışım."

"Oh?"

"Senin hakkında yanılmışım."

Draco hemen yüzünün ısındığını hissetti. Yüzünün kızarmasını engellemeye çalıştı, kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Hayır, değildin."

Harry ona sert bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi?" dedi alaycı bir tavırla. "Çünkü haklı olsaydım, ikimiz de hâlâ Voldemort'un zindanında oturuyor olurduk, bunu sen de biliyorsun."

Draco hızla otları teker teker koparmakla meşgul olan ellerine baktı. Bu konuda çok kararsız hissediyordu. Eskiden olduğu kişiyle gurur duymuyordu ama tamamen utandığı da söylenemezdi. Belki de sorun daha çok artık *kim* olduğundan tam olarak emin olamamasıydı. Referans çerçevesi çok değişmişti ve bu değişim hoşuna gitse de hâlâ çok yeni, çok farklıydı. Değişenin sadece referans çerçevesi mi olduğundan, yoksa gerçekten onunla birlikte kendisinin de mi *değiştiğinden* emin değildi. Mevcut durumundan memnun ve kararlarından emin hissetse de, bu hisler ne kadar yersiz olursa olsun, aynı zamanda kendini boşlukta hissediyordu, sanki bir parçası eksikmiş gibi.

Belki de sadece kafası karışık ve daireler çizerek düşünüyordu.

Hâlâ emin olduğu bir şey vardı: Kim olduğunu biliyordu ve o kişi asla nehre girmezdi.

"Potter, yaptığım her şeyi çok iyi biliyorsun... okulda, zindanlarda... o bendim. Ve kim *olduğum* hala kim olduğumun bir parçası. Sokaklarda dans edip Dumbledore'a övgüler düzecek değilim. Muggle'ların ve Mu-Muggle doğumluların büyücülük toplumunun eski geleneklerini değiştirmesinden hala hoşlanmıyorum. Ve hâlâ seni Quidditch'te yenmekten başka bir şey istemiyorum."

Harry sırtı ve başını salladı. "Bunu bilmediğimi sanma. Ama ben de sana yeterince kredi vermedim. Kabul, bunca yıl bana pek bir şey vermedin, ama bir yerlerde..." Gülümsemesi soldu ve Harry bir an için derin bir özür diler gibi baktı. "Özür dilerim, ama aslında seni bir insan olarak görmeyi bıraktım. Değişme kapasiten olmadığını düşündüm."

"Değişmek istememiştim."

"Ama istedin."

Draco kısa bir kahkaha attı. "Yine, bu senin hatan." "Öyle ya da böyle her şey benim hatam. Hatırladın mı?" Draco içten içe ürperdi, ama Harry bunu fark etmedi.

Harry gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Umarım gerçekten önemli olduğunda yanılmıyorumdur."

Draco başını öne eğdi. Kendi kişisel fobisini itiraf ettiğinden beri içini kemiren soru sormak için iyi bir fırsat gibi görünüyordu. Sadece soruya doğru açıdan yaklaşması gerekiyordu. "Harry... Sana tuhaf bir sorum var."

"Mmm?"

"Neden korkuyorsun?"

Harry cevap vermeden önce bir süre ona baktı. "Pek çok şey, sanırım."

"Bir şey söyle." "Voldemort."

Draco gözlerini devirdi. "Sanırım bunu zaten konuşmuştuk. Tebrikler, aklınız başınızda."

"Heh, bu konuda jüri hala kararını vermedi. Draco, bu benim mükemmel olmadığımı kendine kanıtlamak için mi?" Harry doğrudan sordu, bir konunun etrafında dans edecek biri değildi. "Korkusu olan tek kişinin sen olmadığını mı? Çünkü -"

"Hayır," diye araya girdi Draco, kastettiğinden biraz daha hızlı bir şekilde. "Hayır... aslında. Gerçekten merak ettim."

"Şey..." Harry yerinde kıpırdandı, ama aslında hareket etmedi. Gözlerini boşluğa dikti ve dalgın bir şekilde alt dudağını çiğnedi. Bir şey bulmakta gerçekten zorlanıyor gibi görünmesi

Draco kendi fobisi konusunda kendini daha iyi hissetti ama sormak için başka nedenleri olduğunu kendine hatırlattı.

Harry sonunda alt dudağını dişlerinin arasından kurtardı. "Karıncaları pek sevmem. Bir ya da iki tanesi beni rahatsız etmiyor, ama bir sürü olduklarında, her yerde süründüklerinde biraz ürkütücü oluyorlar -"

"Bu bir korku değil, Harry. Bu iğrenç bir yaratığa karşı doğal bir tepki."

"Onları hâlâ sevmiyorum."

Draco kendini bir kısı kısı gülmeyi bastıramazken buldu. "Karıncalar, örümcekler, yılanlar ve diğer ürpertici şeyler... sen tam bir kızsın, Potter."

"Hey!" Harry öfkeyle kabarak yarı oturur vaziyette kalktı. "Örümcekler beni hiç rahatsız etmez ve yılanlar da aslında iyi sohbetçilerdir. Ayrıca, saçında bir sümüklü böcek olduğunu sandığında sıkışmış bir domuz gibi ciyaklayan ben değilim."

Draco yüzünün kızardığını hissetti. "Doğru ya. Söylediğimi unut."

Harry salladı, memnuniyetle sıırttı ve memnun bir iç çekişle elinin üzerine ağır ağır eğildi, ama Draco konunun kapanmasına izin vermeyecekti. Daha spesifik bir şey üzerinde çalışıyordu.

"Öyleyse neden korkuyorsun?"

Harry homurdandı. "İğnelerden o

zaman." "Dikiş iğneleri mi?"

Harry yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bu Muggle'ların bazı ilaçları verme yöntemi... koluna bir iğne batırıyorlar ve... bunu düşünmek bile hoşuma gitmiyor."

Görüntü Draco'nun kafasına yerleşti ve ürperdi. "Sanırım genel fikri anladım. Gördünüz mü? Muggle'lar çıldırmış."

"Bu durumda sana katılıyorum. Beş yaşındayken Muggle okuluna gitmeden önce aşı olmam gerekiyordu ve üç vardı. Sanırım bazılarını daha küçükken yaptırmam gerekiyordu ama teyzem zahmet etmemiştir. İlki... Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden tepki vermedim. Arı sokması gibi soktu ve beni şaşırttı, bu yüzden doğal tepkim üzölmek ve bir sonrakini reddetmek oldu. Petunia Teyze yüzümü tokatladı ve bebek gibi davranmayı bırakmamı söyledi, ama hemşire bir sonraki iğneyi getirdiğinde oturamadım. hala bunun için."

Harry konuşurken yüzünü eline çevirdi. "Beni kollarımdan tuttu ve hemşire diğer ikisini yapana kadar hareket etmeme izin vermedi, ama hemşire yaklaştığında şok geçirmiş gibi davrandı, bu yüzden iğneyi çok sert batırdı. Onu şok ettiğime dair hiçbir fikrim yoktu - o sırada bir büyücü olduğumu bilmiyordum. Bittiğinde o kadar kötü titriyordum ki... arabaya bindik ve kendi emniyet kemerimi bağlayamadım. Eve vardığımızda hâlâ titriyordum. Yaramazlık yaptığım için akşamı dolapta geçirmek zorunda kaldım. Kolum ağrıyordu ve çok üzgündüm." Acı bir kahkaha attı ve tekrar Draco'ya baktı. "O zamandan beri bunu yapmak zorunda kalmadım ve bunun için şükrediyorum. Şimdi biri bana bunu yapmaya kalksa, kendini gelecek haftaya kadar büyülenmiş bulur."

Draco senaryoyu bir kez daha gözünün önüne getirdi ve zihninde canlandırdığı görüntünün sonucunda midesindeki burkulma hissine engel olamadı. "Biliyor musun, sanırım ben de ona büyü yapardım. Ama Harry, bu felç edici bir korku mu yoksa sadece ürkütücü bulduğun bir şey mi?"

"Beni neyin korkuttuğunu öğrenmeye gerçekten *bu kadar* kararlı mısın?" Draco cevap vermeyince Harry homurdandı, "Sadece ürkütücü, sanırım. Yıllardır bununla uğraşmak zorunda kalmadım ve artık küçük şeyler beni o kadar da rahatsız etmiyor."

"Yani," diye dürtükledi Draco, "bana gerçek korkuların olmadığını mı söylüyorsun, yoksa bir şeyler mi saklıyorsun?"

Harry bu kez gözlerini aşağıya çevirdi ve omuzları yenilgiyle çöktü. "Üçüncü yılımda, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinde Böcürtleri öğrenirken, benim Böcürt'üm bir Ruh Emici'ye dönüşmüştü."

"En çok Ruh Emicilerden mi korkuyorsun?" Draco birdenbire Harry üzerindeki etkilerini tüm açıklığıyla hatırlayarak sordu.

Harry kaşlarını çatarak ona baktı. "Büyük boy bir pelerin giymiş olmandan korkmadığım kesin."

Draco utangaç bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

Harry sırttı. "Aslında bunu Profesör Lupin'e sordum. Onun açıklaması kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Bana Ruh Emicilerin korkunun vücut bulmuş hali olduğunu ve bir Ruh Emici'den korkmanın... korkunun korkusu olduğunu söyledi."

Draco bunu düşünürken dudaklarını büzdü. "Yani, büyük Harry Potter'ı korkutan tek şeyin korkunun kendisi olduğunu mu söylüyorsun?"

Harry acı acı gülümseyip başını salladı. "Belki eskiden öyleydi. Üçüncü yılımdan beri çok şey oldu."

Draco bir kaşını kaldırdı. "O zaman... şimdi neden korkuyorsun?" Draco'nun merakı şimdi yeni bir derinlik kazanmış, belirgin bir endişe halini almıştı. Harry kendini çok sıkı koruyordu ve şimdi onun duvarları yıktığını görmek... bu farklı bir şeydi. "*Harry* neden korkuyor?"

Harry öksürdü ve Draco bunun başka bir sesi gizlediğinden şüphelendi.

"Başarısız olmaktan korkuyorum. Bana verilen sorumluluktan korkuyorum, ama bu görmezden gelirse olacaklardan da korkuyorum." Harry Draco'ya kasvetli bir ifadeyle baktı. "Hiçbir zaman yeterince iyi olamadığını düşünüyorsun... ama ben de yeterince iyi olamazsam..." Sesi kesildi.

"Eğer yeterince iyi değilsen... ne?" Draco sordu. "Her şey."

Draco sorgularcasına bir kaşını kaldırdı.

Harry içini çekti. "Eskiden Voldemort'tan aileme yaptıkları yüzünden nefret ederdim. Sonra herkese yaptıkları için de ondan nefret ettim. Onunla savaşmak istememin tek nedeni ölmesini istememdi. Ve sonra... Bu konuda başka seçeneğim olmadığını öğrendim. Onunla her halükarda savaşmak zorundaydım. Başka kimse değil... sadece ben."

Bu Draco'nun her zaman bilmek istediği bir şeydi: Neden Harry? Sabırlı olmaya çalışarak bekledi, Harry her ne söyleyecekse... söylemeye hazır olana kadar bekledi.

"Bir kehanet vardı," dedi Harry sonunda. "Düşündüğün zaman kulağa çok ucuz geliyor... ne berbat bir neden... bütün bu zahmet Trelawney'nin gidip *gerçek* bir kehanet yapması gerektiği için. tahmin."

Draco gözlerinin açıldığını hissetti. "Harry, kehanetler ciddi işlerdir."

"Evet. Bir de bana sor," diye homurdandı Harry.

"Peki... ne diyordu?"

"Özetle mi? Ya ben, ya o. Ha. Görünüşe göre, '*Karanlık Lord'u yenecek güce*' sahip olan benim. Ve tek istediğim Quidditch oynamakken herkes benden bunu yapmamı bekliyor."

Draco Harry'nin hastalıklı ironi karşısında yüzünü buruşturdu. Harry aralarındaki yere bakıyordu, bir şeyden kaçınan bir insanın duruşu vardı.

"Başka bir şey daha var, değil mi? Kehanette."

Harry başını kaldırmadan, "*Biri hayatta kalırken diğeri yaşayamaz*," diye fısıldadı. Harry homurdandı. "Ne tür bir hastalıklı şaka bu?"

Harry'nin çökmüş yüzüne bakarken kelimeler Draco'nun kafasında dönüp duruyordu. "Harry..." Draco'nun sakladığı asıl soru tam orada, dilinin ucundaydı. Ve bu, onu sormak için eline geçen en iyi fırsattı. "Ölmekten korkuyor musun?"

Harry bir an kıpırdamadı, ama bakışları sonunda Draco'nunkilerle buluştu. Yüzü gergin ve gergindi, ama gözleri açıktı. "Dumbledore bir keresinde bana, iyi organize olmuş bir zihin için ölümün sadece bir sonraki büyük macera olduğunu söylemişti. Bu fikre inanıp inanmadığımı bilmiyorum ve zihnimin tam olarak iyi organize olmadığından eminim... ama hayır, korktuğumu sanmıyorum. Ölümünden değil."

Harry Draco'nun omzunun ötesinde bir yere baktı. "Annemle babamın nasıl öldüğünü öğrendiğimden beri ödünç alınmış bir zamanda yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Voldemort'un özellikle beni aradığını öğrendiğimde..." Derin, yavaş bir nefes aldı. "Ölüm dileğim falan yok ve kaybetmeye de niyetim yok... Kaybedemem... ama son zamanlarda sanki bir saat varmış, geri sayıyormuş, zamanım tükeniyormuş gibi hissediyorum. Ben hissetmiyorum. ne kadar zaman kaldığını bilmiyorum ama yine de hissedebiliyorum."

Draco'nun göğsünün içinde bir şey sertçe kenetlendi ve şoktan çıkan nefesini tam olarak bastıramadı.

Yine de Harry fark etmemiş gibiydi. Ağzının kenarı sapkın bir sırıtışla seğirdi. "Zamanı geldiğinde, bununla yüzleşmek zorunda kalacağım. Ve elimden geldiğince hazır olacağımı biliyorum." Gözleri tekrar Draco'ya dikildi. "Ama bu arada sadece insan olmak istiyorum. Değişiklik olsun diye hayattan zevk almak istiyorum. Aslında bunu çok düşündüm.

Sirius Bakanlık'tan saklanırken çok mutsuzdu, gizli bir yere hapsolmuştu... şey, nerede olduğunu söyleyemem ama Sirius orayı bir hapisane gibi görüyordu. Saklanmak istemiyordu; savaşmak istiyordu, yaşamak istiyordu. Ve sanırım o son birkaç ay içinde en mutlu olduğu an, ölmeden önceki dakikalardı. Düello yapıyordu ve gülüyordu. Pervasızdı ama özgürdü. Sahip olduğum zamanın tadını çıkarmak istiyorum.

Sirius bunu yapmamı isterdi."

Draco konuşmadan önce boğazını temizlemek için öksürmek zorunda kaldı. Yine de ancak cızırtılı bir fısıltıyla konuşabildi. "O şey

saat biter mi?"

Harry omuz silkti. "O zaman zamanı geldiğinde bununla başa çıkarım ve umarım hazırım. Başarısız olmaktan korkuyorum, ama korku Voldemort'un en güçlü silahı. Bunu benim üzerimde kullanmasına izin veremem. Ayrıca, sanırım ölümden daha kötü şeyler de var."

"Ne gibi?"

"Yalnız olmak." Harry'nin yüzü gerçekten de biraz gevşedi. "Bir daha asla yalnız kalmak istemiyorum."

Draco'nun söyleyebildiği tek şey "Ah,"

oldu. "Draco... ellerini göreyim."

"Ne?" Konuşmadaki ani değişim beklenmedikti.

Harry , Draco da otomatik olarak ona eşlik etti. "Ellerini görebilir miyim? Lütfen?"

Draco bunun nereye varacağından emin değildi ve neden birdenbire utangaç hissettiğinden de emin değildi, ama boyun eğdi. Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde ikisinin arasına uzattı. Ancak o zaman, o günün erken saatlerinde aldığı kötü ip yanıklarını hatırladı. Avuç içleri hâlâ çiğ ve kabarıktı ama onları iyileştirme zahmetine girmemişti. İçindeki mazoşist bir parça bunu hak ettiğine karar vermişti. O kadar dalgındı ki yaralarının orada olduğunu bile unutmuştu.

Şimdi onlara odaklanmışken, Harry uzanıp ellerini tuttuğunda irkilmekten kendini alamadı.

"Neden onları

iyileştirmedin?" Draco omuz

silkti.

Harry'nin yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "Beni Merlin'in bilmem kaçınıcı hastalığından iyileştirdin, ama birkaç hastayla ilgilenmeye zahmet etmedin.

ip yanıkları?"

"Aklımda başka şeyler vardı sanırım."

Bu kez Harry'nin yüzündeki gülümseme kaybolmadı. "Bana nasıl yaptığını göstereceğini , belki. Gösterecek misin?" Harry'nin ne demek istediğini sormaya gerek yoktu.

"Şey... sanırım bir çeşit içgüdüydü. Sen yaralıydın, ben de endişelendim ve... işte, bak." Draco tutuşunu tersine çevirerek Harry'nin ellerini tuttu ve Harry'nin avuç içleri yukarı bakacak şekilde çevirdi. Kendi elleri Harry'ninkilerin üzerinde, birkaç santim duruyordu. Bunu yapıp yapamayacağından emin değildi, ama açıklayabileceği başka bir yol yoktu.

Varlığının her zerresine odaklanan Draco, elleri arasında enerji oluşturmaktan başka bir şeye konsantre olmadı. Sıcaklığı hayal etti. Karıncalanmayı hissetmeye çalıştı. Parlayan ışığı ve bıraktığı garip, kalıcı ışıltıyı hayal etti. Ve işte oradaydı. Işık İlk başta küçüktü, neredeyse fark edilmiyordu ama yavaş yavaş büyüdü. Kısa süre sonra, sanki parıldayan bir ışık topu ellerinin arasında havada asılı kalmış .

Çok güzeldi.

Harry nefes nefese kalırken Draco ellerini kaldırıp Harry'nin gözlerinin içine baktı. Ellерinin arasından gelen ışık Harry'nin yüzünde güneşin solmakta olan ışınlarından daha parlaktı. Güneş ışığının aksine, gözlük camlarından yansımıyor, tam içinden geçerek irislerinden yoğunlaştırılmış yeşil olarak geri yayılıyordu.

"Bu... bu inanılmaz," dedi.

"Evet, öyle," dedi Draco, aynı şeyden bahsedip bahsetmediklerinden emin olamadan.

Harry tekrar aşağı baktı, Draco'nun gözleri de onu takip etti. Sonra Harry ellerini hareket ettirdi, yavaşça çevirip kaldırdı. Draco

hareketi yansıttı ve bu sırada küçük beyaz top asılı kaldı. Durduklarında ellerini kaldırdılar, avuç içleri birbirine bakıyordu.

Sonra Draco bir şeylerin değiştiğini hissetti. Top farklı bir şekilde titreşiyor, daha da güçleniyor gibiydi. Daha önce enerji sadece Draco'nunkiydi, ama şimdi, soyut ama açık bir şekilde, Harry'nin enerjisi onunkiyle birleşiyordu. İki farklı titreşim birlikte dönüyor, sessizce mırıldanarak garip bir ışık ve sıcaklık armonisi yaratıyordu. Draco çabucak Harry'nin yüzüne baktı ve konsantrasyon içinde berbat olduğunu gördü. Kendini topun *içine* sokuyordu, eğer bu mümkünse, enerji kendisinin gerçek bir uzantısıydı. Draco onun sayesinde Harry'yi *hissedebiliyordu*; tanıdık ve Harry'ye özgü, ama aynı zamanda Draco'nun daha önce gördüğü ya da hissettiği her şeye tamamen yabancı olan o şeyi.

Aralarındaki top aniden büyümeye ve sonra da şekil değiştirmeye başladı. Draco'nun elleri ısındı ama çok değil. Aslında bu son derece rahat bir histi.

Draco ışığın avuçlarına doğru ilerleyişini izledi. Düzleşip ellerini sardı, derisine yapıştı, kurak toprağa su gibi içine işledi. Karıncalanan ısı kollarına yayılırken garip bir his duydu. Kaslarına battığını, damarlarından aktığını hissedebiliyordu. Göğsüne doğru yol aldı ve sonra tüm dünya vücudundan yayılan garip ısı ve ona bakan yeşil gözlerle sarmalandı. Hepsinin aynı olduğundan şüpheleniyordu.

Ve sonra Harry avuçlarını birbirine bastırdı. Draco'nun parmakları otomatik olarak Harry'ninkilerle iç içe geçerken içinden bir sarsıntı geçti. Garip bir baş dönmesiyle gözlerini kapadı, Harry'nin ellerine sanki onu gerçekliğe bağlayan tek şey onlarmış gibi sıkıca tutundu. Kalbi hızla çarpıyordu ve göğsündeki sıcaklıktan nefes alması gerektiğinin farkındaydı.

Draco ürpererek bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Işık gitmişti. Çadırın içi çok karanlık görünüyordu ve güneşin battığını fark etti.

yeni ayarlandı.

Bir dakika boyunca öylece oturdular, eller hâlâ birbirine , avuç avuçaydı. Draco hareket etmek istemiyordu ve Harry'nin de aynı şekilde hissettiğinden bir şekilde emindi. Işık gitmiş olsa da Draco hâlâ onun zayıf kalıntılarını hissedebiliyor, ellerinin arasındaki var olmayan boşlukta karıncalanıyordu. Bu hissin gitmesine izin vermek istemiyordu, ama eninde sonunda bunun olması gerekiyordu. Sonunda ellerini aynı anda geri çektiler.

Draco ellerine baktı ve avuç içlerindeki kızgın kırmızı izlerin iz bırakmadan kaybolduğunu görünce en ufak bir şaşkınlık duymadı. Şaşırmadı, hayır, ama orada başka bir duygu vardı ve Draco buna bir isim koyabileceğinden pek emin değildi. Tüm bunlar onun referans çerçevesinin çok ötesindeydi.

Karıncalanan sıcaklık kayboldu ve onun ardından kendini hem tamamen rahatlamış hem de tamamen uyanık hissetti. Tekrar yukarı baktığında, hemen farklı bir sıcaklık onun yerini aldı.

Harry o tuhaf, orantısız sırıtışıyla kendinden son derece memnun görünüyordu ve Draco gülmek zorunda kaldı.

"Gösteriş."

"Ve bunu sakın unutma," dedi Harry ona. Siluet halindeki manzaraya baktı ve memnuniyetle içini çekti. "Erken başlayabilmemiz için bu gece yatmak ister misin?"

"Sanırım," dedi Draco kayıtsızca. Şu anda kelimeler bir şekilde aklına gelmiyordu. muhtemelen daha iyi olduğunu düşündü.

Önce elini cebine attı ve sayma çubuğunu çıkardı, hançerini kınından çıkardı ve çentik attı. Bu onun her gece yaptığı bir ritüeldi ve Harry ilk geceden beri bunu hiç sorgulamamıştı. Sopayı cebine, hançeri de güvenli bir şekilde kınına geri koyduktan sonra seyahat çantasına uzandı. Pelerini çıkardı, büyüttü

tekrar normal boyutuna getirdi ve açtı. Harry otomatik olarak bir tarafını tuttu ve çadırın içine yayılmasına yardım etti.

Harry yüzünü ona dönerek yan yattığında Draco şaşırdı, ama şok olmadı. Takım elbisesini bozmak istemeyen Draco da aynısını yaptı. Harry'nin gözlüklerini çıkarıp düzgünce katlamasını ve başının yanında yere koymasını izledi. Harry esnedi, gerindi ve bir kolunu başının altına sokarak Draco'nun aynasına doğru kıvrılırken gülümsedi.

"Oldukça tuhaf bir , değil mi?" Harry mırıldandı.

Yüzü Draco'dan ancak bir adım uzaktaydı ve mesafe bir yana, Draco bunun başka bir insana en yakın olduğu an olduğunu biliyordu. Bu hoşuna gitmişti.

"Öyleyiz," diye cevapladı Draco. Hâlâ ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu ama nedense kelimeler o kadar da önemli değildi.

"Uyumalıyız."

"Yapmalıyız," dedi Harry, ama gözlerini kapatmadı. Draco

da öyle.

Gün ışığı azalmış, yarım ayın mavimsi ışığı altında gölgeli hatlardan başka bir şey görünmez olmuştu. Draco artık Harry'nin gözlerini göremese de hâlâ açık olduklarını biliyordu. Kendi kendine uykuya dalmak istediğini söyledi, ama tamamen rahatlamış olmasına rağmen yapamadı. Ertesi gün yorgun olacaktı, ama bir şekilde bu sorun değildi. yüzden kıpırdamadan yattı, yavaş ve eşit bir şekilde nefes aldı, alışılmadık derecede sıcak gecenin ve yumuşak esintinin tadını çıkardı.

Sonunda, Harry'nin uyumuş olması gerektiğinden emin olduğunda, Harry kımıldadıkça pelerinin çekilip gevşediğini hissetti. Harry olan gölge kımıldadı ve aniden Harry'nin nefesini boynunda ve Harry'nin bedeninden yayılan yumuşak sıcaklığı hissedebildi. Dokunmuyorlardı, ama o kadar yakınlardı ki, dokunuyor olabilirlerdi.

Yıldızlar tepelerinde süzülürken ve ay ufkun altında , Draco uykuya daldı.

.&.

Karşıya yüzdüm. Senin için karşıya atladım.

Ve senin yaptığın her şeyi.

Ve hepsi sarıydı.

Deriniz, evet deriniz ve kemikleriniz, Güzel

bir şeye dönüşür.

Biliyor musun?

Senin için kanımı mı ? Senin

için kanımı akıtıyorum.

(Coldplay)

.&.

.&.

Yazarın Notları Unutmayın, eleştiri yapmak iyi bir karmadır!

Bu hikayenin çizimlerini görmek, canlı sohbetlere katılmak ve gelecek bölümler hakkında erken bildirim almak istiyorsanız, lütfen Yahoo grubuma katılın! Katılmak çok kolay ve etkileşim için harika bir yol.

[http :groups. yahoo. com/ group/ Beyond the Eclipse/](http://groups.yahoo.com/group/Beyond%20the%20Eclipse/)

("Tutulmanın Ötesinde" kelimelerinin arasına "alt çizgi" ekleyin. FFnet bunu yapmama izin vermiyor.)

Yukarıdaki bağlantıdan boşlukları çıkarın ve tarayıcınıza kopyalayıp yapıştırın. Katılmak hızlıdır ve herkese açıktır.

Tekrar
teşekkürler!

Mijan

Kırılma Noktası

Yazar notları: Söylemem gereken ilk şey, bunun bir süre için son bölümüm olabileceğidir. Birçoğunuzun zaten farkında olduğu gibi, ben bir ordu yedek subayıyım. Görevlendirme için numaram geldi. Sizi temin ederim, öyle ya da böyle, bu kurgu yine de bitecek. Bölümün sonundaki Yazarın Notları'nda daha fazla açıklama yapacağım, ancak şunu söylemek yeterli, bu benim kontrolüm dışında ve kesinlikle benim seçimim değil.

İkinci olarak, zamanım aniden kısıtlı hale geldiği için bu bölümün betası çok hızlı bir şekilde yapıldı. Ayrılmak zorunda kalmadan önce bu bölümü okuduğunuzdan emin olmak istedim. Eğer kusursuz değilse ya da çok yetenekli betamın gözünden kaçan bir yazım hatası varsa lütfen beni affedin.

Son olarak, Cal' kısa sürede beta yaptığı için, Sherdelune'e düzeltme okuması için ve Dig'e test okuması için çok teşekkürler.

Ve George W.'ye. "Size karşı parmağımı ısırmiyorum, efendim, ama parmağımı ısırıyorum."

Bölümün tadını

çıkarın... Mijan

.&.

.&.

Bölüm 13

Kırılma Noktası

.&.

Gün açık ve ılıktı ama nehir kenarındaki çadırın tek sakini hâlâ horluyordu. Kulağına gelen bir uğultu kıpırdanmasına neden oldu ama o sadece pelerininin yumuşak kıvrımlarına daha da sokuldu

ve tekrar horlamaya başladı. Bir şey yanağını gıdıkladı ve refleks olarak ona vurdu, ama gözlerini açmadı. Sivrisinek Harry'nin burnuna konup onu ısırduğında, Harry onu tokatladı.

Yüzüne kendi kendine inen tokat onu hemen kendine getirdi ve sabahın aydınlığına karşı gözlerini kırptırarak doğruldu.

"Lanet böcek," diye homurdandı, şimdi hem kaşınan hem *de* ağrıyan burnunu ovuşturarak. İçini çekti ve arkadaşına baktı. "Günaydın Dra -"

Kısa bir süre durdu. Çadır boştu. "Draco," diye nefes aldı.

Gözlüklerini kapıp yüzüne sıkıştırarak ayağa fırladı ve bu neredeyse çadırı deviriyordu. Tam seslenmek üzereydi ki Draco'yu gördü ve bu manzara onun kayarak durmasına neden oldu.

Draco nehrin sığ sularında durmuş, uzak kıyıya bakıyordu. Pantolonu dizlerine kadar kıvrılmıştı ve su baldırlarının yarısına kadar geliyordu. Nehirden gelen dalgalar bacaklarından sekerek diğer dalgalarla çarpışıyor, ışık parıltıları dans ediyordu. Üzerinde sadece tişörtü vardı - Harry kıyıda duran mavi kazağını fark etti.

Draco ileriye doğru küçük, kararsız bir adım atarak sessiz nehre daha büyük dalgalar gönderdi. O hareket ettikçe Harry kürek kemiklerinin tişörtünün kumaşı altında oynadığını görebiliyordu. Diğer ayağını da ilkinin yanına getirdi ve yine hareketsiz durdu. Harry onun yüzünü göremese de hayal edebiliyordu. Draco her adım atışında gözlerini yarı yarıya kapatıyordu. Sonra tekrar kıpırdamadan durduğunda gözlerini kocaman açıyor, her şeyi içine çekiyordu.

Güneş arkalarındayken, etraflarındaki tüm orman yeşille canlıydı. Hava nemli değildi ama çok kuru değildi; neredeyse yumuşaktı. Rüzgâr sakindi; sanki şafak, günü selamlarken nefesini tutuyordu. Tek ses akan suyun belli belirsiz tanıdık sesi ve ara sıra duyulan sivrisinek vızıltısıydı.

Harry burnunu kaşıdı.

Kararını vermeden önce birkaç saniye daha Draco'ya baktı. Ayakkabılarını tekmeledi - Draco'nun aklının köşesinde önce bağcıklarını çözmesini söylediğini duymasına rağmen - çoraplarını çıkardı ve pantolonunu sıvadı.

Çimenlerin üzerindeki çiy parmaklarına yapıştı ve sessizce nehre adım atmadan önce ayakları ıslandı. Draco'nun yanında durdu.

Draco sanki Harry'nin başından beri orada olduğunu biliyormuş gibi davrandı, ona kısa bir süre baktı ve yumuşak bir gülümsemeyle başını onu selamladı. Harry orada bir yerde dile *getirilmemiş* bir "*Neden bu kadar uzun sürdü?*" sorusu sezdiğini düşündü. " diye sordu, ama de retorikti. Draco sonra tekrar ormana baktı.

Harry, Draco'nun bakışlarını takip etti, özellikle bir şeye bakıp bakmadığını merak ediyordu. Belirli bir şey olmadığını hemen fark etti - sadece her şey vardı. Bu düşünce onu gülümsetti ve Draco'ya dönüp baktığında aynı düşünceli gülümsemeyi Draco'nun yüzünde de buldu.

"Ne düşünüyorsun?" Harry fısıltıyla sordu, sanki bundan daha yüksek bir sese izin verilmemesi gerekiyormuş gibi.

Draco cevap verirken arkasına bakmadı. "Bence çok güzel."

.&.

Harry nehirdeki deneyimden sonra Draco'nun nasıl davranacağından emin değildi. Onun için biraz garip olabilirdi. Belki Draco bu konuda konuşmak isteyecekti, belki de ne kadar çok şeyini açığa çıkardığını düşünüp rahatsız olduğu için kendini kapatacaktı. Kızgın bile olabilirdi. Gerçek sonuç tamamen farklı olmuştur.

Draco bundan bir daha söz etmedi. Sanki nehirde geçirilen zaman ayrı bir zaman ve mekânmış gibiydi ve Draco sanki hiç yaşanmamış gibi devam etti. Neredeyse. Draco eskisinden çok da farklı *davranmıyordu*.

daha önce de vardı. Hâlâ Harry'ye gelişigüzel hakaretler savuruyor, rastgele büyüleri gerçekleri uzun uzun anlatıyordu. Harry'nin ayağı bir dala takılıp çamurlu bir yüzüstü düşmesi onu çok eğlendirmiş, Harry'nin yaralarını iyileştirirken neşeyle kıs kıs gülmüştü. Harry kaşlarını çatarak karşılık vermişti. Yine de bir şeyler değişmişti. Bir şekilde daha yakındılar. Bu gerçek dile getirilmese de çok açıktı ve Harry bundan garip bir rahatlık duyuyordu. Her nasılsa Draco'nun da bildiğini biliyordu.

Birçok yönden, hala dünyanın geri "ayrı bir yerde" bulunuyorlardı.

Harry birkaç kez kendini Draco'yu bir tür hayranlıkla izlerken buldu. Ona daha önce hiç gerçekten bakmamıştı ve kaçışlarından sonra bile sivri yüzlü, kibirli sarışınla ilgili zihninde oluşturduğu imaj tam olarak yok olmamıştı. Harry şimdi orada gerçekte ne olduğunu görmesine izin veriyordu. Draco rahatladığında aslında çok hoş bir gülümsemesi vardı. Harry çirkinliğin gerçekten de ekşi bir mizacın yan etkisi olup olmadığını merak etti. Draco bir keresinde bir şeyler atıştırmak için durduklarında onu bakarken yakalamış ve sözsüzce kaşlarını kaldırarak sorgulamıştı. Harry sadece omuz silkti, elmasından son ısırtığı aldı ve çekirdeğini Draco'ya doğru fırlattı.

Rahat bir yolculukla geçen keyifli bir günün ardından, Harry ertesi sabah çadırdaki bir aralıktan içeri sızan yağmurla uyandı. İnledi, bu da Draco'yu uyandırdı.

"Belki de çok erken konuştum," diye homurdandı Draco, bir elini çadırdan dışarı çıkarıp yağmurun şiddetini hissederken. "'Güzelmiş', kışımın kenarı."

Harry kıs kıs güldü, Draco da ona bir avuç yağmur suyu fırlatarak karşılık verdi. Berbat hava bile bu neşeli havayı bozamadı. Harry giysilerini su geçirmez hale getirdi ve Draco birkaç yaprağı iğrenç bir çift şapkaya dönüştürdü. Harry gülünce Draco şapkalarının dünyanın herhangi bir yerinde modanın zirvesi sayılacağına ısrar etti.

"Belki... körler için bir enstitüde ya da belki de suçlu deliller için."

Draco kaşlarını çattı. "İyi o zaman. O zaman kafan ıslanabilir."

Harry gülümsedi, şapkayı kaptı ve kafasına geçirdi. "Sevmediğimi hiç söylemedim."

"O zaman berbat bir moda zevkin var." "Bekle,
ama az önce dedin ki -"

"Ne dedin?" Draco masumca sıırıttı. "Ve bu arada, şapkan kazağınla uyuşmuyor."

Harry başını salladı, zihinsel olarak Draco'nun saçmalıklarına yetişmeye çalışıyordu. "Şapka çarpışıyor... ne...? Yeşil olduğu için."

"Başka ne renk olabilir ki?" Draco kahvaltı paketini karıştırmaya başlarken sordu.

Harry asasıyla şapkaya dokundu. "Kırmızı." Şapka aniden renk değiştirdi.

Draco kaşlarını çattı, kahvaltı arayışından vazgeçti ve asasını Harry'nin şapkasına doğrulttu. "Yeşil."

"Kırmızı!"

"Yeşil!"

"Kırmızı -" " - Yeşil!"

Draco'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen kahkahalarla iki büklüm oldu. Harry tuhaf bir hisse kapıldı -korkmak gibi bir şey, ama tam olarak değil- ve şapkayı kafasından çıkardı. "Ekose," dedi kasvetli bir sesle.

Draco ve soluk soluğa, "Sana yakışıyor!" diye .

Harry kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

Draco şapkaya baktı, sonra Harry' değerlendirci bir bakış attı, sonra tekrar şapkaya baktı. "Kesinlikle."

Harry homurdandı ve esasını tekrar rahatsız edici şapkaya doğrulttu. "Şunu düzeltmemc izin ver -"

Draco elini Harry'ninkinin üzerine koydu. "Yeşil," dedi kararlılıkla. "Cidden, kırmızı sana çok yakışıyor. Bir Gryffindor olabilirsın ama..." Başını onaylamaz bir ifadeyle sallayıp diliyle hafifçe mırıldanırken sesi kesildi.

" Ne? Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Öyle değil, ama öyle." Draco sırtarak esasını hızla Harry'ye salladı. "Cidden, seninki gibi gözlerle, şapkanın seni Slytherin'e koymasına izin vermemiş olman neredeyse utanç verici."

Şimdi doğrudan Harry'gözlerinin içine bakıyordu ve Harry yanaklarının ısındığını hissetti. "Peki neden?" diye fısıldadı.

"Çünkü o zaman en azından çatışmazsınız."

Harry arkasına yaslandı ve gözlerini devirdi. "Peki sen ne zaman moda uzmanı oldun?"

"Değilim," dedi Draco basitçe, "ama zevk sahibi olmak için her zaman söylenecek bir şey vardır."

Bu kesinlikle çok tuhaf bir davranış, diye düşündü Harry kendi kendine. "Peki senin zevklerin...?"

Draco bir süre ona bakmaya devam etti, sonra yarım bir sırtıyla paketten bir parça meyve çıkardı. "Muz," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Harry başını salladı ve sonunda elindeki şapkaya baktı. Yeşil renkteydi. Ve şimdi, kazağı da yeşildi.

.&.

Tuhaf başlıklarının altında sıcak ve kuru bir şekilde yolculuk ederlerken, Harry yeşil kazağı o kadar da umursamadığına karar verdi. Yağmura rağmen Dracoyu kesinlikle neşeli bir ruh haline sokmuştu, Harry de öyle kalmaya devam edeceğini düşündü. Sadece kısa bir süre için tabii.

Kasvetli hava, evi ve Hogwarts'ı anımsamaya yol açtı.

"Eskiden böyle günlerde Quidditch antrenmanlarına bayılırdım," dedi Harry hüznle.

"Potter, son zamanlarda sana deli gibi havladığını söylemiş miydin?" "Hayır."

"Tamam. Potter, sen delirmişsin."

"Bu profesyonel bir görüş müydü, yoksa dostça bir gözlem mi?" Harry tepedeki bir dala vururken gülerek sordu. Bu hareket, şapkalarına rağmen yüzlerine sıçrayan yağ damlacıklarından oluşan bir tufan yarattı.

Draco hafifçe Harry'nin omzuna vurdu. "Sırf dürüstlük, daha azı değil. Göt herif. Hem neden yağmurda oynamak istiyorsun ki?"

"Çok basit. İşimiz bittiğinde içeri girerdik ve ortak oda güzel ve sıcak olurdu, ateş yanardı. Hepimiz şöminenin yanında toplanır ve birlikte ödev yapmaktan kaçınırdık. Fred ve George genellikle mutfaktan bir sürü tatlı ve biraz da sıcak çikolata getirirlerdi -"

"Mutfaklara nasıl girdiler?"

Soru kadar sıradan bir soruydu ki, Harry kendini tutamadan önce neredeyse cevap verecekti. Sırıttı ve başını salladı. "Ciddiyetle yemin ettim ki

sırrı asla açıklamayacağımı

söyledim." "Yalancı."

"Bir meyve resmini gıdıklamakla ilgili olduğuna inanabiliyor musun?" Harry, Draco'nun yüzündeki şaşkın ifadeye güldü. "Belki döndüğümüzde sana gösteririm. Mucizevi dönüşümüzü uygun bir ziyafetle kutlayabiliriz. Hem eminim Biddy de aşağıdadır ve seni gördüğüne çok sevinecektir."

Draco homurdandı, "Evet, eğer dikkatli olmazsam onu kalıcı olarak bacağıma bağlayacağım. Birine iyi davrandığında ne olduğunu gördün mü?"

Ev elfi mi? Seni hiç yalnız bırakmıyorlar!" Yine de sesinde kötü niyet yoktu.

"Evet, Draco. Artık seni dünyanın sonuna kadar takip edecek. Koşulsuz sevgi ve bağlılık. Ve eve döndüğünüzde sizi bekleyen birinin olması her zaman iyidir."

Draco birkaç saniye sessiz kaldığında Harry baktı. Draco yürürken yere bakıyordu ve belirgin bir şekilde üzgün görünüyordu. Harry nedenini hemen anladı. Bu Draco'nun ev arkadaşlarının vereceği tepkiden duyduğu ilk sıkıntı değildi ve Harry bunun son olmayacağından da emindi, ama şimdiye kadar bu konuyu hiç konuşmamışlardı. Bu konuyu açtığı için içten içe kendini tekmeledi. "Özür dilerim, Draco."

"Ne için?" Draco sert bir sesle konuştu. "Bunu sen yapmadın."

"Hatırlarsan hepsinin benim suçum olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı Harry, Draco'nun omuzlarındaki yükün bir kısmını almayı umarak.

Draco ona sert bir bakış fırlattı, ama Harry bu işin peşini o kadar kolay bırakmayacaktı. "Eminim Slytherin'den *birileri* bilmeyecek ya da umursamayacaktır. Yani, bu kadar uzun zamandır senin arkadaşların, değil mi?"

"Harry," dedi Draco tartışmaya izin vermeyen bir sesle, "gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

Harry kendini biraz garip hissetmeye başlamıştı. Konuyu tam bir sohbele dönüştürmek istememişti, özellikle de bu işin nereye varacağını ve Draco'yu nasıl etkileyeceğini biliyorken. "Ben... ben neden bahsettiğinden emin değilim."

Draco , "Ah, evet biliyorsun, kendine itiraf etmek istemesen bile. Günlerdir bunun etrafında dolanıp duruyoruz. O yüzden izin ver de senin için açıklayayım."

Kısa kesip bir meşe ağacına yaslandı ve Harry'ye rahat etmesini işaret etti "Gryffindor'da olmak seçkin bir kulüpte olmak gibi, değil mi? Ya içindesindir, ya da dışındasındır."

"Tabii, sanırım."

"Peki ya aniden Neville Longbottom'ın bir Ölüm Yiyen olduğunu keşfetseydiniz ne olurdu? Bana öyle bakma. Bunun asla olamayacağını duymak istemiyorum - bir hafta önce kimse Karanlık Lord'a sırtımı döneceğime inanmazdı. Tartışmanın hatrına, sadece hayal et. Neville Longbottom; Ölüm Yiyen. Sen olsan ne yapardın?"

Harry'nin ağzı açıldı, ama verecek bir cevabı yoktu. En azından vermek istediği bir cevap yoktu. "Ben... sanırım onu köşeye sıkıştırır, büyü yapar ve Dumbledore'a teslim ederdik."

Draco bilerek başını salladı. "Çünkü onu bir hain ve tehdit olarak görüyorsun."

Harry hiçbir şey söylemedi.

Draco neredeyse sempatik ifadeyle Harry'ye baktı. "Bir evdeki herkes hemen hemen aynı fikirdedir. Bu yüzden evlerimiz var... böylece anlaşabiliyoruz ve önemli şeyler söz konusu olduğunda insanlar genellikle birbirleriyle aynı fikirde oluyorlar. Yani eğer biri statükoya karşı çıkarsa, riskler bu kadar yüksek olduğunda, o kişi hedef haline gelir. Değil mi?"

"Doğru..." Harry tereddütle konuştu.

"O zaman Slytherin'deki hemen herkesin Mugglelar, Muggle doğumlular ve Karanlık Lord konusunda aynı fikirde olduğunu çok iyi bilmelisin. Elbette farklı *coşku* dereceleri var.

Bazı insanlar her iki da pek umursamaz. Bazıları ise fanatiktir. Ve muhtemelen Karanlık Lord'un en güçlü destekçilerinin en fazla etkiye sahip olanlar olduğunu tahmin edebilirsiniz; karşı karşıya gelmek istemeyeceğiniz kişiler." Yüzünü buruşturdu. "Eskiden o bendim."

Draco başını kendi kendine salladı ve tekrar yürümeye başladı. "Eve döndüğümde beni bekleyen kimse olmayacak."

Harry, söyleyecek bir şey bulamadığı için çaresizce onun yanına çöktü. *Daha kötüsü de olabilirdi*, diye düşündü Harry. *Bunu oldukça görünüyordu. Keşke öyle olmak zorunda olmasaydı.* "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı -"

"Yok." Draco'nun sözleri sert ve düzdü, Harry'nin yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Sen yeterince şey yaptın."

Bu Harry'yi şok etti. "Özür dilerim...?"

Draco sonunda Harry'ye bir bakış attı. Yüzü sertti, ama gözleri sıcacıktı. "Olma."

Şimdi Harry'nin kafası karışmıştı. "Ha?"

Draco'nun ifadesi ısınarak nötrün soğuk bir tonuna dönüştü. "Sadece 'yeterince' şey yapmış olman yaptığın şeyin yanlış olduğu anlamına gelmez. Bu sadece gerisinin bana bağlı olduğu anlamına gelir. Şunu bir düşün, Harry. Geri döndüğümüzde ne yapacağım? Yeniden Gryffindor'a mı seçileceğim? sanmıyorum. Kimsenin yeniden sıralandığını sanmıyorum. Olsam bile... sana yaptıklarımın sonra, ev arkadaşların da bana aynı şekilde kızacaktır." Başını salladı. "Ev arkadaşlarımla nasıl başa çıkacağımı kendi başıma bulmam gerekecek."

"Bunun ne kadar işe yarayacağını düşünüyorsun?"

Draco kayıtsız bir ses çıkardı ve omuz silkti. "Sana zarar vermeye çalışacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen."

Harry, Draco'nun bu kadar kolay cevap vermesinden hoşlanmamıştı. "Sana ne yapabilirler ki? Yani, Hogwarts'ta size zarar vermek için ne yapabilirler *ki*? Elbette profesörler -"

"Harry," diye araya girdi Draco usulca. "Daha iki hafta önce Hogwarts'ta sana neler yapabildiğimi hatırlıyor musun?"

Harry'nin midesine soğuk, mide bulandırıcı bir his yerleşti. Harry'nin yüzü de bu duyguya uymuş , çünkü Draco başıyla onayladı. "Profesörler düşünmek istedikleri kadar kontrol sahibi değiller. Geçen yıl olanlara baksana."

Soğukluk bir endişe düğümüne dönüştü. "İyi olacak mısın?" Draco başını eğdi. "Bir yolunu bulacağım."

"Ya seni öldürmeye çalışırlarsa?" Soru Harrynin ağzından daha o durduramadan çıkmıştı. Harry'nin gözleri az önce söylediğ i şeyle dehşetle irileşti, ama Draco neredeyse eğlenmiş görünüyordu.

"Benim için *endişelendiğ ini* söyleme sakın," diye sordu aldatıcı bir merakla. Harry hemen cevap vermeyince kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Tüm arkadaşlarım için endişeleniyorum."

Draco'nun ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Ve ben mucizevi bir şekilde 'Harry Potter'ın Arkadaşı' unvanına mı layık görüldüm? Bu onuru hangi kutlu olaya borçluyum?"

Harry gözlerini devirdi. "Bugünlerde pek de şeref sayılmaz. Aslında, muhtemelen vahş i bir ölüme giden hızlı bir yola dönüşecek."

Draco bunu düşünmüş gibiydi. "Sanırım riske . Ayrıca, Hogwarts'a döndüğümde bir ev cini dışında ölmemi istemeyen *biri* olsun istiyorum."

"Şey," diye başladı Harry düşünceli düşünceli, "Hufflepuff'lar kanlı cinayet işleyecek tipler gibi görünmüyorlar. Onlara karşı güvende olmalısın."

Draco gözlerini kocaman açarak durdu. "Potter, az önce çok korkunç bir imgelem gördüm."

"O da ne?"

"Sarı ve siyah giysiler içinde, çılgınlık atarak ve son derece keskin kaşıklar sallayarak bana doğru koşan katil bir kalabalık."

Harry Draco'ya kuşkuyla baktı, sonra hâlâ durmaksızın su damlayan gökyüzüne baktı. "Beynin gittikçe su basmış."

"Sanırım içlerinden birinin elinde paslı bir makas vardı."

", Draco." Harry elini onun omzuna attı. "Devam edelim."

.&.

Öğleden sonra ilerledikçe yağmur yavaş yavaş dinmeye başladı ve bulutlar çevredeki dağların tepelerinden çekildi. Manzara değişiyordu. Sık ormanlar zaman zaman yerlerini, yüksek otların yağmurun ağırlığıyla neredeyse iki kat eğildiği açık alanlara bırakıyordu. Sisin girdapları ormandan dışarı ve tarlalara doğru uzanıyor, küflü ama ağır olmayan yumuşak yağmur ve toprak kokusunu taşıyordu. Rüzgâr, fırtınanın sona erdiğini müjdeleyen daha kuru bir havayı hafifçe üflüyordu. Harry, Draco'nun itirazlarına rağmen şapkasını bıraktı ve bulutlardaki ilk gerçek kırılmada geç bir öğle yemeği için durdular.

"Ne olacak Harry?" Draco alçak bir toprak yığınının üzerine ağır ağır çökerken sordu. "Peynir çeşitleri? Biberli rosto

Kuzu eti? Hindili börek?"

"Çok komik," dedi Harry, Draco'nun uzattığı elindeki sandviçi kaparken. Draco'nun neden daha iyi bir oturmadığını merak ederek hemen birkaç adım ötedeki büyük bir kayanın üzerine oturdu. "Saatin iki olduğunu tahmin ediyorum. Bugünkü yağmura bakılırsa vadinin alt kısımlarında uyumamalıyız. Su aşağı doğru akıyor, o yüzden çok ıslak olur."

Draco kaşlarını kaldırdı. "Evet, Bay Doğa Rehberi. Harry, sorduğum için kusura bakma ama bütün bu rastgele şeyleri nereden öğrendin?"

Harry jambonlu sandviçinden büyük bir ısırık alıp ağzına atmadan önce, "Balık tutmayı öğrendiğim yer," dedi. "Muggle televizyonu."

"Ve hepimiz senin balık tutma tekniğinin ne kadar etkili olduğunu biliyoruz."

Harry bu yorumu duymazdan geldi. "Doğa kanalında seller ve taşkın yataklarıyla ilgili bir vardı."

"Ah. Sonsuz Muggle bilgeliğinizin sağduyunuzda zaman zaman boşluklar bırakması çok kötü."

"Ben sadece -"

O anda bir rüzgâr Harry'nin başının üstündeki ağaç dalını salladı ve Harry'yi ağır damlacıklarla ıslattı. Harry üzüntüyle, su lekeli gözlüğünün üstünden baktı ve sözlerini, "İyi," diye bitirdi.

Draco kıs kıs gülererek sandviçinden bir ısırık aldı, çiğnedi ve hızla yuttu. "Neden oraya oturmadığımı sanıyorsun, dahi?"

Harry hangisinin onu daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi; kafa derisi boyunca akan su mu, yoksa Draco'nun öngörüsüne kıpırdarak boyun eğme düşüncesi mi?

Hareket etmeyecekti. Bu Draco'nun haklı olduğu anlamına gelirdi.

Kendi kendine homurdanarak sandviçinden bir ısırık daha almak üzereyken ensesine koca bir su damlası düştü ve gömleğinden aşağı aktı. Titredi ve sinirli bir şekilde ağaca baktı. Ağaç da ona, gözlerinin tam ortasına bir damla daha düşürerek karşılık verdi. Ağacın Draco'dan daha kindar olduğunu düşünen Harry kıpırdandı.

"Teslim oldun, değil mi?"

Harry, Draco'nun diğer tarafına otururken sakince, "Asla," dedi. "Bunu stratejik bir geri çekilme olarak düşünmeyi tercih ederim."

"Elbette," dedi Draco dalgın dalgın. "Strateji, Gryffindor tarzı. Çok derin." Artık Harry'ye gerçekten dikkat etmiyordu. Onun ilgisi öğle yemeğı ile arkasında büyüyen küçük bir çalı arasında bölünmüş görünüyordu. "Hey, Doğa Çocuğı, Sprout İksir Bitkileri dersinde çalıları ve ağaçları da işledi mi?"

Harry biraz çaba ensesindeki kabarma hissini bastırdı. "Biraz. Neden?"

Draco parmağını çalının dallarından birinde gezdiriyordu. "Bu bir alıç mı yoksa karaçalı mı?"

Harry kaşlarını çatı. "Ne? Ben nereden bileyim?" Draco geriye doğru bir bakış attı. "Ben senin Öyle olması *gerekiyordu*. Ben sadece senin yapmanı umuyorum. Bir göz atın."

"Peki." Harry saçındaki suyu bir kez daha silkeleyerek daha iyi görebilmek için Draco'nun etrafından dolaştı. Birkaç yaprağı nazikçe parmakladı. "Bu bir karaçalı."

"Ah." Draco'nun sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Nasıl anladın?"

"Yaprakları ovaldir ve küçük dişleri vardır. Alıç yapraklarının lobları vardır." Birden elini daldan çekti sanki

şok oldu. " *Kahretsin!* Bir doğa ucubesine dönüşüyorum. Merlin bana yardım et."

"Daha birkaç gün önce Herboloji dersinden bir şeyler hatırlamadığım için bana *sataşmıyor* muydun?"

Harry'nin aklından birkaç cevap geçti: "Tembel, Quidditch oynayan, kötülükle savaşan bir Gryffindor olarak korumam gereken bir itibarım var, "dan "Kişisel başvuru kılavuzun olmayı beklemiyordum!"a kadar her şey. Onun yerine ters ters bakıp, "Kapa çeneni, Draco," dedi.

"Hayır, bu korkunç derecede sıkıcı olurdu." Draco düşünceli bir şekilde durakladı. "Ayrıca, benim büyüleyici zekâm olmadan ne yapardınız? konuşabilir miyiz?"

Harry sadece başını salladı. "Sen imkansızsın, bunu biliyor musun?"

Draco başını salladı. "Ve her dakikasını seviyorsun." Sandviçinden bir ısırık daha aldı ve ağzındaki lokmanın etrafında konuştu. "Ye. Kat etmemiz gereken çok yol var."

.&.

Draco bacaklarındaki yorgunluğın geçmesine izin vermeden önce öğleden sonra olmuştu ve dinlenmek için geniş bir tarlanın kenarında durdu. Rüzgâr gökyüzündeki bulutların son izlerini de siliyor, tarladaki otlar kuruyarak dimdik duruyordu ve güzel bir akşam olacağa benziyordu. Draco nemli çimlere uzandı ve gözlerini kapadı, su geçirmezlik tılsımının giysilerinde hâlâ işe yarıyor şükretti. Yakınlardan gelen yumuşak bir gümbürtü Harry'nin de kendi isteğiyle soluklanmasına katıldığını haber verdi.

"Peki o zaman, Pansy Parkinson'la çıkmıyorsan ve Millicent Bulstrode erkeklere ilgi duymuyorsa, kimin peşindeydin?"

Draco sinirlenerek tek gözünü açtı. "Beni rahatsız etmeyi bırakmayacaksın, değil mi?"

Harry sırtarak başını salladı. "Sana aşk hayatım hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlattım zaten."

Draco gözünü tekrar kapattı. "Senin sırtında deri yok. *Senin* de ilk etapta bir tane."

Draco hemen ıslak çimenlerle dolu bir yüzle ödüllendirildi. "Phffffbt! Bu da neydi ?" Doğrulup yüzündeki ve gömleğindeki rahatsız edici bitki parçalarını fırçaladı.

"Ahmaklık ettiğim için." Harry omuz silkti. "Ve yapabildiğim için."

Draco kaşlarını çattı ve son birkaç ot parçasını Harry'ye doğru fırlattı, ama rüzgar onları yakaladı ve kısa düştüler. Kaşları daha da çatıldı. "Ne kadar da olgunca. Bu, anlamlı bir ilişkimizin olmamasını kısmen açıklayabilir."

"Hey! *Bu* da ne demek şimdi?" Harry'nin sesinden öfke sızıyordu ve Draco sırıttı.

"Harry, Harry, ."

"Lockhart gibi konuşuyorsun."

Draco bir mide bulantısı dalgasını zar zor bastırmayı başardı. "Tamam, anladım." Bir ürpertiden kurtuldu. "Ama diyelim ki kızları etkilemek için gereken davranışlar, insanlara ıslak ot fırlatmaktan biraz daha fazla edep gerektiriyor."

"Bana büyümem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Draco gülümseyerek içini çekti. "Bazı açılardan, çoğu insanın görebileceğinden daha fazla büyüdün. Diğer açılardan... şey... Chang'le olanları bana sen anlattın."

Harry ona ters ters baktı, bu da Draco'yu sadece güldürdü.

"Cidden Harry, bazılarımız seni merak etti. Yani, *gerçekten* çıkmamanızın bir nedeni olmalı. Son dakika randevuları

Yule Balosu'na gitmedin ve kızları görmezden geldin. Ve sonra, okuldaki kızların yarısı en sevdikleri kahramanın üzerine düşerken - ve yanılmıyorsam bazı erkekler de - çok az tanıdığınız, size göre pek de ilgilenmeyen bir kızın peşinden gitmek zorunda kaldınız ve sonra duygusal sonuçlarla nasıl başa çıkacağınız konusunda hiçbir fikriniz yoktu."

"Cho konusunda ne yapmam *gerekiyordu*?" Harry asık suratla ellerinin üzerine yaslandı. "Tek yapmak istediği Cedric için ağlamaktı. Ve sonra..." Garip bir hırlama sesi çıkardı. "Hiçbiri beklediğim gibi değildi. Hiçbiri istediğim gibi değildi. *Orada* bir şeyler olması gerektiğini düşünmüştüm. Özellikle de onunla o kadar uzun süre çıkmak istedikten sonra. uzun."

Draco öne doğru eğildi ve çenesini kenetlediği ellerinin üzerine koydu. Bu çok... *ilginçti*. "Harry, aslında *onunla* çıkmak istemediğini hiç düşündün mü?"

Draco oradan bile Harry'nin kalkanlarının hemen yükseldiğini hissedebiliyordu. "Bu çok aptalca. Tabii ki onunla çıkmak istedim."

Draco kıkırdadı. "Bir düşün, Harry. Hogwarts'ta geçirdiğin onca zaman boyunca tek bir kıza aşık oldun. *Bir kıza*. Tarifine bakılırsa, hoşlantıdan çok bir saplantı. Onu çok az tanıyordun. Neredeyse ulaşamaz biriydi. Onunla neredeyse hiç fiziksel etkileşimde bulunmadınız ve neredeyse hiç konuşmadınız. Sözde ilişki başarısız olduğunda neredeyse hiç umursamadın - ve bana öyle bakma. Hem kızların hem de erkeklerin bir aşk ilişkisi başarısız olduğunda günlerce... ya da haftalarca... üzüldüklerini gördüm. Sen sadece sinirlenmiştin."

"Yani?"

"Yani... ona hiç ilgi duymadın." Draco en esrarengiz sırıtışını yüzüne yerleştirdi. "Ya da bu konuda başka bir kıza. Chang sadece uzak bir saplantıydı ve sana başka biriyle çıkmayı denememek için mükemmel bir bahane verdi."

"Ölmemeye çalışmakla meşguldüm," dedi Harry kesin bir ifadeyle. "Senin bahanen ne?"

Draco kendi kendine başını salladı ve özel eğlence kaynağına bakarak kıkırdadı. "Sadece genel bir ilgisizlik." Cevabının derinliğini düşünmek için durakladı. "Yani, evimdeki kızlara bir baksana. Safkan olabilirler ama Merlin! Çok çirkinler!"

Harry bunu düşündü, bir kez başını salladı, sonra başını salladı. "Diğer evlerde bir sürü kız var ve eminim bazıları güzeldir."

Draco bu ifadeyi diğerlerinden daha da ilginç buldu. "Gerçekten mi Harry? O zaman kim?"

"Ben... Bilmiyorum. Gerçekten bakmıyordum." Harry telaşlı görünmeye başlamıştı. "Kimin umurunda?"

"Görünüşe göre, sen değil."

"Ne?"

Draco kendi kendine sessizce gülmeye başladı. "Harry... sen on altı . O yaşta kan dolaşımında Bertie Botts'un fasulyelerinden daha fazla hormon olması gerekir. Bana hiç *bakmadığını* mı söylüyorsun?"

"Sana söyledim, endişelenmem gereken başka şeyler var!"

Draco'nun sırtışı bir sırtışa dönüştü. "Chang'in gözleri ne renk?"

"Ne?"

"Bunu çok sık söylüyorsun. 'Chang'in gözleri ne renk' diye sordum."

Harry bir an kafası karışmış gibi baktı. "Onlar... Sanırım... hmm..."

"Harry, her doğulu insanın gözleri kahverengidir." Draco oldukça eğlenmişti. "Bu çok kolay olmalıydı. Peki ya Kahverengi... .. Lavanta Kahverengi? Onun gözleri ne renk?"

"Kahverengi mi?"

Draco başını salladı, karşı çıkmak için değil, Harry'nin hiçbir fikri olmadığı belli olduğu için. "Patil ikizleri mi? Kaçık Lovegood? Weasley kızı? *Harry*, bunlar senin *tanıdığın* kızlar. Bu kolay olmalı." Sırıltısı sinsiliğe dönüştü. "Tamam, şunu deneyelim. Finnigan'ın gözleri ne renk?"

Harry otomatik olarak, "Hazel," diye cevap verdi.

Yakaladım. "Finch-

Fletchley?" "Kahverengi."

Draco'nun gülümsemesi daha sakinleşti ama daha az sinsi değildi. "Zacharias Smith?"

"Mavi-gri, sanırım."

Draco gözlerini kapadı. "Benim mi?"

"Grey." Harry'nin ses tonu tam o anda değişmişti. Cevap kesin olsa da, ses tonu sorgulayıcıydı. "Draco... bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Draco doğruldu ve Harry'ye dik dik baktı. "Eğer bunu , Harry, o zaman sana bunu açıklama özgürlüğüne sahip değilim."

"Ha?"

Draco sırıttı. "Belki büyüdüğünde." "Ne?"

"İşte yine o kelime, Harry." Draco ayağa kalktı ve Harry'nin omzuna bir kez vurdu. "Bakalım cevabı kendi başına bulabilecek misin?" Yiyecek paketine uzandı ve bir muz çıkardı. "Yemek, düşünce sürecinize yardımcı olmalıdır. Bir sürü potasyum."

Draco muzu Harry'nin kucağına bırakırken Harry'nin yüzündeki boş ifadeye hayret etti. Harry'yi orada oturur halde bırakan Draco tarlanın kenarındaki yeşillikleri incelemeye başladı. Hâlâ iksir malzemesi arıyordu ve ormanın biraz ilerisinde biraz pelin otu gördüğünü sanmıştı.

"Hey, Draco?" Harry'nin sesi onu takip etti.

"Evet?"

"Bir şey mi duydun?"

Draco omzunun üzerinden geriye baktı. *"Bir şey, ...?"* "Boş ver.

Sadece hayal gücüm."

Sadece kan dolaşımınızdaki paslı hormon valflerinin gıcırtılı sesi. Gözlerini devirdi, gülümsedi ve küçük araştırmasına geri dönmeden önce başını salladı.

Ağaçlar sabah yağmurları yüzünden hâlâ nemliydi ve önceki mevsimlerden kalma ölü yapraklar ayaklarının altında yumuşacıktı. Draco alçak çalıları tararken kendi kendine dalgın dalgın düşünüyordu. Elbette Harry'nin tercihlerine dair hiçbir kanıtı yoktu, ama bu şüphe... kesinlikle beklenmedik ve son derece etkileyiciydi. Altın Çocuk'un böyle biri olabileceği... düşünmek bile çok tuhaftı. Ama işin en komik yanı, *eğer* Harry eşcinselse, hiçbir fikri olmadığını apaçık ortadaydı. Öte yandan Draco bu düşünceyi bir ya da iki kez aklından geçirmişti. En azından uzak bir olasılık olarak. Belki de.

Draco yürürken yere sabitlenmiş, Harry hakkındaki bu son bilgiyi düşünmeye devam ederken tanıdık bitkilerin çokluğuna bakıyordu. Küçük bir bitkinin gümüşü yaprakları yakınlarda gözüne çarptığında hala düşüncelere dalmıştı.

Mugwort! Biraz gördüğümü biliyordum!

Küçük bir dalın üzerinden geçti, bir çalının etrafından dolaştı işte oradaydı. Ya da, işte oradaydılar: birkaç küçük

pelin otu bitkileri, sık alıllıkların kenarında bir araya toplanmıştı.

Harry'nin sesi birkaç metre ona doğru geliyordu. "Draco, bir şey mi dedin?"

Draco cevap verirken arkasına bakmaya zahmet etmedi. "Hayır, Harry. Sadece yine kafanın içindeki sesler." Uzanıp sapın dibindeki en büyük pelin otu filizini kopardı.

"Sesler... *DRACO! DUR!*"

Draco Harry'nin bağırışları arasında keskin tıslamayı duymadı, ama ani hareketi gördü ve yılan ona çarptığında sağ ön kolundaki keskin bıçağı kesinlikle hissetti. "AAAGH!" Kolunu geri çekti ve sol elini ısırığın üzerine koyarak şaşkınlıkla geriye doğru iki adım attı.

Harry sadece Parseltongue olabilecek tıslama sesleri çıkararak ona doğru koşuyordu. Draco'ya ulaştığında Draco'nun kolunu tuttu ve tekrar İngilizceye geçti. "Bir bakayım."

"O kadar da kötü değıl," diye hırladı Draco kolunu çekerek. şimdiden bir yanma hissedebiliyordu.

"BİR BAKAYIM!"

Harry'nin sesi tartışmaya yer bırakmıyordu, Draco da kolunu geri çekip ön kolunu uzatarak buna mecbur kaldı. Harry onu bileğinden kavradı ve çoktan kızarmaya başlamış olan iki farklı delik izini incelemek için öne doğru eğildi. Draco'ya baktı, gözleri endişeyle irileşmişti. Draco'nun bileğini bırakmadan tekrar alıllara doğru baktı ve tekrar tısladı.

Uygun büyüklükte bir yılan, sık bitkilerin arasında saklandığı yerden yavaşça çıktı ve bir cevap tısladı. Harry'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, her kelimeyi anlamıştı. Hiss mi? Her neyse mi? Harry cevap olarak sert bir şeyler tıslamış olmalıydı, çünkü yılan, eğer böyle bir şey varsa

aslında utanmış görünüyordu. Bir top gibi kıvrıldı ve hareketsiz yattı.

Harry tekrar Draco'ya döndü. "Onu korkuttuk," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ya da daha , siz onu ürküttünüz. Üzgün olduğunu söylüyor... ama... ama o bir yılan ve..."

"Harry, biliyorum... yılanlar zehirlidir." Draco sözlerinin anlamı kafasına dank edip kolundaki yanma şiddetlendikçe titremeye başladığını hissedebiliyordu. Sol elini tekrar ısırığın üzerine koydu, kısmen acıya karşı refleks olarak, kısmen de yavaşça kan sızan iki delikli yaranın görüntüsü midesini bulandırdığı için. İçindeki korkuyu tek bir tutarlı düşünce bastırdı. "Bir panzehir yapmalıyız."

"Nasıl?" Harry'nin sesi hafifçe titredi. "Bu sonsuza dek sürebilir! Hiç ekipmanımız ya da malzememiz yok!"

Acıya ve midesine yerleşen hastalık hissine rağmen Draco gülümsemeyi başardı. "Kızılderili ısırıkları genellikle ölümcül değildir Potter, olsa bile biraz zaman alır. Zamanımız var. Panzehiri *yapmaya* gelince... Dördüncü sınıf İksir dersinde birimizin dikkatini vermesine sevindim."

Harry'nin ağzı hafifçe açık kaldı. Gözlerini iki kez kırıştırdı. "Ama... ekipman? Malzemeler?"

"Standart bir kalaylı kazanı dönüştürebilir misin?" "Evet..."

Draco kolundaki yanan yeri sıktı ama bu sadece daha kötü hissetmesine neden oldu. Yüzünü buruşturdu. "Peki sence yılanotu, muz, Calamintha - şey... yabani fesleğen ve dişbudak ağacı bulabilir miyiz?"

Harry yine gözlerini kırıştırdı. "Bunlar buralarda mı yetişiyor?"

Draco başını salladı. "Öyle olmalılar. Neye benzediklerini biliyor musun?"

Harry bir an düşündü, sonra dudaklarını bükerek başını salladı.

"Güzel. İksirin temeli yağmur suyu. Çok fazla ihtiyacımız yok, o yüzden yapraklardan yeterince toplayabileceğimize eminim. Ayrıca arkadaşını zehrinden bir örnek bağışlaması için ikna etmen gerekiyor." Hâlâ pişmanlık içinde küçük bir top gibi kıvrılmış olan yılanı gösterdi. "Bunu yapabilir misin?"

Harry yılanı baktı, sonra Draco'ya döndü. "Eminim yapardı. Gerçekten üzgündü... zehre neden ihtiyacın var?"

Draco gözlerini devirdi. "Zehirlerin panzehirleri için en temel formüllerden biri, o zehri almak ve etkilerini tersine çevirmek için çeşitli başka bileşenler ve büyü kullanmaktır. Hiç dikkat etmedin mi - oh !" bir sersemlik dalgası kapladı ve karnını tuttu. "Sanırım acele etmeliyiz."

Harry başını sallayarak cevap verdi ve yılanı döndü. Harry tıslamaya başladığında Draco sadece başını sallayabildi. Parseltongue'de hâlâ son derece büyüleyici bir şeyler vardı. Ama başka bir baş dönmesi dalgası onu vurduğunda bunu düşünecek zamanı yoktu, bu sefer arkasında mide bulantısı bırakmıştı. Derin bir nefes alarak etrafta bitki aramaya başladı.

Draco bir keresinde eski bir halk deyişi duymuştu, doğada bulabileceğiniz her tehlike ya da rahatsızlık için her zaman elinizin altında tam bir çare bulabilirsiniz. Bu genellikle doğrudur. Zehirli sarmaşık yakınında mücevher otu. İnsanların sık sık baş ağrısı ile ateşlendiği bataklıklardaki kara söğüt *Salix*. Ejderha mağaralarının yakınında incir otu ve diğer uygun yanık lapaları. Ve yılanların yaşadığı yerlerde...

"Yılan otunu buldum, Harry."

"Şimdiden mi?" Harry yılanla konuşmakta olduğu yerden başını kaldırdı.

Draco başını salladı. "Burada olmasını bekliyordum." Bir başka baş dönmesi dalgasına karşı gözlerini kapattı. "Yılanların yaşadığı yerlerin yakınında yetiştirme eğilimindedir."

Harry belli belirsiz başını salladı. Oldukça odaklanmamış görünüyordu ve Draco onun durumu Draco'nun kendisinden daha kötü karşıladığını fark etti. Bu işe yaramazdı. Zehrin onu etkileme hızına bakılırsa, Draco panzehiri hazırlayan kişinin Harry olması gerektiğinden emindi. Tabii diğer üç malzemeyi bulabilirlerse. Eğer bulamazlarsa...

Bu hiç hoş olmayacak.

Kendi kendine başını salladı, ama yeni bir mide bulantısı dalgasına yol açtığı için hemen durdu. Bir dizinin üzerine çöktü ve küçük bitkinin dibini öfkeyle kazmaya başladı. Bir dakika sonra Draco elinde yılanotuyla Harry'ye doğru geri yürüdü. Son birkaç adımda tökezledi ve kendini onursuz bir yığın halinde yere bıraktı.

Harry'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen iyi misin?"

"Evet, harika, Potter. Geçirdiğim en güzel gün," diye tersledi Draco. Sonra Harry'nin yüzündeki sert ifadeyi gördü ve kendi ses tonunu kasten yumuşattı. "Biliyorum... sadece yardım etmeye çalışıyorum. Al bakalım." Yılan otunu Harry'nin eline tutuşturdu. "Biri gitti, üçü kaldı."

Harry içinde duran bükülmüş, kirli köke baktı. Donmuş gibiydi. "Bunu kendin demleyebilecek misin Draco? Çünkü biliyorsun ki İksirler konusunda en iyisi ben değilim. Berbat değilim ama -"

"Harry, küçük arkadaşın beni oldukça zorladı. Bu gidişle bir on beş yıl daha sana pek yardımcı olamayacağım. dakika." Draco boğazında giderek artan sıkışıklığa karşı yutkundu. İlk başta uygunsuz bir şekilde ve telaşlandığını düşündü ama yavaş yavaş nefes darlığı çekmeye başladığını fark edince durumu kavradı. Zehrin bir başka yan etkisi. Ayrıca soğuk terler döktüğünü de fark etti. Kendini olabildiğince dengeli nefes almaya zorladı ve Harry'ye doğru eğildi. "Şimdi sana *tam olarak* ne yapman gerektiğini söyleyeceğim."

"Ama ya ben -"

"Snape'in NEWT seviyesindeki sınıfına girmeyi başardın... iyi olacaksın." Hafif bulanık bir görüşle, gözlerini Harry'ninkilere için elinden geleni yaptı. "Zehri aldın, değil mi?"

Harry dönüştürmüş olması gereken küçük, mantarlı bir şişeyi havaya kaldırdı; camın içine yapışkan, sarı bir madde yapışmıştı. Draco başıyla onayladı. "Güzel. Küçük arkadaşına teşekkür ederdim ama beni bu belaya bulaştırdığı için ona da teşekkür etmeliyim. Peki... bekle, nereye gitti?"

"O... şey... yardım etmek istedi, ben de ona neye ihtiyacımız olduğunu söyledim." Harry'nin gözleri umutla parlıyordu. "Muzun tam olarak nerede bulunacağını bildiğini ve çok çabuk döneceğini söyledi."

Draco bir kaşını kaldırdı. "Peki o zaman, sanırım ben -"

Kolundaki ağrı aniden alevlendi ve bu kez yanma tüm vücuduna yayılıyor, uzuvlarında karıncalanma hissi bırakıyordu. Baş dönmesi onu ele geçirdiğinde gözlerini kapattı ve bir sonraki bildiği şey, bir iniltiyi bastırarak sırt üstü yattığı oldu.

"Draco!" Harry hemen onun yanındaydı. "Hareket izin vermemeliydin... bu zehri daha hızlı yayar. Kahretsin - hayır! Sakın kalkma.

Kıpırdamadan yat. Bana anlatmak istediğin her şeyi oradan anlatabilirsin."

Fısıltıyla bir tılsım duyuldu ve Draco alnına serin ve nemli bir şeyin bastırıldığını hissetti. Gözlerini açtı ve kendini Harry Potter'ın hafif bulanık yüzüne bakarken buldu.

"gerek," diye mırıldandı Draco, ilgiden çok rahatsız olmuştu ve Harry'nin üzerine eğilmesinden dolayı biraz klostrofobik hissediyordu. "Bırak da oturayım."

Daha kararlı bir çaba gösterdi, ama Harry'nin eli göğsüne ve hareket edemedi.

"Draco, bana ne yapacağımı söyle. Şimdi."

Harry'nin sesinin tonu bir başka acı dalgasıyla birleşince Draco'yu oyun oynamanın sırası olmadığına ikna etmeye yetti. Derin bir nefes almaya çalıştı ama . Yüzünü buruşturarak başladı, "Önce kazanın dibine üç kül dalı yerleştir ve üzerine yarım bardak yağmur suyu dök. Kısık bir ateş yak..."

Harry'ye verdiği talimatların ortalarında bir yerde Draco artık mantıklı olup olmadığından emin değildi. Beyni pamukla sarılmış . Kendini ateşler içinde hissediyordu ve keşke bayılabilseydim, bu acıyı dindirebilirdi diye düşündü.

.&.

Yılanın dönmesini beklerken Harry yakındaki ince ağaçlardan dişbudak dalları topladı, başparmak büyüklüğünde bir yılanotunun derisini yüzüp dilimledi ve meşe palamudu kapağından dönüştürdüğü bir kapta neredeyse yeterince yağmur suyu biriktirdi. Umutsuzca Draco'dan gelen hafif iniltileri duymazdan gelmeye çalışıyordu. Eğer Hogwarts'ta olsalardı Madam Pomfrey'in panzehiri hazır olurdu. Eğer Hogwarts'ta olsalardı, Snape'in elinde de yabani fesleğen olurdu, ki o da bölgede bariz bir şekilde yoktu.

Hogwarts'ta olsaydık, bu asla olmazdı.

Harry aklını başına toplamaya çalışarak uzun, yavaş ve derin nefesler dizisine yenisini daha ekledi. Panik Draco'nun işine yaramayacaktı.

Hafif bir tıslamayla gelen selam, endişesini bir nebze olsun dağıttı.

"Genç massster, ihtiyacın olan bitkiyle geri döndüm." Yılan ayaklarının dibinde yatıyordu ve önünde yumurta şeklinde birkaç tanıdık yaprak vardı. *"Bu yeterli mi?"*

*"Oh, Merlin'e şükürler olsun!" Harry uzanıp yaprakları topladı.
"Evet, bu kadar yeter."*

Yılan başını kaldırıp Draco'nun olduğu yöne bakmadan önce muhteşem bir selam verdi. *"Durumu pek iyi değil. Tekrar özür dilerim, bana zarar vereceğini düşünmüştüm."*

Harry yağmur suyunu toplamaya devam ederken, *"İyi olacak... tabii yabani fesleğen bulabilirsem,"* dedi. *"Onu nerede bulacağını bildiğini sanmıyorum?"*

"Ne yazık ki bu bitkiyi tanımıyorum."

Harry'nin midesi o kadar çabuk bulandı ki neredeyse yağmur suyunu dökecekti. Yılandan daha fazla yardım isteyebileceğine güveniyordu. Draco tedavi için gereken bitkilerin neredeyse her zaman tehlikenin kendisinin bulunduğu yerde bulunduğunu söylemişti. Orada *olacağından* o kadar emindi ki. *"Emin misin?"*

"Oldukça eminim, genç massster."

Harry keskin bir nefes çekti. Onu bulmak zorundaydı. Başka çaresi yoktu. Ama bu, aklına bir düşüncenin gelmesini engellemedi: *Gerçekten boku yedik. Yüksek sesle, "Yine de teşekkürler. Bulacağıma eminim."*

Yılan bir an için ona dikkatle bakar gibi oldu. *"Bana tekrar ihtiyacın olursa çok uzakta olmayacağım. Lütfen, arkadaşınıza gerçekten üzgün olduğumu söyleyin. "*

Yılan kayarak çalılarının arasında kaybolurken Harry hafifçe başını salladı ve onu sayıklayan arkadaşıyla yalnız bıraktı. Draco ise karnını tutuyor ve birkaç saniyede bir başını güçsüzce öne arkaya sallıyordu. Verdiği talimatların yarısında başlamıştı, ama sorun değildi. Harry iksiri tanımıştı ve Draco'nun saçmalıklarından detayları kendisi de hatırlayabilmişti. Çok karmaşık bir iksir değildi.

Fincanı yağmur suyuyla dolduran Harry, doğaçlama iksir laboratuvarına döndü. Büyük bir kayayı oldukça iyi bir kazana dönüştürmüş, küçük bir sihirli ateşin üzerine oturtmuştu. Oldukça düz iki kaya bulmuştu ve bunları muz yapraklarını ezip macun haline getirmek için kullanacaktı. Zehir, kül dalları ve yılanotunun yanına yerleştirilmiş, kullanıma hazırdı. Eksik malzeme dışında her şey mükemmeldi. Tüm malzemeler olmadan bunun anlamsız olduğunu çok iyi bilen Harry, dalları kazanın dibine yerleştirdi ve suyu ekledi. Zaten muzları eklemekten önce bunların yarım saat kaynaması gerekiyordu. Bu arada daha fazlasını araştırabilirdi.

Harry muz yapraklarını eziyordu ki bir sesle irkildi.

"Genç massster."

Harry konuşanın sadece yılan olduğunu fark edince sakinleşti. *"Evet?"*

"Avımı havada yakalayabiliyorum. Günlerdir bir şey yemedim. Bir

şeyler yemeliyim.
avi."

"Elbette. Devam et. Zaten bunun üzerinde çalışmam gerekiyor," Harry dalgın dalgın. Yılanın avlanmaya gitmesi neden umurunda olsun ki? Yılan ona yardım etmek için daha fazla bir şey yapamazdı ve konsantre olması gerekiyordu. Muz yaprakları toz haline gelir gelmez, fesleğeni aramaya başlayabilirdi.

Birkaç dakika sonra muz yaprakları hazırdı ve geri dönüp bir sonraki adımı gerçekleştirmeden önce yaklaşık yirmi dakikalık bir arama süresi vardı. Bu süre zarfında, bir şeyler bulmak için yeterince geniş bir alanı tarayabilirdi. Orada olmalıydı.

Draco'ya doğru yürüdü ve yanına çöktü.

Draco üzgün bir görüntüye sahipti. Gözleri sıkıca kapanmış, çenesi sınıksız sıkılmıştı. Cildi kızgın kırmızı lekelerle kızarmamıştı, grinin korkunç bir tonundaydı. Terliyordu ama üşümüş gibi görünüyordu.

Harry hızla elini çantaya sokup pelerini çıkardı. Büyütüp Draco'nun titreyen bedenine doladı, sonra bir an düşündükten sonra pelerinin altından uzanıp Draco'nun elini tuttu. "Draco?" Sıktı. "Hey, Draco, duyabiliyor musun? Ben mi?"

"Evet, seni gayet iyi duyabiliyorum, Potter," dedi Draco gıcırdayan dişlerinin arasından.

Alaycı ses tonu Harry'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı. "Draco, ben vahşi fesleğeni aramaya gidiyorum. Çok uzağa gitmeyeceğim ama bana ihtiyacın olursa panik yapmanı istemiyorum. Sadece yirmi dakikalığına gitmiş olacağım -"

"Harry," diye mırıldandı Draco, onun sözünü keserek. "Sen... bir şey unutuyorsun."

"Ne?"

"İkimiz... bir Mislocator. Çok uzağa gidemezsin." Yumuşakça inledi ve pelerini çenesine doğru sıkıca kavradı, ama Harry bunu fark etmedi.

Harry, elindeki buz kütlesini yutmaya çalışmakla meşguldü. bir şekilde boğazına takılmıştı. Bunu hiç düşünmemişti. Draco'yu daha da kötüleştirmeden hareket ettirmesinin imkânı yoktu, ama eğer bitki belirtilen yarıçapın içinde değilse, hareket etmek Draco'nun sorunlarının en küçüğü olacaktı. Dalgınca Draco'nun elini bir kez daha sıktı, sonra pelerini titreyen bedenine geri sardı. Bu kadar kolay pes etmemeye kararlı olan Harry, yavaş bir spiral çizerek Draco'dan dışarı doğru ilerlemeye başladı. Aklının bir köşesinde tek bir düşünceye kilitlenmişti: O Harry Potter'dı. İşler ne kadar kötü görünürse görünsün, o her zaman bir yolunu bulurdu. Bu düşüncenin ardında, Cedric Diggory'nin cansız bedeninin kızgın anılarını kasten görmezden geldi.

Yirmi dakika sonra, aramaya cesaret edebildiği her yeri taramıştı ama bitkinin izine rastlamamıştı. Ağır bir iç çekişle, neşeyle fokurdayan kazana döndü ve muz ekledi.

Su anında berrak ve kahverengi bir renkten opak yeşilimsi bir sarıya dönüştü. Basit malzemelerdi, ama doğru koşullar altında ince sihirli özellikleri artıyordu. Durum daha az vahim olsaydı, Harry böylesine basit ama zarif bir büyüü düşünmekten keyif alabilirdi, ama o anda böyle sakın düşüncelere izin veremeyecek kadar telaşlıydı.

Harry, Draco'nun hançerinin bıçağını kullanarak saat yönünün tersine kırk kez karıştırdı, her vuruşu dikkatle saydı. Sonra hançeri bir kenara bırakıp dilimlenmiş yılanotunu aldı. Onu parça parça ekledi, ta ki aniden küçük bir kırmızı duman pufu değişimi müjdeleyene kadar. Harry kazana bakınca karışımın gerçekten de kan kırmızısının zengin bir tonuna dönüştüğünü gördü. Başını sallayarak onayladı. Artık iksire on beş dakika daha yapacak bir şey yoktu, bu süre içinde fesleğeni ve zehri aynı anda eklemesi gerekiyordu. O zamana kadar yapabileceği tek şey bölgeyi bir kez daha araştırmaktı.

Gözleri nemli toprakta ve çok sayıda ilginç bitkide dolaştı, ama yabani fesleğene uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey yoktu. Bir şey bulamayınca, Harry'nin zihni yılan ısırmasına yol açan olayları yeniden canlandırmaya başladı.

Draco kendi başına gitmiş, rastgele bir bitkiyle uğraşıyordu. *Neden onu bu yabani iksir bitkilerine alıştırmak zorundaydım ki?* Harry kendini azarladı. *Benim hatamdı. Ben olmasaydım çalıların arasında dolaşmaya gitmezdi.*

Harry'nin kolundaki keskin bir çizik dikkatini bir an için dağıttı. Şaşkınlıkla yere baktı. *İşte Draco'nun alıçları. hoş.* Kendi kendine başını salladı ve tekrar yere baktı. Bir ağaç aramıyordu. Küçük bir bitkiye ihtiyacı vardı.

Harry, Draco'nun ısırıldığı yerin yanından geçti ve orada yetişen pelin otunu tanıdı. Draco'nun aradığı şey bu olmalıydı. *Ama pelin otu çok yaygındı! Ondan bir avuç almak neden umurundaydı ki? Snape'in bir düzine kavanoz dolusu kurutulmuş yaprağı olmalı.*

Önemli değil. Draco elini oraya sokmadan önce onu uyarmalıydim. Ve Parseltongue duyduğumu daha önce fark etmeliydim! Nasıl bu kadar aptal olabildim? Dikkatim dağılmıştı. Ne düşünüyordum ki? Benim için yaptığı onca şeyden sonra, neden şimdi? Ölmeyecek... genellikle ölümcül değildir... ama çok hasta görünüyor. Buna dayanamıyorum. Bu şekilde olmayacak. Böyle olmaz. Onu kaybetmeyeceğim.

Harry boş gözlerle ormanın çalılıklarına baktı. Yabani fesleğen bulamayacaktı. Orada değildi, ama nasıl öylece vazgeçebilirdi? Başka seçeneği yoktu; yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Bu düşünce midesine bir tuğla gibi yerleşirken, bir anı da zihnini kurcalıyordu. Bitki ailelerinin Muggle sınıflandırmaları ile büyü sınıflandırmalar arasındaki farkla ilgili bir şey. Biyolojik anlamda birbiriyle hiç ilgisi olmayan bitkilerin sihirli bir şekilde gruplandırılabilmesine şaşırdığını hatırlıyordu.

Ağzının kenarından titrek bir gülümseme geçti. Çılgıncaydı ama işe yarayabilirdi.

.&.

Cruciatus lanetinin acısı daha kötüydü, diye düşündü Draco kafasındaki sisin içinden uzaktan, ama en azından bittiğinde bitmişti. Bu acı vücudundaki her kemiğe, her kasa, her damara hastalıklı bir şekilde yapışmıştı. Midesi çalkalanıyor, ciğerleri kalınlaşıyor ve ağırlaşıyordu ve bu his daha da kötüleşmeye devam ediyordu. Acının altında bir yerlerde Harry'nin panzehiri hazırlamaya çalıştığının farkındaydı, ama tüm malzemeleri bulmuş olma ihtimali çok zayıftı. Draco bunu kendi kendine yüksek sesle itiraf etmek istememişti, Harry'ye de yabani fesleğenin ne kadar nadir olduğunu söylemek istememişti - umut güçlü bir motivasyon kaynağıydı. Ancak şu anda Draco sadece birazdan bayılacağını umuyordu.

Başının arkasındaki hareketi uzaktan fark etti ama buna tepki verecek akli yoktu. Bir çift elin onu omuzlarından tutup kaldırmaya çalışması şaşırttı ve acısı üç kat artarken haykırdı.

"Sakin ol, Draco. Benim."

"Harry... oh kahretsin, bu

acıtıyor."

"Eminim öyledir. Senin için bir şeyim var... Umalım da bira yapma becerilerim Snape'in söylediği kadar kötü olmasın."

"Buldun -"

Ağızına bir fincan dayandığında sözü kesildi. Daha tutarlı koşullar altında Draco bir profesyonel ya da kendisi dışında herhangi biri tarafından hazırlanmış bir iksiri tüketmeyi sorgulayabilirdi ama tartışacak durumda değildi. Bu ve sadece acısı dinsin diye neredeyse her şeyi denemeye hazır olduğu gerçeği. İçti.

Sıvının tadı ekşi, keskin ve hafif baharatlıydı; özellikle lezzetli değildi ama karşılaştığı bazı iksirlerden daha iyiydi. Fincandaki az miktardaki sıvıyı hızla boşalttı.

İlk başta işe yaradığını düşünmedi. Sonra, acıyla birlikte, midesinin çukurunda çalkalanan bir sıcaklık hissetmeye başladı. Vücudundaki tüm kaslar şiddetle kasılırken nefesi kesildi. Dişlerini sıkarak, Harry'nin kollarının onu sardığını ya da Harry'nin kulağındaki sesini ancak uzaktan fark ederek dayanmaya çalıştı. Kasları kendi kendine çözüldüğünde, acı da düğümlerle birlikte kayboluyordu. Draco kendini o kadar bitkin hissediyordu ki tek yapabildiği Harry'nin üzerine yığılıp nefes nefese kalmak oldu.

Sonunda acı, uzuvlarında hafif bir karıncalanma ve midesinde hafif bir yanmadan başka bir şey değildi, neredeyse çok fazla ucuz şarap içmiş gibi. Draco durumunu değerlendirirken gözlerini kırıştırdı. Rüzgâr yüzünde serindi, dondurucu değildi. Tarla ve ağaçlar artık bir bulanıklık değildi ve midesi hâlâ biraz dönüyor gibi görünse de, bu katlanılabilir bir şeydi. Daha çok hıçkırık gibi gelen boğuk bir kahkaha attı.

". "

Harry'nin kolları bir kez onun etrafında sıkıştı. "Bana henüz teşekkür etme. Oturabilir misin?"

Draco başıyla onayladı ve hemen oturur pozisyona geçmesine yardım edildi. Harry onun önünde diz çöküp kabaca kolunu tuttu ve kolunu geri çekti. Isırığın kendisinden yayılan kızgın kırmızı çizgiler gözlerinin önündeki deliklere doğru geri çekiliyordu. Bölge hâlâ biraz acıyordu ve hâlâ biraz şişlik vardı ama zehrin etkisiz hale getirildiği açıktı.

Draco yine güldü ve bu sefer çok daha kolaydı. Kendini toparlamaya çalıştı. "Yeterince uzun sürdü," diye söylendi, gözlerinden akmak üzere olan yaşları telafi etmeye çalışarak.

Harry de sonunda güldü. "Evet, kesinlikle yine kendindesin. Daha kötüsü de olabilirdi." Boyun eğmiş bir iç çekişle başını salladı. "Buraya gel."

"Ha?"

Harry öne uzanıp elini önce Draco'nun yanağına, sonra da alnına bastırdı. Draco daha fazla sorgulayamadan Harry onun bileğini kavramış, nabzını kontrol ediyordu.

"Potter, ne halt ediyorsun?"

"Yan etki olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Mideni nasıl hissediyorsun? Derin bir nefes alabiliyor musun?"

Draco Harry'nin sorularına cevap vermesi gerektiğini düşündü, ama beklenmedik yaltaklanma onu çok sinirlendirmişti. Bileğini Harry'nin parmaklarından çekti. "Harry, sana verdiğim formülü uyguladıysan eminim her şey yolunda gidecektir."

Harry'nin ağzı kaşlarını çattı. "Aslında, bana verdiğin formülü uygulasaydım, ortaya çıkan patlama ikimizi de havaya uçurur ya da seni zehirlerdi."

" Ne?"

Harry hiç de eğlenceli olmayan bir kahkaha attı. "Talimatların yarısında biraz... ey... tutarsızlaştın. Ejderha pulları, semender safrası, kurbağa ciğeri ve ananas hakkında konuşmaya başladın."

Draco ağzının kuruduğunu hissetti. "O zaman... o zaman nasıl... nasıl..."

"Merak etmeyin. Sen iksirin ilk iki adımını bitirdiğinde ben de tanıdım. Başta o kadar gergindim ki panzehiri bildiğimi bile fark etmemiştim ama sen bana doğru yolu gösterince hatırladım. Bir basiliskle yaşadığım deneyimden ve Voldemort'un yılanlara karşı bir ilgisi olduğunu öğrendikten sonra, yılan ısırığı ilaçlarının işe yarayabileceğini düşündüm. Bu yüzden o derse gerçekten dikkat ettim." Harry gülümsedi. "Bu da iyi bir şey. Heh. Ananas."

Draco şaşırdı mı, rahatladı mı, yoksa Harry bir kez olsun İksir dersine dikkatini verdiği için minnettar mı oldu bilemiyordu. Birini seçemeyecek kadar yorgun olduğuna karar verdi. "Peki, bunu nasıl hazırlayacağını biliyorsan neden yan etkiler konusunda endişeleniyorsun? Yanlış yapmadığın sürece bu iksirin hiçbir yan etkisi yok... ve sen nasıl yapılacağını biliyordun... yani doğru yaptın. Değil mi? Yani, bir hata , değil mi?" "ey..."

"Harry?" Draco bir an paniğe kapıldı. "Bu arada, yabani fesleğeni nereden buldun?"

Harry endişeyle, "ey, bu," dedi. Saklanmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Ben yapmadım."

" Ne? ... ne... o zaman nasıl...?"

Harry basitçe, "Yedek," dedi. "Ardıç. Benzer şekilde işe yaradığı söyleniyor, ama o kadar güçlü değil."

Draco bunu yeni duymamıştı. "Harry, lütfen bana yapmadığını söyle." "Yapmak zorundaydım, Draco! Başka bir şey yoktu!"

Draco kolunu göğsüne bastırdı. "Ya bir hata yapmış olsaydın?"

"Şey... bu yüzden önce kendimde denedim." Harry geriye doğru büzülüyor, çok utangaç .

Draco ona ve kafasını sallayarak temizlemeye çalıştı. "Harry, zehirlenmediğin sürece panzehiri güvenli bir şekilde alamazsın."

Harry daha da gergin görünüyordu. "Biliyorum," dedi.

Draco'nun kafasına dank etti, Harry'nin kolunu kavradı ve şüphelerinin doğrulanmayacağını umarak kolunu geri çekti. Harry'nin ön kolunun alt tarafındaki iki delinme izini görünce neredeyse midesi bulanacaktı. Draco Harry'nin kolundan yüzüne bakarken duyguları kabardı.

"DELİRDİN Mİ SEN? Kanlı bir yılanın seni *ısırtmasına* izin mi verdin? *Bilerek* mi? *Değiştirilmiş* bir *malzemeye* panzehiri denemek için mi? Ne tür bir *aptal*, fedakâr, kahraman GRYFFINDOR çocuğu gidip zehirli bir sürüngenin dişlerini koluna geçirmesine isteyerek izin verir?" Draco artık Harry'yi omuzlarından kavramıştı ve her vurguda onu sarsıyordu. "Peki ya *YANILMIŞ* olsaydın? Ya panzehir *işe yaramasaydı*? Ya kendini iki kere daha *zehirlediysen*? Ya sen... sen..."

Draco Harry'nin gözlerinin içine bakarken sesi kesildi. Harry gerçekten de... şey... üzgün görünüyordu.

"Ya terk ? Beni terk etmedin," dedi Harry . "Seni terk etmeyecektim."

Draco bu ifadenin hala oldukça bulanık olan beynine nüfuz etmesine izin verdi. Harry'nin Draco'yu geride bırakmayacağını mı yoksa onun acı çekmeye devam etmesine izin vermeyeceğini mi kastettiğinden emin değildi.

Zehir doğal yollarla vücudundan atılmıştı. Ya da belki Harry zehirden kendisinin ölmeyeceğini, böylece Draco'yu yalnız bırakacağını söylemek istemişti. Ya da... belki de hepsini kastediyordu. Draco uzun bir süre Harry'ye baktı, buna ne diyebileceğinden emin değildi.

Harry'yi bıraktı ve garip bir gümbürtüyle arkasına yaslandı. Baş ağrımaya başlamıştı ve bunun yılan ısırığıyla bir ilgisi olup olmadığından emin değildi. Alnını elinin topuğuna bastırarak başını kendi kendine salladı ve mırıldandı. "Seni aptal, aptal, çılgın, özverili, aptal Gryffindor."

"Ee... rica ederim?"

Draco yan gözle Harry'ye baktı. "Bir daha sakın böyle aptalca bir şey yapma," dedi zayıf bir sesle.

Harry'nin yüzü okunamıyordu ve Draco onun savunmaya mı geçtiğini, yoksa bunun Draco'nun başa çıkma yöntemi olduğunu mu bildiğini anlayamadı. "Başka pek seçeneğim yoktu zaten."

Draco kaşlarının yumuşamasına izin verdi. "Hayır, sanırım öyle değil."

"Ve yılanı sert ısırmasını söyledim. Aldığım zehir miktarı muhtemelen beni sadece biraz hasta ederdi, bu yüzden risk almaya değdi. Ve hepsi işe yaradı, yani kesinlikle riske değdi." Harry'nin sözleri kendi kendini haklı çıkarmaya çalışıyormuş gibi geliyordu ve gözleri onay arıyor gibiydi. "Panzehirin zehri tamamen etkisiz hale getirecek kadar güçlü olmayacağından korkuyorum. Demek istediğim... eğer düzgün bir şekilde demlenmiş olsaydı, kendini tamamen normal hissederdin.

Şimdi. Nasıl hissediyorsun?"

Draco dikkatini içine çevirirken başını eğdi. Acısı dindiğinde o kadar rahatlamıştı ki başka hiçbir şeyi fark etme zahmetine girmemişti. Şimdi dikkatini verdiğiinde, kendini hâlâ biraz hasta hissettiğini fark etti. Ve üşümüş. Kollarını karnına doladı ve bu hareketin bir jest olacak kadar sıradan görünmesini umdu.

"Ben iyiyim. Gerçekten." Harry'nin buna inanmadığı belli olunca Draco içini çekti. "Tamam, midem biraz tuhaf hissediyor."

Harry kaşlarını çatı. "Titriyorsun."

Draco itiraz edemedi Harry yana düşmüş olan pelerini almış, Draco'nun omuzlarına dolamıştı. Hareket eden kumaşın neden olduğu küçük rüzgar Draco'yu derin bir boğdu ve Draco gerçekten de hala oldukça üşüdüğünü fark etti.

Bana patronluk tasladığı için lanet olsun ona! Lanet olsun, haklı olduğu için lanet olsun, donuyorum.

Draco içgüdüsel olarak pelerini kendine daha sıkı sardı. "Belki de biraz uzanmalısın," diye önerdi Harry.

"Potter, iksirin yeterince işe yaradı ve ben iyiyim ve zaten yakında tekrar hareket etmemiz gerekiyor ve -"

"Draco, güneş çoktan battı," dedi Harry biraz da eğlenerek. "Fark etmediysen diye söylüyorum."

Draco biraz daha dik oturdu ve birden etrafındaki dünyanın alacakaranlığın dağınık ışığıyla aydınlandığını fark . Gerçekten de fark etmemişti. "Ah."

Harry'nin ağzı tam olarak başaramadığı bir gülümseme girişiyle kıvrıldı. "Öyle olmasaydı bile, biraz dinlenene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Zehrin geri kalanının hâlâ vücudundan atılması gerekiyor. Ben çadırı kurarken sen burada otur ve sıcak kal." Asasını yere vurdu ve küçük, mor bir ateş yaktı. "Şimdilik bu kadar yeter. Zemin umduğum kadar kuru değil, ancak birkaç tılsımla iyi olacak ve gökyüzü açık. Biz buraya Gece."

Draco neredeyse kendini boyun eğmiş bir *evet efendimle* cevap verirken bulacaktı ama gerçekten de o kadarını bile söylemek istemiyordu. Bunun yerine, sadece başını salladı.

ve alevlere baktı. Harry kenara çekilip çadırı tarlanın en ucuna, ağaçların birazcık üstlerini örtebileceği bir yere kurmaya başladı. Draco her zaman hizmetkârların ve ev elflerinin onun için her şeyi yapmasına alışkın olsa da, son birkaç gündür Harry'yle birlikte her gece kamp kuruyorlardı. Yardım etmemek *garip* geliyordu, ama aynı zamanda Harry'nin onunla ilgilendiğini de biliyordu. Minnettar olması gerektiğini düşünüyordu, ama nedense kendini her şeyden çok suçlu hissediyordu.

"Harry?" Sözcük niyetlendiğinden biraz daha gergin çıkmıştı. Diğer çocuk işine ara verdi. "Evet?"

"Ben... teşekkür ederim."

Harry bir an tepki vermedi, ama sonra yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. Küçük de olsa bu kez gerçek bir gülümseme. "İ anlıyorum." Söylenmemiş bir "*rica* ederim" sözü, yüksek sesle söylediğinden daha net bir şekilde, aralarındaki havada sıcak bir şekilde asılı kaldı.

Harry kamp kurma işine geri dönerken Draco pelerinini daha sıkı sardı. *Vahşi yaşamdan kaçmak buraya kadarmış*, diye düşündü somurtarak. Önceki iki gün o kadar güzel geçmişti ki, neredeyse kaçtıklarını, tehlikede olduklarını, vahşi doğada, asalarından ve birbirlerinden başka korumaları olmadığını unutacaktı. Neredeyse dünyanın geri kalanından uzakta, kuralların bir şekilde farklı olduğu bir zaman ve yer gibi hissetmişti. Sanki kurallar artık geçerli değilmiş gibi.

İşte o anda Draco kurallara karşı ani bir saygı geliştirdi. Kurallar yapı demekti. Yapı da güvenlik demekti. Pelerinin altından ön kolunu düşüncesizce sıktı.

Burada tek kural Harry' birlikte kendi yarattıkları kurallardı... bir de şu anda alanın uzak tarafındaki ağaçların üzerinde gezinen ağaran ayın yarattığı baskıydı. Draco bir kez yutkundü ve başka tarafa baktı.

"Draco, adır kuruldu."

Draco başını kaldırıp çadırın kapaklarından birini kenara çekerek onu içeri davet eden Harry'ye baktı. Kendi kendine i geçirdi. Harry'nin kendini iki kez zehirleme riskine değdiğini dşşnp dşşnmediğine bakılmaksızın, Harry'nin hareketleri Draco'ya kelimelerden daha net bir şey anlatıyordu. Harry, Draco için hayatını riske atmaya hazırdı.

Harry bir Flobberworm'un duygusal zekasına sahip olabilirdi - *kayıtsız Gryffindor* - ama sadakati güçlü ve açıktı. *Ve pervasız. Pervasızlığı unutma.*

Draco biraz dengesiz bacaklarının üzerinde dururken derin bir i çekti. Çadıra girerken Harry'ye güven verici olduğunu umduğu bir baş selamı verdi, ama konuşmak istemiyordu. Yorgundu, başı hl ağrıyordu ve Harry'nin az önce onun için yaptıklarını dşşnmeden edemiyordu.

Harry onunla birlikte pelerinin altına yerleşti, ama yüzükoyun yatmış, çadırın açık kapağından tarlaya bakıyordu. Görünüşe göre henüz uyuma havasında değildi ama fazla konuşmak da istemiyor gibiydi ya da en azından konuşmayı zorlamayacaktı. Draco bunun için minnettardı. Kendisi de konuşmak istemiyordu. Çok ve midesinde hl devam eden ağrıyı hissedebiliyordu. abucak uykuya daldı, ama Harry sırtına yaslanmış sıcacık yatarken bile huzursuz uykusunun bedeninin iyileşebileceği uykunun derinliklerine gömülmesi uzun zaman aldı.

.&.

"Draco?"

Kısık bir ses Draco'nun kulağına fısıldadı. Tek gözünü yarı yarıya açtığında gecenin bir yarısı olduğunu gördü. Çadırın kapağı hl açıktı ve yumuşak bir esinti saçlarını karıştırıyordu. Pelerin sıcaktı, o gece şu ana kadar mutlu bir şekilde rüya görmemişti ve tamamen uyanmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Umut etmek

Harry'nin gözünü açtığını görmediğini anlayınca hemen tekrar kapadı ve pelerinin sıcaklığına geri döndü.

Bir el omzunu sıkıca kavradı ve . "Draco! !"

Harry'nin sesi hâlâ bir fısıltıydı, ama bu kez çok daha ısrarcıydı.

Ve Draco şimdi uyandırılmamaya çok daha kararlıydı. Yorgundu ve başı hâlâ ağrıyordu. Homurdanarak pelerinin kenarından tuttu, çenesine kadar çekti ve omzunu işkencecisine doğru çevirdi.

Bir saniye sonra pelerin vücudundan söküldü.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Potter?" diye tersledi, bir doğrulurken. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, çok travmatik bir gün geçirdim! Ben sıcacık, rahat ve *uyuyordum* ve sen -"

Harry'nin eli ağzının üzerine kapanınca birden kesildi.

Harry'nin yüzü kendisinininkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri iriydi ve loş ışıktaki kolayca görülebiliyordu. "Şşşt! Sessiz ol, yoksa onları korkutup kaçıracaksın!" diye haykırdı nefes nefese.

Draco yüzünü Harry'nin elinden kurtarıp ağrıyan şakaklarını ovuşturdu, ama tartışmanın hatırına sesini alçalttı. "Sen neden bahsediyorsun be? Kimi korkutup kaçıracağım?"

Harry ona sadece genişçe sırıttı ve başını sahaya doğru eğdi. Belli ki bir şey için heyecanlanmıştı.

Draco gözlerini devirerek, eğer biraz uyumak istiyorsa Harry'nin garip davranışlarına katlanmanın daha kolay olacağını düşündü. Melodramatik bir iç çekişle açık alana doğru döndü -

- ve nefesi boğazında düğümlendi.

Alanın her yerinde, her biri bir elden daha büyük olmayan küçük ışıklar, otların tepelerinin hemen üzerinde süzülüyordu. Belirli bir düzende hareket etmiyorlardı ama hepsi de duyulmamış bir müzik eşliğinde dans ediyor gibiydi. Tarlanın kendisi sihirle parlıyor gibiydi; inci mavisi bir yanardönerlik, ay ve yıldızların yanında soluk kalıyordu.

Draco gördüğü manzara karşısında donup kalmış, boğazının hâlâ tıkalı olduğunu fark etmemişti bile. Baş ağrısının kalıntıları olmasaydı, rüya gördüğüne geri dönülmez bir şekilde ikna olacaktı. Çok güzeldi. Başka bir dünyaya aitti. Bu...

"Hemşirenin sana bahsettiği şey , değil mi?" Harry usulca yanına yaklaşmış sordu. "Periler. Peri yüzükleri. Onlar gerçek."

Draco bir saniyesini ayırıp soluk mavi ışıktaki yüzü hafifçe belirginleşen Harry'ye baktı. Harry hâlâ huşu içinde tarlaya bakıyordu, ağzı hafifçe açılmış, gözleri çaresizce manzarayı daha fazla içine çekmeye çalışıyormuş gibi genişti. Draco kendi ifadesinin de ona yakın olduğundan şüpheleniyordu. Tarlaya doğru döndü ve fısıltıyla, "Evet," dedi. Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

Önünde periler doğaüstü danslarına devam ediyorlardı. Dünyanın geri kalanı . Tehlike yoktu. Nehirler, yılanlar, çukurlar, Ölüm Yiyenler ya da Voldemort yoktu. Keyifli bir uykudan kabaca uyandırılmış olduğu gerçeği bile tamamen unutulmuştu. Çimenler, yumuşak esinti, altındaki toprak, üstündeki yıldızlar ve ay vardı; hepsi de bu garip ama huzurlu uykuya sadece birer dekor görevi görüyordu. Sadece onun gözleri için var olan güzel bir performans.

Onun... ve Harry'nin. Işıklar Harry'nin yüzünde titreşti ve Draco'nun dikkati bir şaşırtıcı görüntüden diğerine kaydı. Son birkaç gündür Harry'yi birkaç kez ona bakarken yakalamıştı, şimdi de kendisi bakıyordu, ama baktığını fark etmemişti bile.

"Çok güzel," dedi Harry usulca nefes

alarak. "Evet," dedi Draco tekrar.

Harry yüzünde muzip bir sırıtışla Draco' yan yan baktı. "Yani... seni uyandırdığım için beni affediyorsun, sanırım?"

Harry'nin gözlerindeki tuhaf parıltı Draco'nun cevabının dilinin ucunda kalmasına neden olurken onun yerine başını salladı. Harry başını onaylarcasına eğip tekrar tarlaya baktı ve Draco sonunda tekrar normal nefes alabildiğini fark etti. Hissettiği her neyse normal değildi. Acı mı yoksa zevk mi olduğunu anlayamıyordu, ama garip bir sıcaklık göğsüne yerleşmiş, kalbinin biraz fazla hızlı atmasına ve nefesinin biraz fazla sıkışmasına neden olmuştu. Draco tekrar perilere baktı.

Sadece periler. Matilda her zaman peri büyüsünün insanları büyülediğini söylerdi. Hepsi bu.

Draco tam kendini buna ikna etmeye başlamıştı ki Harry ani bir kahkaha .

"Bu kadar komik olan ne?"

Harry yine güldü. "Duyuyor musun?"

Draco başını eğdi. "Neyi duyuyor muyum?"

Ama Harry cevap vermedi. Draco tepki veremeden Harry kendini bir anda ileri , sahada çılgınca koşmaya başlamıştı.

"Harry!" Draco bir an şok içinde oturduktan sonra onu takip etmesi gerektiğini fark etti. Harry çok uzaklaşırsa, Mislocator işe yaramazdı. Ayağa fırladı ve yılan zehrinin bıraktığı zayıflığın son izlerini de görmezden gelerek koşmaya başladı. "Ne yapıyorsun!" diye bağırdı koşarken, umutsuzca yetişmeye çalışıyordu. "Delirdin mi sen?"

Harry onun önünde, kollarını kanat gibi açmış, kıkırdayarak ve gülerек çimenlerin arasında garip zikzaklar çizerek koşuyordu. Draco bir an için gerçekten uçacağını sandı. Perileri korkutup yerine, parlayan yaratıklar Harry'nin ne olduğunu sezmiş gibiydiler.

ve çılgınlığına katıldılar, etrafında döndüler, onu takip ettiler.

Draco tarlanın ortasında tökezleyerek durdu, zorlukla nefes alıyor, Harry' tarlada geniş spiraller çizerek koşmasını, arkasından gelen peri ışıkları girdabını şaşkınlıkla izliyordu. Harry sanki onlardan biriydi, sanki oraya aitti; saf sihrin bir yaratığıydı. Draco Harry'nin maskaralıklarını izlerken bir anda her şeyi unuttu. Etrafında dönüyor, spiral çiziyor, ileri atılıyor, tekrar dönüyordu, sanki uçuyordu. Çok geçmeden Draco Harry'nin gerçekten de uçtuğunu fark etti, en azından zihninde. Hareketleri Arayıcı'nın manevralarıydı. Yerdeyken bile zarif görünüyordu, olduğu gibi sırık gibi bir mülteci gibi değil.

Birden Harry Draco'ya doğru koşmaya başladı. Draco tepki veremedi Harry onun ellerini yakaladı ve birlikte dönerek ortak bir ağırlık merkezinin etrafında dönmeye başladılar. Harry'nin yüzünün ötesindeki gölgeli dünya bulanıklaştı ve periler mavi ışık çizgilerine dönüştü. Harry özgürce gülüyor, başını arkaya atıp hareketin onu ele geçirmesine izin veriyordu, Draco da güldüğünü fark etti. Elleri Harry'ninkileri sıkıca kavradı, Harry'nin de onu sıkıldığını hissedebiliyordu, ışık ve gölge girdabında kilitlenmişlerdi.

Tüm endişe ve kaygılar uçup gitmişti. Işıklar, ayaklarının altındaki toprak, yukarıdaki yıldızlı gökyüzü ve Harry'den başka bir şey yoktu. Draco'nun şimdiye kadar hissettiği en mutlu andı.

Sonunda, sonsuza dek ve çok kısa bir süre sonra, Harry ikisini de yavaşlattı ve usulca çimlerin üzerine düştüler.

Dünya etrafında dönmeye devam ederken Draco sırt üstü uzanmış, nefesini tutarken göğsündeki hava akımını hissediyordu. Yanıyordu ama çok harika, çok canlı hissettiriyordu. Yukarıda periler hiçbir şey olmamış gibi danslarına devam ediyor, Harry ve kendisinin etrafında, halkalarının merkezinde dönüyorlardı. Yanında, Harry'nin kendi koluna zar zor dokunan kolunun sıcaklığını hissetti, Harry'nin hızlı nefes alışının sesini duydu.

"Bu..." Harry, "Bu... bu..." başladı. "Kesinlikle inanılmazdı,"

diye bitirdi Draco onun yerine.

Belli belirsiz bir "Evet," diye cevap verme sırası Harry'deydi.

Draco'nun yanındaki çimenlerde bir hışırtı oldu ve bir el yüzüne doğru uzandı. Harry'nin elini kavradı ve oturur pozisyona çekilmesine izin verdi. Az önce olanlardan dolayı zihni hâlâ bulanık olan Draco etrafına bakındı. Otlar önceki günkü yağmurlar yüzünden tamamen ve Harry ile kendisinin başlarından biraz daha yüksekte duruyor, onları küçük bir ot ve ışık yuvasının içinde gözlerden uzak bırakıyordu. Dikkatini Harry'ye çeviren Draco'nun kalbi yine küt küt atmaya başladı.

Mavi ışıktaki bile Harry'nin yüzünün kızardığı belliydi. Saçları geriye doğru savrulmuş, her yöne doğru çılgınca uzanıyordu. Yine de, peri ışığında bile en belirgin olan şey, neredeyse parlak bir yoğunlukla parlayan gözleriydi.

Draco'ya genişçe gülümsüyordu, ağzı mümkün olduğunca çok hava almak için açtı. "İnanamıyorum... bu çok..."

"Harry, konuşma," diye kesti Draco onun sözünü. "Bir kez olsun bir şey söyleme. Ne demek istediğini çoktan anladın. Keyfini çıkar."

Harry başını salladı ve bakışlarını başka yöne çevirerek dikkatle tepesindeki ışıklara baktı. Bu Draco'ya onu rahatça inceleme fırsatı verdi. Bu yüzün Voldemort'a meydan okurcasına bakan yüzle aynı olması pek mümkün görünmüyordu. Bu yüzün altında bir yerlerde Draco'nun gözünü hâlâ korkutan kişi vardı. Draco'nun asla yapamayacağı şeyleri yapan, çok daha güçlü olan, Draco'nun imrendiği ve hayranlık duymaktan kendini alamadığı güçlü Harry Potter. Ama Harry Potter ortalıkta görünmüyordu. Artık sadece Harry vardı. Draco'nun hayatını kurtaran Harry. Draco akşam yemeği için sakince balık çağırırken nehirde utangaç bir şekilde duran Harry. Draco için kendini zehirlemeyi göze alan Harry. Yüzü neredeyse

kendi büyüsüyle parlıyor gibiydi, bu Draco'ya perileri unutturdu.

Çok yakındılar, Draco irkilerek fark etti. Yüzleri birbirlerine bir adımdan daha yakındı. Bacaklar yan yana sürtünüyordu. Çok yakınlardı... ve bu çok rahat hissettiriyordu. Belki de bunun nedeni zaten yakınlaşmış olmalarıydı. Bir insanla sıkı bir bağ kurmadan yaşayamayacağınız bazı şeyler vardı ve ölümlle burun buruna gelmek de bunlardan biriydi. Böyle birkaç olay ve... şey... Draco birdenbire Harry'yle arkadaşlığının daha önce sahip olabileceği hiçbir şeye benzemeyeceğinden emin oldu. Burada, tanıdık her şeyden uzakta ve medeniyetten kilometrelerce uzakta, Draco kendini hayatında hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Burada, Harry Potter'la bir peri halkasında yan yana oturuyordu.

Ve Draco orada başka biriyle olmak istemeyeceğini biliyordu.

Yavaşça, bunu tam olarak neden yaptığından emin olmadan, elini uzattı ve nazikçe Harry'nin bacağına koydu. Harry aşağı baktı, gözleri Hala genişti, ama bu sefer şaşkınlıkla. Draco aniden utanarak elini çekti, ama Harry uzanıp elini yakaladı, kenetlenmiş elleri aralarında duruyordu.

Harry yüzünde rahat ama okunamayan bir ifadeyle, " değil," dedi. "Anlıyorum."

Hayır, anlamıyorsun, diye düşündü Draco ağlamaklı *bir* sesle, *çünkü ben de anlamıyorum.* Dışarıdan sadece başını salladı.

Harry gülümseyerek onun elini bıraktı. Draco kendi elinin bir an havada asılı kalmasına izin verdikten sonra kucağına bıraktı. baktı ve aniden, dakikalar önce hissettiği kaygısız neşenin yerini bir batma hissi aldı. Bunu neden yapmıştı ki?

Bu ne içindi? Bu tamamen saçmalıktı. "Özür dilerim,"

dedi Draco onun kucağına doğru.

Harry bir an cevap vermedi ve Draco Harry'nin bütün olayı yeniden değerlendirdiğinden emin oldu. Muhtemelen kafası karışmıştı. Muhtemelen sinirlenmişti, hatta kızgındı. O -

Draco'nun elini tekrar tutmuş, sağ eliyle sıkıca kavrarken sol eliyle de sarmıştı. "Sorun yok dedim, Draco. Burası biraz garip, hepsi bu. Ama inanılmaz. Burayla ilgili bir şey var. Eminim hissedebiliyorsundur. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Ve biliyorum ki... Ben de burada başka biriyle olmak istemezdim."

Harry Draco'nun elini bırakmadan başını yana eğdi ve yüzünde yine kocaman bir gülümseme belirdi. "Dinle! Duyuyor ? Buradan duyabiliyor olmalısın!"

"Neyi duymak?" Draco, Harry'nin ringe atılmadan hemen önce sorduğu aynı soruyu şaşkınlıkla sordu.

"Sadece

dinle." "Ama

-" "Sadece

dinle."

Draco da dinledi. Eli hâlâ Harry'ninkine sıkıca kenetlenmiş halde dakikalar uzadı. Çimenlerin üzerindeki rüzgârı, yaprakların hışırtısını dinledi. Kıpırdandı. Bir gece kuşunun kanat çırpışı, bir böceğin belli belirsiz vızıltısı vardı. Kıpırdandı, dinlemek için zorlandı ama hiçbir şey yoktu.

"Harry, hiçbir şey yok. Bu -"

"Çok zorluyorsun. Sadece rahatla. O orada. Her var." "Harry -"

Harry onun elini tekrar sıktı. "Sadece rahatla."

Draco ne kadar aptalca hissettiğini düşünmemeye çalışarak derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Bir dakika boyunca hiçbir şey değişmedi. Sonra, tıpkı

zihni sürüklenmeye başlamıştı ki bir şey yakaladı. Önce zayıf, ama saniyeler geçtikçe daha yüksek ve net.

Parlak bir çınlamaydı, hafif ve melodik. Ses Draco'nun içinden geçiyor gibiydi ve hayretle nefesi kesildi. Gözlerini açtı ama sesler durmamıştı. Şimdi perilerin gerçekten de gerçek bir müzik ritminde hareket ettiklerini görebiliyordu. Müzik kafasının içindeydi ve Draco sanki kendisinin de hareket ediyor, dans ediyor, uçuyor olması gerektiğini hissetti. Şimdi Harry'nin neden o şekilde kaçıp gittiğini çok iyi biliyordu.

Draco tekrar Harry'nin yüzüne baktı. Harry yine perilere bakıyordu, gözleri parlıyordu. Draco izlerken Harry'nin gözlerindeki parıltı köşelerde toplandı ve yavaşça her iki yanağından birer damla yaş süzüldü, ağzı açık, hayranlık dolu gülümsemesi yüzünden hiç eksilmedi. Harry hayatı boyunca eziyet çekmiş ve hayal kırıklığına uğramış olsa da o sertleşmiş yüzeyin altında Draco'nun hiç beklemediği bir masumiyet vardı, ama bu onu çok daha şaşırtıcı kılıyordu.

Ve güzel.

Ve Draco onu korumak istedi.

Bu da ona yapamayacağını hatırlattı.

Draco bakışlarını Harry'nin yüzünden kaçırdı ve tekrar yukarı baktı. Gökyüzünde, dans eden perilerin ötesinde, yıldızlar belli belirsiz parıldıyordu ve ay...

Yarım aydan fark edilir derecede daha büyük olan ay birden tehditkâr göründü. Draco birkaç dakika önce kendini çok güvende hissettiği tarlanın ortasında kendini korkunç bir şekilde savunmasız hissetti. Elini Harry'nin elinden çekti, kollarını kendine sardı ve titredi.

"Hey... iyi misin?" Harry ani bir endişeyle ona bakıyordu. "Zehir yüzünden mi?"

"Elbette. Kesinlikle iyiyim," dedi Draco hafifçe. "Sadece orada bir ürperti hissettim. Hepsi bu."

Harry'nin ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Çadıra geri ister misin?"

Draco bunu düşündü. Çok cazipti ve kendini açıkta hissediyordu, ama bu mantıksız korkusunu Harry'ye söyleyemezdi.

"Hayır, sadece... önemli değil."

Harry delici bir bakışla Draco'yu değerlendirdi. Başını düşünceli bir şekilde yana eğdi, sonra asasını çıkardı. " *Accio pelerin ve paket!* "

Bir dakika sonra, aceleyle kurdukları kamp alanı tarlanın ortasında yeniden toplanmıştı. Görünmezlik Pelerini çadırı sökülmüş ve Pelerinin kendisi sadece sıcak pelerininin üzerine basit bir gizlenme aracı olarak kullanılmıştı. O gece daha fazla yağmur yağmayacaktı. Draco derme çatma battaniyelerinin yarısını kendi üzerine çekti, diğer yarısını da Harry için .

Draco pelerinin kendi payına düşen kısmını düzeltirken usulca, "Teşekkürler," dedi.

"Sorun değil. Zaten biraz uyumamız gerek, ne kadar eğlenceli olsa da." Harry iç çekti. "İyi olduğuna emin misin?"

"Kafana vurmamı ister misin? zaten iyiyim dedim."

Harry hüznle gülümsedi ve Draco keskin bir suçluluk duygusu hissetti. Elini cebindeki sayma çubuğunun üzerindeki çentiklerin üzerinde gezdirdi. On tane. Ve dün gece onlar uyumadan önce bir tanesini kesmeyi unutmuştu. Perilerin mutluluk verici etkisi zihnini bir merhem gibi yıkarken bile, acı gerçekler yüzüne vuruyordu. Zamanları tükeniyordu ve daha ne kadar yol gitmeleri gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Böyle bir zamanda eğlenmemeli. İşte

daha acil şeyler vardı. Hızlı seyahat edebilmeleri için dinlenmeleri gerekiyordu. Zaman akıp gidiyordu.

Tekrar aya baktı, ay hâlâ tehditkâr bir şekilde ona . Harry'nin onun içinden geçen ürpertiye kaçırmasına imkân yoktu, Harry onun yanına kayınca bu da doğrulandı.

"Draco, uzan ve dinlen. Seni uyandırmamalıydım. Yılan ısırığından sonra uyumaya ihtiyacın vardı."

Draco usulca homurdandı. "Harry, sorun yılan ısırığı değil. Panzehirin gerçekten işe yaradı, ikame bir malzemeyle mümkün olabileceğini düşündüğümde daha iyi. Ve beni uyandırdığına sevindim... Bunu hiçbir şey için kaçırmak istemezdim. I... Ben sadece başka şeyler düşünüyordum. Evi. Bilirsin işte."

Harry anlayışla gülümsedi. "Sorun değil, anlıyorum. Buraya kadar hayatta kaldık ve gittikçe yaklaşıyoruz. Oraya vardığımızda güzel, sıcak bir yatağın olacak ve her şey yoluna girecek. Kendime sürekli bunu söylüyorum."

Draco başını salladı, ama sesine güvenmiyordu. Titrek bir iç çekişle pelerinini çenesine kadar çekti ve sırtı Harry'ye dönük bir şekilde uzandı. Arkasında Harry kimildadı, ama uzanmadı. Bir el Draco'nun omzuna hafifçe dokundu.

"Biliyorsun, bir şeye ihtiyacın olursa... herhangi bir şeye... sadece bana söyle. Dinlerim."

Draco başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

Harry derin bir nefes aldı ve bir an sonra Draco Harry'nin sıcak sırtının kendi sırtına yaslandığını hissetti. Bu rahatlatıcıydı, ama yine de kendini çok hissediyordu. Draco gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı, ama peri ışıkları ardına kadar açık olan gözlerinin önünde dans ediyordu. Sakinleştirici sesin yardımcı olacağını umarak çanları dinledi ama sessizlikten başka bir şey yoktu. Neredeyse ağlamak istiyordu.

Yavaş yavaş Harry'nin nefes alışının yavaşladığını hissetti ve çok geçmeden Harry'nin derin bir uykuya daldığını, ne kendi kişisel tehlikesinin ne de Draco'nun baskı ve endişesinin farkında olduğunu anladı. Bu hiç adil değildi! Harry huzur içinde uyurken Draco'nun iinin düğümlendiğini hissetmesi hiç adil değildi. Harry bilinçaltında peri yüzüğünün tatlı müziğini dinlerken Draco'nun kendi iç kargaşasının şarkıyı kulaklarında sessizleştirmesi hiç adil değildi. Draco'nun dünyada kendisine en yakın hissettiğini dürüstçe syleyebileceğı tek kişiyle sırt sırta olmasına rağmen kendisini tamamen yalnız ve soyutlanmış hissetmesi hiç adil değildi.

Draco pelerinin altından Harry'nin sırtına bakarak olduğı yerde yuvarlandı ve Harry'nin omzuna dokunmak için uzandı. Parmakları Harry'nin boynunun hemen üzerinde gezinirken duraksadı. Tamamen durdu.

Elini geri çekip kollarını sıkıca kendine sardı ve ani, açıklanamaz utanç duygusuyla dilini ısırđı. Harry'yi uyandıramazdı. Ne söyleyebilirdi ki? Ne söyleyebilirdi *ki*? Peki Harry'yi neden uyandıracaktı ki?

Bunu Harry için mahvetmek istemiyordu. Kaç kişi gerçek bir peri halkasında bir gece geçirmişti ki? Bu çok inanılmazdı ve Draco, Harry'yi daha sonra konuşulabilecek bir şey için uyandırırsa kendini affedebileceğini düşünmüyordu. Ya da, Draco'nun kendi durumunda kişiisel endişeler, hiç de değıl.

Draco peri büyüsünün etkisinin geçmesiyle, başından beri ne kadar saçma davrandığını ani bir utanç duygusuyla fark etti. Harry'nin elini tutmak? Bacağına dokunmak? Bunu yapmak istememişti, değıl mi?

Draco gözlerini kapadı ve derin bir i çekti. Ne istediğinden emin değılđi ama ne olursa olsun, bunu asla yapmamalıydı. Yine de asla yapmaması gereken pek çok şey vardı.

Sonunda Draco yüzünü Harry'nin sırtına dönmüş, kaburgalarına yapışan pişmanlık hissiyle huzursuz bir uykuya .

.&.

Karanlıktan daha karanlık olan birkaç uzun an boyunca Draco umutsuzca her şeyi engellemeye çalışsa da, Voldemort'un kendisi için bizzat tasarladığı tanıtık kâbusun içinde sıkışıp kalmadığına dair kısacık umuttan başka şey .

Gerçekten burada değilim. Gerçekten burada değilim. Bu gerçek değil. Pelerinin altına kıvrılmış, Harry'yle uyuyorum. Güvendeyim. .

Tanıtık kahkahası boşlukta gürleyerek etrafını sardı ama eğer mümkünse, sesi öncekinden daha da acımasızdı. Nefret ve öfke dalga dalga yayılıyordu.

" Güvende mi? Güvende olduğun yanılgısıyla kendini kandırmaya mı çalışıyorsun, Malfoy?"

"Ben güvendeyim," diye fısıldadı Draco sessizce kendi kendine. "Bana dokunamazsın. Ben güvendeyim. Harry burada. Bana sahip olmana izin vermeyecek. Ben de senin ona sahip olmana izin vermeyeceğim."

"Hata yapma Malfoy. Sana zaten sahibim. Sen benimsin, ulaşabileceğim bir . Şu anda sadece elimin altındasın. Sonunda, aynı olacak. Sen bekle. Sana sahip olacağım."

Zorlukla dizginlediği paniğine rağmen, bu cümledeki bir şey Draco'nun olmayan yüzüne şaşkın bir sırıtış getirdi.

"Eğlenceli bir şey mi buldun, küçük çocuk?"

Kaybedecek neyim var ki? Ben zaten ölüyüm, değil mi? "Evet, var."

"Ölü çocuk cesurlaşıyor, görüyorum." Tıslayan ses onu kesip geçti ve bu ses bir yılanla son karşılaşmasının anısını geri getirdi. Bu yerde bedeni olmasa bile, yılanın dişlerinin hayaletlerini kolunda hissedebildiğini hayal etti. O küçük yılan, şimdi ona tıslayan yılanın yanında bir hiçti. *"Peki, aptal çocuk, aydınlat beni. Bu kadar eğlenceli olan ne?"*

Draco korkuyordu ama korkusunu örten bir şey vardı. Kendini pervasız hissediyordu, ama bu iyi hissettiriyordu. Belki Harry'nin Gryffindor aptallığı ona da bulaşmıştı, ama umurunda değildi. Önemli değildi. "Öylesin, seni sersem!"

Hemen bir karşılık gelmeyince Draco karanlığın içinde bir kahkaha attı. "Bana dokunamazsınız! Bizi bulamazsın! Harry'yi daha önce öldürebilirdin, ama yapmadın ve onu kaybettin! Ve onu geri alamayacaksın! Ve bana da sahip olamayacaksın!"

Draco burada bir bedeni olsaydı kanının kulaklarına hücum edeceğinden, nefesinin sığlaşacağından ve intihara meyilli birinin uçurumun kenarından atlarken hissetmesi gereken o baş döndürücü sevinci hissedeceğinden emindi.

Zifiri karanlık aniden kırmızı bir renk aldı, kurumuş kan rengi gibi. Draco uzakta daha keskin kırmızı iki dumanlı iğne ucu gördüğünü sandı ama emin olamadı. Etrafındaki ses gök gürültüsü gibi patladı.

"SANA SAHIBIM, MALFOY!"

"Hayır," dedi Draco düşünceli bir , "sanırım beni ödünç almıştınız ama kira kontratı sona erdi."

Voldemort'un sesi dişleri gibi delip geçerek onu yaktı. *"Durumunun farkında olmamakla aptallık ediyorsun, ama ne olursa olsun hayatın zaten benim için kayıp. Ama HATA YAPMA, Malfoy'un kanının benim görkemli gecemde dökülmesini izleyeceğim, ay kanla parlarken kırmızı."*

Draco sıcak sersemliğini soğuk bir gerçeklik fırçasının kestiğini hissetti. "Annemi büyük finale saklamaya mı karar ? Onu öldürmeye zahmet etmedin mi?" diye sordu, umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak. Her iki durumda da yapabileceği bir şey yoktu.

Draco'nun zihninde bir görüntü canlandı: Annesi bir zindan duvarında zincirlerle asılı duruyordu. Önceden ince ipek olan elbisesine kan bulaşmıştı.

Cübbesi ve uzuvları doğal olmayan bir şekilde . Gözleri kapalıydı ve göğsü hareket etmiyordu. Görüntü geldiği gibi hızla kayboldu ama bu başladığından beri Draco ilk kez duygularının çatladığını hissetti.

"Ama sonra... sen... ne..."

" Senin zamanından önce, baban da senin yaptığın gibi kendini bana verdi. Ama o, yavrusunun olduğu gibi sinmiş bir aptal değil. Soyunun sonsuza dek lekelenmesi utanç verici. O ölecek, küçük velet, senin hataların yüzünden."

Hayır.

"Ah, bu aptal babasını mı özlüyor? Artık bunun için çok geç evlat. Ve sen onu gururlandırmak istiyordun. Onu utandırdın."

Oh hayır...

"En büyük dileğin buydu, değil mi? Babanın gururuna sahip olmak? Onun istediği gibi bir oğul olmak? Sen başarısızlıktan başka bir şey değilsin, evlat. Babanı kaybettin, tıpkı Potter'ı kaybedeceğin gibi ve doğru zaman geldiğinde kendin de öleceksin."

Bu ağır bir çekiç darbesiydi. Çatlamış ve kırılmış cephesi tamamen parçalandı ve çekirdeğini boşluğa bıraktı. "HAYIR! Hayır, yapma! Babam olmaz! O sadık biriydi! HAYIR! Merlin, lütfen, yardım et, HAYIR! Asla... babama ihanet etmek istemedim... hayır... sadece benimle gurur duymasını istedim... Baba..."

Draco aptalca meydan okuma maskesinin altında sakladığı tüm duygular onu ezip geçerken hıçkırarak yere . *Harry, lütfen, beni bundan kurtar! Buna daha fazla dayanamayacağım... lütfen bana yardım et...*

"Potter'ı buraya getireceğim, böylece bedeninin ayaklarımın dibinde cansız bir şekilde çöküşünü izleyebileceğim, yoksa baban onun yerini alacak!"

"Hayır," diye itiraz etti Draco hıçkırıklar arasında. "Harry'yi alamayacaksın. Sana izin vermeyeceğim..." *Harry, lütfen...*

Bu sadece onun hüsnükuruntusu olabilirdi, ama Draco kısa bir an için neredeyse Harry'nin orada olduğunu hissetti. Daha önce uyanıkken olduğu gibi fiziksel bedenini tutmuyordu, ama boşlukta, onun yanında duruyordu. Silikti ve muhtemelen bir halüsinasyondan başka bir şey değildi, ama Draco bu yanılsamaya bir cankurtaran halatı gibi sarıldı. Kendini olarak toparlayamadı ama sarsıcı hıçkırıkları yeterince sakinleşti.

Hıçkırıklar göğsünü acıyla parçalamayı bırakır bırakmaz, Voldemort'un zihninin kendisine karşı ani bir baskı uyguladığını hissetti, düşüncelerini kafasının içinden bükmeye çalışıyor, bilincini delip geçiyordu. Bu çok ağır hissettiren donuk, acı verici bir baskıydı ve Draco itmeye çalıştı ama düşüncelerinin daha derinlerine saplanıyordu. Saldırı altında zayıfladığını hissedebiliyordu.

Harry, yardım et.

Harry'nin varlığının hissi arttı ve Draco küçük bir güven kıvılcımı hissetti. Fazla değildi ama iyi hissettiriyordu. Boşlukta onu kavramaya çalıştı ve o küçük güç artışıyla zihnindeki keskin sondayı tekrar itti. Bu kez kımıldadı.

Voldemort'un bu iticiliğe verdiği ilk tepki öfkeydi. "*Sen benimsin, evlat! Ya dediğimi yaparsın ya da benim zevkim için acı çekersin!*"

Kırmızı parıltı karanlığın içinde yoğunlaştı ve Draco bir acı tıslaması duydu. Bunun kendisinden mi yoksa başka bir yerden mi geldiğinden emin değildi ama umurunda değildi. Zayıf olmayacaktı ve onunla oyun oynanmayacaktı.

"BEN ASLA SENİN OLMADIM! VE BANA ASLA SAHİP

OLAMAYACAKSIN!" " *SENİN SAHİBİNİM! CRUCIO!"*

Lanetin parlak parıltısı karanlığı yarıp geçerken zaman yavaşlıyor gibiydi. *Bunu yapıyor olamaz. Eğer yapabilseydi, daha önce yapardı. Sadece gözümü korkutmaya çalışıyor. Acımayacak. ACIMAYACAK! Nasıl yapacağını bulmadıysa... ya da bu silahı saklamadıysa... ya da -*

Draco'nun lanet onu vurmadan önce düşünecek zamanı kalmamıştı. Vücudu yoktu ama acısı vardı. O acıydı. İçten dışa yanıyor, dıştan içe saplanıyordu. Her yerinden. Onu yiyip bitiriyor, yutuyor, öldürüyordu. Kızarmış karanlıkta tek başına ölecekti. Harry onu kurtaramazdı, o da kendini kurtaramazdı. Voldemort onu ele geçirmişti. Voldemort ona *sahipti*.

Son bilinçli düşünce kırıntıları da acı tarafından tüketilmek üzereydi ki, bir şeyin onu sardığını hissetti. Anında acı azaldı. Yok oldu.

Kulağına bir ses bağırdı. *"Git buradan, Draco! GİT!"* Kelimeler çaresiz çığlıklara dönüştü.

Draco Harry'ye uzanmaya çalıştı, ama yapamadı. Bir varlığı vardı, ama bedeni yoktu; uzanacak kolları, tutacak elleri yoktu. Boşluk griye dönüşmeye başladı ve Draco geriye doğru çekiliyormuş gibi hissetti. Çığlıklar sanki uzaklardan yankılanıyordu.

Draco kulağına gelen çığlık sesiyle kendine geldi ve sabahın loş ışığı gözlerine çok parlak geldi. Hâlâ tarladaydı, ama periler gitmişti ve gün ağarıyordu. Dik oturmaya çalıştı, ama kendini Harry'nin kollarıyla tutulmuş buldu.

Harry'nin çırpınan kolları.

Harry'nin kendisine yapıştığını görünce şok içinde baktı, tüm vücudu Cruciatus lanetinin etkileriyle titriyordu. Draco'nun elinde hiçbir kanıt yoktu, ama Harry'nin bir şekilde az önce bıraktığı görüntüye yakalandığından emindi. Harry'nin gözleri kapalıydı, ama acı içinde çığlık atıp ağzını gözlerini açmak için çabalıyor gibi görünüyordu. Dudağını çoktan ısırmıştı ve bir parça

Çenesinden kan damlıyordu. Asası yan tarafa doğru uzanıyordu.

"HARRY!" Draco kendini kurtardı ve hemen Harry'nin üst kollarını kavradı. "Kendine gel, Harry! Uyan, lanet olası! Savaş onunla! O sadece senin zihninde! Bu gerçek lanet değil... Sadece seni buna inandırıyor! Bunu yenebilirsin! Harry!"

Harry Draco'nun pençesinde çırpınmaya devam ederken Draco çaresizliğin buz gibi hissini duydu. Harry'nin imgelemiden çıktığına dair hiçbir işaret yoktu ve Draco acı illüzyonunun azalmadığından emin olsa da, Harry'nin çırpınışları yorgunluğun etkisiyle zayıflamaya başlamıştı.

Draco dişlerini kendi dudağına kenetlemiş, sağlıklı düşünmeye çalışıyordu. Harry bir keresinde onu imgelemelerden birinden çekip çıkarmıştı... bu mümkündü. Bunu nasıl yapmıştı?

Draco bir anlık dürtüyle Harry'yi aniden dikleştirdi ve kollarını titreyen bedenine sıkıca sardı. Harry'nin bilinçsizce sarsılıp seğirmesine karşı savaşıarak onu göğsüne bastırdı, Harry'nin gövdesinde birkaç kötü çürük bırakacak olmasını umursamıyordu.

"Tuttum seni, Harry. Seni yakaladım. Gerçek değil; o sadece senin zihnini ele geçirdi. Seni yakaladım. Beni duyabiliyor musun? Haydi, Harry! Sen ondan daha güçlüsün! Güçlü olduğunu biliyorum! Seni yakaladım. Tuttum seni..."

Harry aniden tek bir keskin sarsıntı ve yüksek sesle bir çığlık attı ve Draco onun kırıldığını anladı. Bir sonraki anda Harry Draco'nun üzerine yığıldı. Parmakları acıyla Draco'nun kollarına gömüldü ve göğsü kabardı, tam olarak nefes nefese değildi, tam olarak hıçkırmıyordu, ama ikisinden de biraz vardı. "Ah, *Merlin*..." diye boğuldu.

"Konuşma, Harry. Sadece nefes al. Bir an için nefes al."

Harry başını Draco'nun boynuna doğru salladı. "Ben iyiyim, ben iyiyim." Birkaç kez öksürdükten sonra düzgün bir ses çıkarmayı başardı

nefes aldı. Bu onu az önce olanların şokunu atlattığına ikna etmeye yetmiş gibi görünüyordu ve hâlâ titreyerek Draco'ya bakmak için kendini geriye itti. "Tanrım, Draco, iyi misin?"

Draco şaşkınlıkla bakakaldı. "Az önce *bunu yaşadın* ve *bana* iyi olup olmadığımı mı soruyorsun? Senden önce lanet sadece birkaç saniyeliğine üzerimdeydi. " Durdu ve Harry'ye sert bir bakış fırlattı. "Çılgın, deli kahraman çocuk. İyi misin?"

Harry yutkundu. Hâlâ zor nefes alıyordu. "Sana söyledim, ben iyiyim. Ne oldu -"

"Peki sen oraya nasıl girdin? İmgelemin içine?" Harry basitçe,

"Legilimency," diye yanıtladı.

Draco özel bir cevap ama bekleseydi bile bu olmazdı. "Sen... Legilimency hakkında ilk şeyi nereden biliyorsun?"

Harry cevap vermeden önce bir an için gözlerini kaçırdı. "Snape geçen yıl bana Okklumans öğretiyordu ve pek iyi gitmedi. Daha iyi gitseydi... şey... boş ver. Gerçekten öğrenmem gerekiyordu ama öğrenemedim. Bu yıl, yazdan başlayarak - Snape benimle tekrar çalışmak zorunda kaldığı için pek heyecanlanmadı - pratik şeylere geçmeden önce Okültizm ve Legilimency'nin arkasındaki teoriden biraz bahsetti. Aslında bana Legilimens Büyüsü'nü öğretmedi ama o kadar çok kullandı ki ben de öğrenmiş olabilirdim... Draco, Voldemort sana ne diyordu?"

Harry soruyu o kadar rahat bir şekilde araya sıkıştırmıştı ki Draco daha sorunun ne olduğunu anlamadan cevap vermek için ağzını açmıştı. Ama farkına varır varmaz da ağzını kapattı. Voldemort'un söylediklerini tekrarlayamazdı. Bu çok fazla olurdu. Bu onu gerçek yapardı.

Bu son tehditti. Voldemort'un ona karşı oynayabileceği son karttı ve bu bir kozdu.

Baba.

"Draco?" Harry ona rahatlatıcı ya da sinir bozucu olabilen o sempatik bakışıyla bakıyordu. Bu sefer ikisinden de biraz vardı. "Ne oldu?"

Draco ellerinin titremeye başladığını hissetti. Sonra kollarının. Ve omuzları. İmgelemin artçı sarsıntısı şimdi gerçek olayı hatırlamaya başladığında etkisini göstermeye başlamıştı.

Başı dönüyordu.

Babam. Harry... ikisini de kaybedecek. Harry ölecek. Onu kurtaramam. Kahretsin, malzemeleri topluyorum ama onlarla ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok! Ve babam! Kurtaramaz! Yapmayacak. Babam her zaman sadıktı! Neden kendisine sadık öldürsün ki? Sadece beni korkutmaya çalışıyor... Bu gerçek değildi... Annem ölmedi, babam da ölmeyecek.

Ama ya gerçekse? Gerçekmiş gibi hissettim. Babamı öldürecek! O bir deli! Babamı! Harry.

Draco'nun düşünceleri başı dönene kadar kafasının içinde dönüp durdu ve Harry'nin omuzlarını tutup onu biraz salladığını fark etmesi bir anını aldı.

"Draco, bana bak!" "Ne...?"

"Ne gördün? Voldemort sana ne söyledi?"

Draco garip, duraksamalı hareketlerle başını salladı. "Ben... yapamam... şu anda olmaz."

Harry'nin dudakları düşünceli bir şekilde büküldü ve hangisinin daha önemli olduğunu tartışıyor gibiydi: Draco'nun rahatı mı, yoksa kendi bilme ihtiyacı mı?

Bilmesi gerekenler kazanmış olmalı.

"Draco, ne dedi?"

"ŞİMDİ OLMAZ DEDİM!" Sözcükler Draco onları durduramadan ağzından çıkmıştı ve durdurmak istediğinden de pek emin değildi. Üzgündü, kafası karışmıştı ve şu anda bunların hiçbirisiyle uğraşmak istemiyordu. "Şimdi olmaz... şimdi olmaz... gitmemiz gerek."

Harry bir an tepki vermedi; hafifçe afallamış görünüyordu. "Belki de önce kahvaltı etmeliyiz -"

"Aç değilim," diye Draco. "Gitmem gerek."

Şu anda onlar için en iyi yer Hogwarts'tı. Draco daha ne kadar yol kat etmeleri gerektiğini bilmiyordu ama kesin olan bir şey varsa o da oturup beklemenin bir faydası olmayacağıydı. Zaman tükenmek üzereydi. İki haftanın bu kadar çabuk kaybolması inanılmazdı. Dört gün daha.

Draco önceki gece sayma çubuğuna bir çentik bile atmadığını hatırladı ve bu onun öfkesini daha da artırdı.

Üç gün.

Bacaklarından birinin uyuyakalmış gibi görünmesine lanet ederek hızla ayağa kalktı ve dengesiz adımlarla yürümeye başladı. Arkasında, Harry pelerinleri çantaya doldururken büyük bir gürültü çıkarıyordu. Harry ona için acele ederken ayak sesleri otları hışırdattı. Draco kaskatı kesildi, Harry'nin bir tirada başlayıp sorunun ne olduğunu öğrenmek istemesini bekliyordu, ama öyle olmadı.

Harry Draco'nun yanına yerleşti ve tek kelime etmedi. Yönlerini kontrol etmek için yumuşak bir "*Göster Beni!*" diyerek yönlerini kontrol etti ve elini sallayarak doğru yolda olduklarını gösterdi. Harry onun eline bir elma tutuşturduğunda Draco başını kabul etti, ama bir şey söylemedi.

.&.

Sabah rahatsız edici bir sessizlik içinde geçti. Kayalık tarlalardan, ince orman parçalarından ve küçük derelerden geçerek ilerlediler, her zaman mümkün olduğunca üstlerini örten bir yol izlediler. Draco'nun endişeli olduğunu açıkça söylemesine gerek yoktu, Harry'nin onun sadece Voldemort'un arama çalışmalarını hızlandıracağından korktuğuna inanmasına izin verirse bu şimdilik işe yarayacaktı. Bu Harry'nin soruyu zorlamasını engelleyecekti.

Şu anda Draco sorularla başa çıkamıyordu. Voldemort'un zihninin soğuk, nemli hayaletinin kendi zihninin içinde eşlik , kafasının içinde sekip duran düşüncelerle başa çıkamıyordu. Karanlık Lord her seferinde kafasının daha da derinlerine iniyor olmalı, diye düşündü. Aksi takdirde, Cruciatus illüzyonunu asla yaratamazdı.

Asıl lanet doğrudan beyin üzerinde çalışarak vücuttaki tüm acı reseptörlerini içeriden ateşliyordu. Aslında en az grotesk olan Karanlık büyülerden biriydi; sadece acımasızdı. Dolayısıyla, lanetin zihnin içinden tetiklenmesi mantıksız değildi. Voldemort çoktan onun zihnine bir köprü kurmuş, korkunç görüntüler ve sesler yaratmıştı. Gerçekte, Cruciatus oradan kolay bir adımdı.

Draco kısa bir süre Voldemort'un laneti Harry'ye nasıl bu kadar kolay çevirdiğini düşündü, sonra Harry'nin Voldemort'a daha da yakından bağlı olduğunu hatırladı.

Çok yakından.

Draco düşüncelerini bu izden uzaklaştırdı ve cebindeki malzemeleri dalgınca parmakladığını fark etti. İç geçirdi. *Bir sorundan diğerine.* Ayva çekirdeklerinden birini iki parmağının arasında acıyana kadar sıktı, derisine derinlemesine bastırdı ve onlarla ne yapacağını merak etti.

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.

Malzemeleri kendi zihnini rahatlatmak, üretken bir şey yapıyormuş ve inisiyatif alıyormuş gibi hissetmek için topluyordu ama

Şimdi tek duyabildiği, Voldemort'un kafasının içinde güldüğü, ona aptal ve salak dediği. Ve belki de öyleydi. Harry'yi, kendisini ya da babasını kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı. Çok umutsuzdu. Çok aptalcaydı.

Aklı sürekli Harry'den babasına kayıyordu. Ne halt edecekti? Babasını kurtarmak için kendini ve Harry'yi mi verecekti? Lucius Malfoy, daha bir hafta önce Muggle köpekleriyle onu avlamaya gelen adam? Voldemort için onu öldürmekten çekinmeyen adam mı? Kendi kanına olan sadakati sadece Draco'nun aile ismine olan faydasına kadar uzanan?

Ama o benim babam!

Bir de Harry vardı... o *da... bir şeydi*. Arkadaş gibi bir şey, ama tanımlanamaz. Çok farklı bir şey, Draco'nun hiçbir şey için feda etmeyeceği bir şey.

Bu da Draco'yu başladığı yerde bırakmıştı: üzgün, kafası karışık ve nasıl devam edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Zihnini çalıştı, muhtemelen İlahi İlham şeklinde bir cevabın birdenbire aklına gelmesi umuduyla, ama hiçbir şey gelmedi. Sessiz bir iç çekişle yan gözle arkadaşına baktı.

Harry ise doğrudan Draco'ya bakmak dışında her yere bakıyordu. Manzarayı, tepeleri, kayaları, ağaçları ve tarlanın uzak kenarı boyunca fokurdayan küçük dereyi inceliyordu. Draco bir an için Harry'nin Draco kazanamayacağı bir iç savaşın içindeyken rahatça etrafı geziyor olmasına sinirlendiğini hissetti, ama sonra Harry'nin hiç de rahat ya da gevşemiş görünmediğini fark etti. Aslında etrafı olası bir tehlikeye karşı tarıyor gibiydi. Duruşu gergin ve katıydı, gözleri geniş ve tetikteydi ve Draco elinin sıkıca asasının üzerinde olduğunu gördü. Bu yüzden Draco Harry'nin olası bir tehlikeye karşı bir şeyler yapmasını aptalca buldu, oysa kendisi etrafına pek dikkat etmeden öylece sallana sallana ilerliyordu.

Ona sahip olman çok iyi bir şey, dedi kafasının arkasındaki küçük ses, biraz da alaycı bir sesle.

Kapa çenenin.

"Ne dedin sen?" Harry'nin sesi düşüncelerini delip geçti.

"Ha?"

"Bir şeyler mırıldandın."

"Ah," dedi Draco, gözlerini kaçırarak. "Sadece kendi kendime düşünüyordum." "Ne hakkında düşünüyordun?"

Lanet olsun Potter, yine başlama. "Döndüğümüzde yiyecek farklı bir şeyler bulmanın iyi olacağını düşünüyorum. Hassas damağım hiç bu kadar rahatsız olmamış ya da hiç bu kadar sıkılmamıştı."

Draco Harry'nin başını salladığını görmek yerine hissetti. "Buna bir an bile inanmadığımı biliyorsun."

"Harry, şimdi olmaz."

"Bunu üç saat önce söyledin." "Ve yine söylüyorum."

"Draco..."

Bu kez Harry'nin eli usulca omzuna düştü. Draco omuz silkerek uzaklaştırdı.

"Dinle Potter, şu anda bununla uğraşamam."

Draco bir anda ortamın değiştiğini hissetti. Harry'nin eli çok daha sert bir şekilde aşağı indi ve Draco durup Harry'yle yüzleşmek üzere olduğu yerde döndü.

İtilip kakılmaktan hoşnut olmayan Draco, Harry'ye hırladı. "Ne?"

"Draco, belli ki bir şeyler *gerçekten* ters gidiyor ve sen bunun ne olduğunu biliyorsun! Eğer ikimiz de bir tür tehlike içindeysen, bence bana söylemelisin."

Draco Harry'nin elini . "Yapamam! Anlatacak bir şey yok! Hiçbir şey fark etmeyecek! Hiçbir şey fark etmeyecek!"

"Sen neden bahsediyorsun? Draco, söyle bana!"

Harry tekrar Draco'nun kolunu tutmak için uzandı, ama Draco aniden çıldırmış gibi hissederek yolundan çekildi. Bütün sabah kendini uyuşturmuş, duygusal etkilerden kaçınmaya çalışmıştı ama uyuşukluk geçmeye başlamıştı. Dokunulmak istemiyordu ama temasa ihtiyacı vardı. Kucaklanmaya ve saklanmaya ihtiyacı vardı, bir şeye vurmaya ve dünyayı kendinden uzaklaştırmaya ihtiyacı vardı. Konuşamıyordu ama çığlık atmaya, bağırmaya ve ağlamaya ihtiyacı vardı. Bu çileden çıkarıcıydı ve her şey kontrolünden çıkıyordu. Yüzünde hangi duyguların belirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama her neyse, ona çaresizlik ifadesiyle bakan Harry'yi sersemletmiş olmalıydı.

Bununla başa çıkamazdı. Yapmayı düşünebildiği tek şey kaçmaktı, o da öyle yaptı.

"Draco!"

Tarlada hızla koşarken, hızla esen rüzgârın, hızla akan kanın arasından adı zar zor kulaklarına ulaştı. Harry'nin onu takip ettiğinin belli belirsiz farkındaydı, ama tek düşünebildiği daha hızlı koşmaktı. Hayatı boyunca yaptığı şey buydu: kaçmak. Hep kaçmak. İşler tersine döndüğünde, korktuğunda ya da bunalduğunda kaçardı. Ve şimdi de kaçıyordu.

Küçük bir çukura bastı ve ayağı takıldı; sağ bacağına keskin bir acı hissetti ama bunu fark etmedi bile. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalktı ve tekrar koşmaya başladı. Önünde küçük bir dere vardı ve hemen ötesinde de orman. Ormanda saklanabilirdi. Saklanmak istedi. Hava ciğerlerini yakıyordu ama neredeyse varmıştı.

Sonra arkasından bir şey ona çarptı ve acı içinde yere yığıldı. için mücadele etti ve Harry'nin bacaklarının üzerine oturduğunu gördü.

"beni! Lanet , Potter, bırak beni!" Draco saldırdı, ama Harry onun kollarını yakalayıp sıkıştırdı.

"Ve *nereye* gitmene izin vereyim? ne geçiyor senin? Ve neler oluyor?"

Draco büyük bir hamleyle Harry'yi üzerinden itip ayağa fırladı, ama bu sefer kaçmak için hiçbir hamle yapmadı. "Neden bilmek istiyorsun ki?"

"Çünkü bu işte beraberiz!"

Draco'nun hızla akan kanı damarlarında daha da ısındı. "Şu anda neler yaşadığımı anlamam mümkün değil!"

"O zaman neden bana

söylemiyorsun!" "BILMEK

ISTEMEZSİN!"

Harry bir an tereddüt etti ve bir adım daha yaklaştı, neredeyse Draco'nun kişisel alanına giriyordu ama tam olarak değil. "Dene beni."

O kadar sakın ... Hiçbir fikri yok... Anlayamıyor... Neden bana öyle bakmak zorunda? Sanki umursuyormuş gibi? Umursamasını istemiyorum!

Draco zorlukla nefes alıyordu, Harry'nin yüzüne sadece bir adım mesafedeydi ve bir an için tek görebildiği Harry Potter'dı, Yaşayan Çocuk... Her Şeyi Berbat Eden Çocuk.

"Draco...?"

Ve Draco vurdu.

Beceriksizce, yavaş bir hamleydi ve Harry kafasına gelmeden önce ön koluyla engelledi, ama Harry kendini toparlayamadan Draco hamle yaptı. Harry'nin göğsüne çarparak onu geriye savurdu. İkisi de yere sertçe çarptı, körlemesine boğuşuyorlardı ve Draco burnunun sert bir şeye çarptığını hissetti. Gözlerinin arkasındaki sıcak sızıyı metalik kan kokusu ve burnundan gelen ılık bir damlama izledi.

Harry aniden geri çekildi ve Draco ayağa kalktığında Harry önünde durmuş, göğsü kabarmış, kolunun üst kısmıyla ilgileniyor, kafası karışmış görünüyordu. Konuşmak için ağzını açtı, ama Draco bunu duymak istemiyordu. Şimdi duymak istemiyordu. Dinlemek düşünmek zorunda kalacağı anlamına gelirdi ve düşünmesine izin veremezdi.

Draco tekrar atıldı, bu sefer Harry'yi birkaç adım geriye itti, ta ki tarlanın kenarındaki sığ dereye düşene kadar. Yumruklarını Harry'doğru savurdu, ona neden vurmak istediğinden bile emin değildi; o kadar kör bir öfkeyle saldırmıştı ki duramadı.

"Draco! OOOOF! Ne ben? Hey, dur!"

"BILMENİ İSTEMEDİM! SENİ İNCİTMEK İSTEMEDİM!"

Bunu söylerken bile hâlâ yumruklarını sallıyor olmasının ironisi gözünden ve çılgınca sallanmaya devam ederken öfkeli gözyaşları akmaya başladı. Harry'ye zarar vermek istemiyordu ama duramayacak kadar da ileri gitmişti.

"ACK! Neyi bilmemi istemedin? Draco?" "HAYIR!"

"Draco, *lütfe*!"

Draco'nun son direnci de kırıldı ve etrafındaki tüm dünya bulanıklaştı. "HEPSİ SENİN SUÇUN! Voldemort senin yüzünden babamı öldürecek!"

"Sen neden bahsediyorsun be!"

Belli belirsiz, darbelerinin hiçbirinin yerine ulaşmadığının farkındaydı - Harry onları engelliyordu - ama umurunda değildi. Yorulmaya başlamıştı, ama çığlıklar atarak beceriksizce saldırmaya devam etti.

"Hayır! Bu senin hatan *değil*! Bunu nasıl *söyleyebilirim*? Bu benim hatam! Onu hayal kırıklığına uğrattım! Herkesi hayal kırıklığına uğrattım! Annem *ÖLDÜ*, babam
VE SONRA BENİM İÇİN GELECEK!"

"Draco, söz veriyorum, seni yakalamasına izin vermeyeceğim! Lütfen dur! Dinle!"

"HAYIR! SENİ DE YAKALADI! Ve yapabileceğim hiçbir şey yok! *KANIN*, seni aptal sikik, ama muhtemelen bunu unutmuşsundur! *ÜÇ GÜN İÇİNDE ÖLECEKSİN VE İKİMİZİN DE YAPABİLECEĞİ HİÇBİR ŞEY YOK!*"

Draco dengesi bozulmuş bir darbe daha savurdu, ama Harry bu sefer onu engellemek yerine bileğini yakaladı. "Ne?" diye fısıldadı.

"BIRAK BENİ!" Draco diğer eliyle vurmaya çalıştıysa da Harry da yakaladı ve Draco aniden Harry'nin mengine gibi tutuşuna karşı delicesine mücadele etmeye başladı, üstelik yorgunluk ağır bir şekilde üzerine çökmüşken. "Bırak beni! Yapabileceğim hiçbir şey yok! Senin de yapabileceğin bir şey yok! Seni kurtarmak istedim, ama yapamam! Yapamam... Kurtaramam bile. kendim!"

Harry'nin elleri bileklerinde çelik kelepçeler gibiydi, ama yüzü tamamen gevşemişti. Draco daha fazla mücadele etmeye çalıştı, ama nefes nefese kalmıştı ve kasları protesto ediyordu. Başının döndüğünü hissetti ve burnunun kanadığını hatırladı. Harry'nin tutuşunu bir kez daha çekmeye çalıştı, ama içinde bir şey sönmüştü. "Bırak beni..."

"Hayır... Draco, ne diyorsun sen?" Harry omzunun üzerinden uzaklara bakıyordu, yüzünde şaşkın ve kaybolmuş bir ifade vardı. Yanakları neredeyse solgunlaşacak kadar solgunlaşmıştı ve gözlükleri lekelenmiş, burnunun üzerinde yana doğru eğilmişti. Hâlâ Draco'yu tutsak tutuyor olsa da korkmuş küçük bir çocuk gibi küçük ve çaresiz görünüyordu.

Bu Draco'nun felaketi idi.

Yorgunluk ve duygular sonunda onu ele geçirdi ve titreyerek Harry'nin göğsüne yığıldı.

"Seni geri getirmem için beni tehdit ediyordu. Ve imgelem aracılığıyla Cruciatus'u kullandığında. Burada bize gerçekten ulaşabileceğini düşünmemiştim... ama ulaşabilir. Ulaşabilir." Sözler Draco'nun ağzından çıkıyordu ama kendi sözleri gibi hissetmiyordu. Sanki başka biri ağzını kontrol ediyormuş gibi bir şekilde ondan uzaklaşmıştı. Vücudu kontrolünün dışında sallanırken bile kendi konuşmasını dinledi.

"Önce annemi öldüreceğini söyledi ve öldürdü, şimdi de babamı öldüreceğini söylüyor... çünkü senin ölümünü izlemek istiyor ve seni geri getirmemi istiyor... ama bunun bir önemi yok çünkü nasıl olsa öleceksin!" Draco kendi kelimelerinde boğuldu ve tekrar konuşabilmek ya da en azından mırıldanabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kaldı.

"Senin kanını aldı, Harry. Artık sana ihtiyacı bile yok. Üç gün içinde tutulma gerçekleşecek ve buna karşı bir şey yapmazsak, o iksiri alacak ve sen de öleceksin."

"Ben... Ölecek miyim?" Harry'nin sesi Draco'nun kulağında yumuşak ve kararsızdı, Draco Harry'nin yüzüne bakabilmek için arkasına yaslandı. Soluk bir ten, gergin yeşil gözbebekleriyle çevrili sivri gözbebekleri ve titreyen bir alt dudak.

Hayır demek istedi.

Hayır, Harry, ölmeyeceksin. Hayır,

Voldemort'un seni almasına izin

vermeyeceğim.

Karşı bir lanet bulacağım ve sen iyi olacaksın ve yakında Hogwarts'a geri döneceğiz ve Quidditch sezonu başlayacak ve Hogsmeade hafta sonları olacak,

NEWT seviyesi İksirleri geçmene yardım edeceğim ve her şey yoluna girecek ve hayır, ölmeyeceksin.

Harry'nin sorusu kafasının içinde tekrar tekrar yankılandı. *Ölecek miyim?*

Harry'ye yalan söyleyemezdi, ama onunla yüzleşemezdi de. Vücudu titriyordu ve her şey bulanıktı. Dünya etrafında parçalanıyordu. Sonunda Draco'nun başı ağır ağır öne eğildi ve alnını yenilgiyle Harry'nin omzuna dayadı, burnundan Harry'nin gömleğine kan bulaştığının belli belirsiz farkındaydı ve verebileceği tek cevabı verdi.

"Bilmiyorum, Harry. Bilmiyorum."

.&.

Hiç bitmeyen bir kafa karışıklığı,

Kapanan duvarlar ve işleyen saatler.

Geri döneceğim ve seni eve ,

duramadım, artık biliyorsun. (*Coldplay*)

.&.

.&.

Yazarın Notları: Öncelikle, uygun kaynaklara atıfta bulunmalıyım.

Harry ve Draco'nun Harry'nin şapkasının rengini kırmızı ve yeşil arasında değiştirdikleri sahne, Disney'in "Uyuyan Güzel" filminde perilerden ikisinin Briar Rose'un elbisesini pembe mi yoksa mavi mi yapacaklarını tartıştıkları sahneye dayanıyordu.

"Bir insanla sıkı bir bağ kurmadan yaşayamayacağınız bazı şeyler vardı ve ölümle burun buruna gelmek bunlardan biriydi.

bu şeyler." - Bu neredeyse doğrudan (kasıtlı olarak) kanondan alınmıştır. SS/PS, dağ trolüyle savaştıktan sonraki sahnede. Orijinal alıntı: "Paylaşamayacağınız bazı şeyler vardır. Sonunda birbirimizden hoşlanıyoruz ve on iki metrelik bir dağ trolünü devirmek de bunlardan biri."

İkinci olarak, bu bölüm için bazı çizimler var. Yüklemede sorun yaşadım, bu yüzden hazır olur olmaz Yahoo grubumda bulabileceksiniz, burada:

[groups . yahoo. com/ group/ BeyondtheEclipse/](http://groups.yahoo.com/group/BeyondtheEclipse/)

(Çalışması için bağlantıdaki boşlukları kaldırın ve "Beyond the Eclipse" kelimelerinin arasına alt çizgi ekleyin).

Son olarak, bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu bir süre için son güncellemem olabilir. Daha önce de söylediğim gibi, ben bir ordu yedek subayıyım. Geçen hafta konuşlandırılmama 48 saat kalmıştı. Ordu bir hata yaptı ve yerime başka birini göndermek zorunda kaldılar ama geçen Cuma günü neredeyse gitmiştim. Şimdilik hala burada olsam da, listede sıradayım ve 72 saatten fazla bir uyarı olmadan her an gidebilirim. Mesele *gönderilip* gönderilmeyeceğim değil, *ne zaman* gönderileceğim. Ne yazık ki ne zaman olacağına dair hiçbir fikrim yok.

Neler olup bittiğini takip etmek için gidebileceğiniz iki yer var. Birincisi daha önce bağlantı verdiğim Yahoo grubum. Herkes katılabilir. İkincisi ise LiveJournal'ım, burada:

[www . livejournal. com/ users/ mijan/](http://www.livejournal.com/users/mijan/)

Herkes benimle arkadaş olabilir. Ayrıca orada başka kurgularım ve bazı sanat eserlerim de var.

Yurtdışındayken biraz yazabilir ve gönderebilirim. Şahsen, bu kurguyu olabildiğince çabuk bitirmeye ve onlar beni göndermeden önce yayınlamaya çalışacağım, ancak bitirme şansım olacağından emin olamıyorum.

Bu muhtemelen biraz önemsiz görünecek, ama bahsetmek istedim... eğer incelemeyi erteliyorsanız ve kurgu bittiğinde incelemek için bekliyorsanız, lütfen bu bölümü inceler misiniz? Çok memnun olurum.

Her neyse, her ihtimale karşı, bu hikayeyi benimle birlikte takip eden herkese teşekkür etmek istedim. Bu benim için sürekli bir heyecan kaynağı oldu. Ayrıca bu işe dahil olan, benimle konuşan, bana e-posta, eleştiri ya da herhangi bir şey gönderen herkese teşekkür etmek istiyorum. Fandomun bu küçük köşesindeki insanları birçok açıdan benim için ikinci bir aile gibi görüyorum ve hepinize ne kadar minnettar ifade edemem.

Bir tavsiyeyle bitiriyorum. Kendinize iyi bakın ve Merlin aşkına, birbirinize karşı nazik olun. Sahip olmadıklarınız için endişelenmek yerine sahip olduklarınızın kıymetini bilin. Ve eğer ufkunuzu genişletmek ya da sadece bir Cuma akşamı arkadaşlarınızla dışarı çıkıp iyi vakit geçirmek için bir fırsat yakalarsanız, bunu yapabiliyorken değerlendirin. Hayat mutsuz olmak ya da başkalarını mutsuz etmek için harcanamayacak kadar kısa.

Sevgilerimle,

Mijan

Strateji ve Fedakarlık

Yazarın Notları: Tahmin edebileceğiniz gibi, bu HBP'den önceki son güncelleme. Bir sonraki kitabın yayınlanmasıyla, Eclipse sağlam bir şekilde AU'ya kayacak. HBP kanonu ile çalışmak için bu kurgunun gidişatını değiştirmek veya önceki bölümleri değiştirmek gibi bir niyetim yok. Bu hikaye neyse odur ve başlangıçta planlandığı gibi tamamlanacaktır.

Bununla birlikte, sevgili beta okuyucum Cal'a ve Digital, Reila, Kristin ve Sherdelune de dahil olmak üzere tüm test okuyucularıma ve yardımcılarıma teşekkür etmek istiyorum. (Eğer birini unuttuysam, lütfen beni yemeyin!) Onların yardımları ve geri bildirimleri olmadan bunu gerçekten yapamazdım.

Son olarak, gördüğünüz gibi henüz Irak'ta değilim. Ordu bazı hatalar yaptı, ben hala buradayım ve henüz yeni bir şey duymadım. Daha fazla bilgi için bölüm sonundaki Yazarın Notları'na bakınız.

Bölüme gelince. İyi

eğlenceler!

.&.

.&.

Bölüm 14

Strateji ve Fedakarlık

.&.

Harry bakakaldı. Hâlâ ayak bileğine kadar derenin içinde durmuş, Draco'nun bileklerini kavramış, Draco'nun kir ve kan bulaşmış yüzüne bakıyor, duyduklarını anlamaya çalışıyordu. Bu doğru ! Draco böyle bir şeyi ondan saklamış olamazdı. Hepsisi bir eşek şakasıydı ya da belki de halüsinasyon görüyordu.

Ama Draco'nun bilekleri parmaklarının altında kaskatı kesilmişti; bu bir halüsinasyon değildi. Ve Draco'nun gözlerindeki ürkmüş ifadeye ve yüzündeki gerginlik çizgilerine bakılırsa, bu bir şaka değildi.

Ölecek miyim? Sorusu zihninde tekrar tekrar yankılandı. Yüksek sesle söylediğinden bile emin değildi.

Draco ona baktı, görünüşe göre kendi düşünceleriyle boğuşuyordu. Sonunda Draco'nun başı öne, Harry'nin omzuna düştü. Sıcak ve ıslak bir şey - Draco'nun kanı, diye fark etti Harry - gömleğini ıslatıyordu. Draco'nun boğuk sesi kulağına çok yakındı.

"Bilmiyorum, Harry. Bilmiyorum."

Draco'nun sözleri bilincine cam kırıkları gibi çarptı. Dünya onun etrafında dönüyor gibiydi. Bu çok inanılmazdı. Harry boğazının düğümlendiğini, kalbinin göğsünde dengesiz bir şekilde attığını hissetti.

Üç gün mü? Ben... Sadece üç günüm mü var? Hayır... Bu imkansız... Voldemort bana burada dokunamaz. Kaçtık. Güvendehyim. Bir şey olsaydı Draco bana söylerdi. İnanamıyorum... Tanrım... üç gün...

Harry Draco'nun bileklerindeki tutuşunu bırakıp geriye doğru dengesiz bir adım attı, sonra bir adım daha. Dönüp uzaklaşmaya başlamadan önce Draco'nun artık kan ve kirin yanı sıra gözyaşlarıyla da kaplı yüzündeki çaresiz ifadeyi kısa bir süre yakaladı. Sığ dereden çıkıp kuru zemine tırmanırken toprak her adımda altında sallanıyordu.

"Onda benim kanım var," diye mırıldandı Harry kendi kendine, bildiklerini sindirmeye çalışıyordu. "Benim kanım. İksir için ihtiyacı olan şey bu. Benim kanım onda. Üç gün. Üç gün içinde öleceğim..."

Dünya bir an için bulanıklaştı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Harry!" Draco'nun arkasından dereye doğru sıçrama sesi ve yumuşak toprağa çarpan ayak seslerinin boğuk gümbürtüsü duyuldu.

"Ben... Ben öleceğim," dedi tekrar. Kelimeler ağzından çıkıyormuş gibi bile hissetmiyordu. Birden çok üşüdüğünü hissetti ve bir baş dönmesi dalgası üzerine çökerken öne doğru eğildi. Elleriyle kendini yakaladı ve dört ayak üzerinde durdu, hareket edemiyordu, ancak zemin altında sallanmaya ve sallanmaya devam ederken yana doğru düşebileceğini hissetti.

Draco'nun elleri omuzlarındaydı, yana devrilmesini ya da tamamen çökmesini önleyecek kadar onu sabitliyordu; onu ayakta tutan tek şey onlardı.

"Harry! Dinle, beni duyabiliyor musun? Harry, konuş benimle!"

"I..." Başını iki yana salladı. Draco'yu duyabiliyordu ama yanıt verecek gibi görünmüyordu. Bu ifşaat neredeyse bir fiziksel darbe almıştı ve hâlâ

sersemlemişti. "Harry, doğrul ve bana

bak."

Doğrudan komut beynine ulaşmamıştı ama vücuduna ulaşmış olmalıydı. Draco'nun yardımıyla tekrar ayağa kalktı ve Draco'nun yüzüne bakabildi. Göz teması kurduğunda etrafını saran uyuşukluk azaldı. Draco'nun omuzlarını ne kadar sıkı kavradığını ve Draco'nun ellerinin demir tutuşa rağmen hâlâ titrediğini fark etti. Draco korkmuştu. Ve şimdi Harry de dehşete düşmüştü.

"Ben... Ben ölmek istemiyorum." Temel insan içgüdüğü olan kendini koruma dışında başka hiçbir şey düşüncelerini delip geçmiyordu. Ham duygular boğazında sıkı bir düğüm haline geldi. Gözlerinin arkasında sıcak bir basınç oluştu ama hıçkırıklara boğulurken gözyaşı yoktu. "Ölmek istemiyorum!"

Aksine, Draco'nun parmakları Harry'nin kaslarına daha da derinlemesine saplandı. "Ölmeyeceksin, Harry!"

"Ama sen... az önce dedin ki... Voldemort benim kanıma sahip. Biz... biz... onu durduramayız... durduramayız..."

"Bir şeyler düşüneceğiz, Harry!" Draco onu bir kez salladı. "Ya da Snape ve Dumbledore bulacak! Bu yüzden Biddy'yi önden gönderdim! Onları uyarsın ve onlar da bir çözüm üzerinde çalışmaya başlasınlar diye!"

Harry hem Draco'nun elleri hem de kendi duyguları yüzünden titrerken boşuk bir kahkahanın kendini zorlamasına izin verdi. "Demek bu yüzden eve dönmek için bu kadar acele ediyordun. Neden bana daha önce söylemedin?" Harry yüzünü ellerinin arasına gömdü ve parmaklarını gözlüğünün altına sokarak gözlerini ovuşturdu.

Harry, Draco'nun Harry'nin omuzlarını bırakmadan bir an önce aniden gerildiğini hissedebiliyordu. "Benim... iyi bir açıklamam yok. Bunu senden saklamaya hakkım yoktu. I... Sana daha önce söylemeliydim."

Harry parmaklarının arasından baktı. Draco kamburunu çıkarmış, alnını ellerine dayamıştı. Sanki dünyanın yükünü taşıyor gibiydi. Harry'nin hayatı her geçen saniye ellerinden kayıp giderken Draco nasıl bu kadar yüklenmiş gibi görünürdü! Harry'nin fırl fırl dönen duyguları öfkeyle yer değiştirdi. Bir yarısı Draco'nun üzgün ve kafasının karışık olduğunu biliyordu, ama diğer yarısı Draco'nun zayıflığına, bu kadar önemli şeyleri ondan saklamasına öfkeliydi. İnsanlar ondan pek çok kez bir şeyler saklamıştı ve bunu yaptıklarında insanlar incinmişti. İnsanlar ölmüştü. Ve şimdi sırada Harry'nin hayatı vardı. Öfke aniden kabardı.

"Çok haklısın, bana daha önce söylemeliydin!" Yumruklarını iki yanında birleştirdi, saldırmak niyetinde değildi, sadece bir şeyleri kavrama ihtiyacından kaynaklanıyordu. Yine de Draco'nun bu korkutucu hareket karşısında biraz geri çekildiğini görmek onu memnun etmişti.

Draco belli belirsiz bir göz teması kurmadan önce bir an için Harry'nin yumruklarına endişeyle baktı. "Sana anlatmaya çalıştım... Söyledim. Sen beni durdurdun, ben de konuyu zorlamadım. Sadece bununla uğraşmak istemedim ve... Sana daha önce söylemeliydim," dedi tekrar, bu sefer daha zayıf bir sesle. Arkasını döndü.

"Peki sen neden yapmadın?" Harry hırladı. "Ne söylediğim kimin umurunda? Sana yapmamayı söyleyip söylemediğim mi? Böyle bir şeyi bana söylememeni kastetmeyeceğimi bilmen gerekirdi! İyi bir açıklama olup olmaması umurumda değil! Senin o kalın Slytherin kafandan ne tür saçmalıklar geçtiğini bilmek istiyorum!"

Draco tekrar Harry'nin gözleriyle buluşmaya çalıştı, ama başı düştü. "Ben... sanırım zaman olduğunu düşünmüştüm. Hogwarts'a geri dönerdik ve Snape bir şeyler bulurdu. Bu konuda iyidir. Ben... sana hemen söylemezsem korkmazsın diye düşündüm."

Harry öfkeyle, "Güzel plan," diye ısırdı. Draco irkildiğinde bir yanı kötü hissetti, ama bir yanı da umursanıyordu.

"Bu şekilde planlamamıştım, Harry." Yüzünü ellerine daha sert . Üst dudağından hâlâ burnuna doğru kan damlıyordu ve onu hırpalamaya devam ederek kesinlikle yardımcı olmuyordu, ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Hiçbir şey planlamamıştım. En azından işe yarayacak bir şey."

Sesi ağlıyor gibi geliyordu, ama Harry onun yüzünü ve o noktada gerçekten umurunda değildi. Harry nasıl cevap vereceğini bilemeyecek kadar üzgündü - ya kızgın, ya korkmuş, ya çıldırmış, ya da üçü birden - bu yüzden Draco'nun konuşmasına izin verdi.

"Hogwarts'a dönmek için şu Portkey şeyini kullanmayı planlamıştım ama Biddy onu bulamadı. Voldemort kanını almadan önce bizi zindandan çıkarmayı planlamıştım ama senin için bu kadar erken geleceğini bilmiyordum. Hogwarts'a olabildiğince hızlı yürümemiz gerekiyordu ama sürekli farklı şeyler için durduk." Omuzlarından derin bir ürperti geçti. "Sana hemen söyleyecektim, kaçtığımızda, ama sen çok zayıftın. Sonra Ölüm Yiyenler'den kaçıyorduk ve seni daha fazla endişelendirmek istemedim. Bunu düşünmek de istemedim, çünkü onun anneme ne yapmış olabileceğini düşünmek istemedim. Bu konuda konuşamazdım, çünkü konuşmak her şeyi gerçek yapardı. Ve sonra... her şey gerçekten *güzel*di. Ve ben bunu mahvetme riskini almaktan korktum."

Yumruğunu kalçasına vurdu. "Her şeyi mahvettim. Hepsi benim hatam. Çok uzun süre bekledim ve zamanında geri dönemeyebiliriz." Kendine tekrar vurdu. "Geri dönsek bile *yapabilecekleri* hiçbir şey olmayabilir. Babam ölecek, sen öleceksin ve Karanlık Lord beni de ele geçirecek! Ve hepsi benim suçum!"

Draco aniden yumruklarını öfkeyle bacaklarına vurarak kendine tekrar tekrar başladı. "Bunu nasıl yapabildim! Bu benim hatam! Çok aptalca! Hepsi benim suçum!"

Bu manzara Harry'yi harekete geçirdi. Draco'ya hâlâ kızgındı, ama arkadaşının kendini dövdüğünü görmek o anda başa çıkabileceği bir şey değildi. "Draco, dur! Kendine zarar vermenin hiçbir faydası yok!" Birkaç başarısız denemeden sonra Draco'nun ellerini yakalamayı ve kendine daha fazla vurmasını engellemeyi başardı.

"Hiçbir şey işe yaramayacak!" Draco, Harry'nin tutuşuna karşı yarım yürekle mücadele ederken bağırdı. "Anlamıyor musun?"

Draco'nun çırpınışını ve bağırıışını görmek Harry'yi biraz olsun kendine getirdi. Düşünmeye çalışarak derin bir nefes almaya zorladı kendini. Draco şimdi paniklemeye başlıyor gibiydi ve birinin sağlıklı düşünmesi gerekiyordu. Hâlâ zaman vardı. Bunu hâlâ atlatabilirlerdi.

"Hâlâ zamanında geri dönebiliriz, değil mi? Daha bir dakika önce bana bunu söylüyordun. Hogwarts'a geri döneceğiz, Snape panzehiri alacak ve her şey yoluna girecek!"

Harry boşa kürek çekiyormuş gibi hissediyordu, ama Draco'nun bir parça güvence vereceğini umuyordu. Harry'nin ölmeyeceğine dair bir kararlılık ve kesinlik işareti. Doğru.

Harry'nin şimdi bunu başka birinden duymaya ihtiyacı vardı. Ama Draco ona hemen cevap vermeyince karnında buz parçası gibi bir his hissetti. "Draco?"

"Ben... sadece benim... Daha ne kadar gitmemiz gerektiğini bilmiyorum, Harry. Düz bir çizgide yüz milden fazla yolumuz vardı. Yürümedik.

düz bir çizgi. Bilirsiniz, dağlar, vadiler, nehirler. Ve sonra, durmaya devam ettik. I... Ne kadar uzağa gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Başarabiliriz," dedi Harry, kendinden emin görünmeye çalışarak, ama başaramayarak. "Sadece yürümeye başlamalı ve yürümeye devam etmeliyiz. Ya da koşmaya. Snape panzehiri hazırlayabilecek ve her şey sona erecek."

Draco yine cevap vermedi. Harry'nin kalbi sıkışmıştı. "Verecek, değil mi?"

Draco sonunda tekrar göz göze geldiğinde, Harry'nin o güne kadar gördüğü en kasvetli ve çaresiz ifadeye sahipti.

"Panzehir yok, Harry." "Ne?"

Draco gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Panzehir yok. Karşı lanet yok. Kitap bendeydi. Ruh Tutulması iksirinin orijinal metni. Babam onu çalışmamı istemişti çünkü Kim Olduğunu Bilirsin için iksirin hazırlanmasına yardım etmem gerekiyordu. Kitabın o bölümünü baştan sona ezberlemiştim, Harry. İçinde bu tür şeylere karşı koymakla ilgili hiçbir şey yoktu. Eğer Hogwarts'a zamanında varabilirsek, tek umudumuz Biddy'nin Dumbledore'a mesajı iletmış olması ve Snape'in biz yoldayken olası panzehirler ve karşı lanetler üzerinde çalışıyor olması."

Harry çocukken okulda depremleri ve artçı sarsıntıların genellikle ilk deprem kadar kötü ya da ondan daha kötü olduğunu öğrendiğini hatırlıyordu. Bu ikincil vahiy zaten örselenmiş olan duygularını tamamen uçurumun kenarına itti. Etrafındaki dünya büyük bir uyuşukluktan başka bir şey değildi; tek hissedebildiği göğsündeki dar ve sıkı nefesiydi ve her şey yoğun bir sisin içinden geçiyormuş gibi puslu görünüyordu. Sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi, kendi konuşmasını zar zor duyuyordu. "Snape bu iksir hakkında çok şey biliyor olabilir mi? Bir karşı lanet ya da panzehir üzerinde çalışacak kadar?"

"Snape her iksiri bilir." Draco gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.

Harry sadece kuru bir fısıltıyla karşılık verebildi. "Neden sana inanmak istiyorum ama inanamıyorum?"

Draco bir an için dondu kaldı. Alt dudağını içine çekip dişleriyle sıkı, sanki söylemek istediklerinden emin kadar sözlerini tutuyordu. Sonunda öne doğru eğildi ve ellerini Harry'nin omuzlarına sıkıca koydu.

"Seni eve götüreceğime dair sana bir söz vermiştim. Bunda ciddiydim. Muhtemelen her şeyden daha fazla ciddiydim. Ve lanet olsun Potter, ruhumu cehennemın gölgelerine rehin vermek zorunda kalsam bile, seni eve canlı götüreceğim ve sonunda seni Quidditch'te yenebileceğim kadar uzun yaşamayı sağlayacağım."

Harry uyuşukluk içinde bunun eğlenceli olması gerektiğini fark etti. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?"

"Bilmiyorum... İşe yaradı mı?"

Harry bir şey söylemek için ağzını açtı, ama söyleyecek sözü yoktu. Tutarlı düşüncenin o kadar uzağındaydı ki, buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, ama düşünmesine ya da izin verirse, kırılacaktı. Düşünemiyordu, hissedemiyordu... ama *yapabiliyordu*.

"Gitmemiz gerek." Ayağa fırladı. "Hareket etmeliyiz *Şimdi*."

Hiç duraksamadan, Draco'nun birkaç dakika önce koştuğu yöne, ormana doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Kalbi kulaklarında yüksek sesle atıyordu ve hızlı nefesi onu aniden ileri doğru iten çılgınca amaç duygusuna eklendi. Arkasında Draco'nun ayak seslerinin otları hışırdattığını duydu.

"Ah! Bekle, Harry, geliyorum!"

Draco ona yetişti, garip bir yürüyüşle yürüyordu ve aniden durmadan önce bir süre tempo tuttu. "Harry?"

"Ne?"

"Doğru yoldan mı gidiyoruz?"

Harry'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen asasını kaptı. "*Göster bana!*" Asanın dönmeyi bırakmasını bekledi. Sonuçlar karşısında bir iniltiyi bastırdı ve sol tarafı işaret etti. "Şu tarafa."

Draco yorum yapma zahmetine bile girmede. Sadece başıyla onayladı ve usulca, "Yolu göster," dedi.

Harry çalılarının arasından koşmadan geçebildiği kadar hızlı ilerlerken, zihni düşünceler ve duygularla doluydu. Düzgün düşünemiyordu, ama düşünmesine de gerek yoktu. Tek yapması gereken eve gitmekti.

.&.

Harry zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Sık ağaçların arasından, küçük vadilerden, tepelerin etrafından, sırtların üzerinden ve araziye boydan boya kesen örümcekli su yollarından geçerken, etrafındaki manzara bulanıklaşıyordu. Draco arkasından seslendiğinde küçük bir sırtın yarısına gelmişlerdi.

"Harry! Bir dakika bekle!"

Harry durakladı ve arkasını döndüğünde Draco'nun ona yetişmeye çalıştığını gördü. Draco biraz nefes nefese kalmıştı - aslında ikisi de öyleydi - ama Harry'nin damarlarında o kadar çok saf adrenalin dolaşıyordu ki bunu fark etmedi bile. Başını iki yana salladı.

"Duramam... yeterli zaman yok."

Draco sonunda ona yetişti. "Harry, eğer durup *en azından* biraz su içmezsen, biz eve varamadan kendini öldüreceksin! Şimdi dur ve mantıklı ol!" Kalça cebinden matarayı çıkardı ve asasıyla ona dokundu.

"Bir şey içmek istemiyorum. Karnım tuhaf hissediyor."

Draco şişeyi onun eline tutuşturdu. "İç şunu."

Tartışarak fazladan zaman kaybetmek istemeyen Harry şişeyi aldı ve dikişte içti. Şişeyi Draco'ya geri verdi, o da yeniden doldurup biraz daha yavaş içti. Bir nefes için durdu ve Harry'ye sert bir bakış attı. "Şimdi bir şeyler yemelisin."

"Unut gitsin. Şu anda ihtiyacım olan son şey senin bir ana tavuk gibi davranmaya başlaman."

Draco şişeyi ağzından indirdi ve yutkundu. "Belki de şu anda ihtiyacın olan tam olarak budur," diye tersledi elinin tersiyle çenesindeki su damlasını silerken. "Sen saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Sadece hareket etmek varken konuşarak zaman kaybettiğimizi biliyorum."

"Harry, öğleden sonra olmalı! Sanki en az üç saattir yürüyor gibiyiz! Yaptığın şu yarı koşuya 'yürümek' diyebilirsen tabii. Sana zar zor yetişebildim! Üç saat olmadıysa bile, senin hızına bakılırsa o kadar yol kat ettiğimiz kesin!"

"O kadar hızlı gitmiyordum."

Draco cevap olarak sadece

kaşlarını çattı.

"Neden bir şey söylemedin?" Harry kesin bir tavırla sordu.

Draco'nun kaşları onaylamayan bir çatıklığa dönüştü. "Lanet olası bir su molasına ne kadar kötü tepki verdiğini düşünürsek, sana gerçekten yavaşlamanı söyleseydim ne kadar kötü olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Draco'nun ses tonundaki bir şey Harry'yi aniden sönmüş hissettirdi. Daha çok inilti gibi gelen yorgun bir iç çekişle sırtını bir ağaca yasladı ve yere çöktü. Sadece

Sonra bacaklarının efordan titrediğini ve güçsüzleştiğini fark etti ve şimdi ani ivme kaybıyla başı dönüyordu. "Başka ne yapacağımı bilemedim," diye mırıldandı, biraz sersemlemiş hissediyordu. "Sadece hareket etmem gerekiyordu."

Draco üzgün bir ifadeyle ona baktı, sonra acı dolu bir homurtuyla kendini yere bıraktı. "Peki bütün gece yürümeye niyetli misin?"

"Mecbur kalırsam, evet."

Draco başını salladı. "Bir ara durman gerek." "Evet,

Hogwarts'a gittiğimde."

Bu Draco'nun derin bir iç çekmesine neden oldu. "En azından bir şeyler ye. Hâlâ birkaç çikolatalı bisküvi var. , sadece bir tane." Uzanıp bir bisküviyi usulca Harry'nin dizine koydu.

Harry, sanki onu yakacağından korkuyormuş gibi çekingen bir tavırla bisküviyi aldı ve küçük bir ısırık aldı. Yiyeyeğin varlığını hatırlatmak bile midesinin ihtiyacı olan tek şey olmalıydı, çünkü karnından gelen gürültülü bir açlık homurtusuyla ödüllendirildi.

"Gördün mü?" Draco Harry'nin karnını işaret etti. "Benimle aynı fikirde."

Bu espri Harry'nin bütün gün etrafında korumaya çalıştığı ince kabuğu kırmaya yetmişti. Yarı kükreme, yarı çığlık gibi bir ses çıkardı. "bir zamanda nasıl yemek yiyebilirim?"

Draco bu ani çıkış karşısında afallamış gibiydi. "Harry?"

"İşte buradayım, hiçliğin ortasında, üç günlük ömrüm kalmış ve ben burada oturmuş lanet bir bisküvi yiyorum!"

Draco rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bir sandviç yiyebilirdin. Muhtemelen yemelisin de. Enerjiye ihtiyacın olacak."

"Mesele bu değil!"

"Harry," dedi Draco kararsızca, "sen... Yani... o zaman ne anlamı var?"

Harry Draco'nun acı dolu yüz ifadesine baktı ve birden sanki bir baraj yıkılıyormuş da her şey bir anda akıp gidecekmiş gibi hissetti.

"TEKRAR oluyor! Voldemort beni *yine* öldürmeye çalışıyor! Ve bu sefer onunla savaşıyorum; durduramıyorum! Ne yapmam gerekiyor? Burada oturup zamanın tükenmesini mi bekleyeceğim! Buna dayanamam!" Kapalı yumruğunu arkasındaki ağaç gövdesine vurdu ve sert kabuğun derisini aşındırdığını hissetti.

derin bir ürperti kapladı. "Her dakika beni dövmesi ya da dövmemesi arasında bir fark yaratabilecekken, nasıl bir dakika bile kıpırdamadan oturabilirim! Duramam! Hareket etmem, dövüşmem ya da herhangi bir şey yapmam gerek! Ama *bir şeyler* yapmam lazım!"

"gelen her şeyi yapıyorsun, Harry! Ama cehennemden çıkmış yarasa gibi hareket ettiğin ve bir şey yiyip içmediğin için çökmene izin veremezsin! Bunu yaparsan kendini öldürürsün!"

Harry söylenmeye devam etmek üzereyken durdu, gözleri Draco'nunkilere kilitlenmişti. Sanki yeniden koşmaya gibi zor nefes alıyordu. Konuşurken sesi incelmışti. "Voldemort'un yapmasına izin vermektense kendimi öldürmek daha iyi."

Draco biraz geri çekildi. "Böyle konuşma, Harry."

"NEDEN OLMASIN?" Harry kendini biraz histerik hissederek kaçırıldı. "Neden olmasın ki?"

Ayağa fırladı ve çılgınca volta atmaya başladı. "Beni almasına izin *vermeyeceğim*, Draco! Benden çok şey aldı ama *beni* alamayacak. Ve ben de savaşımadan yenilmeyeceğim!"

"Bunu asla önermedim."

"O zaman ne yapmamı önerirsin? Eğer uzman sensen, söyle bana ne yapmalıyım?"

"Harry, dinle, kendini çılgına çeviriyorsun!" "ÇOK GEÇ! Ha!

Çok geç. Her zaman *çok geçti!*"

"Üç günümüz var," dedi Draco, sesi mantıklı olmaya çalışan duygularla karışmıştı. "Üç gün içinde çok şey olabilir!"

"Ne gibi?" Harry karanlık bir sesle ısırdı.

Draco konuşurken kolunun manşetini parmaklarının arasında çevirmeye başlamış, gerginliğini belli ediyordu. Draco'nun gergin olması Harry'nin umurunda bile değildi. "Şey," diye başladı Draco, "eve gidebiliriz ve Snape senin için bir şeyler hazırlamış olabilir -"

"*Tabii* eve varabilirsek, Draco! Ve sen zaten karşı lanet söyledin, yani Snape'in Var. Hiçbir şey yok."

"Snape Britanya'daki en iyi İksir Ustasıdır! Eğer biri -"

"Snape benden babamdan nefret ettiği kadar nefret ediyor ve bana yardım edebilecek olsa bile, muhtemelen edemiyormuş gibi yapmaktan memnun olacaktır!" Harry gözlerini kapadı ve yumruklarını sıktı. Duygularının sıcak ve hararetli bir seviyeye yükseldiğini hissedebiliyordu ama kontrol altında tutmak için mücadele etti. Harry'yi en çok etkileyecek kişi muhtemelen Harry'nin yaşaması ya da ölmesi kişisel olarak umurunda değildi. *Snape için ne kadar uygun ve benim için ne kadar iğrenç bir ironi. Yine tek başımayım. Her zaman tek başımayım.* İç monologu Draco'nun sesiyle kesildi.

"Belki bir şey Kim-Olduğunu-Bilirsin'i durdurur, Harry. O belki -"

Harry neredeyse içinde bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. Ayağını kaldırdı ve küçük bir çiçeğin üzerine ağır bir *gümbürtüyle* indirdi. "*Voldemort*'u durdurabilecek tek kişi benim, ya da bana öyle söylüyorlar. Ne var biliyor musun? Bir şey bilmek ister misin? Ondan kaçmak yerine onunla savaşmalıyım! Ha! Belki onu kendim durdurabilirim! İşte bu kadar! Kalesine gizlice gireceğiz ve onu bir yastıkla boğacağım! Ya da belki onu bilek güreşi maçına davet edebilirim! Üçte iki,

kazanan hepsini alır. Evet, işe yarayacağı kesin! Çünkü onu durdurmak çok kolay olacak!"

"İşte bu tam da bir Gryffindor'un söylemesini bekleyeceğim türden aptalca bir şey!" Draco sözel olarak taşkınlık yapmamaya çalışarak ısırdı. "Sanırım seni aptalca bir numarayı denerken hayal edebiliyorum! Hadi ama Harry! Mantıklı ol!"

Harry soğukkanlılıkla durdu. "'Makul' mü istiyorsun? İyi o zaman." Hiç tereddüt etmeden boynuna uzandı ve Mislocator'ı kordonundan tutup gömleğinden çıkardı. "Belki de beni almasına izin vermeliyim," diye fısıldadı sertçe. "Mislocator'ı sana geri vereyim ve kaçmanı söyleyeyim. Sonra onunla savaşıbilirim. Kazanabilirim. Önce ben onu öldürürsem o beni öldüremez." Tekrar volta atmaya başladı.

Draco'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, demek istediğim bu değildi! | -"

"Neden olmasın?" Harry'nin sesi neredeyse ölümcül bir sakinlikteydi. "Onu öldürebilirim. Kazanabilirim. Daha önce de kazanmıştım."

"Harry, dinle -"

"Hayır! Sen dinle! Ya o ya da ben olmalıydım, değil mi? Her zaman ben olmalıyım. Hiç ara veremiyorum. Belki ölürsem, dinlenmek için bir şansım olur. Heh. Uzun zaman önce olmalıydı. Kahretsin, son on beş yılın hepsi ödünç alınmış zamanlardı, neden ? *NEDEN OLMASIN?* Bir patlama ile gideceğim! Çok eğlenceli olacak!"

"!"

Harry Draco'ya ters ters bakacak kadar durakladı. "Hayır, Draco, ben gayet akli başında konuşuyorum; etrafımdaki her şey deliriyor. Ama bu yeni bir şey değil. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım, değil mi? Her yıl farklı bir ölüme yakın deneyim. Bu sadece hayatımın macerasındaki bir sonraki kalp durdurucu bölüm."

"Bir dakika durup -"

"Anlamıyor musun? On bir yaşımdan beri her yıl neredeyse ölüyordum Draco! Ve şimdi yine oluyor! İlk yılımda Voldemort'un ta kendisiydi. Ve ikinci yılımda, basilisk ile kılıç dövüşü. Üçüncü yıl, Ruh Emiciler'di. Ruhunuzun neredeyse emilmesi gibisi yok, değil mi?"

"Harry -"

"Oh, ve bu daha da iyi... dördüncü yıl, Voldemort'la düello yaptım. Gerçek bir düello! *Avada Kedavra*'yı kullandı! Beni öldürmemesinin tek nedeni kardeş asalara sahip olmamızdı! Ama onun Cedric'i öldürmesini izledim. Evet, harikaydı. Ve beşinci yıl... Bakanlıkta... o ve Ölüm Yiyenler..."

Bir meşe ağacının önünde durdu, yumruğunu çekiç gibi kaldırdı ve gövdesine vurdu. "Her seferinde *önlenebilirdi*, ama her seferinde biri bana yalan söylemek zorunda kaldı!" Ağaca tekrar vurdu ve ağaç irkilmeyince öfkeyle hırladı. "İnsanlar beni korumaya çalıştıklarını söylüyorlar ve sonunda neredeyse beni öldürüyorlar! Belki bu sefer olur!"

Harry dönüp tekrar volta atmaya başladı, ama oturan arkadaşının yanından geçerken Draco gömleğinin kenarından onu durdurdu ve kendi etrafında döndürdü. "OTUR!"

Draco'nun direkt emriyle hazırlıksız yakalanan Harry, sanki biri onu kapatmış gibi hissetti. Bacaklarının altına çökmesine izin verdi ve beceriksizce yere yığıldı. "Ee...?"

Draco ona sert bir bakış fırlattı. "Seni yakalamasına izin vermeyeceğiz. Ve sen de kendini öldürmeyeceksin... buna o Mislocator'ı çıkarmak gibi intihara meyilli davranışlar da dahil. Ve *o şeyi geri tak!*"

Harry el yordamıyla itaat etti ve garip cihazı hızla gömleğinin içine soktu.

Draco onaylarcasına başını salladı. "Bu çok daha iyi." Yüz ifadesi sakın ve kontrollü görünüyordu ama duruşu kamburlaşmıştı,

küçük ve korkmuş.

Harry'nin Draco'nun yüz ifadesinin sadece bir maske olduğunu anlaması sadece bir anını aldı; duruşu gerçeği yalanlıyordu. Harry içinde kendi duygularının yeniden değiştiğini hissedebiliyordu; bu kez duyguları çılgınca bir dehşetten soğuk bir korkuya dönüşmüştü. Midesi bulandı. "Ama... daha iyi değil, değil mi?"

Draco'nun maskesi bir an için düştü ama hemen eski getirdi. "Olacak. Her şey yoluna girecek."

Harry başını salladı, Draco'nun güvence vermeye çalışmasıyla kendi belirsizliğini uzlaştırmaya çalışıyordu. Sonunda en uğursuz endişesi kelimelere dökülmeye başladı. "Draco... ya geri dönemezsek?"

"Yapacağız."

"YA ?" Harry iki eline birer avuç ot aldı ve onları köklerinden kopardı. "Herhangi bir planımız var mı? Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Draco'ya baktı, varlığının her zerresiyle Draco'nun bir cevabı olmasını umuyordu. Herhangi bir cevap.

Draco gözlerini kaçırdı ve bir an için alt dudağını çiğnedi. "Ben... bir fikrim olduğunu sanmıştım... ama bir şey değil. Bir şeyler toplamaya başladım... aradığım tüm o bitkiler... ama önemli değil. İşe yaramaz. Haklısın, . Snape Hogwarts'ta ihtiyacımız olan her şeye sahip olacak ve oraya ulaşacağımızı biliyorum."

Biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalktı - Harry bunun yorgunluğundan kaynaklandığını düşündü - ve Harry'ye ayağa kalkmasını işaret etti. "Önden buyurun," dedi elini sallayarak.

Durmadan önce olduğundan çok daha yorgun hisseden Harry ayağa kalktı, asasıyla hızla yönünü kontrol etti ve tekrar yürümeye başladı. Daha birkaç adım atmıştı ki, arkasında acı dolu bir çığlık duydu.

"OUCH!"

Harry arkasını döndüğünde Draco'nun iki büküm olmuş, bileğini tuttuğunu gördü. Bir sürü küfür mırıldanıyor ve başını sallıyordu.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey!" diye sert bir cevap geldi. "Lanet olası bir rahatsızlık, hepsi bu."

Harry kaşlarını çattı ve hâlâ ona bakmayan Draco'ya doğru yürüdü. "Ona ne yaptın?"

"Aptallık ettim, bu." Ağırlığını onun üzerinde deniyor ve bunu yaparken de yüzünü buruşturuyordu.

" *Draco...*" Harry sesine biraz tehdit katmaya çalışarak konuştu.

Draco nefesinin altından bir şeyler mırıldandı, Harry'ye göz ucuyla bir bakış attı ve tekrar başka tarafa baktı. "Bu sabah koşarken olmuş olmalı. Ben... bir çukura bastım. Sanırım burktum."

Harry kaşlarını çattı. "Ama bütün öğleden sonra onun üzerinde yürüdün."

Draco sonunda Harry'ye ters ters baktı. "Zekice bir gözlem, Galileo! Ve bütün öğleden sonra da cehennem gibi acıdı!"

"O zaman... neden şimdi?"

Draco tekrar ayak bileğine baktı. "Muhtemelen biz otururken sertleşmiştir." Doğruldu ve ağırlığını yavaşça üzerine verdi. " yok. Hareket ettiğimizde muhtemelen tekrar . Harekete geçmeliyiz. Sadece... belki de bu kadar hızlı değil zaman."

Harry huzursuzca başını salladı, ama tekrar uzaklaşmak için döndü. Bir an sonra arkasından acı dolu bir uluma ve Draco'nun yere düşme sesi geldi. Harry döndüğünde Draco'yu yerde yatarken buldu.

yan, yarı . İki eliyle bileğini tutuyor, yüksek sesle küfrederken gözlerini sıkıca kapatıyordu.

Harry bir anda onun yanındaydı. "İyi olduğunu söylediğini sanıyordum!" "Yani yalan söyledim!" Draco hırladı.

Harry, Draco'nun ayakkabısına uzanırken, "Ver bakayım," dedi, ama Draco geri çekildi.

"Dokunma ona! Aaaah, siktir siktir siktir!" Dişlerini , başını birkaç kez salladı ve yavaş, zor bir nefes aldı. "Sanırım bir yerimi yırttım."

Harry'nin yüzü düştü. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum!"

Draco itiraz edemedi Harry Draco'nun bileğine uzandı. Draco dönerek onun uzanamayacağı bir yere gitti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sanırım sana yardım ediyorum!" Harry ona ters ters baktı. "Ama emin değilim - bunu bilecek kadar sürecin içine girmedim!"

"Dokunma dedim! Acıtıyor."

Harry kararını vermeden önce sadece bir an tereddüt etti, çenesini dikleştirdi ve Draco'ya en iyi bakışını attı. "Çok kötü."

Draco'nun itirazlarına rağmen hızla ve dikkatle Draco'nun ayakkabısını çözdü ve ayağından çıkardı. Ancak bunu yaparken eli Draco'nun ayak bileğine değdi. Bunu hissedince şok içinde elini geri çekti. *O kadar* kötü şişmiş olamazdı, değil mi? Harry sonunda çorabı geri çektiğinde neredeyse çekmemiş olmayı dileyecekti. Draco'nun bileği normal boyutunun en az iki katına ulaşmış gibiydi ve mavi ile morun mide bulandırıcı tonlarıyla derin bir renge bürünmüştü.

Harry kendi kendine, "Ah, Tanrım," dedi.

"Kim?" diye sordu Draco'nun sesi.

Harry sadece başını salladı ve rahatsız edici esrara bakmaya devam etti. "Fark etmez," dedi dalgın dalgın. "Şu anda onun bile bize yardım edebileceğini sanmıyorum."

"Neye ?" Draco biraz zorlanarak . Ayak bileğini görünce gözleri büyüdü ve tekrar geriye doğru yuvarlandı. "Sanırım hasta olacağım."

"Lütfen yapma," dedi Harry elini hafifçe şişliğin en kötü yerinde gezdirip hasar olup olmadığını kontrol ederken. Bir doktor ya da sağlık büyücüsü olmayabilirdi ama Draco'nun bileğinin berbat durumda olduğu çok açıktı. "Ayak bilekleri için hangi iyileştirme tılsımlarını biliyorsun? Ya da burkulmalar için? Ya da bu her neyse?"

Draco sinirli bir inilti çıkardı. "O kadar spesifik bir şey yok. Sana bildiklerimi anlattığımda dinlemiyor muydun? Çürükler, sıyrıklar ve diğer küçük yaralanmalar için bir şeyler. İlk yardım. Oh, ve ikinci yılımda baş ağrılarını iyileştirmek için harika bir tılsım öğrendim... Sen etraftayken bunlardan çok oluyor gibiydi."

"Biliyor musun, şu anda kendini bana sevdirmek için pek bir şey yapmıyorsun," dedi Harry kesin bir ifadeyle. "Özellikle de ben sana yardım etmeye *çalışırken*."

Draco Harry'ye doğrudan bakabilmek için dirseklerinin üzerinde yarı yarıya doğruldu. "Şey, özür dilerim! Bacağımda bir ağrı olması beni pek de cana yakın bir ruh haline sokmuyor!"

Harry bakışları karşıladı ve tehditkâr bir tavırla öne doğru eğildi. "Üç günlük ömrümün kalması da beni pek heyecanlandırmıyor, unuttuysan söyleyeyim!"

Draco ağzını açtı, sanki bir cevap verecekmiş gibi görünüyordu, ama aynı hızla ağzını kapattı. Öfkeyle kısa bir nefes aldı ve kukuletalı gözlerle Harry'ye baktı. Neredeyse somurtkan görünüyordu. "Tamam, tamam. İkimiz de sinirliyiz ve ikimizin de bunun için haklı sebepleri var. Ama dediğim gibi,

Hayır, bunun için özel bir tılsım bilmiyorum. Sadece temel iyileştirme büyülerini ve ilk yardım. Ben Mediwizard değilim."

Bir an durakladı ve ifadesi değişti. Neredeyse utangaç görünüyordu. "Aslında... Düşünüyordum da... belki... birkaç gün önce yaptığın şu iyileştirme şeyini deneyebilirsin. Bilirsin... ellerimde kullandığın."

Bu Harry'yi hazırlıksız yakaladı. Bunu hiç düşünmemişti bile. Bir anda düşünceleri kilometrelerce uzağa, nehir kıyısındaki çadırlarına geri döndü. Sadece birkaç gün önceydi, ama her nasılsa şu anda bulundukları yerden o kadar uzaktı ki, anlaşılmaz görünüyordu. Ellerinin büyüünün sıcak karıncalanması bile gerçek bir anıdan çok bir halüsinasyon gibi görünüyordu. Bunu nasıl yaptığından bile emin değildi; sadece o anda doğru *hissetmişti*. Şimdi ise bunu başarabilmesinin hiçbir yolu yokmuş gibi görünüyordu. Ama Draco ona bakıyordu, yüzünde metanet, gözlerinde yalvaran bir ifade vardı.

"Ben... bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi Harry kararsızca.

"Tabii ki yapabilirsin," dedi Draco, Harry kadar kendini de ikna çalışıyormuş gibi bir sesle. "Bir keresinde hiç denemeden yapmıştın, hatırladın mı? Sadece Harry Potter asasıız büyüü kolaymış gibi gösterebilirdi."

Tam adının kullanılması yüzüne inen bir tokat gibiydi. Bağlamı daha da çileden çıkarıcıydı. Harry Draco'dan uzaklaşarak oturdu, yanaklarının ve kulaklarının öfkeyle yanmaya başladığını hissediyordu. "Şimdi orada dur bakalım! İnsanların benim bir sürü özel yeteneğim olduğu fikrine nereden kapıldığını bilmiyorum, çünkü yok! Benden mucizeler yaratmamı bekliyorlar çünkü ben Harry-bloody-save-the-world-Potter'ım. İsmim bana herhangi bir ayrıcalık sağlamıyor, tabii Voldemort'la isim benzerliğimi bir ayrıcalık saymazsanız! Merak ediyorsan söyleyeyim, onun adı Tom! Ve ben senin ellerini iyileştirmiş olabilirim ama sen benim tüm vücudumu iyileştirdin. Peki sen neden yapamıyorsun?"

Draco Harry'ye baktı, dudakları düşünceli bir şekilde birbirine yapışmıştı, gözleri biraz cam gibiydi. Bir şekilde daha küçük görünüyordu. Bir an öylece oturduktan sonra yere bakıp asasını çıkardı. Bulunduğu garip açıdan, yaranın merkezine birkaç basit iyileştirme büyü yöneltti. Derin morluk biraz soldu ve şişlik azaldı ama geçmedi. Draco tılsımları tekrarladı ama çabaları daha fazla ilerleme kaydetmiş gibi görünmüyordu.

Harry kıpırdandı, patlamasından duyduğu suçlulukla sabırsızlığı arasında sıkışıp kalmıştı. "Şu اساسız iyileştirme olayını neden kendin tekrar denemiyorsun?" diye tekrar sordu, bu sefer daha makul görünmeye çalışarak.

Bir an için Draco kendi bileğiyle uğraşırken Harry'ye aldırış etmemeye devam etti. Birkaç başarısız tılsımdan sonra nihayet başını kaldırıp baktı. Harry ancak o zaman yaralanmanın Draco üzerindeki etkisini fark etti. Normalde solgun olan ten rengi biraz değişmişti ve alnında Harry'nin az önceki eforla ilgisi olmadığından şüphelendiği bir ter tabakası vardı. Draco'nun elindeki asa titriyordu.

Suçluluk duygusu midesini kemirmeye başladığında Harry dilini ısırdı. Belki de bu kadar duygusuz olmamalıydı. "İyi misin?"

Draco soruyu duymazdan geldi. "Asasız büyü hakkında bir şey biliyor musun, Potter?" Sesi incedi. "Eee? Sen biliyor musun?"

Harry bunu itiraf etmekten son derece utandı ama tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Draco hafifçe başını sallayarak bunu onayladı ve devam etti. "Çok fazla enerji ve genellikle güçlü bir duygu gerektirir. Panik, öfke, tutku, hiddet... tüm bu tür şeyler. Bunun yapıldığını gördüğüm çoğu zaman, kasıtsızdı ve çok fazla cam kırılmasıyla sonuçlandı. Şu anda yorgunum ve itiraf etmekten nefret etsem de belki biraz üzgünüm. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım yapamayacağım... bu yüzden sana sordum."

"BEN... BEN..." Harry ne söyleyeceğinden emin olamadan Draco'ya baktı. Acı Draco'nun sesinden duyuluyor, omuzlarındaki gerginlik çizgilerinden anlaşılıyordu. "Denerim."

Draco zorlukla seçilebilen bir baş sallaması yaptı. "Tek istediğim bu. Çünkü ister inan ister inanma, ben de en az senin kadar geri dönmek istiyorum ve bu sadece ikimizi de oyalayacak... yani... eğer beklemeye değeceksem."

Harry'nin ağzı öfkeyle açık kaldı. "Sen... bu... bu hiç adil değil!"

Draco hızla gözlerini kaçırdı, yüzü sabırsızlık ve utançla karışık bir ifadeyle sabitlenmişti. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Öyle demek istememiştim."

Harry tedirgin bir şekilde içini çekip Draco'bileğine daha kolay erişebilmek için pozisyonunu değiştirdi, ama henüz ellerini uzatmadı. Uzun bir süre oturup Draco'nun yüzünü inceledi.

Draco'nun kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Ne?"

Harry başını kendi kendine salladı. Evet, ne pahasına olursa olsun eve dönmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı, ama Draco'yu geride bırakmayı asla düşünmezdi. Böyle bir şey aklının bile geçmezdi, ama şimdi bu fikir aklına düştüğüne göre, Harry kendini bu fikre karşı çıkarken buldu.

Elbette, Draco onu bu belaya bulaştırmıştı, ama bu beladan birlikte kurtulacaklardı, değil mi? Ayrıca, Draco'yu geride bırakırsa, Voldemort onu kesinlikle yakalayacaktı ve Harry bunu kimseye, hele Draco'ya yapmayı hayal bile edemezdi. Tek çözüm ikisinin de geri dönmesiydi. Her nasılsa, bunun başka bir şekilde bitmesi fikri neredeyse fiziksel olarak acı vericiydi. Şu anda düşünmek için fazlaydı. Harry düşüncelerini toparlamak için birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra dikkatini yeniden Draco'nun bileğine verdi. "Hiçbir şey önemli," dedi kayıtsızca. Draco

hiçbir şey söylemedi.

Kendini biraz aptal gibi hisseden Harry ellerini ayak bileğinin üzerine koydu, avuç içleri morarmanın en kötü olduğu yere doğru bakıyordu. Hiçbir şey olmadı, bir tür çaba göstermeden bir şey olmasını beklemiyordu zaten. Yavaş bir nefes aldı ve avuçlarının altında garip bir ışığın parlamaya başladığını hayal etti, onu var etmeye çalıştı, ama görünmedi. Ellerin altındaki büyüün karıncalanma hissini, yumuşak parıltıyı hatırlamaya çalıştı ama tam olarak kavrayamadı. Tekrar denedi.
Hala bir şey yok.

Şimdi paniklemeye başlamıştı. Şüphesiz bunu yapması gerekiyordu ve eve gitmeleri gerekiyordu ama nedense o gece nehir kenarında yaptıklarıyla şimdi yapmaya çalıştığı şey arasında zihinsel bir bağlantı kuramıyordu. Elleri sadece , garip büyüü kanallar değildi ve o bir şifacı değildi. Ve *ne* yaptığını hayal meyal hatırlasa bile, bunu nasıl yaptığını kesinlikle hatırlayamıyordu. Son bir umutsuz itiş gücüyle büyüü ellerinden geçirmeye çalıştı.

"OUCH!" Draco bileğini . "Bu da neydi böyle?"

Harry sanki ilk kez görüyormuş gibi ellerinin yukarı kalkmış avuçlarına baktı. "Hiçbir fikrim yok." Kendini aptal yerine şimdi aptal gibi hissediyordu. Arkadaşının yüzündeki ifadeyi görmek istemeyerek tekrar Draco'ya baktı.

Draco kızgın görünmüyordu ama memnun da görünmüyordu. Eğildi ve alnını parmak boğumlarına dayadı. "Senin suçun değil."

"Peki bu kimin suçu?" Harry . "Bunu daha önce de yaptım, sen de yaptın ve yine yapabilmeliyim! Beceriksiz ya da başka bir şey olmalıyım. Neden işe yaramadığını bilmiyorum!"

Draco gevşekçe kıvrılmış elinin üzerinden yukarı baktı. "Bunu yapamadın çünkü doğru şeye odaklanmamıştın."

"Öyleydim!" Harry itiraz etti. "Seni iyileştirmeye odaklanmıştım! Yapmak zorundayım, çünkü eve dönmek zorundayız, çünkü dönmezsek ben öleceğim, sen de

yakalanabilirdi ve bunun olmasına izin veremezdim!"

Draco'nun dudaklarının kenarları melankolik bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sözümü geri alıyorum."

Harry tekrar tartışmak için ağzını açtığında Draco'nun sözlerinin ne anlama anladı. "Ah."

"Bu senin hatan değil, Harry."

Harry başını hızla salladı. "Yine de tamir edebilirim! Bana biraz zaman verin, tekrar deneyeceğim." Ellerini birbirine sürttü, avuçlarının arasında büyü'nün çıtırtısını hissedebildiğini hayal etti. orada ter ve sinirden başka bir şey olmadığını biliyordu. Tekrar Draco'nun bileğine uzanmaya başladı ama Draco onun ellerini yakaladı.

"Bu işe yaramayacak, Harry."

"Evet, olacak." *Bu çok aptalca! Draco gerçekten de pes etmemi bekleyemez, değil mi?* Ellerini Draco'nun kavrayışından çekmeye çalıştı, ama Draco onu çok sıkı bir şekilde kavramaya devam ediyordu. "Draco, tekrar denememe izin vermelisin."

"Bu işe yaramayacak."

"Bunu zaten söyledin! Ve ben sana inanmayı reddediyorum." "İnatçısın." Bir parça eğlence vardı.

"Bu iyi bir Aslan özelliği," diye hırladı Harry.

"Aslında hayır, bu daha çok Boğa burcu," dedi Draco abartılı bir dalgınlıkla. "Her zaman senin tam bir bok olduğunu duymuştum. Kehanet." "Her

neyse."

Draco yine gergin bir gülümsemeye karşılık verdi. Neredeyse hasta olmak üzereymiş gibi. "Bunun işe yaramayacağını biliyorsun, Harry. Bazıları

bazı şeyleri kabullenmek zorundasınız." Harry'den çok kendisiyle konuşuyor gibiydi.

"Peki ne yapmam gerekiyor? Vaz mı geçeyim?" Draco başka bir şey söyleyemeden Harry ayağa fırladı. "Bana elini ver."

"Ne? Neden?"

"Tartışacak zaman yok! Gel hadi!" Harry elini uzattı ve Draco elini tutar tutmaz Harry onu sertçe ayağa kaldırdı. Draco küçük bir şaşkınlık çığılığı attı ve Harry kollarından birini onun omuzlarına dolamadan önce bir saniyeliğine tek ayağının üzerinde dengesizce sallanmaya başladı.

Draco ona tamamen inanmaz bir bakış fırlattı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapmıyorum. seni yol boyunca taşıyım." "Potter, sen delisin!"

"Oh iyi, fark ettin!" "Bu işe yaramayacak."

"Sanırım bir yankı duyuyorum. Ayrıca, bunu kabul etmeyeceğimi zaten söylemiştim. Ne zaman bu kadar kadenci oldun? Daha denemeden pes etmeye mi çalışıyorsun?"

Harry, Draco'nun yanında sertleştiğini hissedebiliyordu. "Tek seçeneğin bu emin misin?"

Harry düşünceli düşünceli başını eğdi. "Şey, seni her zaman sersemletebilir, Hogwarts'a havaya uçurabilir ve vardığımızda seni bayıltabilirim."

Draco'nun ifadesi karardı. ".."

"Bu teoriyi test etmek istemiyorsanız, ağırlığınızı bana verin ve yola koyulalım derim."

Draco bir an için bunu düşünmüş gibiydi. "Biliyor musun, muhtemelen söylememe gerek yok ama çok garip bir deya vu hissine kapıldım, tek fark bu sefer..."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap verdi Harry. Kaçtıkları akşamki puslu anılarını hatırladı. Yumuşakça iç çekti. "Hadi gel. Gidelim."

.&.

Bir saat sonra Harry nefes nefese kalmış, aşırı terlemişti ve kendini çok kötü bir Jelly-Legs uğursuzluğunun kurbanı gibi hissediyordu. Söyleyebildiği kadarıyla Draco'nun durumu da pek iyi değildi. Ve daha da kötüsü, durduklarında tırmandıkları tepenin zirvesini ancak .

"Potter, böyle edemeyiz," diye homurdandı Draco onun yanında.

"Şimdi... durmayacağız."

"Potter - Harry, bu işe yaramıyor."

"Senin kurnaz Slytherin beynin... daha iyi bir... fikirle geldiğinde... bana haber ver!"

Harry bir ayağını diğerinin önüne atıp Draco'yu sürüklemeye devam ederken yana bakmayı reddetti. Draco'nun hantal adımları belinde kötü bir ağrıya neden oluyordu ve Harry birkaç kez Draco'ya ağırlık azaltma büyüsü yapmak istemiş, ama daha fazla tartışmaya neden olmak istememişti. Ginny Weasley bir keresinde ona bir kıza kilo aldırma büyüsü yapmanın çok büyük bir hakaret sayıldığını söylemişti ve bilinmeyen bir nedenle Harry aynı şeyin Draco için de geçerli olabileceğini hissetti. Yine de Draco ona yaklaşımının işe yaramadığını söylemeye devam ederse, iyi bir *Silencio* iyi bir fikir olabilirdi.

"Harry, bunu daha ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun?"

"Yeter ... Yapmak

zorundayım!" "Harry."

"NE?"

"Dur."

Durma fikri bile Harry'ye fazladan bir enerji verdi. "HAYIR!"

" *Harry*. " Draco ayaklarını yere vurdu, bunu yaparken yüzünü buruşturdu ve Harry'yi durdurdu. "Durup mantığını dinlemen gerek."

Harry dönüp Draco'ya baktı, nefes nefese kalmış gibi görünse de yüzü aslında solgundu, kızarmamıştı. Aslında nefesi kesikti, yüzü gerilmişti ve Harry'ye bakıyor olsa da gözleri bir şekilde gibiydi. Harry'yi gerçekten bağırmaktan alıkoyan tek şey onun görünüşüydü.

"Sebeup mi? *Neden* mi? Seni geride bırakmak kesinlikle makul! Daha iyi bir plan yapabilir misiniz?"

Draco dudaklarını büktü. "Deneyebilirim." Acı dolu bir homurtuyla kendini yere bıraktı ve çorabını dikkatle yuvarlamaya başladı. "Harry, bu şekilde koşmak ne kadar hızlı gidersek gidelim bizi zamanında geri getirmeyebilir. I... Bence başka seçeneklere bakmalıyız."

Harry tereddüt etti, bir saniyeyi daha boşa harcama fikri hâlâ içini rahatlatmıyordu, ama Draco'nun bileğinin iyileştirme büyüsünden önceki halinden daha kötü olduğunu görünce belki de biraz ara vermeleri gerektiğini kabul etti. Üstelik o da çok yorulmuştu. Draco'nun yanına uzandı.

"Seçenekler... ne gibi?" Harry sinirli sinirli sordu. "Daha önce düşünmediğimiz ne yapabiliriz ki?"

"Düşünüyordum da... şimdiye kadar Hogwarts'a Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in kalesinden daha yakın olmalıydık. Belki içimizden biri

Dumbledore o kişiıyi Kim-Olduğunu-Bilirsin-Kim'den önce bulur. Kesin bir şey değil, ama hiç şansı olmamasından iyidir. Ve sonra o kişi Dumbledore'u diğerine götürebilir."

Harry gözlerini Draco'ya dikti. Her nasılsa Draco'nun bu riski Harry'nin almasını önermediğini *hissedebiliyordu*. "Bütün bu 'tek kişi' meselesi de ne? Çünkü bundan hoşlandığımdan pek emin değilim."

Draco konuşurken ellerini birbirine vurmaya başladı. "Ben... bu böyle, Harry. Çok hızlı hareket edemiyorum. Bu yüzden şansımı deneyeceğim. Eğer Dumbledore beni bulursa, onu sana ynlendirebilirim. Ve eğer Kim Olduğunu Bilirsin beni önce bulursa... en azından seni daha fazla tutmamış olurum."

şimdiye kadar Draco'nun gözleri gerilmiş, kızarmış ve nem topluyor gibiydi. Boğazını temizlemek istiyormuş gibi yaparak gözlerini hızla başka tarafa çevirdi.

Harry bunu duyduğuna inanamıyordu. Draco kaışlarında risk almıştı, ama bu... bu bir farenin yılanın önüne çıkıp yılan saldırmadan önce bir şeyin onu kurtarmasını umması gibiydi. "Delirdin mi sen? Bu kesinlikle bir seçenek *değil*! Eğer Voldemort seni yakalarsa... yaralanırsın! Karşılık bile . Bunu yapmana izin vermeyeceğim!"

Draco'nun kafası yeniden döndü. Gözleri şimdi kuruydu ama fark edilir derecede kızarmıştı. "Biraz mantıklı ol, Potter! Eğer Hogwarts'a geri dnemezsen, muhtemelen olacağını biliyorsun!" Bir an için gözlerini kapadı, açtığında biraz daha toparlanmış görünüyordu. "Harry, sabahtan beri bunu düşünüyorum, hatta bileğim sakatlandığından beri daha da çok düşünüyorum. Aklıma başka bir seçenek gelmiyor. Ya sen?"

Harry bunu duyduğuna inanamıyordu. Boğazında oluşan yumruyu bastırmak yutkunduydu. "Hogwarts'ta tanıdığım, kendine hizmet eden Slytherin'e ne oldu?"

Draco omuz silkti. Bu hareket zorlama görünüyordu. "Onu Kim-Olduğunu-Bilirsin'in zindanında bıraktım." Başını eğdi. "Sakın bana onu özlediğini söyleme.

onu."

"Burada olsaydı, intihar planları yapıyor olmazdı!" Zaten yorgun

görünmesine rağmen, içinde başka bir şey
Draco'nun duruşu sönmüş gibiydi. "Seni bu işe ben bulaştırdım ve
seni kurtaracağıma yemin ettim. Beni bu yemini bozmak zorunda
bırakma."

Bu Harry'yi hazırlıksız yakalamıştı. Draco'nun ciddi olduğunu
biliyordu, ama verdiği sözün bu kadar ciddi olduğunu fark etmemişti.
"Bir... bir yemin mi?"

Draco'nun ağzının kenarı seğirdi. "Kaçtığımız gece... sen çoktan
uykuya dalmıştın. Ya da sızmıştın. Hangisi olduğundan emin değildim.
O gece hava çok soğuktu ve hipotermiye giriyordun - sanırım hafif bir
şok geçiriyor olabilirdin. Her neyse, ben... Seni sıcak tutmaya
çalışıyordum ve bunu yaparken bir yemin ettim. Seni Hogwarts'a canlı
ve iyi bir şekilde geri götüreceğime. "Ne pahasına olursa . Söylediğim
buydu. Ve bunda ciddiydim."

Harry buna ne diyeceğini bilemedi. Yavaşça başını sallamaya başladı,
tutarlı bir düşünce bulmaya çalışıyordu. "Hayır... Draco, yapamazsın.
Bu şekilde olmaz. Benim yüzümden çok fazla insan öldü ve bunun
sana da olmasına izin vermeyeceğim."

"Harry, beni zorlamıyorsun." Draco'nun sesi garip bir şekilde sakindi.
"Bu benim seçimim."

Draco'nun ses tonunda rahatsız edici bir aciliyetten söz eden bir şey
vardı. Harry başını kaldırdı. "Bunu *hemen şimdi* mi yapmak
istiyorsun?" Draco hemen cevap vermeyince Harry bir öfke parlaması
hissetti. "*Yapacaksın*, değil mi!"

Bir anda Draco'nun önündeydi, sanki onu yerinde tutmak ya da ona
vurmak istiyormuş gibi gömleğinin önünden kavradı. Olabildiğince
heybetli bir şekilde öne doğru eğildi ve Draco'yu kasıtlı olarak
dengesini bozacak şekilde geriye doğru devirdi. "Bunu yapmayacaksın!
Sana izin vermeyeceğim! Dumbledore bana Sirius'un Bakanlığa gitmek
için kendi seçimini yaptığını ve öldüğünü söyledi.

Ama ben olmasaydım asla gitmezdi! Ve senin de bunu yapmana izin vermeyeceğim! Anlamıyor musun? Vicdanımda başka bir ölümle yaşayamam!"

Draco, Harry'nin ellerinin altında çok küçük görünüyordu ve sesi sessiz ama kararlıydı. "Ve eğer Sen-Bilirsin - eğer Voldemort kazanırsa... daha kaç kişi ölecek? Senden başlayarak mı? Muhtemelen listede bir sonraki ben olurum zaten."

Draco'nun cevabındaki mantıkla irkilen Harry tutuşunu gevşetip Draco'nun tekrar düzgünce oturmasına izin verdi. Draco başını sallayarak onayladı, sonra konuşmanın konusunu hatırlar gibi oldu ve ürperdi. "V-Voldemort'la özel bir görüşme yaptım... Onun biri olduğunu gördüm. Fark etmediysen söyleyeyim, bu yüzden ayrıldım! Mükemmel piyonları olmadıkları sürece destekçilerini de düşmanları kadar seve seve öldürüyor. Safkanlık meselesinin ötesine geçti. Onun tarafında olduğum için, eğer kazanırsa. her şeye sahip olacağımı düşünürdüm. Rahat, güçlü, zengin, üstünlüğümle tanınan biri olurum... ve başkalarına ne olacağı umurumda olmazdı. Beni etkilemezdi. Şimdi o çizginin diğer tarafındayım ve ne kadar istesem de artık bunu görmezden gelemem!"

"Draco -"

"Dinle, Dumbledore'dan ya da onun iyiliklerinden hoşlanmıyor olabilirim ve hâlâ Muggle doğumlu bir Mu'yu kucaklamaya hazır değilim, ama..." Durdu ve derin bir nefes aldı. "... eğer senin gibilerse, Vol-Voldemort'tan çok daha iyidirler."

Draco'nun gözleri Harry'ninkilerle buluştu, sanki sadece iradesiyle Harry'yi samimiyetini hissetmeye zorlayabilirmiş gibi. "Hücrenin kilidini açtığım anda hayatımı kaybettim. Şu anda sahip olduğum her şey... bunların hepsi fazladan. Senin zamanın tükeniyor olabilir, ama ben zaten ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorum, Harry. Ve eğer ölürsem, çabalarım başarısız olsa bile bunun bir anlamı olsun istiyorum."

"Hayır..."

Draco tanıdık, hüzünlü bir gülümsemeye baktı ve Harry birden o öğleden sonra bu ifadeyi kaç kere gördüğünü fark etti. "Bu son birkaç günü hiçbir şeye değişmezdim. Sadece bunu bilmeni istedim."

Harry, Draco'nun sözlerinde bir 'elveda' sezdi. Sesi kalın bir hırıltıyla çıkarken bile başını salladı. "Hayır. Şimdi olmaz."

"Beklemenin bize bir yararı olmaz, Harry. Bunu biliyorsun."

"Hayır! Bir şeyler düşüneceğiz! Sadece mantıklı düşünmemiz gerekiyor."

"Şu anda mantıklı olan ayağa kalkıp arkanızı dönmeniz ve yürümeye başlamanız. Koşmak daha iyi olabilir."

"Yapmayacağım!"

"Oh, yani önümüzdeki üç gün boyunca burada oturup zamanın dolmasını mı bekleyeceksiniz?"

"Ben de bunu yapmak zorunda olduğumuzu hiç söylemedim! Ama başka bir yolu olmalı. Görünmez olamayacağınıza emin misiniz?"

Draco duruşundaki stres çizgilerine rağmen hafifçe güldü. "Bunu daha önce konuşmamış mıydık Harry? İlk denediğimde olan yarma olayını? Tekrar denemeyi reddettim. Yapamadım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bu fikir ödümü koparıyor. Aksi takdirde, yine de deneyebilirdim. Hogwarts'ta biraz... iyileştirici eğitim alacaktım."

Harry gülümsemeye zorlamaya çalıştı. "Geride bıraktığın ne olduğunu bana hiç söylemedin, biliyorsun."

"Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak."

Gülümsemesi anında kayboldu ve Harry elini yere vurdu. "Düşünmeye çalışıyorum!" Omzunun üzerinden geriye baktı. "Sanırım bu tepenin dibinde bir dere var. Eğer oraya ulaşabilirsek

aşğıda, ayak bileğinizi nehirde ıslatabilmelisiniz. Su, ağrı ve şişliğe yardımcı olacak kadar soğuk olmalı. Ve sanırım biraz ileride bir göl gördüm."

"Oyalıyorsun."

"Evet, öyleyim." Ayağa kalktı ve elini tekrar Draco'ya uzattı. "Ve sen de onunla birlikte gideceksin."

Draco Harry'nin elini tutarken itiraz etmedi, ama durumdan pek memnun görünmüyordu.

.&.

Draco'nun ayak parmakları akan soğuk suyun içinde yavaş yavaş uyuşmaya başlamıştı ama buna pek aldırılmıyordu, çünkü ayak bileği de uyuşmuştu. Kendini duygularını mantığından ayırmaya zorlamıştı ve duyguları da ayak parmakları gibi uyuşmuştu. Uzaktan, hissetmesine izin verirse muhtemelen aklını kaybedeceğini biliyordu ve Harry'nin de uçurumun kenarında sallanıyor gibi görüldüğünü görünce, ikisinin de paniğe kapılması iyi olmazdı. Görünüşe göre sırayla akli başında olan taraf oluyorlardı ve şimdi sıra yine Draco'daydı.

"Bir süpürgeyi dönüştüremeyeceğimize emin misin?" Harry iki kayanın arasından çıkan yalnız bir tutam otu dikkatle incelerken tekrar sordu.

"Üçüncü kez söylüyorum, hayır. İşe yarayacak bir şey değil." Draco içini çekti ve yaralanmamış ayağıyla suya tekme attı. "Süpürgelerin bu kadar pahalı olmasının bir nedeni var. Uçma tılsımları süpürge üreticilerinin karmaşık bir ticari sırrıdır. Eğer çalışan süpürgeleri dönüştürebilseydik, herkesin kendi Firebolt'u olurdu."

"Doğru, doğru," dedi Harry dalgın dalgın. Çorak, kayalık zeminden bir çakıl taşı seçip dereye attı. "Sihirli halı mı?"

"Harry..."

"Tamam, anladım." Sırt üstü yattı ve sol ayağını ritmik bir şekilde yere vurmaya başladı. "En azından sana bir dizi koltuk değneği yapabilirim. Normal yürüyüş kadar hızlı olmaz ama başarabiliriz."

"Yine de seni tutuyor olurdum. Bu riski almak istiyor musun?"

Harry bir doğruldu. "Merlin'in Sakalı, evet Draco! Almak istemediğim tek risk seni Voldemort'a ifşa etmek."

"Harry, eninde sonunda bir karar vermek zorundayız."

"Bunu biliyorum! Ve ikimizin de yaşayabileceği bir karar vermek istiyorum. Kelimenin tam anlamıyla."

"Bu tekrarlanmaya başladı."

"Seni sıkıttığım için özür dilerim!" Harry tersledi. "Belki bir şarkı ve dans gösterisi ekleyebilirim, eğer yardımı olacaksa."

Draco içini çekti ve ayağını sudan çıkardı. Daha iyi hissediyordu ama hâlâ şişti. "Demek istediğim hiçbir yere varamıyoruz. Aynı fikirleri iki kez daha tartıştık."

"Mümkün olan en intihara meyilli seçeneği seçmeye kararlı olmanın bir nedeni var mı?" Harry sertçe sordu.

Draco içten içe inledi. Harry bunu hiç kolaylaştırmıyordu ve sonunda yine de yapılması gerekecekti. Ayrıca, eğer Karanlık Lord tarafından yakalanırsa, yapabileceği başka şeyler de vardı. Malfoy soyundan kalan başka bir kalıntıyı korumak gibi. Ama o köprüyü geçme zamanı geldiğinde endişelenecekti. Şimdilik bu riski almaya hazırdı. Dışarıdan içini çekti. "Burada mantıklı olmaya çalışıyorum! Bu Gryffindor soyluluğuyla ilgili değil. Bu mümkün olan en mantıklı seçimi yapmakla ilgili ve lanet olsun Harry, bir seçim yapmak zorundayız!"

Nefesi hızlıydı ve göğsünde biraz acı hissediyordu; korku ve hayal kırıklığının onu yönlendirdiğini hissedebiliyordu. Kararını vermişti ve şimdi sadece bunu yapmaları gerekiyordu. Başka bir yolu yoktu.

"Onları tekrar listele." Harry'nin sesi soğuk ve . "Ne?"

"Sadece... beni eğlendir. Seçeneklerimizi tekrar sırala."

Draco kendi kendine başını salladı. Bu anlamsızdı. Tamamen ve tamamen anlamsız. Ama Harry için işleri kolaylaştırıcaksa, bu son teselliye razı olabilirdi. Anlamsız olsa bile.

Draco içini çekti ve yanağını gevşekçe kıvrılmış bir yumruğunun üzerine koyarak konuşurken diğer eliyle işaret etti. "Yürümeye devam edebilir ve Hogwarts'a zamanında varmayı umabiliriz. Bir yandan Snape ve Dumbledore en iyi şansımız ama öte yandan oraya zaten çok geç varabiliriz. Kendimi ifşa edebilirim -"

"Bu söz konusu bile olamaz," diye kestirip attı Harry.

Draco kaşlarını çattı ve devam etti. "Bu da beni Dumbledore'a ya da Kim-Olduğunu-Bilirsin'e götürebilir. En azından daha hızlı seyahat edebilirsin."

"Unut . ." Harry . "Kahraman çocuk."

Draco eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Oh, harika. Bu seninle çok fazla zaman geçirdiğimin kanıtı. Bulaşıcısın."

Harry alnına bir tokat atıp açık avucunun içine ağır ağır eğildi. Harry bir an kıpırdamadı ve Draco kendini dalgınca Harry'nin yüzünü kapatan elinin arkasına ve oradaki deriye kazınmış soluk yazıya bakarken buldu. Harry sonunda konuştuğunda sesi kuru ve . "Bir kez daha söyleyeceğim," dedi, bıkkınlık her sözcüğe sinmişti. "Seni geride bırakmayacağım. Risklerin ne olduğu umurumda değil. Seni bırakmayacağım."

"Neden Harry," dedi Draco tarafsızca, "umursadığını bilmiyordum."

Harry elini yüzünden çekip Draco'ya yoğun bir bakış fırlattı. "İstiyorum," dedi hiç tereddüt etmeden. Aynı hızla gözleri büyüdü ve başka tarafa baktı. "Dinle," diye mırıldandı, "iki hafta her şeyi değiştirmek için yeterli olmamalı, ama bu son iki hafta pek de normal geçmedi. Bana kalırsa sen benim arkadaşısın. Buraya kadar birlikte geldik ve seni arkamda bırakmayacağım. O yüzden lanet olası mağduru oynamayı bırak ve bunu birlikte atlatalım."

Draco yavaşça geriye doğru eğildi, buna nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Sonunda bildiği tek yolu seçti. Alaycılık. "Sen de aynısını yaptığında mağduru oynamayı bırakacağım. Lanet olsun, bulaşıcısın."

Draco bir an için Harry'nin ona sert bir söz söyleyeceğinden emin oldu, ama sonra Harry gülümsedi. Yorgun bir gülümseme idi, Harry'nin gözlerinin etrafındaki sert gerginlik çizgileriyle lekelenmişti, ama dürüsttü.

Draco tereddütle jestle karşılık verdi ve sonunda biraz rahatladı. Belki Harry'yle tartışacak bir şey yoktu, ama yine de bir karar vermeleri gerekiyordu. Çok yorgundu ve artık düşünemiyordu. Bu noktada iyi bir seçenek yoktu ve Draco sadece bekleyişin bitmesini diledi. "Harry, asil, dünyayı kurtaracak bir çözüm istediğini biliyorum, ama gerçekten, zamanımız azalıyor ve bir şeyler yapmak zorundayız. Yani eğer sen -"

"Düşünüyordum da..." Harry araya girdi. Sesi mesafeliydi ve Draco'nun omzunun üzerinden uzaklara bakıyordu. "Bir fikrin olduğunu ... lanete karşı koymak için... ya da iksir... ya da her ne haltsa. Fikrin neydi?"

Draco kaşlarını çattı. "Sadece ... Gerçekten bir fikrim yoktu. Asıl iksir için malzemeleri toplamaya başlamıştım... çoğunlukla yapacak bir şey için... aklımı her şeyden uzak tutmak için. Kaçınma. Asıl iksiri nasıl hazırlayacağımı biliyorum ama bunun bize ne yararı olacak? Snape iksir ve panzehir yapmayı biliyor.

Gerçekten yapabileceğim tek şey standart iksir talimatlarını bir tarif gibi takip etmek. Yeni bir iksir yaratamam."

Harry bir an yere baktı, sonra Draco'ya garip, sivri bir bakış attı. "Voldemort'un kullandığı bu iksir... bir iksir gibi mi çalışıyor? Zehir mi?"

Draco neredeyse otomatik bir *hayır* cevabı verecekti ama kendini durdurup düşündü. Bu kesinlikle fiziksel bir zehir değildi, vücuda saldırarak etki ederdi ama çoğu büyülü zehir böyle değildi. Bir büyücünün büyüsüne saldırırlar ve bunu kurbanı yavaş ya da hızlı bir şekilde öldürmek ya da etkisiz hale getirmek için kullanırlardı. Hatta bazen belirli zamanlarda veya olaylarda etkili olacak şekilde ayarlanırlardı. Yani, bir bakıma. "Evet, sanırım biraz zehir gibi çalışıyor."

"Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum," dedi Harry kendi kendine, yüzündeki esrarengiz ifade daha da okunmaz hale gelirken. "Draco... panzehirin temel formülü nedir? Bu özel zehir hakkında düşünme... sadece... panzehir yapmanın genel yolunu söyle."

"Şey," dedi Draco yavaşça, gözleri odaklanmamış bir halde, "basit zehirler için, zehirle başlamanız ve sonra zehirli bileşenin etkilerini tersine gerekir. Bu ya zehrin fiziksel özelliklerine ya da büyülü özelliklerine karşı koyarak ya da etkiyi nötralize etmek için karşıt bir güç kullanarak yapılabilir." Tekrar Harry'ye odaklandı. "Neden?"

Harry yanıt vermedi, ama yüzünde yavaş yavaş bir sırıtiş yayılmaya başladı.

"Snidget'ı yiyen Kneazle'a benziyorsun. Ne diyorsun Harry?"

Harry başını salladı ama sırıtmayı da bırakmadı. "Ruh Tutulması iksiri kadar karmaşık?"

"Prosedür kolay değil ama daha kötülerini de gördüm. Malzemeler, eski iksirlerin çoğu gibi oldukça basittir. Bazı değişkenlikler var -"

"Peki ya zehirli kısmı?" Harry'nin sesi her kelimedede daha heyecanlı çıkmaya başlamıştı. "Yani, zehir görevi gören belirli bir bileşen ya da bileşenlerin bir bileşimi falan varsa. Ne oldu?"

Draco düşünürken ensesini kaşdı ve iksir tarifinin açıklayıcı paragraflarını hatırladı. Demleme prosedürüne daha çok dikkat etmişti. "Şey... bu -"

Farkına varma Draco'ya iyi vurulmuş bir Bludger gibi çarptı - ani ve sert, ciğerlerini acı verici bir şekilde havasız bıraktı. Arkasına yaslanıp elleriyle kendini destekleyerek normal nefes almaya çalıştı, sersemlemiş gibiydi. "Oh, Merlin..."

"Ne?" Harry endişeyle sordu. "Bir fikrin mi var?"

Draco cevap vermek için ağzını açtı ama hiç ses . Hâlâ olasılıkların etkisindeydi.

İksirdeki bileşenlerin çoğu, tutulma sırasında asıl sihrin geçişini kolaylaştıran katalizörlerden ibaretti. Hiçbiri lanetin itici gücü olan sihri sağlamıyordu. Asıl zehir olarak kabul edilebilecek tek bir bileşen vardı. O kadar basitti ki, üçüncü sınıftaki biri bile en ufak bir yönlendirmeye bunu anlayabilirdi. Her şey apaçık ortadaydı ve Draco'nun yapması gereken tek şey bunu tersine çevirmektir.

Harry'ye baktı, onun gergin ama umutlu yüz hatlarını inceledi, sanki Draco'dan bir cevap almak için sırf coşku ve niyet yeterliymiş gibi nasıl öne eğildiğine dikkat etti. Gözleri kocaman açılmıştı ve birden çok genç göründü. Masum.

Draco vahyin zihninin gerisinde bir tutarlılığa dönüşmesine izin verirken Harry'nin yüzünü dikkatle inceledi. Uzun yüz

bir rakibin, hatta bir dūřmanın yūzūyken, bu artık řūphesiz dostun yūzūydū. Birlikte ōlūm kalım mūcadelesi verdiđi birinin. Gūvendiđi birinin yūzū. Onu ōnemseyen birinin yūzū. Harry ōyle sōylemiřti. Őok dūrūst gōrūnūyordu.

Draco Harry'nin elinin arkasına baktı, kolunun manřetinin altında bazı yazı izleri zar zor gōrūnūyordu. Evet, bu dođru olmalıydı. Harry'yi sadece Draco'yu geride bırakmaktan alıkoyan hiĉbir Gryffindor soyluluđu yoktu. Harry umursuyordu. Gerĉekten ōnemsiyordu.

Ve Draco da bir şekilde bunu ōnemsiyordu. Bundan emindi. Eğer teorisi doğruysa, yapması gereken tam olarak buydu. Tek soru şuydu... yeterince ōnemsiyor muydu?

Gōzlerini kaldırıp Harry'nin niyetli, sorgulayan bakışlarıyla

buluştu. Bu yeterli olmalıydı.

"Bir fikrim var."

.&.

Őğleden sonra geĉ saatlerde Harry yeni kamp yerlerinin etrafında endiřeyle volta atıyordu. Son bir saattir nehir boyunca yavař yavař ilerliyor, Draco'nun planı iĉin gerekli malzemeleri arıyor ve karřı saldırıya geĉmek iĉin daha uygun bir yer arıyorlardı. Draco, Harry'nin yūrūmesine yardım etme teklifini nezaketle reddetmiř, onun yerine bel hizasındaki bir sopayı baston olarak kullanarak hareket etmeyi tercih etmiřti. Harry bu gōrūntūnūn ona ne kadar ūrkūtūcū bir řekilde Lucius Malfoy'u hatırlattıđını sōylememek iĉin neredeyse dilini ısıracaktı.

Sonunda Draco'nun verdiği listeden malzeme arayışını yoğunlaştırarak dikkatini dağıttı. Liste oldukĉa kısaydı ve Harry tūm malzemeleri zamanında bulabileceklerinden emin olsa da, řu anda bulmayı başardıkları tek řey pelin otuydu, bu da Draco'nun beř dakika boyunca nefesinin altında "o lanet yılan" diye kūfretmesine neden oldu. O zamana kadar

Harry'nin tepeden gördüğü gölün kıyısına vardıklarında Draco'nun ayak bileği daha fazla ilerleyemeyecek kadar ağrıyordu.

Harry kampı kurarken Draco sırtını bir meşe ağacına dayamış, Harry'nin onun için şekil verdiği bir parşömen parçasına öfkeyle notlar karalıyordu. Harry birkaç kez ne yazdığını sormaya çalışmış ve her seferinde kabaca reddedilmişti. Sonunda Draco'nun ancak iyi ve hazır olduğunda açıklayacağını kabul etti, ama bu beklemeyi daha kolay hale getirmedi. Kamp alanı kurulduktan sonra Harry delirmemek için yapabileceği tek şeyi yaptı. Volta attı.

"Böyle edersen beni çıldırtacaksın." Draco'nun sesi durgun havayı kesti.

Harry omzunun üzerinden geriye baktı. Draco başını kaldırıp bakmamıştı bile - hâlâ dikkatle yazıyordu. "Şey, gölün etrafında bir yürüyüşe , ama bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. kararı."

Draco kafasını kaldırmadan başını eğdi. "Touché." Yazmaya devam etti.

Harry tekrar volta atmak yerine Draco'yu izlemeye başladı. Başka hiçbir şey olmasa bile Draco kesinlikle yazmakta olduğu şeye odaklanmıştı. Kaşları derin bir şekilde çatılmıştı ve neredeyse hiç göz kırpmıyordu. Tek hareket elinden ve alt dudağını çiğneyip dudaklarını inanılmaz derecede ince bir çizgiye bastırdığı ve yazarken sessizce kelimeleri mırıldandığı ağzından geliyordu. Harry'nin Draco'nun ağzından gerçek bir ses çıktığını fark etmesi bir saniye, sesin kendisine yöneldiğini anlaması ise iki saniye daha sürdü.

"Kimse sana bakmanın kibarlık olmadığını söylemedi mi? Seni yetiştiren Muggle'ları suçlardım - görgü eksikliğinin nedeni bu olabilir - ama bence sen gerçekten de beni delirtmeye çalışıyorsun." Draco başını kaldırdı ve yorgun bir gülümsemeyle alnındaki bir tutam saç dalgınca taradı. "Ama senin için elimden geleni yaptım. Şimdi. Oturun."

Harry, Draco'nun önünde yavaşça diz çökerken garip bir şekilde Hogwarts'taki sınıfına geri dönmüş gibi hissetti. Nedense, sormak yerine, Draco'nun ona bilmesi gerekenleri anlatacağını biliyordu. iyi ve hazırды. Draco ona bakarken o da bekledi. Neredeyse değerlendiriliyormuş gibi hissediyordu, bu da bir sınıfta, profesörlerinden birinin incelemesi altında olmanın garip hissini daha da artırıyordu. Aklına Snape geldiğinde çok da şaşırmadı.

"Yani," diye başladı Draco sonunda, "bu vazgeçmek için son şansın."

Harry'nin duymayı beklediği şey bu değildi. "Ne?"

"Dedim ki, bu -"

"Ne dediğini duydum," dedi Harry sertçe. "Ve sana söylüyorum, ben kararımı çoktan verdim. O yüzden fikrimi değiştirip değiştirmediyimi sormayı bırakabilirsin, çünkü değiştirmedim ve değiştirmeyeceğim de. Bana planın ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa o parşömeni elinden alıp kendim mi anlamalıyım?"

Draco soğukkanlılığını kaybetmedi, ama parşömeni göğsüne biraz daha yaklaştırdı. "Bana ne söylediğini biliyorum, Harry. Sana söylediğim şey, planı duyduğunda başka bir şey denemeye karar verirsen seni suçlamayacağım."

Harry inanamayarak Draco'ya baktı, bu duyguyu olabildiğince yansıtmaya çalışıyordu. Draco mesajı almış olmalıydı, çünkü elindeki kâğıda göz atmadan önce sertçe başını sallayarak cevap verdi.

"Bunun gerçekten ne kadar belirsiz olduğunu bilmen gerek," dedi Draco usulca. "Bunların hiçbirinin işe yarayacağını garantisi yok. Büyü analizinde oldukça iyiyimdir -teorik şeyleri hep sevmişimdir; hiç çaba harcamadan çalışmaktan ibarettir- ama ben sadece bu konuda yeteneği olan bir öğrenciyim, uzman değil. Yani... temelde yaptığım şey orijinal iksiri analiz etmek ve etkilerini tersine çevirebilecek bir yöntem tasarladım."

"Bunu zaten biliyorum!" Harry sabırsızlığının yeniden ortaya çıktığını hissetti. "Sadece bana ne olduğunu söyle -"

Draco elini kaldırarak onu durdurdu. "Söylemeye çalıştığım gibi, bu soruna yaklaşmanın birkaç yolu var. Ne yazık ki en bariz çözüm olan prosedürü doğrudan You-Know-Who üzerinde tersine çevirme yolunu seçemeyiz. O... şey... O gece... bekle bir dakika. Önce iksirin gerçekte nasıl çalıştığını açıklayayım. Bu yardımcı olabilir."

Harry sıkıntıyla homurdanmamak için kendini zor tuttu. Sertçe başını salladı. *Sadece devam et.*

Draco o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki bu hareketin ardındaki tedirginliği fark etmedi bile. Konuşmaya başladığında sesi belli belirsiz bir profesör gibi çıkıyordu ve Harry öğrencisinin zihniyetine geçerken heyecanının bir kısmının azaldığını hissetti.

"Bu iksiri saldırgan ile kurban arasında bir kanal açan bir anahtar olarak düşünebilirsiniz. Kurbanın büyüünün ve yaşam gücünün tek yönlü bir kanal. Bu kadar güçlü bir büyü için iksirin bir geçiş tetikleyicisine ihtiyacı vardır, bu yüzden tutulmayla birlikte çalışmak üzere yaratılmıştır. Yani, tutulma başladığında -"

"Evet, bu kısmı zaten aldım."

Draco'nun gözleri yeniden Harry'ninkilere odaklandı. "Harry, lütfen, burada deniyorum. Sadece bir dakikalığına beni takip et, tamam mı?"

Draco'nun bakışlarındaki yoğunluk Harry'yi tamamen susturdu. Draco devam etti.

"Demek istediğim, eğer elimizde Voldemort'un kanından bir örnek olsaydı, iksiri yeniden yaratabilirdik ve sen de onu alabilirdin. Aslında bu iki yönlü bir kanal yarattı ve bu kanal aracılığıyla ikiniz de diğerini 'çekerdiniz'." Sanki bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyormuş gibi yutkundu. "Etkili bir şekilde, en güçlü büyücü 'kazanırdı',

ve zayıf olan ölecekti. Araya asaların bile girmediği saf büyölü bir düello olurdu."

"Halat çekme

savaşı." "Ne?"

Harry küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Muggle oyunu. Bir ipiniz ve iki takımınız var. Her takım ipin bir ucundan tutar ve bir takım bir çizginin üzerinden çekilene kadar çekerler... ya da bir çamur çukuruna. Güçlü olan takım kazanır."

Draco açıklamayı düşünürken burnunu çekti. "Kaba ama sanırım benzetme işe yarıyor."

Harry yine sıırttı, kısa bir süre için Gryffindor ve Slytherin Quidditch takımlarının halat çekme savaşı oynadığını hayal etti. Aynı hızla, Slytherin oyuncularının çoğunun yarı trol gibi yapıllı olduğunu hatırlayınca bu düşünceden vazgeçti.

Bu düşünceden sıyrıldı ve o anda Draco'nun ona tuhaf bir ifadeyle baktığını fark etti. "Ne?"

"Harry, sence kim kimden daha çok nefret ediyor... senden mi yoksa Voldemort'tan mı?"

Harry bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırptırdı. "Ben... şey, emin değilim. Yani, birbirimizden nefret ediyoruz. Aslında benden herkesten daha fazla nefret ettiğini sanmıyorum. En azından diğer yarı kanlardan daha fazla değil. Ben sadece o aptal kehanet yüzünden bir hedeftim. Şimdi bana çok kızgın ve bu kişisel. Onu yenip duruyorum, bu yüzden görülecek bir hesabı var. Bir kin maçı gibi." Bir an durakladı ve yüz ifadesinin karardığını hissetti. "Bana gelince... ailemi öldürdü. Gerisini biliyorsun."

Draco neredeyse belli belirsiz bir baş hareketiyle, "Hmm," dedi.

Harry konunun dışına çıktıklarını fark edince kaşlarını çattı. "Ama bizde Voldemort'un kanı yok, o zaman neden bunun için endişelenelim ki? Ne yapmayacağımızı bilmeme gerek yok! Ne *yapacağımızı* bilmem gerek!"

Draco, Harry'ye düşünmek istediğinden çok fazla Snape'i hatırlatan bir bakış fırlattı. "zerinde çalıştığımız konsepti anlayabilmeniz için bunu açıklamam gerekiyordu. Sana düzgün bir savaş oyunu oynatamayız -"

"Halat ekme savaşı."

"Her neyse. Voldemort'la *halat çekme* savaşı. Aletlerimiz yok. Ama... yine senin benzetmeni kullanalım. İki takımınız ve ipiniz var. Sadece bir takımın çekmesine izin verilirse ne olur?"

"Bu çok aptalca. Takım - oh. O zaman çeken takımın kazanacağı aşıkar, bu da bizi asıl sorunumuza geri getiriyor, peki senin fikrin ne?"

Draco derin bir i çekti ve şakaklarını ovuşturdu. "ekemezsin ama ya seni ekilmeyeceğın bir yere demirleyebilirsek? Ya da birinin seni çekmesini sağlarsak?"

"Ee... ne?"

Draco tek kelime etmeden parşömeni Harry'ye doğru çevirip uzattı. Harry aldı.

Parşömen özenle çizilmiş semboller ve hızla karalanmış notlarla kaplıydı, ama yine de insanı çileden çıkaracak kadar zarif görünüyordu; Harry'nin biraz da kızgınlıkla fark ettiğı gibi, kendi gelişigüzel yazısından çok farklıydı. Sol st köşede malzemelerin bir listesi vardı. Onun altında, sol kenar boşluğu boyunca adım adım talimatlar karalanmıştı. Sağ st köşede ise fazlanan ayın bir diyagramı ve Harry'nin Hermione'nin tanıyacağını bildiğı bazı rnler vardı. Draco en alt kısma her malzeme hakkında kısa notlar yazmıştı. Ancak

Harry, Draco'nun görmesini şeyin ortadaki görüntü olduğunu biliyordu.

Draco bir büyü diyagramı çizmişti. Harry bu yıldan önce onları sadece birkaç kez Biçim Değiştirme ve Charms metinlerinde görmüştü. Altıncı sınıf metinlerine göz attığında, bunlardan birçoğunun NEWT seviyesi Büyüler'de olduğunu fark etmişti. Tek bildiği, temel sembollerin ötesinde, diyagramların hiçbir anlam ifade etmediğiydi. Ama Draco'nun anlattıklarıyla bunun bir kısmını anlamıştı.

Diyagramın yarısı siyah mürekkeple çizilmişti. Büyü hedefi - bu oydu. Büyüyü yapan kişinin sembolü ise belli ki Voldemort'tu. Gücün yönü garip bir şekilde çizilmişti; kontrol Voldemort'tan ona , ama güç ondan Voldemort'a akıyordu. Harry bu düşünceyle derin bir ürperti omurgasına doğru ilerlerken gözlerini kapadı. Ana çerçevenin etrafında başka şeyler de çizilmişti, ama bunlar ince ayrıntılar gibi görünüyordu ve pek de önemli değillerdi. Ayrıca, Harry bunların hiçbirini anlamıyordu, o yüzden şemanın bir sonraki kısmına odaklandı... kırmızıyla çizilmiş kısımlara.

Kırmızılı olan başka bir . Ancak, güç çizgileri ve Bu sembolle hedef arasındaki kontrol, her iki ucunda garip bir ilmekle çizilmişti ve Harry bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Daha da tuhafı, güç akışının yönünü de çözemiyordu. Yine de, resimdeki ilk izlenimine göre hareket ederse, Draco olduğunu varsaydığı ikincil büyücü hedefi yerinde sabitliyor gibi görünüyordu.

Sonunda, hissettiği kadar aptalca görünmediğini umarak, resimden başını kaldırdı. "Benim için büyülü bir çapa görevi görmeyi kastediyorsun, değil mi?"

Draco başını sallayınca biraz rahatladı. *En azından tamamen cahil görünmüyordum.* Sonra az önce söylediklerinin ne anlama geldiğini fark etti. "Bekle bir dakika. Sen... sen gidiyorsun... bu *nasıl* Çalışmak mı?"

Konuşmaya başladığından beri Draco ilk kez endişeli görünüyordu. "İşte bu yüzden h l  vazge ebileceğini bilmeni istiyorum - ve bana öyle bakma. Sorun şu ki işe yarayıp yaramayacağını gerçekten bilmiyorum, çünkü *nasıl* işe yarayacağından yüzde yüz emin değilim." İçini  ekti. "Bunu biraz mantık biraz da sezgiyle yapıyorum. Büyünün, sizden Voldemort'a aktif olarak g   çekecek 'zehir' olarak işlev gören tek bileşenini ve sanırım onun sihirli karşıtını da buldum. Eğer... eğer iksirin bu versiyonunu yaratırsam -" Parşömenin sol kenarındaki notlarını işaret etti. "- senin kanını kullanarak ve... ve kendim t ketererek... teoride, senden g   çekmek yerine, kendi gücünü yerine sabitlemene yardımcı olacağım. Takviye görevi görecek. Ve... Voldemort'un kazanabilmesi için ikimizden de daha g c l  olması gerekir."

Draco endişeyle yutkundu, gözlerini Harry'den ayırmıyordu. "İşte bu benim parlak fikrim. Beş kez taslağını çıkardım ve teori sağlam. Ama... bu sadece bir teori. Denenmemiş. Ve... ve eğer g venmiyorsan ya da vazgeçmek istiyorsan... Sizi su lamam. Hem de hiç."

Harry kıpırdamadan oturdu, zorlukla nefes aldığının tamamen farkındaydı, elindeki parşömene bakıyordu. İşte önünde duruyordu ve karar vermesi gerekiyordu.

Bu bir teoriydi ve karanlıkta bir atıştı. Anlamadığı büyülü bir diyagramdı. Her şeyin yoluna girmesi ve bir kez daha Voldemort'u bir parça beceri, bir arkadaşının yardımı ve büyük ölçüde aptalca bir şansla alt etmesi için bir şanstı.

Ya da bu onu öldürebilir.

Ayağa kalktı, dizleri patlayınca irkildi ve parşömeni Draco'ya geri uzattı, o da sorgulayan bir ifadeyle kabul etti.

Harry başını salladı ve sert bir fısıltıyla konuştu. "Bunu düşünmem gerek." Uzaklaşmak için döndü, ama Draco'nun sesi onu durdurdu.

"Harry?"

Arkasına baktı. Draco parşömeni ona doğru uzatıyordu. "Yanına al."

Tek kelime etmeden ya da başını bile sallamadan kabul etti, tekrar arkasını döndü ve gölün kıyısına doğru yürüdü. Uzayan gölgeler arasında kısa mesafeyi tökezleyerek kat ederken vücudu uyuşmuştu ve sonunda sudan birkaç metre ötedeki bir kayanın üzerine yığıldı. Çok yorgundu ve vücudundaki her kas ve kemik yorgunluktan ağrıyordu. Baş fena halde ağrıyordu ve bu kez bunun yara iziyle hiçbir ilgisi yoktu ama her şey Voldemort'la ilgiliydi.

Sorunu, Draco'nun önerdiği çözümü ve elindeki diğer cılız seçenekleri net bir şekilde düşünmeye çalışmayı planlamıştı. Bunun yerine, zihninin de vücudu kadar yorgun olduğunu ve tutarlı düşüncelerin kendisinden kaçtığını fark etti. Birkaç dakika boyunca baş ağrısına rağmen konsantre olmaya çalıştıktan sonra içini çekti ve her şeyin akıp gitmesine izin verdi. Draco haklıydı - bazen tamamen çökmeden önce dinlenmek gerekirdi. Dinlendikten sonra düşüncelerini tekrar toparlayacaktı. Güneş uzak tepelerin ardına gömülürken gölgelerin sonsuzluğa uzanışını izlerken, belirsiz görüntüler ve kelimeler zihninde sürükleniyordu.

.&.

Draco Harry'nin dengesiz bacaklarıyla uzaklaşmasını ve göl kıyısındaki bir kayanın üzerine ağır ağır çökmesini izledi. Çok yorgun görünüyordu ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bir gün içinde müthiş bir haberle sarsılmış, sonra da bir insanı bitkin düşürecek kadar ileri geri sarsılmıştı. Aslında üç gün içinde kendi ölümüyle yüzleşeceği söylenen bir kişi için oldukça iyi başa çıkıyordu.

İki gün, diye hatırlattı Draco kendine. Sadece iki gün.

Yutulacak çok şey vardı ve yutmak için fazla zaman da yoktu. Daha küçük bir adam muhtemelen bunun üstesinden gelemezdi; Harry çoğu standarda göre hâlâ çocuktu, hem de ufak tefek, sıska bir çocuk, ama yine de ayaktaydı. Zar zor. Kambur duruyordu, ağır ağır dizlerine yaslanıyordu ve sanki en ufak bir

Dokunmak onu kayadan düşürebilirdi. Geri dönüş yolculuğu sırasında aldığı azıcık kilo, vücudunun gerçek zayıflığını gizlemeye yetmemişti.

Dünyanın yükünü taşıyor gibi görünmek için oldukça ince bir çift omuz, diye düşündü Draco hüzünle. Sessiz, acı bir kahkaha attı. Acaba benimkiler de şu anda aynı mı görünüyor?

Draco yavaş bir nefes alarak bütün gün rahatsız edici derecede sert bir ritimle atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Gergin olmanın ötesindeydi. Kesinlikle dehşete düşmüştü, ama Harry'nin bunu bilmesine izin veremezdi.

Kendimi neye bulaştırdım ben?

Üç hafta önce Draco Harry'yi iki şekilde görmek istemişti: acı çekerken ya da ölürken. Şimdi ise Kurtarıcı'yı kurtarabilecek tek kişi oydu. Bu o kadar iğrenç bir ironiydi ki, düşündükçe midesi bulanıyordu.

Hayır, bu sinirler, dedi kendi kendine.

Ve hiç şüphesiz çok gergin olduğunu biliyordu çünkü bunu gerçekten yapacaksa başarılı olmak zorundaydı. Eğer dener ve başarısız olursa, elinde hiçbir şey kalmayacaktı. Eski hayatını çoktan kaybetmişti. Harry'yi kaybederse, yeni bir hayata başlama şansı da olmayacaktı. Herkes onu suçlayacaktı - zaten bunu yapmak için mükemmel gerekçeleri olmadığından değil. Reşit olsun olmasın, muhtemelen Azkaban'ı boylayacaktı. Büyücülük dünyasından kesinlikle dışlanırdı. *Sanırım bu adil.* Bir de Harry'yi kaybedeceği gerçeği vardı ki, şu anda bu da en az onun kadar kötü görünüyordu. Bunu Harry'ye borçluydu. Ve bir kez olsun başarılı olmayı kendine borçluydu.

Aslında, hayır, daha önce bir kez başarmıştım. Ve bak beni nereye getirdi. İşte.

Draco başını arkasındaki ağaca yasladı ve çevresine bakındı. Kamp alanı dar bir çimenlik şeridin üzerindeydi.

Kıyı şeridi ile orman arasında açık bir arazi vardı ve çadır da ormanın kenarındaki iki ağacın arasına sıkışmıştı. Bir yandan Draco bu manzaranın güzel ve huzurlu görüldüğünü düşünüyordu, ama neredeyse iki haftadır kaçmakta olan Draco, olayların aldığı şekilden dolayı bundan zevk alamıyordu. Özellikle de bu gece, iki kişilik bir mülteci kampı gibi hissettiriyordu. Daha yakından bakınca da öyle görünüyordu.

Normalde üstten ve yanlardan tamamen görünmez olan Görünmezlik Pelerini çadırı aşınma ve kötüye kullanım belirtileri gösteriyordu. Temizleme tılsımlarına rağmen, giysileri kirli ve yıpranmıştı. Harry'nin pantolonu ve kazağında, Draco'nun giysilerindekilere benzeyen ve onarmaya zahmet etmediği birkaç küçük yırtık ve delik vardı. Ayna olmasa bile Draco yüzünün ve saçlarının umutsuzca bir duşa ihtiyacı olduğundan emindi ve yıpranmış kasları sıcak bir banyoda uzun bir süre beklemek için yalvarıyordu. Madam Pomfrey ayak bileğinin parçalarını bir araya getirirken hastane kanadında kaç gün geçirmesi gerektiğini tahmin edebiliyordu, hepsi de "burası" sayesinde.

Ancak "burası" ile ilgili en önemli şey, buranın kesinlikle "ev" olmamasıydı. Aslında, "buraya" nasıl geldiği düşünüldüğünde, burası evden mümkün olan en uzak yerd. Evi maun kızaklı yatağı, özel banyosu, bahçeleri ve Malfoy Malikanesi'nin birçok odası, eserleri, duvar halıları ve gizemleriydi. Evi, annesinin aristokrat duruşu ve babasının heybetli, güçlü varlığıydı. Draco'nun bir zamanlar bir yere, bir role ve bir geleceğe sahip olduğu yerd. Ev, babasının "*Seninle gurur duyuyorum*" dediği yerd. "

Bir daha asla eve dönemem.

Karanlık Lord'un zindanlarından kaçtığından beri ilk kez, her şeyi gerçekten geride bırakmış olduğu gerçeği kafasına dank etti. Her şeyi. Geleceğini, mirasını ve hatta kıyafetlerini.

Ve ailesi.

Dün geceki imgelemden bu yana ilk kez Voldemort'un keskin sözleri zihnini yarıp geçti.

" Görkemli gecemde Malfoy'un kanının dökülmesini izleyeceğim. "

Karanlık Lord'un annesi ve babası için ne planladığını nereden bilebilirdi ki? Tüm bunlar gerçekten de onun geri dönmesini sağlamak için bir oyun olabilirdi. Annesi şu salonda oturmuş, onun adını küçümseyerek hırılıyor, Bella Teyzesiyle evlatlıktan reddetmekten memnun olduğu oğlu hakkında konuşuyor olabilirdi.

Ya da ölmüş olabilir.

Eğer bu doğruysa, yaptıklarının hiçbiri artık onun için önemli olmayacaktı... ama babası...

Ya bu bir numara değilse? Ya babasının hayatı gerçekten tehlikedeyse? Uzun zamandır onun için her şey demek olan adam, hayatını kendi hayatından üstün tuttuğu tek kişi ölebilirdi ve bu Draco'nun suçu olurdu. Ve bunu önlemek için bir şeyler yapabilirdi, ama yapar mıydı? Kendi sözleri aklına geldi, onunla alay ediyordu.

"You-Know-Who'dan pek hoşlanmıyor olabilirim ama bunun babamla hiçbir ilgisi yok! Ben Karanlık Lord'u terk ettim, BABAMI DEğİL! Ve o beni seviyor... benimle gurur duyuyordu. Öyle söyledi. Benimle çok gurur duyuyordu."

Gururluydu, diye düşündü Draco somurtarak. Artık gurur pek bir şey kalmadı, değil mi? Ve şimdi onu lme mahkum etmiş olabilirim. Onu gerçekten terk mi ettim? Hayır! Ama belki de. Bilmiyorum!

Draco ürperdi ve Harry'nin kamburlaşmış halinin batan güneşin parlak renklerine karşı siluet oluşturduğu gl kıyısına doğru baktı. Bütün gün Harry'yi zor kararlar alması için sıkıştırmış, ama verilmesi gereken bir başka önemli karardan bahsetmeye zahmet etmemişti. Gerçi bu Harry'nin vermesi gereken bir karar değildi. Draco'nun seçimiydi.

Harry ya da babası.

Gerçekte, Voldemort tarafından yakalanma riskini göze almak için kendi nedenleri vardı. Dumbledore tarafından bulunmaya çalışırken Voldemort tarafından yakalanırsa, Harry'yi geri getirmeye çalıştığını, ama Harry'nin onunla dövüştüğünü söyleyebilirdi - şiş burnunu ve mahvolmuş ayak bileğini kanıt olarak kullanabileceği bir hikaye - ve Harry kaçmıştı. En azından, babasının yerine değersiz hayatını sunabilirdi ve Malfoy adı hâlâ biraz onur taşıyabilirdi.

Onur mu? Hâlâ onurun hangi boktan tanımını kullanıyorum? Bir deliye hizmet etmek onur mu? Parmak uçlarını boynunun dibindeki kabarık yara izinin üzerinde gezdirdi. Artık bilmiyorum bile. Babam onurlu olduğunu düşünüyor; doğru olduğunu düşünüyor. Ve babam iyi bir nedeni olmadan asla bir şey yapmaz. Ama hangi tarafta olduğumu ya da hangi tarafta olmadığımı bilmiyorum. Karanlık Lord'un ya da Dumbledore'un tarafında değilim... peki ya babamın? Peki ya Harry'nin?

Draco başını ellerine yasladı ve hâlâ oldukça ağrıyan burnunu çarparken biraz irkildi. Başı fena halde ağrıyordu ve burnuna aldığı darbenin bununla hiçbir ilgisi olmadığından emindi. Bu bir türlü veremediği bir karardı. Ya Harry'yi kurtaracak ya da babasını kurtaracaktı. İkisini birden yapma şansı yoktu. Harry'yi terk etmeyi hiç düşünmemişti, hatta böyle bir olasılığı aklından bile geçirmemişti, ama olayların bu şekilde gelişeceğini nasıl öngörebilirdi ki?

Kesin olan bir şey vardı: Son kararını verdiğinde, seçimiyle ilgili *herhangi bir* çekincesi olamazdı. İkinci bir düşünce, kendisi de dahil olmak üzere herkesin ölümüne neden olabilirdi. Ama ikinci düşünceler olsun ya da olmasın, durum değişse de değişmese de, bir yemin etmişti. Öyle değil mi?

Draco başını ellerinden kaldırıp tekrar kıyıdaki kararmakta olan silüete baktı.

Evet, Harry'yi kurtarması gerekiyordu. Evet, bunun için yemin etmişti. Yine de bir soru vardı: Bunu gerçekten yapabilir miydi? Hayatında hiçbir şeyden sorumlu olmamıştı ve şimdi birinden *sorumluydu*.

hayat mı? Görevin basit unsurları Draco'nun daha fazlasını gerektirebilirdi. Harry kurtarmak için tüm dikkatini, hatta kalbini ve ruhunu bu göreve vermesi gerekecekti. Kendinden hiçbir şey saklayamazdı.

Belki o yapabilir.

Üç hafta içinde çok şey değişmişti. Harry onun için önemli biri haline gelmişti - bir arkadaş, belki de sahip olduğu diğer herkesten daha yakın. Yine de Harry'de Draco'yu huzursuz eden bir şeyler vardı ve bu konuda ne kadar çok düşünürse huzursuzluğunun kaynağını bulması o kadar zorlaşıyordu.

Belki de bunun nedeni, onun hâlâ *Harry Potter* olmasıydı. Bu, beş yıl boyunca Draco'nun varlığının baş belası olan çocuktur. Öyle kolayca unutulabilecek türden bir şey değildi.

Tartışmalar, kavgalar ve hakaretlerle geçen beş yılı düşündü. Beş yıl boyunca dersler ve Quidditch maçları. İksir dersinde Harry'nin kafasının arkasına olabildiğince sert baktığını, sırf onunla alay edebilmek için Yaşayan Çocuk'un arkasını dönmesine zihnen meydan okuduğunu hatırladı. Paylaştıkları tüm o katıksız nefret bakışlarını düşündü. Harry'nin onu Snitch'te her yenişinde Harry'nin Quidditch üniformasının arkasındaki görüntüyü yeniden canlandırırken tanıdık bir öfke parıltısı hissetti. Harry'nin üçüncü sınıftayken Quidditch sahasında yere düşmüş, çamur birikintisinin içinde iki büklüm yatan baygın halini gördüğünü de hatırladı; gözlerini ayıramadığını hatırlayınca adı konmamış bir duygunun kabardığını hissetti. Ve okulun o ilk gününde Harry'nin elini tutmaya çalıştığını ve kenara itilirken içinden geçen garip yanma hissini hatırladı.

Elbette, beş yıl boyunca hayatını çekilmez hale getiren çocukla uğraşmaktan duyduğu rahatsızlığın bariz kaynağı buydu... yaşamak için tek şansı Draco'nun o eski duyguları tamamen bir kenara bırakma becerisi olan çocuk.

Ya da belki Draco onları çoktan bir kenara bıraktığı için huzursuz hissediyordu.

Ve belki de sonuç onun için çok önemli için huzursuz hissediyordu.

Bu bir intihar göreviydi. Harry yaasa da yaamasa da Voldemort onu bulacak ve eninde sonunda öldürecekti; Draco bundan emindi. Draco kendine sorması gereken sorunun "*Nasıl lmek istiyorum?*" olduğunu biliyordu. Babası için kendini bile bile satarak mı, yoksa Harry için savaşıırken mi?

Şey, bu şekilde söylediğimde.

Hayır, Harry'yle bu intihar görevine kesinlikle kendisinin bile anlayamayacağı nedenlerle devam ediyordu. Harry'nin kendisi için neden ya da nasıl bu kadar önemli hale geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama nemliydi.

Draco da Harry'nin yanında kalacaktı. Öyle umuyordu.

İkilemine daha fazla odaklanamayan Draco dikkatini daha pratik bir bulmacaya verdi: iksir. İ çekerek, çalışma alanı olarak kullanmak üzere büyüttüğü mendilinin üzerine serdiği  küçük malzeme yığınını baktı. Kampa doğru inerken yolda pelin otu bulmayı başarmıştı. *Kahrolası yılan*, diye zihinsel bir küfür savurdu. Harry'nin meyvesinin çekirdeğinden aldığından beri ayva çekirdekleri cebinde güvenle duruyordu ve iksir için gereken beş çekirdeğe sahipti. Tohumların yanına sıkıştırdığı Kalamus kökü de hl yanındaydı. Şimdi tek ihtiyacı olan porsuk dalları, alı dikenleri, Büyücü Menekşesi ve kse otuydu. Aslında bunların hepsini bulmak oldukça kolay olmalıydı. Harry ona daha geçen gün bir alı gördüğünü söylemişti ve yine bir tane bulabileceğinden emindi. Büyücü Menekşesi muhtemelen bazı güzel açık çalılıklarda bulunabilirdi ve kseotu da rastgele ağaçlarda yetişıebilirdi, ama meşe ya da kayın ağacında yetişen kseotu tercih edilirdi. Porsuk dallarına gelince... Porsuk her yerde yetişımezdi. Bu biraz arama gerektirirdi.

Yapması gereken buysa, her şeyi bulacaktı. En azından kendine sürekli bunu söylüyordu. Bir şekilde, bir parçası her şeyin yoluna gireceğine dair kadere körü körüne güvenmek istiyordu. İksir için gerekli malzemeler bulunacaktı. Kader son dakikada güç dengesini onların lehine çevirecekti. Ve en önemlisi, Draco yeterince güçlü bir iksir sağlayabilecekti.

Voldemort'un Harry'ye olan saf nefretine karşı bir önlem.

Belki de.

Baş ağrısı alevlenirken gözlerini kapattı. Duygusal karşı önlem. Onu en çok endişelendiren şey buydu. Kendini tamamen bu işe ve bu çabaya gerçekten saf duygularını katmadıkça, her şey boşa gidecekti. Tabii en başta iksiri doğru bir şekilde hazırlamayı başarabilirse.

Draco mendilinin üzerindeki acınası küçük yığılara baktı ve arkadaşının kaderini bu değersiz bitki parçalarına nasıl emanet edebildiğini merak etti. Hiçbir şeye benzemiyorlardı. Fırçalanıp atılabilecek ya da kolayca kaybolabilecek bitki parçaları. Draco alt dudağını ısırarak onları dikkatle mendilinin içine geri katladı ve gömleğinin cebine soktu. Onları kaybetmeyecekti. Tek bir tohumunu bile.

Harry'yi de kaybetmeyecekti.

Yavaşça akşamın gölgelerine karışan silüete tekrar baktı. Yeterince ertelemişti. Derin bir nefes alarak kararını verdi. Bastonunu kaptı, kendini yukarı çekti ve yavaşça topallayarak Harry'nin oturduğu yere doğru yürüdü.

Bir an için Harry'nin hemen arkasında durdu ve buzları nasıl eriteceğini düşündü. Ne söyleyecekti? *Harry, seni temin etmek isterim ki bu konuyu en içten duygularımla düşündüm ve sana söz veriyorum, ölmeyeceksin. Sanırım.* Evet, bu çok olurdu. Ve iyi bir önlem olarak, eğer gerçekten her şeyi berbat etmek istiyorsa, çekinceleri hakkında bir tartışma ekleyebilirdi

babasıyla ilgili. Ama o sessizliğı nasıl bozacağını düşünmeden, Harry onun yerine .

"Draco, bana katılmak istiyorsan izin almana gerek yok," dedi Harry tarafsızca. Kenara çekilerek Draco'nun da kayanın üzerine oturması için yer açtı. "Otursana."

Kendini aptal gibi hisseden Draco kayanın kenarına oturdu, sanki Her nasılsa, Harry'nin alanını gerçekten işgal etmemesi gerekiyordu. "Ben... şey... Ben sadece... bilirsin işte..."

"Konuşmak mı demek istiyorsun?"

Draco yüzünün yandığını hissetti ve yanaklarını süslüyor olması gereken derin kızarıklığı gizlediğı için karanlığa minnettar oldu. "Evet. Bunun gibi bir şey."

Harry'nin iç çektiğini duydu. "Konuşacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Yani, ne olacağını zaten biliyoruz. Tek yapmamız gereken malzemeleri bulmak, iksiri yapmak ve işe yaramasını ummak."

"İşe yarayacak," dedi Draco hissettiğinden daha inançlı bir

sesle. "Şimdi bunu inanıyormuş gibi söylemeye çalış."

"Buna inanıyorum!"

Harry onun yanına kaydı. "Gözlerimin içine bak."

Draco başını kaldırıp Harry' ona dikkatle baktığını gördü, gözlerinin yeşili azalan ışıktta zar zor seçilebiliyordu. "Harry, lütfen, buna inanıyorum. Sadece söz veremem... Sana yalan söylemeyeceğim."

Harry yine bir iç çekti. "Yalan istemiyorum. Yalanlar daha güzel bile. Sorun değil. Mucize beklemiyorum."

Draco'nun içinde bir öfke parıltısı yükseldi. "Yaşamayı beklemelisin!" Draco'nun kendi şüpheleri olması yeterince kötüydü. Eğer işe yarayacaksa Harry'nin buna inanmasına ihtiyacı vardı.

"Hayatta çok fazla beklenti içinde olmamayı öğrendim," diye cevap verdi Harry, dikkatli ve mesafeli bir ses tonuyla. "Beni hayal kırıklığına uğratma eğilimindeler."

Bu sözlerdeki sessiz keder, Draco'nun ensesinin tam ortasına bırakılmış bir ağırlık gibi hissediliyordu. "Bunu kastetmiş olamazsın."

Aksine, Harry eğlenmiş görünüyordu. "Ve ne zamandan beri bir beklenti sana mutsuzluktan başka bir şey getirdi?"

Draco cevap vermek için ağzını açmıştı ki verecek bir şeyi olmadığını fark etti. Ağzını kapadı ve başka tarafa baktı. "Beklentileri şekilde kastetmiyorum," diye mırıldandı. "Yani, olumlu düşünmekten zarar gelmez."

Harry'nin başını salladığını görmek yerine hissetti. "Ne demek istediğini anlıyorum. , gerçekten. Sadece... Hayatımın büyük bölümünde, özellikle de son birkaç yıldır, etrafım o kadar çok ölümle çevrili ki. Sanırım sıranın bana gelmesinin an meselesi olduğunu hep biliyordum."

"Senin sıran değil, seni büyük ahmak! O yüzden bunu söylemeyi kes!"

Harry omuz silkti. "Öyle olması gerekiyormuş gibi geliyor. Dinle, özür dilerim. Ben sadece... şu anda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim."

"Bence hâlâ Hogwarts'a kaçmaya çalışabilirsin." Draco Harry'nin cevabını bekledi, ne duymak istediğinden neredeyse emin değildi. Sonra Harry'nin gözlerinin neredeyse kafasının yan tarafında delikler açtığını hissetti. "Doğru. Doğru, biliyorum. Neyse, boş ver."

Harry telaşla, "Sadece her şeyde yanlış giden bir sürü şey var," dedi.

Draco kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Ne demek istediğimden emin değilim. Sanırım her şeyin muhteşem bir düelloyla sona ereceğini düşünmüştüm, ya ben ya da Voldemort

yanıp sönen küfürlerin alevinde yere düşüyor. Tüm o öfke, adrenalin ve korkacak zaman yok. Bu şekilde değil."

Ah, anlıyorum. "Şu anda korkuyor musun?"

"Aslında hayır ve beni endişelendiren de bu. Hâlâ uyuşmuş durumdayım sanırım. Bu sabahtan beri. Şokun etkisi geçiyor ama gerçek gibi gelmiyor. Mantıklı olup olmadığımdan bile emin değilim."

"Öylesin."

Harry kayıtsız bir ses çıkardı. "Sanki son dakikada aniden gerçekmiş gibi görüneceğini biliyormuşum gibi. Ve bu olduğunda... Korkacak mıyım, öfkelenecek miyim, yoksa keşke başka bir karar verseydim mi diyeceğim, bilmiyorum."

"Ve şimdi fikrini değiştirmek isteyip istemediğini

sormayacağım." "Güzel. Çünkü kararımı netleştikten sonra

vermek istiyorum.

ya da en azından tam bir panik içinde değilim. verdim. Senin çözümünü deneyeceğim... ve senden bu çözüme sadık kalacağımdan emin olmanı istiyorum.

o."

Draco bunu doğru duyup duymadığından emin değildi. "Ne?"

"Zamanı geldiğinde... eğer paniklersem... Aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmanı istiyorum. Bu işten caymayacağımdan emin olmanı istiyorum."

"Seni hiçbir şey yapmaya zorlamayacağım, Harry."

". Senden bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Bir arkadaş olarak."

Draco'nun midesinde hastalıklı bir his dönmeye başladı, ama neden olduğundan emin değildi. "Harry, eğer benden seni burada tutmamı istiyorsan, seni öldürmemi de istiyor olabilirsin." Draco'nun ne dediğini anlaması bir saniye sürdü. "Ben... bekle, demek istediğim bu değildi. Demek istediğim -"

"Hayır, Draco, ne demek istediğini söyledin."

Uzun bir duraklama oldu. Draco dalgın dalgın etrafına bakındı. Karanlık uzak sahili yutmaya başlamıştı ve gölgeler de etraflarında dolaşmaya başlamıştı. Ürperdi ve birden kendini birinci sınıflar gibi zor alıkoyarken buldu. Hal böyleyken, midesindeki hastalık hissi daha da artmıştı birkaç kez. Harry'ye baktı.

Harry gölün karşı kıyısına bakıyordu, sanki gölgelerin içine dalmış gibiydi. Uzun bir süre sonra, alçak bir sesle, ancak fısıltıyı aşan bir sesle konuştu.

"Bence... bu elimdeki en iyi şans Draco. Gerçekten öyle düşünüyorum. Elimden geldiğince düşündüm. Eğer Hogwarts'a geri dönmeye çalışırsak, bu olay gerçekleştiğinde... hiçliğin ortasında mahsur kalabiliriz ve tamamen hazırlıksız oluruz. Ya da geri dönsek bile, Dumbledore ve Snape'in senden daha iyi bir fikri olmayabilir. Bu yüzden... şimdi, olabildiğince net düşünürken seçimimi yaptım. Buna bağlı kalacağım. Seninle." Draco'ya bakmak için döndü; yüzü tamamen okunmaz haldeydi. "Hayatım senin ellerinde."

Draco'nun ağzı kurumuştur. "Harry..."

"Dur bir dakika... bir şey daha var." Harry Draco'ya doğru eğildi. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

"Denerim."

"Sanırım tüm isteyebileceğim bu. Öncelikle, bunun gerçekten işe yarayacağını düşündüğümü bilmeni istiyorum... ama işe yaramama ihtimaline karşı bir planım olması gerekiyor... her ihtimale karşı."

Draco kollarını göğsünde kavuşturdu ve dizlerinin üzerine eğildi. Yanında Harry'nin titrediğini hissedebiliyordu. *Bu konuda içimde kötü bir his var.* "Ne tür bir plan?"

Harry sonunda cevap verdiğinde, sanki ağzından çıkacak kelimelerden korkuyormuş gibi çok yavaş konuştu. "Kazanmasına izin veremem. Ne olursa olsun"

Ne olursa olsun, kazanmasına izin veremeyiz. Ve ancak benim alırsa kazanır." Draco'nun midesi bulandı. "Harry, söyleme. Lütfen, yapma -"

Bir el Draco'nun üst kolunu kavradı ve kendini Harry'yle yüzleşmek için olduğu yerde dönerken buldu.

Harry'nin yüzünde gölgeler vardı, gün ışığının son izleri lekeli gözlüklerinden yansiyordu. Karanlık bile gözlerinin etrafındaki stres çizgilerini ya da alt dudağının titremesini gizleyemiyordu. Yine de konuştuğunda sesi sabitti.

"Draco, eğer son dakikada plan işe yaramayacak gibi görünürse... I... İhtiyacım var..." Bir an için dudaklarını birbirine bastırdı, sonra Draco'nun kalçasına doğru uzandı. Kemerinde bir çekiştirme oldu ve sonra Draco hançerinin düz kısmına yansıyan soluk gökyüzünün kaçınılmaz parıltısını gördü. Harry kabzayı ona doğru tutuyordu. "Bunu daha önce de söylemiştim. Voldemort'un kazanmasına izin vermektense kendi elimle ölmeyi tercih ederim. Hatta izin vermeyi bile -"

"- Seni öldüreceğim," diye bitirdi Draco kuru bir fısıltıyla. Eli refleks olarak hançere doğru hareket etmeye başladı, ama kendini durdurdu. "Harry, yapamam. Zindanlardayken haklıydın. Yapmak istediğimi düşündüğümde bile... senden nefret ettiğimde... Bunu yapamazdım. Bunu şimdi yapabileceğimi düşünemezsin... şimdi ben... Senin gibi... hissediyorum... ben..."

Harry'nin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve susturucu parmağını Draco'nun dudaklarına götürdü. Draco Harry'nin gözlerinin içine bakarken, Harry'nin parmağını dudaklarında hissederken kırık dökük kelimeler boğazında düğümlendi. İçinden küçük bir inilti kaçtı.

Harry tekrar gülümsedi ve Draco daha önce hiç bu kadar acı çeken bir ifade görmediğini düşündü. "İşte bu yüzden bunu yapabilmelisin. Eğer benim arkadaşımın... beni almasına izin vermezsin. Kazanamayabilirim ama kaybetmeyeceğim de."

"Harry..."

"Söz ver bana." Harry uzanıp Draco'nun elini tuttu ve hançerin sapını yavaşça Draco'nun avucuna soktu. Sonra kendi elini Draco'nun elinin etrafına sararak ikisinin de hançeri tutmasını sağladı. "Bana söz ver," dedi tekrar, "zamanı geldiğinde... eğer başaramayacakmışım gibi görünürse... bunu sen yapacaksın."

Draco gözlerini kırpmadan ellerindeki bıçağa baktı, sonra tekrar Harry'ye döndü. "Bunu başaracaksın. Başka *hiçbir* şeye inanmayacağına dair bana söz ver, çünkü yemin ederim bu işe yarayacak."

Harry'nin elleri Draco'nun ellerinin etrafında daha da sıkılaştı. "Sana güveniyorum... ve söz veriyorum."

Kendini biraz hasta hissedenden Draco diğer elini Harry'ninkine doladı ve sıkılan eline karşılık vermek için elinden geleni yaptı. "O zaman... Ben de söz veriyorum."

Harry gülümsemedi, ama Draco'nun ellerini bırakmadan önce başını salladı ve göle bakmak için arkasını döndü.

Uzak kıyı artık karanlıktan başka bir şey değildi ve Draco esintinin en güçlü olduğu suyun ortasındaki dalgaların kabarıklıklarını ve dalgalanmaları zar zor görebiliyordu. Atmosferin üstündeki birkaç bulut hâlâ günbatımının kalıntılarını taşıyordu ama etraflarındaki yıldızlar göz kırparken onlar da solmaya başlamıştı. Ve doğuda, soldaki uzak kıyının üzerinde, ayın gümüş kenarı yüksek dağların arkasından, parlaklığıyla iğrenç bir şekilde içeri girmişti. Büyük şişkinliği neredeyse tamamen yuvarlaktı ve Draco onu engellemek için gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığı anda, elindeki hançere bakıyordu. Yüzünü buruşturarak hançeri tekrar kınına soktu, sonra tekrar Harry'ye baktı. Harry doğruca aya bakıyordu. Draco'nun ona baktığını fark etmiş gibiydi ve bakışlarını ay istilacısından ayırmadan konuştu.

"Yeterince masum görünüyor, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Eğer Kara Ay Büyüsü üzerine bende bulunan tüm kitapları okumuş olsaydınız, hayır."

Harry karşılık olarak hafifçe homurdandı. Sonunda bakışlarını gökyüzünden . "Sadece çok yorgunum."

"Şey, muhtemelen uyumalıyız. Yarın uzun bir gün olacak."

Harry başını Draco'ya çevirdi ve Draco onun yüz ifadesini göremese de Harry'nin ona kaşlarını çatarak baktığını anlayabildi. "Gerçekten şu anda uzanıp uyuyabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Draco yavaş bir nefes verdi ve Harry'ye omzuyla hafifçe vurdu. "Hayır, muhtemelen hayır. Ve seni suçlamıyorum."

Harry başını salladı ve başını göle doğru çevirdi. Draco da onun bakışlarını takip ederek gölgelerin içine baktı. Öylece oturup bunu nasıl başaracaklarını düşünürken, dehşeti zihninden atmaya çalışırken ve kendini nasıl bu kadar yalnız hissettiğini ama yine de yalnız olmadığını merak ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Harry tam orada otururken, kolları birbirine değerken, Draco Harry'nin varlığını hissedebiliyordu, *Harry'ye* özgü o eşsiz güç ve aura kendisinininkiyle rahatça örtüşüyordu.

Bunu kaybedemem. Onu kaybedemem.

Çok rahat hissettirdi, sanki daha yakın olamazlardı.

Sonra Draco Harry'nin kaydığını hissetti. Daha bakamadan Harry'nin başının ağırlığını omzunda hissetti ve Harry'nin iç çektiğini duydu. Sesinden şaşkınlığını gizleyemedi. "Harry? İyi misin?"

Harry, Draco'nun boynuna doğru başını salladı. "Sadece... biraz... Merlin aşkına, eve gittiğimizde bundan kimseye bahsetme, tamam mı?"

Draco hiçbir sözlü yanıtın uygun olmayacağını fark etti. Kendini son derece mahcup, ama aynı zamanda oldukça sıcak ve belki de biraz

gergin, kendi kendine başını salladı. Yavaşça, Harry'ye mümkün olduğunca yakın oturmak için kendi koltuğunu kaydırđı ve kolunu ince, titreyen bir çift omuza doladı. Harry bu garip kucaklaşmayla rahatlayınca şaşdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Harry.

"Bunun için endişelenme." Draco onu biraz sıktı. "Rahatla. Yanındayım."

"Biliyorum," dedi Harry usulca. "Biliyorum."

.&.

Yitip giden ışığın bahçelerinde yürüyorum,

Ve gece kadar derin ve karanlık tüm nehirleri geçip,
zamanın bizi neden gittiğine dair bir neden arıyorum.

Attığım her adımda kendimi daha az tanıyorum.

Kalbine giden yolda bozduğum her yemin. Sayısız kez
affedilmek için dua ettim.

Ama tanrılar yüzüme gülüyor. Ve
bu yol kalır.

(HIM)

.&.

.&.

Yazarın Notları: bu kadar. Ağır bir bölüm, evet, ifşaatla birlikte. Draco'nun yapması gereken epey bir ruh arayışı var. Elbette, Harry'yi kurtarma yoluna entelektüel olarak kendini adayabilir, ama

Kalbini ve ruhunu bu göreve adanmak mı? Ona yardım edebilecek bir büyü yok... O ve Harry kendi başlarındalar.

Merak edenler için. Üç bölüm daha planladım. Bir sonsöz de ekleyebilirim. Yani, son hızla yaklaşıyor.

Kurgu güncellemelerinden haberdar olmak veya bu kurgu (ve diğer H/D şeyler) hakkındaki grup tartışmalarına katılmak istiyorsanız, lütfen Yahoo grubuma katılın:

[http://groups.yahoo.com/group/Beyond the Eclipse/](http://groups.yahoo.com/group/Beyond%20the%20Eclipse/)

(Boşlukları kaldırın ve "Tutulmanın Ötesinde" sözcüklerinin arasına alt çizgi koyun).

Herkese kapımız açık ve insanları tartışmaya katılmaya, etkileşime girmeye ve eğlenmeye teşvik ediyorum! Eclipsein sanat eserlerini de grup sayfasının Fotoğraflar bölümünde bulabilirsiniz. Ayrıca Grup, Ordu'daki görev durumumla ilgili yeni bilgileri koyduğum ilk yerdir, bu nedenle Orta Doğu'ya kaybolmamdan endişeleniyorsanız, izlemeniz gereken yer burasıdır.

Livejournal'ıma göz atmak isterseniz, çekinmeyin!

www.livejournal.com/mijan/

(Tekrar ediyorum, boşlukları kaldırın.)

Tuhaf hayatımla ilgili kurgular, sanat eserleri, atıp tutmalar ve genel haberler paylaşıyorum. Beni arkadaş edinmekten çekinmeyin, ancak LJ'de fazla zaman geçirmiyorum, bu yüzden sizi arkadaş edinmeyi, bilgi sayfama gitmeyeli uzun zaman olduğu olabilir.

Son olarak, eğer farkında değilseniz, ben bir ordu yedek subayıyım. Birkaç ay önce Irak'a giden bir uçağa binmeme 48 saat kalmıştı. Ordu bir hata yaptı ve ben hala buradayım, ama çok az bir uyarı ile her an ortadan kaybolabilirim. Ne olursa olsun bu kurguyu bitireceğime söz veriyorum.

ama kendimi görevlendirilmiş bulursam, güncellemeler arasında bir süre olabilir.

Her neyse, HP ve Melez Prens'in tadını çıkarın! Belki gideceğim kitapçıda görürüm. (Yahoo grubumdaki mesajlara bakarsanız, tüm okuyucularımı kitap tanıtımı için yerel Barnes&Nobles'ta bana katılmaya davet ettim. İyi vakit geçireceğiz!)

Kendinize iyi bakın! P

Geçmişin Gölgeleleri

Yazarın Notları: Ve böylece hikaye devam ediyor. Öncelikle, sırf daha erken yayınlatabilmek için tatile çıkmadan önce bunu aceleyle yapan muhteşem betam Cal'a çok teşekkürler. Sherdelune ve redrahl'a test okumaları için ve aşırı stresli beynim için çok fazla manevi destek, içgörü ve tavsiye sağladıkları için teşekkürler... ve daha fazlası Lirik yardım.

İkinci olarak, bu hikayenin 2003 yılında planlandığı gibi devam ettiğini ve Melez Prens'teki olayları dikkate ALMAYACAĞINI bilmelisiniz. Yeni kanona bir tür "selam" olarak bu kitaptaki materyalleri kullanarak bazı küçük göndermeler ve espriler yaptım, ancak spoiler olarak nitelendirilebilecek hiçbir şey yapmadım. Eğer okuduysanız HBP, onları kolayca seçeceksiniz ve iyi bir kahkaha atabilirsiniz. Kurgu sonrası Yazar Notları'nda daha fazla açıklama yapacağım.

Üçüncüsü, bu bölüm ilk yayınlandığından beri revize edildi. Birkaç sahnede önemli değişiklikler oldu ve şu anda bölümden çok daha memnunum. Umarım zaman tekrar okursunuz.

Ve son olarak... bu bölümden sonra geriye sadece iki bölüm kaldı ve onlar da oldukça hızlı bir şekilde yayınlanacak. Şimdiden 16. bölüm üzerinde çalışıyorum.

İyi eğlenceler.

.&.

.&.

Bölüm 15

Geçmişin Gölgeleleri

.&.

Arazi, düz ve kapalı bir gökyüzünün altında sonsuza dek uzayıp gidiyordu. Yerdeki hava hareketsiz ve bayattı ve Draco sanki bir şekilde yapışkanmış, onu sürükleyip yavaşlatıyormuş, yaralı bileği ve bastonuyla hareket etmeyi daha da zahmetli hale getiriyormuş gibi hissediyordu. En azından manzara şu an için daha az engebeli görünüyordu ve Draco iki taraftaki dağlar ve tepeler arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen tarlalar ve ağaçlarla bezeli sel yatakları için minnettar olduğunu hissetti. Ayrıca, artık amacın hız olmadığını kendine hatırlattı. Yeni oyun gözlemdi.

Harry çalılıkların arasında bir alıç çalısı bulmuştu bile, dikenleri de diğer malzemelerle birlikte dikkatlice Draco'nun cebine tıktırmıştı. Ne var ki o zamandan beri öğleden sonraya kadar arayışları sonuçsuz kalmıştı. Draco hüsrana uğramıştı ve Harry'nin de gergin olduğu belliydi. Gerginliğin de ötesinde. Draco birkaç kez onu sıradan bir sohbe dahil etmeye çalışmıştı ama nafile. Harry ne sohbe çekilebiliyor, ne de kafasından geçen kara düşüncelerden uzaklaşabiliyordu ve bu ruh hali her hareketinden belli oluyordu.

Draco açıklanabilir bir topallıkla yürürken, Harry'nin ayakkabısının her adımda yeri kazması için yorgunluktan başka bir nedeni yoktu. Deniz salyangozunu aradığı için başı eğik olabilirdi, ama Draco omuzlarının çökmesiyle aynı nedenden dolayı başının da sarktığından şüpheleniyordu.

Harry'nin gözlerinin altında derin gölgeler vardı ve yürürken elleri iki yanında gevşek duruyordu. Onu rahatsız edenin basit bir yorgunluk olmadığına dair tek işaret ağzının büzülmüş görüntüsü ve çenesinin sert duruşuydu. Draco yüz ifadelerinin uyuşup uyuşmadığını merak etti.

Harry birkaç kez, küçük mavi çiçekleri bulduğunu düşünerek heyecanla haykırdı, ama daha yakından bakınca bunun bir yanlışlık ya da hüsnükuruntu olduğunu anladı. Eğer bir şey varsa, bu sadece hayal kırıklığının daha da ağırlaşmasına neden oldu. Bu üçüncü hatadan sonra Draco, Harry'nin dikkatini birkaç dakikalığına da olsa dağıtmak için bir mola vermenin zamanı geldiğini biliyordu.

"Harry, bir şeyler atıştırmak için durmak ister misin?"

Harry başını bile kaldırmadı ve bir soruyla karşılık verdi. "Aç mısın?"

Draco Harry'nin durmasını sağlamanın tek bir yolu olduğunu bildiğinden iç bastırdı. "Evet, biraz."

"Tamam o zaman."

Harry hiç vakit kaybetmeden çuvaldan bir armut çıkardı ve göz teması kurmadan Draco'ya uzattı. Draco torbayı aldı, ama içine uzanırken hareketinin ortasında durakladı. Harry'nin uzun süren sessizliğine dayanamıyordu, ama gündelik sohbet hiçbir yere gitmiyordu. Bir elma kopardıktan sonra Draco arkasına yaslandı ve doğrudan yaklaşmaya karar verdi.

"Ne düşünüyorsun?"

Harry sadece omuz silkti, bu da Draco'nun hayal kırıklığının artmasına neden oldu.

"Harry, devam edemezsin. Benimle konuşacak mısın, yoksa yolculuğun geri kalanında sessizlik yemini mi edeceğiz?" Harry'nin cevabını bekledi, kızgınlık ve endişenin dikkatli dengesinin işe yarayacağını umuyordu.

Harry uzun bir süre boşluğa bakarak oturdu, bir lokma armut çiğnedi. Yutkundu ve konuşmadan önce bir an daha bekledi. "Konuşacak pek bir şey yok sanırım."

Draco kaşlarını çattı. "Konuşacak çok şey var ve bunu sen de biliyorsun. Benim yerime Granger ve Weasley burada olsaydı ne hakkında konuşurdunuz? Onlara güvendiğini söylemiştin, değil mi?"

Draco buna bir tür tepki vermesini bekliyordu. Ya kesin bir " *Elbette, onlar benim arkadaşlarım!* " ya da muhtemelen " *Onlarla ne konuştuğumu bilmiyorsun ve anlıyormuş gibi yapma.* " Hatta ne kadar üzgün olduğuna dair duygusal bir patlamayla bile tatmin olabilirdi.

Harry onları çok özlemişti. Harry'nin ağzının aşağıya doğru garip bir şekilde kıvrılmasını, tam olarak kaşlarını çatmasını ya da kaşlarının çatılmasını beklemiyordu.

Draco kıpırdandı. "Öyle değil mi?"

"Son zamanlarda pek değil," dedi Harry üzüntüyle. "Gerçekten konuşabildiğim tek kişiler onlardı, ama geçen baharda Bakanlık'ta olanlardan sonra pek konuşmak istemedim. Kimseyle. Ve o kadar uzun süre herkes deli olduğumu ki, Ron ve Hermione öyle olmadığımı söyleseler de... Olan biten her şey hakkında konuşmak istemiyordum. Bu kadar saçmalıktan sonra artık söylenecek pek bir şey kalmadı."

Anlayış yavaş yavaş Draco'nun üzerine çöktü. "Bir noktadan sonra diyorsun, değil mi?"

"Hemen ." Harry armuttan bir ısırık daha aldı, ama yutkunurken daha rahat bir pozisyona yerleşti. Draco bunu Harry'nin konuşmaya daha istekli olabileceğine dair iyi bir işaret olarak algıladı ve Harry'nin devam etmesini bekledi.

"Artık kimseyi üzmem istemiyordum," diye başladı Harry. "Hiç iyi haber yoktu ve zaten kimse bana inanmıyordu. Ne kadar çok konuşursam, başıma o kadar çok bela açıyordum. Kendimi savcılığa verdim, ama sonunda sen bunu benim için mahvettin. Darılmaca gücenmece yok... sayılır. Ve sonra, Bakanlık'ta her şey çöktükten sonra, söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı. Komik ama aslında son iki haftada seninle geçen bahardan beri kimseyle konuşmadığım kadar çok konuştum. Yine de, her halükarda, kötü haberlerden bıktım."

Ben de öyleyim, Harry. Ben de. "O zaman öyleydi, şimdi ise böyle. Peki... arkadaşların burada olsaydı, onlarla ne konuşurdun?"

Harry eğlenmiş görünüyordu. "Arkadaşlarımdan biri burada."

Draco dikkati yanaklarından sızdığını bildiği kızarıklıktan başka yöne çekmek için boşuna bir çabayla gözlerini devirdi. "Potter, çok tahmin edilebilirsin."

"Tahmin edilebilirim, değil mi?"

"Her zaman öyleydin." Draco sırttı. "Ve şu anda çaresizce beni şaşırtmak ve yanıldığımı kanıtlamak için bir şeyler yapmayı düşünüyorsun ama aklına hiçbir şey gelmiyor, değil mi?"

Harry az önce koca bir limon yutmuş gibi görünüyordu. "Biliyor musun, bugünlerde tamamen rastgele bir şey yapacağım ve seni şaşırtacağım."

Draco'nun sırtışı daha da genişledi. "Dört bekliyorum. Çimen etek, hindistancevizi kabuğundan sütyen ve bir tepsi Mai Tai içer mi?"

Harry şimdi hayali limonu yerken boğulacakmış gibi görünüyordu. "Ne - ne?"

Gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Sadece yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Ve bak. Sonunda dikkatini dağıttım gibi görünüyor."

Harry'nin şaşkın bakışı hızla sert bir kaş çatmaya dönüştü, ama elmacık kemiklerinde hâlâ bir kızarıklık vardı. "Peki, peki. *İyi*. Konuşmamı mı istiyorsun? *Güzel!* Öncelikle, son iki hafta içinde sana Ron ve Hermione'ye bile *bahsetmediğim* şeyler anlattığımı bilmelisin. Şaşırmış gibi bakma. Muhtemelen şu anda burada olsalardı, daha da az konuşuyor olurdum. Nedenini açıklayamıyorum ve bundan gurur duymuyorum.

"Bütün gün ne düşündüğümü bilmen *gerektiğine* göre, cevabım 'pek bir şey değil'. Hogwarts'ı düşünemiyorum çünkü bu beni sadece daha fazla ev hasreti çekmeye itiyor. Planını düşünmüyorum, çünkü çok az anlıyorum ve bu beni daha da geriyor. Ron ve Hermione'yi de neredeyse hiç düşünmüyorum, çünkü her düşündüğümde onları bir daha göremeyecek miyim diye merak ediyorum!"

Harry monoloğuna ara verdi, hatta biraz nefes nefese kalmış gibi görünüyordu. Draco buna ne diyeceğini bilemeden ona baktı. Bir an sonra Harry hafifçe vahşi bakışını kaybetti, alt dudağını hafifçe ısırđı, sonra kederle içini çekti. "Keşke onlar

burada . Hermione senin teorin üzerinde seninle birlikte çalışabilirdi - ve bu kadar kibirli görünme. Çok yardımcı olacağını biliyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Draco. "Alışkanlık işte. Haklısın."

Harry başıyla onayladı. "İki büyük akıl yine de bir taneden iyidir ve bahse girerim ikinci bir görüş seni de daha iyi hissettirecektir."

Yandan yapılan iltifat Draco'nun dikkatinden kaçmamıştı ama içgüdüsel olarak bir Muggle doğumlu ile kıyaslanmaktan ya da muhtemelen yapabilecek olsa bile ona yardım edebileceğinin söylenmesinden hoşlanmamıştı. "Evet, biliyorum. Olabilir."

Harry'nin ağzı zayıf bir gülümsemeyle seğirdi. "Tamam. Hermione kriz anlarında gerçekten harikadır. Her şeyi çözebilir. Birçok kez hayatımı kurtardı. O olmasaydı muhtemelen uzun zaman önce ölmüş olurum. Ve sonra Ron... ha, Ron burada olsaydı, seni öldürmesini engellemeye çalışmakla o kadar meşgul olurum ki ölmek için endişelenecek zamanım olmazdı. Şimdi onu duyabiliyorum. *Harry, nasıl olur da onunla oturabilirsin! Bu Draco-kanlı-Malfoy! Gelincik! Sana büyü yapmak için fırsat kolluyor!* ' Ve o kadar kızarırdı ki çilleri yanında hafif kalırdı. Bu - Draco, iyi misin?"

Draco'nun içini bir burkulma hissi , neredeyse yavaş bir Portkey gibi. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyordu ama bir kez daha çok ciddi bir savaşın iki tarafı arasındaki çizgide durduğunu hatırlıyordu. Artık evinde hoş karşılanmadığı gibi, Hogwarts'ta da kesinlikle bir kahraman gibi karşılanmayacaktı. Dünyayla tek bağlantısı Şimdi Harry'ydi, ama bütün bunlardan sonra Harry'nin arkadaşlarının bile onu ölü görmek isteyecekleri açıktı. Başını sallayarak elmanın çekirdeğinden son parçayı ısırdı, çekirdeği fırlatıp attı ve bastonunu kullanarak kendini ayağa kaldırdı. "Yürümeye devam edelim, tamam mı?"

Harry biraz şaşkın görünüyordu, ama hemen ayağa fırlayıp Draco'nun peşinden gitti, hâlâ armudunu kemiriyordu. "Onları tekrar göreceğim," diye mırıldandı Harry ağzındaki lokmanın etrafında. "Yapmak zorundayım. Elbette göreceğim.

olacak." Yutkundu ve tekrar net bir şekilde konuşmaya başladı.
"Seninle ve onlarla gerçekten farklı olacak. Ne olduğu hakkında bir fikirleri var mı ya da kaçışımızı senin tasarladığını anlıyorlar mı merak ediyorum. Acaba nasıl... Draco, iyi olduğuna emin misin?"

Draco çoktan durmuştu. Zihninin daireler çizmesini engellemek için yürümeye niyetlenmişti, ama onun yerine dairesel düşünceleri yürütmesine engel oluyordu. "Eğer senden gerçeği öğrenmek istiyorsam," dedi Draco zorlukla nefesinin altından, "ben de aynısını yapmaya istekli olsam iyi olur sanırım."

"Ne?"

Draco Harry'ye yan gözle baktı, bu da Harry'nin yüz hatlarına yayılan şaşkınlığı sağladı. Draco kendi kendine başını salladı. "Ben de bunu düşünmemeye çalışıyordum, ama Harry, geri döndüğümüzde arkadaşların bana ne yapacak?"

"Arkadaşlarım... yapmak... için... ha?"

Draco dişlerini sıktı. *Gerçekten de bunun farkında değil miydi?*
"Slytherin'lerin bana ne yapacağını sana zaten söyledim, ama çitin diğer tarafından da yardım alacak değilim.
Weasley beni gördüğü yerde lanetleyecek. Granger - bilmiyorum - uykumda üzerime çok ağır bir kütüphane kitabı düşürecek! Ne yaparlarsa yapsınlar, bu hiç hoş olmayacak ve kimse onları suçlamayacak! Ve eğer haddimi aşmıyorsam, benimle işleri bittiğinde, oracıkta tutuklanacağımdan eminim!"

Harry'nin kafası daha da karışmış gibiydi. "Bütün bunlar nereden çıktı?"

"Yani bunu hiç düşünmedin mi?" Harry

kaşlarını çattı. "Hayır, pek sayılmaz."

"Öngörü senin güçlü yönün değil, değil mi?"

"Hey, dur orada." Harry Draco'yu tutup ve yüz yüze gelmelerini sağladı. "Belki de bir sorun çıkacağını sanmadığım için bunu düşünmedim."

"Belki de üzerinde düşünmediğiniz için sorunu görmüyorsunuz. Sadece... beni dinle." Draco omzunu bükerek Harry'nin elinden kurtuldu ve bastonunu fiziksel olduğu kadar duygusal destek için de kullanarak yavaşça yürümeye başladı. "Sana evimin beni evlatlıktan reddettiğinden emin olduğumu zaten açıklamıştım, ama... Endişelendim... merak ettim... oraya gittiğimde gerçekten ne yapacağım? Beni kim isteyecek?"

Harry bundan incinmiş gibi görünüyordu. "I -"

"Ne söyleyeceğini biliyorum, Harry... ve bilmediğimi sanma. Bunun için minnettarım... ama az önce Ron burada olsaydı, onun bana saldırmasını engellemen gerektiğini söylemiyor muydun?"

"Şeysöyledim, ama söylemedim -"

"Ciddiydin," dedi Draco kesin bir ifadeyle "Ve haklısın. Ellerine geçirebilirlerse beni öldürecekler."

"Her şeyi açıkladığım zaman olmaz! Bizi bu noktaya getirmek için yaptıklarını ve benim için yaptıklarını her şey yoluna girecek."

Draco ağlamaklı bir ifadeyle ona baktı. "Ama beni öldürmeden önce onları ikna edebilir misin, yoksa ölümünden sonra yalvarmak zorunda mı kalacaksın?"

Harry bir tartışma başlatacak gibiydi, ama söyleyeceklerini kesti ve kaşlarını çattı. "Ölüm hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz, lütfen?"

"Ah, özür dilerim," dedi Draco, ama ses tonu sadece kısmen özür diler gibiydi.

Harry kaşlarını çattı. "Peki o zaman, ölüm hakkında konuşmak istiyorsan, hazır konu açılmışken..."

Draco aniden, keşke gönülsüzce kabul etseydim, diye düşündü. "Bu konuda konuşmak istemediğini sanıyordum."

"ettiğim bir şey var." İhtiyatla bir kaşını kaldırdı.

"Tamam..."

"Lütfen bunu yanlış anlamayın."

"Böyle söyleyince kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye tersledi Draco. Harry ona ters ters bakınca yenilgiyle başını geriye attı. "Şaka yapıyorum. Devam et. Eminim bunu kaldırabilirim."

Harry başını salladı ve sanki fikrini söylemek istediğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti. Sonunda kendi kendine başını salladı ve okunamayan bir ifadeyle Draco'ya baktı. "Bir süredir bunu merak ediyordum. *Şimdi* olmadığını biliyorum ama hiç... I Biliyorum, bu pek hoş bir soru değil ama bilmem gerekiyor... beni gerçekten öldürmek istedin mi?"

Soru bir kova dolusu buzlu su gibiydi ve Draco nefesinin kesilmesine engel olamadı. "Ben... öyle sandım. Ve ben... seni incitmek istedim," diye isteksizce itiraf etti. "Acı çekmeni, bedelini ödemeni istedim."

"Ama sen...?" Harry sorunun havada ağır ağır asılı kalmasına

izin verdi. Draco onu bile şaşırtan bir inançla, "Hayır," dedi. O Ses tonunu yumuşattı, Harry'nin gözlerinin içine baktı ve tekrar, "Hayır, yapmadım," dedi.

Harry bundan memnun görünüyordu. Mutlu değil ama kabullenmişti. Draco biraz rahatladı, ama sonra Harry tekrar konuştu. "Beni bıçakladığında ne düşünüyordun?"

Draco irkildi. "Bunu nasıl bu kadar kolay söyleyebiliyorsun?"

Harry omuz silkti.

"Evet. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Ben de bu yüzden sordum."

Draco üzgün bir , "Sanırım kısasa kısas," dedi. "Basit gerçek şu ki... Düşünmüyordum. Pek sayılmaz. Sadece birkaç basit düşünce. *Sessiz olmak. Doğru anı bekle. Ve düşünme.* "

"Neden?"

"Bundan kurtulmama izin vermeyeceksin, değil mi?"

Harry başını sallayınca Draco usulca inledi. "Düşünmüyordum, çünkü eğer düşünseydim bu bana her şeyi berbat etme şansı verirdi. Düşündüğün zaman hata yaparsın. O noktada artık düşünmeme gerek yoktu zaten. Zaten yeterince düşünmüştüm. Bütün yazı bunu takıntı haline getirerek geçirdim. Yapacak bir şey kalmamıştı... yapmaktan başka."

"Bütün yaz mı?" Harry sordu.

Draco başını onaylarcasına eğdi. "Ah, evet. Aslında her şey yaz tatili başlamadan önce başladı. Okulun son haftalarını intikam almayı düşünerek, bir şeyler yapmak isteyerek geçirmiştım. Hogwarts'tan eve döndüm ve ertesi hafta babam Azkaban'dan kaçtı. Onu rahatsız etmeye başladım, senin üzerinde kullanmak için lanetli biblolarından birini ödünç alabilir miyim diye sordum, ama o benim aptal oyunlarımın savaşın ortasında yeri olmadığını söyledi. Karanlıklar Lordu'nun, seni kendisi almadan önce sana planlanmamış bir zarar verirsem çok kızacağını ve böyle aptalca uğraşlar için onu rahatsız etmememi söyledi."

Draco onu şu anda bulunduğu yere getiren olayları hatırlarken bir an için gözlerini kapattı. O zamanlar kendinden çok memnundu. Kendini beğenmişti. Şimdi bu anı onu belirgin bir şekilde rahatsız ediyordu. Gözlerini açtığında Harry'yi gördü

ona bakarak, etmesini isteyen bir bakış attı. Draco içini çekti ve devam etti.

"Bu yüzden birkaç gün sessiz kaldım. Sonra bir akşam Bellatrix Teyze'nin Karanlık Lord'un seni Hogwarts'ın içinden almak istediğini, çünkü seni *alabileceği* tek yerin orası olduğunu söylediğini duydum. İşte o zaman aklıma bir fikir geldi. Hogwarts'ın içindeydim; bunu yapabilirdim. Bu yüzden babama yalvardım. Defalarca. Bunu düşünüyordu ama annem izin reddetti. Babama nadiren açıkça karşı gelirdi ve onun duygusallaştığını neredeyse hiç görmemiştim ama bu sefer çığlık attı, bağırdı ve hatta babamın ona son doğum gününde hediye ettiği şarap kadehlerinden bazılarını kırdı. Neden bu kadar karşı çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de Durmstrang'a gitmemi istememesiyle aynı nedenden, ama bunun nedenini de hiçbir zaman gerçekten bilemedim."

"Her neyse, bekledim ve bir gece Bella Teyze tekrar ziyarete geldiğinde, onun önünde babama tekrar sordum. Bella Teyze bunun harika olduğunu düşündü. Sanırım Karanlık Lord'a kendisi söyledi, çünkü ertesi gün babam bana bunu yapabileceğimi söyledi. Bu fikir hoşuna gitti mi gitmedi mi bilmiyorum; yapabileceğimi düşündüğünü sanmıyorum. Tabii ki yaptığımda benimle gurur duydu. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa benimle gerçekten gurur duydu. Öte yandan, annem çok öfkeliydi. Onunla konuşmuyordu. Benimle normalden daha az konuştu. Nedenini hâlâ anlamıyorum. Onun gurur duyacağını düşünürdüm."

Bunun üzerine Harry yaslandı ve boğazından alçak, mırıltılı bir ses çıkardı. Draco anında bir savunma dalgası hissetti. "Ne?"

"Sadece bazı gözlemler yapıyorum."

Draco kaşlarını çatarak ona baktı. "Yani şimdi de psikanalisti mi oynuyorsun?"

Harry kaşlarını çattı ve başını sertçe salladı. "Hayır! Hiç de değil. Ben sadece... senin hakkında yeni bir şey öğreniyorum. Çok ilginç."

"Oh harika. Sizi böyle eğlendirebildiğime sevindim."

"Demek istediğim bu değildi! Demek istediğim... Senin hakkında bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor. Hepsi bu." Başını bir kez salladı. "Lütfen... hikayeni bitirir misin?"

Draco neredeyse reddediyordu, ama Harry gerçekten meraklı görünüyordu. Bu Draco'nun daha önce hiç konuşmadığı bir konuydu ve bu düşüncelerini açığa vurma fikri onu biraz çıplak hissettirdi, ama Harry'ye zaten çok şey göstermişti. Harry'ye hikayenin geri kalanını da anlatabilirdi. "Eminim şimdiye kadar annemle babamın pek de sıcakkanlı insanlar olmadıklarını anlamışsındır. Sevgi beklememeyi öğrendim. Sanırım bunun en büyük nedeni babamın beni Karanlık Lord'a hizmet etmem için yetiştirmek istemesiydi... ve bildiğin gibi, sıcakkanlılık bu kariyer için pek elverişli değil. Yine de, sevecen ya da değil, onların ilgisini istiyordum ve bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Onları etkilemek için ne yaparsam yapayım. Sanırım hedefi ıskalayıp durdum. Ama bu sefer, seni aldığımda, babam gerçekten gurur gibi görünüyordu, ancak annem hala benimle konuşmuyordu. O zamanlar bunun hakkında pek düşünmemiştim ama şimdi keşke daha önce konuşsaydık diyorum... ben gitmeden önce."

"Ailen... Onlar hakkında hiç düşünmemiştim." "Ne gibi?"

"Ebeveynler gibi." Harry'nin sesi tuhaf bir şekilde utanmış gibiydi.

Draco suratsızca homurdandı. "Bildiğim kadarıyla babamla olan karşılaşmalarınız size pek de hoş şeyler yaşatmamış." Başını öne eğdi. "Yine de onlar için endişeleniyorum."

Harry'nin gözleri birden irileşti. "Tanrım, unutmuşum. dedin ki... Voldemort dedin ki..." Sesi kesildi.

Draco omuz silkti. "Sen kendi sorunlarınla meşguldün, ama ben *hem* senin, hem de onlar için endişeleniyorum. Ne yaptığını ya da onlara ne yapacağını bilmiyorum. Tüm bunların beni korkutmak için bir oyun olup olmadığını bile bilmiyorum." Sesi dalgalandı. "Onları öldürecek mi, Harry? Bana ulaşmak için mi?"

"Keşke hayır diyebilseydim..."

" dolandırmayın. Söyle." Draco yine de kendini hazırladı.

"Voldemort'un başına gelmeyecek şey yok."

Duymak acı vericiydi ama Draco bunu duyması gerektiğini biliyordu. Midesinde acı veren bir yumru ve göğsünde bir boşluk bırakmıştı ama bununla başa çıkabilirdi. Baş etmek zorundaydı. "Onları kurtaramam, değil mi?"

Harry bir an durakladı, sonra yüzünde şok olmuş bir farkındalık ifadesi belirdi. "Demek bu yüzden geri dönme riskini göze aldın!"

Draco sadece başını

sallayabildi. "Neden öyle

söylemedin?"

"Söyleyemedim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Zaten çok üzgündün."

"Draco... ailen hakkında konuşuyorsun. Onlardan nefret edebilirim ama anlayışla karşılarım. En azından bunu senin intihara meyilli 'Kendimi ifşa edeceğim ve iyi bir sebep olmadan ne olacağını göreceğim' planından daha iyi anlayabilirim. Sen... geri dönmek istiyor musun?"

Sorunun özü buydu. Draco'nun son engeli: kafasını kurcalayan tereddütleri ve çekinceleri. İkilemini kelimelere dökmesi gerekiyordu; Harry'nin duyması için bunu açıkça ortaya koyması gerekiyordu. Eğer dile getirebilirse, onu yenebilirdi. Yavaşça, kasıtlı olarak konuştu, bunları söylerken gerçekleri dikkatle değerlendirdi. "Karanlık Lord beni yine de öldüreceğini söyledi... ama geri dönersem ailemi bağışlayacakmış. Annemi zaten öldürdüğünü söyledi... ama şimdi de babamı öldürmekle tehdit ediyor. Eğer seninle geri dönmezsem, bunu yapacak. Düşünüyordum da, eğer sensiz geri dönersem, ona seni geri getirmeye çalıştığımı ama senin bana karşı koyduğunu söyleyebilirdim. Bileğindeki yarayı kanıt olarak kullanırdım. Böylece sen hâlâ Hogwarts'a gitmeyi deneyebilirdin, benim de ailemi kurtarma şansım olurdu." Bir an için nefesini tuttu. "Ben... geri dönmek istiyorum... ama seninle kalmak istiyorum. Yani ben -"

"Senin yerine karar vermeme izin ver."

Draco uysalca başını salladı.

"Bunu yapamam, Draco. Sana ya da -her ne kadar onları sevmesem de- ailene olacıklardan ben sorumlu olamam. Kalıp kalmayacağına ben karar veremem."

"Biliyorum. Ben de karar

verdim." "Ve...?"

"Hâlâ buradayım, değil mi?" Harry onaylarcasına, 'evet, sanırım,' gibi bir şey mırıldanana kadar bekledi. "Ve babam... o güçlüdür. Kendi başının çaresine bakabilir. Azkaban'dan çıktı, değil mi? Ve annem... ona bakacaktır. İyi olacaklar. Değil mi?"

Harry biraz fazla uzun bir süre tereddüt etti. Draco'nun omuzlarındaki ani çöküşü fark ettiğinde gözleri büyüdü. "Draco, eminim annenle baban -"

"Kes şunu. Sana şekerle kaplamamanı söylemiştim. Yapma. Zaten bunu sana sormamalıydım."

"Tekrar soruyorum: onlar için geri dönmek istiyor musun?"

Draco başını öne eğdi. "Geri dönersem ne olur? Sana zaten söyledim. Sen ölürsün. Ben de . Annem zaten ölmüş olabilir. En başta bunu yapmamı istemeyen oydu ve bak ne oldu. Neden onu dinlemedim ki?"

Harry yarım bir tebessüm etti. "Ne zamandan beri birilerini dinliyorsun?"

Draco yüz ifadesini yansıttı. "Doğru." Yüzü tekrar düştü. "Benim şansım neydi ki? Yani, gerçekten mi? Belki de annem haklıydı. O kadar çok insan seni okuldan çıkarmaya çalıştı ki. Babam çoğunun Hogwarts'a yaklaşmadan Dumbledore'un adamları tarafından durdurulduğunu söyledi. Sadece biri başarılı olmuş, o da

neredeyse anında yakalandı. Başarısız olma ihtimalini hiç ama ya başarısız olsaydım?"

"Ee... o zaman burada olmazdık."

Draco yavaşça nefes aldı ve göğsündeki çukurda bir acı hissetti.

"Draco?"

Harry'yi kolundan yakaladı kısa bir süre durup Harry'nin yüzüne baktı. "Biri Karanlık Lord'u hayal kırıklığına uğratırsa ne olur?"

Draco Harry'nin yüzünde anlamanın parladığını görene kadar bekledi, sonra başını sallayıp Harry'nin kolunu bıraktı. "*Seni* elde etmeye o kadar kararlıydım ki riskleri hiç düşünmedim. Önemli değildi. Seni yakalamayı başardım, ama 'görevimi' tamamlayamadan gemiden atladım. Karanlık Lord için bir başarısızlık ve bir haindim. Hainlere ne yaptığını biliyorsun. Şimdi yeni bir görevim var - kendi görevim - ama ikimizi de eve canlı götürmeyi başarsam bile, bu beni Karanlık Lord için sadece daha büyük bir başarısızlık yapar. Beni olmam *gereken* yerden daha da uzaklaştırıyor; yapmam gereken şeyin tam zıttı. Bu mantıklı mı?"

"Öyle."

"Sadece eğer - geri döndüğümüzde... oh kahretsin, Hogwarts'taki arkadaşların ve Bakanlık yüzünden yeterince tehlikede olacağım, ama en çok Karanlık Lord yüzünden tehlikede olacağım. O beni bulacaktır. Eminim şu anda sana olduğu kadar bana da kızgındır. Anlamıyor musun, Harry? İki taraf da kafamı kazığa oturtmak isteyecek. İki tarafta da çıkışım yok. Güvenli bölge yok. Ben işaretlenmiş bir adamım. Yarın gece başarısız olursam neler olacağını hayal bile edemiyorum, ama başarılı olsam bile, Kim Olduğumu Bilirsin beni daha da çok öldürmek isteyecek. Hiçbir şeyden çekinmediğini biliyorsun."

"Şey..." Harry bir an kendi kendine usulca düşündü. "Yakında Hogwarts'ta . Dumbledore oradayken Voldemort'un seni Hogwarts'ın duvarları arasına sokacağını sanmıyorum."

"Harry, ben -"

"Başlama yine. Beni yakaladığını biliyorum. Ama biliyor musun, düşünüyordum da. Dumbledore oldukça anlayışlı biri. Her şey olmadığını düşündüğünü biliyorum ama öyle olmasaydı, Voldemort neden ondan korksun ki? Ve düşündüm ki, belki... sadece belki... Dumbledore senin hakkında gerçekten kötü düşünmediği için yaptıkların yanına kâr kaldı. İnsanlar hakkında haklı çıkmaya meyillidir. Belki de senin o kadar da kötü bir şey yapmayacağını düşünmüştür."

Draco alaycı bir şekilde homurdandı. "Bu sadece onun bir şey *bilmediğinin* kanıtı olmaz mı? insanlar hakkında en iyi algıya sahip misiniz?"

"Unuttuysan diye söylüyorum, benimle birlikte kaçtın." Draco cevap olarak sadece omuz silkebildi.

"Ayrıca, beni yakaladınız... ama peşinizden kimi gönderecekler? Crabbe ve Goyle'u mu? Gerçekten onların *seni* yakalayabileceğini düşünüyor musun?"

Draco yarım bir gülümsemeyle başını yana eğdi. "Biliyor musun... aslında bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Çok değil ama biraz."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Draco daha hafif bir konuya geçme bahanesiyle yeniden yürümeye başladı ve rahat bir tavırla, "Komik olan ne biliyor musun? Greg ve Vince'i gerçekten özlemeye başlıyorum."

Harry konunun kasıtlı olarak değiştirildiğini anlamış olmalıydı, çünkü hemen aynı rahat tonda konuşmaya başladı. "Neden bu kadar komik olsun ki? Yani, onların doğuştan arkadaş olduklarını söyledin, ama onlar senin küçüklüğünden beri arkadaşın değiller miydi?"

"Evet."

"O zaman onları özlemen çok doğal." Harry onun omzuna bir kez vurdu. "Ve kim bilir? Belki geri döndüğümüzde onlarla konuşup akıllarını başlarına getirebilirsin. Hayatın boyunca onlara istediğin her şeyi yaptırabildin, değil mi? Belki bu konuda onları ikna edebilirsin."

Draco kendi kendine omuz silkti, ama küçük bir çukurdan geçmek için manevra yaparken cevabını bir süreliğine erteleyebildi. Yine de bir süre sonra Harry'nin bakışlarının baskısını hissetti, bir yanıt bekliyordu. İç çekti. "Bilmiyorum. Sanırım ailelerimiz aynı sosyal çevrelerde olduğu için hep arkadaş olduğumuzu düşündüm. Sadece... her zaman orada olacaklarına kesin gözüyle baktım. Artık o çevrenin dışındayım."

"Ama birlikte geçirdiğiniz onca zaman içinde bir tanıdıktan daha fazlası olduğunuza emin misiniz?"

Kendini buna inandırmak cazip geliyordu ama Draco daha iyisini biliyordu. Yine de en sevdiği iki haydutla bazı güzel anılar paylaşmıştı. "Biliyor musun, biz gençken, Hogwarts'tan önce, Vincent bir gün ağlayarak evime geldi. Babası ona ' *git evden, seni değersiz çocuk* ' demişti. Sekiz yaşına kadar büyü belirtileri göstermemişti ve Hogwarts mektubu eline geçene kadar babası ona biraz sert davranmıştı. O gün onu kanatlarımın altına aldım ve büyübabamın babamın arkasından bana verdiği asayı kullanarak ona en sevdiğim büyülerden bazılarını öğretmeye başladım. Bu onu daha özgüvenli yaptı ve belki babasının bir gün kendisiyle gurur duyabileceğini düşündü. O kadar sadıktı ki, benim için her şeyi yapardı."

Harry hiçbir şey söylemedi ve Draco sadece bu anıya kendini kaptırabildiği için minnettardı.

"Gregory daha zeki olan. Ezecek bir şeyler aramadığında aslında biraz kurnaz olabiliyor. Sanırım o da

Eleanor Bulstrode, Millie'nin küçük kız kardeşi, yıl sonuna kadar. Yine de çocukları görmek istemiyorum."

Harry buna gerçekten kıkırdadı, Draco da sırıttı. "Ron ve Hermione'de," dedi Harry, "eğer aynı anda anlarsa."

Bu kez Draco güldü. "O ikisini herkes biliyor. Apaçık ortada. Evli bir çift gibi kavga ettiklerini ben bile söyleyebilirim. Gerçekten üzücü. O çocukların saçları çok kötü olacak -"

"Draco!" Harry tersledi, ama Draco onun hepsi de kabarık kızıl saçlı bir çocuk sürüsünü hayal ettiğini anlayabiliyordu. "Peki ya sen? Sevgili yaşlı Pansy Parkinson'ın hiç şansı yok mu? Sonsuz evlilik mutluluğu mu?"

Draco'nun midesi bir anda bu düşünceyle çalkalandı. "Pansy'nin mızızlanmalarına babamı memnun ettiğı için katlandığımı sana zaten açıklamıştım, *Potter*. Ayrıca ben Pansy'yi ne kadar itersem o da o kadar sıkı sarıldı. O pug suratlı limpet'i Vincent'a bile bulaştırmazdım."

"Kiminle çıkmak istediğini bana asla söylemeyeceksin, değil mi?"

Draco kapüşonlu bir ifadeyle Harry'ye baktı. "Sana şöyle söyleyeyim: Hogwarts'ta hiç hoşlandığım kız yok. faiz."

"Belki Crabbe'i bir kıza dönüştürebilirsin," dedi Harry hiç duraksamadan.

Draco neredeyse kendi ayağına takılıyordu ve kısa bir süre durdu. "Bu görüntü bende ağlama isteğı mi yoksa kusma isteğı mi uyandırıyor bilmiyorum."

"Eğer , lütfen diğer yöne doğru nişan alın."

Draco kaşlarını çatı ve, "Sempatın hayret verici. Ayrıca, eğer Vince bir kız olsaydı, Gregory Eleanor'u tamamen unuturdu."

"Hmm, ben her zaman bu ikisinin oldukça yakın olduğunu düşünmüşümdür," dedi Harry gayri ihtiyari.

Harry'nin bunu söylediğini duyunca şaşırان Draco kaşlarını kaldırdı. "Biliyor musun, bir keresinde onları küçük bir dolapta cüppeleri olmadan birlikte uyurken bulmuştum."

"Gerçekten mi?" Harry inanamayarak sordu.

"Evet. Çok garip bir şeydi. Bütün akşam tuhaf davranıyorlardı ve aniden birlikte kaçtılar. Sonunda onları dolapta buldum. Onları uyandırmam çok uzun sürdü ve yüzleri pasta kremasıyla kaplıydı."

Harry'nin yüzünde bir an için şaşkın bir ifade belirdi, bir saniye sonra da en yakındaki ağaca yaslanıp öyle bir güldü ki gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. "Aman... Tamamen unutmuşum... Bunu düşünmeliydim... hahaha!"

Draco, Harry'nin sonunda çözülüp çözülmediğini merak ederek bakakaldı. "Ee, Harry?"

"Bu çok komik... Hala öyle olduklarına inanamıyorum... ha!"

Draco biraz da sabırsızlıkla, "Bu delicesine komik şakayı lütfen açıkla mısınız, çünkü bir şeyi kaçırıyor gibiyim," dedi.

Harry bir an daha kontrolsüzce güldükten sonra sustu, öne doğru eğildi ve kendini ayağa kaldırdı. "Uzun hikâye," dedi aceleyle, hâlâ nefessizdi. Göz ucuyla bir şey fark etmiş gibi yere baktı. "Bakın! Cezayir menekşesi!"

Draco'nun Harry'nin dikkat dağıtmak için bir taktik kullanmadığını, bitkiyi gerçekten bulduğunu anlaması sadece bir saniyesini aldı. Draco'nun Harry'nin kahkaha patlamasıyla ilgili merakı çabucak bir

sevinç dalgası. Olabildiğince hızlı bir şekilde diz çöktü ve küçük mavi çiçekleri saplarıyla birlikte dikkatlice toplamaya başladı.

"Sadece iki malzeme kaldı," dedi Harry sessizce, küçük bitkileri kaldırırken. "Sadece iki tane daha." Başını kaldırıp Draco'ya baktı. "Bunu gerçekten yapabiliriz, değil mi?"

Draco Harry'den elindeki çiçeklere ve tekrar Harry'ye baktı. Elinden gelen en cesur gülümsemeyi takınarak başını salladı. "Evet, yapabiliriz."

Draco cebinden Büyücü'nün Menekşesi'ni katlayacağı mendilini çıkarırken bir yandan da Harry'ye bakıyordu. Onu tekrar gülerken görmek güzeldi. Çok önemsemeye başladığı Harry buydu ve şu anda görmesi gereken Harry de buydu.

Çiçekler kaldırıldıktan ve ikisi de tekrar ayağa kalkıp yürümeye başladıktan sonra Draco Harry'ye hafifçe dirsek attı. "Potter, Vince ve Gregory'ye ne yaptığını anlat bakalım."

"Ee..."

.&.

Harry Çok Özlü Madde olayını açıklamayı bitirdiğinde Draco o kadar eğlenmişti ki kendini Harry'yi parlak planı için zihinsel olarak tebrik ederken buldu. Ya da daha doğrusu, Granger'ın parlak planı için. Elbette, *Harry Potter*'ın burnunun dibindeki Slytherin ortak salonuna gizlice girmeyi başarmış olması hâlâ canını sıkıyordu, ama Vincent ve Gregory'nin iksirli tatlılarla karınlarını doyurdukları görüntüsü... bu çok güzeldi.

"Onlara her zaman ölümleri olacağını söyledim," diye melodramatik bir şekilde haykırdı Draco.

"Hadi ama, onları biz zehirlemedik."

"Muhtemelen iksiri Granger hazırladığı içindir. Eğer sen ya da Weasley yapsaydı..." Sesi imalı bir şekilde kesildi ve bu da ona iyi huylu bir itme kazandırdı. "Hey, sakın ol! Ben kırıldım, hatırlıyor musun?"

"Evet, biliyorum," dedi Harry hafifçe. "Nasıl hissediyorsun?"

"Büyücü Valsi yapabilecekmişim gibi hissediyorum." Harry'nin küçümseyen bakışları karşısında Draco gözlerini devirdi. "Ne daha iyi, ne daha kötü. Bir sonraki tepeyi tırmanmamız gerekene kadar iyi olacağım."

Harry asasını çıkarırken, "Sanırım bir süre daha bu vadide kalabileceğiz," dedi. Hızlıca bir "*Beni Göster*" okudu ve memnuniyetle başını salladı. "Hemen hemen güneye doğru gidiyor."

"değil... Harry, Profesör Sprout'un bu bitkilerin genellikle *nerede* yetiştiği hakkında bir şey söylediğini hatırlıyor musun?"

"Bir şey değil." Harry bir kütüğün atladı ve Draco'ya yardım etmek için elini uzattı. "Yani, ökseotu genellikle büyük ağaçlarda yetişir, değil mi? Onlar her yerde var, yani iş sadece onu bulmaya kalıyor. Ama porsuk bulabileceğimiz araziler hakkında hiçbir fikrim yok."

Draco ağırlığını kötü durumdaki bileğine verirken homurdandı, sonra nihayet iki ayağını ve bastonunu tekrar yere bastığında rahat bir nefes aldı. "Şey, buralarda ökseotu *olabilecek* bir sürü ağaç var... ama porsuk otunu gördüğüm tek yer eski mezarlıklardı. Malfoy Malikanesi'nin arazisinde de vardı ama annem onları kaldırttı."

"Ah," dedi Harry dalgın dalgın. "Nedenini merak ediyorum."

"Bir ipucu yok. Sanırım yaydıkları büyüden hoşlanmadığını söyledi. Belki de ona ölümü düşündürüyorlardı. Bahçelerde her gezintiye çıkmak istediğinizde pek de hoş bir düşünce değil."

"Voldemort'un asası porsuk ağacından yapılmıştır."

Bunun üzerine Draco bir kaşını kaldırdı. "Peki bu küçük bilgiye nasıl rastladın?"

Harry sadece omuz silkti ve Draco bunu Harry'nin detayları konuşmak istemediğine dair bir ipucu olarak algıladı. Bir süre sonra Harry, "Ama onun esasının çekirdeği benimkiyle aynı. Tüyleri aynı anka kuşundan. Ama benimki çobanpüskülünden yapılmış."

"Holly, ha?" Draco bilgiyi işlerken yüksek sesle düşündü. "Bu gerçekten ilginç bir sembolizm. Eve döndüğümüzde bunu araştırmam gerekecek."

"Ne açıdan ilginç?"

"Şey, bu ilginç çünkü porsuk ağacı çoğunlukla ölüm ağacı kabul edilirken, çobanpüskülünün güçlü bir koruyucu büyüsü var. Bu konuda çok fazla bilğim yok ama dediğim gibi, eve gittiğimizde araştıracağım."

"Ev... Hogwarts mı?"

Draco hemen midesinin zıpladığını hissetti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Evet, Hogwarts."

Harry sempatiyle başını salladı. "Draco, hiç eve dönmeyi düşünüyor?"

Soru o kadar ani gelmişti ki Draco ne sorulduğunu anlamadan cevap vermeye başladı. "Şey, ben - oh." Kaşlarını çatmaya çalıştı ama ancak somurtkan bir kaş çatmayı başarabildi. "Bir yanım umutsuzca istiyor ama diğer yanım çok korkuyor. Belki bir gün... eğer Sen - hayır, Sen-Bilirsin-Kim gittiğinde, geri dönebileceğim."

Harry acımasızca başını salladı. "Sanırım bu onu yenmem gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

Draco kaşlarını çattı. "Onu yenmek için motivasyon kaynağı olarak kullanmanı beklediğim sebep tam olarak bu değil."

"Ama bu da iyi bir sebep, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman iyi bir neden nedir?" Harry hışımla, "Onu yenmek zorundayım, çünkü o aptal kehanet öyle diyor," dedi. "Onu yenmek zorundayım, çünkü o aptal kehanet öyle diyor ve sayamayacağım kadar çok nedenden dolayı onu yenmek *istiyorum*, öyleyse neden yığına bir tane daha eklemeyeyim?"

"Peki, böyle söyleyince... tamam. Sadece benim nedenimin listenin başında emin ol, çünkü önce benim geldiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Harry, sesi son derece ciddiydi, ama sonra birden uzanıp Draco'nun başını olabilecek en kibirli şekilde .

"Kes !" Draco tersledi, Harry'nin elini vızıldayan bir sivrisinek gibi uzaklaştırdı.

"Tabii," dedi Harry, ama bir an sonra uzanıp Draco'nun saçlarını iyice karıştırdı.

"Merlin! Hayır!" Draco alaycı bir dehşetle bağırdı. "Saç hariç her şey! Beni öldürüyorsun! Aaaah!" Harry'yi itti ve saçlarını elinden geldiğince düzeltmek için büyük bir yaygara kopardı.

Harry ona içtenlikle gülüyordu. "Hadi ama Draco. Dağınık saçın son moda olduğunu biliyorsun. Çok moda. Kızlar bayılıyor. Belki seninkini siyaha bile boyayabilirsin."

Draco başını çevirdi ve Harry'nin eğlenen bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti. "Tam bir moda vahşeti," diye homurdandı kendi kendine. "Böyle bir paspasla insan içine çıkmanıza nasıl izin verilebildiğini aklım almıyor. Ve benim güzel, markalı buklelerimi herhangi bir nedenle değiştirebileceğimi düşünmek -"

Bir dalın kırılma sesi ve keskin, şaşkın bir bağırıyla kesildi.

"Harry!" Draco dönüp Harry'nin bir an önce durduğu yere baktı, ama kimse yoktu. Sonra bir inilti. "Harry?"

"Aşağıda... tam da ihtiyacım olan şey... yerde bir delik daha. Ah, kışım."

Draco bir adım atıp aşağı baktı ve daha önce fark etmemiş olmasına şaşırırdı. Harry büyük, geniş, kare şeklinde, yaklaşık altı metre derinliğinde bir çukurda oturuyordu, sarmaşıklarla o kadar sık örtülmüş ve bitki örtüsüyle o kadar doluydu ki neredeyse manzarayla tamamen karışmıştı.

"Sanırım burası eski bir evin temeli," dedi Harry, beceriksizce ayağa kalkıp poposunu ovuşturarak. "Kahretsin, acıyor. Nereye gittiğime dikkat etmem gerektiğini öğretmeli bana. Ama bak, buradaki sarmaşıkların altında bazı taşlar görebilirsin. Yıllar önce burada bir kulübe varmış gibi görünüyor."

"Evet. İyi misin?"

"İyiyim. Gerçekten," dedi Harry dalgın dalgın, etrafına hâlâ poposunu ovuşturuyordu. "Orada kötü bir çürük olacak, ama o kadar. Bitkiler sahanlığı doldurdu. Acaba bir kulübenin kalıntıları bu kadar uzakta ne arıyor?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Draco. kaldırdı ve etrafına bakındı. Önce olağandışı şey görmedi ama daha yakından bakınca... "Biraz taş bir duvar var," dedi omzunun üzerinden işaret ederek. "Yanılıyor olabilirim ama sanırım biraz ileride başka bir temel daha var."

"Harika," dedi Harry, ama ses tonu gerçekten umursamadığını gösteriyordu. "Uygarlık. Tam da aradığımız şey. *Birkaç yüz yıl geç kalmış olmamız çok kötü.*"

"Aslında bu Hogwarts'a yaklaştığımızın bir işareti olabilir. Yani, bu eski bir kale. Eskiden Hogwarts'ı çevreleyen köyler."

Harry bunu düşünmüş gibiydi. "Belki de haklısın. Ama önce bu lanet olası delikten çıkmam gerek." Draco'nun tepesinde durup aşağı baktığı yere doğru yürüdü.

Draco ona yumuşak bir sırıtışla karşılık verdi. "Böyle şeyleri zor yoldan bulmak gibi bir huyun var, değil mi?"

Harry ters ters baktı. "Çenenin kapatıp bana yardım eder misin artık?"

Draco güldü ve aşağı uzandı. Biraz sonra homurdanarak Harry'yi eski temeli kaplayan yosun tutmuş kayalara tırmanmasına yetecek kadar çekmeyi başarmıştı. Harry tozunu alırken Draco, "Aslında Hogwarts çevresinin çok eski bir haritasını gördüğümü hatırlıyorum," dedi. "Babamın kütüphanesindeydi. Babamın kütüphanesindeydi. Hogwarts'ın yaklaşık otuz mil kuzey-kuzeydoğusunda küçük bir Muggle yerleşimi var ve olabilir. Yani en azından nerede olabileceğimize dair bir fikrimiz var."

" ne olmuş böyle? Belli ki artık burada hiç Muggle yok."

"İskoçya'nın bu bölgesinde eskiden Muggle'lar vardı, ama 1793'te Muggle'lar av partilerinde Hogwarts'a çok yaklaşmaya başladılar, o kadar yaklaştılar ki kalenin etrafındaki illüzyonları aşabilirlerdi, özellikle de aralarında Muggle doğumlu bir cadı ya da büyücü varsa - hiç 'Hogwarts, Bir Tarihçe' okumadın mı?"

Harry inledi. "Sen de mi!" "Ne?"

"Boş ver. Sadece... devam et. Ne diyordun?"

Draco, Harry'nin tuhaf davranışını omuz silkerek geçiştirdi. "Kısacası, tüm köyün yeri değiştirildi ve Muggle'ların hafızaları değiştirildi ve

illüzyonlar ve Muggle engelleyici tılsımlar tamamen yeniden tasarlandı ve güçlendirildi."

Harry biraz da meydan okurcasına, "Bu pek doğru görünmüyor," dedi. "Bütün bir köyü onların rızası olmadan taşımak." Beceriksizce de olsa yeniden yürümeye başladı.

Draco kendi kendine başını salladı ve yetişene kadar hızla topallayarak ilerledi. "Neden olmasın? Muggle'lar daha iyisini bilmiyordu ve biz de onların eşyalarımızı karıştırmasını engelledik. Muggle'lardan oluşan silahlı bir avcı grubunun aniden evinizin kapısına gelmesini ister miydiniz? Hogwarts mı?"

Harry ağzını açtı, ama yüzündeki çarpık hoşnutsuzluk ifadesinden vermek istediği bir cevabı olmadığı . "Ben sadece insanları evlerinden zorla çıkarma fikrini onaylamıyorum. Mutlaka daha iyi bir yolu olmalıydı."

Draco sabırlı ama tepeden bakan bir ifadeyle Harry'ye baktı. "Aklına bir tane gelirse bana haber ver. Eğer Muggle'lar bölgeye yerleşmeye devam etselerdi, Hogsmeade'e tecavüz edecek kadar genişleyebilirlerdi. Onları erkenden bölgeden çıkarmak ve sonra da tüm bölgenin yaşanmaz bir yer olduğu yanılsamasına kapılmalarını sağlamak daha iyiydi. Tam bir Muggle kasabası ve onların bölgeyi kesen devasa yollarını hayal edebiliyor musunuz? Muggle'ların yanlışlıkla Hogsmeade'e girdiğini? Ya da hiçbir şeyden haberi olmayan Muggle doğumlu genç bir büyücünün, Muggle arkadaşlarını bir maçın ortasında Quidditch sahasına götürdüğünü? Sonu gelmez sorunlar ve siz de bunu biliyorsunuz. Muggle'ların büyücülük dünyasından uzak tutulmasının bir nedeni var."

Harry nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Draco sırtını engelleyerek bir kaşını kaldırdı. "Ah? Neydi o?"

"Haklısın, dedim," diye tersledi Harry. Yanlarından geçtikleri bir başka ıssız vakfa baktı. "Keşke daha iyi bir yolu olsaydı."

"Harry, insanlar arasında farklılıklar olduğu sürece, bu grupları ayrı tutmak için nedenler olacaktır."

Harry başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Gerçekten mi?"

"Bu çok mantıklı. Ve bunun için pek çok neden var. Hadi ama Harry... Muggle'ları büyücülük dünyasından uzak tutmanın iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikir değil miydin?"

Harry bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Hogwarts'ın hemen yanında bir Muggle topluluğunun büyümesine izin vermenin nasıl sorunlara yol açabileceğini anlayabiliyorum, ama bunu söyleme şeklin... ırkçılığın ne olduğunu biliyor musun?"

"Ha?" Draco dürüst bir şaşkınlıkla başını eğdi.

Harry karanlık bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Tamam, bir de düşün... Blaise Zabini senin arkadaşın mı?"

"Elbette... ya da en azından benim sınıfımdaki diğer Slytherin'ler kadar öyleydi. Neden ki? Güçlü büyücüler ve cadılardan oluşan bir aileden gelen, düzgün, safkan bir büyücü."

"Başka bir deyişle, derisinin ne renk olduğu sizin için fark etmiyor, değil mi?"

Bu Draco'nun kafasını da karıştırdı. "Bu neden olsun ki? Ambalajın bir önemi yok. Yani o siyah. Önemli olan damarlarında dolaşan şey, ambalajın rengi değil."

"Yani kan aynıysa, insanlar da eşit değerdedir, öyle mi?"

"Doğru," diye cevapladı Draco, kendinden emin görünmeye çalışarak, ama Harry'nin ses tonundaki bir şey onu temkinli yaptı. O daha bir şey söyleyemeden, Harry hançerini kaptı. "Harry, ne -"

"Ben melezim, değil mi?"

"Teknik olarak evet, sanırım -"

"Ve sen saf kan birisin."

"Elbette, ama ne -"

"Yani kanımız farklı, değil mi?"

Draco onun ne yapacağını saniye öncesinden biliyordu. "Harry, bekle!"

Hançerin parlamasıyla Harry'nin sol elinin avucunda parlak kırmızı bir çizgi belirdi. Draco bir an için Harry'nin onu keseceğinden korktu, ama bunun yerine Harry hançeri sapından tutarak ona uzattı. "Sıra sende," dedi açıkça. "Bana saf kanın farklı olduğunu kanıtla."

Bunu yapmak zorunda kalan Draco bıçak elini keserken irkilmedi bile, ama kendi kanını görmek midelerini biraz bulandırdı. Harry'nin kesilmemiş eli dışarı fırlayıp onu bileğinden yakalamadan önce uzun süre bakmadı. Kesik ellerini yan yana getirdi. İki parlak kırmızı kesik yan yana duruyor, öğleden sonra ışığında parlıyordu. Her açıdan birbirlerinin aynısıydılar: Gölgeleleri, renkleri, kıpkırmızı sıvının yavaşça avuçlarının içinde birikmesi.

"Sen ne bilirsin ki," dedi Harry, sesi alaycıydı. "Bana ikisi de kan gibi görünüyor. Ve işte sana bir haber, Draco: Muggle'ların kanı tamamen aynı görünüyor. Ve her ne lütuf ya da lanetle olursa olsun, bazı sözde 'safkanların' Squib çocukları oluyor ya da Muggle'lar bazen cadı ve büyücüler doğuruyor, bunun kanın kendisiyle bir ilgisi olmadığını tahmin ediyorum. Belki de büyünün kendine has bir iradesi vardır. Kim bilir neden bazı insanlar sihirle doğuyor da bazıları doğmuyor? Yarın sabah uyandığınızda tek bir büyü bile yapamıyor olsaydınız, bu sizi daha az insan yapar mıydı?"

Saldırı karşısında sersemleyen Draco aklına gelen ilk yanıtı kekeleyerek verdi. "Benim... babam öyle derdi. Beni evlatlıktan reddederdi."

Harry'nin sert bakışları bir an için yumuşadı. "Yapmazdım, sen biliyorum." Sonra yine kaşlarını çattı. "Ve ne düşündüğümü zaten biliyorsun"

baban tarafından. Peki ya Muggle'lardan doğmuş olsaydınız? Şans eseri. Muggle olarak doğdun ama büyü yapabiliyorsun... Bu yeteneğini kullanmayı öğrenmek istemez miydin?"

"I..." Aklına gelen tüm aptalca bahaneler Harry'nin yüzündeki ifadeyle aniden kesildi. Draco içini çekti. "Pekala, evet, yapardım. Anladım, Potter. Sen kazandın." Draco elini çekti ve kanın yere damlamasına izin verdi. "Her zaman sen kazanırsın," diye ekledi somurtarak.

"Hayır, . Muggle'ları büyücülük dünyasından uzak tutmak için iyi bir neden olduğunu zaten kabul etmiştim, ama... en temel düzeyde, hepimiz sadece insanız, değil mi?"

"Sanırım," diye mırıldandı Draco. "Yine de onlardan hoşlanmıyorum."

Harry başını salladı. "Belki bir gün." Yaralı elini kaldırdı ve birden biraz mahcup göründü. "... şey... tamir edebilir misin? Yanlış hatırlamıyorsam kesikler ve sıyrıklar konusunda iyisin."

Draco derin bir nefes aldı ve kendini biraz rahatlamaya zorladı. Asasını çıkarıp Harry'nin eline doğrulttu ve bir an sonra kesik iz bırakmadan iyileşti. Fısıltıyı zorlukla aşan bir sesle tılsımı kendi eli üzerinde tekrarladı ve fazla kanı uzaklaştırdı. Draco uzun bir süre avucuna baktı; mükemmel derecede pürüzsüzdü, en ufak bir yara izi bile yoktu. Böyle bir şeyin doğal yollarla iyileşmesine izin vermek zorunda olan Muggle'lar için bunun nasıl bir şey olduğunu ve ne kadar sürmesi gerektiğini merak etti. Bir gün mü? Daha fazla mı? Draco bilmiyordu. Daha önce hiç sihirsiz kalmamıştı. Böyle bir varoluş birdenbire oldukça ürkütücü göründü.

Harry yeniden yürümeye başlayınca düşüncelerinden sıyrıldı. Draco adım atmaya başladığında, her hareketinde bileğindeki o tanıdık sızıyı hissetti ve her şeyin sihirle anında düzeltilmesine ne kadar alışkın olduğunu bir kez daha anladı. Ona kaç kez büyü'nün her şeyi düzeltmeyeceği söylenmişti? Oldukça az, diye düşündü, ama böyle şeyler söyleyen insanlar genellikle profesörlerdi - onun kendisi için çalışmasını isteyen insanlar. Babası ona her zaman sihir ve gücün hayatın tüm sorunlarına cevap olduğunu söylemişti.

sorunlar. Draco bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Babası bir kez daha bir konuda yanılmıştı. Böyle düşüncelerden nefret ediyordu. Dikkatini dağıtmak umuduyla, yüzünde çok ciddi bir ifadeyle dümdüz yürüyen Harry'ye baktı.

"Draco, Muggle'ların eskiden ten rengi gibi küçük farklılıklar yüzünden birbirlerini öldürdüklerini ya da köleleştirdiklerini biliyor muydun? Ya din? Bütün ırklar kendilerini diğerlerinden üstün görürdü."

Bu kesinlikle dikkat dağıtıcı bir şeydi. "Ne? Şaka yapıyorsun."

"Hayır, dalga geçmiyorum. Bazıları hâlâ yapıyor."

Draco bunun aptalca oluşuyla alay etti. "Peki o barbarların ne tür bir mazereti vardı?"

Harry ona son derece hoşnutsuz bir bakış attı. "Ne fark eder ki? Onlar sadece Muggle, değil mi?"

"Harry, lütfen sadece meramını anlatır mısın? Eminim Muggle'ların bile bu tür saçmalıklar için bir nedeni ya da mantığı vardır, bahaneleri acınası olsa bile."

"Elbette, bir sürü nedenleri vardı. Her zamanki gibi, bilirsiniz. Farklı ten rengine sahip ya da farklı dinlerden olan insan gruplarının doğaları gereği nasıl farklı ve dolayısıyla aşağı oldukları. Eğer gruplar ve kültürler farklıysa, mümkünse ayrı tutulmalı ya da uygun olduğunda kontrol edilmeli, hatta daha güçlü olan grubun işine geldiğinde köleleştirilmeli ve öldürülmeliydi."

"Bu... bu... oh, kahretsin. Az önce söylediğim buydu, değil mi?"

Harry başını salladı, hâlâ Draco'ya bakmıyordu. "Sadece birkaç on yıl önce milyonlarca insan öldürüldü, hepsi de 'saf kan' adına. Ve bunlar Muggle'lardı, diğer Muggle'lar hakkında konuşuyor, diğer Muggle'ları öldürüyorlardı. On bir milyon ya da daha fazla insan öldü. Hem de hiçbir sebep yokken."

"Bir dakika... birkaç on yıl önce..." Draco yavaşça söyledi. "Hister adında bir deli, değil mi?"

"Hitler. Ama evet."

Draco damarlarından buzlu su akmaya başlamış gibi uyuştüğünü hissetti. "Babam bana bundan bahsetmişti. O... Grindelwald'ın Avrupa anakarasındaki bir Muggle lideriyle çalışmaya başladığını, daha fazla Muggle'ı yok etmek için Muggle'ları kullandığını söyledi... ama babam planın fazla ilerlemediğini söyledi." Boğazında yükselen safrayı yuttu. "Hiç ... bu kadar çok olduklarını... on bir *milyon mu?*"

Harry'ye baktı, o da pek iyi görünmüyordu. Aslında, Harry yeşilin belirgin bir tonundaydı. "Bu... Soykırım'ın arkasında bir *büyücü* mü vardı?"

Draco'nun tek yapabildiği başını sallamaktı.

Harry ağlayacak gibi görünüyordu. Ya da hastalanacak. Ya da belki ikisi birden. Bir kez yutkundü ve ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi konuştu. "Yola devam etmeliyiz. Eve gitmeliyiz."

"Evet."

"Profesör Binns'in Sihir Tarihi dersinde söylediğini *hatırlıyorum*... o dersten hatırladığım tek şey... çoğunlukla Voldemort'un adını duyduğum ve uyandığım için... Voldemort'un Grindelwald'dan daha kötü olduğu. On bir milyondan fazla insanın ölümüne ve dünyanın en büyük savaşa sebep olmaktan daha kötü bir şey varsa o da... Draco, kazanmasına izin veremeyiz. Tanrım... onu durdurmalıyız."

Draco Harry'nin daha önce hiç böyle coşkuyla konuştuğunu duymamıştı. Sanki kavganın boyutu tamamen yeni bir boyut kazanmıştı.

Draco bile bunu görmezden gelemedi. Bu hiç aklına gelmemişti. Ne kadar kan dökülebileceğini. *On bir milyon*. Kişisel olarak tek istediği Mudblood'ları Hogwarts'tan uzak tutmaktır,

ve onlardan biri tarafından alt edilmemek. Bunun ne kadar ciddi bir mesele olduğu hiç aklına gelmemişti. Birdenbire, o kadar çok kan döküldüğünü düşününce, söz konusu kanın saflığı artık o kadar da önemli görünmüyordu. Draco kararlılığını pekiştirdi. "Yapacağız, Harry. Yapacağız."

.&.

Köyün kalıntıları arasında sessizce yürüdüler. Ara sıra, bir zamanlar yolların olduğu yerleri görebiliyorlardı; zaman ve doğa tarafından tamamen tüketilmemiş bazı arnavut kaldırımlı patikalar da bunlardan biriydi ve kasabanın içinden takip etmeye başladılar. Tarlalar çoğunlukla uzun zaman önce ormana dönüşmüştü ama araziyi boydan boya geçen taş duvarlardan ayırt edilebiliyordu. Kuyuların kenarları hâlâ köyün şurasında burasında yer ama içleri ölü yapraklar ve sık yapraklarla doluydu. Ve tabii ki eski evlerin ve kulübelerin temelleri de vardı. Geri kalan her şey yok olmuştu. Akşamanın uzayan gölgeleri içinde ölü görünüyordu; bir kasabanın kuru iskeleti. Ve kısa bir süre önce yaptıkları konuşmanın ışığında, Draco'nun tüyleri diken diken olmuştu.

"Buradan kurtulduğumuza sevineceğim," dedi Draco, Harry'ye olduğu kadar kendine de. "Biraz ürkütücü."

Harry fısıltıyı zor geçen bir , "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi.

"Mezarlık gibi hissettiriyor."

Harry boğazından bir ses çıkardı ama aslında bir şey söylemedi. Draco yüzünü buruşturdu ve yere bakarak gözlerini ayaklarının dibindeki patikadan ayırmamaya karar verdi, etrafına bakmaktan daha iyiydi. Yine de ölü köyün sessizliğı bile bunaltıcıydı ve Harry de buna yardımcı olmuyordu. Tek yapmaları gereken eski köyün sınırını açıp normal ormana geri dönerek arayışlarına devam etmektir. Bu arada Draco, Muggle yerleşiminin kalıntılarının geçmişin hayaletlerini işaretleyen eski mezar taşları olduğu hissinden kurtulamıyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldı Harry.

Draco başını kaldırdı. "Ne?" Hayaletli köye dair puslu korkuları midesinde katılaşıırken endişeyle etrafına bakındı. Olağandışı bir şey olduğuna dair hiçbir işaret yoktu; yakın bir tehdit de yoktu. Arkadaşına bir göz attı. "Harry?"

Harry dümdüz karşıya bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki az önce Voldemort'un kendisini görmüş gibiydi. Hiçbir şey söylemedi, sadece işaret etti. Draco onun parmağının çizgisini takip etti. Önce hiçbir şey göremedi. Sonra eski moda bir mezar taşının karakteristik kemer şeklini gördü. Eski bir Muggle mezarlığıydı. Ve mezarlığın kenarlarında büyüyen -

"Porsuk ağaçları!" Draco haykırdı. Diğer her şeyi unutarak, ayak bileğinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ilerledi. Hızla mezarlığın kenarına ulaştı ve doğruca en yakındaki ağaca gitti. Büyük ve iğrenç bir şekilde fazla büyümüşlerdi ama türleri belliydi. Draco bir dalı koparmak için kemerinden hançerini çıkarıyordu ki Harry'nin orada olmadığını fark etti. Omzunun üzerinden geriye baktı. "Harry?"

Harry patikanın gerisinde duruyordu, solgun, neredeyse perili görünüyordu. Mezarlığı işaret ettiğinde durduğu yerden kıpırdamamıştı.

"Harry, geliyor musun?"

Harry sertçe başını salladı ve Draco'ya doğru yürümeye başladı. Harry'nin canını sıkan şeyi atlattığından emin olan Draco telli odunları kesme işine geri döndü. Belki de Harry sondan ikinci malzemeye bu kadar ani rastladığı için afallamıştı. Bu bir sürprizdi ama kesinlikle üzülecek bir şey değildi.

Arkasından gelen ölü yaprakların hışırtısı Draco'ya Harry'nin ona yetiştiğini gösterdi. Ancak birkaç saniye sonra Draco boğuk bir nefes sesi duydu. Dalı bıraktı, döndü ve çok rahatsız edici bir manzarayla karşılaştı.

Harry sırtı Draco'ya dönük, ağır ağır bir mezar taşına yaslanıyordu. Omuzları sığ nefeslerle hızla inip kalkıyordu ve dizleri çökecekmiş gibi görünüyordu.

Porsuk dalını unutmuş olan Draco tökezleyerek Harry'ye doğru yürüdü. Harry'yi omzundan yakalamak üzereydi, ama durdu. Bir an için alt dudağını çiğneyerek düşündü. "Harry?"

Harry başını salladı.

Endişe Draco'nun sağduyusunun önüne geçti ve Harry'nin yüzünü görebilmek için mezar taşının arkasına doğru yürüdü. Harry'nin yüzü hâlâ solgundu ve gözleri odaklanmamıştı, sanki çok uzakta ya da Draco'nun şüphelendiği gibi uzun zaman önce olan bir şeyi görüyor gibiydi.

"Ne oldu Harry?"

"Ben... bir keresinde sana bahsetmiştim," dedi Harry soluk soluğa. "Gerçi fazla açmamıştım. Konuşmak istediğim bir şey değildi."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bana ne söyledin?"

"Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim." Sesi daha da tedirgin geliyordu. "Anlatmak mı?" Draco elinden geldiğince nazikçe söyledi.

"Lütfen?"

Harry tekrar başını salladı. "Ben sadece buradan gitmek istiyorum. Porsuk ağacını al ve buradan gidelim. Buradan gerçekten çıkmam gerek."

Hem Harry'nin iyiliği, hem de kendi lanet olası merakı için Harry'nin sessiz kalmasından tedirgin olan Draco uzaklaşmaya başladı, ama duraksadı. "Harry -"

" *Lütfen*, Draco. ŞİMDİ!"

"Tamam, gidiyorum!" Draco tartışmaya hiç niyeti olmadığı halde cevap verdi. "Bırak da şu dalı kesmeyi bitireyim. Sadece bir dakika sürer."

Harry başını salladı ve olduğu yerde durdu, ama duruşunun her çizgisi kaçmaya ne kadar hazır olduğunu açıkça gösteriyordu. Draco bu manzara karşısında kaşlarını çattı, ama ağaca dönüp tek kelime etmeden işini bitirdi. Sonunda dalı düzgünce seyahat çantasına tikiştirarak Harry'yi mezarlıktan çıkıp akşamın uzayan gölgelerine doğru takip etti.

.&.

Çadır kurulduktan ve akşam yemeği yenildikten sonra, uyumaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Ama ikisinin de yakın zamanda uyuyamayacağı çok açıktı, özellikle de Harry'nin. Sandviçine neredeyse hiç dokunmamıştı; ancak Draco'nun ısrarlarıyla bir şeyler yiyebildi. Draco bu çıldırtıcı davranışına son vermesini isteyene kadar dalları toplayıp küçük parçalara ayırmaya devam etti. Başka hiçbir onay almadan, o anda parçalamakta olduğu dalı bir kenara fırlattı ve asasını çıkardı. Draco on dakika boyunca onu izledi, bir yandan asasının sapını parmaklarının arasında çevirirken bir yandan da düşük ışıktaki yanan ateşin mor alevlerine bakıyordu.

"Bana büyü yapmayı mı planlıyorsun?" Draco pişmanlıkla sordu.

"Ha?" Harry sanki yeni uyanmış gibi gözlerini kırptırarak başını kaldırdı.

Draco keyifle homurdandı ve birkaç ot parçasını kopardı. Ot parçalarını teker teker ateşin içine atmaya başladı. Her bir parçayla ateş kısa süreliğine koyu mordan koyu yeşile dönüyor, sonra tekrar eski haline dönüyordu. "Sadece dikkatini çekmeye çalışıyordum."

"Sadece 'Hey, Harry, seninle konuşabilir miyim?' diyebilirdin."

Draco yorgun bir ifadeyle gülümseyerek koltuğunu kaydırđı. "Evet, ama bu daha eğlenceliydi. Bana neden her an bir kavga çıkacakmış gibi asanı çıkardığını söyleyecek misin?"

Harry gönülsüzce omuz silkti. "Sadece tutuyorum."

"Ah," dedi Draco, kasıtlı olarak ikna olmamış gibi görünerek.

Harry hiçbir şey ve sonunda konuyu doğrudan açmanın en iyisi olduğuna karar verdi. "Peki, bana orada ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Nereye?" Harry savunmaya geçti.

Ses tonundan Draco'nun tam olarak neyi bildiği anlaşılıyordu, bu da Draco'yu daha da sinirlendirdi. "Bana heceletmek zorunda bırakma. Mezarlık. Oradaki küçük çöküşün. Ne oluyordu ne oldu?"

"Sana zaten kadarını anlattım." "Bana hiçbir şey anlatmadın!"

Harry kaşlarını çatı. "Zindandayken kolumdaki yara izi hakkında konuşmuştum. Kılkuşuk'un Voldemort'u geri getirmek için kanımı aldığında bıraktığı yara."

Bu Draco'nun kafasını daha da karıştırdı. "Ama şimdi bu seni neden rahatsız etsin ki?"

Harry uzun bir süre sessiz kaldı. "Bir mezarlıkta oldu," dedi sonunda. "Tıpkı bunun gibi - eski, aşırı büyümüş, hava şartlarından yıpranmış mezar taşları, porsuk ağaçları. Bu... beni gerçekten rahatsız etti."

Draco'nun kafasında bir anlayış belirdi. "Oh."

"Beni bu kadar rahatsız ettiğine inanmadım."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi Draco. "Ayrıca, zaten yorgun ve streslisin... şimdi canını sıkacak şeyler *daha fazla* olacaktır. Sorun değil."

"Hayır, hayır, değil. Bir yıl önce oldu. Şimdi iyi olmalı." Harry kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı ve tekrar sustu.

Draco üzüntüyle Harry'ye baktı, Harry'nin sessizliğini korumasına izin mi vermeliydi, yoksa ondan bilgi almaya mı çalışmalıydı diye düşündü. Orta yolda karar kıldı. "Bana anlatmak istersen dinlerim."

Harry uzun bir süre, Imperius Laneti'ne direnmeye çalışıyormuş gibi baktı. Sonunda, göz teması kurmadan konuştu.

"Portkey beni ve Cedric'i eski bir mezarlığın ortasında bıraktı ve birden yaram hiç olmadığı kadar kötü yanmaya başladı. Göremiyordum, zar zor iş görebiliyordum. İşte o zaman Kilkuyruk Cedric'i öldürdü. Sonra o... o..." Harry'nin sesi kesildi.

Harry'nin sesinde çok fazla acı vardı, her kelime sanki zorla içinden çıkarılıyor gibiydi, ama Draco Harry'nin bunu söylemesi gerektiğini bildiği kadar duymak da istiyordu. "Ne oldu, Harry?"

"Canım o kadar çok yandı ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Kilkuyruk beni mezar taşına doğru sürükleyip bağlarken karşı koymaya bile çalışmadım. Ağzımı tıkadı - ne kadar iyi olursa olsun çığlık bile atamadım. Sonra... kazanı kurdu ve ayine başladı. Voldemort'un babasının mezarından kemik parçaları. Sonra Kilkuyruk... neredeyse öğürecektim... kendi elini kesti. Gözlerimi kapattım ama ne olduğunu biliyordum. Bunu yaparken çığlık attı. Ve sonra benim için geldi."

"Kanını zaman aldı, değil mi?" Harry onaylarcasına derin bir ürperti geçirdi ve Draco sempatiyle yüzünü buruşturdu.

"Hareket edemiyordum; savaşıyordum." Harry'nin sesi kopuktu, sanki kelimeleri bir parşömenden okuyormuş gibi düzdü. "Onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Çaresizdim. Ve Voldemort kazandan çıktığında... Ölüm Yiyenler geldi. Onların önünde, ben üzerimde Cruciatus Laneti'ni kullandı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yapamadım. Onunla dövüşmek istedim... ve istediğimi aldım. Beni çözdürdü... ve bana asamı geri verdi... ve bana düello öğretilip öğretilmediğini sordu. Ve düello yaptık."

Harry'nin sesi sonunda kesildi ve kamp alanındaki tek ses Harry'nin sığ nefes alışları ve yaprakların hışırtısıydı. Draco'nun daha fazla soru sormasına gerek yoktu. Sonunda anlamıştı. Uzun bir süre sessizce oturup Harry'nin sözlerinin içine işlemesine izin verirken, Harry de kendi düşüncelerini gözden geçirdi. Sonunda Harry bir, iki kez öksürdü ve sanki gerçekliğe geri dönmüş gibi gözleri yeniden odaklandı.

"Olayın olduğu geceden beri bu konu hakkında hiç konuşmadım," dedi sessizce. "hemen sonra Sirius'a ve Dumbledore'a söyledim... ama o sırada her şey bulanıktı. Voldemort'la düello yapmıştım, ailem de dahil olmak üzere öldürdüğü insanların yankılarını görmüştüm ve zar zor kaçmıştım. Bunca zaman unutmaya çalıştım ama başaramadım." Başını kaldırıp Draco'ya baktı, yüzü ateş ışığında solgundu. "Özür dilerim."

Draco şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne için üzgünsün?"

" için. Orada, mezarlıkta. Ben... bu konuda bir daha asla bu kadar çok şey söylemeyeceğime yemin etmişim." Harry derin bir nefes aldı. "Bundan hiç kimseye bahsetmek istemedim. Çok korkunçtu."

Artık Harry'ye dokunabileceğine karar veren Draco uzanıp elini belli belirsiz Harry'nin omzuna koydu. "Bunu yapman gerekiyordu."

Harry bir an kafası karışmış gibi göründü, sonra tartışacak gibi oldu, ama sonunda başını öne eğdi. "Evet," dedi, ama pek ciddi görünmüyordu.

Draco üzüntüyle Harry'ye baktı, omuzlarındaki yorgunluğu, yüzündeki suçluluk, öfke ve üzüntüyü görüyordu. Harry bu işin peşini bırakmaya hazır değildi. Belki de bırakmaması gerekiyordu; bu duygular onu Voldemort'u yenme arzusuna iten bir başka unsur olabilirdi. Belki de bu, *Harry Potter*'a biçilen kaderin bir başka unsuruydu. Draco bu düşünceyle ürperdi ve Harry'nin tam adını duyduğundan beri ilk kez, Draco Yaşayan Çocuk'la rolleri değiş tokuş etmek için hiçbir istek duymadı. Hiçbir ün ya da şöhret tüm bunlara değmezdi.

Draco bir anda kendini uzanıp Harry'yi kollarıyla sarmak isterken buldu, sanki sadece iradesiyle Harry'yi kaderinden koruyabilirmiş gibi. Ancak bu düşünce aklına gelir gelmez onu bastırdı. Harry Karanlık Lord'a karşı durabilecekse, zayıflığı teşvik edecek şımartmalara değil, kendi ayakları üzerinde durabilecek güce ihtiyacı vardı.

Baban konuşuyor, diye hatırlattı küçük bir ses ona. "Her şeyle savaşamazsın," dedi Draco nazikçe.

"Sanırım dövüşmek istiyorum," dedi Harry. Sesinde birden öfkeli bir ton belirdi. "Bütün bu bekleyiştten iyidir."

"Şey..." Draco yavaşça, "Güreşmeyi teklif ederdim ama bileğimin bu tür bir aktiviteye uygun olduğunu sanmıyorum."

Harry yine gözlerini kırıştırdı, ama bu kez ifadesi farklıydı. "Bu seni yaparken görmeyi beklediğim türden onurlu bir şeye benzemiyor."

Draco yanaklarının kızardığını hissetti. "Aslında daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Çok 'kaba' bir etkinlikti... gerçi Vince ve Gregory de yapardı. Dürüst olmak gerekirse, eğlenceli görünüyordu. Buna en çok yaklaştığım an seninle yaptığım yumruk yumruğa kavgaydı... ve eğlencenin bununla hiçbir ilgisi yoktu."

Harry gülümsemeye başlamıştı, ama bu hatırlatmadan sonra yüzü hızla tekrar nötrleşti. "Neden biliyorsun. Hiçbir şey yapmıyormuşum gibi hissediyorum."

"Öylesin. Harry, toplamamız gereken sadece bir malzeme daha var, sonra iksirin demlenmesi yaklaşık iki buçuk saat sürer. Bu arada senin - ve benim - yapabileceğimiz en iyi şey dinlenmek."

"Sen de uyumaya hazırlanıyor gibi görünmüyorsun," diye tersledi Harry.

Bir iniltiyi bastıran Draco başını arkaya eğdi. "Muhtemelen *ikimizi* de uyanık tutacak kadar gergin olduğun içindir."

" sanmıyorum," dedi Harry, ama eskisi kadar sert değildi. "Senin kendi endişelerin var."

Draco spot ışıklarının üzerine çevrildiğini hissetti ve arkasındaki ağaç doğru büzüldüğünü hissetti. "İksir konusunda endişeli değilim," dedi toplayabildiği kadar inançla.

Harry başını salladı. "Bunun için endişeleniyorsun ve geri döndüğümüzde ne olacağından endişeleniyorsun. Sana söyledim, her şey yoluna girecek."

"Ve -"

"Annenle baban," dedi Harry, sesi birden . "Biliyorum. Draco... ya her şeyin yoluna gireceğine söz verseydim?"

"Nasıl söz verebilirsin -" Draco itiraz etmeye başladı, ama sonra Harry'nin ses tonundaki bir şey daha fazla itiraz etmesini engelledi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

"Yani... İçimde bir his var... sanki Hogwarts'a dönersek... her şey yoluna girecekmiş gibi. Bundan eminim."

"Beni kandırmaya çalışma. Kehanet konusunda berbat olduğunu biliyorum Potter."

Harry sadece gülümsedi. "Bu kehanet değil. Sadece içimde bir his var. İçgüdü gibi."

"Gerçekten mi?" Draco'nun ağzı aniden kurudu. "Peki Potter, bana şu 'hissinden' bahsetsene," diye alaycı bir ses çıkarmaya çalışarak söylendi. "İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

Harry'nin yüzündeki gülümseme yerini dikkatli bir kayıtsızlık maskesine bıraktı. "Şey," dedi yavaşça, "içgüdülerim bana Voldemort'tan kaçacağımızı söyledi."

Yalancı, demek istedi Draco, ama diyemedi. Belki Harry bir şekilde kurtulacaklarını hissetmişti. Bu doğru olabilirdi. En azından Draco Harry'nin bunu bildiğine inanmak istiyordu. Başını hafifçe eğerek Harry'ye devam etmesini işaret etti.

"İçgüdülerim bana Ölüm Yiyenler'den kaçacağımızı söyledi." Draco bu kez başını salladı.

"Yılan ısırığı panzehirinin işe yarayacağını biliyordum."

"Doğru..."

Harry biraz öne eğildi, ateşin mor gölgeleri yüzünün hatlarında oynaşıyordu. "Son malzemeyi bulacağımızı biliyorum. İksirin işe yarayacağını biliyorum."

"Evet," diye fısıldadı Draco, o kadar yumuşaktı ki Harry'nin onu duyup duymadığından emin değildi.

Harry duymuş olmalıydı, çünkü gerçekten de öne çıkıp Draco'nun yanında diz çöktü ve karanlıkta göz göze geldiler. "Eve canlı döneceğimizi biliyorum. Ve her şeyin yoluna gireceğini *biliyorum*."

Draco'nun kalbi normalden biraz daha hızlı atıyor olsa da Harry'nin söyleyiş tarzındaki bir şey tartışmaya izin vermiyordu. Sözcükler daha zihnine yerleşmeden yüksek sesle, "Sana inanıyorum. Ama... neden? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sonunda Harry yine gülümsedi. "Çünkü sana güveniyorum ve *sana* inanıyorum. Her şeyin gireceğini söylemiştin, değil mi? Ben de tavsiyene karşılık veriyorum. Ve sen benim için o kadar *değerlisin* ki, eve döndüğümüzde her şeyin yoluna gireceğinden emin olacağım. Başka türlü olmasına *izin vermeyeceğim*." Güldü ama sesi biraz tedirgin geliyordu. "Umarım bunu açıklamama gerek yoktur, seni ahmak."

Draco'nun tam olarak nefes almadığını fark etmesi bir anını aldı. Titredi, öksürdü. "Sanırım ikimizin de biraz uyumaya ihtiyacı var," dedi.

dedi.

Harry arkasına yaslandı ve başını salladı.

"Biliyorum. Sadece yapamıyorum." "İstersen sana bir uyku büyüğü yapabilirim."

Harry birden temkinli göründü. "Uyumak için büyülenmek ve bir şey olursa uyanamamak istemiyorum."

Draco başını salladı. "Öyle bir şey değil. Uykuya yardımcı bir büyü. Sizi rahatlatarak uykuya dalmanıza yardımcı olur ama uykuya daldığınızda büyüünün etkisi geçer, böylece normal bir şekilde uyanabilirsiniz."

"Şey, sanırım bunun bir zararı olmaz... Sadece insanların bana büyü yapmasından hoşlanmıyorum... şey... kontrolümün bir kısmını elimden alıyor."

Draco başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum, özellikle de senin için. Bu çok hafif bir büyü. Sadece biraz sıcak ve rahatlamış hissediyorsun ve istediğin zaman uykuya dalmana yardımcı oluyor. Kendinde değilmişsin gibi hissettirmiyor."

Harry hâlâ kararsız görünüyordu.

"Bilmiyorum..." "Biraz uyumalısın, Harry."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Harry, sesi savunmacı çıkıyordu.

"Söz , sen horlamaya başlar başlamaz uyuyacağım." Harry kaşlarını çattı. "Ben horlamam."

Bunun üzerine Draco güldü. "Sırt üstü uyurken öyle yapıyorsun."

"Peki o zaman," dedi Harry, sesinde belirgin bir kırgınlık vardı, "sırf seni uyanık tutmak için sırt üstü yatacağımdan emin olabilirsin."

"Yani bu tılsımı kullanmama izin vereceğin anlamına mı geliyor?"

Bir an için Harry reddedecekmiş gibi göründü, ama sonra kaşlarını çatarak pelerini kaptı, omuzlarına sardı, çadıra sürünerek girdi ve yan yattı. "Peki, devam et. Misafirim ol."

Draco usulca gülerek asasını çıkardı. "Yüzün bu kadar çarpıkken seni büyülersem, bu şekilde kalabilir."

Çatık kaşlar yerini endişeli bir ifadeye bıraktı. "Olmaz!"

"Hayır, olmazdı. Ama verdiğin tepki tehdide değerdı. Şimdi rahatla." Asasını, irkilen Harry'nin alnına doğrulttu ve "*Sommeilis*" diye mırıldandı. "Etkisi hemen görüldü. Harry'nin yüzündeki ve duruşundaki gerginliğin kaybolduğunu görebiliyordu. Bir an sonra, bir esneme Harry'nin yüzünü böldü.

"Mmm, haklısın," diye mırıldandı Harry. "Oldukça iyi hissettiriyor. Biraz sıcak ve bulanık."

Draco gözlerini devirdi. "Sanırım bir 'Ben sana söylemişim' sırası geldi."

"davranmana gerek yok," dedi Harry, sesi daha da boğuk çıkıyordu. "Sana güvendiğimi söylemişim. Sadece... mmm... biraz kestirmem lazım."

Draco hafifçe gülerek pelerini Harry'nin omuzlarına daha sıkı sararken diğer çocuk da pelerinin altına sokuldu. "Teşekkürler, Draco."

"Ne zaman istersen, Harry. Her zaman."

Harry'nin gözleri kapandı ve gerginliğinin son kırıntıları da vücudundan süzülüp gitti. Draco baktı, göğsünde korumacı bir hisle birlikte melankolik bir endişenin de kabardığını hissetti. Uzanıp Harry'nin gözlüklerini usulca çıkardı, katladı ve çadırın açıklığına . Harry'nin yüzü uyurken çok masum görünüyordu ve bu görüntü Draco'nun aklına Harry'nin yüzünü ilk kez böyle gördüğü anı getirdi: Harry'yi yakaladığı gece. Harry'nin gözlüklerini almış ve Harry'yi hücrenin zeminine düşürmüştü. Her şeye rağmen

Görünüşe bakılırsa uyuyor gibi görünüyordu ama aslında . Sadece üç hafta önce yaşanan o gece ile şimdi uyuyan bir arkadaşının yüzüne bakmak arasındaki tezat, Draco'nun içinde korumacılıktan çok daha derin bir şeyler uyandırdı. Yaptığı şey yüzünden duyduğu suçluluk duygusu vardı ama bu, adını tam olarak koyamadığı bir şey tarafından gölgede bırakılmıştı. Bu her , yoğun ve sıcaktı.

Draco göğsüne doğru ilerleyen tuhaf histen uzaklaşmak için elini çuvalın önündeki keseye soktu ve etrafı karıştırdı. Sonunda parmaklarının arasında küçük, tüylü bir nesne hissederek ödüllendirildi. Onu çıkardı, avucunun içine yerleştirdi, esasını doğrulttu ve nesneden Küçültme Büyüsü'nü çıkardı. Bir saniye sonra, korkunç derecede çirkin bir oyuncak ayı elinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Gülümseyerek pelerine uzandı, onu kaldırdı ve oyuncak ayıyı nazikçe Harry'nin kolunun altına sıkıştırdı. Draco'nun hoşuna gidecek şekilde Harry oyuncak ayıyı kendine doğru daha sıkı çekti.

Harry yüksek sesle, "Teşekkürler Draco," diye mırıldandığında Draco tekrar ağaca yaslanmış oturuyordu. Bu çok hoş."

"ederim," dedi Draco, sıcak hissinin daha da arttığını hissederek. "İyi geceler, Harry."

"İyi geceler, Draco. Mmm... seni seviyorum."

Draco bir saniye içinde vücudundaki bütün sinirlerin titrediğini hissetti. Harry

dedi. Bu Draco'nun aşırı yorgun hayal gücünün bir oyunuydu. Ya da belki Harry o kadar kendinden geçmiş, uyumaya o kadar yaklaşmıştı ki aklına ne geldiyse mırıldanmıştı.

Çoktan usulca horlamaya başlamış olan Harry'ye baktı. İşte bu kadar. Harry çoktan derin uykuya dalmıştı ve muhtemelen uykusunda konuşuyordu. Belki de çocukluğunu hayal ediyordu ve rüyasında annesi ona yatmadan önce bir oyuncak ayı veriyordu ve o da annesine onu sevdiğini söylüyordu.

Ama o benim adımı söyledi.

Draco hızla Harry'nin söylemiş olamayacağı bahaneleri sıralarken... Draco'nun söylediğini *düşündüğü* şeyi... Draco bu yorumun onu gerçekten rahatsız etmediğini fark etti. Hem de hiç. Aslında son zamanlarda ne zaman Harry'yi çok fazla düşünmesine izin verse içinde aynı tuhaf, sıcak duyguyu uyandırıyordu. Kelimelere dökmek istemediği bir duyguydu bu.

Bunu dile getirmek her şeyi çok gerçek, çok inkâr edilemez kılacaktı. Harry'nin söylediğini duymak yeterince yakındı. Eğer Harry söylemişse *öyleydi*.

Ki yapmamıştı. Ama olsaydı.

Sanırım Harry sonunda beni şaşırtmayı başardı.

Kendini çok rahatsız ama yine de garip bir şekilde sıcak hisseden Draco sonunda kendini arkasına yaslanmaya zorladı ve her gece ayak bileğine yaptığı iyileştirme büyülerıyla uğraşarak dikkatini dağıttı. Hasarı düzeltmediler ama acıyı ve şişliği üzerinde yürüyebileceği kadar azalttılar. Bunu yaptıktan sonra, splint-charm'ı yeniden yaptı ve düşünmekten başka yapacak bir şeyi kalmadı.

Elbette, Harry'ye uyuyacağına söz vermişti, ama şimdi - özellikle de şimdi - uyuyamıyordu. Kafasının içinde o kadar çok şey dönüp duruyordu ki. Son üç haftada o kadar çok şey değişmişti ki, görünüşe göre her dakika değişmeye devam ediyorlardı. Her zamanki referans çerçevesinin o kadar dışındaydı ki, tüm bunlara bir anlam vermesinin imkânı yoktu. Ve sonra, Harry'nin söyledikleri... Draco bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Harry'nin sabah hatırlayıp hatırlamayacağından bile emin değildi. Tıpkı ailesinin kaderinden, planının etkinliğinden ya da kendi güvenliğinden emin olamadığı gibi. Emin *olabileceği* tek şey, derinlerde olduğuydu. Çok Derin.

Ama Harry'yi kaçırma görevini üstlendiği andan beri boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Harry'yi bıçakladığı andan beri daha da derindeydi. Ve Harry'yi hücreden çıkardığı andan beri neredeyse boğuluyordu.

Kafasının içinde dönüp duran her şeyden ve göğsünden hâlâ eksilmeyen sıcaklıktan biraz başı dönmüş gibi hissederek başını ağacın gövdesine ve gözlerini kapattı. Belki de bu şekilde uykuya dalacaktı. Sadece uykuya dalacak ve tüm kargaşasını, onlarla başa çıkabileceği sabaha kadar bekletecekti.

Tam biraz rahatladığını hissetmeye başlamıştı ki yakındaki bir dalın kırılması onu tamamen uyandırdı. kapıp doğrultmadan önce gözlerini tam olarak açmamıştı bile. "Kıpırdama *yoksa seni öldürürüm*," diye hırladı hareketin kaynağına.

Bir saniye sonra gözleri, kendisinden sadece bir metre ötede duran adamın yüzüne odaklandı. Tıraşsız ve dağınıktı, Draco'nun adamı en son insan formunda gördüğünde hatırladığından çok daha fazla kemirgene benziyordu. *Kilkuyruk*.

"Bizi takip ediyordun!" Draco hırlayarak acı içinde ayağa kalktı ve asasını Ölüm Yiyen'e doğrulttu.

"Şşşt," dedi yaşlı adam, zamanki gibi telaşlı görünüyordu ama sesini çıkarmıyordu. "Tabii yorgun arkadaşınızı uyandırmak istemiyorsanız. Onu uyandırmak istememiştin."

Bunu neden kabul ettiğini tam olarak bilmeyen Draco sesini alçalttı ama asasını değil. "Seni benden daha hızlı öldüreceği için mi?"

"Potter geçen sefer gitmeme izin verdi... sana söylediği gibi. Ve hatırlarsan, sen de beni bırakmıştın."

Bu hatırlatma Draco'ya beklenmedik bir şekilde çarptı, her ne kadar başından beri biliyor olsa da. Gözlerini dikkatle kaçırdı ama sesindeki şaşkınlığı engelleyemedi. "O sendin - göçükte halata yardım . Değil mi?"

Kilkuyruk duraksayarak başını salladı. "Yerine getirmem gereken bir hayat borcum var."

Bu sefer Draco'nun gözleri büyüdü. "Bunu Harry söyledi. Ben... ona pek inanmadım."

"Potter borcun gücünü tam olarak anlamıyor. Ben anlamalıyım."

Bu Draco'nun anlayabileceği bir şeydi. Hiç kimse yerine getirilmemiş bir hayat borcuyla yaşayamazdı - tamamen delirmeden olmazdı. Borç sahibi bunu önleyebilecekken, borcunun ölmesine izin vermek, borç sahibinin ölümüne bile yol açabilirdi. Yani doğruydı:

Kılkuyruk Harry'nin hayatta kaldığından emin olmak için onu takip ediyordu, aksi takdirde delirme ya da ölüm riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Ama bu Draco'yu hayatta tutmak için herhangi bir sebebi olduğu anlamına gelmiyordu. Draco'nun bir parça düşmüş olan gardını tekrar yükseltti.

"Şimdi ne istiyorsun?" Draco alçak sesle ve öfkeyle homurdandı. Asasını hâlâ doğrudan Ölüm Yiyen'in kalbine doğrultmuştu.

"Seninle konuşmak istiyordum."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Sana güvenmiyorum. Harry'ye hayat borcun olabilir ama eline fırsat geçerse beni verirsin. Karanlık Lord'la birlikte tüm gücünü ve şanını kazanacaksın."

"Seni geri getirsem bile Karanlık Lord beni öldürür." "O zaman

beni öldürüp bu işi bitirmek için mi buradasın?"

Hatta Kılkuyruk sinirlenmiş görünüyordu. "Fark etmediysen diye söylüyorum. Silahsızım." Ellerini uzattı ve boş olduklarını gösterdi.

"Buraya seni Karanlık Lord'a teslim etmeye ya da öldürmeye gelmedim. Bunu yapmayı planlamış olsaydım, istediğim zaman yapabilirdim."

Draco parmakları asasının sapını gergin bir şekilde kavrarken bu konu üzerinde düşündü. "O zaman neden yapmadın? Lanet olası hayat borcun dışında mı? Neden beni ihbar etmedin? Eminim hikayeni sevgili eski patronuna iyi gösterecek bir şeyler yapabilirdin; neden Harry'yle değil de benimle geldiğine dair bir bahane."

Kılkuyruk ihtiyatla Draco'nun asasının ucuna bakıyor, yüzü sinir kasılmalarıyla seğiriyordu. Draco kaşlarını çattı.

"Eee?"

"Seni geri getirmedim," dedi yavaşça, "çünkü Potter'ın elindeki en iyi şansın sen olduğunu biliyordum."

Bu sözlerin etkisi Draco'nun üzerinde kaybolmadı ve asasını gevşediğini hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

Kılkuyruk bunun üzerine gözlerini devirdi. "Aptal çocuk! Gerçekten ikinizin de bu yolculuktan tek başınıza sağ çıkabileceğinizi düşünüyor musun? Mümkün olduğunca az müdahale ettim, ama sen ve P-Potter kaç kez birbirinizin hayatını kurtardınız?"

Draco hâlâ bunu sindirmekle o kadar meşguldü ki Kılkuyruk ona sessizce gülüp ateşin yanına oturduğunda tepki bile vermedi. Bu inanılmazdı. Harry mışıl mışıl uyuyordu ve on adım ötesinde en azılı Ölüm Yiyenlerden biri - beceriksiz de olsa - arkasına yaslanmış, kamp ateşinin yanında ayak parmaklarını ısıtıyordu. Draco kendi kendine başını salladı. İnanılmazdı.

Bunun iyi bir fikir olduğundan pek de emin olmayan Draco yavaşça eğilip yerine oturdu, asasını karşısında oturan fare suratlı küçük adamdan hiç ayırmadı. "Demek konuşmaya geldin. Konuşmaya."

"Ölüm Yiyenler'e neden katıldığımı biliyor musun Malfoy?"

Draco alaycı bir tavırla, "Masalın bana bahşedildiğini söyleyemem," .
"Bu benim uyku masalım mı?"

"Oğlum, sana faydalı bir şey söylemeye çalışıyorum."

Draco ne çok ilgili ne de ilgisiz görünmemeye çalışarak başını eğmekle .
Kılkuyruk öfkeyle oflasa da yerine oturdu.

"James Potter, Harry'nin babası, eskiden benim en iyi arkadaşımdı. Karanlık Lord, Harry'nin babasının izini sürerken bunu keşfetti.

Potters. Ona yardım edersem en çılgın hayallerimin bile ötesinde bir ödöl, reddedersem de ölüm teklif etti."

Ölüm Yiyen kararsız bir duraksama gösterdi ve Draco esasına bir fiske vurarak devam etmesini etti. Kılkuyruk'un bu hareket karşısında irkildiğini görmek onu memnun etti.

"James'i önemsiyordum. Hem de çok. Ona aşkıttım. Yine de bilmeliydim. James için yeterince iyi değildim. Yeterince *kadın* da değildim. Lily'ye kur yapmaya başladığında çok üzıldüm ve evlendiklerinde de çok içlerledim." Acı acı güldü. "Ben her zaman küçük arkadaş grubumuzun en sonuncusu olmuşumdur. En alttakimiz. Harry doğduğunda, unutulmuş gibi görünüyordum. Hayal kırıklığını görmezden istedim ama Karanlık Lord... daha da kötü hissettirdi. Çok daha kötü. Zihninizle oynayabilir. Bunu biliyorsun. James'in beni inadına, kötü niyetle reddettiğini düşünmemi sağladı. James'in beni küçümsediğini. Sonunda ultiatomla bana kendisi geldiğinde, James'ten nefret ettiğimi düşündüm."

Draco Kılkuyruk'un sözleri karşısında ne kadar şok olduysa, her bir kelimededen damlayan tiksinti ve pişmanlık karşısında çok daha fazla şok oldu. Bir şey söyleyemedi ama başını eğerek Kılkuyruk'un devam etmesini işaret etti.

"Ben... Ben korkmuştum. Ölüm Yiyenler haftalardır bana geliyor, Karanlık Lord'dan tehditler ve teklifler getiriyorlardı. Her tehdit daha ölümcül hale geliyordu. Sonunda, tüm mutsuzluğum için James'i suçladım. Karanlık Lord'un olmasının sebebi oydu. Beni reddeden oydu. Ve s-so... Onu Karanlık Lord'a verdim."

Lord Voldemort'un sağ kolu Kılkuyruk neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu. Draco bu manzara karşısında sempati mi yoksa mide bulantısı mı hissettiğini bilemedi.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Ben... dahası var." Kılkuyruk ellerini öyle sıkı ki Draco normal elinin tuhaf gümüş eli tarafından ezileceğinden emindi. "I

Potter'la iki buçuk yıl önce burada karşılaşmış. Ve vaftiz babasıyla."

"Sirius Black," dedi Draco usulca.

"Demek sana söyledi."

Draco başını salladı.

"Sirius ve Remus benim diğer arkadaşlarımdı. Öyleydiler. Benimle yüzleştiler. Neredeyse beni öldürüyorlardı. S-Sirius yapmalıydı. O haklıydı."

"Ne konuda haklısın?" diye sordu Draco. Merakı ihtiyatının önüne geçmeye başlamıştı ve bunun farkındaydı.

Kılkuyruk içini çekti. "James'e ihanet etmektense ölmem gerektiğini söyledi. Ve . Oh, . Onun için ölmeliydim."

Draco Kılkuyruk'a baktı ve yutkundu. Boğazı aniden kuru ve yapış yapış olmuştu. "Bütün bunların benimle ne ilgisi var? Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Sen benden daha iyi bir adamsın, Draco. Karanlık Lord'un gözünü korkutmasına izin vermedin."

Bu ifade Draco'yu şaşırtmıştı ki kısa bir kahkaha attı. "Neden gittiğimi sanıyorsun, seni ahmak? Gittim çünkü korkuyordum!"

Draco'yu hayrete düşüren Kılkuyruk gerçekten de başını salladı. "Sadece korkmuş olsaydın kalırdın, evlat. Bu sözümü unutma."

"O zaman...?" Draco şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Sen de başka nedenlerle gittin." Başını Harry'nin uyuyan bedenine doğru eğdi. "Onu önemsiyorsun."

Draco'nun ilk içgüdüğü inkâr etmek oldu. "Ben ayrıldığımda değil!"

"Onunla *birlikte* gittin, evlat. Korkup kaçsaydın, öylece kaçırdın. Seni yavaşlatan o olmadan. Bunu inkar edebilir misin? İnkâr edebilir misin?"

Draco bir şey söylemek istedi. Söyledi. Haklı olmak istiyordu. Ama elinde geçerli olabilecek bir argüman yoktu. O yüzden hiçbir şey söylemedi.

Kılkuyruk'un ifadesinde zafer yoktu; sadece üzgün bir kabulleniş vardı. "James'i ve diğer arkadaşlarımı kendi korkaklığım kaybettim."

"Ben korkak değilim!" Draco tısladı. "Ve Harry'yi kaybetmeyeceğim!"

Bu kez Kılkuyruk'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öyle olduğunu hiç söylemedim, evlat."

"O zaman tüm bunlar neden? Neden bu hikaye? Bütün bunlar neyle ilgili?"

Kılkuyruk omuz silkti. "Ben... sanırım sadece benim yaptığım gibi iyi bir şeyin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğinden emin olmak istedim."

Draco'nun midesi zıpladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kılkuyruk güldü. Hoş bir ses değildi ama kesinlikle eğleniyordu. "Evet, öyle, evlat. Evet, öyle."

Adam aniden ayağa fırladı. Bir anda Draco'nun asası tekrar Ölüm Yiyen'in kalbine yöneldi.

Kılkuyruk yine güldü. "Hâlâ bu kadar savunmacı mısın Malfoy? Sanırım bu iyi bir özellik." İçini çekti ve önce Harry'ye, sonra tekrar Draco'ya baktı. "Onun hakkında ne hissettiğini biliyorsun. Bunu belirtmeme gerek yok. Ama sana bir sorum var ve buna cevap verdiğinde ne yapman gerektiğini bileceksin."

"O da ne?" Draco fısıltıyla sordu. "Onun için ölür müydün?"

Draco tepki veremeden, pasaklı bir farenin arka ucunun gecenin gölgeleri arasında kayboluşunu izliyordu.

Kendini son derece rahatsız hisseden Draco ayağa kalktı. Eli hâlâ esasına sıkıca sarılıydı ve . Titriyor, terliyor, hızla nefes alıyordu. Bir Ölüm Yiyen'in kampına girmesine izin vermişti. O Ölüm Yiyen'le oturup konuşmuştu. Ve gitmesine izin vermişti. *Yine.*

Ve daha da şaşırtıcı olanı, Harry'nin her şey boyunca uyumuş olmasıydı. Draco kısa bir süre Harry'nin gerçekten ne kadar bitkin olduğunu düşündü - bu düşünceye tanıdık bir korumacılık duygusu eşlik etti. Bu da açıkça Kilkuyruk'un sözlerini geri getirdi. *Onu önemsiyorsun. İyi bir şeyin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermediğinden emin ol. Ve en rahatsız edici olanı, onun için ölmüydün?*

Draco sonunda bu soruyu düşünmesine izin verdi. *Ne pahasına olursa olsun*, diye kendi kendine yemin etmişti. Ciddi miydi? *Gerçekten* bunu mu demek istemişti?

Draco ateşin etrafında bir dakika volta attıktan sonra çadırın önünde durdu, sonra dikkatle Harry'nin başının yanına diz çöktü. Harry yüzükoyun yatıyordu, başını katlanmış kollarının arasına almıştı. Draco karanlıkta Harry'nin nefes alırken sırtının inip kalkışını zar zor seçebiliyordu. Çok huzurlu, çok mutlu görünüyordu. O an için tehlikenin ve zamanın tükenmekte olduğunun tamamen farkında değildi.

Draco asasını cebine sokmak için uzandı ve sayma çubuğunu çıkardı. Artık on üç çentik vardı. Güçlü bir son duygusu hisseden Draco kemerinden hançerini çıkardı ve bıçağı tahtaya sapladı. Sonra sırtını kesmek için bıçağı ters çevirdi, ama bıçağı aşağı bastırdığında bıçak kaydı ve başparmağını kesti.

Acımadı ama Draco şaşkın bir tıslamayla elini geri çekti, sonra da hasarı incelemek için başparmağını kaldırdı.

Kesik derin değildi. Parmağın yan tarafından tek bir damla kan akıyordu. Doğal olmayan ateş ışığında siyah görünüyordu. Aklından garip bir düşünce geçti.

Belki de büyüye neden kan değil, kana doğaüstü güç yanılması veren büyüdür.

Bu düşünce karşısında başını eğdi, bunun mantıklı olup olmadığından emin değildi. Evrenin gizemlerinin onun durumuyla pek bir ilgisi yoktu. Kendisini ilgilendiren daha acil şeyler vardı. Kanayan başparmağının yanından Harry'ye baktı. Evet, endişelenmesi gereken daha acil şeyler vardı. Daha önemli şeyler.

Onun için ölür müydün?

Draco iç çekerek asasını çıkardı ve kesiği çabucak iyileştirdi. Asasını sayma çubuğuyla birlikte cebine geri soktu ve hançerini kınına soktu. Sonra uzun bir süre düşündükten sonra uzanıp elini Harry'nin omzuna koydu.

Harry uykusunda mırıldandı ve buğulu gözlerle başını kaldırdı. "Sabah mı oldu?"

Draco gülümsemekten kendini alamadı. "Hayır. Sadece uyumaya geliyorum."

"Ah, m'k". Pelerinin altından kaydı ve kenarını tuttu. "Hadi o zaman."

Draco bu davet karşısında bir an tereddüt etti, Harry'nin onun varlığını ne kadar kolay kabul ettiğini fark etti. *Uyku tılsımının etkisidir*, dedi Draco kendi kendine, ama sonra mantık ona tılsımın Harry uykuya dalar dalmaz geçmesi gerektiğini hatırlattı. *Belki de gerçekten o kadar yorgundur. Ben de öyle.*

Bunu daha fazla düşünemeyecek kadar yorgun olan Draco sonunda pelerinin altına girdi. Harry'nin bedeninin sıcaklığını kendi bedeninin yanında hisseden Draco çabucak uykuya daldı.

.&.

O gece Draco rüya gördü. İlk başta, sanki gerçek bir rüyanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyormuş gibi, başka bir hayalin içine çekildiğinden korktu, ama bu yerde ne delici bir karanlık, ne de kafasının içinde gürleyen bir ses vardı. Uzun bir süre boyunca, birbirinden kopuk görüntüler ve belirsiz izlenimlerden başka bir şey yoktu. Orman patikaları, eski Muggle evlerinin temelleri, mezarlık. Kayalık yamaçlar ve çamurlu dereler. Draco uzun bir süre boyunca rüyasında koştu, umutsuzca bir şey aradığını ama asla tam olarak bulamadığını hissetti. Ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu ama sanki hayatı onu bulmasına bağlıydı. Yolda bir dönemece geldi. *İşte ! Tam bu köşede!* Ama köşeyi döndüğünde rüyası değişti.

Artık ormanda değil, çok iyi tanıdığı iyi döşenmiş bir odada ve daha da tanıdık bir yüzle birlikteydi. Annesinin evdeki salonda en sevdiği koltukta oturduğunu gördü. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu ve gözleri kızarmıştı. Elinde bir mendili evirip çeviriyordu. Ona ama konuşuyordu ve Draco onunla konuşuyor olabileceğini düşündü.

Neden gittin? Sesi gergin ve gergindi. Draco'm, sana gitme demiştim! Yeterince gurur duyardım! Lucius, bu senin hatan! Bu lanet göreve başlamasına izin verdin ve şimdi bak! Sadece bak! Oh, Draco! Hıçkırıklara boğuldu ve Draco gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Annesi nadiren duygusallaşırdı. Draco onun böyle kontrolünü kaybettiğini sadece iki kez görmüştü, bunlardan biri babasına Harry'yi yakalamasına izin vermesi için ilk kez yalvardığı gündü - neredeyse reddediyordu o zamandan beri onunla konuşuyordu - ve bu çok . Rüyalarında zihni ona oyunlar oynuyor olmalıydı. Odayı incelemek için olduğu yerde döndü.

Odanın diğer tarafında babası durmuş, şömineye yaslanmıştı. Gururlu, güçlü yüz hatları hâlâ belli belirsiz

Azkaban'daki kısa süreli kalışından kaynaklanan stres ve yorgunluk çizgileri. Kaşlarını çatmış, çatık kaşlarla bakıyordu. *Draco bunu yapmasına izin vermem için bana yalvardı ve son kararı Karanlık Lord verdi! Ben değil! Bunu yapamayacak kadar zayıftı ve bu onun hatasıydı*

O senin oğlun! Narcissa bağırarak karşılık verdi.

O benim oğlum

değil! Bunu

kastetmiş olamazsın!

Draco saklanmaya çalışarak duvara yaslandı ama aynı zamanda anne babasının onu görmesini de çok istiyordu. Belki onu eve hoş karşılarlardı. Tabii ki onu eve buyur edeceklerdi!

Onu seviyorlardı! Ama Draco onların dikkatini çekmeyi umarak bir adım öne çıkınca rüya yeniden değişti.

Hogwarts'ta sadece bir kez girdiği bir odadaydı: Dumbledore'un ofisi. Yaşlı büyücü ağır ağır masasına yaslanmış, her zamankinden daha yaşlı görünüyordu. Masasının üzeri Daily Prophet'ın kopyalarıyla doluydu ve üzerine de kalın, eski bir kitap konmuştu. Dumbledore kitabın sayfalarına doğru bakıyordu ama onları görmüyor gibiydi; gözleri odaklanmamış ve uzaktı. Draco'nun kalbi küçük bir sıçrama yaptı. Eğer Dumbledore onu duyabilirse, ya da belki yaşlı adamın dikkatini çekebilirse, yardım alabilirdi. Draco, Dumbledore'un dikkatini nasıl çekebileceğini düşünmekle o kadar meşguldü ki *Hogwarts'ta olduğunu* fark etmesi bir anını aldı.

Dumbledore'u daha fazla düşünmeden döndü ve ofisten çıkıp koridor koridor koşarak yatakhanelerini bulmaya çalıştı. Çok yorgundu. Neden kendi yatağında uyuyamıyordu? Sonunda dinlenebilirdi! Çok uzun zamandır koşuyordu.

Ama şu anda uyuyamazdı! Snape'i bulmalıydı! Snape Ruh Tutulması iksirinin panzehirini bulmuş olmalıydı! Kendini daha kararlı hisseden Draco daha hızlı koştu. Zindanlara doğru köşeyi döndüğünde, birdenbire artık Hogwarts'değil, Voldemort'un kalesinin koridorlarındaydı. Yolunun üzerinde Karanlık Lord'un kendisi duruyordu, kırmızı

gözleri parlıyordu. Draco'ya acımasızca güldü ve alaycı bir sesle konuştu: *"Onun için ölür müsün, aptal?"*

Draco çığlık attığını duymak yerine hissetti, döndü ve diğer yöne doğru koşmaya başladı. Voldemort'un zindanlarına giden merdivenlerden aşağıya, Biddy'nin bulunduğu soğuk, ıslak geçitlerden geçti. Mağara ilerideydi. Mağara aşağıdaki vadiye ve özgürlüğe açılıyordu. Özgürlük! Kaçabilirdi! Neredeyse varmıştı... ve aniden, hiçliğin ortasında, ormandaki bir açıklığın kenarındaydı.

Gece vaktiydi ve ay tepede dolunay halindeydi. Karşısında Harry duruyordu, uzak ve korkulu görünüyordu ve parlak ay ışığında korkunç solgundu. Sonra Harry'nin nefesi kesildi ve dizlerinin üzerine çöktü. Draco yanına düşerek onu tuttu. Hızlı bir bakış, ayın bir tarafından bir ısırik alındığını gösteriyordu. Önünde Harry soluyor gibi görünüyordu. İlk başta sadece daha solgun görünüyordu, ama sonra sanki yarı saydamlaşıyor, gerçeklikten uzaklaşıyor gibiydi. Draco ona bağırmaya çalıştı ama Harry duymuyor gibiydi. Ay küçüldükçe gökyüzü kararıyordu ve Harry de onunla birlikte yok oluyordu. Çaresiz kalan Draco onu daha sıkı tutmaya çalıştı, ama elleri aniden Harry'nin içinden geçti, sanki Harry bir hayaletten farksızdı. Draco panik içinde Harry'ye doğru hamle yaptı, ama Harry boşluğa düştü.

Draco bir şokla uyandı, zorlukla nefes alıyordu ve tokat yemiş gibi aceleyle doğruldu. Orman, erken şafağın serin gri tonlarıyla loştu. Draco yukarıdaki ağaç gölgeliklerinin arasından dünkü bulutların dağılmaya başladığını görebiliyordu ve güzel bir gün olacağına benziyordu. Uzanıp altındaki zemini hissetti, zeminin sağlam olduğuna ve rüyasındaki duygusal karmaşanın etkisinden hâlâ kurtulamamış olsa da gerçekten uyandığına dair kendine güvence verdi. Bir süre hareket etmedi, nefesini tuttu ve uykunun son kırıntılarından kurtulmaya çalıştı.

Sonunda, Harry'nin gerçekten ortadan kaybolmuş olabileceğine dair mantıksız korkusunu yenerek, arkadaşına baktı. Yanında Harry hâlâ derin bir uykudaydı, usulca horluyordu.

.&.

Gece gündüze döner

Ve hala bu sorularım var Köprüler

kırılacak

İleri mi gitmeliyim, geri mi Gece

gündüze döner

Ve hala cevap

alamıyorum Sadece bir

fısıltı (*Coldplay*)

.&.

.&.

Yazarın Notları: Aaah, saat ilerliyor, zaman akıp gidiyor ve hikaye hızla sonuca yaklaşıyor. Uzun bir yolculuk oldu. Bu kurgunun ilk bölümünü 2003 yılının Nisan ayında, gecenin bir yarısı rastgele gelen bir ilhamla uzun el yazısıyla yazmıştım. On dakika içinde tüm kurguyu planlamıştım. O geceden beri "Eclipse" rotasına sadık kaldı ve HBP'nin yeni kanonuna uyum sağlamak için olay örgüsünü, önceki bölümleri veya sonucu değiştirmeyeceğim.

HBP'nin yayınlanmasıyla birlikte birkaç şey öğrendik. Narcissa Draco'ya gerçekten değer veriyor. Onu hala "sıcak, sevimli" bir anne olarak hayal etmiyorum ama oğlunu sevdiğini biliyoruz. Bu gerçeği kabul etmenin önemli olduğunu düşündüm. Bölümle ilgili planlarıma da uyuyordu, ben de yaptım. Bu bölümü HBP'yi bitirdikten sonraki birkaç hafta içinde yazdığım için, kitabı yeniden okurken aklımda HBP vardı.

Şu anda kaliteden ödün vermeden hikayeyi olabildiğince çabuk bitirmeye çalışıyorum. Bu bölümü doğum günüm olan 12 Ağustos'a kadar yayınlamayı umuyordum. (Doğum günümde çok yorum alıyor muyum?)

Güncel bilgileri almak, tartışmalara katılmak, sanat eserlerini görmek ve soru sormak istiyorsanız, bunu yapmanın en iyi yolu Yahoo Grubuma buradan katılmaktır:

[groups.yahoo.com /group /Beyond the Eclipse/](http://groups.yahoo.com/group/Beyond%20the%20Eclipse/)

Üyelik herkese açıktır ve çeşitli e-posta seçenekleri vardır, böylece sadece istediğiniz e-postayı alırsınız.

Ayrıca, LJ'mi ziyaret etmekten çekinmeyin:

www.livejournal.com /mijan/

LJ topluluğunda çok fazla zaman geçirmiyorum (sadece takip edecek zamanım !) ama herkes benimle arkadaş olabilir ve insanların LJ'imde bıraktığı tüm yorumları yanıtlıyorum.

Son olarak, benimle sohbet etmek isteyen herkesi Yahoo messenger veya MSN'de beni yakalamaya davet ediyorum. Ekran isimlerim profilimde yer alıyor.

Mijan

Ve sabaha kadar

Yazarın Notları: Yapım aşaması iki yıldan fazla sürdü ama sonunda hikayemizin doruk noktasına ulaştık. Bu son bölüm değil. Bundan sonra uygun bir bölüm daha var ve muhtemelen bir epilog. Ne yazık ki bunların ne zaman yayınlanacağını bilmiyorum. Olacağını bildiğim gibi, daha dün Ordu beni tekrar aradı ve bu sefer bunun yanlış alarm olduğunu düşünmüyorum. Yurtdışına gideceğim ama bu hikayeyi mümkün olan en kısa sürede tamamlamak için her türlü çabayı gösterecektir.

Bu bölümü ayrılmadan önce tamamladığım için mutluyum. Görevlendirme bildirimimi neredeyse tamamlanmıştı ve zaten o gün bitirmeyi planlıyordum. Ve öyle de yaptım.

Elbette, son dakikada bana yardımcı olan betalarıma ve düzeltme okuyucularıma teşekkür etmeliyim. Sherdelune ve Hedgehog mükemmel bir beta çalışması yaptılar. Kirpi bütün gün benimle oturup bölümün tamamını gözden geçirdi. Waterbird daha sonra benimle birlikte bazı düzeltmeler yaptı ve sonuçlardan çok memnunum. Teşekkür ederim.

Ayrıca, ben bunları yazarken bile bu bölüm için muhteşem bir illüstrasyonun son rötuşlarını yapan olağanüstü yetenekli redrahl'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Çizimler Yahoo grubumda mevcut olacak. Bölüm sonrası Yazar Notları'nda bunun için bir bağlantı olacak.

AYRICA, bu bölümden önceki bölümde bazı düzenlemeler yaptığımı lütfen unutmayın. Eğer isterseniz, bir önceki bölümün şimdi çok daha iyi olduğunu düşünüyorum ve yeniden okumaktan keyif alabilirsiniz.

Son olarak, bir feragatname: Bölüm başlığı ünlü "Peter Pan" alıntısından alınmıştır:

"Sağdan ikinci yıldız ve sabaha kadar dümdüz devam et."

Masala aşına olmayanlar için, Varolmayan Ülke'ye gitmenin yolu budur.

Ve şimdi... tadını

çıkartın... Mijan

.&.

.&.

Kırık dualarla diz çöküyorum Gençlik

günlerinden kalma kalpler ve kemikler

Bir meleğin kanadıyla huzursuz

Seni gömmek için bir mezar kazıyorum

Düşecek ayak yok, yere ihtiyaç yok

Güneşin içinden süzölmeye izin var Sıkı

korunan çemberlerden kurtulun

Artık hepimiz seçilmiş kişileriz.

Kendinizi cennete emanet edin

Sıkı tutunun, gece geldi Dünyevi

yüklerinizi bağlayın Daha yeni

başladınız

(Indigo Girls)

.&.

Bölüm 16

Ve sabaha kadar

.&.

Harry derin, rüyasız bir uykudan yavaşça uyandı. O kadar rahatlamış, o kadar iyi dinlenmişti ki, bu harikaydı. Aylardır iyi uyumamıştı. Ya da haftalardır. Yoksa gecenin bir yarısı Hogwarts'tan zorla götürüleli tam üç hafta mı olmuştu?

Bu düşünce Harry'nin uyku sisi içindeki beynine nüfuz eder etmez, bir uyandı. Doğrulup ayağa kalktı, farkına varmasıyla birlikte panik dalgasının aşırı kafein gibi içine işlediğini hissetti. Bugün tutulmadan önceki son gündü. Son malzemeyi bulmak için son bir şans. Draco'nun planı işe yaramazsa, yaşamak için yirmi dört saatten az zamanı kalmıştı.

Draco.

Harry yere baktı, Draco'nun uyuduğunu sandığı yer boştu. Çadırın etrafına bakındı. "Draco?" Yanıt gelmedi. Harry hızla gözlüğünü arayıp buldu ve yüzüne . İkinci bir bakış bile atmadan çadırın kapağından fırladı. "Draco, neredesin - Ah!"

Draco geri adım atarken alnını ovuşturarak, "Beni hızlı yoldan buldun," dedi. "Ama bir dahaki sefere daha az acı veren bir yol deneyebilir miyiz? yaklaşım?"

Harry tökezleyerek çadırdan çıktı, Draco'yu taklit ederek kendi alnını ovuşturdu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Uyandım ve sen yoktun."

Draco elini yüzünden çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu. "Her sabah gittiğim yere gittim. İşemeye. Beni şimdiden özledin mi?"

Harry kısa bir yanıt vermek için ağzını açtı, ama yanıtını hemen yeniden düşündü. Başka tarafa baktı. "Uyandım ve hangi günün

öyleydi. Biraz panikledim ve orada birinin olmasını istedim."

"Aaaah," dedi Draco yavaşça. "Anlıyorum. Hiçbir yere gitmiyorum, Harry."

Harry hâlâ Draco'ya bakmadan, "Biliyorum," diye cevap verdi. Dikkatini çadırın yanında yerde duran yiyecek torbasına verdi. "Kahvaltıda yeni ne var?"

"Şimdi bakın kim komiklik yapıyor," diye söylendi Draco. "Ama aslında, bu sabah ne bulabileceğimi görmek için orayı karıştırıyordum ve o konserve sığır etli sandviç yığınının altına gizlenmiş yaklaşık iki düzine haşlanmış yumurta buldum. Onları bulamamamıza şaşmamalı, değil mi?"

Harry hızlıca Draco'ya baktı, o da gülümsüyordu. Harry de ona gönülsüzce sırtarak karşılık verdi. "Şimdi tek ihtiyacımız olan biraz sıcak tereyağlı tost ve çay, değil mi?"

"Tereyağlı tost!" Draco inledi. "Tekrar gerçek bir şeyler yemek için sabırsızlanıyorum! Beni acıktırıyorsun! Ve ben zaten yedim!"

Harry kıs kıs gülererek Draco'nun karşısına çöktü ve paketi karıştırmaya başladı. Eskiden konserve sığır etli sandviçlerin olduğu yerde gerçekten de büyük bir yumurta yığını vardı. "Her zaman başka bir şey yiyebilirsin. Sürekli gücümüzü korumamız gerektiğini söyleyip durmuyor musun?"

Draco ters ters bakacakmış gibi göründü ama bunun yerine başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. "Şu anda tek istediğim gerçekten sert bir fincan kahve. Espresso da iyi olabilir. Çok yorgunum."

Harry kabuklarını soyduğu yumurtadan başını kaldırdı. "Kendi üzerinde uyku tılsımını kullanmadın mı?"

"Ondan değil. Sadece kötü bir rüya gördüm. Beni erkenden uyandırdı."

"Voldemort'tan gelen başka bir imgelem değildi, değil mi?" Harry aceleyle sordu. "Eğer öyleyse -"

Draco elini umursamaz bir tavırla salladı. "Böyle bir şeyi sana hemen anlatırdım. Hayır, sadece garip, berbat bir rüyaydı."

Harry yarı yarıya Draco'nun rüyayı anlatmaya başlamasını bekleyerek bekledi, ama Draco'nun böyle bir eğilimi olmadığı anlaşılıyordu. Boyun eğmiş bir halde başını sallayarak dikkatini yumurtasına verdi.

"Harry... dün gece sana Uyku Yardımı Büyüsü yaptıktan sonra bir şey hatırlıyor musun?"

Harry yumurtasına kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz. Sen onu attığın anda kendimi çok rahatlamış hissettim. Bir gece önce neredeyse hiç uyumadığımı görünce, öylece dalıp gitmek çok kolay oldu. Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim. Mırıldanıyordun ama sanırım sadece uykunda konuşuyordun."

"Ah," dedi Harry, şimdi meraklanmıştı. "Evet, uykumda konuştuğumu biliyorum. Ama genellikle sadece rüya gördüğümde ve dün gece rüya gördüğümü hatırlamıyorum. Ne diyordum ben?"

Draco cevap vermeden önce başını salladı. "Önemli bir şey değil. Sadece rastgele şeyler. Artık ne dediğini gerçekten hatırlamıyorum."

"Hmm," diye mırıldandı Harry, hikâyede daha fazlası olduğunu biliyordu. Açıkçası Draco'nun büyüü yaptığı andan beri hiçbir şey hatırlamıyordu. Dünyayı umursamadan uykuya harika olsa da, tamamen uyanık olmama, hareketlerinin ve çevresinin farkında olmama fikrinden nefret ediyordu. Daha önce hiç sarhoş olmamış olmasına rağmen, tılsımın benzer yan etkileri olup olmadığını merak etti. Onu bu kadar rahatlatan bir şeyin etkisi altında her şeyi söyleyebilirdi. Bundan hoşlandığından pek emin değildi. "Draco, bu uyku büyüünün tam olarak ne yapması gerekiyor?"

"Bunu yapmadan önce sana söylemişim. Seni rahatlatır ve uykuya dalmana yetecek kadar uzun bir süre boyunca endişelerini alır. Bahse girerim bunu bir iş büyücüsünün karısı icat etmiştir."

Harry yumurtasının kabuğunu soymayı bitirdi ve bir ısırık aldı. "Bunu kendi üzerinde ne kadar sık kullandın?" diye sordu bir lokmanın etrafında.

Draco omuz silkti. "Muhtemelen olması gerekenden daha fazla. Quidditch maçlarından önceki gecelerde çok, geçen yıl da oldukça sık. Geçtiğimiz yaz boyunca... neredeyse her gece."

Harry yanıt vermedi ve yumurtanın geri kalanını hızla ağzına tıktı.

Draco ona onaylamayan sert bir bakış fırlattı. "Böyle yersen boğulup ölürsün. İhtiyacımız olan son şey -" Ne dediğini anlayınca birden gözleri büyüdü. "Özür dilerim, Harry. Öyle demek istememişim."

Harry yumurtasını çoktan yuttuğu için memnundu, yoksa gerçekten boğulabilirdi. Sinirleri zaten gergindi, midesinin küçük kahvaltısına bile itiraz etmesine neden oluyordu, ama ölümden edilmesi bile iştahını tamamen kaybetmesi için yeterliydi. "Yemek yedin mi?"

"Sana söyledim, yaptım."

"Tamam o zaman," dedi Harry. Ayağa kalktı ve ellerini kot pantolonuna sildi. "Çadırı toplayıp yola koyulalım. O lanet bitkiyi mümkünse öğleden önce bulmak istiyorum."

Draco bastonunu kaldıraç olarak kullanarak kendini ayağa kaldırırken, "Kulağa adil bir plan gibi geliyor," dedi. "Bunu yapabiliriz. Bunu yapmak kolay olmalı. bulun."

Sesine güvenemeyen Harry cevap olarak sadece homurdandı.

Ancak on dakika sonra, sanki oraya hiç kimse gitmemiş gibi görünüyordu ve Harry uzaklaşmaya başladıklarında geçtikleri her ağacın dallarına bakmaya başlamıştı bile. Şansı yaver giderse, öğleden önce bulacaklardı. O zaman hazırlıklara başlamak için uygun bir yer bulabilir ve iksiri çok önceden hazırlayabilirlerdi. Ama her şey mükemmel bir şekilde hazır olsa bile, Harry ertesi sabah güneşin doğuşunu görene kadar hiçbir şeyin onu rahatlatmayacağını biliyordu.

Yürürken bile vücudunun yaklaşan bir kasırganın önündeki rüzgârdan savrulan bir kabuk gibi yavaşça titremeye başladığını hissedebiliyordu. Midesi garip taklalar atıyordu ve koşmak, yorgunluktan bayılana ve düşünemeyecek kadar bitkin düşene kadar koşmaya devam etmek istiyordu. Zamanın elinden kayıp gittiğini *hissedebiliyordu* ve kaderin ağır eli arkasından sürünerek yaklaşıyordu, zaman tükendiğinde onu yakalamaya hazırды. Belki yeterince uzağa, yeterince hızlı koşarsa gün batımını, ayın doğuşunu, güneş tutulmasını ve zamanın kendisini geride bırakabilirdi.

"Güneş tutulması bu gece saat kaçta başlayacak?" Harry, sanki hayatı buna bağlı değilmiş gibi sıradan bir ses çıkarmaya çalışarak sordu.

"Sanırım sabahın erken saatlerinde," diye aynı derecede tarafsız bir cevap geldi. "Sanırım gece 2:00 civarında başlıyor."

"Tamam." Harry bir dakika düşündü, omuriliğinde bir gerginlik başlamıştı. "Senin şu iksiri demlemek ne kadar sürüyor?"

"Sana söylemiştim. Yaklaşık iki buçuk saat."

"Oh. Tamam." Sözleri kendi kulaklarına doğal gelmiyordu, sesinden uzak tutamadığı hafif titreşim dışında düz ve cansızdı. Bu titreşim, bacaklarından aşağıya ve midesine doğru ilerleyen sarsıntıyla eşleşiyordu.

"Harry, bir dakika bana bak."

Harry isteksizce itaat etti. İfadesini sakın ve derli toplu tutmaya çalıştı, ama Draco'nun yüzündeki ifadeden bunu başaramadığını anlayabiliyordu.

"Sen iyi misin?" Draco sordu.

Harry kendini kontrol altında tutabilmek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Sinirleri iyice çıkmaya başlamıştı ve kalbinin göğsünde rahatsız edici bir ritimle attığını hissedebiliyordu. Kendini kaybetmeye başladığını biliyordu, ama bu her şeyi daha da kötüleştirecekti. Bir an nefesini tuttu, cevap verebileceğini hissetmeden önce kendini toparladı. Yine de konuşurken sesi titriyordu. "Sanırım... sonunda kafama dank etti. Bu gece ne olacak? Biliyordum. olur."

Draco bunu bir an düşündü, sonra Harry'ye nazik ama sert bir bakış attı. "Olacak olan şey şu, bir iksir hazırlayacağız, ben o alacağım, geç saatlere kadar bir kamp ateşinin etrafında oturup hikayeler anlatacağız ve sabah olduğunda Karanlık Lord'u nasıl alt ettiğimize gülebileceğiz."

"Senin için söylemesi kolay," diye alay etti Harry. Sonra Draco'nun yüzündeki acı dolu ifadeyi gördü. Bu onu daha da kötü hissettirdi, sinirlerine bir de suçluluk duygusu eklendi. "Öyle demek istememiştim! Ugh! Sadece sabah ne olursa olsun senin hâlâ burada olacağını kastetmişim. Ben belki... Ben -"

"Harry," dedi Draco usulca, Harry'nin tiradını keserek, "seninle yer değiştirmemin bir yolu olsaydı, değiştirirdim."

Bu sözler aklına gelir gelmez Harry'nin zihninde bir görüntü belirdi. Draco'yu gördü, gece gökyüzü kararırken yavaş yavaş bilincini kaybediyordu. Güneş doğarken Draco'nun yerde hareketsiz yatan bedenini gördü. Ve kendisini gördü, Draco'nun gevşek bedenini Hogwarts'ın merdivenlerinden yukarı taşıyordu. Bu düşünce onu neredeyse boğacaktı. "Bunu kastetmiş olamazsın," dedi Harry, birden sinirlenmişti.

Draco kısa bir süre başını salladı. "." İç çekti ve kaçırdı. "Eğer bu gece başarısız olursam, kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Bu gece başarısız olursam

geride kalan. Sensiz geri dönmeyi hayal bile edemiyorum, bu yüzden eğer , geri dönmeyen kişi olmayı tercih ederdim."

Harry'nin duymak istediği şey bu *değildi*. Aksine, kovmaya çalıştığı zihinsel imge daha da netleşti. "Böyle konuşma," dedi Harry kesin bir ifadeyle. "Konuşma." Kendi olası ölümünü düşünmek istemese de, Draco'nun ölümünü düşünmenin onu çok daha derinden rahatsız ettiğini fark etti. Vicdanında daha fazla suçluluk duygusu yaratacaktı; onun yüzünden mahvolan bir hayat daha. Ve bu Draco'nun hayatı olacaktı.

Draco sadece omuz silkti. Harry inanamayarak başını salladı. En azından içlerinden *birinin* eve canlı dönmesi ve Draco'nun bunu söylemesi... Harry'yi çok rahatsız hissettirdi.

"Dinle, zaten yeterince şeyimiz var. Sen daha başlamadan bozguncu gibi davranmasan *da benim* zaten yeterince endişelenecek şeyim var! *Bana* olumlu düşünmemi söyleyen sen değil miydin? Şimdi de ölmekten bahsediyorsun, sanki bu beni daha iyi hissettirecekmiş gibi! Merak ediyorsan söyleyeyim, öyle değil! Bu yüzden kendini perişan etmek istiyorsan bile, çünkü çarpık bir şekilde, bu seni daha iyi hissettirecek, beni bunun dışında bırak!"

Draco tepki vermeyince Harry bir an için alnını ellerinin arasına alıp boyun eğdi, sonra yan gözle Draco'ya baktı. Belki de farklı bir yaklaşım. "Benimle 'yer değiştirmek' zorunda kalmayacaksın, çünkü bu işe yarayacak. Olmasa bile, elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Suçlayamazsın kendin."

"İşte *bu çok* komik," diye tersledi Draco. Yüzü katıksız bir kuşkuyla çarpılmıştı. "Kendimi nasıl suçlamam? Harry, *benim yüzümden* buradayız. Bunların hepsi benim suçum."

Harry içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti ve kısa bir süre durdu. Çenesini sıkıp gözlerini yumdu ve sanki mümkün olan en yakın cansız nesneye vurmak istermiş gibi bir yumruk yaptı. "*İşte* bu," diye ısırdı, "Draco, artık seni suçlamıyorum, bu yüzden suçlamak için bir bahanen yok.

Kendinden! İki hafta önce zaten özür diledin ve ben de kabul ! Bana *kalırsa*, bizi bu belaya bulaştıran kişi artık burada değil, ama kaçmamıza izin veren kişi burada."

Gözlerini açtığında Draco'nun gözlerinin üzgün ve belki de biraz şaşkın bir şekilde kendisine baktığını gördü. "Ben aynı kişiyim, Harry..."

Harry bir tuğla duvara çarpmış gibi aniden başının hissetti. Bir sonraki cevabı dilinin ucuna kadar geldi ve Draco'nun gözleriyle karşılaşmasına izin verdi. "Bırakalım bu konuyu. Bizi hiçbir yere götürmüyor. Lütfen sadece şu anı yaşayabilir miyiz? Eğer... eğer bu işe yaramazsa... Fazla zamanım kalmadı. Bunu savaşıarak geçirmemeyi tercih ederim."

Draco bundan pek memnun görünmüyordu ama sonunda, "Bunu yapabiliriz," dedi.

Küçük bir rahatlamaydı ama yardımı oldu. Harry başını salladı, sonra Draco'nun omzunun üzerinden dışarı baktı. "Sence aramaya devam miyiz?" sordu endişeyle.

Draco gerçek bir cevap vermedi, ama dönüp tekrar yürümeye başladı, ökseotunun gümüş meyveleri ve tuhaf yapraklarından herhangi bir iz var mı diye ağaçları tarıyordu. Harry derin, sakinleştirici bir nefes almaya çalıştı, ama sadece kısa bir oflamayı başarabildi. Sakinleşmeye çalışmaktan vazgeçti ve Draco'nun peşinden yürümeye başladı.

Harry'nin hissettiklerinin tam tersine, günün kendisi oldukça güzel olmaya başlamıştı. Güneş ılıktı, esinti serindi ve bir gün öncesinden kalan son bulut izleri de tepedeki mavi genişlikte tembelce süzülüyordu. Günün karanlık doğasından habersiz, neşeyle cıvıldaayan kuşların sesini duyabiliyordu. Arada sırada bir ağaç dalı, akrobasi yapan bir sincabın ağırlığıyla zıplayıp sallanıyordu. Harry ormanın canlı olduğunu fark etti, ama Draco'yla aralarındaki sessizlik neredeyse acı vericiydi. Yine de söyleyecek bir şey yoktu. İki de neyin tehlikede olduğunu zaten biliyordu.

Sabah orman daha da kalınlaşıyor gibiydi. Meşeler, cevizler ve huş ağaçları daha da yükseğe uzanıyor, yaprakları

Aşağıdaki toprağa yeşil renkli bir gölge veriyordu. Ancak Harry başını kaldırıp baktığında, sonbaharın başlamasıyla birlikte bazı yaprakların solduğunu görebiliyordu. Bu fikir ona kendini daha iyi hissettirmedi.

"Bugünün tarihi ne?" Harry aniden sordu.

Yanı başındaki Draco ani sesle irkildi. "Bugün... Eylül'ün yirmi altısı."

"Ekinoksu , değil mi?"

Draco başını eğdi. "Onu *kaçırmadık*. Buradaydık."

Daha fazla konuşmak istediğinden değil ama sessizliği bozacak bir şeyler söylemek iyi hissettirdi. Ayrıca, bu daha tarafsız bir konuydu. "Ekinoks günü ne yapıyorduk?"

Draco'nun kaşları konsantrasyon içinde birbirine çatıldı. Ellerini kaldırdı ve parmaklarıyla kasten saydı, ara sıra kendi kendine başını salladı ya da başını salladı. "Şey, burada izini kaybetmek oldukça kolay, ama sanırım o gün senin... şey... o deliğe düştüğün gündü."

"Ah," dedi Harry . O gün bir aklına geldi. "O gün de nehre girmiştin, hatırladın mı?"

"Ah, evet. Neredeyse unutuyordum aslında."

Harry kaşlarını çatı. "Bunu nasıl unutabilirsin? Bu... şey... senin için büyük bir şeydi, değil mi?"

"Harry, dünyanın seni neredeyse canlı canlı yemesini izledikten sonra... bunu nasıl söylesem?" Draco'nun sesi neredeyse üzgün geliyordu. "Harry, seni o delikten çıkardığımda kendini görseydin, inan bana, o güne dair her şey kolayca unutulurdu."

Bu yorum Harry'ye tuhaf geldi. "Eminim daha kötü yaralanmışımdır. Özellikle de yaşadığım onca şeyden sonra."

Draco bir kez göz kırptı ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Bu olduğunda seni hiç bu kadar yakından görmemiştım, biliyorsun. Diğer zamanlarda da Madam Pomfrey muhtemelen seni hemen iyileştirmiştir."

"Sanırım," dedi Harry. Nedenini bilmesi de Draco'nun cevabından pek tatmin olmamıştı. Silkindi ve etrafındaki ağaçları bir kez daha dikkatle taradı. "Ökseotu iksirin içinde ne işe yarıyor ki? Daha önce bir iksirde kullanıldığını gördüğümü sanmıyorum."

"Ah, ökseotu eski iksir ustaları tarafından katalizör olarak, diğer malzemelerdeki sihirli özellikleri ortaya çıkarmak ve genel olarak iksirin gücünü artırmak için kullanılırdı," dedi Draco hızla.

Sesi sadece bilgi için çok daha rahat geliyordu ve Harry de ona izin vermeye meyilliydi.

"Neden bugünlerde pek kullanmıyoruz?" Harry gerçek bir merakla sordu.

"Bu çok kolay. Ökseotu daha kaba bir yöntemdi ve zaman içinde iksir uzmanları diğer teknikleri geliştirdi, asıl malzemelerin gücünü arttırdı ve daha iyi malzemeler ve katalizörler buldu. Şimdi, sanırım ökse otunu çoğunlukla Noel dekorasyonu olarak kullanıyoruz, çünkü oldukça güzel görünüyor. Öpüşme geleneğinin nereden geldiğinden pek emin değilim."

Harry dinlerken gelişigüzel başını sallıyordu, ama birden durdu. "Bekle, Muggle'ların ökseotunu nasıl kullandığını bilmediğini sanıyordum!"

Şaşırmış görünme sırası Draco'daydı. "*Mugglelar da büyücülerle aynı amaçla mı kullanıyor? Tamamen farklı bir şeyden bahsettiğinizi sanmıştım... ne için kullandıklarını hiç söylemediniz! Ben sadece... şey... bizden farklı bir şey olduğunu varsaydım. Bunu nasıl öğrendiler?*"

Draco şiddet görmüş gibi görünüyordu ve Harry ona gülmek zorunda kaldı. "Belki de Muggle'larla büyücüler arasındaki bağlar senin

düşün."

Draco kaşlarını çatı. "Bundan oldukça şüpheliyim. Ama tartışmanın hatrına... her neyse. Neden sorduğumda Muggle'ların ökseotunu ne için kullandığını söylemedin?"

Harry aniden yanaklarının kızardığını hissetti. "Şey... çünkü sen onun altında duruyordun... ve ben de ima etmek istemedim... şey... oh kahretsin."

Draco'nun yüzü de ona uyacak şekilde hafifçe pembeleşmişti, ama aynı zamanda oldukça eğlenmiş görünüyordu. "Aman Tanrım, Harry. Öpmek ve söylemek zorunda kalmak istemedin mi?"

"Bu koşullar altında... şey... yapmam gerektiğini sanmıyorum... kahretsin, Noel'de değiliz!" Harry artık son derece telaşlı hissediyordu ve kendisini bir anlığına yutacak uygun bir delik olmadığı için üzerinde durduğu zemine sessizce lanet okudu. "Ayrıca, sen bir erkeksin!"

Harry'yi hayrete düşüren Draco gerçekten de kibirlendi. "Fark etmene çok sevindim. Ve gözlerim gri, bunu da fark etmiş gibisin."

Harry şimdi telaşlanmış ve kafası karışmıştı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Draco'nun ifadesi yumuşadı ve Harry'ye şefkat ve çaresizlik karışımı bir duyguyla baktı. "Sevgili, masum Harry'miz," dedi nefes nefese, Harry'den çok kendi kendine.

"Ha?"

"Bunu sana daha sonra açıklayacağım."

Bir anda Harry'nin hissettiği neşeli hava kayboldu, yerini zamanının ne kadar hızlı tükenmekte olduğunu sert farkındalığı aldı. Bu midesine inen bir tekme gibiydi ve Draco değişikliği hemen fark etti.

"Harry, bu - oh kahretsin. Harry. I... Şimdi açıklayabilirim. Eğer istersen."

Draco'nun gözlerindeki bakış acımaya benzer bir şeydi ve bu Harry'nin isteyeceği son şeydi. "Hayır, Draco," dedi ağır ağır. "İstemiyorum. Ökseotunu bulup doğramak ve iksirin içine atmak istiyorum. Eve nabzım atar halde dönmek istiyorum. Ve ölmeden önce yapmak istediğim pek çok şey var, o yüzden erken ölümümü geciktirmeye çalışmaya geri dönelim, tamam mı?"

"Ah," dedi Draco. Harry'yi şaşırtacak kadar kederli görünüyordu.

Harry yüzünü buruşturdu. "Bana... bana ne söylemek istiyorsan... ökseotunu bulduktan sonra söyleyebilirsin, tamam mı?"

"Tamam," dedi Draco alçak bir sesle. "Ama bilmen gereken bir şey var."

"O da ne?"

"Bu iksir için ökse otunu ". Meyvelerini çıkarır ve bir havan ve tokmak kullanarak yapraklarından ayrı olarak toz haline getirirsiniz."

Bunun üzerine Harry . "Tamam, . Gösteriş."

Draco yarım bir sırtış attı. "Ve bakın kim kazana kara diyor." Harry sadece gözlerini devirebildi. "Tamam! Sen kazandın!"

Draco burnunu çekti. "Bu cümleyi daha sık duymalıyım. 'Draco, sen kazandın. Draco, sen haklısın. Draco, senin parlaklığın ve ihtişamın güneşin kendisini bile gölgede bırakıyor."

Harry sırtıtmaktan kendini alamayarak başını iki yana salladı. Sadece Draco böyle bir şey söyleyebilirdi. Aslında bu, Harry'nin tuhaf, sinir bozucu bir şekilde takdir etmeye başladığı tuhaflıklarından biriydi.

Draco dikkat çekici bir şekilde boğazını temizlişinsel olarak arayışına geri dönüyordu. Harry ona yan gözle baktı.
"Evet?"

"Dedin ki... .. kahretsin, bunun yanlış bir şekilde ortaya çıkmasını istemiyorum." "Zaten öyle, o yüzden doğrudan söyleyebilirsin."

"Sağ ol, Potter," dedi alaycı bir tavırla, ama Harry bir karşılık veremeden Draco içini çekip başını öne eğdi. "Yapmak istediğin pek çok şey olduğunu söylemiştin... şey... bilirsin işte. Ben de ettim... hep yapmak ama hiç yapmadığın şeyler neler?"

Bu Harry'yi kesinlikle hazırlıksız yakalamıştı. Bunu gerçekten hiç düşünmemişti. Planın işe yaramayabileceğini düşünürsek, bu konuda endişelenmeye başlamak için biraz geç kalmış sayılabilirdi, ama şimdi Draco bundan bahsettiğine göre, bu fikri aklından çıkaramıyordu. Yapmak istediği onca şey vardı ve hiçbir zaman bu şansa sahip olamayabilirdi. Bu hiç adil değildi! Neden her şey bu kadar adaletsiz olmak zorundaydı!

Harry yumruklarını sıkıldığını fark etmemişti, ta ki Draco'nun elinin usulca onunkine dokunduğunu hissedene kadar.

"Seni üzmemek istememişim," dedi Draco tereddütle. "Sadece istedim ki... ah kahretsin. Sorduğum için özür dilerim."

Harry biraz çaba göstererek yumruklarını çözdü. "Şey," dedi yavaşça, "hep kampa gitmek istemişimdir..."

Draco bir an için ona boş boş baktı. Sonra yüz yavaşça bıkkınlık kapladı. "Seninle ne yapacağım ben?" dedi başını sallayarak.

"Peki," dedi Harry, birden kendini sinsi hissederek, "bulduğumuzda ökseotuyla ne yapacağımı bana gösterebilirsin."

Draco'nun çenesi düştü ve yüzünde çok tuhaf bir ifade belirdi. Harry onun beyninin olası çift anlam karşısında bir şekilde kısa devre yapıp yapmadığını merak etti. Draco'nun donuk gözlerinin önünde bir el salladı. "Draco? Hey, orada mısın? Yer kontrolden Draco'ya. Cevap ver, Draco..."

Draco'nun gözleri yavaşça Harry'nin omzunun üzerinden bir yere odaklandı. "Ökseotu..."

Harry kıs kıs güldü. "Evet, Draco, bana ne yapacağımı gösterebilirsin -"

"Hayır, Harry!" Draco aniden Harry'nin omzunun üstünü işaret ederek bağırdı, neredeyse tek sağlam bacağının üstünde heyecanla zıplıyordu. "Ökseotu! Bak!"

Harry etrafında döndü. Önlerinde, geniş bir açıklığın kenarında duran devasa bir kayın ağacı vardı. Harry ilk başta ökseotunu göremedi, ama Draco'nun parmağının izini takip etti... ve işte oradaydı. Yerden en az yirmi metre yükseklikteki bir üzerinde ökseotunun kusursuz yaprakları ve meyveleri duruyordu. Bir anda diğer her şey unutuldu. "Onu buldun!" Harry haykırdı. "Merlin, Tanrı'ya şükür! Draco, seni şu anda öpebilirim!" Elini cebine attı ve asasını kaptı.

En büyük ökse otu kümesine nişan almıştı ve tam hızlıca bir *Accio!* mırıldanacaktı ki Draco'nun eli aceleyle onunkinin üzerine indi.

"Sihir kullanma!"

"Ne-ne?" Harry kekeledi, ani emir karşısında şaşkına dönmüştü.

"Neden olmasın?"

Draco başını sallıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Harry "aptal", "her şeyi mahvetmek" ve "söz dinlememek" kelimelerini seçebiliyordu. Snape." Harry daha fazla *sinirlenemedi* Draco onun gözlerinin içine baktı ve, "Hiç aklına geldi mi?"

Sadece birkaç özel istisna dışında, herhangi bir iksir bileşeninin hazırlanmasında asa kullanılmasına asla izin verilmiyor mu?"

"Şey... aslında... şey... hayır."

Harry'nin minnettarlığına rağmen Draco bu konuda pek de kendini beğenmiş görünmüyordu. "Büyü, *herhangi bir* büyü, bir nesne üzerinde kullanıldığında iz bırakır. Normal şeyler için fark etmez... ama iksirler için... sihirli özelliklerdeki en ufak bir değişim bile bir iksirin sonucunu tamamen değiştirebilir. Bu yüzden o sınıftaki her şey elle 'doğranır, soyulur, dilimlenir ve küp küp kesilirdi."

"Yani, basit bir çağırma büyü bile..." Harry yavaşça söyledi.

"Aynen öyle. Her şeyi mahvetmeyebilir... ama hayatınızı riske atmaya hazır mısınız?"

Harry irkildi. "Peki, sen söylediğine göre... onu nasıl almam gerekiyor?" Cevabı daha gelmeden biliyordu.

"Ne? Sakın bana daha önce hiç ağaca tırmanmadığını söyleme!"

Harry dönüp ağaç gövdesinin dibine doğru yürürken, "Biliyorum... evet, ağaçlara tırmandım, ukala," diye homurdandı. "Ve tabii ki sen tırmanamazsın, o yüzden sanırım bunu benim yapmam gerekiyor."

"Düşersen seni tutarım," dedi Draco hafifçe.

Harry ona ters ters baktı. "Teşekkürler,

Draco." "Ne zaman istersen."

Harry başını salladı ve elindeki soruna geri döndü. Tırmanmaya başlayacaktı ki, yakın bir dayanak olmadığını fark etti. Aslında ağaç uzaktan görüldüğünden çok daha büyüktü ve en alttaki dal başının çok üzerindeydi. Ayrıca zıplayıp yukarı doğru sallanmaya çalışsa bile kolayca kavrayamayacağı kadar kalındı. "Ee..." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Oradan iyi bir tutamak ya da dayanak görüyor musun?"

"Aslında... hmm. Hayır, pek sayılmaz."

Harry bir adım geri çekilip sorunu inceledi. Her kayın ağacı gibi bunun da kabuğu pürüzsüzdü, bu yüzden gövdeye tutunmak söz konusu olamazdı. Tepesindeki dala tutunsa bile, ona doğru asla sallanamayacaktı. Ve tepesinde ökseotu tünemiş, onunla acımasızca alay ediyordu.

Harry sıkılı çenesini gevşetmek için kendini zorladı. Bu onu hiçbir yere götürmüyordu. Draco'ya doğru yürümek için döndü, ama Draco'nun çoktan ağacın altında ona katılmış olduğunu gördü.

"Biliyor musun," dedi Draco ihtiyatla, hedef dala bakarak, "öksoutu üzerinde büyü kullanamayabilirim, ama ökseotu üzerinde kullanabilirim. sen."

"Oh?"

"Şey... Seni dala çıkarabilirim."

Harry bir kez göz kırptı. İki kez. Önce tepesindeki dala, sonra tekrar Draco'ya baktı. "Bu... şey... uzun bir yol. Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Yapabilirim," dedi Draco, ama sesinde hafif bir tereddüt vardı. "Havaya yükselme büyülerim en iyisi değil ama gelişti."

"Oh, bu bana gerçekten güven veriyor."

Draco gerçekten de bundan incinmiş görünüyordu. Asık suratla kaşlarını çattı. "Eğer beni havaya kaldırmak istiyorsan, bunu yapabilirim."

Harry, Draco'nun yüzündeki kederli ifadeye baktı. "Hançerini bana ver," dedi.

Draco ani emir karşısında tereddüt etti. "Ne?"

"Peki, oraya çıktığımda bitkiyi keseceksem, bir bıçağa ihtiyacım olacak, değil mi?"

Draco ağzını açtı ama aynı hızla tekrar kapattı ve utangaç bir sırıtışla "Ah. Evet. Doğru ya." Tek bir yumuşak hareketle hançeri önce sapından tutarak Harry'ye uzattı.

Harry bıçağı kabul etti, ama geri çekilmedi. Uzun bir süre orada durup Draco'ya baktı, sonra başını kaldırıp tepesindeki ökseotuna baktı. Tekrar aşağı baktığında Draco ona garip garip bakıyordu. Harry tekrar kızarmamak için kendini zor tuttu. "Devam etsek iyi olur."

Draco tarafsız bir tavırla, "Yapmalıyız," dedi ve sonra geri çekildi.

Harry birçok kez sihir yoluyla uçmuştu. İster süpürgeyle, ister yasadışı uçan Ford Anglia'yla olsun, hava onun alanıydı. Ancak bu tamamen farklıydı. Altından onu havaya taşıyacak fiziksel bir şeye güvenmiyordu. Bunun yerine, garip bir hafifliğin vücudunu kapladığını hissetti ve bir yalpalamayla ayakları yerden kesildi.

Toprak ayaklarının altından çekildi. Draco ona bakıyordu, esasını sabit tutuyordu, çenesi ipte yürüyen bir adamın konsantrasyonuyla kuruluydu. Ağ olmadan. Harry bu düşünceyle ürpermeye çalıştı ve hızla yukarı baktı. Dal hızla ona doğru yaklaşıyordu. Sadece birkaç metre daha...

Harry uzanıp dalı kavradı. Vücudunun içinde, havaya yükselme tılsımının bocaladığını hissetti, ama sabit duruyordu. Harry tılsımın içinde çalışmaya çalışarak, dikkatle dala doğru manevra yaptı ve üzerine çıktı. Dengesini sağladıktan sonra yutkundu ve sonunda tuttuğu nefesi bıraktı. "Tamam, Draco. Ben hazırım."

Bir an sonra büyüünün kaybolduğunu hissetti ve dikkatini dalda duran tuhaf parazit bitkiye çevirdi. "Draco, bu şeyden ne kadar lazım?"

"Şey," diye cevap geldi aşağıdan, "iksisir yedi büyük yaprak ve yedi çilek gerektiriyor, ama bence her zaman

Fazladan. Yukarıda çok fazla var gibi görünüyor, bu yüzden en azından iki katını alabiliriz, bilirsiniz, bir şey olursa diye."

Harry gözlerini önündeki daldan ayırmadan, "Tamam," dedi. Bitki tutamına uzandı, bir sap buldu ve hızla bıçağın üzerinden geçirdi. Bu işlemi iki kez daha tekrarladı, böylece büyük bir gevşek yaprak yığını elde etti. "Tamam, onu aşağıya bırakacağım." Dalın kenarından baktı, Draco'nun aşağıdan dikkatle ona baktığını görebiliyordu. "Yakalamaya hazır mısın?"

Draco başını salladı, sonra başını salladı. Elini seyahat çantasına sokup pelerini çıkardı, hızla büyüttü ve Harry'nin altındaki yere serdi. "Şimdi, bırak onu. Bu şekilde pelerinlerden hiçbirini kaybetmeyiz. çilek."

"İyi fikir." Harry bitkiye gereğinden fazla zarar vermemek için yavaşça saplarını ökseotunun geri kalanından ayırdı, Draco'nun pelerininin üzerine uzattı ve . Düşerken esintiyle biraz itildi, ama kumaşın mavi kıvrımlarının arasına yumuşak bir şekilde indi. Harry gülümseyerek ökseotundan Draco'nun yüzüne baktı.

Draco da aynı şekilde geniş geniş gülümsüyordu. "Aşağı inmeye hazır mısın, seni komik görünümlü sincap?"

Harry gözlerini devirdi. "Aslında bu ağaca kalıcı olarak yerleşmeyi düşünüyordum. Bilirsiniz, kış için fındık toplamaya başlamak. *EVET*, aşağı inmeye hazırım!"

Draco güldü, ama hemen yüzünü katı bir konsantrasyon ifadesiyle düzeltti. Saniyeler sonra Harry havalanma tılsımının tekrar bedenine nüfuz ettiğini hissetti. Daldaki tutuşunu bıraktı ve dal onun altından düştü. Draco onu yukarı, yana doğru kaldırdı ve sonra yavaşça aşağı inmeye başladı. Ayaklarının toprağa değmesi sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama Draco'nun önüne indiğinde altında yeniden sağlam bir zemin hissetmek çok rahatlatıcıydı. Yine büyüünün hızla kaybolduğunu hissetti.

Draco'nun sert çenesi gevşedi ve gözle görülür bir rahatlama aldı.

Harry ona gülümsedi. "Senin havaya kaldırma tılsımlarının en iyisi olmadığını kim söyledi?"

Draco, "Büyücölük OWL'ime not veren bakanlık görevlisi mesela," diye homurdandı, "ama bunun için bir nedenim vardı."

"Oh?"

Draco aslında oldukça üzgün görünüyordu. "Sanırım sana söyledim... sadece çok fazla kelimeyle değil. Dikkatimi sana vermekle çok meşguldüm. Bunu yapmak gibi kötü bir alışkanlığım var."

"Gerçekten mi, şimdi mi?" Harry bir adım daha yaklaşarak sordu.

Draco'nun yüzü hızla kızarmaya başlamıştı. "Hadi ama Harry... Beş yıl önce okulun ilk gününden beri seni görmezden gelemiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü," dedi Draco kasıtlı olarak, "hayatımı her fırsatta çekilmez hale getiren sinir bozucu bir budalaydın. Nereye baksam , profesörleri etkilemek, diğer öğrencileri etkilemek ve beni aptal gibi göstermek için yeni ve harika bir şey yapıyordun. İstesem de senden kaçamazdım. Ve sonra, Charms OWL'imın ortasına girdin, aslında sahip olduğum en iyi havaya kaldırma cazibesini gerçekleştiriyordum - sen gelmeden sadece birkaç saniye önce o şarap kadehini *dans* ettirmiştim - ve sana sırtıtmak için döndüm ve *bam!* Charms OWL'im gitti."

Draco'nun ses tonu ciddi olsa da Harry onu gözlerindeki ifadeden alaycı olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Harry hemen aynı haline bürünerek başını eğdi ve düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. "*Çarpışma* mı demek istiyorsun? Charms OWL'um gitti' mi demek istiyorsun?"

Draco kaşlarını çattı.

Harry güldü. "Ben de senden gerçekten kaçamadım, biliyorsun. Beni düelloya davet ettin ama hiç gelmedin -"

"Sadece bir düello," diye mırıldandı Draco.

"- Slytherin Arayıcısı oldun ve bazen yemin ederim bunu sırf beni geçebilmek için yaptın -"

"Evet, çok işe yaradı." Draco daha da az etkilenmiş görünüyordu.

"- ve hepsinden önemlisi, ikimiz için bu güzel kamp gezisini ayarlama zahmetine katlandınız."

Draco bir an için Harry'nin ciddi olup olmadığından emin olamamış gibiydi. Çabucak karar vermiş olmalıydı, çünkü sırtışı birden Harry'ninkiyle eşleşti. Harry'nin bir dakika önce tündüğü ağaç dalına kasıtlı bir bakış gönderdi. "Oldukça iyi bir takım olduk, değil mi?"

Harry'nin bakışları Draco'nunkileri takip etti. Dal ilk baktığı zamankinden daha yakın görünmüyordu, her ne kadar çoktan oraya çıkmış olsa da. Eğer Draco'nun tılsımı başarısız olduysa... şey... bunu düşünmek gerçekten umurunda değildi. Önemli olan tılsımın işe yaramış olmasıydı. "Evet," dedi Harry. Tekrar aşağı baktı ve Draco'nun gözleriyle buluştu. "Evet, öyle. Biraz komik ama birbirimiz olmadan bunu yapamazdık. Aslında ikimizin de tek başımıza bu kadar ileri gidebileceğimizi sanmıyorum."

Draco'nun ağzı sanki bir şeyi yeni fark etmiş gibi aniden açık kaldı. "Merlin, işte bu -" Ağzı tekrar kapandı.

"Bu ne... ne?"

Draco başını salladı. "Sadece dün gece düşündüğüm bir şeydi."

"Ah?" Harry kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Beni aydınlatmak ister misin?"

"Ben... şey... Birbirimize ne kadar güvendiğimizi fark ettim. Sen benim şeyleri yaptın, ben de senin şeyleri yaptım. Ve her birimiz birbirimizin hayatını kurtardık. Bu tuhaf bir şey." Draco bir an tereddüt etti. "Ben... böyle birine güvenmeye alışık değılim... ama gerçekten iyi bir takım olduk."

Harry gülümsemekten kendini alamadı. "şaşırdığımı itiraf etmeliyim, ama evet, gerçekten ." Draco'ya küçük bir adım daha yaklaştı. "Ve biliyor musun?"

"Ne?" Draco'nun cevabı ancak fısıltının üzerindeydi.

"Bu gece nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın... bu son iki hafta... gerçekten özel bir şeydi." Harry'nin gülümsemesi dalgalandı ve biraz depresif hissetti. Sanki daha sonra fırsat bulamazsa diye bir şeyleri şimdi söylüyormuş gibi hissediyordu. Ayrıca yün kazağının altında kendini biraz sıcak hissediyordu ve kazağını daha önce çıkarmış olmayı diliyordu.

Yine de bunu söylemek zorundaydı ve şimdi doğru zaman gibi görünüyordu. "Bilmeni isterim ki... Sonunda *Draco*'yu tanıdığım için mutluyum. Sadece 'Malfoy' değıl. Ve bunun için minnettarım."

Draco bu son noktayı hissetmiş olmalıydı, çünkü kendi cevap sözlerine rağmen kaşlarını çattı. "Ben de seni tanıdığıma memnunum, Harry. Birbirimizi daha iyi tanımak için daha çok zamanımız olacak elbette."

Bu kez Harry'nin gülümsemesi soldu. "Yapacağız," dedi, tam o sırada yeni bir korku onu vurdu.

O anda Draco'yu *gerçekten* daha iyi tanımak istediğini fark etti. Son iki haftanın toplamı zihninde dönüp duruyordu ve bu süre içinde Draco'yu başka hiç kimseyi tanımadığı bir şekilde tanımaya başladığını fark etti. Elbette, Ron ve Hermione'yle hayati tehlikeler atlatmıştı ama bu farklıydı. Çok farklı. Birlikte seyahat ettikleri iki haftalık izolasyon,

Sırları paylaşmak, arka arkaya uyumak ve hatta birbirlerini kurtarmak, asla tekrarlanamayacağını bildiği bir tür dostluk yaratmıştı; bu nadir ve değerli bir şeydi ve onu koruması *gerekiyordu*. Birbirlerinin sözlerini ve hareketlerini tahmin edebilecek noktaya gelmişlerdi, birbirlerinin damarına nasıl basacaklarını ve birbirlerinin espri anlayışlarını nasıl okuyacaklarını biliyorlardı. Bitişik yapboz parçaları gibi, bir şeyler birbirine *uyuyordu*. Bu geceyi atlatamazsa çok şey kaybedecekti - Voldemort'la olan savaşını, büyücülük dünyasını ailesinin kaderinden koruma şansını ve Draco'yla olan yeni arkadaşlığını. Görünüşe göre şimdi, yaşama isteğini yönlendiren şeylerden biri de Draco'yu geride bırakmama ihtiyacıydı. Bırakamazdı.

"Diğer her şeyi birlikte ," dedi Harry, "bunu da ."

Draco küçük bir adım daha yaklaştı. neredeyse bir karış mesafe vardı ve Harry oradan Draco'nun titrediğini neredeyse hissedebiliyordu. Sinirler, duygular, korku, endişe... Draco'nun böyle bir tepki vermesine neden olan her neyse, Harry'yi de etkilemeye başlamıştı.

"Yapacağız," dedi Draco. Sesi bile titriyordu. "Biliyorsun... şey... V-Voldemort o kadar da zor biri değil. Ona karşı ikimiz... kolay iş, değil mi?"

Sahte kabadayılık iyi hissettirdi ve Harry sıkı bir kahkaha attı. "Sakin ol. Bir bebeğe yenildi, değil mi?" diye şaka yaptı, aslında söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordu.

Draco'nun ağzının kenarı gülümsemeye benzer bir şekilde seğirdi. "Cehennem gibi bir bebek olmalı."

Harry omuz silkti. "Çocuk özel şey değildi," dedi, bu kez biraz daha dürüst hissederek. "Sadece... sadece orada onu önemseyen biri olduğu için şanslıydı. Hem de çok."

Draco ürperdi, ama Harry'nin gözlerine alev alev yanan bir içtenlikle baktı. Sadece bir adım ötede olmasına rağmen adım atmadı. "I

bakım."

Ardından gelen hiçbir niteleme yoktu; sadece içten bir ifade vardı ve Harry bunu midesinin derinliklerinde hissetti. "Sevdiğini biliyorum. Bu yüzden işe yarayacak." Yüzüne zorla yarım bir gülümseme yerleştirdi. "Ama şimdilik... ökseotunu bulduk..." Üstündeki dala dikkatle baktı. "Sanırım ökse otunu bulduğumuzda bana onunla ne yapacağımı göstermeni önermiştim."

Draco'nun yüzü bir anda saf bir samimiyetten tamamen inanmaz bir dönüşü. Gözlerini iki kez kırptırdı. "Ne-ne?"

Harry sıırttı. "Bilirsın işte... meyveleri yapraklardan ayır; toz haline , doğrama. Bu tür şeyler. Hazırlamamız gereken bir iksir var, değil mi?"

Draco uzun bir süre şaşkınlıkla ona baktı ama sonunda gülümsedi. "Doğru."

.&.

Kayın ağacının uzak tarafına, sık ormanla çevrili geniş ve eğimli bir tarlaya bakacak şekilde yerleştiler. Gökyüzündeki güneşin açısına bakılırsa öğleden sonra ortası gibi görünüyordu ama saate rağmen hala rahat bir sıcaklık yayıyordu. Başka koşullar altında piknik yapmak için ideal bir yer olabilirdi. Pelerin serilmişti, küçük büyüğü bir ateş vardı ve hatta kalan bisküvilerden oluşan bir yığın bile kolayca bir yere yığılmıştı. Ancak bu piknik değildi; burası bir savaş için hazırlık alanıydı.

Draco malzemelerini gözden geçirdi. Bütün malzemeler ortaya konmuş, bekliyordu. Yan tarafta, Harry'nin şekil değıştirdiğı kazanda, az miktarda su adım adım Harry'nin hayatını kurtarabilecek ya da elinden alabilecek bir şeye dönüştürülmeye hazırdu. İki olası sonuç arasındaki çizgi, diye düşündü Draco kasvetli bir şekilde, düşünmek istediğinden çok daha inceydi.

Harry pelerinin yan tarafında kollarını dizlerine dolamış, Draco'nun omzunun üzerinden dikkatle bakıyormuş gibi görünmemeye çalışarak oturuyordu. Eğer izlemek ona kendini daha iyi hissettirecekse Draco onu durduracak değildi. Harry'nin endişelenecek yeterince şeyi vardı. Sıradan davranışlar yüzünden onu daha fazla kızdırmaya gerek yoktu.

Draco gizlice yüzüne bir göz attı. Belirgin bir şekilde bitkin görünüyordu ve kazanı dönüştürdükten kısa bir süre sonra sessizliğe bürünmüştü. Draco sıkıntıyla salladı ve malzemelerine baktı. Başlamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

"Bana yardım etmek mi istiyorsun, Harry?" Draco rahat görünmeye çalışarak sordu.

Harry cevap vermeden önce önemli bir duraklama oldu. "Eğer her şeyi berbat etmeyeceğimi düşünüyorsan."

Draco kendinden emin bir tavırla, "Yapmayacaksın," dedi. "Snape seni rahatsız etmek için burada değil, değil mi?"

Harry kayıtsız bir ses çıkardı, Draco bunu olumlu bir işaret olarak algıladı.

"Güzel. Calamus'u soymaya ve dilimlemeye başlamam gerekiyor. Eğer istersen, ben bunu yaparken sen de pelin otunun yapraklarını saplarından ayırabilir ve tam yirmi sekiz yaprağı olabildiğince ince bir şekilde ezebilirsin."

"Yirmi sekiz," diye tekrarladı Harry. "Bunu yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Draco dikkatini Calamus köküne çevirdi, diğer tüm düşünceleri bir kenara bırakarak tamamen odaklandı. Şu anda fazladan düşünceye tahammülü yoktu. *Düşündüğün zaman hata yaparsın*, diye hatırlattı kendine. Böylece kendini dış kabuğunu soymaya ve hançeriyle olabildiğince ince dilimlemeye verdi. İşini bitirdiğinde elleri bitkinin suyuyla kaplanmıştı, ama iksir için yeterince suyu olduğundan emindi. Harry'ye baktı.

"Nasıl görünüyor?"

Harry içinde bir yığın nemli, gri-yeşil toz bulunan küçük bir fincan uzattı. "Bu yeterince ince mi?"

Draco onu dürttü, sonra parmaklarının arasında biraz ovuşturdu. Onaylarcasına başını salladı. "Tam kıvamında. Şimdi devam et ve onu kazanın içine koy. Hepsini. Tamam, güzel. Calamus'u kazana azar azar eklemeye başlayacağım ve ben ekledikçe porsuk çubuğuyla saat yönünün tersine karıştırmaya devam etmeni istiyorum, ta ki aniden sararıp bezelye yeşili bir duman bulutu çıkarana kadar. Anladın mı?"

Harry cevap olarak ağız sıkı bir şekilde başını salladı. Draco, Harry'nin çubuğu alırken parmaklarının nasıl titrediğini kaçırmadı; Harry'nin dudağının dişleriyle bastırana kadar nasıl titrediğini kaçırmadı. Hastalıklı yeşil bir duman değişikliği müjdeleyene kadar ikisi de bir şey söylemedi.

"Tamam," dedi Draco, rahatlamış hissederek. "Sonra, on dakika kadar ateşin üzerinde tutmamız gerekecek. Sarı duman çıkarıp balkabağı turuncusunun zengin bir tonuna dönüştüğünde bir sonraki adım için hazır olacak."

Harry kazanı ateşin üzerine koymak için hiç vakit kaybetmedi. Yerinde dengede durduğunda, Harry ağır bir gümbürtüyle arkasına yaslandı. "Draco, bütün bu ayrıntıları nasıl bu kadar iyi hatırlıyorsun?"

"O kitabı okumak ve iksiri incelemekten başka yapacak bir şeyim olmadan birkaç gün geçirdim... ve bu iksirle ilgili olarak bizzat Karanlık Lord tarafından sınanacağımı düşünmüştüm. Bu yüzden onu ezberledim - her ayrıntısını - öyle ki uykumda bile ezbere okuyabilirdim."

" *Bu* iksir mi?" Harry aniden sordu.

Draco'nun kalbi aniden boğazına doğru fırladı. "Şey, bu iksir, tabii ki, tek bir değişiklik."

Harry gözlerini kıstı. "Bana varyasyonun ne olduğunu hiç söylemedin."

Draco düzgün bir cevap vermek istemediğinden değildi. Sadece verecek bir cevabı yoktu. En azından *verebileceğini* hissettiği bir cevap yoktu. Ağzı çalışıyor, mantıklı bir şeyler çıkacağı umuduyla açılıp kapanıyordu ama hiçbir şey yoktu. Sonunda bir şey ağzından çıktı. "Açıklaması zor olurdu..."

"Peki o zaman," dedi Harry sertçe, büyü şemasının parşömeni kapıp Draco'nun eline tutuştururken, "belki de Göster bana."

Draco gözlerini diyagrama dikti. *Hızlı düşün, Draco. Merlin'in sakalı, hızlı düşün!* "Bu ayva çekirdeği," dedi Draco birdenbire. "Gördün mü? Orijinal iksirin ölümcül yönü, fetheden büyücünün nefreti ile çalışan itüzümünün büyüleri özelliklerine dayanmaktadır.

Büyücünün nefreti ne kadar güçlüyse, gece gölgesinin etkisi de o kadar güçlü olur. Kurbanın hayatını emmeye yarar. Ayva tohumları bunun büyüleri zıttıdır ve kulağa aptalca gelse de, bu iksirde... şey... iksiri tüketen kişinin duygusal ve zihinsel durumuna bağlı olarak ters bir etki yaratacaktır. Oh Merlin, Potter, bu tür şeyleri açıklamakta berbatım. Bu çağdaş bir iksir çalışması değil. Bu yeterince iyi açıklıyor mu?"

Harry ona tuhaf tuhaf bakıyordu ve söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamış gibiydi. Sonunda, gergin bir andan sonra, tekrar başka tarafa baktı.

"Evet, bu her şeyi açıklıyor," dedi acı acı.

"Harry, ben -" Draco kısa bir süre durdu. Ne söyleyebilirdi ki? "Keşke daha iyi bir açıklama yapabilseydim, ama yapamam."

"değil. Anlıyorum."

Sesi o kadar düz, o kadar sert çıkmıştı ki Draco kendini durduramadan, "Ben bile anlamıyorum, tamam mı?" diye geveledi.

Harry başını kaldırdı, gözleri suçlamaları haykırıyordu - ya da belki Draco öyle olduğunu düşünüyordu. "*Lütfen* bana bunun sadece lafın gelişi olduğunu söyle, çünkü eğer 'anlamıyorsan', gerçekten *sıçtım* demektir!"

"I..."

"Draco, *hemen* itiraf etmeni istiyorum." Yutkundu ve birden yine biraz gergin göründü. "Sana güvenebilmem gerek... çünkü korkuyorum."

Draco hâlâ fokurdayan, ama renginde büyük bir değişiklik olmayan kazana, sonra da demlenmeye başlamadan hemen öncesine göre şimdiden fark edilir derecede alçalmış görünen güneşe bir göz attı. Kendini çok ağır hissederek arkasına yaslandı ve ayak bileğini küçük bir kayaya dayadı. Bir gün bununla yüzleşmek zorundaydı - iksirin doğası hakkındaki gerçeğe ve bunun kendisi için ne anlama geleceğiyle, ama henüz bunu dile getirmeye hazır değildi.

Draco Harry'ye bu iksirin şu anda Karanlık Lord'un kadehinde gün batımını bekliyor olması gereken iksirle tamamen aynı olduğunu söyleyemedi. Aynı malzemeler, aynı işlem, en ince ayrıntısına kadar aynıydı. Bu iksirin etkisini Voldemort'un ayıran tek şey fiziksel bir değil, tüm işlemdeki tek gerçek zehirli unsurdu duygusal unsur. Nightshade ve ayva tohumlarının bununla hiçbir ilgisi yoktu. İksir sadece Voldemort'un Harry'ye ulaşabileceği bir araçken, Harry'yi öldürecek olan genç düşmanına duyduğu saf nefretti, başka bir şey değil.

Nefret yok eder. Yok eder. Öldürür.

Ve Draco'nun teorisine göre, Harry'yi kurtarmak için tek umudu, onu etkisiz hale getirecek kadar güçlü bir karşıt duygusal etki sağlamaktı.

Böyle bir şeyi Harry'ye nasıl açıklayabilirdi? *Harry, bunu söylemek benim için kolay olmayacak, ama Voldemort'un seni ilkel, acı bir duygusal tepkiyle öldürmeye çalışacağını bilmelisin ve tek umudun benim sana psikopat bir Karanlık büyücünün nefretinin üstesinden gelebilecek kadar değer vermem.* Evet, bu harika olurdu.

Ve eğer bunu yüksek sesle söylemeyi başarırsa, kendini çok garip, çok mahcup hissedecek, hatta belki de Harryden duygusal olarak uzaklaşacak ve bu da hayatını kurtarma girişimini sabote etmekten başka bir işe yaramayacaktı. Ama belki de seçenekler vardı. Belki de Harry'ye her şeyi anlatmadan gerçeği söylemenin bir yolu vardı. Harry'nin doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Harry, Eski Sanatlar gerçekten tuhaf. İtiraf edeyim... evet, karşı lanette sana anlattığımdan daha fazlası var... ama - ve bu kulağa daha da tuhaf gelecek - sana her şeyi anlatırsam, sonucu değiştirebileceğinden korkuyorum... hatta planımızın işe yaramamasına bile neden olabilir."

Gerçeğin tamamı değildi, ama yine de tamamen dürüsttü. Ancak Harry pek ikna olmuş görünmüyordu.

"Bana söylediğiniz şey... bir iksirin etkisini nasıl değiştirebilir? Bu ne tür bir iksir?"

Draco açıkça, "Bu bir Eski Sanatlar iksiri," diye cevap verdi. "Eski Sanatlar... şu anki büyü tekniklerinden daha değişkenler. Pek çok şey ilgili büyücülerin duygusal durumuna ya da büyü yapanın niyetine dayanır. Eskiden büyücüler sırf sinirlendikleri için insanlara rastgele hastalıklar bulaştırırlardı, bu nedenle "evinize batsın!" terimi kullanılırdı. Hıyarcıklı veba sizce nasıl başladı? Elbette şimdi bunu önlemek için önlemler var, ancak dediğim gibi, her şey büyücünün duygusal durumuna bağlıydı. Bazı durumlarda, aynı iksir büyücünün duygusal durumuna bağlı olarak tamamen farklı etkilere sahip olabiliyordu. *nasıl* kullanıldığını. Garip ve gerçekten hassas bir konu. Bu gece üzerinde çalıştığımız iksir, lanet, her neyse... üç ana faktörü var: demlenmiş iksir, astronomik bileşen ve duygusal bir faktör. Ve size karşı olabildiğince dürüst olacağım. Ben Korkarım ki iksirin nasıl çalıştığına dair her şeyi sana anlatırsam, bu aslında sonucu değiştirecek, çünkü senin ve benim duygusal durumumuzu etkileyecek."

Harry ona kuşkuyla baktı ve Draco içinden gerçek bir endişe dalgasının fırladığını hissetti.

" *Lütfen*, Harry! Bana gvenmen için sana yalvarıyorum. Eğer bu iin yürümesini istiyorsan. Bana gvenmene ihtiyaım var. Kısa bir süre önce bana güvendiğini sylemitinEğer bana gvendiysen, şimdi tam zamanı. *Lütfen*."

Saniyeler acı verici bir şekilde uzadı. Harry'nin yüzü ve duruşu gergin ve temkinliydi, aynı anda iki yöne birden ekiliyormu gibi görünüyordu. Neredeyse ayağa fırlayıp dvmeye hazırmı gibi görünüyordu. Sonunda omuzları biraz çöktü ve keskin bir nefes verdi. "Sana güveniyorum, Draco. Ben sadece... Sanki burada oturmuş, tükenmesini bekliyorum ve ne olacağını bile anlamıyorum. Bilmemekten nefret ediyorum. Karanlıkta kalmaktan nefret ediyorum. Savamamaktan nefret ediyorum."

Draco zgn bir ifadeyle ona baktı. "Anlıyorum. Eskiden kimse bana bir şey anlatmazdı. Geçen yıl insanların sizi dıladığını ve bu yüzden neler olduğunu anlatmıtınız. Söz veriyorum, yapmaya çalıştığım şey bu değil. burada."

"Biliyorum," diye fısıldadı Harry. "Bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına ." "Holanmanı beklemezdim."

Kazandan çıkan parlak sarı duman Draco'nun dikkatini çekti ve hemen yanına gitti. Kazanın içindekiler turuncunun canlı bir tonuydu ve Draco derin bir nefes aldı. "Pekl. Cezayir menekesine şimdi ihtiyaımız var." Durakladı ve başını kaldırıp baktı. "Tabii hl bana yardım etmek istiyorsan."

Harry ağlamaklı bir ifadeyle Draco'ya baktı, ama o tek kelime etmeden pelerinin uzak tarafında duran küçük iek yığınını almaya gitti.

.&.

İksir en az tartışma ile demlendi. Süreç her adımda daha karmaşık hale geliyor ve sürekli izleme gerektiriyordu, bu nedenle dikkat dağıtıcı konuşmalardan kaçınmak kolaydı. İksirin kendisi fazlasıyla eğlenceliydi. Aslında, iksir

Bira yapmak Draco'nun kitaptaki tariftten şüphelendiğinden bile daha muhteşemdi. Alıç dikenleri eklendiğinde iksir Öldüren Lanet'i andıran bir ışık patlaması çıkardı ve Harry haykırarak kendini korumak için kollarını havaya kaldırdı. Porsuk dallarının eklenmesiyle iksir hayalet gibi parlayan beyaz bir renge büründü, kazandan çıkan uygun duman dalları gerçeküstü dokunaçlar gibi kıvrılıyor, çok yaklaşan her şeyi yakalamaya çalışıyordu. Sonunda ökseotu meyveleri eklendiğinde, demleme ruhani bir gümüş tonu aldı ve hafif parıldayan bir sis yaydı.

Eklenmesi gereken son malzeme Harry'nin kanıydı. Draco Harry'den bunu istemeyi bile istememişti ama bunun gerekli olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun, sözlerinin tökezlemesine engel olamadı.

"Harry... şey... zamanı geldi... Yani, iksire senin kanını gerekiyor. Üzgünüm ama..."

Harry sol elini ileri uzatmaya başladı, sonra geri çekti. "Beni Voldemort'un yaptığı gibi kesmek zorunda mı kalacaksın?"

Draco'nun gözleri dehşetle irileşti. "Hayır! O kadar çok şey aldığına inanamadım! Şey, ben *inanabilirim* - kimden bahsettiğimize bir baksana. Hayır, iksir sadece üç damla gerektiriyor. Tek parmağa bir damla. Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum."

"Beni rahatsız etmiyor, Draco. Sadece... şey... tekrar o kadar derin kesilmekten korkuyordum. Biraz acıttı."

"Bunu anlıyorum. "Draco bıçağı Harry'nin alması için uzattı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen kendin de yapabilirsin."

Harry neredeyse bıçağı alacaktı, ama sonra başını salladı. "Bunu senin yapmanı istiyorum."

Draco tereddütle Harry'nin uzattığı elini tuttu ve kazanın üzerine çekti. Bıçağın ucunu Harry'nin parmak ucuna dokundurdu, ama . Harry'nin yüzüne bir kez daha baktı, sanki tekrar izin ister gibiydi.

Harry gözünü bile kırpmadı. "Yap şunu."

Bıçağın ucu deriyi parçaladığında Draco irkildi, ama Harry irkilmedi bile. Bıçağı bir kenara bıraktı ve Harry'nin elini avuç içine doğru çevirdi. Kan yavaşça kesikten dışarı aktı ve teker teker üç büyük damla kazanın parıldayan içeriğine düştü. Her birinden bir tıslama sesi ve kırmızı bir duman pufu çıktı. Draco sonra Harry'nin elini kazandan çekti ve içine baktı. Önceden gümüş rengi olan sıvı şimdi kırmızının canlı bir tonundaydı. Onlar izlerken tekrar gümüş rengine döndü.

"Görünüşe göre doğru yapmışız," dedi Draco zevkten çok rahatlamış bir ifadeyle.

Harry'nin parmağını bir asa dokunuşuyla iyileştirdi ve Harry'nin elini bıraktı. Draco parmaklarının gereğinden bir saniye daha fazla bir arada kalıp kalmadığını merak etti, ama sanki bir zaman sınırı yoktu. Ve Harry'nin muhtemelen bu güvenceye ihtiyacı vardı. Draco bu düşüncüyü bir kenara itti ve kazanda yavaşça dönen eserlerine baktı. Yanlış ellerde ne kadar ölümcül olabileceğinin farkında olmasaydı Draco'ya çok güzel görünebilirdi.

"Yani bu kadar mı?" Harry sonunda söyledi. "Benimle Voldemort arasında duran tek şey bu mu?"

Draco ürperdi; bu ismi duymaktan hâlâ nefret ediyordu. Neredeyse "evet" diyecekti ama cevabı vermeden önce hemen düzeltti. "Hayır. Ben de seninleyim, unuttun mu?"

Harry kazandan uzaklaşıp Draco'ya baktı ve yarım bir gülümseme verdi. "Nasıl unutabilirim ki?" Gülümsemesi soldu. "Umarım yeterli olur."

"Hadi Harry. Bunu yapabiliriz. Az önce demiyor muyduk, eğer onu bebekken yenebildiysen -"

Bu sadece Harry'nin daha da kederli görünmesine neden oldu. "Ben sadece her şeyi hafife almaya çalışıyordum... bilirsin, olabilecek en kötü zamanda yüzmeye gittiğim zamanki gibi. Güzel bir düşünceydi Draco, ama hikâyenin tamamını bilseydin bunun bana neden hiç de güven vermediğini anlardın."

Draco biraz daha dik oturdu. "Ne 'bütün hikâyesi'? Herkes hikayeyi bilir. Kim Olduğunu Bilirsin seni öldürmeye çalıştı ama ya da onun karşı koyamayacağı bir büyünüz vardı. Büyü geri tepti ve neredeyse onu öldürüyordu."

Draco'yu şaşırtan bir şekilde Harry kısa bir kahkaha attı. Sonra bir kahkaha daha. Kendi kendine karanlık bir şekilde kıkırdarak pelerinin üzerinde geriye doğru yattı ve öğleden sonra gökyüzüne baktı. "Eh, 'herkes' hikayenin tamamını , değil mi? Büyünün neden geri teptiğini ya da kendini bilmez bir bebeğin yüzyılın en güçlü Karanlık büyücüsünü durduracak büyüü nereden bulduğunu hiç sormadınız. İnanın bana, benim bununla hiçbir yok."

Draco'nun midesi zıpladı. Duymayı beklediği şey kesinlikle bu değildi. "Sen... sen yapmadın mı? Ama nasıl o zaman? Kim?"

"Annem. O yaptı."

"Laneti Kim Olduğunu Bilirsin'e geri mi gönderdi?"

Harry başını salladı, hâlâ gökyüzüne bakıyordu. "Beni öldürmeye geliyordu, onu değil. Aslında ona ölmesine gerek olmadığını *söyledi*. Benim

Annem... bir Muggle doğumlu... ve onun yaşamasına izin verecekti, beni öldürüp bu işi bitirmeye o kadar kararlıydı ki. Ona kenara çekilmesini *söyledi*. Ama o yapmadı." Uzun, ürpertici bir nefes aldı. "Bu yüzden onu öldürdü. Beni korurken öldü."

Harry alt dudağını ısırды, sonra yan dönerek Draco'dan uzaklaştı. "Dumbledore bana bundan bahsetti. Beni kurtaranın onun sevgisi olduğunu *söyledi*... bende bir iz bıraktığını. Voldemort'un içinde o kadar çok nefret varmış ki, annemin sevgisi sayesinde bana dokunamamış.

Aşk. Yenemediği tek şey buydu... ve bu yüzden lanet ona geri döndü."

Harry'nin sözleri Draco için çok rahatsız edici bir şekilde yankılanıyordu, ama sesi daha da yumuşayınca Draco bir yanı uzaklaşmak istese de onu duyabilmek için daha da yaklaşmak zorunda kaldı.

"Onun... çığlık attığını duydum," diye devam etti Harry. "Bütün hatırladığım bu. Annemin çığlığı ve yeşil bir ışık parlaması. Ne zaman bir Ruh Emici çok yaklaşırsa onu duyuyor ve görüyorum." Acı bir kahkaha attı. "Annemle ilgili hatırlayabildiğim tek şey Ruh Emicilerin neden olduğu bir kâbus. Bu çarpık bir şey."

"Öyle," diye usulca onayladı Draco, ama zihni allak olmuştu. Harry, "*Beni kurtaran onun sevgisiydi,*" demişti.

Keşke bilseydi. Keşke ona söyleyebilseydim. Ama Draco hiçbir şey söylemedi.

Uzun bir süre öylece oturup tarlayı seyrettiler; Draco Harry'nin arkasında diz çökmüş, Harry de yan yatmış, sadece esintinin uzun otların üzerinde oynadığı desenleri izliyordu. Dünya o kadar sakindi ki Draco neredeyse burada zamanın var olmadığına inanacaktı.

İki yusufçuk yazın son dansını yaparak otların uçlarında dönüyordu. Uzaktan gelen bir tıslama bir yılanı işaret ediyordu ve Harry de ona tıslayarak karşılık verdi. *Umarım ona gitmesini söylüyordur,* diye düşündü Draco endişeyle. Bir süre, tarlanın uzak tarafında iki kuş havada dövüştü. Daha büyük bir kuş vardı - bir şahin, diye fark etti Draco - ve daha küçük bir kuş. Draco küçük kuşun hiç şansı olmadığını düşünerek izledi. Atmacanın boyutlarının çok küçük bir kısmıydı. Ama yine de acımasızca dövüşüyordu.

Daha güçlü düşmanlara karşı kaybedilen savaşlar, diye düşündü Draco acımasızca. *Aptal küçük tüy yumağı öğle yemeği olacak.*

Şahin aniden bir çığlık attı ve ormana doğru süzüldü.

Draco şaşkınlıkla başını eğdi ve küçük kuşun, şahinin geri dönmediğinden emin olmak için birkaç dakika boyunca alanın etrafında daireler çizerek uçuşmasını hayretle izlemeye devam etti. Sonunda kuş etrafın temiz olduğuna karar vermiş olmalı ki tarlanın kenarındaki ağaca doğru uçarak gözden kayboldu.

Harry öksürdüğünde Draco tam da bu sembolizmi düşünüyordu. "Sert çocuk," dedi Harry gayri ihtiyari. "Savaşçı."

"Bu iyi bir şey," diye onayladı Draco. "O küçük kanatlı zerrenin bir şahini kovabileceğini düşünmezdim."

Harry hemen cevap vermedi, ama bir an sonra derin bir nefes alıp verdi. "Dövüşmek istiyorum."

Hazırlıksız yakalanan Draco hızla Harry'den uzaklaştı. "Kavga mı?" diye sordu ihtiyatla.

"Sen değil." Harry bir iniltiyle arkasını döndü, böylece Draco'yla tekrar yüz yüze gelebilecekti. "O. Buna daha fazla dayanamayacağım. Bekliyorum."

"Anladığımı söyleyebilirim ama bu benim için yanlış olur."

Harry kısa bir süre gözlerini kapadı. "Hayır, sorun değil. Sen de bekliyorsun... ama kavga etmeye çok alıştım. Bu daha kötü."

Draco, Harry gözlerini tekrar açana kadar bekledi. Lanetli gözler. Korku dolu. Draco ona güven verici olduğunu umduğu bir ifade verdi. Harry sadece başka tarafa baktı.

Harry'ye yapacak *bir* şey vermeliydi. Hayatta kalmasına katkıda bir yol. Bunu yapmazsa Harry giderek daha da üzülecekti ve bu iyi bir şey olamazdı. Draco dumanı tüten kazanın yanında duran parşömene baktı ve

büyü diyagramını tekrar inceledi. Bir süre inceledikten sonra Harry'ye döndü. "Madem dövüşmek istiyorsun... o zaman dövüş."

Harry başını kaldırıp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana bunun neredeyse bir düello gibi olacağını söylemiştim, değil mi? Oh, halat *çekme* benzetmen. Bir için bunu hayal edin. Burada duruyor olsaydın ve Sen-Bilirsin-Kim ve ben seni fiziksel olarak zıt yönlerde çekiyor olsaydık, ne yapardın?"

Harry bunu düşünürken dudaklarını büzdü. "Şey, ben olsam sana doğru çekmeye çalışır ve ondan uzaklaştırdım."

Draco gülümsedi. "Doğru. Senin de aynı şeyi yapman gerekecek, sadece bana fiziksel olarak değil, hem sihirli hem de duygusal olarak tutunman gerekecek."

Harrynin kafası biraz karışmış gibiydi. Sanki böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini hayal etmeye çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Draco'nun gülümsemesi duraksadı. "Temel olarak, ne kadar sıkı tutarsan -"

"Anladım, Draco. Ne kadar sıkı tutarsam o kadar iyi olur." Draco,

Harry'nin ses tonuna kaşlarını çattı. "Hemen hemen."

Harry yüzünü buruşturdu ve tekrar başka tarafa baktı. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum... ama böyle bir şeyi nasıl yapacağımı gerçekten anladığımdan emin değilim. Ve anlasam bile. Bunun bir şey olduğunu biliyorum, ama yine de pek savaşırmışım gibi gelmiyor."

"Öyle olacak."

"Yine de benim kastettiğim türden bir kavga değil ve bunu sen de biliyorsun."

Draco küçük bir kızgınlık dalgası hissetti. "Kaleye falan mı tercih ederdin? Yapar mıydın? Ben burada elimden geleni yapıyorum!"

Harry bir ona baktı. Sonra bir sırt üstü yattı ve elleriyle yüzünü kapadı.

"Harry?"

Harry sadece başını sallayarak konuşmak istemediğini belirtti. Draco iksir için gerekli olmayan fazladan alıç dikenlerinden oynarken Harry birkaç dakika öylece yattı.

"gerçekten de kesin bir çözüm değil, değil mi?" Harry aniden sordu. Elleri hâlâ gözlerini kapatıyordu.

Draco dikenini yere bıraktı. "Hayır, değil. Ve sana söyledim, düzgün bir dövüş olacak."

"Kazandığımızı ne zaman anlayacağız?"

Soru o kadar sıradan gelmişti ki Draco Harry'ye bu kadar aşına olmasaydı altında yatan korkuyu asla fark edemezdi. Draco başka bir cevap verebilmek istiyordu ama verebileceği tek bir cevap vardı.

"Tutulma zirveye ulaşana kadar bilemeyeceğiz. Bu gerçekleştiğinde ayın kırmızıya dönmesi gerekiyor."

"Düşünüyordum

da..." "Evet?"

Harry gözlerini açıp Draco'ya baktı. "Zihinsel ve duygusal olarak dayanmam gerektiğini söylemiştin." Bakışları Draco'nun omzunun üzerinden bir yerlere kaydı. "Ben... sanırım fiziksel olarak da tutunursam bunu daha iyi yapabilirim. Bilirsin işte. Kendimi daha... demir atmış hissetmek için."

Draco yutkundu ve Harry'ye gelen en iyi gülümsemeyi verdi. "Sanırım buna uyum sağlayabilirim."

"Teşekkür ." Uzun bir duraklama oldu. "Draco?"

"Evet?"

"Bu acıtacak mı?" Harry'nin sesindeki saf masumiyet ve üstü örtülü korku Draco'nun kalbinin boğazında neden oldu, sanki boğulacakmış gibi hissetti. Kitapta Harry'nin canının yanacağından

iksiri kullanacak olan büyücüler tarafından yazıldığı için kurbanın duygularını yansıtmıyordu. Draco yine umutsuzca Harry'yi rahatlatmak istedi ama yapamadı.

"Ben... Ben öyle düşünmüyorum."

Harry hafifçe başını salladı, sonra uzun, yavaş bir nefes verdi. Sonunda doğrulup Draco'yla omuz omuza oturmak için manevra yaptı ve tarlaya baktı. "Keşke korkmasaydım."

"Korkmanız normal. Bir sürü bilinmeyenle karşı karşıyasınız."

Harry'nin yanında omuz silktiğini hissetti. "Sadece hayal edemiyorum... yarına kadar burada olmama ihtimalim gerçekten var - ve sakın " deme. Şu anda gerçekçi olmam gerekiyor. Aklımı başımda tutan tek şey bu. Ama o zaman bile, tüm bunlar çok gerçeküstü geliyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Gün batımına bir buçuk saat mi var? Ve ben o kadar ilerisini düşünmek bile istemiyorum. Sadece '*şimdi*'ye tutunursam zamanın geçmeyeceğini ve her şeyin olduğu gibi kalacağını düşünüyorum."

"O zaman Hogwarts'a asla geri dönemeyiz," diye hatırlattı Draco ona nazikçe. "Umurumda değil," dedi Harry asık suratla. "Şu anda iyiyim."

Draco omzunu usulca Harry'ninkine çarptı. "Ama Hogwarts'a döndüğünde yapmak istediğin çok şey olacağına eminim. Daha önce hiç yapmadığın ve ormanın ortasında yapamayacağın şeyler."

Harry yine omuz silkti, sonra bacaklarını vücuduna daha sıkı bağladı. "Biliyor musun... bu tarla biraz peri yüzüğünü bulduğumuz yere benziyor. Sence bu gece burada bir tane olabilir mi?"

Draco konuşmanın değişmesini kabul etti. ". Hayatımda sadece bir tane gördüğüm için uzman sayılmam zor."

"Bu konuda daha çok şey biliyorsun. O yüzden bana burada bir peri yüzüğü olacağını söyle. Lütfen?"

Draco başını eğip yüzüne hüzünlü bir gülümseme çizdi. "Bu gece burada inanılmaz bir peri halkası olacak, Harry. Diğerinde olandan on kat daha fazla peri olacak."

"Bana daha fazlasını anlat."

"Şey... gün batımı kaybolurken, otların arasından yükselmeye başlayacaklar. İlk başta yavaşça, teker . Sonra giderek artacak, ta ki yüzlercesi tarlanın üzerinde spiral şeklinde süzülene kadar."

Draco, Harry'nin hafifçe ona yaslandığını hissetti. "Çok güzeller."

"Öyleler. Soluk bir mavi renkte parlıyorlar ve uçarken gece sisinin dönmesine neden oluyorlar. Sahada dev bir hale gibi görünüyor. Bir de çınlayan bir şarkıları var. Başta yumuşak ama sonra gittikçe daha yüksek bir sesle. Yıldızlar onların yanında soluk kalıyor. Ve sadece bizim için dans ediyorlar, Harry. Senin için. Ve burada başka kimse yok. Sadece sen, ben ve periler. Ve şimdi dansları . Doğu ufkunda hava aydınlanıyor. Periler birer birer gözden kaybolurken, güneş şu tepenin üzerinden doğuyor. Orada."

"Harika bir gün doğumu, Draco."

"Öyle, Harry."

Harry derin bir nefes alıp yavaşça verdi ve birkaç dakika boyunca birbirlerine yaslanarak öylece oturdular. Draco neredeyse kendini batan güneşin doğduğunu ve çoktan yarın sabah olduğunu hayal etmeye bırakacaktı. Sürdüğü sürece güzel bir yanılsamaydı.

"Bana başka bir büyü yaratıktan söz edebilir misin?" Harry aniden sordu. "Hagrid'in bize öğretebileceği kadar vahşi ya da ölümcül olmayan, belki biraz... hayal ürünü bir şey? Periler gibi mi?"

Draco kendine rağmen kıkırdadı. "Sprite'lar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır. Bana söyleyecek misin?"

Draco her nasılsa Harry'nin Sprite'ları bildiğinden şüpheleniyordu, çünkü geçen hafta yürüyüşe çıktıklarında onlardan bahsettiklerini hayal meyal hatırlıyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Gölgeler uzadıkça Harry Sprite'lardan bahsetti. Güneş tarlanın sol tarafındaki ağaçların tepelerine vurduğunda faunlara geçti. Draco sonunda kuzey İskandinavya'nın efsanevi elfleri hakkında konuşmayı bıraktığında gökyüzü parlak turuncu alevle yanıyordu ve güneş ışınları ağaçların arasından neredeyse yatay bir şekilde geçiyordu.

"Harry..."

Harry cevap verirken dizlerine bakıyordu. "Biliyorum... iksiri şimdi almalısın."

"Sen iyi misin? Yani bununla?"

Harry kayıtsızca homurdandı. "Neden olmayayım ki? Beni kurtaracak olan şey bu. Sana çoktan , bunu yapacağım. O yüzden lütfen bana kendimi sorgulama şansı vermeyi bırak!"

Draco bunun biraz canını yaktığını hissetti ama Harry'nin başa çıkmak için elinden geleni yaptığını söyledi. Yine de kazanın içindekileri Harry'nin şekil verdiği kadehe boşaltırken bu Draco'nun sinirlerini yatıştırmaya yetmedi. Kadehi gün batımına bakacak şekilde havaya kaldırdı. Güneşin son ışıklarıyla içmesi gerekiyordu.

Ancak, ağaçların arasından güneşin son izlerini izlerken, kendi korkuları onu tekrar yakaladı. Bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. İksirin böyle bir şekilde tersine çevrilip çevrilemeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tüm ince ayrıntıları gerçekten hatırlayıp hatırlamadığını ya da bir yerlerde bir hata yapıp yapılmadığını merak etti. Merak etti

Tadının nasıl olacağını; nasıl hissettireceğini merak etti. Doğru demleyip demlemediğini bile merak etti.

güneş ışığı titredi ve zihninde bir alarm çalmış gibi, kadehi ikinci kez düşünmeden dudaklarına götürdü.

Sıvı diline hafifçe baharatlı geliyordu ama aynı zamanda garip, mide bulandırıcı derecede tatlı bir tonu vardı. Boğazından aşağı akarken ılıktı. Pek lezzetli değildi ama çok da rahatsız edici değildi. Kadehteki son damla da bitene kadar aslında ne içtiğini düşünmemeye çalıştı. Kadehi yere bıraktı ve *farklı* bir şey hissedip hissetmediğini anlamaya çalışarak durakladı. Şimdiye kadar hiçbir şey hissedememişti. Bir bakıma bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. "En azından kendimi zehirlemedim," dedi kıkırdamaya çalışarak.

Harry ona küçümseyerek baktı. "İçen için zehirli iksir değil, değil mi?"

Draco tereddüt ettiğinde Harry'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Önce afallamış gibiydi. Sonra ifadesi hızla öfkeye dönüştü. "Az önce kendini zehirleme riskini aldığını bana söyleme zahmetine hiç girmedin mi?"

"Şey, eğer yanlış demlerseniz... malzemelerden birkaçı tek başına zehirli, evet," dedi Draco gayet soğukkanlı bir şekilde. "Sanki daha önce hiç böyle bir şey yapmamışsın gibi, hatırlatırım."

Bu Harry'yi hiç de yatıştırmışa benzemiyordu. "Beni uyarabilirdin! Sen -" Birden, sarı gün ışığının son izi de sönerken, Harry göğsünü tuttu ve nefesi kesildi. Bir saniye sonra eli alnına gitti.

Draco tam onu yakalayıp sorunun ne olduğunu öğrenmek isteyecekti ki o da hissetti. Akşamın ilk serin esintisi yüzüne dokunduğunda kalbini bir şeyin sıkıldığını hissetti. Kısa, dehşet verici bir an için, göğsünün etrafını saran demir parmaklıklar gibi sıkı, ama sonra *açıldı*. Bunu tarif edecek başka bir yol bulamayan Draco, ruhuna açılan bir kapı patlatılmış ya da bir pencere kırılmış gibi hissettiğini düşündü. Kendini korkunç derecede açıkta ve bir şekilde kendi dışındaki bir şeye hissediyordu.

Bir an için nefes almayı bıraktığını ve tıpkı Harry'nin yaptığı gibi yumruğunu göğsüne bastırdığını fark eden Draco kendini nefes almaya zorladı. Bu yeni hisse alışırken denge sağlamak için bir eliyle kendini destekledi. Bağlantı aslında rahatsız edici değildi, ama kesinlikle daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Sonunda başını kaldırabildiğinde, şok olmuş bir çift yeşil göze baktı.

"*Hissedebiliyorum*," diye fısıldadı Harry. "Önce seninle olan bağlantıyı, bir saniye sonra da Voldemort'la olan bağlantıyı. Bu... acı verici değil - yara izim karıncalanıyor- ama sanki içim fırtınadaki ağaçlar gibi oradan oraya savruluyor. Bu... rahatsız edici." Birden Draco'nun hissettiği kadar açıkta kalmış gibi göründü. "Oh Merlin, bunu yapabilir miyim bilmiyorum, Draco."

Draco toparlamaya çalışırken Harry'ye yaklaştı. "Bunu yapabilirsin, Harry. Bunu *yapabiliriz*. Ben senin dayanağınım ve pes etmeyeceğim." Uzandı ve Harry'nin elini tuttu.

Elleri birleştiği anda iki şey oldu. Birincisi, Draco aniden Harry'nin *farkına* , daha önce kendisinden başka hiçbir insanın farkına varmadığı bir şekilde. İkincisi, Harry tekrar soludu ve Draco onun da aynı şeyi hissettiğinden emindi.

"İksir..." Draco başladı. "Onu alan kişi ile... şey arasında bir kanal açıyor..."

"Kurban," diye tamamladı Harry onun yerine, açık bir acılıkla.

"Bu durumda değil, Harry. Aramızda olmaz."

"Ama Voldemort..." Harry ürperdi. "Onu *hissedebiliyorum*, sanki sürünerek yaklaşıyor. Soğuk, biraz Ruh Emici gibi ama tam değil. Bunu düşünmek istemiyorum, ama tam *burada* -" Yumruğunu göğsüne vurdu. "- ve ondan kurtulamıyorum."

Draco sempatiyle kaşlarını çattı. Harry'nin duygularını hissedemiyordu ve düşüncelerini de kesinlikle duyamıyordu ama orada *bir şey* hissedebiliyordu. *Harry'ye* ait olduğu çok açık olan bir şey. Ve

Harry fiziksel bir acı içinde olmasa bile Draco onun acı çektiğini *anlayabiliyordu*. Gözleri periliydi ve Draco'nun onu hiç görmediği kadar küçük görünüyordu. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Harry kenetlenmiş ellerine baktı. "Zaten yapıyorsun."

Draco buna ne cevap vereceğini bilemediği için Harry'nin elini sıkarak karşılık verdi. Harry de ona karşılık verdi.

"Draco... bir şekilde Voldemort'un *içinde*... şey... olabilir miyim? Bilincim, zihnim ya da onun gibi bir şey?"

"Hayır, öyle değil. Zaten kazanamayacak, o yüzden -"

"Biliyorum, nasıl olsa beni yakalayamayacağını söyleyeceksin, o yüzden önemli değil... ama Draco, bilmem gerek... ne *olabilir*?"

Draco sanki bu cevap verme ihtiyacını ortadan kaldırmaya yetecekmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı, ama Harry'nin bakışları ısrarcıydı. Draco konuşurken başını öne eğip kucağına baktı. "Yaşam gücünüzü, ruhunuzu ve büyünüzü çeker. Ama bu bir ele geçirme gibi değil. Bilincin buradan başka bir yere gitmeyecek." Boştaki eliyle Harry'nin alnına dokundu. "Başka birine dönüşmezsin. Tam burada kalacaksın."

Gecenin loşluğunda Draco hâlâ Harry'nin alt dudağının titrediğini görebiliyor, sıkığı elinin titrediğini hissedebiliyordu. "Yani benim 'yaşam gücümü' çektiğinde... Normal bir insan gibi öleceğim, değil mi?"

Draco sadece başını sallayarak onaylayabildi.

Harry inlemeye benzer küçük bir ses çıkardı. Draco önce Harry'nin az önce kendisine verilen sert gerçekliğe tepki gösterdiğini düşündü, ama sonra Harry'nin omzunun üzerinden bir şeye baktığını fark etti. Draco Harry'nin elini bırakmadan olduğu yerde döndü ve gün batımından uzakta, tarlanın karşı tarafına baktı.

Uzaktaki tepenin üzerinde, ince, beyaz bir ışık şeridi uğursuzca parlıyordu. O ve Harry orada oturmuş, neredeyse kıpırdayamadan seyrederken, ay ufukta belirdi. İkisi de tekrar konuşmadan önce tam yuvarlaklığı görülebiliyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Harry.

Draco bir anda ona doğru döndü. "Harry?"

Harry'nin yüzü umutsuzca gözyaşlarını tutmaya çalışan bir insanın yüz buruşturmasıyla buruşmuştu. "Ben... bu... Yapamam..." Başını sallıyor, gözlerini sıkarak kapatıyordu.

"Söyle bana," dedi Draco elinden geldiğince güçlü bir sesle.

"Bu çok fazla. I... Ağlamak istiyorum ama bu çok saçma." "O

zaman ağla," dedi Draco, bu kez daha yumuşak bir sesle.

Harry başını şiddetle salladı. "Bu çok zayıf. Bana ne faydası olacak ki?"

"Kendini tutmanın sana bir yararı olmaz. Bırak içini, Harry. Burada seni benden başka kimse görmüyor ve senin zayıf olduğunu asla düşünmem. Ağlayabilirsin."

Sanki bir sel kapağının patlaması gibiydi. Harry bir anda Draco'nun kollarına yığıldı, kontrolsüzce hıçkırıyor, nefes nefese kalıyor, titriyordu. Yıllarca duyguların zayıflık olduğu ve kimsenin seni ağlarken görmesine izin vermemen gerektiği söylenmiş olsa da Draco Harry'nin patlamasını bir başarısızlık olarak göremiyordu. Ölümle bu kadar sert bir şekilde yüzleşirken ağlamak zayıflık değildi. Bazen bir insanın yapabileceği tek şey budur. Harry, Draco'nun şimdiye kadar tanıştığı en güçlü büyücülerden biriydi.

En güçlü , diye düşündü Draco acı acı, Harry'nin ona güç ve kuvvet arasındaki farkla ilgili sözlerini hatırlayarak.

O kadar çok şeyle yüzleşmişlerdi ki, Harry ara sıra bocalasa da asla yıkılmamıştı. Daha küçük bir büyücü uzun zaman önce kırılırdı, ama

Harry hâlâ gidiyordu. Hâlâ gidiyorlardı, birlikte. Birlikte ayrı olduklarından daha güçlüydüler. İkinin de tek başına yapamayacağı şekilde birlikte hayatta kalıyorlardı. Çoğu büyücünün adını bile söylemeye cesaret edemediği bir düşmana karşı birlikte durmak. Artık gözyaşlarında utanılacak bir şey yoktu.

Draco'nun aklına bunun garip olabileceği hiç gelmemişti, Harry'yi kollarıyla sardı ve ona sarıldı. Uzun bir süre öylece oturdular. Draco'nun göğsüne sımsıkı sarılan Harry yavaş yavaş bitkin düşene ağıladı.

Harry'nin hıçkırıkları dindiğinde, günün son ışıkları gökyüzünden tamamen kaybolmuş, geriye tepelerinde pırıl pırıl parlayan milyonlarca yıldız ve ufku üzerinde dolunay kalmıştı.

"Harry, yukarı bak."

Harry başını Draco'nun omzuna doğru salladı.

"Gökyüzü bu gece çok güzel. Sen de görmelisin."

"Onu görmek istemiyorum. Beni öldürecek olan şey bu. Hiç güzel değil."

"Harry." Draco Harry'nin yana eğilmiş yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. "Harry, Ay'ı suçlayamazsın. Süpürgeyi çarptığında Merkür'ün gerilemesini suçlayabileceğinden daha fazla değil. O bir gezegen. Başka bir şey değil. Ve baksan iyi olur, yoksa kaçırırsın."

Sonunda Harry başını kaldırdı ve sırtı Draco'ya dönük olacak şekilde döndü. Onu görünce hafifçe hıçkırdı. "Haklısın." Derin, titrek bir nefes aldı. "Haklısın."

Draco Harry'yi omuzlarından tutup kendine çekti, sonra da kollarını Harry'nin göğsüne doladı. "Görünüşe göre sonunda sana buradaki bir şeyin güzelliğini göstermem gerekti."

Harry buna kısa bir kahkaha attı. "Evet," diye . "Sanırım yaptın."

"Ve daha pek çok güzel şey olacak. Çünkü biz ondan daha güçlüyüz. Ve seni almasına izin vermeyeceğim. Ona izin vermeyeceğim."

Harry onun kollarında biraz daha dik

oturdu. Draco kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bu... bana zindanlardayken gördüğüm bir rüyayı hatırlatıyor. Sakın sorma."

"Yapmayacağım o zaman." Ellerini tekrar Harry'nin omuzlarına koydu ve hafifçe sıktı. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Sen ne istersen."

"Ne istersem," diye tekrarladı Harry, ama sesi karanlıktı. "İstediğim... bu geceki gibi yüzlerce gece daha, ama Voldemort için endişelenmek zorunda kalmadan. Bana ağgözlü diyebilirsiniz, ama ben yaşamak istiyorum." Rahatsızca kıpırdandı. "İstediğim o kadar çok şey var ki, daha önce hiç fark etmemiştim... ta ki onlara asla sahip olamayacağımı düşünene kadar."

"Bana onlardan bahsedecek misin?"

Uzun bir duraklama oldu. "Bana her zaman yapmak istediğin bazı şeyleri de anlatır ?"

Draco, Harry onu göremese de başını salladı. "Evet, öyle yapacağım. Ama önce sen gitmelisin."

"Ben... ne hakkında konuşacağımı bilemezdim."

"Aklınıza ilk gelen şeyler. Ne hakkında konuşmak istersen. Belki bana Hogwarts'ı bitirdiğinde ne yapmak istediğini söyleyebilirsin."

Harry bir an için cevap vermedi, ama sonra Draco'yla yüz yüze gelecek şekilde olduğu yerde döndü. Harry'nin yüzü bir taraftan neredeyse müstehcen derecede parlak görünen dolunay tarafından, diğer taraftan da büyümlü ateşin mor alevleri tarafından aydınlatılıyordu. "Seherbaz olmak istiyordum," dedi sonunda.

" Seherbaz olmak *istiyor* musun?" diye sordu

Draco. "Peki. Seherbaz olmak *istiyorum*."

"Profesyonel Quidditch değil mi?" Draco alay etti.

Harry başını salladı. "Gerekenden daha fazla göz önünde olmak istemiyorum ve profesyonel Quidditch de aynı şeyin daha da fazlası olur. Ayrıca, *eğer* takıma girersem, yeteneklerim için mi yoksa adım için mi seçildiğimden asla emin olamayacağım. Bu hoş bir düşünce değil."

"Şöhreti gerçekten , değil mi?"

"Hayır. Ve ne kadar *ünlü* olduğumu fark ettiğimde," kelimeyi tükürdü, "bundan daha çok nefret ettim. Ayrıca, her zaman *ünlü Harry Potter* olduğum için her şeye sahip olduğumu söyledin."

Draco kendi mükemmel taklidi karşısında yüzünü buruşturdu. "Öyle dedim ama Quidditch'te iyi olduğumu biliyordum. Her ne kadar öyleymiş gibi davranmak istesem de Snitch'i yakalayan senin adın değildi. Bunu söylemek beni daha iyi hissettirdi, çünkü o zaman bir bahanem vardı.

Ayrıca... babamın dikkatini daha çok çektin... hem de hiç uğraşmadan." Gözlerini kaçırdı. "İtiraf edeyim, kıskandım."

Tekrar yukarı baktığında, Harry ona esrarengiz bir şekilde gülümsüyordu. "Bunu söyleyeceğin günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"İşte görüyorsun, şansını yeniyorsun. Ama profesyonel bir Quidditch takımına girmeyi başarsaydın, bunu sadece yeteneğinle başarırdın."

Harry'nin gülümsemesi gevşediğinde Draco bir sıcaklık hissetti. "Bunu sormanın adil olacağını sanmıyorum... ama hep bilmek istemişimdir. Slytherin takımına girmeni baban mı satın aldı? Şunlarla süpürgeler?"

Melankolik bir hüzün, sıcaklığın kaybolmasına neden oldu. "Aslında hayır. Adil ve dürüst bir şekilde seçildim. Diğer Slytherin'lerin hiçbiri Arayıcı'nın yapısına sahip değildi ve ben de önceki yaz her günümü Malikâne arazisinde antrenman yaparak geçirmiştım. Eğer seçilebilirim babamdan takıma süpürge almasını rica . Eğer hepimizin daha iyi süpürgeleri olursa, yine de kazanmanın mümkün olmadığını düşündüm." Homurdandı. "Ve hepimiz bu planın ne kadar etkili olduğunu biliyoruz."

"Üçüncü sınıfta beni neredeyse yeniordun, hatırladın mı?"

"Ah, hatırlıyorum," dedi Draco suratını asarak. "Ve sen de o lanet Ateşoku'yla. Sanırım seni boğazlamaya kalkışmadan önce konuyu değiştirsek iyi olacak."

Harry aslında bunun için ona kıkırdadı. "Bu adil." "Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

Draco biraz öne doğru eğildi. "Senden çok iyi bir profesyonel Quidditch oyuncusu, ama bence sen daha iyi bir seherbaz olacaksın." Harry bu söz üzerine gerçekten de neşelendi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Seni Kim Olduğunu Bilirsin'le yüzleşirken gördüm ve yeterince hikaye dinledim. Bunun için senden nefret etmiş olabilirim ama sen çok iyisin. Bunu herkes biliyordu."

Harry uzun bir süre sessiz kaldı, belli ki bütün bunları düşünüyordu. "Peki ya sen? Sen ne yapmak istiyorsun?"

Draco tekrar arkasına yaslandı. "O kadar ilerisini düşünmedim. Şu anda amacım yaptığım şey yüzünden Azkaban'dan uzak durmak - ve sakın

Bana her şeyin yoluna gireceğini söyle, çünkü ne kadar belaya girebileceğini *biliyorsun*. Bir kez olsun, *büyük Harry Potter* olarak bana yardım etmen için senin nüfuzuna güveniyorum."

"gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Biliyorum, Harry. Ve minnettarım. Ama ne yapacağıma gelince... yıllardır... şey... aile işine girmeyi planlıyordum. Karanlık Lord'u takip etmek istediğimden değil, bu babamın hayatının işiydi ve onu gururlandırmak istiyordum. Onun izinden gitmem bekleniyordu ve ben de bunu planlamıştım. Okulu bitirmek umurumda bile değildi. Seni... kaçırdıktan sonra Hogwarts'a dönmeyi planlamıyordum. Büyücülük eğitimimi babamın ve Karanlık Lord'un yanında tamamlamaya tamamen hazırdım." Gergin bir şekilde yutkundu. "Umarım Dumbledore beni dersler için geri alır."

Harry uzanıp omzuna dostça bir şaplak attı. "Yapacağını biliyorum. Peki... Hogwarts'tan mezun olunca ne yapmayı düşünüyorsun? Çünkü 'aile işi' artık bir seçenek değil, değil mi?"

"Sanırım..." Draco'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Belki ben de Seherbaz olmayı denerim. Bilirsin... böylece sana göz kulak olabilirim. Seni bir karmaşanın içinden çekip çıkaracak birine ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

"Ya da bir delik."

"O da var." Sonra Draco bariz olanı hatırladı ve kalbinin sıkıştığını hissetti. "Ama ne zamandan beri bir Ölüm Yiyen'in oğlunun Seherbaz olmasına *izin* veriliyor? Kahretsin, dört gözle bekleyeceğim ne var ki? Borgin ve Burke'ün iş ortağı olmak mı? Kabul ediyorum, satılık olan Hand of Glory'den her zaman hoşlanmışımdır ama bu bir geleceğin temeli değil."

"Sana söyledim, her şey yoluna girecek, Draco."

"Biliyorum. Ve buna inanmaya çalışıyorum. Gerçekten inanıyorum." Geriye doğru çekildi, ayaklarını salladı ve pelerinin üzerine uzanıp yukarı baktı. "Sadece dört gözle pek bir şey yokmuş gibi hissediyorum."

Harry bir şey söylemedi, ama Draco'ya katılıp sırt üstü uzanarak gökyüzünün yavaşça geçip gitmesini izledi. Sessizce uzandıklarında Draco, Harry'yle arasındaki o garip bağlantının sessizlikte titreştiğini hissedebildiğine yemin etti. Yine, Harry'yi tam olarak hissedemiyordu ama oradaki bağlantıyı hissedebiliyordu, sanki içinden geçebileceği boş bir tünel gibiydi ve Harry diğer uçta olacaktı. Sadece Harry değil, Harry olan o enerji - büyü, kıvılcım, özünde Harry olan şey. Harry'nin gözlerinde gördüğü şeyin bu olduğuna yemin etti, gözlerini saklayan gözlükler olmadan o gözlere birkaç kez bakmıştı.

Onu paramparça eden, uğratan o bir çift gözdü. Gözlerin kendisi değil, arkalarında gördüğü şey. Bir yanı hâlâ bunun için kızgın olması gerektiğini haykırıyordu; kırıldığı, kırılmasına *izin verdiği* için, ama bu ses yorgun düşmüş ve solmuştu. Geri kalanı bunu dünyaya değişmezdi.

"Biliyor musun," dedi Draco yavaşça, "sanırım bu başıma en iyi şey."

"Ne?" Harry'nin sesi inançsızlıkla yükseliyordu. "Hâlâ sevgili yaşlı Yılan Gözler için çalışmanı istediğimden değil, ama dürüst olmak gerekirse? Burada, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, benimle birliktesin, her şeyden soyutlanmışsın, Voldemort seni öldürmek istiyor ve geri kalan yolculuğu kendi başınıza yapmak zorunda kalacaksınız. Ve *bu* başınıza gelen en iyi şey nedir?"

Draco buna gerçekten de gülebildi. "Sen söyleyince, sanırım mantık bana bunun muhtemelen en kötü şey olduğunu söylüyor... ama demek istediğim bu değil."

"O zaman... ne demek istiyorsun?"

Draco karanlığın yanaklarına ve kulaklarına yayılan sıcaklığı gizlemesinden memnundu. "Yani... sen. Sen başıma gelen en iyi şeysin."

"Ben... hâlâ ne demek istediğinden tam olarak emin değilim," Harry yavaşça, sanki her kelimedenden korkuyormuş gibi.

"Demek istediğim... daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım ve senin gibi bir arkadaşım olmadı." Draco daha fazla bir şey söylememek için alt dudağını ısırdı. Ne söyleyebileceğinden korkuyordu. Zihni Harry'nin önceki geceki sözlerini tekrarlıyordu. O rastgele, uykulu mırıldanma. Harry hatırlıyor gibi bile görünmüyordu ama Draco unutamıyordu ve birden o sözler ona çok anlamlı gelmeye başladı.

Draco eskiden Harry Potter hakkında her şeyi bildiğini düşünürdü. Üç hafta boyunca yan yana seyahat ettikten, yemek yedikten ve uyuduktan sonra, Draco şimdiye kadar *Harry* hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

Harry'nin iğneleyici bir mizah anlayışı ve keskin bir gözlem yeteneği vardı, ama en eğlenceli zamanlarda tamamen saf ve dünyadan habersiz olabiliyordu. Harry cüretkâr, açık sözlü, cesur biriydi, ama Draco onun bir cümleyi dikkatle çevirdiğinde kızardığını fark etti. Harry, *Draco'nun* yüzünü kızartabilen tek kişiydi. Harry ayrıca bir çift boxer şortun içinde de çok iyi görünüyordu.

Draco karanlıkta tekrar kızardığını hissedebiliyordu ve uzun bir sessizlik anının geçtiğini fark etti. Söyleyecek bir şey Harry'nin eli aniden onunkine kaydı ve sıktı. Başka bir şey yapamayacak kadar şaşırmış, umursamayacak kadar da memnun olan Draco elini sıkarak karşılık verdi.

.&.

Harry uzun bir süre öylece yattı: sırtüstü yatmış, yıldızlara bakıyor, ayı görmezden gelmeye çalışıyor, Draco'nun eli kendi elini sıkıca kavramıştı. Şu anda onu gerçekliğe bağlayan tek şey buydu. Onun

Zihni aynı anda bir düzine yöne uçuyordu. Yaklaşmakta olan olayın korkusuyla, zihnini şimdiki zamanda tutmaya çalışması gerektiğine bile kendini ikna etmekte zorlanıyordu. Gerçekliği görmezden gelmek kesinlikle daha kolay olurdu, ama aynı zamanda *her şeyi* hatırlamak, bir şekilde tam olarak burada ve şu anda bulunmak için umutsuz bir ihtiyaç duyuyordu, *her* ihtimale karşı bu onun son gecesiydi. Neredeyse her anı en iyi şekilde değerlendirmek için heyecan verici ya da olağanüstü bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu ama yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordu. Bunun yerine, kafasının içinde dikkat çekmek için yarışan düşüncelerin kakofonisine kapılmıştı.

Hogwarts'ı düşünmeye devam etti, okulunun koridorlarında bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğini merak ediyordu - her yerden çok *evi* olarak gördüğü tek yer. Orada muhtemelen endişeden hasta olan arkadaşlarını düşündü. Dumbledore'un mesajlarını alıp almadığını merak etti ve Müdür'ün onları bulamamış olmasına duyduğu öfkeyi bastırdı. Bir gün Seherbaz olma şansını yakalayıp yakalayamayacağını ve Draco'nun ona katılmayı deneyip denemeyeceğini merak etti. Güzel olurdu, diye düşündü. Quidditch'i hatırladı, sadece bir kez daha oynayabilmeyi diledi. Sıcak, köpüklü bir bardak butterbeer'i, Honeydukes çikolatasını ve her yıl düzenlenen hoş geldin ziyafetindeki inanılmaz yemekleri düşündü ve o zamanlar bunlardan daha çok yemiş olmayı diledi. Ve bu geceki planı, nasıl işe yarayacağını, işe yarayıp yaramayacağını ve Draco'nun bununla başa çıkıp çıkamayacağını düşündü.

Ay daha da yükseldi. İksirlerin yarattığı bağlantıları görmezden gelmek imkânsızdı, içini bir sonbahar fırtınası gibi döndürüyordu. Acı vermiyordu. Vücudunun her yerinde ve içinde garip bir baskı vardı ama aynı zamanda bu baskı İçi boştu. Gözlerini kapatırsa, bunun neresinin Voldemort, neresinin Draco olduğunu anlayabileceğini düşündü. Hissettiği şey tam olarak fiziksel olmasa da, Voldemort'un baskısının keskin ve soğuk olduğunu hissetti. Çatlaklardan sızarak zehir akıtmaya ve ilk fırsatta onu öldürmeye hazır görünüyordu. Öte yandan Draco'nun varlığını tarif etmek daha az kolaydı, ama Harry sadece ona tutunmak ve bırakmamak istiyordu. Eğer bırakırsa, ne zaman

Voldemort'un zehri sonunda taşkın kapılarından dışarı fırladı, onun tarafından süpürüleceğini hissetti ve o zaman hiçbir şey onu kurtaramazdı.

Başka hiçbir şey olmasa bile, en azından ne olursa olsun Voldemort'un kazanamayacağı düşüncesiyle kendini rahatlatılabildi. Ne olursa olsun, eğer plan başarısız olacak gibi görünüyorsa, Draco sözünü tutacaktı. En azından Harry umutsuzca öyle olmasını umuyordu. Tabii işin o noktaya gelmeyeceğini de umuyordu.

Draco'ya güveniyordu. Aslında bunu düşündükçe bu güven konusunda ne kadar rahat olduğunu daha iyi anlıyordu. Birbirlerini ne kadar az tanıdıklarını, birbirlerinin kanını akıtmak istemediklerini düşününce, sadece bu gerçeğin bile endişe verici olması gerektiğini fark etti. Yine de geçirdikleri kısa zaman içinde çok şey değişmişti.

Evet, zamanlarının çoğunu dostça şakalaşarak, birbirlerine , hatta kavga ederek geçirmişlerdi ama her nasılsa bunlar bile onu Draco'ya en derin sırlarını dökmüş gibi daha yakın hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu; iyi hissettiriyordu. Sanki Draco hep yanında olmalıymış ve bunca zamandır önemli bir şeyi kaçırmış gibi hissediyordu. Emin olmadığı tek duygu Draco'ya karşı tam olarak ne hissettiğiydi.

Dün bütün gün, hatta bu sabah bile Draco'yla ilgili düşünceleri garipleşmişti. Nedense Draco'ya karşı farklı hissediyordu ama neyin farklı olduğundan tam olarak emin değildi. Belki de bu yeni arkadaşlığı tam da başlarken kaybetmekten endişe ediyordu. Belki de son iki hafta içinde Draco'yla o kadar yakınlaşmıştı ki, bunun biteceğini hayal bile edemiyordu. Her iki durumda da, Draco'yu düşündüğünde, ona sıkıca sarılmak ve bırakmamak istediğini fark etti.

Elbette çok saçmaydı. Kendine buna bir son vermesini söylemişti, ama ne kadar üzülür ya da endişelenirse, Draco'nun ona her şeyin gireceğini söyledi. Bunu asla kabul etmezdi, ama Draco'nun her şeyle ilgilenmesini istiyordu. Draco Uyku Yardımı tılsımını kullandıktan ve endişeleri uçup gittikten sonra Harry hayal meyal Draco'nun pelerini omuzlarına sardığını ve gözlüklerini çıkardığını hatırlıyordu. Bir kereliğine de olsa kendini

ona gerçekten göz kulak oluyor, onunla ilgileniyordu. Bu duyguyu ne kadar takdir ettiğini kelimelere dökemiyordu, o yüzden de bunu söylememişti Ya da en azından öyle söylediğini sanmıyordu, Draco uykusunda konuştuğunu söylese de.

Draco'ya ne söyleyecekti ki? Tarif edilemez, şok edici, heyecan verici bir şekilde en iyi arkadaşınız olabilecek birine ne söylersiniz? Daha da zoru, o kişi size onun başına gelen en iyi şeyin siz olduğunuzu söylediğinde ve de çılgınca bir nedenden ötürü aynı şekilde hissettiğinizi fark ettiğinizde. İnsanlarla son temasınız olabilecek bir arkadaşınıza ne söylersiniz? Sizinle düşünülemez olan arasında duran tek şey olabilecek birine?

Peki ya düşünülemeyecek bir şey olursa, nasıl veda edersiniz?

Harry sonunda aya bakmasına izin verdi. Tam tepesinde değildi, ama son baktığından beri çok daha yükseğe sıçramış gibiydi. Dişlerini sıktı, duygusallaşmasına izin vermemeye çalıştı. Başka hiçbir şey olmasa bile, akıl sağlığını son bir kez daha korumaya kararlıydı. Daha önceki patlaması yeterince kötüydü. Garip bir şekilde, her ne kadar geri çekildiğinde Draco'nun omzunda hıçkırıklarından dolayı oldukça büyük bir ıslak leke bıraktığından emin olsa da, tüm bu olanlardan çok da utanmamıştı. Yine de bir daha çatlamasına imkân yoktu.

Dumbledore her zaman ölümden daha kötü şeyler olduğunu söylerdi. Müdür'ün sözleri geldi. *"İyi organize olmuş bir zihin için ölüm, bir sonraki büyük maceradan başka bir şey değildir."*

Yapması gereken buydu; düşüncelerini organize , kendini sakinleştirmeli ve söylenmesi gereken her şeyi söylediğinden emin olmalıydı... çok geç olmadan.

Birdenbire Draco'nun elini tutmayı bıraktı ve yüzünü Draco'ya dönerek yan yattı. Bu ani hareket belli ki Draco'yu ürkütmüştü,

Kendi düşüncelerinden biraz zorlukla sıyrılmış gibi görünüyordu.

"Ne... ha... Harry? Bir sorun mu var?" Harry'nin yüzüne bakacak yan dönüp dirseğine dayandı. "Sen iyi misin?"

"Aslında, ben iyiyim." Kendini topladı. "Düşünüyordum da... söylemem gereken bazı şeyler var, çünkü bir daha hiç şansım olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Harry uzanıp parmağını Draco'nun dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Yani... Söylemem gereken her şeyi söylemem gereken zamanda söylemiyorum. İnsanlara söylemediğim şeyler var... bildiklerinden emin olmak istediğim şeyler. Şu anda aklımdan geçenleri tam olarak söylemem gerekiyor, her ihtimale karşı... bilirsiniz... Geri dönemem."

Draco önce itiraz edecek gibi oldu ama başını sallayarak kabul etti. "Tamam o zaman. Söyle bana... bana söylemek istediğin her neyse."

Harry yutkundu ve sakinleştirici bir nefes aldı. Bu hiç kolay olmayacaktı. "Önce bana bazı mesajlar getirmeni istiyorum. Dumbledore'a üzgün olduğumu ve ölüm konusunda ne demek istediğini anladığımı söylemeni istiyorum. O ne demek istediğimi anlayacaktır."

Draco kaşlarını çattı ama Harry'nin ne için özür dilemek sormadı. "Devam et."

"Hermione'ye söyle... şey... ona 'Hogwarts, Bir Tarih' kitabını okumadığım için üzgün olduğumu söyle... oh Merlin, bu çok aptalca. Tanrım, ne diyorsun? O benim en iyi arkadaşlarımdan biri; benim için çok şey yaptı ve ona bir şey söylemem gerekiyor ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Peki," dedi Draco yavaşça, "çok uzun bir süreliğine, mesela iki ya da üç yıllığına uzaklara gidecek olsaydın ona ne derdin?"

Harry gözlerini kırptırdı ve kendini o zihniyete sokmaya çalıştı. Sonsuza dek değil, sadece bir süreliğine. Sonsuza kadar diye bir şey yoktu. Derin bir nefes aldı. "Ona onu özleyeceğimi ve kendine iyi bakmasını söyledim. Ben de Onu düşündüğümü ve onu tekrar görmek için sabırsızlandığımı söylerim. Hatta ben dönene kadar Ron'la evli bir çift gibi kavga etmeyi bırakmaları gerektiğini bile söyleyebilirim."

Draco eğlenerek homurdandı. "Evlenene kadar bu gerçekleşmeyecek ve huzur balayının yarısına kadar sürebilir."

Harry buna gülmek zorunda kaldı. "Muhtemelen haklısın. Ona Ron'a göz kulak olmasını söyledim, çünkü kendi başının çaresine bakabileceğini sanmıyorum. Ve ben döndüğümde ya Sihir Bakanı olmasını ya da ev elflerine karşı adaletsizlikle mücadele etmek için kendi yeraltı aktivist grubunu kurmuş olmasını beklediğimi söyledim."

"Bu mantıklı," dedi Draco, sesi hâlâ eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Başka bir şey var mı?"

Harry hüznle gülümsedi. "Ona benim için dünyalara bedel olduğunu, ona hayatımı defalarca borçlu olduğumu ve isteyebileceğim en iyi arkadaşlardan biri olduğunu söyledim. O kurnaz, zeki, akli başında biri... Çoğu kız gibi değil. Okuldaki diğer kızlar gibi Lockhart'a yaltaklandığı zamanlar hariç, ama sanırım kimse mükemmel değildir."

"O zaman de ona bunu söyledim," dedi Draco ciddiyetle, "ama Lockhart meselesini atlayacağım."

Harry Draco'ya anlamlı bir bakış attı. "Teşekkür ." Draco

başını onaylarcasına eğdi.

"Ve Ron..." Harry düşünceli bir şekilde başladı.

Draco birden daha az kayıtsız görünmeye başladı. "Weasley beni görür görmez büyülediği sürece tabii." Harry ona ters ters bakınca yüzünü buruşturdu. "Tamam, tamam, eminim onu yeterince uzun süre savuşturabilirim."

Mesajı iletmek zorunda kalmayacağımdan hala eminim, ama devam edin."

Harry gözlerini devirdi. Görünüşe göre bazı şeyler asla değişmeyecekti. "Ron'a söyle... onun benim için bir kardeşe en yakın şey olduğunu ve onu çok önemsemişimi... bir budala gibi davrandığı zamanlarda bile. Birlikte oynadığımız Büyücü Satrancı oyunlarını özleyeceğimi söyle. Sanırım onlar en sevdiğim zamanlardı. Hermione her zaman yardım etmek için oradaydı, ama Ron her şeyi unutmaya ve kaçmaya ihtiyaç duyduğumda hep yanımdaydı. Bazen en önemli şeyin bu olduğunu düşünüyorum... bir değişiklik için normal hissetmek... ve o bana bunu verdi. Kahretsin, söylemek istediğim çok şey var ama hiçbirini kelimelere dökemiyorum."

Sonra aklına bir fikir geldi ve Draco'ya sıırttı. "Biliyor musun, bazen senden o kadar da farklı olmuyor."

Draco başını eğdi ve savunmacı bir tavırla ters ters baktı. "Bir insanı nasıl pohpohlayacağını gerçekten iyi biliyorsun, Potter."

"Doğru," diye bastırdı Harry. "İkinizin de inançları var, çabuk sinirleniyorsunuz... birbirinizden nefret etmenize şaşmamalı. Ama fark etmediysen söyleyeyim, o beş yıldan benim en iyi arkadaşım, yani onda hoşlandığım bir şeyler olmalı. O zaman onunla ortak bir yönünüz olması neden bu kadar kötü olsun ki?"

Draco bir şeyler homurdandı, ama Harry bunun bir anlaşmaya benzediğini düşündü.

"Ron duygularına kapılma eğilimindedir ve her zaman düşünmez... ama başa düştüğünde, onsuz bir hayatı hayal bile edemezdim. Ona gerçekten ihtiyacım olduğunda yanımda oldu. Kin tutar ama sadıktır. Gerçekten öyledir. Çok parası olmayabilirdi ama elinden gelse her şeyini verirdi. Ona ihtiyacı olanı verirdim ama o bunu asla kabul etmezdi. Ama şimdi, farklı olacağını düşünüyorum. Ona süpürgemi alabileceğini söyle. Söz ver bana Draco, ona süpürgeyi almasını söyleyeceksin. süpürge sopası."

Draco Harry'nin talebinin vahşiliği karşısında neredeyse şaşırmış gibiydi, o kadar ki kekeleydi. "Ben... söz veriyorum, Harry. Başka bir şey mi?"

"Aslında iki şey var. Birincisi, ben orada olmasam bile Ron ve Hermione'yi tanımaya *çalışmanı* istiyorum. Mucize beklemiyorum. Sadece denemeni istiyorum. Döndüğünde kimsenin olmayacağından endişelendiğini söylemiştin. Senin de insanların var... Sadece o sınırları aşmaya istekli olmalısın."

"Elbette, bu çok güzel olurdu." Ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. "*Hey, Weasley, en iyi arkadaşın benim yüzümden öldü. Arkadaş olmak ister misin?* ' O bana küfretmeyi bitirene kadar bir bebek İsviçre parçasından daha fazla deliğim olurdu."

"Draco, olacağını sanmıyorum. Ron'un bu fikre ısınması biraz zaman alabilir... ama bana güven. Hermione'yle konuş, Dumbledore'la konuş. Ron eninde sonunda yola gelecektir. Senin için değilse bile benim için."

Draco nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra Harry'ye bir bakış attı. "Tamam, yapacağım... yani *eğer* yapmam gerekirse. Ki yapmayacağım. Ama bunu şu anda seninle tartışmayacağıma söz verdim."

"Tek istediğim bu. bir şey daha var. Dumbledore'a Gringotts kasamdaki her şeyin Weasley'lere verilmesini istediğimi söyle. Kabul edeceklerini düşünseydim daha önce bir kısmını onlara verirdim. Şimdi... şey... sadece paranın onları."

Draco sanki duyguları keskin bir yara almış ve yıpranmaya başlamış gibi durarak başını salladı. Harry'nin nedenini anlaması bir anını aldı.

"Draco... senin kendi Gringotts hesabın var mı? Yoksa hep ailenin parası mıydı?"

Draco başını çevirip boş gözlerle mor kamp ateşine baktı. "Asla benim param değildi." Yüz ifadesi aniden sertleşti. "Ama

Bana sadaka vermeyi aklından bile geçirme, Potter. İstemiyorum ve ihtiyacım da yok."

Harry inanamayarak Draco'ya baktı. "Arkadaşlarınla ilgileniyorsan bu sadaka değildir! Weasley'lerin parayı almasını istiyorum çünkü onlar benim arkadaşlarım - ailem - ve onlara değer veriyorum. Yardıma muhtaç oldukları için *değil!*"

Bir süre sonra Draco ona döndü, yüzünde gergin ve temkinli bir ifade vardı. "Kendimi karmaşanın içine ben soktum ve yine çıkaracağım."

"Daha demin iyi bir takım olduğumuzu söylemiyor muydun?" Harry öfkeyle konuştu. "Ve ikimizin de diğeri olmadan buraya kadar gelemeyeceğini?"

Draco yine gözlerini kaçırdı.

"Sen de birkaç kez kıcıımı kurtardın. *Sana* borçluyum. Ve bu gece başarılı olduğunda sana yine borçlu olacağım!"

Draco homurdandı.

Harry ona onaylamayan bir bakış fırlattı. "Eğer geleceğinden çok gururun endişelenmeyi bırakıp bunu kabul etmeye karar verersen, Gringotts kasamın anahtarı okul sandığımın dibinde, küçük mavi bir bez torbanın içinde."

Draco başını kaldırmadı ama konuştu. Sesi sert ve alaycıydı. "Ve eğer... senin hayırseverliğini kabul etmeye karar versem bile... bunu senden çalmadığımı nereden bileceklerdi? Sen en benim yüzümden öldükten sonra neden paranın tek bir Knut'unu almama izin versinler ki? Her zamanki gibi zekice, Potter."

"I..." Harry birden durdu. Draco'ya güvendiği için onların da 'ya güveneceğini düşünmüştü. Açıkçası, Draco okul çantasına girip Gringotts anahtarını aramaya kalksa, çok az insan buna itirazsız izin verirdi. "Bir dakika bekleyin."

Harry uzanıp Draco'nun üzerine büyü şemasını çizdiği parşömeni aldı ve ters çevirdi. Asasını cebinden çıkardı, *Scripto Scriptari!* diye mırıldandı ve asasının ucunu parşömenin boş tarafına dokundurdu. Loş ışıktaki, bıraktığı ince mürekkep noktasını görebiliyordu. Hızla yazmaya koyuldu.

Bitirdiğinde imzaladı, hızlı bir kurutma büyüğü yaptı, rulo haline getirdi ve Draco'ya uzattı. "Geri dönene kadar okuma. Ve eğer - ne zaman - tekrar bir araya gelirsek, zaten buna ihtiyacın olmayacak. Ama eğer biri seni sorgularsa, bunu onlara göster. Ve dediğim gibi, anahtar küçük mavi bir çantanın içinde. Draco... lütfen sana yardım etmeme izin vermektense açlıktan ölmeyi tercih edecek kadar gururlu olma."

"Bunu düşüneneğim," diye mırıldandı Draco cevap

olarak. "Tek isteyebileceğim bu," dedi Harry.

Harry uzun bir süre Draco'ya baktı, söylemesi gereken bir sonraki şeyi, en sona sakladığı son mesajı nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Draco'ya ne söylemesi gerektiğini biliyordu, ama şimdi bununla yüzleşirken kelimeler bir türlü gelmiyordu. O daha cesaretini toplayamadan Draco yüzükoyun uzandı ve çenesini ellerine dayadı.

"Giderken bunu hiç düşünmedim, değil mi?" dedi, sesi Harry'den çok kendi kendine konuşuyormuş gibi çıkıyordu. "Hogwarts'taki eşyalarım ve bagajımdaki küçük güvenlik kasasında biriktirdiğim azıcık para dışında hiçbir şeyim olmadan kendimi öylece mahsur bıraktım."

"Güvenlik güvenli mi?" Harry sormadan edemedi. "Arkadaşlarının senden bir şey çalacağını düşünmedin herhalde?"

"Saf küçük Harry," dedi Draco patronluk taslayarak. "Onlar Slytherin. Tabii ki yaparlardı. Slytherin'ler birbirlerinin arkasını kollar, ama gelirse seni sırtından bıçaklamaları da o kadar olasıdır. Ben... şey... daha iyi değildim."

"Gerçekten mi?" dedi Harry kesin bir ifadeyle. "Peki ya şimdi?"

Draco omuz silkti. "Sana söyledim, Dumbledore'un iyilik meleği olmaya hiç niyetim yoktu. Eski alışkanlıklar zor ölür ve benimle ilgili değişeceğini sanmadığım bazı şeyler var. Dürüst olmak gerekirse, yeni bir hayata nasıl başlayacağımı bilmiyorum." Ellerinden birini saçlarının arasında gezdirdi ve sadece aşırı gergin olduğunda yaptığı bir şey olan başının arkasına doğru sert bir çekiştirme yaptı. "Bunu düşünüyordum... dün gecedен beri... neden ayrıldığımı."

Harry kaşlarını çattı. "Bana gerçekten hiç söylemedin, biliyorsun."

"Bu kısmen benim de bu konuda çok net olmamamdan kaynaklanıyor."

Bu Harry'yi şaşırttı. "Dur bir dakika. Hayatını değiştirebilecek en önemli kararı verdin ve bunu neden yaptığından emin değil misin?"

Draco acı acı güldü. "Aslında bu hayatımı değiştiren *tek* karar. Sanırım meselenin bir kısmı da bu. Sürekli seçimlerden ve her şeyin bana bağlı olduğundan bahsediyordun ve ben de bunun benim seçimim olmadığı yanılısamasının arkasına . Karanlık Lord'la yaptığım görüşmeden döndükten sonra babamla ve seninle olanlar... her şey çok *yanlış* geldi. Geriye doğru. Orada kalamazdım. Kendimi daha fazla kullandıramazdım."

"Demek kaçtın."

"Hayır," dedi Draco çabucak. "Ben bir seçim yaptım. Hayatımda ilk kez gerçek bir seçim yaptım. Eğer sadece kaçmak isteseydim..." Duraksadı ve Harry'ye uzun uzun baktı. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Sadece kaçmak isteseydim, eşyalarımı alır ve kaçardım."

"Beni almazdın," dedi Harry, anlamaya başlamıştı. "Pek formda değildim -"

"Çoğunda yarı baygındım aslında." "Şey... evet."

Draco ona belli belirsiz bir yarım gülümseme verdi. "Üç günlük açlık diyeti ve kan kaybı fiziksel zindelik için pek de iyi şeyler yapmıyor."

Harry ona homurdandı. "Ama asıl mesele şu ki, seni . Hem de çok. Sadece kaçmak isteseydin beni almazdın. Ama beni almak için seçim yaptın."

Draco gözlerini kapadı. "Ve eğer sadece korkmuş , hiç kaçmazdım."

"Kılkuyruk," dedi Harry birden, anısı zihninde canlanınca.

Draco sersemlemiş gibi başını yukarı doğru salladı. "Ne?"

"Kılkuyruk korktuğu için Voldemort'a gittiğini söyledi. Bunu bana kaçmamıza izin verdiğinde söylemişti. Korktuğu için Voldemort'a geri dönmüş... ve aynı nedenle Voldemort'un yanında kalmış." Harry bir an için bunu düşündü. "Eğer biri Voldemort'tan korkuyorsa, muhtemelen yapacağı son şey onu daha da kızdıracak bir yapmaktır. Peki... sen neden kaçtın?"

Draco uzun dakikalar boyunca önündeki yere baktı, sanki kendi düşüncelerinin pelerin üzerinde karmakarışık bir şekilde oynandığını görebiliyordu. "Birkaç nedeni var," dedi düşüncelerini toparlamış gibi görüldüğünde. "En azından benim çıkarabildiğim bu. İlki kulluk hakkında söylediklerinden geliyor - Karanlık Lord'un nasıl güç vermediği; sadece aldığı. Bunu düşünmüştüm... ve buna inanmak istememiştim. Babam bana her zaman Karanlık Lord'a hizmet etmenin ne kadar büyük bir güç getirdiğini anlatırdı. Ama beni o kulede, önünde diz çöktürdüğünde, kendimi güçlü hissetmedim. Kendimi dünyanın en aşağılık yarattığı gibi hissettim. Değersiz. Ve işte oradaydı, sırf o öyle dedi diye hayatımı bir kenara atmaya razı olup olmayacağımı soruyordu. Başkasını bilmem ama ben hayatımın bundan biraz daha değerli olduğunu düşünmek istiyorum."

Harry hiçbir şey söylemedi.

Draco devam etti. "İkincisi, Karanlık Lord'a uygun bir hizmetkâr olmak için neredeyse bir hayvan gibi eğitildiğim fikri hoşuma gitmedi.

Benim... babam -" Kelimede boğuldu. "- Benim için en iyisini istedi. En iyisi olarak gördüğü şeyi. Ve bunu yapmak için belli bir şekilde olmam gerekiyordu. Bu yüzden beni eğitti. Ve eğer daha iyi olsaydım... daha güçlü... Onun isteklerini yerine getirebilirdim. Belki de "daha iyi" yanlış kelime.

Belki de daha kararlı. Belki de dikkatimin dağılmasına izin vermemiş olsaydım."

Draco Harry'ye çarpık bir gülümseme verdi. "Çok iyi bir dikkat dağıtıcısın, bunu biliyor muydun?"

"Ee... teşekkür ?"

Draco sadece başını salladı, garip gülümsemesi hiç . "Her neyse, zaten sallantıda olmasaydım, dikkatimi dağıtamazdın. Bu da beni son nedenime götürüyor. En çok düşündüğüm nedene. Muhtemelen seni getirmemin nedeni olan nedene."

Başını kaldırıp Harry'ye baktı. Uzun bir süre, kelimeleri bir araya getirirken Harry'nin yüzünü inceledi.

"Gözlerin beni korkuttu," dedi sonunda. "Farkında mıydın bilmiyorum ama beni korkuttular. You-Know-Who'nun gözleri gibi değil, kırmızı ve parlayan. Yemin ederim, o parmaklıkların diğer tarafından bana dik dik baktığında, sanki tutsak benmişim gibi hissediyordum. Güçsüz hissettim. Zayıf. Sanki sadece bakarak beni delip geçebilirmişsin gibi. Seni ilk kez gözlüksüz gördüğümde - ve evet, çünkü gözlüklerini almıştım - öfkeliydin. Yeni uyanmıştın ve bana dik dik bakıyordun ve ben kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim, benim tutsağım olmana rağmen, gücün bende olduğunu *düşünmeme* rağmen. Ve sen Voldemort'a dik dik baktın ve biri bana sadece ona bakarak onu öldüreceğini söyleseydi, buna inanırdım. Ne kadar güçlü olduğunu görebiliyordum; *ona* karşı koyacak gücü .

"Küçükken bana bir şey öğretildi... saygı ve güç hakkında. En fazla güce sahip olan kişiye saygı gösterirsin. Kim Olduğunu Bilirsin'in gücü vardı... ama sende başka bir şey vardı. Sonunda . Aslında sen söyledin ve ben de sonunda anladım. Onun kazanmasına izin vermedin ve ben bunu gördüm ve şaşırdım. Etkilendim. Sersemlemiştim." Draco bir an durakladı ve sanki Harry'yi ilk kez görüyormuş gibi gözleri büyüdü. "Sanırım şimdi anladım... neden Onu değil, seni takip ettim. Sen daha güçlüydün. Senden asla alamayacağı bir şeye sahiptin... ve işte bu yüzden kazanacaksın, Harry. Bunu doğru açıklayabileceğimi sanmıyorum, ama daha önce bilmediğim bir büyü türü gibi. Karanlık Sanatlar'ın bir güç kaynağı olduğunu sanırdım, sonra seni gördüm."

Draco güldü; sesi neredeyse delice geliyordu. "Kazanan takım için oynamak istiyordum, ama şu bak! Tarafımı seçtim. Seçtim ve bakın neyi seçtim! Kazanan takımım."

Harry'nin kafası Draco'nun söyledikleriyle allak bullak olmuştu. Sanki o konuşurken bir şeyler keşfediyor gibiydi ve Harry Draco'nun zihninde ne tür bir fırlıdağın döndüğünü ancak hayal edebiliyordu. "Draco?"

Draco'nun gülümsemesi utangaç bir hal aldı. "Belki de söyledikleri her şey sensindir. Belki de sen 'Seçilmiş Kişi'sin, onu yenebilecek kişisin. Geçen yaz söyledikleri şeyler... Ben olsam inanmazdım. Duyduğumu bile kabul etmezdim. Ama şimdi, haklı olabileceklerini düşünüyorum."

Draco dizlerinin üzerinde Harry'ye biraz daha yaklaştı, böylece diz çökmüş, birbirlerine bakıyorlardı. "Ve düşünsene... işte buradayım, ıssız bir yerde oturuyorum ve büyücülük dünyasının kahramanı tek başıma. Karanlık Lord'u unutun. Dumbledore'u unut. Dünyanın en güçlü büyücüsü tam karşımda oturuyor. Ve bu en etkileyici şey bile değil. Gerçekte neye sahip olduğumu fark etmem şimdiye kadar sürdü."

Harry birden boğazının düğümlenmeye başladığını fark etti. "Draco," diye mırıldandı, "ben güçlü değilim. OWL puanlarım iyiydi, ama hiçbir şey

."

Draco kaşlarını çatarak ona baktı. "Harry, gerçekten de OWL puanlarının bir büyücünün gücünü belirleyen faktör olduğunu mu düşünüyorsun? Sende başka bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama sende var."

Dumbledore'un ona söylediği bir şeyi hatırlayınca, Harry'nin içinde huzursuz edici bir his belirdi. "Dumbledore en güçlü büyünün sevgi olduğunu söylerdi. Benim sahip olduğum şeyin bu olduğunu söylerdi. Annemin bana verdiği şey buydu. Sanırım bu yüzden bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Arkadaşlarım, Ron'un ailesi, herkes... hepsi beni sevdi. Hepsi benim için oradaydı. Onlar olmasaydı, ölmüş olurum. Tek başıma bir hiçim."

Draco birden gülümsedi, ama ağlamak ister gibi bir hali vardı. "Ama Harry... onları ilk sen sevmedin mi?"

Bu bir şok gibiydi ve Harry kendisine söylenenlerin ne anlama geldiğini anladığında gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Draco alçak sesle konuşurken Harry bunu sindirmeye çalışıyordu. "Oradaki zindanlardan kaçtın... seni bıraktığım için değil... ama - sanırım - en başta beni önemseydiğin için."

Draco yavaşça uzanıp Harry'nin gözlüklerini yüzünden çekti. Draco ay ışığında soluk bir bulanıklıktı, ama Harry bir adım öteden onun hala gülümsediğini anlayabilecek kadar yüz hatlarını seçebiliyordu. "Artık gözlerinden korkmuyorum."

.&.

"En azından bir Quidditch maçı daha oynamak istiyorum," dedi Harry. "Geçen yıl Quidditch kariyerimi böyle bitirmek istememiştim."

Yan yana oturmuş, ay ışığının aydınlattığı tarlaya bakıyor, konuşuyor ve ay hiç hareket etmemiş gibi davranıyorlardı. Draco, Harry'nin hafifçe kendi omzuna bastıran omzunun sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Harry'nin varlığı rahat ve güven vericiydi ve Draco Harry'nin kendisinden daha fazla duygusal destek aldığından emindi.

ona yaslanarak fiziksel destek sağladı. Şikayet ettiğinden değil, hiç değil.

"Hayır, Quidditch sezonu tam olarak yılın en önemli olayı değildi, değil mi?" Draco yumuşak bir sesle onayladı. "Sonunda seni yerin dibine sokmaya hazırdım ama *hayır*, sezonun yarısını boş geçirmek zorunda kaldın."

Harry alaycı bir kızgınlıkla, "O zaman şikâyet etmiyordun," dedi.

"Tabii ki hayır. Sonunda o lanet topu yakalamak için bir şansım olacağını düşündüm."

Harry hafifçe güldü. "Ginny düşündüğünden biraz daha sertti, değil mi?"

Draco boğazının altından hırladı. "Size söylüyorum, Weasley'ler bu dünyaya sadece ve sadece tek bir amaç için geldiler."

"Hangisi...?"

"Hayatımı cehenneme çevirmek için." Draco küçük bir kıkırdamaya izin verdi. "Geçen sezondan sonra, Gryffindork'lar için Arayıcı rolüne geri dönmene sevineceğim."

"Evet, çünkü en azından bana karşı kaybetme konusunda bolca pratiğin var."

"Kesinlikle," diye burnunu çekti Draco. "Dişi Gelincik'e yenilmek hakaretin en derin biçimiydi."

"Ve asıl mesele şu ki, o seni yendi. Bana söylenene göre, muhteşem bir şekilde."

Draco Harry'ye hafifçe dirsek attı. "Bu güzel hatırlatma için teşekkürler," dedi alaycı bir tavırla. "Sanırım tüm bu utanç yüzünden kendimi Yasak Orman'ın derinliklerinde bir münzevi olarak mahkum edeceğim."

"Yapabilirsin... ama eğer Sentorlar seni öldürmezse, Akromantula yuvası kesinlikle öldürecektir. Ve dediğin gibi, sen çok sulu bir

lokma."

"Akromantulalar mı?" Draco biraz daha dik oturdu. "O sadece bir söylentiydi. Britanya'da onlardan *gerçekten* hiç ... değil mi?"

Harry başını salladı.

"Ama Merlin adına -" "Hagrid," dedi Harry

kesin bir ifadeyle.

"Aaaaah," diye karşılık verdi Draco, parçaların bir araya gelmesine izin vererek. "O koca sersemden nefret etmek için bir neden daha. Örümceklerden nefret ederim."

Harry başını çevirip ona baktı, eğlenmiş gibiydi. "Ron'la pek çok ortak noktanız olduğunu söylemiştim. Örümceklere dayanamıyor."

Draco sadece dehşet içinde inleyebildi. "Kazanamıyorum!"

Harry güldü ve omzuyla onu dürttü. "En azından ikinizin konuşacak çok şeyi olacak."

"Lütfen, Harry, dur," diye sızlandı. "Buna daha fazla katlanamam. Sen *gerçekten* bir sadistsin, seni zalim insan, seni."

Harry sadece biraz daha güldü.

Draco homurdandı. "Slytherin/Gryffindor Quidditch maçına kadar bekle. Seni bunun için yakalayacağım."

"Buna güveniyorum. Ve bunu dört gözle bekliyorum."

"Evet, büyük Arayıcı-kahraman, hayranlarına ve tapınanlarına geri dönüyor. Ve sen zaferle uzaklaştığında... ya da benim gördüğüm kadarıyla, sahadan katıksız bir sefalet içinde çıktığında... ve kahramanın karşılaşmasını ya da daha uygun bir ifadeyle acıma partini aldığı anda -"

"Sadede gelecek misin, yoksa daha gerçekleşmeden mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Slytherin'in sana haddini bildirmesinin tam zamanı diyelim."

Harry bir an tereddüt etti, sonra Draco'ya inanmaz bir bakış attı. "Yani tüm bunlardan sonra bile, ev arkadaşların seni öldürmezse, onlar için hâlâ Arayıcı'yı mı oynayacaksın?"

Draco midesinde rahatsız edici bir sarsıntı hissetti ama bunu çabucak üzerinden attı. "Şimdi bunların tek kelimesini bile duyduğumu unutacağım ve Quidditch zaferi fantezilerimle kendimi kandıracağım."

Harry yavaş bir nefes verdi. "Fantezilerinin tadını çıkar Draco, çünkü ben seni hâlâ ezeceğim."

"Harry, Harry, Harry..."

"Lockhart, Lockhart, Lockhart."

Draco kaşlarını çatı. "Sırf bu yüzden *yeniliyorsun*, Potter. Eminim Diş Sansar sana tüm okulun önünde büyük bir acıma - ee - zafer öpücüğü verecek ve Slytherin'in seninle sahayı nasıl silip süpürdüğünü tamamen unutacaksın."

Draco yanında, Harry'nin sertleştiğini hissetti.

Draco meraklı bir kaşını kaldırdı. "Oh? Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Harry ona baktı, yüzünde onaylamayan ve muhtemelen iğrenen bir ifade vardı. "Bu çok... bir şekilde *yanlış*. O Ron'un kız *kardeşi*. Neredeyse kendi kız kardeşim gibi!"

"Birkaç yıl önce neredeyse kendini sana atmıyor muydu?"

"Evet, ama... bu beni rahatsız etti."

Draco içten içe gülümsedi. "Cho Chang gerçekten de öptüğün tek kız mıydı?"

"Size söyledim, bu fiyaskoya 'öpücük' denemez. Daha çok bir 'bayan'." Harry bir an durakladı, sonra yüzünü ellerine eğdi ve çaresiz bir inilti çıkardı. "Bunu yaşamak için çok iyi bir nedenim var. On altı yaşındayım ve hiç doğru dürüst öpüşmedim! Nasıl bir ergenim ben?"

Draco gerçekten umursamıyormuş gibi rahatça omuz silkmeye çalıştı. "Daha önemli şeyler hakkında endişelenmekle meşgul olan türden bir çocuk mu?"

Harry yanıt olarak homurdandı. "Şey, doğal olarak, ölmenden önce en azından bir kez öpüşmek iyi olur diye düşünüyorum."

Draco kendini dilini o kadar sert ısırırken buldu ki irkildi. "Şey," dedi dili acıyarak, "eğer seni daha iyi hissettirecekse... Ben de... şey... daha önce kimseyle öpüşmedim."

Harry, Draco'nun daha önce elde etmeye çalışıyor gibi görüldüğü itirafına şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Doğru kızın gelmesini mi bekliyorsun?" Harry acı acı konuştu.

"Şey aslında -"

"Sanırım," diye araya girdi Harry, "konu kızlara gelince umutsuz olduğum gerçeğini kabullenmeye başlıyorum. Belki de çok meşguldüm, ama hâlâ cazibelerini göremiyorum. Yani, *gerçekten*, onlar oldukça... şey... *kızlar*."

"Yule Balosu'na bir tane götürmeyi başarmıştın," Draco, bu işin nereye varacağını merak ederek.

Harry neşeyle gülerek başını salladı. "Ron ve ben onları ve neredeyse bütün zamanı birlikte geçirdik, randevularımızdan kaçtık. Gerçi... geriye dönüp baktığımda, Ron'un Hermione'yi Krum'la izlemekle ve içkisinden boğulmamaya çalışmakla çok meşgul olduğunu düşünüyorum."

Draco sessizce oturup düşündü.

"Biliyor musun... bu da hiç yapmadığım bir şey," diye devam etti Harry.

"Ne?"

"Hiç dans etmedim."

"Dans etmek mi?"

Harry ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Sanırım bir duyuyorum. *Evet*, dans ettim. Dans etmeyi bilmem, o zamanlar da umurumda değildi, Yule Balosu'nda da dans pistinden vebadan kaçır gibi kaçmıştım... ama şimdi düşünüyorum da... herkesin en azından bir kez yapması gereken şeylerden biri gibi geliyor. Bilirsiniz, ebeveynlerin çocuklarına öğrettiği şeylerden biri gibi."

Draco'nun yüzü düştü. "Babam dördüncü sınıftan önceki yaz bir dans eğitmeni tuttu. Çok meşguldü."

Harry uzun bir süre ona baktı, sonra başını eğdi. "En azından öğrenmişsin."

Sözcükler, Draco onları durduramadan ağzından fırladı. "Sana öğretebilirim."

Harry'nin başı şaşkınlıkla geriye doğru sallandı. "Ne?"

Draco yutkundu, neden böyle bir şey söylediğini merak ama artık geri adım atmak için çok geçti. Ve geri çekilmek istemediğini fark etti. "Dedim ki, ben -"

"O kısmı yakaladım. Ama... ayak bileğin... ve müzik yok... ve -"

"Önemli değil," dedi Draco usulca. "Süslü bir şey değil. Sadece... Ben yapabilirim göstereceğim. Yani... Göstermek isterdim. Eğer izin verirsen. Lütfen, Harry?"

Draco biraz destek alarak ve acı dolu bir homurtu çıkararak ayağa kalktı ve Harry'ye baktı. "Lütfen?" Elini uzattı. "İzin verir misin?"

Harry gözlerinde hafif bir parıltıyla Draco'ya bakıyordu, ağzı biraz açık kalmıştı. Yavaşça uzanıp Draco'nun elini tuttu. Draco'nun kavrayışına fazla ağırlık vermedi, ama kendini bıraktı

ayağa kalktı ve elinin Draco'nun avuçlarında gereğinden biraz daha uzun süre kalmasına izin verdi.

Gergin görünüyordu, ellerini nereye koyacağını bilemiyor gibiydi, aynı zamanda suskun ve belki biraz da sarhoştı. Teni ay ışığında soluk mavi bir renge bürünmüştü, ama o zaman bile Draco yanaklarında bir kızarıklık görebildiğini düşündü. Yine de ayın Harry'nin gözlüklerindeki yansıması gözlerini biraz kapatıyordu, bu yüzden Draco onun ne düşündüğünden tam olarak emin olamadı. Yine de Draco onu bir nedenden ötürü uyandırmıştı ve şimdi bunu yerine getirecekti.

"Tamam, sana Büyücü Valsi'ni gösterirdim, ama bileğimin buna pek dayanacağını sanmıyorum... yani..." Harry'nin ellerine baktı, sonra tekrar yüzüne baktı. Draco son çekincelerinden de sıyrılarak öne doğru bir adım attı, böylece vücutları birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta, yüzleri de Draco'nun Harry'nin üst dudağında koyulaşmaya başlayan ince tüyleri görebileceği kadar yakındı. "Önce," diye fısıldadı, "ellerini kalçalarımıza koymalısın."

Harry tereddütle itaat etmek için hareket etti, parmak uçlarını Draco'nun kalçalarına o kadar hafifçe ki neredeyse hissetmiyordu.

Draco gözlerini devirdi. "Kırılmayacağım, Harry." Harry'nin daha da derin bir şekilde kızardığını gördüğünden emindi. "İşte, buna ne dersin?" Draco kararlı bir hareketle uzanıp ön kollarını Harry'nin omuzlarına dayadı ve parmaklarını Harry'nin kürek kemiklerine doğru doladı. Biraz öne eğildi ve ağırlığının bir kısmını Harry'nin üzerine verdi. Draco şimdi Harry'nin titrediğini hissedebiliyordu, o kadar yakındılar ki.

"Şimdi ne olacak?" Harry sesinin engellemeye çalışarak fısıldadı. "Burada... şey... müzik yok."

Draco yüzünde bir gülümseme belirlediğini hissetti. "Peri müziğini dinle, Harry."

"Ama hiç yok -"

"Evet, var. Hatırladınız mı? Şu anda etrafımızdalar. Bütün gece beklediler. Ve senin için şarkı söylüyorlar." Draco kollarını Harry'nin omuzlarına biraz daha sıkı doladı. "Sadece gözlerini kapat. Bana onları duyduğunu söyle."

Bir saniye sonra Harry'nin gözleri gözlüğünün arkasından kapandı. Bir an sonra gülümsedi. "Onları duyabiliyorum."

"Güzel. Şimdi vücudunuzun müzikle birlikte hareket etmesine izin verin. İleri geri sallanın. Ayaklarınızı biraz hareket ettirin."

Draco yavaşça duyulmayan çan seslerine doğru hareket etmeye başlayan Harry'nin yüzünü izledi. Ağzı kısılmıştı, ama hoşnutsuzluğa değil, bir tür coşkulu sevince kapılmış gibiydi. Draco da onunla birlikte hareket etti ve sanki her adımda biraz daha yaklaşıyorlardı.

Draco Harry'nin kalbinin atışını hissedebiliyor, nefesini yanağında hissedebiliyordu. Başka bir insana hiç bu kadar yakın olmamıştı, bu kadar değil. Harry'yle birlikte hareket ediyorlardı ve göğsünde bir yerlerde Ruh Tutulması iksirinin kendi ruhuyla Harry'ninki arasında kurduğu bağlantının garip hissini hâlâ hissedebiliyordu. Draco her nasılsa, içini rahatsız edici bir şekilde karıştıran o bağlantı olmasa bile, Harry'nin ruhunun

Harry'ye aynı derecede yakın ve aynı derecede bağlı hissediyordu. Harry'nin yüzünü izlerken, kısa bir an için, Harry'nin gözlüklerinin arkasından süzülen bir gözyaşının parıltısını gördüğünü sandı.

Sonra Harry hızlı bir hareketle öne doğru eğilip kollarını Draco'nun beline sımsıkı doladı ve başını Draco'nun omzuna gömdü. Bu ani hareket karşısında afallayan Draco sadece içgüdüsel olarak tepki verebildi. Kollarını tamamen Harry'nin omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. Harry onun kollarında hâlâ titriyordu, ama ağlamıyordu. Draco Harry'yi rahatlatmak için olduğu kadar kendini de rahatlatmak için çenesini Harry'nin kulağına dayadı.

Yakın ve rahattılar, birbirlerini destekliyorlardı, sanki reddederlerse zamanın çarklarına meydan okuyabileceklermiş gibi sıkı sıkıya sarılıyorlardı.

Draco gözlerini kapadı ve Harry'yle birlikte gerçek peri halkasında durduklarını hayal etti. Bu çok cazipti, kendini bu hayale kolayca inandırabilirdi. Ay dolunay değildi ve Harry henüz karşı karşıya olduğu tehdidin farkında değildi. Masum ve özgürdü.

Hiçbir endişe, hiçbir tehlike yoktu. Sadece ayaklarının altındaki çimenler, gökyüzündeki yıldızlar ve etraflarında dans eden yüzlerce peri vardı. Ve dans ettiler.

Uzun bir süre öylece durdular, ağaçlardaki rüzgârın ve sadece zihinlerinde var olan perilerin çan sesleriyle hafifçe sallandılar.

Sonunda Harry derin bir nefes aldı ve yüzünü ona dönmek için geri çekildi. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

"Rica ederim, Harry."

Harry'nin bırakmasını ve yerine oturmasını bekledi, ama Harry kıpırdamadı. Orada öylece durdu, yüzü Draco'nunkinden birkaç santim ötede, yüzünde en üzgün ifade vardı. "Acele ettik, acele ettik, acele ettik ve şimdi sanki dünya durmuş gibi geliyor."

"Belki de dünya hâlâ acele ediyordur ama biz sadece durma noktasına gelmişizdir," diye cevap verdi Draco, bunun bir anlamı olup olmadığından pek emin değildi. "Ya da belki de sonunda doğru yere geldik ve acele etmemize gerek yok. artık."

"Burası doğru yer mi?" Harry sordu. "Olmamız gereken yer burası mı? Şu anda?"

Draco hafifçe omuz silkti. "Kadere pek inanmam ama bu zindandakinden daha iyi. Burada olmasaydık, şu anda nerede olurduk?"

Harry biraz daha eğilerek, "Önemli değil," diye fısıldadı. "Biz buradayız."

"Evet, ."

Çok yakındılar. Draco, Harry'nin vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Arkadaşının yüzüne bakarken, son iki haftanın tamamı bir anda gözünün önüne geldi. Yaşadığı her şey, hissettiği şey. Hepsi çok fazlaydı - çok fazla - ama sonunda buradaydılar. Yüz yüze. Ve bu konuda çok doğru bir şey vardı.

Sonra Harry'nin nefesi kesildi. Bir an sonra dizlerinin bağı çözöldü, Draco'nun kollarına yığıldı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi yapıştı.

"Harry!" Draco . "Harry, ne -" Ve sonra Draco da bunu hissetti. Aralarındaki bağlantı, o boş tünel artık boş değildi. Onun yerine aralarında bir şey titreşiyor, göğsünün derinliklerindeki bir şeyi çekiyordu. Harry'ye sıkıca tutunarak ve bileğinde yeniden filizlenen acıyı görmezden gelerek Draco gökyüzüne baktı. İlk bakışta ay dolunay gibi görünüyordu, ama sonra Draco onu gördü. Ay profilinin pürüzsüz hatlarını bir taraftan küçük bir çukur bozuyordu.

"Başlıyor," dedi Draco, her ne kadar bunun bir yanılsama olduğuna inanmak için yanıp tutuşsa da. Dikkatini hızla Harry'ye verdi ve sersemlemiş arkadaşına destek olmaya çalıştı. "Harry, ayakta durabiliyor musun? Konuş benimle, Harry!"

"Ben... ben iyiyim," diye boğuk boğuk Harry. Bacaklarını altından çekmeye çalışırken nefesini tutmaya çalışıyor gibiydi. "Sadece beni hazırlıksız yakaladı."

"Oturmak ister misin?"

"Hayır!" dedi Harry telaşla. Derin bir nefes aldı ve tekrarladı, "Hayır. *Onun* beni etkilemesine izin vermeyeceğim. İstediyimi yapmama engel olmasına izin vermeyeceğim! Ve onun yüzünden oturmayacağım!"

Draco, Harry'nin sesindeki ani sertlik karşısında şaşkına döndü. "Harry..."

"Voldemort benden *her şeyimi* aldı, Draco! Biz... o... o güzeldi ve sonra araya girmek zorunda kaldı! Voldemort'un kirletmediği hiçbir şeye sahip olamıyorum!" Aniden geri çekilerek Draco'yla temasını kesti. "Ailemi kaybettim, sınıf arkadaşlarımı kaybettim, vaftiz babamı kaybettim ve şimdi de her şeyi kaybedeceğim! Seni de kaybedeceğim! Ondan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum! OH!"

Harry göğsünü tutarak iki büklüm oldu. Aynı anda Draco da Harry'yle arasındaki bağı koptuğunu hissetti; kalbinden küçük bir kanca kopmuş gibiydi. Hızla aralarındaki boşluğu kapattı, Harry'yi kollarından yakaladı ve onu sabitlemek için acele etti. "Onu düşünme!" Draco havladı. "Kim Olduğunu Bilirsin'i aklına bile getirme! Bana bak, Harry!" Harry'yi tamamen ayağa kaldırmayı başardı ve sertçe Harry'nin sersemlemiş gözlerinin içine baktı. "Bana odaklan, beni duyuyor musun? Eğer *ona* odaklanırsan, sadece onun bağlantısını daha hızlı beslersin! Ondan uzaklaş. *Burada* kal." Draco vurgulamak için Harry'yi biraz salladı.

Harry birkaç kez gözlerini kırıştırdı, ama gözleri cam gibiydi ve neredeyse hiç yokmuş gibi görünüyordu. Bu çok rahatsız ediciydi. Draco gergin bir şekilde alt dudağını ısırды, sonra bir eliyle uzanıp Harry'nin yanağını kavradı. "Harry? Hey, Harry? Bana bak."

Sonunda Harry'nin gözleri tekrar odaklandı.

"Draco?" Draco sulu bir gülümsemeyle karşılık

verdi. "Evet, böylesi daha iyi." Harry zayıfça başını

salladı, sonra ürperdi.

"Acı çekiyor musun?"

"Hayır... en azından kırık bir kol ya da yara izimin acıması gibi bir acı değil. Daha çok... rahatsızlık gibi ama normal fiziksel rahatsızlık değil." Çenesini omzuna yaslayarak yana doğru baktı. "Sanki bir akıntıyla birlikte, her şeyi içine çeken bir deliğe doğru çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Ve akıntı soğuk."

görüntü zihnine doğru ilerlerken Draco'nun midesinde bir burkulma hissetti ve etrafındaki buz gibi suyun soğuk, korkunç girdabını neredeyse hissedebiliyordu. Kendi etrafında değil, Harry'nin etrafında. Harry'yi çekip götürüyor, onu boğuyordu. Draco bir an bile düşünmeden ileri atıldı ve Harry'yi kollarıyla sardı. "Sana söyledim, seni demirleyeceğim ve sürüklenip gitmeyeceksin. Buradasın. Burada kal."

Harry'nin kolları yavaşça yukarı kalktı ve belli belirsiz Draco'ya sarıldı. Bir süre sonra huzursuz bir nefes alıp başını Draco'nun omzuna yasladı. "Sıcaksın."

"Üşüdün mü?"

"Hayır... ama Voldemort öyle. Onu hissedebiliyorum... her yanımda ve içimde. Ve sen sıcaksın." Harry elini biraz bırakıp geri çekildi ve Draco'nun yüzüne baktı. Utanmış ve özür diler gibiydi. "Özür dilerim... I... Ben istememiştim -"

Draco onu tekrar kucağına çekerek sözünü kesti. *Gitmesine izin vermeyeceğime söz verdim. O yüzden bırakmayacağım.* "Kim-Olduğunu-Bilirsin'in işleri bozmasını istemiyorsun... yaptıklarını değiştirmesini... yani... dansımızı bitirmek istiyor musun?" Gökyüzüne baktı. "Zamanımız var."

Harry boynunu bükerek Draco'ya baktı. Sanki tartışacakmış gibi görünüyordu, ama sonra kollarını usulca Draco'nun sırtına doladı. Bu sefer Harry'nin göğsünü kendi göğsüne bastırıldığını hissetmek Draco'ya bambaşka bir duygu verdi. Bir parça korku, bir parça çaresizlik ve her şeyden çok istediği bir şeyi elinde tuttuğu, ama bunun kendisinden koparılacak üzere olduğu gibi korkunç bir his. Bir şey söylemesi gerekiyordu. Önemli bir şey. Her şeyi daha iyi hissettirecek bir şey ya da Harry'ye umut verebilecek bir şey ya da en azından Draco'nun denediği için kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey. Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Söyleyecek bir şey kalmadığında ne söylersiniz?

O da aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Döndüğümüzde seni Madam Puddifoot'un Çay Dükkanı'na götüreceğim."

"Nedenmiş o?" Harry sordu, sesi yumuşaktı ama meraklıydı.

"Tadına baktığım en iyi çörekler onda. Hiç denedin mi?"

"Hayır, öyle olduğunu söyleyemem."

Draco, Harry'nin zaten göremeyeceğini bildiği bir gülümsemeyi zorladı. "Bu zorunluluk. Herkes denemek zorunda, biliyorsun. Herkesin en az bir kere yapması gereken şeylerden biri."

"Dans etmek gibi."

"Evet, dans etmek

gibi." "Ve kamp

yapmak."

Draco boğuk bir kahkaha attı. "Ondan bizde bolca var. Geri döndüğümüzde bir daha ormana bakmayacağım bile. Kendimi pelüş koltuklar, süslü tablolar, duvar halıları, perdeler ve sıcak şöminelerle çevreleyeceğim. Yaşadığım sürece bir daha asla soğuk sandviç yemeyeceğim."

Harry kıkırdadı. "Kendini bir yere kapatırsan seni görme şansını nasıl ?"

"Bana katılabilirsin."

"Sanırım... Kendimi uzaklara kapatmak istemezdim. Burayı hala seviyorum, biliyorsun. Hâlâ çok güzel. Kendimi özgür hissetmeyi seviyorum, sanki beni çevreleyen duvarlar yokmuş gibi."

"Duvarlar sizi koruyabilir."

"Onlar... beni... bundan korumayacaklar." Daha fazla detaylandırmaya gerek duymadı.

"Harry -"

"Ama bu yüzden sana sahibim, değil mi?" Draco yüzünü buruşturdu.

"Elbette."

"Ve kilitli kalamazsın, çünkü dışarı çıkmazsan Quidditch maçımızı nasıl yapacağız? Kapalı bir sahamız yok, biliyorsun."

"Eh, sanırım *geçici* durumlar için açık havaya katlanmam gerekecek." Draco burnunu çekti. "Ama yine de daha fazla soğuk sandviç yemeyeceğim."

"Konserve sığır etli sandviçleri ne yaptın?"

"Onları taşa dönüştürdüm." Sırıttı. "Bana sorarsanız, lezzetlerinde büyük bir gelişme var."

"Onları hindiye dönüştürecek bir büyü bilmemen çok kötü."

"Hmmm... istediğim şey bu. Sıcak kızarmış hindi. Patates. Sos. Tatlı olarak da krem brulee."

"Sanırım..."

"Evet?"

"Sadece bir çikolatalı bisküvi daha istiyorum. Ama hepsini yedim."

Draco Harry'nin az önce söylediklerini düşünürken bir an dondu kaldı ve kendini tutamadan kahkahayı patlattı. "Seni ahmak, Harry. Oh, sen..." Gülüyor muydu, ağlıyor muydu, yoksa ikisinin arasında bir yerde miydi, emin değildi.

Konuşma önemsiz bir şeyden diğerine sürüklendi, ama tam o sırada her şey dünyadaki en önemli şeydi. Sadece orada *olmak* en önemli şeydi. Yine de Draco, birlikte hareket ettikçe Harry'nin yavaş yavaş ağırlaştığını fark etmekten kendini alamadı

ve kollarında daha da ağırlaştı. Bunun Harry'nin giderek zayıflamasından ve destek için ona yaslanmasından kaynaklandığını fark etti. Bunu düşünmemeye çalıştı, ama sonunda kaçınılmaz olan oldu.

Harry'nin Draco'yu tutuşu gevşedi ve dizlerinin üzerine çöktü. Draco da onu takip etti, devrilmemesi için onu sabit tuttu. Ayın yeryüzünün gölgesi tarafından yarıdan fazla gizlendiği gökyüzüne gergin bir bakış attı. Harry'ye döndü.

"Harry belirsiz bir ses tonuyla, Demek kendini kaybetmek bir şey," diye düşündü.

"Kendini kaybetmeyeceksin, Harry, çünkü ben seni kaybetmeyi *reddediyorum!*" Draco tersledi.

"Yine de *hissedebiliyorum*. Bu çok garip. Yarı saydam hale geldiğimi hissediyorum ve yakında bir hayaletten daha katı olmayacağım." Konuşurken biraz nefes nefese kalmış gibiydi. "Hâlâ katı mıyım?"

Draco afallayarak Harry'nin elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Evet, sağlamsın, seni aptal! Solup gitmiyorsun ve gitmeyeceksin de!"

Harry kaşlarını çatı, Draco'nun ses tonundan

incindiği belliydi. "Harry, ben... Ben öyle demek

istemedim."

"Sorun bu değil."

Şimdi Draco'nun kafası karışmıştı. "Ne demek

istiyorsun?" "Elimi tekrar sık. Daha sert."

Draco kafası daha da karışmış bir halde itaat etti.

"Tuhaf," dedi Harry uzaktan. "Seni gerçekten hissedemiyorum. Hissedebiliyorum, ama sanki ellerim uykuya dalmış gibi hissediyorum seni. Bir şekilde uyuşmuş gibiyim. Gerçekten çok garip. Tüm vücudum uyuşmuş gibi hissediyorum."

Draco'yu yepyeni bir korku dalgası sardı. Planı işe yarıyor muydu? Yoksa Harry'yi gerçekten kaybediyor muydu? Bağlantıyı hissetmeye çalıştı, Harry'yi onun aracılığıyla hissetmeye çalıştı. Bağlantı hâlâ , onları birbirine bağlayan bir enerji ipliği gibi... ama ince, zayıf bir iplik gibiydi, Harry'yi akan akıntı boyunca yerinde tutabilecek bir şey değildi. "Harry, beni hissedebiliyor musun? Bağlantı sayesinde?"

Harry'nin gözleri bir an için odaklanmadı ve Draco bu ifadenin Harry'nin içini hissettiğinin bir işareti olduğunu anladı. "Evet," dedi yavaşça. "Oradasın, ama seni zor hissediyorum... Voldemort'un yaptıklarından dolayı." Yüzünden bir korku gölgesi geçti. "Yine de hâlâ oradasın."

Draco sarsılarak yutkundu. "Aramızdaki bağa odaklanabilir misin? Ona tutunmaya çalışır mısın? Kendi güçlendirir misin? Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Deneyebilirim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Gözleri yine odaklanmamıştı. Bir süre sonra Draco göğsünde belirgin bir kıpırdanma hissetti. Gözlerini kapadı ve kendini bu hissin içine bırakmaya çalışarak ona tutundu. His bir dakika boyunca istikrarlı bir şekilde büyüdü, ama sonra dalgalanır gibi oldu. Bir nefes sesi duyuldu ve Draco'nun gözleri birden açıldı.

Harry dizlerinin üzerinde dengesiz bir şekilde sallanıyordu, ellerini göğsüne . Draco tepki veremedi Harry yana doğru devrildi.

"Harry!" Draco yeni bir panik sarsıntısıyla Harry'yi sırt üstü yuvarladı. Harry'nin vücudu gevşekti ve eğer ay hâlâ üzerlerinde beyaz bir hilal şeklinde parlıyor olmasaydı, Draco onu çoktan kaybettiğinden korkardı. "Harry?"

Sinir bozucu bir andan sonra Harry'nin gözleri irkilerek açıldı. "Bunu bir daha deneyeceğimi sanmıyorum," dedi hafifçe.

"Ah, Harry." Draco kendini tamamen çaresiz hissederek öylece oturdu. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su? Ağrın var mı? Yapabileceğim bir şey var mı -"

Harry elini kaldırarak Draco'yu soğuk bir şekilde durdurdu. "İhtiyacım olan şey... daha önce söylemem gereken bir şeyi söylemek. Ve senin de dinlemene ihtiyacım var."

Harry'nin sesindeki kesinlik tonu Draco'yu her şeyden çok korkutmuştu. Uzandı ve Harry'nin uzattığı elini tuttu. "Harry?"

Harry birleşmiş ellerine kısa bir bakış attı ve sonra konuştu. "hiç söylemedim... senin hakkında ne düşündüğümü. Sanırım tüm bu olanlardan sonra bilmeyi hak ediyorsun."

Draco, Harry'nin ne yapmak üzere olduğunu anlayınca şaşkına döndü. Draco'ya onun için tasarladığı son mesajı vermek üzereydi. Dumbledore, Granger, Weasley ve şimdi sıra ondaydı. Draco'nun verebileceği tek yanıt başını sallamak oldu.

Harry ona zayıf bir gülümseme verdi, ama bu Draco'yu daha da endişelendirdi. "Senden uzun süre nefret ettim, biliyorsun," dedi Harry, her ne kadar tuhaf görünse de sesi eğlenmiş gibiydi. "Bazı açılardan, sanırım senden Voldemort'tan daha çok nefret ettim. Voldemort ailemi öldürdü, ama onunla yüzleştikten sonra bile o bir isimdi, uzak bir kötü adamdı. Ama sen... bu kişiseldi. Her zaman oradaydın, arkadaşlarıma hakaret ediyordun, cehenneme sebep oluyordun, şakalar yapıyordun, benimle kafa kafaya çarpışıyordun."

Endişesi, paniği ve korkusu arasında, bu Draco'nun duymak isteyeceği bir şey değildi. "Bunun beni iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" diye tersledi kendini durduramadan.

Harry yine gülümsemekle yetinince Draco içinden ona saldıran diğer duygulara bir de suçluluk duygusunu ekledi.

Harry usulca, "Bitirmemiştim," diye devam etti. "Ama mesele şu ki... bu kişiseldi. Her zaman öyleydi. Son beş yıldır hayatımın önemli bir parçası oldun. *Buraya* nasıl geldiğimiz ilk başta mantıklı görünmüyor, ama . I... Ben iç gözlem yapan biri değilim ama ölümle yüzleşmek insana tuhaf şeyler yaptırıyor sanırım."

Draco dinlemek istiyordu, ama aynı zamanda Harry'nin o anda söylediklerinden başka bir şey düşünmek de istemiyordu. Harry'nin yoğun bakışları altında bir an kıpırdandı. "Derin düşünceler. Evet, sanırım öyle. Harry Potter: Yaşayan Çocuk, Quidditch yıldızı, hevesli Seherbaz ve genç filozof."

"Kapa çeneni, Draco," dedi ama sesi mutsuz ya da kızgın çıkmıyordu. Aksine, eğleniyor gibiydi.

Ama bu Draco'nun kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Harry'nin gülen gözlerinden kaçmak için başını eğdi. "Özür dilerim. Ciddi ya da zor konulara karşı çocukça bir tepki sadece. Daha yüksek beyin fonksiyonlarından kaçınırken lütfen beni affedin."

"Draco... lütfen..."

"Biliyorum, biliyorum, Harry," dedi Draco telaşla. ". Dinlemeye çalışıyorum. Lütfen, devam et. Bunu gerçekten duymak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," dedi Harry. "Sadece... dinle. Her zaman güç, nüfuz ya da... şey... bazı insanların gururunu kazanma konusunda endişeliydin. Bunları kazanıp kazanmadığını söyleyemem ama sana şunu söyleyebilirim: saygımı kazandın. Güvenimi ve hayranlığımı kazandınız. Kimse bunun mümkün olduğunu düşünmezdi ama..."

Harry'nin sesi kesildi ve Draco neyin yanlış görmek için başını kaldırdığında Harry'nin ona baktığını gördü, o tanıdık, delici bakışları Harry'nin içine kadar ulaşıyordu. "Evdeki herkesi özlüyorum. Keşke hepsini son bir kez daha görebilseydim. Ama eğer göremezsem... eğer bu benim son gecemse... Burada, seninle geçireceğim için mutluyum."

Draco'nun böyle bir şeye ne diyeceği hakkında *hiçbir* fikri yoktu. Uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca Harry'nin gözleri önünde donup kaldı. O tanıdık sıcak his göğsünde kabardı ve hain bir gözyaşının gözünden akmasını engellemek için dilini ısırdı.

Harry birden, "Bir şey daha var," dedi.

"Ne?" Draco gözlerindeki ıslaklık izlerini hızla kırıştırdı. "Sen ne istersen."

"Ben... sadece..." Harry tereddüt etti. Yüzünde korkunç derecede acımasız bir ifade vardı. "Bana bir söz verdin. Çok önemli bir söz. Ben... sadece sana bu sözü tutmanı hatırlatmak istedim."

Draco korkunç bir batma hissiyle Harry'nin tam olarak neden bahsettiğini anladı. "Sen... bunu gerçekten kastetmiş olamazsın. Böyle bir konuda nasıl ciddi olabilirsin?"

"Draco, böyle bir zamanda nasıl ciddi *olmayabilirim!*" Harry tersledi. Ne kadar solgun görünse de, sesinin ardında hâlâ iyi bir güç . "Şu anda ciddi olmak zorundayım! Bunun bir savaş olduğunu söylemiştin. Hangisi daha iyi? Gemiyi havaya uçurmak mı, yoksa düşmanın seni yakalamasına, işkence etmesine ve öldürmesine izin vermek mi? kullanabilir misin?"

"Sana zarar veremem... Yapamam..." Draco şimdi titriyordu, verdiği söz ve en iyisi bu olsa bile arkadaşını incitememesi yüzünden iki yöne gibi hissediyordu.

"Acımayacak," dedi Harry, sesi yine yumuşaktı. "Draco... Uyuşmaya başladım. Daha iyiye gitmiyor. Şu anda beni kesecek olsan muhtemelen zar zor hissederim."

Draco bunu duyduğuna inanamıyordu. Hayır, inanabiliyordu ama başa çıkamıyordu. "Bu aptal planı neden önerdim ki?" diye bağırdı. "Karanlıkta atılmış bir adımdı ve şimdi olanlara bak! Hogwarts'a gitmeye çalışmalıydın! Belki Snape sana yardım edebilirdi! En azından Granger ve Weasley'i görmüş olurdun! Belki -"

"Ve belki de ormanın ortasında sıkışıp kalır, hayatta kalma şansım olmadan tek başıma öldümdü." Harry ona sempatiyle baktı. "Bir keresinde bana... ölümden korkup korkmadığımı sormuştun."

Konuşma Draco'nun aklına çarpıcı bir netlikle geri geldi. "Hatırlıyorum. Öyle düşünmediğini söylemiştin."

"Bu doğru. En büyük korkumun ne olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Başarısız," diye Draco. "Ve...?"

Draco fısıltının ötesinde konuşamıyordu. "Yalnız olmak."

"Yalnız değilim, değil mi?"

"Hayır."

"Ve başarısız olmayacağım... çünkü başarısız olmama izin vermeyeceksin... değil mi?"

Draco daha fazla bakamayana kadar Harry'ye baktı. Başı öne düştü. "Hayır. Yapmayacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Harry.

Bu Harry'nin ona teşekkür etmesi gereken bir şeymiş gibi gelmedi. İntihar etmesine yardım ettiği için, Voldemort'un onu öldürmesine izin vermek yerine tercih edilebilir bir seçenek olduğu için. Bu çarpık, ters ve tamamen berbat bir şeydi. İnanılmazdı ve düşünülemezdi.

Harry hâlâ hayattaydı. Plan hâlâ işe yarayabilirdi. Draco bir dürtüyle uzanıp Harry'nin elini tuttu ve sertçe sıktı. Beklediği karşılık gelmeyince Draco'nun kalbi küt küt atmaya başladı. Kafasını kaldırıp baktı, Harry'nin gözleri kapalıydı. "Harry!" Harry'yi omzundan sarstı. "Harry, aç gözlerini!"

Harry'nin gözleri yavaşça açıldı. "Özür dilerim... Kendimi biraz uykulu hissediyorum."

Draco başını salladı. "Oh hayır. Uykuya dalmayacaksın. Şimdi olmaz."

"Deniyorum. Sadece... soluyormuşum gibi hissediyorum. Biraz bayılmak gibi." Sesi inceydi, sanki onunla birlikte soluyordu.

"Yapma. , Harry. Sadece ." Ay'a baktı. Geriye sadece ince bir beyaz hilal kalmıştı. "Bana tutun. Şimdi bırakma. Elimi sıkarak geri ver."

"Tamam... ama önce elimi tutman gerek."

Draco onların kenetlenmiş ellerine baktı ve güneş battığından beri ilk kez duygularının çatladığını hissetti. Mücadele etmek başlayan gözyaşlarını kontrol ederek tek söyleyebildiği "Tamam" oldu.

"Korkmuyorum, Draco."

"Gryffindor cesareti," dedi Draco ama bu şaka girişimi sadece gözyaşlarının daha da akmasına neden oldu.

"Sen de cesursun, Draco. Sadece Gryffindor'a özgü bir şey

değil. Sen de öylesin." "En iyisinden öğrendim."

Harry zayıf bir gülümsemeyle karşılık verince Draco daha fazla bakamadı. Gözlerini kapadı ve başını yana çevirdi. Göğsünde Harry'yle olan bağlantısının dalgalandığını hissedebiliyordu. Birden korkarak boştaki elini sıkı bir yumruk haline getirdi ve tamamen bağlantıya odaklanmaya çalıştı, ama ne yapması gerektiğini bile tam olarak anlayamamıştı.

Bağlantıyı, tırnaklarının avucunun içinde keskin bir şekilde ısırdığını hissedebildiği kadar net hissedebiliyordu, ama bu garip, elle tutulamayan bir şeydi. Tutup manipüle edebileceği bir şey değildi; sadece oradaydı ve bir şekilde onu Harry'yi kurtarmak için kullanması gerekiyordu.

Draco tekrar bağlantıyı hissetti, bu sefer neredeyse bilincini ona doğru fırlatacaktı, ona ulaşmaya, Harry'yi yakalamaya ve enerjilerini Voldemort'un onu asla alamayacağı kadar sıkı bir şekilde birbirine bağlamaya çalışıyordu. Bir an için aralarındaki bağ, göğsünden geçen sıcak bir kordon gibi güçlenir gibi oldu. O an için, Harry'nin eli

daha sıkı kavradı, ama sonra his tekrar kayboldu. Bu çaba onu sersemletti, sanki bir parçasını kaybetmiş gibiydi ve gözlerini açtığında her şey bulanık görünüyordu.

"Bunu hissettim," dedi Harry. "Güçlü değildi ama sendin. İyi hissettim."

"Tekrar deneyeceğim!" Draco aceleyle, "Tekrar deneyeceğim," dedi.

Harry'nin gözleri kapandı. "Sorun yok, Draco. Merak etme... acımıyor."

"Harry..."

"Söylemem gerekeni söyledim. Sorun yok. Draco."

Draco Harry'nin yüzüne baktı ve içini umutsuz bir aciliyet duygusu kapladı. "Ama söylemem gereken şeyi söylemedim. Benim de sana söylemem gereken bir şey var, Harry." Derin bir nefes aldı.

"Dinle... tüm bunlar başladığında senden korkuyordum. Sonra sana saygı duydum. Ama yol boyunca bir yerde, seni başladım. Belki de söylediğin her şey yüzündendi. Belki de her şeyi biliyor gibi görünmendi. Belki de seni her zorladığımda, senin de beni geri itmendi. Ve yol boyunca bir yerlerde... Sanırım kendimizi uçurumun kenarına ittik."

Draco gözlerini sıkıca kapadı ve kendini hazırladı. Bunu söylemek zorundaydı. Bunu gitgide daha güçlü hissediyordu ve şimdi söylemezse bu şansı asla bulamayabilirdi. En önemlisi, bunu kendine itiraf etmeye hazır hissediyordu, ki bu Harry'ye itiraf etmekten neredeyse daha zordu. Şimdi tam zamanıydı. "Harry... yolun bir yerinde... Sanırım sana aşık oldum."

Kelimelerin kendi ağzından çıktığını duymanın şoku kalbinin boğazına kaçmasına yetmişti, ama bir an sonra Harry'nin tepki vermediğini fark etti. Hem de hiç. Draco gözlerini tekrar açtı. "Harry?"

Harry kıpırdamadan yatıyordu. Tepesinde asılı duran gümüş-beyaz ay parçası koyu mor ateşten bile daha az ışık saçıyordu ve Harry'nin yüzü silik çizgiler ve çivit rengi gölgelerden ibaretti. Gözlüklerinin parıltısı bile sönüktü. Draco panik içinde Harry'nin gözlüğünü yüzünden çekip aldı ve secde halindeki Harry'nin üzerine eğildi. "Harry, bana bak! Kahretsin, Harry, şimdi olmaz! Lütfen, şimdi olmaz!"

Ama Harry'nin gözleri açılmadı. Draco bu kadar düşük ışıktaki Harry'nin irislerinin rahatsız edici derecede parlak yeşilini göremezdi, ama Harry gözlerini açsa görebileceğini hayal etti. Tutulma henüz tamamlanmamıştı. Ve aralarındaki zayıf bağ Draco'nun göğsünde hâlâ titreşiyordu. Harry hâlâ hayatta *olmalıydı*.

Draco bir elini Harry'nin göğsüne koydu. Harry'nin nefes alıp verişini ve zayıf kalp atışlarını hissedebiliyordu. Ama azalıyordu. Draco Başını arkaya attı ve acı içinde inlememek için elinden gelen her şeyi yaptı. Kâbusu gerçek oluyordu. Harry gözlerinin önünde yitip gidiyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yaptığı onca şeyden sonra, Harry'nin bu şekilde parmaklarının arasından kayıp gidebileceğine inanamıyordu ve onu tutamıyordu. Bir anda kafasının içinde Kilkuyruk'un sözlerini duydu.

" Ben... sanırım sadece benim yaptığım gibi iyi bir şeyin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğinden emin olmak istedim."

Böyle bir zamanda Kilkuyruk'u düşünmek bile Draco'yu çileden çıkarıyordu. Harry'ye odaklanması gerekiyordu, o başarısız Ölüm Yiyen bahanesine değil. Kilkuyruk'un onunla neden konuştuğunu hâlâ anlamamıştı.

Bu sıçanın ne tür bir amacına hizmet ediyordu? Tek ihtiyacı Harry'nin hayatta kalmasını sağlamaktı, o zaman neden Draco'nun duygularını harekete geçirmeye çalışsındı ki? Harry orada yatarken, görünüşe göre parmaklarının arasından kayıp ölürken, uyarının ne faydası vardı?

Önünde habersizce yatan çocuk için ne hissettiğini daha yeni itiraf etmişti. Harry'nin uykusunda mırıldandığı şeyi hatırlayınca, Harry'nin de aynı şeyi hissettiğinden, uyanıkkenki düşüncelerinden uzakta bir yerlerde gömülü olduğundan emindi. Draco sonunda kendisinden daha çok önemseyen bir şey bulmuştu ve

Harry'yi Şimdi kaybetmek! Ne pahasına olursa olsun Harry'yi eve götüreceğine yemin etmişti, ama ne ? Bu korkunç ilerleyiŐi durdurmak için bir Şey yapabilseydi, yapardı.

Draco'nun eli kemerindeki hançerin kabzasına gitti - Harry'ye verdiği söz. Hançeri çıkardı ve sanki her an dönüp onu ısıracakmıŐ gibi dikkatle tuttu. Solan ıŐıkta ve mor gölgelerde daha da ölümcül görünüyordu.  nce aya, sonra tekrar arkadaşının yüzüne baktı. Harry ondan bunu yapmasını istemişti, eğer Karanlık Lord kazanacak gibi görünüyorsa.

Draco söz vermişti. Ama Harry'nin acı hissetmeyeceğinden emin olsa bile böyle bir Şey yapamazdı. Oysa bir keresinde, eline fırsat geçerse Potter'ı tam da bu bıçakla öldüreceğini söyleyerek b b rlenmiŐti, Şimdi ondan Harry'yi öldürmesi isteniyordu ve bu düşünce bile  ğ rmesine neden oluyordu. Bu imk nsızdı. Kendi canına da kıyabilirdi.

Sonra Draco'nun kafasında bir Şey klikledi.

Onun için ölür müydün?

Draco bunca zamandır cevabın üzerinde oturduğunu ve onu görmediğini fark ettiğinde göğsüne bir tekme yemiş gibi hissetti. Bu düşünceyle nefesi kesilen Draco bağlantıya ulaşmaya ve Harry'yi geri çekmeye çalıştığında yaşadığı tuhaf hissi hatırladı. O baş dönmesi anını ve kendinin bir kısmını kaybetmiş gibi hissettiğini.

Harry'yi geride tutmaması gerekiyordu.

Kendini vermesi gerekiyordu.

Korkudan çok coşkuyla Draco uzanıp Harry' iki elini de avuçlarının içine aldı. Kendi hayatı o kadar önemli değildi. Geri döndüğünde bir geleceği olmayacaktı, özellikle de Harry olmadan dönerse. Bırakabilirdi... Harry için. Bırakabilirdi.

Draco gözlerini kapadı ve kendi içindeki o bağlantı ipliğini aradı. Draco ayağını hareket halindeki bir nehrin buz gibi suyuna sokar gibi, temkinli bir Şekilde kendini bağlantı boyunca uzattı.

İçi boş bir geçit ya da durgun bir enerji ipliği yerine, şimdi onu inanılmaz bir kolaylıkla içine çeken bir emme gibi hissediyordu.

Gözleri birden açıldı ve nefes nefese kaldı, daha önce hissettiği baş dönmesinin aynısını, sadece çok daha güçlüsünü hissetti. Etrafındaki dünya bile bulanık görünüyordu ve tam olarak katı değildi. Bu kez, bağlantı sırasında kendisinin bir kısmını kaybettiğinden emindi ve eğer hemen geri çekilmeseydi geri kalanını da kaybedeceğinden emindi. Bu çok basitti. Tek yapması gereken bırakmasıydı.

Bu işe yarayacak. Merlin, bu işe yarayacak. Beni engelleyen tek şey bunu kendime itiraf edemememdi. Onu kurtarmak için onu sevmem gerekiyordu ve bunu itiraf edene kadar kendimi tuttum. Ve aşk... en büyük fedakarlığı yapmaya istekli olmaktır. Ve... Bunu yapabilirim.

Az önce olanlardan dolayı hâlâ sersemlemiş hissediyordu, Harry'nin yüzüne Draco'ya her şey biraz gerçeküstü geldi. "Sana söyledim," dedi usulca, "ne pahasına olursa olsun. I söz verdim."

Sonra Draco sonuna kadar eğildi ve dudaklarıyla Harry'ninkiler arasındaki boşluğu kapattı. Harry'nin dudakları onunkilerin altında tepkisiz, yumuşak ama soğuktu ve Draco aralarındaki bağın zayıfladığını hissetti. Eliyle Harry'nin yanağını kavradı ve tekrar fısıldadı, "Ne gerekiyorsa."

Draco gözlerini kapatırken hiç korku hissetmiyordu. Aralarındaki bağ zayıflıyordu ama hâlâ açıktı. Draco'nun tek yapması gereken içinden geçmekti.

Hayatı bedeninden kayıp giderken son tutarlı düşüncesi, bir kez olsun Harry'nin onu öptüğünü hissedebilmeyi dilediğiydi.

Tepemizde ay kan kırmızısı parlıyordu.

.&.

Pazar günüydü, Eylül'ün yirmi dokuzuydu ve Hermione ders çalışmak için Ron'la birlikte sessiz bir yere, göle çekilmişti. Ya da en azından herkese böyle söylemişti. O Hermione Granger'dı. Elbette ders çalışmak için sessiz bir zaman isteyecekti. Kimse Ron'un ona eşlik etmeye ne kadar istekli olduğu ya da kitaplarını almamış olması hakkında yorum yapma zahmetine girmede.

Aslında, ev arkadaşlarının ona bakarken yakaladığı her seferinde attıkları sonsuz acıma bakışlarına bir ara vermeye ihtiyacı vardı. O Ron'un da aynı rahatsızlığı hissettiğini biliyordu. Bunu anlayan, ihtiyaç duydukları sessiz arkadaşlığı paylaşabilecekleri tek insanlar Ginny, Neville ve Luna'ydı. Ancak bugün, arkadaşları bir şekilde onun Ron'la birlikte geri çekilme ihtiyacını hissetmişlerdi. O ve Ron'dan başka hiç kimse kaybın derinliğini -Harry'nin yokluğunun yarattığı boşluğun büyüklüğünü- gerçekten anlayamazdı ve hiç kimse bunu deneyecek kadar küstah değildi.

İki gün önce, sabahın erken saatlerinde, ay dünyanın gölgesi tarafından yutulmuş ve manzaranın üzerinde bakır kırmızısının korkunç bir tonunda parlamıştı. Bu nadir olayı izlemek için beşinci sınıf ve üzeri tüm öğrencilerle özel bir gece dersi planlamış olan Profesör Sinestra, hafifletici koşulları göz önünde bulundurarak dersi iptal etmişti. İyi de olmuştu. Hermione zaten dersi asacaktı. Bunun yerine her şeyi Gryffindor kulesindeki erkek yatakhanesinin penceresinden izlemişti. Altıncı sınıfların yatakhanelerinde kimse uyumuyordu ve çocuklar Ron'la kalabilmesi için onu içeri davet etmişlerdi. Kurallar ve düzenlemeler hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Bazı şeylerin kurallardan daha önemli olduğunu biliyordu.

Ve bazı şeylerin durdurulamayacağını biliyordu. Dünyadaki tüm sihirler gökyüzündeki ayın rotasını değiştiremezdi. Dünyadaki tüm kitaplar ve bilgiler bir çözüm sunamazdı.

Dışarıda bir yerde, tek başına olan arkadaşını kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yalnız değildi. Draco Malfoy'la birlikteydi ki bu neredeyse daha kötüydü.

Hermione rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve gölden uzaklaştı. Eylül sonunun donuk, bulutlu gökyüzünün altında korkunç bir arduvaz grisi vardı ve ölü yapraklarla doluydu. Yaklaşmakta olan sonbaharın ilk kayıpları.

İlk değil, diye düşündü acı acı, yine de umuda tutunmak istiyordu.

Güneş tutulmasının ertesi sabahı Ron'la birlikte Müdür'ün odasına çağırılmıştı. Onun söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istememişti. Müdür ona Harry'nin hâlâ hayatta olduğundan neredeyse emin olduğunu söylediğinde, rahatlayarak yere mi yığılacağını, yoksa kendisine boş yere umut vermeye çalıştığı için ona bağırıp çağıracağını mı bilememişti. Harry ölmüş olsaydı - Voldemort böyle bir güce sahip olsaydı - bunu bileceğini, dolayısıyla Harry'nin hâlâ hayatta olduğunu söylemişti.

Hermione buna inanmak istedi ve öyle de yaptı. Yine de, üç haftayı aşkın bir süredir Harry'den ya da Malfoy'dan hiçbir iz yoktu. Her gün, Yasak Orman'ın tehlikeleri güneyde kaldığı için şükrederek, kuzeydeki ormana bakıyordu. Tanıdık, dağınık siyah saçlardan, kırmızı kazaktan, hatta Harry'yi en başta kaçıran piçin o kusursuz beyaz-sarı saçlarından bir iz var mı diye dikkatle taradı.

Ama hiçbir şey olmamıştı.

Bugün yine bir şey olmayacağını bilse de bakmak zorundaydı.

Ormanın gölgeli yapraklarına boş boş baktı, küçük kırmızı lekeyi ve koyu arka planla tam bir tezat oluşturan beyaz-sarı parıltısını görmedi. Sadece hayal gücünün bir ürününü görmediğini anlaması bir anını aldı. Şaşkınlık içinde sendeleyerek ayağa kalktı. "Ron..."

"Ne var, 'Mione?"

"Ron, bak!"

Ron'un onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bile bakmadı. Hermione, gözleri ormandan kendisine doğru gelen şekle sabitlenmiş bir halde, arazide son sürat koşmaya başladı. "HARRY! HARRY!"

Arkadaşının hayatta ve iyi olduğu ve ona geri döndüğü düşüncesiyle o kadar mutluydu ki, bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmeden önce ona giden yolu yarılamıştı. Hem de çok yanlış. Harry'nin kırmızı süveterini ve Malfoy'un tanıdık saçlarının hafif yamasını görmüştü, ama ona doğru ilerleyen tek bir şekil vardı. Olduğu durdu ve Ron ona arkadan çarparken zar zor fark etti. "Harry?"

Harry ona bakmıyordu bile. Yürürken önündeki yere bakıyordu ve oradan bile yüzünün acı dolu bir ifadeyle büküldüğünü görebiliyordu. Adımları yavaş ama sabitti, neredeyse transa geçmiş gibiydi ve taşıdığı yükün görünürdeki ağırlığını yalanlıyordu. Kollarında Draco Malfoy'un omuzlarına kadar mavi bir pelerine sarılmış, gevşek bedeni vardı. Kollarından biri pelerinden düşmüş ve gevşekçe sallanıyordu; başı arkaya doğru eğikti, yüzü korkunç derecede solgundu.

Harry onlara doğru tek başına yürümeye devam etti ve o yaklaştıkça Hermione giysilerindeki yırtıkları, yüzündeki kiri ve vücudunun her hareketindeki yorgunluğu görebiliyordu. Sonunda önlerinde kadar onları fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. Yukarı baktı.

Gözlüklerinin ardındaki yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü, sanki saatlerdir, belki de günlerdir ağlıyormuş gibiydi. *İki gündür*, Hermione bunu şokla fark etti. "Harry...?"

Konuşmadı ama ondan Ron'a, sonra da Malfoy'un yüzüne baktı. O izlerken gözleri doldu ve çekinden tek bir damla yaş süzüldü. Sonra tek kelime etmeden, gri Eylül gökyüzünün altında şatoya doğru yavaş yürüyüşüne devam etti. Hermione uzun bir süre kıpırdamayacak kadar sersemlemiş bir halde onun gidişini izledi. Ron koluna dokunup Harry'yi takip etmelerini işaret ettiğinde, yüzüne düşen ilk yağmur damlasını hissedince kendine geldi. Hermione sert bir baş hareketiyle şatoya doğru yürümeye başladı.

.&.

Yaz geldi ve geçti.

Masumiyet asla son bulmaz.

Eylül bitince uyandır beni. ***Babalarım***

gibi, yedi yıl çok hızlı geçti.

Eylül bitince beni uyandır.

İşte yine yağmur geliyor,

Yıldızlardan düşüyorum. Acımla

yeniden sırlıslam, Kim

olduğumuza dönüşüyoruz.

Hafızam dinlenirken,

Ama kaybettiklerimi asla unutmadım,

Eylül bitince beni uyandır.

(Green Day)

.&.

.&.

Yazarın Notları: Öncelikle, bunun hikayenin son bölümü
OLMADIĞINDAN emin olmanızı istiyorum. Bir bölüm daha var ve
sonra muhtemelen bir epilog . Son bölümü mümkün olan en kısa
sürede yayınlamayı umuyorum. Ancak, bu istediğimden daha uzun
sürebilir.

Ordu beni tekrar çağırdı. Evet, seferber ediliyorum. Hayır, geçen seferkinin aksine, bunun yanlış alarm olduğunu sanmıyorum. (Eğer öyleyse, birini boğacağım.) Yeni bir birliğe transfer edildim ve bu birlik yakın bir zamanda seferber edilecek, ancak ne zaman olacağını bilmiyorum ve beni henüz geri aramadılar.

Ne zaman bilmiyorum. Ne kadar süreyle bilmiyorum. Ne tür iletişim kaynaklarına sahip olacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim öfkeli olduğumu biliyorum çünkü The Witching Hour'a biletlerimi bir hafta önce almıştım.

Koşullar göz önünde bulundurulduğunda, lütfen bu uçurum konusunda bana çok kızmayın. Bu bölüm iki yılı aşkın bir süredir planlanıyordu ve şimdi değiştirmek yanlış olur. Ancak söz veriyorum ki

Kurgu güncelleme bilgileri, sanat eserleri, görev durumumla ilgili haberler, bana yazabileceğiniz APO adresi veya sadece diğer okuyucularla birlikte hikayeyi tartışmak için bunu yapmanın en iyi yolu, buradaki Yahoo Grubuma katılmaktır:

groups. yahoo. com /group /Tutulmanın Ötesinde /

(Boşlukları kaldırın ve "Beyond the Eclipse" kelimelerinin arasına alt çizgi ekleyin. URL konusunda yardıma ihtiyacınız olursa lütfen benimle iletişime geçin).

Üyelik herkese açık ve çeşitli e-posta seçenekleri var, böylece sadece istediğiniz e-postayı alıyorsunuz. Yurtdışındayken internet erişimi bulabilirsem, bilgi göndereceğim ilk yer Yahoo grubu olacak.

Ayrıca, LJ'mi ziyaret etmekten çekinmeyin:

www. . livejournalcom/ users/ mijan/ (Yine

boşlukları kaldırın.)

LJ topluluğunda çok fazla zaman geçirmiyorum (sadece takip edecek zamanım !) ama herkes benimle arkadaş olabilir ve internete erişebildiğim sürece insanların LJ'imde bıraktığı tüm yorumları yanıtlıyorum.

Ben , kız kardeşim inceleme tahtamı kontrol edecek ve İnternete kendim giremezsem eleştirileri bana postayla gönderin. Beni orada tutmak için harika bir ikram olacaklar.

Son olarak, herkese esenlikler diliyorum. Kendinize iyi bakın, biraz şans, biraz beceri, biraz da arkadaşlarımla ve ailemin sevgi ve desteğiyle yakında sağ salim evimde olacağım.

Tekrar teşekkürler,

Mijan

Yolun Bittiği Yer

Yazarın Notları (LÜTFEN OKUYUN) : Bu, bu bölümün yayınladığım ikinci versiyonudur. İlk gönderiden memnun kalmadım, gerçekten de sonu aceleye getirdiğimi ve bölümü olması gerektiği kadar iyi geliştirmediğimi fark ettim. Bunun için özür dilerim.

Bölümü yeniden yazarken bir sahne ekledim. 100 sayfalık bir bölüme bakarken (bölümlerimin çoğu 40 ila 50 sayfa arasındayken) onu ikiye bölmeye karar verdim. Bu ilk yarısı. Daha ayrıntılı Yazar Notları "bir sonraki" bölümle birlikte sunulacaktır.

Yine de bu sitede 20. bölüm olarak görünecek ayrı bir sonsöz olacak, ancak şimdilik arkanıza yaslanın, rahatlayın ve...

İyi

eğlence

ler...

Mijan

.&.

.&.

Merhabalar

Kabusumdaki melek

Morgun arka planındaki gölge Şüphesiz kurban

Vadideki karanlığın

.&.

Bölüm 17

Yolun Bittiği Yer

Sessizlik ve yalnızlıkla geçen onca günden sonra, Hogwarts'a girmenin şoku Harry'nin kaldırılabileceğinden çok daha fazlaydı. Daha okulun ön kapısından içeri girmemişti ki, biri onu tanıyıp bağırdı ve bir kalabalık aç akbaba sürüsü gibi üzerine çullandı. Herkes ne olduğunu, nerede olduğunu ve Malfoy'a ne olduğunu öğrenmek için itişip kakışıyordu. O kadar bunalmıştı ki yorgunluktan konsantrasyonu bozuldu ve neredeyse Draco'yu düşürüyordu. Draco'ya yaptığı Ağırılıksız Bırakma Büyüsü bile onun düşmesini engelleyemezdi ve eğer düşseydi Harry kalan azıcık duygusal dengesini de kaybedebilirdi. Harry'ye aynı anda yöneltilen düzinelerce soru ve bir o kadar insanın üzerine çullanması o kadar çalkantılıydı ki, Harry neredeyse kendini ormanda olmayı dilerken bulacaktı. En azından orada kederiyle baş başa kalabilirdi.

Başını eğdi ve kalabalığın arasından geçmeye çalıştı ama bu akıntıya karşı yüzmek gibiydi. Arkasından tanıdık bir ses seslendiğinde rahatladı.

"Yoldan çekilin! Herkes çekilsin!" Hermione gürültünün üzerinde bağırdı. Birden Harry'nin yanında belirdi, itişip kakışan kalabalığı uzaklaştırmak için kollarını açmıştı. "Geri , dedim! Herkes hemen geri çekilmezse puan almaya başlayacağım!"

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi, ama Hermione'nin keskin bir bakışıyla yol hemen açıldı. Bir kez başını salladı ve Harry'ye baktı. "Harry?"

Harry ağzını açtı ama "Hastane kanadı," sözlerini güçlkle söyleyebildi.

Yürümeye başladıklarında "Doğru," dedi.

Ron hızla Harry'nin diğer tarafına geçip onu kuşattı. Draco'nun gevşek bedenine baktı ve tekrar Harry'ye döndü. "Harry..."

ne oldu -" "Şimdi olmaz,

Ron. Lütfen."

Ron'un ağızı açık kaldı. "Ama Harry -"

Harry başını salladı ve doğruca ana merdivene doğru baktı. Şimdi sorulara cevap vermek istemiyordu. O sorulardan yeterince geleceğinden emindi. Biraz boşluk ve sessizlik istiyordu, ama onları uzaktan takip eden kalabalığın mırıltıları kulaklarında durmaksızın uğulduyor, Hermione neredeyse dirseğine yapışmış, onu daha fazla soruyla rahatsız ediyordu. Bu arada Ron da Draco'ya ihtiyatla bakıyor, Harry'nin yükünü taşımasına yardım mı etse, yoksa herhangi bir yaşam belirtisi gösterirse Draco'ya saldırı mı bilemiyormuş gibi görünüyordu. Harry dişlerini sıktı ve ileriye bakmaya devam etti.

Tek bir soruya bile cevap vermedi, onun yerine başını sallamaya devam ederek Draco'yu revire götürmesi gerektiğini mırıldandı. Üç kat daha merdiven çıkarken dikkatini buna verebilirse . Her adım tahta üzerinde atılmış gibi hissediyordu; yorgunluktan o kadar uyuşmuşlardı ki artık onları neredeyse hiç hissetmiyordu. En azından acıymıyorlardı. Ama acılar bile, o noktada muhtemelen umursamayacağını biliyordu.

Hastane kanadına vardıklarında, Hermione ve Ron sonunda kalabalığı dağıttılar ve revirin dışında kalan herkesten House puanlarını almakla tehdit ettiler. Ancak, kalabalık ayrılır ayrılmaz kapıdan içeri adım attılar ve Harry bir başka telaşla karşılaştı. Madam Pomfrey esasını çoktan çıkarmış, odaya daldı. "Aman Tanrım! Merlin aşkına, onu buraya yatır, Potter. Çabuk."

Madam Pomfrey uzanıp Draco'nun aşağıya yardım ederken Harry'nin kollarının diken diken olduğunu hissetti ve Draco'nun kollarını daha rahat bir pozisyona getirebilmek için hızla onunla Draco'nun arasına girdi. Bunun bir önemi olup olmadığından bile emin değildi.

Madam Pomfrey yakındaki bir dolabı karıştırmaya başlarken, "Biri koşup Mdr getirsin," diye bağırdı.

Hermione sıkıca, "Ben giderim," dedi ve arkasından kapatarak dışarı fırladı.

Ron onu takip edecekmiş gibi göründü, sonra geri çekildi, Harry'nin kendini kalabalık hissedeceği kadar yakınında durdu. Harry onu görmezden gelmeye çalıştı.

"Bana her şeyi anlatmanızı istiyorum, Bay Potter," dedi Madam Pomfrey sertçe. "Bildiğiniz her şeyi." Draco'nun yatağının etrafına hızla perdeler çekti, Ron'u geriye doğru itti ve etkili bir şekilde dışarı çıkmasını engelledi.

Harry arka planda onun itiraz ettiğini duyabiliyordu, ama umursamadı. Ron hayattaydı ve uyanıktı, Harry onunla daha sonra konuşabilirdi. şu anda önemli olan tek şey Draco'ydu. Ama Harry Hemşire'nin sorularını yanıtlamaya nereden başlayacağından bile emin değildi. Duygularından dolayı titriyordu ve artık yürümeyi bıraktığı için bacakları kendini bırakmak istiyordu. Karyola direğine iyice yaslandı ve kollarının bile titrediğini fark etti. "Ben... Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece tahmin edebiliyorum. Sanırım o... bir şekilde iksirle kendini feda etmeye çalıştı ve -"

Madam Pomfrey hızlı bir hareketle yatağın başucundan bir sandalye kaptı ve Harry'nin arkasına geçirdi. Harry geriye doğru sandalyeye yığılırken ona minnettar bir bakış fırlattı.

"Hangi iksir, Bay Potter?" Madam Pomfrey, Draco'nun üzerine büyü yapmaya başlarken sordu.

"O... Ruh Tutulması için bir , bir karşı lanet yapmaya çalışıyordu." Harry derin bir nefes aldı. "Sanırım... Sanırım işe yaradı... ama hiç söylemedi... bir şansı vardı -"

Revir kapısının yankılanan bir grltyle açılmasıyla sesi kesildi. "Nerede o? Draco nerede?" Harry

o sesi tanıdı. Pansy Parkinson odaya dalmıştı. Bir an sonra paravanları kabaca kenara çekti, neredeyse birini devirecekti. Draco'nun yatağın üzerinde, Harry ve Madam Pomfrey tarafından çevrelenmiş yüzükoyun yatan halini görür görmez bir çığlık attı. "Uzak dur ondan!" Kendini Draco'nun üzerine attı. "Ah, *Draco*! Sana ne yaptılar? Ne oldu? Merlin, o *öldü* mü? Bunu *sana* kim yaptı! " Başını Harry'ye doğru çevirdi. Bir anda ayağa kalktı.

"Bunu ona sen yaptın!" bağırdı, onun aniden ortaya çıkmasına şaşırıp sandalyesinden kalkamayan Harry'nin başında dikilerek. "Hepsi senin -"

"Bayan Parkinson," diye araya girdi Madam Pomfrey, "derhal taşkınlığınıza son vereceksiniz, yoksa reviri terk etmeniz istenecek."

"Gitmeyeceğim! Draco'mu üç haftadır görmedim! Çok endişelendim ve kimse bana bir şey söylemedi! Ve eğer o buradaysa," diye alaycı bir ifadeyle Ron'u işaret etti, "o zaman benim de burada olmaya hakkım var."

Hemşire bunu düşünüyor gibiydi, ama Harry Madam Pomfrey'den Pansy'ye bakarken bir şeyler doğru gelmiyordu. Doğru, Pansy'nin Draco yüzünden yaşadığı melodramı daha önce de görmüştü, ama Harry onun alt dudağını dışarı çıkarışını ve Draco'ya daha iyi bakabilmek için boynunu büküşünü izlerken bir şey hatırladı. Draco, Slytherin'lerin ne bileceklerini söylemişti. Onu eve buyur etmek için beklemeyeceklerdi; onu öldürmek için bekleyeceklerdi. Belki de yorgunluktan hayal görüyordu ama Pansy'nin tiyatral tavırları hiç hoşuna gitmemişti. En azından Pansy'nin oradan gitmesini istiyordu çünkü Pansy başını ağrıtıyordu.

"Bence artık gitmelisin, Parkinson," dedi Harry, kendini ağır ağır sandalyesinden itip boyunun hizasında ayağa kalkarak.

Bir de baktı ki Pansy'yle burun burunaydı ve Pansy'nin parmağı sertçe göğsüne saplanıyordu. "Sen kim oluyorsun da bana arkadaşımın uzak durmamı söylüyorsun? Draco'yu dört yaşımızdan beri tanıyorum.

ve *senin* yüzünden *öldü*! Bunun için kelleni alacağım, Potter!"

Ona doğru bir adım atarak onu geriye, Draco'dan uzağa itti. "O ölmedi! Hâlâ nefes alırken onu gözden çıkaran bir arkadaşsın sen. Geçtiğimiz üç hafta boyunca bana pek çok şey anlattı ve biliyor musun? Seni artık burada isteyeceğini sanmıyorum."

Pansy'nin gözleri karardı ve onu geri itti. "Bu ne *cüret*!"

"Bu kadar yeter!" Madam Pomfrey tersledi. "Bayan Parkinson, sanırım gitmeniz en iyisi olacak. *Derhal*. Bay Malfoy belli ki etrafının farkında değil ve siz de bir kargaşaya neden oluyorsunuz. Bay Potter da benim hastam ve onu daha fazla üzmenize izin vermeyeceğim."

"Potter iyi," diye burnunu çekti. "Draco'nun aksine."

Madam Pomfrey kesin bir ifadeyle, "Bay Potter muhtemelen yetersiz beslenmiş, susuz kalmış ve Bay Malfoy'u okula kadar taşıdığı için iyice bitkin düşmüş," dedi. "Bay Malfoy'a kasıtlı olarak zarar verdiğini hiç sanmıyorum."

"Demek itiraf ediyorsun! Draco'yu incitti! Oh, *Draco*!" Kendini tekrar Draco'nun üzerine atmak için hamle yaptı ama bir anda Madam Pomfrey önünü kesti.

"Dışarı, Bayan Parkinson!" Pansy tereddüt etti, sonra Madam Pomfrey Harry'nin onu hiç görmediği ya da görmeyi beklemediği bir şey . Hızlı bir hareketle asasını Pansy'ye doğrulttu ve aklındaki son şeyin şifa vermek olduğu açıkça belliydi.

Pansy şok içinde Madam Pomfrey'nin asasının ucuna baktı, sonra gözlerini kıstı. "Beni Draco'dan uzak tutamazsın."

"Hastalarımın iyileşmesi için tehdit oluşturduğunu düşündüğüm herkesi bu revirin dışında tutarım. *Şimdi çık dışarı*!"

Pansy bir an için Hemşireye ters ters bakarak küfredecekmiş gibi göründü, ama sonra tek kelime etmeden burnunu havaya dikerek revirden çıktı. Kapı arkasından çarparak kapanırken Ron bir adım daha yaklaştı. "Harry?"

Harry cevap vermek için ağzını açtı, ama birden dünya bulanıklaştı ve soğudu. Bir adım geriye doğru tökezledi ve oda etrafında dönerken tekrar sandalyeye düştü. Madam Pomfrey hemen önünde çömelmiş, elini alnına bastırıyordu. "Kendinizi fazla zorladınız. Mr Weasley, arkadaşınıza bir yatağa geçmesi için yardım edin ve -"

"Hayır," diye mırıldandı Harry. "Draco'yla kalmam

gerek." "Bay Potter, ondan sadece birkaç metre

uzakta olacaksınız."

"Harry," dedi Ron tereddütle, "belki de onu dinlemelisin. Pek iyi görünmüyorsun, dostum."

Ron'un kendisiyle ilgilenmeye çalışmasına minnettar olması gerektiğini bilse de, yardım istemiyordu. Daha da önemlisi, Ron'un onu Draco'dan daha da uzaklaştırmasını istemiyordu. "Uzanmama gerek yok," dedi açıkça. "Sandalye iyi... Draco'yu bırakmayacağım."

Ron kaşlarını çattı ve bir an için bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, ama Madam Pomfrey yanından geçip Harry'nin diğer yanına gitti ve asasıyla onu taradı.

"Peki zaman," dedi, "eğer kahramanı oynamakta ısrar ediyorsan -"

Draco'nun ona pek çok kez söylediği bu söz Harry'nin göğsünde yeni bir acı dalgasına neden oldu.

"- o zaman en azından bir şeyler yiyin ve için."

"Aç değilim," diye Harry, hâlâ yüzü taş gibi olan Ron'a . Ron gözlerini kaçırdı, Harry başını iki yana salladı, sonra Madam Pomfrey'ye döndü.

Hemşire ona sitemkâr bir bakış fırlattı ve Harry irkildi. Gerçekten aç değildi, ama şu anda tartışmak için çaba harcamaya değmezdi. Madam Pomfrey onun sessizliğini kabullenme olarak algılamış olmalıydı, çünkü Draco'ya döndü ve her büyü arasında konuşarak ona tekrar sessiz büyüler yapmaya başladı.

"Potter, Malfoy'un içtiği iksir hakkında mümkün olduğunca çok ayrıntı bilmem gerekiyor. Profesör Dumbledore haftalar önce bana bu 'Ruh Tutulması' iksiri hakkında bilgi vermişti ama Kim Olduğunu Bilirsin'in bu iksiri sana karşı kullandığını söylemişti. Bay Malfoy ne aldı?"

"Bu... bu... Sanırım buna Ruh Tutulması iksiri için hazırladığı bir panzehir diyebilirsiniz. Tüm malzemeleri de tam zamanında bulduk. Onu aldı ve -"

"Orada dur, Potter." Madam Pomfrey aniden konuştu. Aslında biraz korkmuş görünüyordu. "İksiri ormanda mı hazırladı? Kendi bulduğu malzemelerle mi? Sevgili Merlin, onu zehirledi mi? Zehir olup olmadığını kontrol ettim ama -"

"Hayır," dedi Harry çabucak. "Onu zehirlemedi. Doğru demlemiş. Bundan eminim. Ben... ben nasıl çalıştığını bilmiyorum. Draco açıklamaya çalıştı... ama ne olduğunu hiç anlamadım-" O daha cümlesini tamamlayamadan Dumbledore, Hermione'yi de peşine takarak revire daldı.

"Profesör!" Harry, Müdür'ü görünce bir rahatlama hissetti. Draco'yu kurtarabilecek biri varsa, o da Dumbledore'du. Harry'yi yolun geri kalanında eve sürükleyen düşünce buydu.

"Harry, Merlin'e şükürler olsun ki geldin. Hayatta kaldığını biliyorduk, ama bilmiyorduk... Mr Malfoy'a yönelik bir tehditten haberimiz yoktu." Dumbledore'un sesi Harry'nin hiç duymadığı kadar ciddiydi ve Harry'nin boğazı düğümlendi.

"Bilmiyor muydunuz, efendim?" Bu açıklama karşısında daha az şaşırılmış, daha çok dehşete düşmüştü. Bu da Dumbledore'un Draco'nun ne yaptığını tahmin edemediği anlamına geliyordu. Dumbledore her zaman

her şeyi *bilmek gibi* esrarengiz bir yeteneği vardı. Harry, Dumbledore'un bir şekilde Draco'nun ne yapacağını bildiğini ve onlar geldiğinde Draco'nun durumu için bir çözüm ya da çare bulmuş olacağını ummuştu. Dumbledore'un her şeyi düzeltmesi gerekiyordu. Dumbledore ciddiyetle başını salladığında Harry bunun çocukça bir inanç olduğunu fark etti.

"Korkarım olayların bu şekilde gelişeceğini tahmin etmemiz mümkün değildi, Harry." Durakladı. "Hayır, kendimi düzeltmeliyim. Bu bir olasılıktı, ama gerçek sonucun bu olacağını hiç düşünmemiştik. Mr Malfoy ne yaptı? Bu tam olarak nasıl oldu? Hatırlayabildiğin her şeyi bana anlatmalısın."

Harry'nin omuzları çöktü ve gözlerini önündeki yere dikti. Şimdi en büyük umudu yıkılmıştı ve her şeyi konuşacak enerjisi yoktu. Yine de başka seçeneği yoktu. "Draco... orijinal Ruh Tutulması iksirini ezberlemişti... ve ondan bir panzehir... karşı-lanet... her neyse onu yaptı. O demledi.... Biz demledik... ve..."

"Dur bir dakika," diye araya girdi Hermione. "Malfoy bir iksir hazırladı ve *senin* üzerinde mi kullandı?"

"Hayır!" dedi Harry çabucak. "Onu kendisi aldı... ama beni kurtarmak içindi. Siz gelmeden önce Madam Pomfrey'e anlatıyordum. Karışık bir durum."

"Karmaşık mı?" Hermione kaşlarını çattı. "Dumbledore'un bana Ruh Tutulması hakkında verdiği metni okudum. Panzehir de aynı şekilde mi çalışıyor?"

"Bilmiyorum... I -"

"Bu çok güçlü ve tehlikeli bir büyü, Harry," diye devam etti Hermione, onun üzerinden konuşarak. "Ve sen Malfoy'un *senin* üzerinde kullanmak için bir iksir uydurduğunu mu söylüyorsun? Ne kadar çok şeyi yanlış yapmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Kaç tane... o... ama -"

"Bayan Granger," diye araya girdi Dumbledore usulca, "Harry'nin olanları açıklamaya çalıştığına inanıyorum. Ve gördüğünüz gibi, Harry hayatta kaldı. Bu nedenle, Mr Malfoy doğru bir şey yapmış olmalı."

Hermione kaşlarını çattı. "Şey..."

"Draco her şeyi doğru yaptı," dedi Harry savunmaya geçerek. "Yaptığını biliyorum. En azından yapabildiği kadar iyi yaptı. Ama işe yaramıyordu... planladığı gibi değildi. Beni bağlamaya çalışıyordu, ama... olmadı..." Harry'nin düşünce silsilesi bir anda durdu. Düzgün düşünemiyordu. Çok fazla soru vardı ve bütün cevapları bilmiyordu. Hermione ve Ron'un gözlerinin onu delip geçtiğini hissedebiliyordu ve nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Bunun da ötesinde, arkadaşlarının hiçbirinin Draco'ya şüpheyile yaklaşmayacağını *anlayabiliyordu*. Kendini bunalmış hissederek Harry başını öne eğip ellerinin arasına aldı. "Bunu yapamam."

"Mr Weasley, Miss Granger," dedi Dumbledore'un yorgun ama kararlı sesi. "Şimdi gitmenizin en iyisi olacağına inanıyorum. Zaman çok önemli ve şu anda Harry'ye gereksiz bir dikkat dağıtıcı."

"Ne!" Hermione soluk soluğa kaldı, açıkça dehşete düşmüştü.

"Ama Harry'yle konuşmamız gerek!" Ron öne çıkarak talepte bulundu. "Onu haftalardır görmedik ve ne olduğunu bilmemiz gerek! Harry... sen de bize ne olduğunu anlatabilirsin, değil mi?"

Hermione, Ron'un yanından geçip Harry'nin yanına gelirken, "Elbette bize söyleyebilir," dedi. Tam ona sarılmak üzereydi ki, Ron onu durdurmak için elini uzattı. "Harry mi?" Hermione açıkça şaşkıındı.

"Ben... o haklı." Harry başını eğerek Müdür'ü işaret etti. "Lütfen. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum. Sadece Madam Pomfrey ve Profesör Dumbledore'la konuşmak yeterince zor. Onlara söylemem gerek... ama herkesin çekip gitmesini tercih ederim."

"Ama Harry... Anlamıyorum. Neden?"

"Hermione, yapamam. Yapabileceklerimi sana sonra söylerim."
Boğazının duygusallıktan hafifçe daraldığını hissetti. "Lütfen, şimdi olmaz."

"Harry," dedi Ron, "üç haftadır yoktun! Öldüğünü sanmıştık! Ve şimdi *gelincik* yüzünden bizimle konuşamıyorsun bile -"

Ron cümlesini tamamlayamadı. Harry, içinde kaldığını bile bilmediği bir enerjiyle sandalyesinden fırladı. "Ona öyle deme! Draco benim için neredeyse ölüyordu. Hâlâ da ölebilir."

"Çocuklar, durun!" Madam Pomfrey onlara bağırdı. "Bay Potter, yerinize oturun yoksa size sakinleştirici veririm."

Ron tamamen şaşırılmış görünüyordu. "Senin derdin ne be? Malfoy ölecekse, muhtemelen bunu hak ediyordur! Seni aldıktan sonra onu kendim öldürmekten mutluluk duyardım!"

Ron'un sesi kızmaya çalışıyormuş gibi geliyordu, ama her şeyden çok kafası karışmış gibiydi. Ron'un kafasının karışık olması Harry'nin umurunda değildi. Şu anda dikkat dağıtıyordu ve Draco'yu tehdit ediyordu, üstelik Harry Draco'nun onun için ne kadar fedakârlık yaptığını açıkça söylemiş olmasına rağmen.

Harry Ron'a ters ters baktı. "Draco haklıydı. Eğer o canlı dönseydi ve ben ölmüş olsaydım onu gördüğün yerde lanetlerdin!"

"ÇOCUKLAR!"

"Tabii ki düşünürdüm! Ölü olarak geri dönseydin... ne düşünecektim ki? Yani... Harry, seni Kim Olduğunu Bilirsin'e getirdi!"

Harry yumruğunun geriye doğru çekildiğini hissetti, ama o daha vuramadan Hermione kendini aralarına attı. "Kesin şunu! İkiniz de durun. Harry, kendini yoracaksın; oturman gerek."

Ron, eminim Harry'nin bunun için çok iyi bir açıklaması vardır ve ona bağışlamayı kesersen bize söyleyecektir!"

"Bayan Granger çok haklı," dedi Madam Pomfrey sert bir sesle. "Ve Müdür de haklı. İkinizin de gitmesi en iyisi olacaktır. Bay Potter'ın size yapacağı açıklama sonraya kalsın."

"Ama... ama *Harry*," dedi Ron, sesi kendinden geçmiş gibi çıkıyordu. "*Gerçekten* gitmemizi istemiyorsun, değil mi?"

Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama şu anda Harry'nin istediği de tam olarak buydu. Başını salladı.

Harry o anda Ron'un ona attığı tiksinti dolu bakışı hayatında hiç görmemişti. Hermione afallamış görünüyordu.

"Bay Weasley, Bayan Granger, şimdi -"

Ron öfkeyle, "Ben gidiyorum, ben gidiyorum," dedi. ", Hermione."

Hermione kendini tutmakla Ron'un peşinden gitmek arasında kalmış gibiydi, ama Hemşire'nin sert bir bakışıyla kapıya doğru koşmaya başladı. Kapı arkalarından kapanıp onlar gidene kadar omzunun üzerinden Harry'ye şaşkın ve sorgulayıcı bakışlar fırlatmaya devam etti.

Harry orada durmuş, kapıya bakıyordu, ta ki ayağının altındaki zeminin devrildiğini hissedene kadar. Devrilirken başını yatak masasına çarpmasını engelleyen tek şey Dumbledore'un elleriydi. "Harry, belki de seni bir yatağa götürmeliyiz."

Dumbledore onu yakındaki bir yatağa doğru yönlendirmeye başladı, ama Harry başını salladı. "Hayır... lütfen efendim... Ben burada kalmak istiyorum. Sandalye iyi."

Dumbledore anlayışla başını salladı ve Harry'nin sandalyeye oturmasına yardım etti.

Bu arada Madam Pomfrey çoktan işinin başına dönmüş, Draco'nun etrafında çırpınıyor, büyüler yapıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. "Solunum dakikada yedi nefes... tansiyon düşük, seksen dörde elli yedi. Potter, arkadaşlarıyla yaşadığın anlaşmazlıklar için üzgünüm ama şimdi Bay Malfoy'a ne olduğu hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Bir anda Harry'nin zihni yeniden sadece Draco'ya odaklandı. Bu anı ona ne kadar acı verse de hatırlaması gerekiyordu. Gerçekten başka bir şey düşünmek istemiyordu, ama aynı zamanda verebileceği pek de işe yarar bir bilgi yoktu. "Sana söyledim... Ruh Tutulmasına karşı koymaya çalıştı... ilk başta işe yarıyor gibi görünmüyordu ama işe yaramış olmalı. Eğer işe yaramasaydı, ölmüş olmam gerekirdi, yani elbette işe yaradı. Ama sabah. Uyandım ve o... o..."

"O ne, Potter?"

Harry gözlüklerini çıkardı ve ellerinin üzerine ağır ağır yaslandı. Bu düşündüğünden de zordu. Her şey çok tazeydi, o da çok hamdı ve hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Bazıları anlamlıydı. Draco'nun ne yapmış olabileceğini tahmin edebiliyordu ama bunu nasıl yaptığını ya da -eğer Draco kendini kurban etmeye çalıştıysa- neden ölmediğini bilmiyordu. "Ölmemesi gerekiyordu... ona zarar vermemesi gerekiyordu... ama uyandım ve o... o -"

Dumbledore elini Harry'nin omzuna koyarken, "İzin verirsen, Harry," diye usulca araya girdi.

Harry, Dumbledore'un fiziksel temasla ona biraz destek ya da rahatlık vermeye çalıştığını düşündü, ama Harry'nin elinden gelen tek şey bunu yapmamaktı.

geri çekildi. Dokunulmak istemiyordu. Teselli edilmek istemiyordu. Sadece Draco'yu geri istiyordu. Ama sonra bu konuda konuşmak da istemedi, bu yüzden Dumbledore'un devam etmesi için başıyla onay verdi.

Dumbledore konuşurken Madam Pomfrey Draco'nun etrafındaki telaşlı hareketliliğine devam etti. "Çocuk Harry'yi Ruh Tutulması iksirinin etkilerinden kurtarmaya çalıştı - ve görünüşe göre başardı da. Harry'yi

Voldemort başarılı olsaydı, gerçekten de daha önce hiç olmadığı kadar güçlü ve belki de durdurulamaz olurdu." Dumbledore'un ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Büyücülük dünyasının Bay Malfoy'a bir minnet borcu olduğuna inanıyorum."

Madam Pomfrey kısaca, "Hepsi çok iyi ve güzel, Müdür Bey," dedi, "ama kahramanlıklarınız ve muhteşem hikâyeniz umurumda değil. Çocuğun sorununun ne olduğunu bilmem gerekiyor ki onu hayata döndürebileyim." Bir büyü daha yaptı, Draco'nun göğsünün üzerinde küçük kırmızı bir ışık parladı, kalp atışı gibi yumuşak bir şekilde atıyordu. Harry gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Madam Pomfrey devam etti. "Bu panzehir nedir ve nasıl çalışır? Keşke Profesör Snape geri dönseydi - onun İksir uzmanlığı şu anda kuşkusuz işe yarardı. Panzehirle, hatta zehrin kendisiyle ilgili metinleriniz var mı?"

"Bu bir zehir değil, en azından tam olarak değil."

"Öyleyse ne oldu?" Madam Pomfrey sabırsızlıkla sordu. "Bana bu 'Ruh Tutulması'nı açıkladığınızda, kulağa oldukça zehir gibi gelmişti."

"İksirin kendisi sadece karmaşık bir büyü parçasında yer alan enerji için bir araçtır. Asıl tehlike bir zehirden çok bir lanettir. Şaşırtıcı olan da bu: bilinen bir panzehiri ya da karşı laneti yok. Ya da en azından yoktu."

Bunun üzerine Madam Pomfrey durdu, asası yarı uygulanmış bir büyüyle fokurdadı. "Albus, on altı yaşında bir çocuğun, dünyanın en güçlü Karanlık büyücüsünden gelen ölümcül ve yanılmıyorsa son derece güçlü bir Karanlık büyüye karşı koymayı başardığını mı söylüyorsun bana?"

Bu çok saçma! İmkansız! Bu -" "Draco da

aynen öyle yaptı," dedi Harry.

"Merlin adına." Madam Pomfrey Harry'ye döndü, şaşkın, ama biraz da suçlayıcı görünüyordu. "Onun hazırladığını söyledin... ama aslında onu da o mu *tasarladı*? Nasıl?"

"Orijinal iksirle ilgili notlarım yok," dedi Harry endişeyle, "ama... bunlar Draco'nun karşı-iksirle ilgili notları." Elini cebine attı ve parşömen rulosunu çıkardı. Onu kayın ağacının dibine düşmüş olarak bulmuştu ve işe yarayabileceğini ummuştu. Madam Pomfrey'e doğru uzattı ama onun yerine Dumbledore aldı.

Madam Pomfrey Dumbledore'un hareketlerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve omzunun üzerinden okumak için arkasına geçti. Dumbledore parşömeni açtı ve Harry onun hangi tarafı okuduğunu hemen gördü. Neredeyse unutmuştu... Dumbledore'un okuması sorun değildi. Sadece yanlış taraftı. "O tarafı değil, efendim. Ters çevirin."

Dumbledore meraklı bir kaşını kaldırdı, sayfayı çevirdi ve parşömeni inceledi. Büyü şemasını incelerken gözleri yavaş yavaş da büyüdü. Aniden parşömeni tekrar yuvarladı ve Madam Pomfrey'e döndü. "Hemen gitmeliyim."

"Ama Profesör!" Harry sandalyesinden kalkmak için bir hamle yaptı, ama Dumbledore onu usulca geri itti. "misin? Ama -"

"Harry, oğlum, eğer şimdi gitmezsem, zamanında bir çözüm bulamayabilirim. Bir teorim var -"

"Draco'nun ne yaptığını biliyor musun?" Harry aceleyle sordu. "Onu geri getirebilir misin?"

Müdür'ün gözleri nazik ama ciddiye. "Harry, kesin bir şey bilmiyorum, ama bu büyü şemasının bir kısmı daha önce gördüğüm bir şeye benziyor. Farklı bir kaynaktan, evet, ama buna benzer bir şey gördüğümde oldukça eminim. Bu konuyu -ben dahil- herkesten çok daha iyi bilecek bir meslektaşına danışmalıyım."

"Ama efendim, nerede -"

"Çok yakında döneceğim, Harry, söz veriyorum. Ama şüphelerimi doğrulayamazsam, Draco'ya yardım edebileceğimizden çok şüpheliyim. Ve evet, şu anda hayatta olabilir, ama bu durumda bırakılırsa... eninde sonunda ölecektir. Aslında, eğer bu büyüü gerçekten kullandıysa -" Parşömeni gösterdi. "- Bunu tasarladığına ve gerçekten de hayatınızı kurtarmayı başardığına göre, hâlâ hayatta olmasına hayret ediyorum. Nasıl hayatta kaldığına dair bir teorim var, ama daha fazla bilgi edinene kadar ona yardım edemem." Madam Pomfrey'e dönmeden önce bir anlığına elini Harry'nin omzuna koydu. "Poppy, Mr Malfoy'u rahat ettir, onu sıcak tut, ama şu anda herhangi bir iksir ya da büyü'nün işe yarayacağını sanmıyorum. Yeterince güçlü olduğunu hissettiğiniz anda Harry evine dönebilir."

"Draco'yu terk etmiyorum," dedi Harry meydan okurcasına.

"Harry," dedi Dumbledore, aniden sertleşerek, "Madam Pomfrey sana ne derse onu yapacaksın. Arkadaşların Bayan Granger ve Bay Weasley'nin de sana en az Draco kadar ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Senin yokluğunda çılgına döndüler ve bunun gerekli olduğuna inanmama rağmen onları göndermek konusunda isteksizdim. Sana değer veriyorlar. Ayrıca, böyle bir zamanda arkadaşlarından daha iyi kiminle birlikte olabilirsin ki? Onlara ihtiyacın var ve onlardan kaçmana izin vermeyeceğim."

Harry tartışmak istedi, ama her türlü tartışma dilinde öldü. "Evet, efendim."

"Bir şeyler ye Harry, dinlen, sonra da arkadaşlarını görmeye git. Ben mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Poppy," diyerek Hemşire'yi onayladı ve gitmek için döndü.

"BEKLE!" Harry aniden seslendi.

Dumbledore arkasını dönmedi, ama durakladı. "Evet, Harry?"

"Profesör Dumbledore... efendim... tutulma gecesinden önce Draco'yla konuşuyorduk... ve o endişeliydi... şey... Draco geri döndüğümüzde Azkaban'a atılacağından korkuyordu, ya da

Voldemort'un onu öldürmesi için birini göndereceğinden korkuyordu. O... o her iki tarafın da onun ölmesini isteyeceğinden korkuyordu. Onu koruyabilir misin?"

Dumbledore göz ucuyla Harry'ye bakabilmek için yeterince döndü. "Draco senin için en büyük fedakârlığı yapmaya hazırdı, Harry. Arkadaşlarından birinin zarar görmesine izin vereceğimi mi ?" Harry, Dumbledore'u revire girerken gördüğünden beri ilk kez, Dumbledore'un gözlerinde o tanıdık pırıltının geri döndüğünü gördü. Müdür'den gelen bir gülümseme Harry'nin isteğini doğruladı, sonra Dumbledore daha fazla gecikmeden revirden çıktı.

"," dedi Madam Pomfrey, kendini toparlayarak, "Müdür'ü duydunuz. Size yiyecek getirmesi için bir ev cini çağıracağım ve sonra da isterseniz de istemeseniz de sizi tam bir muayeneden geçireceğim."

Revirin kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. "Vay canına, Harry! Dönmüşsün!" Hagrid en fazla beş adımda zemini geçti. "Bana söylediler! Profesör Sprout'u bulmaya gidiyordum, Ron ve Hermione'yle karşılaştım - çok üzgün görünüyorlardı, Harry - ve -"

Madam Pomfrey tek bir hareketle kendini Hagrid ile Harry'nin arasına soktu. Hagrid'in devasa cüssesi karşısında tamamen cüce kalmasına rağmen, Harry onun o anda Hagrid'den daha iri göründüğünü fark etti. "Hagrid, eminim herkes gibi sen de Mr Potter'ı göreceğin için çok heyecanlısın, ama ben onu iyice muayene edip bir şeyler yiyip dinlenene kadar başka ziyaretçi kabul edemezsin."

Madam Pomfrey'nin başının üstünden doğrudan Harry'ye bakan Hagrid'in düğmeye benzeyen gözleri bile büyümüş gibiydi. "Harry, uyanık mısın?"

"Ben iyiyim, Hagrid. Teşekkürler..."

"Malfoy denen çocuğa ne oldu? Onun... şey... aldığını biliyorum... ama Dumbledore onun iyi olduğunu söyledi - Harry?"

Harry yeniden yıkılmaya başladığını hissediyordu ve başını geniş yaylar çizerek ileri geri salladı. "Draco... o..."

"Bu kadar yeter," dedi Madam Pomfrey sertçe. "Hagrid, gitmeni istiyorum. İlgilenmem gereken iki hastam var ve soruların şu anda yardımcı olmuyor."

Hagrid tamamen azarlanmış görünme nezaketini gösterdi. Ya da belki gerçekten öyleydi. "Şey... doğru... özür dilerim, Poppy... Harry..."

"Bu senin hatan değil, Hagrid," dedi Harry. "Belki bana... bir iyilik yapabilirsin? Hermione ile Ron'u görürsen... onlara... şey... iyi olduğumu ve onlara kızgın olmadığımı söyle. Sadece kendim gibi hissetmiyorum, hepsi bu."

Hagrid'in sakalı kaşlarını çatarak sarktı. "Tamamdır, Harry. Biraz dinleneceksin, söz mü?"

"Geleceğim. Yakında görüşürüz, Hagrid. Ve... uğradığın için teşekkürler."

Hagrid biraz canlanmış gibiydi ve odadan çıkıp kapıyı kapatırken cesaretle el salladı - bu sefer çok daha sessizce. Harry zayıfça gülümsedi. Onu ziyaret eden onca insan arasında Hagrid onu gördüğüne sevinen tek kişi gibi görünüyordu ve Draco'yu oracıkta hexleyecekmiş gibi de durmuyordu. Basit bir dostluk. Hagrid'in ona verdiği tek şey buydu. Draco'ya geri getirmesi için mesajlar verirken Hagrid'i unuttuğunu fark edince Harry'yi bir suçluluk duygusu sardı. Harry sandalyesinde geriye doğru yığıldı, kafasına tekme yemiş gibi hissediyordu.

Madam Pomfrey tekrar Harry'ye baktı. "Şu anda beş dakika öncesinden bile daha kötü görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

Kaşlarını onaylamaz bir şekilde çattı. "Merlin kim bilir neredeyken büyük bir yaralanma yaşadın mı?"

"Yaptım ama Draco onu iyileştirdi."

", değil mi? Teşhis neydi?" "Kırık kaburgalar."

Madam Pomfrey hiç vakit kaybetmeden asasını Harry'ye doğru salladı ve Harry içinden bir büyü dalgasının geçtiğini hissetti. "Ne kadar zaman önce
Bu mu?"

"Bir haftadan biraz fazla. Günlerin sayısını unuttum."

Asasını tekrar onun üzerinde gezdirdi, sonra dilini şaklattı. "Kötü bir kırık olamaz," dedi. "En ufak bir iz bile ve Draco'nun gerçek bir kırığı bu kadar kısa sürede bu kadar mükemmel bir şekilde iyileştirmek için gerekli eğitimi aldığından şüpheliyim. Muhtemelen sadece kötü kemik rkleriydi. Bunlar da oldukça acı verici olabilir."

"Evet," dedi Harry kaçamak bir ifadeyle, Draco'nun onu nasıl iyileştirdiğinden bahsetmek istemiyordu. Bahsederse bunu açıklamak zorunda kalacağı kesindi ve için enerjisi yoktu. "Sanırım o kadar da kötü değildi. Ben iyiyim... ama Draco yaklaşık iki hafta önce bir beyin sarsıntısı geçirdi... ve sonra bileği -"

"Evet, ayak bileğindeki yarayı çoktan buldum ve iyileştirdim. Yırtık ve bükülmüş bağlardan oluşan tam bir karmaşaydı, biraz da kıkırdak hasarı vardı, ama tekrar ayağa kalktığında, ağrıdığının farkına bile varmayacak."

"Oh. Bu iyi."

"yle," diye onayladı Madam Pomfrey. Bir an ona baktı, sonra her zamanki işveli ifadesi yumuşadı. "Neler yaşadığını anlayamayacağımı biliyorum, Harry, ama sana sempati duyduğumu bilmeni istiyorum. İkinizin... yani... birbirinizi anladığınız günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Müdür'n bir çözüm bulana kadar rahat etmeyeceğini ve Bay Malfoy'un durumunu yakında dzeltebileceğimizi biliyorum. İyi olacak, eminim,

ama kendini aç bırakmanın kimseye bir olmaz. Şimdi müsaadenizle bir ev cini çağıracağım ve kısa sürede size uygun bir yemek hazırlayacağız. Sonra seni kontrol edeceğim ve sen de arkadaşlar."

Harry anında kaskatı kesildi. Şu anda Gryffindor Kulesi, Voldemort'un zindanları dışında, olmak isteyeceği son yerdi.

Madam Pomfrey içini çekti. "Elbette, ev arkadaşlarınız sizi sorgulamalarıyla yormadan önce burada bir süre dinlenmek isterseniz, bu kabul edilebilir. Belki Hagrid durumu hafifletir. Şimdi, ben bir ev cini çağırırken biraz rahatlamaya çalışın." Önlüğünü toplayıp ofisine gitti ve Harry'yi Draco'yla yalnız bıraktı.

Draco'nun göğsünün üzerindeki kırmızı ışık hâlâ usulca yanıp sönüyordu ve Harry o gün belki de yüzüncü kez sıcak gözyaşlarının dolmaya başladığını hissetti. Harry yavaşça ayağa kalktı ve dengesiz bacaklarının üzerinde Draco'nun yatağının yanına yürüdü. Uzun bir süre Draco'nun yüzüne baktı, teninin hayalet gibi solgunluğu, nefes alırken gri dudaklarının hafifçe aralanması ve hiç açılmayan gözleri. Harry iki uzun gün boyunca o yüzü görmüştü, tıpkı böyle bakıyordu. Gözlerini kapadığında ya da rahatsız edici, kâbus dolu uykulara daldığında bile o yüzü görebiliyordu. Her seferinde en az ilki kadar kötü oluyordu.

Tutulmanın ertesi sabahı uyandığında, kendine gelmek derin, karanlık bir çukurdan sonsuz uzunlukta bir merdiveni tırmanmak ya da Hogwarts gölünün derinliklerinden yüzerek çıkmak gibiydi. Vücudu uyuşmuş ve diken diken olmuştu, tıpkı üç hafta önce Draco'nun Dondurucu İksir'inden sonra iyileşirken gibi.

Karıncalanma ve iğnelenme hissi vücudunun her santimine saldırmıştı ama bu sadece hayatta olduğu anlamına geliyordu. Merlin adına, hayatta kalmıştı. Şafağın ilk ışıklarının yüzüne değdiğini hissettiğinde gözlerini açmış ve büyük bir nefes çekmişti. *Sabah oldu!* diye bağırdı yüksek sesle, bariz olanı söylediği için kendini gülünç hissetmeyecek kadar rahatlamıştı. *Draco, başardın!* Ama sonra doğrulmaya çalıştı ve doğrulamadığını fark etti.

Göğsünde ağır bir yük vardı.

Draco orada, Harry'nin karşısında yüzükoyun yatıyordu. Başı Harry'nin kapalı gözlerini görebileceği kadar yana eğilmişti. *Draco mu?* Draco'yu dürttü, ama sarışın kafa hareket etmedi. Gri gözleri açılmadı. Sırıtan ağzı çok erken uyandırıldığı için homurdanmadı. Harry paniğe kapıldı ve Draco'yu sertçe yakaladı. Onu sarstı. Bağırdı. Ve çığlık attı.

Harry kendi çığlığının yankılarını beyninden temizlemeye çalışarak başını salladı. Bir yanı Draco'yla gurur duyuyor, yaptığı fedakârlığın ne kadar derin olduğunu ve Draco'nun böyle bir şeyi yapabilmek için ne kadar yol kat etmiş olması gerektiğini anlıyordu. Ancak çok daha büyük bir kısmı hâlâ çığlık atıyordu.

Aptal, aptal, özverili, cesur, ... Harry ağlama isteğine karşı koyarken kendi kendine bir mantra gibi düşündü.

İlk şokun etkisi geçmiş olabilirdi ama bunun yerini çok daha derin bir acı ve daha önce hiç hissetmediği bir kayıp duygusu almıştı. İki gün boyunca düşünecek başka bir şey bulamayınca, hiç kıpırdamayan o solgun yüze bakarken, sonunda anlamaya başlamıştı. Yaşadıkları çilenin onu ne kadar etkilediğinin farkına henüz varmamıştı ama şimdi her şey bitmişti ve geriye dönüp bakabiliyordu. Artık neler görebiliyordu. Artık neyin değiştiğini hissedebiliyordu. Draco' onun için ne anlama geldiğini biliyordu; göğsündeki kaçınılmaz, görmezden gelinmesi imkânsız, acı dolu boşluk bunun kanıtıydı. Yüksek sesle söyleyemiyordu ama biliyordu.

Sonunda yatağın ucuna uzanıp orada duran battaniyeyi açtı ve Draco'nun üzerine örttü. Özenli bir nezaketle battaniyeyi Draco'nun göğsüne kadar düzgünce soktu, yukarıda asılı duran tılsımdan dikkatle kaçındı. Kırmızı ışık hâlâ yavaşça titreşiyordu. Hem de çok yavaş.

.&.

Öğleden sonra geç saatlerde, Harry daha fazla erteleyemedi. Ev cini Madam Pomfrey'i tatmin edene kadar bıraktığı yiyecekleri topladı.

Açlıktan ölmüyordu ve tabağı bir kenara itti. Uzun bir süre Draco'nun başucunda pür dikkat oturmuş, tepkisiz elini tutarak herhangi bir hareket belirtisi aramıştı... bir göz seğirmesi bile. Elbette hiçbir şey yoktu. Sonunda Madam Pomfrey onu revirin yan tarafındaki küçük bir banyoya yönlendirdi, orada başka bir ev elfinin getirdiği temiz giysileriyle birlikte bir duş onu bekliyordu. Ilık su cildine iyi gelmişti ve haftalardır ilk kez gerçekten temiz olmak harikaydı ama neredeyse hiç önemi yoktu. Kurulandı, temiz giysilerini giydi ve hemen Draco'nun yatağının yanına döndü.

O sırada, o sabah başlayan hafif yağmur sürekli bir sağanağa dönüşmüştü. Pencerelere su sıçırıyordu ve Harry rüzgârın öfkeyle ıslık çaldığını duyabiliyordu. Bir ara sandalyesinde uyuyakalmış, başını Draco'nun yatağının kenarına yaslamıştı. Uyandığında yakındaki bir yatağa taşındığını gördü. Fiziksel olarak kendini çok daha iyi hissediyordu ama uyandığında Draco'nun hâlâ baygın olduğunu görmek göğsünde ağırlaşan duygular listesine bir de suçluluk duygusunu eklemişti. Bunun, son yıllarda yakından tanıdığı, hayatta kalanların suçluluk duygusu olduğunu belli belirsiz fark etti ama bu onu daha iyi yapmadı.

Benim yüzümden ölen bir kişi daha. Ya da neredeyse ölmüş. Harry yatağından yuvarlanarak kalktı ve Draco'nun yanına gitti. Hiç tereddüt etmeden Draco'nun elini tuttu, dehşet verici bir şekilde soğuktu. Hızlıca kendi ellerinin arasında yoğurmaya başladı, nemli parmaklardaki dolaşımı iyileştirmeye çalışıyordu, Draco'nun elini sıkıldığını hissetmeyi diliyordu ama bunun olmayacağını biliyordu. Sahip olduğum her iyi şeyi Voldemort kirletiyor ya da yok ediyor. Her şeyi.

Arkasından ayak sesleri yavaşça yaklaştı ve Draco'nun elini hızla bırakıp Madam Pomfrey'i görmek için başını çevirdi.

"Potter," dedi yumuşak bir sesle, "tereddüt etmeni anlıyorum ama gerçekten evine dönmen gerekiyor. Birkaç düzineden az olmamak üzere

Bayan Granger ve Bay Weasley'nin birkaç ziyareti de dahil olmak üzere, siz uyurken sağlığınızı soran ziyaretçiler."

"Draco'yu soran başka biri oldu mu?" Harry tekrar Draco'ya bakarak sordu.

"Bayan Parkinson bir kez geri geldi ama ona Bay Malfoy'un durumunun hâlâ stabil olmadığını ve hale gelene kadar kimsenin onu ziyaret etmesine izin verilmediğini söyledim. Onun Bay Malfoy'dan uzak tutulması konusunda kararlı görünüyordunuz ve bunun bir nedeni olduğunu varsayıyorum."

"Ona güvenmiyorum," dedi Harry basitçe. "Draco bana... Karanlık Lord'a ihanet ettiği için, ailesi Voldemort'a sadık olan ev arkadaşlarının onu öldürme ihtimalinin, onu eve kabul etmek kadar yüksek olduğunu söyledi. Konuşma şeklindeki bir şey... doğru gelmiyordu." Sonunda Madam Pomfrey'e bakmak için tamamen döndü. "Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. O kadar çok şey verdi ki... Başına daha kötü bir şey gelmesine izin veremem. Slytherin'leri ondan uzak tutacağına söz verir misin? O haklı. Bir şeyler deneyebilirler."

Madam Pomfrey kuşkuyla görünüyordu ama bir anlık göz göze gelme yarışından sonra yenilgiyle tavana baktı. "Bay Potter, bu revirde hiç kimse öldürölmedi ve şimdi de izin vermeye niyetim yok." Tekrar ona baktı ve yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Bay Malfoy'un gözetimsiz ziyaretine izin vermeyeceğim ve eğer kendinizi daha iyi hissedecekseniz, Müdür dönene kadar hiçbir ziyarete izin vermeyeceğim."

Harry yavaşça başını salladı. "Teşekkür . Şey... Madam

Pomfrey?" "Evet?"

"Draco... artık soyadıyla çağrılmak istemiyor. Sanırım bunu size söylememi isterdi."

Hemşire ona iş yapar gibi başını salladı. "Draco, o zaman. Merak ediyorsan söyleyeyim, bir ziyaretçisi daha vardı."

"Kim?"

"Vincent Crabbe."

Harry kaşlarını çatı. "Ama Goyle değil mi? O ikisi birbirinden ayrılmaz."

Madam Pomfrey, "Şimdi siz söyleyince, bu biraz tuhaf geldi," dedi.
"Ayrıca başka birinin gelip gelmediğini de sordu.
Draco."

"Tuhaf..." Harry düşündü. "Şüpheli görünen herhangi bir şey yapıyor muydu? Sanki o... şey..."

Madam Pomfrey ona eleştirel bir bakış attı. "Şimdi, Bay Potter, yanınızda Mr. Potter olmadan görüldüğünüz her seferinde kötülük yaptığınızdan şüphelenmiyoruz.
Weasley kalçana bağlandı."

"Sanırım değil," diye mırıldandı Harry. Eğer Slytherin'ler Draco'ya karşı bir şey deneyeceklerse, bu çabaya öncülük edenin Crabbe olacağından şüpheliydi ama yine de rahatsız ediciydi. "Görmesine izin verdin mi -"

"Hayır, görmedim Bay Potter. Draco'yu kimse görmedi. Ya da sizi. Ama birilerini görmenin tam zamanı. Acele ederseniz arkadaşlarınızı akşam yemeği için Büyük Salon'da yakalayabilirsiniz. Merlin daha çok yemeniz gerektiğini biliyor."

Harry yere bakarak, "Aç değilim," diye mırıldandı.

"Tabii ki değilsin. Haftalardır düzgün bir yemek yediğinden şüpheliyim ve sindirim sistemin tamamen dengesiz. Ancak, doğru düzgün beslenmeye başlamadan iyileşemezsin. Eğer bana yemek yiyeceğine dair söz vermezsen, o ev cini Dobby'yi düzgün bir yemek yiyene kadar seni rahatsız etmesi için göndereceğim. Ofisimin kapısını birkaç kez ziyaret eden hayran kitlenizden de oydu."

Harry karşı çıktı. "Eğer ona yeterince yediğimden emin olmasını söylersen, Hagrid kadar geniş olana kadar beni yalnız bırakmaz!"

Madam Pomfrey ona tatlı tatlı gülümsedi. "O zaman sağlıklı bir akşam yemeği yesen iyi olur."

Harry homurdanarak Draco'nun battaniyesinde son bir ayarlama yaptı ve isteksizce kapıya doğru yürümeye başladı, ama sonra durakladı. "Madam Pomfrey?"

"Evet?"

"Akşam yemeğinden sonra gelebilir miyim? Sadece... şey... iyi geceler falan demek için?"

Ona hüzünle gülümsedi. "Sanırım zararı olmaz. Kısa bir ziyaret. Şimdi git bakalım."

Harry başını salladı, Draco'nun komodinin altına bıraktığı seyahat çantasını aldı ve sonunda revirden çıktı. Koridorlar boştu ve bunun herkesin çoktan akşam yemeğine gitmiş olmasından kaynaklandığını düşündü. Çok sessizdi ve o da böyle olmasını seviyordu. Biraz sonra, son üç haftaya ve özellikle de son iki güne dair anıları uykuya dalmadan önceki hallerinden çok daha netti. Kafatasının içinde zıplayıp duran düşünceler, dışarıdaki gürültünün eksikliğini telafi etmek için fazlasıyla yeterliydi.

Crabbe neyin peşinde? Peki ya Pansy? Dumbledore nereye gitti? Draco iyi olacak mı? Draco. Onu kaybedemem. Oraya gittiğimde Ron ne diyecek? Hermione mi? Hermione bundan hoşlanmayacak, ama mantıklı davranacak, ama Ron'a ne diyeceğimi bilmiyorum. O benim arkadaşım ve Draco da benim arkadaşım. Ona nasıl açıklayabilirim ki... Draco'yla yaşadıklarımı... Draco'nun benim için ne anlama geldiğini...

Harry düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, farkına varmadan neredeyse varacağı yere varmıştı. Büyük Salon'un girişindeki fuayeye yaklaşırken, tanıdık iki iri cüsse ortaya çıktı ve kapıların arkalarından kapanmasına izin verdi. Harry'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve bir tırabzanın arkasına atladı, sonra da dikkatle etrafına baktı.

Crabbe ve Goyle konuşuyordu. Ya da en azından Crabbe konuşurken, Goyle bir tartın kalıntılarını ağzına tıktırmaya devam ediyordu. Diğer elinde iki bütün tart daha vardı. Crabbe'nin ise hiç yiyeceği yoktu ve uzun bir tartışmanın ortasındaymış gibi görünüyordu.

"- Onu dinlemiyorum, ben de sizi dinlemiyorum. Siz her şeyi tersinden anlıyorsunuz. Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun Greg."

"Ve sana bu işe karışmamamı söyledi," dedi Goyle ağzındaki lokmayı yutarken. "Ve ondan uzak durmanı."

"Onu istiyordu, biliyorsun." Crabbe'in sesi neredeyse somurtkan çıkıyordu. "Ve şimdi... revirden döndüğünde yüzündeki ifadeyi gördün."

"Lanet olası Pomfrey," diye homurdandı Goyle. Turtanın son lokmasını ağzının kenarına tıktırdı ve yutkundu. "Pansy içeri girecek. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim."

"Ben bineceğim."

Goyle aniden Crabbe'in üzerine yürüdü. "Yapma bunu, Vince. Yemin ederim seni durduracağım."

"Bana ne yapacaksın Greg? Gerçekten benimle dövüşecek misin?"

Yumruklar iki yanda sıkılmıştı ve Goyle tehditkâr bir tavırla Crabbe'in üzerine eğildi. "Eğer gidip aptalca bir şey yaparsan, yapacağımı biliyorsun. I

Babanın sana gönderdiği mektubu gördüm. Ona ne yapman biliyorum. Her şeyi mahvedeceksin!"

Bir an için neredeyse yumruklaşacaklarmış gibi göründü, ama aniden Crabbe Goyle'u iterek omzuna sertçe çarptı. Goyle arkasını döndü ve ona seslendi, "Yapma, Vince!"

Crabbe arkasına bile dönmedi, ama bir el hareketiyle net bir yanıt verdi ve hışımla uzaklaştı. Crabbe tepinerek geçerken Harry yine direğin arkasına tamamen eğildi. Büyük Salon'un kapılarının tekrar açılma sesi, Harry'nin Goyle'un ağzından çıktığından emin olduğu küfürlü konuşmayı bastırdı. Tekrar dışarı bakmadan önce, Goyle Crabbe'in peşinden zindanlara doğru çekilene kadar bekledi. Küçük bir Hufflepuff grubu yanlarından geçti ve merdivenlerin yarısına geldiklerinde, Harry saklandığı yerden dikkatle .

Zihni allak bullak olmuştu. Crabbe Draco'yu öldürecekti. O yapmış olmalıydı. Belki de Pansy gerçekten de haftalardır kayıp olan arkadaşı için çılgına dönmüştü. Draco, Pansy'nin onu uzun zamandır istediğini söylemişti. Draco'yu görmesine izin verilmediği için öfkelenmiş de olabilirdi, ki bu da Harry'nin onu zorla dışarı çıkarma nedenlerini bir kez daha düşünmesine neden oluyordu. O bir tehdit değildi, sadece sinir bozucuydu. Ama Crabbe? Tehditkâr duruşu olmasa, tamamen zararsız görünebilirdi. Ama belki de Crabbe, Draco'ya suikast düzenleyerek, eski elebaşını yerinden ederek ve Ölüm Yiyenler arasında nüfuz kazanarak zafer kazanma şansını değerlendiriyordu. Mantıklıydı. Çok rahatsız ediciydi ama uyuyordu.

Draco'nun eski yandaşlarıyla kıl payı kurtulduğu için kendini yeniden gergin hisseden Harry'nin yapmak isteyeceği son şey bir salon dolusu insanla yüzleşmekti. Yemek yemeye eskisinden bile daha az ilgi duyuyordu. Büyük Salon'un kapıları önünde belirdi ve Harry geri dönüp revire doğru koşmayı şiddetle arzuladı. Ya Crabbe şimdi Draco'yu öldürmeye kalkışacaksa? Kabul, Slytherin zindanlarına doğru gitmişti, ama bu oraya sadece korkunç bir silah almak ve sonra da Draco'nun peşine düşmek için gitmediği anlamına gelmiyordu. Madam Pomfrey herkesi Draco'dan uzak tutacağına yemin etmişti ama ya Crabbe gerçekten kararlıysa? Draco'ya ulaşmak için Hemşire'yi bile öldürebilirdi!

Harry tam topuklarının üzerinde dönmek üzereydi ki kapılar tekrar açıldı ve içeri uzun kafalı bir ev cini girdi.

Hayır, bir ev cini değil... Colin Creevey'di.

"HARRY! Hastane kanadından çıktın!"

Kaçmak için artık çok geçti ve Harry yüzünü buruşturdu. "Merhaba, Colin."

"Herkes seni beklemekten deliye döndü! Hepsi içeride!" Harry itiraz edemeden Colin bileğinden yakaladı ve onu kapıya doğru sürükledi. "Herkes! Harry döndü!"

Colin onu kalabalığın arasından Gryffindor altıncı sınıflarının oturduğu yere doğru sürüklerken Büyük Salon yüzler ve ellerden oluşan bir bulanıklık içindeydi. Etrafındaki insanlar ona bağırarak sorular soruyordu.

"Harry! Malfoy'un öldüğünü duyduk ve onu sen öldürdün!" "Gerçekten Kim-Olduğunu-Bilirsin'in zindanlarında mıydın?" "Kim-Olduğunu-Bilirsin'le dövüştün mü? Kim?" "Nasıl kaçtın, Harry?" "Harry, Ron yerine gerçekten Malfoy'u mu seçtin?" "Malfoy öldü mü, Harry?"

Harry kimsenin bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini kaçırdı. Birden kollar onu öylesine şiddetle sardı ki, kaburgalarının yeniden çatlayacağından korktu ve yüzü gür kahverengi saç yığınınına gömüldü.

"Harry! Geri döndük, ama Madam Pomfrey hâlâ seni görmemize izin vermiyor! Hagrid bizi buldu ve bize kızgın olmadığını söyledi. Sadece şu anda kendinde değilmişsin - ve tabii ki kendinde değilsin, son haftalarda cehennemi yaşadın. Dinlenmene izin vermemiz gerektiğini söyledi ve haklı da, ama seni çok özledik! Fark etmeliydik... ama Harry..." Hermione sonunda onu ölümüne kavrayışını gevşetti. "Bize şimdi anlatacaksın, değil mi? oluyor? Oh! Açlıktan ölüyor olmalısın! Çabuk, kenara çekil, Seamus. Bir şeyler ye Harry, sonra da bize neler olduğunu anlat."

Harry aniden bir koltuğa itildi ve Parvati onun için bir tabak doldurmaya başladı. "Aç değilim," diye mırıldandı Harry.

"Ama Harry, nasıl aç olmazsın?" Hermione itti. "Ne zamandır yürüyorsun? Ve eğer bir

Malfoy'a Ağırlıksızlık Büyüsü , değil mi? Oh, çok yorulmuş olmalısın!"

Harry yine itiraz etmek üzereydi, ama sözü kesildi. " *Malfoy*. " Ron'un boğuk sesi nihayet etrafındaki kalabalığın gürültüsünü yardı.

Harry koltuğunda dönüp en iyi arkadaşının ona dikkatle baktığını gördü.

"Harry... bana açıkla... Malfoy'la aranızda neler oluyor... sen ve Malfoy."

Harry'nin kaçındığı şey de buydu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, Ron. Şu anda olmaz."

Hatta Ron daha da sinirlendi. "Bu işten yine sıyrılmana izin vermeyeceğim! Bir gece ortadan kayboldun ve bulabildiğimiz tek şey zindanlarda, üzerinde *senin kanın* olan Çapulcu Haritası'ydı ve Malfoy da kayıptı. Bir hafta sonra bir ev cini ortaya çıktı ve bize Kim Olduğunu Bilirsin'in seni öldürmek için kullanacağı bir Kara büyü iksiri için kanını aldığını söyledi. Ve sen ve Malfoy ormanda birlikte seyahat ediyorsunuz - sen, Malfoy'la yalnız! Ve sonra, *Draco-Kanlı-Malfoy'un* komadaki bedenini sanki en iyi arkadaşınmış gibi taşıırken ortaya çıkıyorsun. Ona o kadar takmışsın ki yüzümüze bile bakmıyorsun. Ve *bizi kapı dışarı ettin!*"

"Ron, kes şunu!" Hermione elini onun koluna koymuştu ama Ron kolunu çekti.

Harry de Hermione'ye hiç dikkat etmedi. "Draco benim arkadaşım, Ron!"

Kalabalıktan, Harry'nin kanının kaynamasına neden olan toplu bir soluk sesi duyuldu. "Ve sanırım bununla bir sorunuz var?" Harry genel olarak kalabalığa, özel olarak da Ron'a ateş etti.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ron ters ters baktı. "Tabii ki bir sorunum var! Özellikle de bizi fırçalarken ona mırıldanırken! O piç kurusuna nasıl arkadaş diyebilirsin?"

Harry karanlık bir sesle, "birkaç şey öğrendim diyelim," dedi.

"da ne? Malfoy'un zihnine mi girdin? Orada ne var, Harry? 'Muggle'ları Öldürmenin Yüz Yolu'nun bir ders kitabı yorumu mu? Burada *Malfoy*'dan bahsediyoruz."

Harry ayağa kalktığını bile hatırlamıyordu, ama birden, birkaç santim öteden Ron'un yüzüne bakmaya . "Hayır, Ron. *Sen* Malfoy'dan bahsediyorsun. *Ben* Draco'dan bahsediyorum."

Harry'nin sesindeki şiddetten mi yoksa Harry'nin Harry topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru Ron kıpırdamadı. Harry öylesine öfkeyle tepiniyordu ki, Gryffindor'lar ezilmemek için aceleyle yol açmaya çalıştılar. Tam kapıya yaklaşmıştı ki, Ron arkasından bağırdı.

"Oh, şimdi de *Draco* mu oldu? Neden bana ona aşık olduğunu falan ? Harry!"

Arkasından çarpan kapının sesi, Harry'nin Hogwarts'a döndüğünden beri duyduğu en tatmin edici şeydi. Kapıların tekrar açıldığını ve onu takip eden kalabalığın ayırt edici sesini duymadan önce merdivenlerin ilk katını yarılamıştı bile. Hızını artırdı.

Birkaç kat merdiven sonra, Harry nefes nefese, Şişman Kadın'ın portresinin geldi. Parolanın değiştirilmemiş olmasını umutsuzca diledi. "Woollywuthers," dedi Harry düz bir sesle.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı

Şişman Kadın. "Kahretsin."

"O da değil," dedi, sesi daha da az eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Seni tekrar görmek güzel diyeceğim ama böyle ekşi bir ifadeyle - neyse ki bu şekilde resmedilmemişsin!"

Harry yumruğunu tuvale vurma dürtüsünü bastırdı. "Sen buranın benim evim olduğunu *biliyorum*! Bırakın gireyim!"

"İşler o şekilde yürümüyor, canım. Yeterince uzun süredir buradasın. Biliyorum. Ayrıca, arkadaşların da şimdi geliyor. Eminim size şifreyi verebilirler."

Harry omzununzerinden arkasına baktı ve inledi. Bütün altıncı sınıf Gryffindor'lar onu takip ediyor gibiydi - hayır, daha çok *bütün* Gryffindor'lar gibiydi - Ron ennde, Hermione de bir adım geriden onu takip ediyordu. Harry sanki orada değilmiş gibi Ron'un yanından geçip gitti. "Parola ne Hermione?"

"Saçmalık," dedi otomatik olarak. "Harry, sanmıyorum -"

Ama çoktan dönmüş ve onu görmezden gelerek portre deliğinden tırmanmaya başlamıştı.

"Harry! Bir dakika bekle!" Harry'nin omzuna bir el indi ve Hermione'yle yzleşmekzere döndü. "Bizi görmezden gelmeye devam edemezsin."

"Eğer bir ahmak olacaksa -" Harry Hermione'nin omzununzerinden Ron'u işaret etti. "- o zaman onu görmezden gelebileceğime eminim!"

"Ne!" Ron havladı.

"Harry, ne düşünmesi gerekiyor? Ne düşünmem gerekiyor? Geri dönüyorsun ve bir merhaba demeye bile tenezzül etmiyorsun. Çok endişelendik! Ron bir hafta boyunca neredeyse hiç yemek yemedi, onu bu kadar zorlamak için ne gerektiğini hayal edebiliyorsanız. Zamanın yarısında ders çalışacak kadar bile odaklanamıyordum! Ve sonunda geri döndüğünde, ilk başta seni kaçıran kişiye tamamen saplandın, bizi revirden kovdun, bir daha saçının telini bile görmedik.

Saatlerdir seni bekliyoruz ve tüm bunlardan ne anlam çıkaracağımızı bilmiyoruz! Bizi özlemedin mi?"

Harry orada durmuş, sessizce öfkeleniyordu. Evet, onları özlemişti. Ama yorgun, endişeli, üzgündü ve sanki Harry Potter olduğu için herkesin onun beyninde neler olup bittiğini bilmeye hakkı varmış gibi insanların onu rahatsız etmesinden bıkmıştı. Elbette Ron ve Hermione onun arkadaşlarıydı, ama şu anda onlar akbabalarla dolu bir dünyada sadece iki kişiydiler. Her zaman talepkar. Her zaman ondan bir parça istiyorlardı. Onu asla yalnız bırakmıyorlardı.

Dönüp yatağına doğru fırlamaya hazırlanıyordu ki Hermione bir kez daha kolunu sıktı. "Harry... sen bizi özlememiş olsan bile... biz seni özledik..."

Onu başından savmak üzereydi ama sonra durdu ve nihayet ona iyice baktı.

Üçüncü sınıfta Zaman Döndürücü'yü kullandığı zamankinden daha bitkin görünüyordu ve gözlerinin altında bir rakunla yarışacak halkalar vardı. Yüzü solgun ve çizgiliydi ve okul yılının başından beri en az beş yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Harry endişeyle yutkundu. Şu anda konuşmak istemiyordu. Yalnız kalmak istiyordu. Ama Hermione onu tanıdığı günden beri sadık bir arkadaştan başka bir şey olmamıştı ve Draco için duyduğu endişeye o kadar kapılmıştı ki ona çok kötü davranmıştı. Ve Ron'a.

Harry yavaşça yana doğru bir adım attı ve Ron'la yüz yüze geldi. Ron tamamen perişan görünüyordu. Harry de aynı şekilde hissetmeye başladığını fark etti. Haftalardır arkadaşlarını görmek için yanıp tutuşuyordu ve şimdi eline fırsat geçmişken onları geri çevirmişti. Her ne kadar herkesin onu rahat bırakmasını istese de, Dumbledore haklıydı. Arkadaşlarıyla birlikte olmaya ihtiyacı vardı ve bununla yüzleşmeliydi. Ama Gryffindor'daki herkesin önünde değil.

Harry yavaşça, "Bir yere gitmemiz gerek," dedi, "böylece konuşabiliriz."

"Koltukları yeniden düzenleyeceğiz!" Lavender Brown ciyakladı.
"Parvati, bana yardım et, Harry de -"

"Hayır!" dedi Harry, onun ne demek istediğini anlayarak. "Hermione ve Ron'la konuşmam gerek. YALNIZ." Ortak salonda toplanan kalabalığın hayal kırıklığına uğramış mırıltılarını duymazdan geldi ve Hermione hâlâ koluna yapışmışken portre deliğine doğru ani bir hamle yaptı. Geçerken, şaşkın bir atan Ron'u yakaladı.

Harry'nin önderliğinde aceleyle portre deliğinden çıktılar. Şişman Kadın'ın arkasından yüksek sesle yakındığını duydu, "Oh, içeri girmek için o kadar yaygara kopardıktan sonra, işte yine dışarı çıktın, hiç düşünmeden. Ben de seni gördüğüme sevindim!" Harry köşeyi dönerken sadece başını salladı. İhtiyacı olan mahremiyete sahip olabileceği tek bir yer vardı, o da yedinci kat koridoruydu.

Harry arkasına bile bakmadan koridorda hızla ilerledi. Arkadaşlarının ayak sesleri de onu yakından takip ediyordu. Sonunda uygun koridora vardılar. "Ah!" dedi Ron. Ron, Harry duvarın önünde bir ileri bir geri volta atmaya başladığında, Harry'nin ne yaptığını yeni fark etmiş gibi, "Ah!" dedi. Üç hızlı geçişten sonra bir kapı belirdi ve Harry kendini içeri attı.

İhtiyaç Odası Harry'nin oraya son girdiği zamankinden çok farklıydı. Düello için kullanılan geniş açık alan yerine, oda küçük ve rahattı, birkaç düzine yüzen mumla aydınlatılmıştı. Kalın pelüş bir halının üzerine üçgen şeklinde dizilmiş üç tombul puf sandalyeyle döşenmişti, her şeyin arasına serpiştirilmiş daha küçük minderler köşeleri yumuşatıyor ve tüm odayı büyük boy bir yatağın üstü gibi gösteriyordu. Köşede büyük bir atıştırmalık tepsiyle bir sürahi balkabağı suyu duruyordu. Harry dudaklarını büzdü. "Okulun kendisi bile beni beslemeye kararlı," dedi kuru bir sesle.

"Birinin yapması gerek," diye uyardı Hermione ve onu iterek geçip puf koltuklardan birine yerleşti. "Sanki Malfoy'u geri getirecekmiş gibi kendini aç bırakmaya kararlı görünüyorsun."

Harry yüzünü buruşturdu ve onun peşinden odaya girdi. Ron kapıyı arkalarından kapattı.

Harry kendine bir içki doldurmak için acele etmedi, birkaç dakika daha ertelemeye çalışıyordu. Elinde buz gibi meyve suyu kadehiyle ağır ağır oturdu, bir yandan içkiyi karıştırırken bir yandan da sıvının içine bakıyordu. Kendini bunun bir bardak Firewhiskey olmasını ve sarhoş olana kadar yavaşça içip soruları ertelemeyi dilerken buldu. Gerçekten konuşmak istemiyordu ama onlara her şeyi anlatamasa bile anlatmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Asla paylaşamayacağını bildiği bazı şeyler vardı. Arkadaşlarının ona bakıp beklediğini hissedebiliyordu. "Sanırım en başından başlamalıyım."

Ron huysuzca, "İyi olabilir," dedi.

Harry, kaçırıldığı geceden başlayarak anlatmaya başlarken başını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu. Başta zorlandı ama kısa süre sonra sözcükler dilinden dökülmeye başladı ve kendini hikâyeyi anlatan kişiden çok başka bir dinleyici gibi hissetti. Malfoy zindanlarında uyanması. Draco'yla ilk tartışmaları. Draco'nun tavırlarındaki tuhaf değişimler. Sözlü ateşkes. Draco'nun Voldemort'la görüşmesi. Ve Harry'nin hikâyesi ilk kez o zaman duraksadı.

"Çok korkuyordu, Ron," dedi Harry, sonunda Ron'un yüzüne bakarak. "Dehşete düşmüştü. Ve geri döndüğünde..." Sesi kesildi.

Ron henüz Harry'nin söyleyeceklerini duymak istediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu, ama Hermione elini Harry'nin dizine koydu. "Devam et, Harry."

"Zindana tam olarak ne zaman geri döndüğünün farkında değildim... çünkü... çünkü babası üzerimde Cruciatus uyguluyordu."

Hermione nefesini tuttu ve elleriyle ağzını kapattı. Ron ise daha da öfkeli görünüyordu. "Oh, ve sanırım küçük piç de hemen katıldı."

Harry sertçe arkasına yaslandı. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun sen?"

"Her kelimesi, Harry. Peki o da mı?"

Ron'un sesindeki suçlama Harry'de odadan kaçma isteği uyandırdı, özellikle de suçlamanın cevabını bildiği için, ama doğruyu söylemek zorundaydı. "Draco'nun başka seçeneği yoktu."

"Saçmalık!" Harry'nin korktuğu gibi, Ron hiç şaşırılmış görünmüyordu.

"Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm! Ama bir düşünün. Bu bir testti. Voldemort hakkında tereddütleri vardı ve ayrılmayı düşünüyordu. Babası onu bunu yapmaya zorladığında tereddüt etseydi, nöbetten alınırdı ve ben de asla kaçamazdım."

"Senin üzerinde Affedilmez Lanet kullandı ve sen hâlâ onu savunuyorsun! Neden onun tarafını tuttuğunu hâlâ anlamıyorum, Harry! O yüzden hemen bir açıklama getirsen *iyi* olur - *iyi* bir açıklama - yoksa onu diriltmenin bir yolunu bulmak zorunda kalabilirim, böylece onu kanlı bir hamur haline getirdiğimde bunu *hissedebilir*." Ron artık koltuğunda öne doğru eğilmişti ve kalkmaya hazır gibi görünüyordu.

Harry de öne doğru eğildi. "Draco'nun yaptığı her şeyi anlatmaya *başlayamam* bile. Draco bana yardım etmeseydi asla kaçamazdım. Bütün kaçıışı o *planladı*. Eğer o olmasaydı, Voldemort'un zindanlarında bir ceset olurum!"

"O olmasaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı zaten!"

Harry karşılık vermek için ağzını açtı, ama ağzından hiçbir şey çıkmadı; ne kadar de buna itiraz edemezdi. Birkaç uzun saniye boyunca bakışlarını Ron'unakilere kilitledi, sessizce öfkeleni.

Hermione sonunda araya girdi. "Ron, arkana yaslan ve . Durumu daha iyi hale getirmiyorsun."

"Bunu daha iyi hale getirmenin birkaç yolunu düşünebilirim," diye homurdandı Ron, ama Hermione onu çekiştirdi, o da Hermione'nin kendisini koltuğuna geri çekmesine izin verdi. Orada bir dakika boyunca başını salladıktan sonra Harry'ye baktı. "Harry, Malfoy sana orada ne yaptı? Onu gerçekten savunmana neden olacak ne yapmış ya da söylemiş olabilir?"

"Hem de ne çok! Bana asamı geri verdiğinde tüm hayatından vazgeçmiş oldu. Onu taşıdığımı gördünüz ama ilk kaçtığımızda... beni oradan taşımak zorunda kaldı."

Ron başka tarafa baktı, hâlâ kaşlarını çatıyordu.

Harry içini çekti ve alnını eline yasladı. Baş ağrımaya başlamıştı. "Sana söyledim, ilk başta onu manipüle etmeye çalışıyordum, kaçmak için bir şans elde etmeyi umuyordum... ama sonra nasıl büyüdüğünü başladım - babasının neredeyse beynini yıkadığını biliyor muydun?" Tekrar Ron'a baktı. "Eğer sen de onun gibi büyüseydin, aynı şeyleri tekrar tekrar dinleseydin, tıpkı onun gibi olurdun. aynı."

Ron aniden iğrenç bir şey ısırılmış ve tükürmemeye çalışıyormuş gibi . "Bunu nasıl söylersin?"

"Kolayca," dedi Harry karanlık bir sesle. "İkiniz o kadar da farklı değilsiniz -" "NE!"

"- ve muhtemelen birbirinizden bu kadar nefret etmenizin büyük bir nedeni de bu."

Ron uzun, gergin bir an boyunca bir sonraki adımda ne , ne söyleyeceği ya da ne yumruk atacağı konusunda kendisiyle savaşıyor gibiydi. Sonunda kendini biraz toparlamış gibiydi. "Harry, biz beş yılı aşkın süredir arkadaşız. Sen Beni tanıyorsun. Birlikte yaşadık, yan yana savaştık, birlikte ölümden kıl payı kurtulduk -"

"Ve eğer henüz anlamadıysan," diye araya girdi Harry, "Draco ve ben de tamamen aynı şeyleri yaptık! Birlikte seyahat ettik, birlikte yemek yedik, uyuduk

arka arkaya -"

"Birkaç hafta için! Böyle birini birkaç haftada tanıyamazsın, özellikle de ondan yıllarca - haklı olarak - nefret etmişken! Yoksa son beş yılı unuttun mu?"

Harry başını ağır ağır ellerinin arasına bıraktı. Bu iş bir yere varmıyordu. Hermione sessizce dinliyordu ve Harry'nin onun gerçekten ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, ama Ron yakın zamanda yerinden kıpırdamayacaktı. Buna *mecbur kalacak*, diye düşündü Harry acı acı. "Dinle Ron, bu muhtemelen seni daha da kızdıracak, ama biz - Draco ve ben- geçtiğimiz iki hafta boyunca öyle şeyler paylaştık ki anlatmaya başlayamam bile. Yaşadıklarımızdan sonra. Draco benim için en az ikiniz kadar önemli."

Bu kesinlikle söylenecek doğru şey değildi. Ron'un gözleri irileşti ve Harry'ye, sanki boynunun yan tarafından Medusa'nın başı çıkmış gibi baktı. "Kandırılmış falan olmalısın! Malfoy sana orada ne yaptı?"

"Benim için neredeyse ölüyordu, Ron!" Sözcükler Harry daha farkına bile varmadan ağzından çıkmıştı. Ama ne dediğini duyar duymaz, son iki gündür göğsünde zonklayan sıcak acı yeniden alevlendi. "Hayatımı kurtardı," dedi Harry, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Hem de birden fazla kez. Onu bir kez kurtardım ya da en azından bir yılan ısırığından iyileştirdim. O da beni birden fazla kez iyileştirdi. Ve sonra... Ona... Voldemort'un iksirini etkisiz hale getirme planımız işe yaramazsa, Voldemort'un kazanmaması için beni öldürmesini söyledim." Bir kez öksürdü ve devam etmeden önce yavaşça nefes almak için kendini zorladı. "Bunu yapamadı. Ona söz verdimiş olmama rağmen... beni öldüremedi. Onun yerine kendini verdi."

Artık gözyaşları Harry'nin görüşünün kenarlarını bulanıklaştırmaya , ama umurunda değildi. "Bunu yapmasını hiç istemedim. Bu şekilde bitebileceğini hiç düşünmemiştim bile. Ben... onu geri taşıırken... gerçekten yaptığı her şeyi düşündüm... bütün bunların onun için nasıl bir şey olduğunu. O zaten çok şey verdi, Ron. Hayatını terk etti.

evini, ailesini, geleceğini... her şeyini. Hepsinden vazgeçti. Babası onu evlatlıktan reddetti, yüzden artık fakir. Elinde kalan tek şey sırtındaki giysiler, okul malzemeleri ve okul önlüğü.

Geri dönebileceği bir evi bile yok! Voldemort onun ölmesini istiyor, kendi ev arkadaşları onun ölmesini istiyor ve *sen yardım etmiyorsun!*"

En azından Ron şaşkın şaşkın bakma nezaketini gösterdi. "Ne yapmamı istiyorsun, Harry? Onu kollarımı açarak kabul etmemi mi?"

"Adil bir başlangıç olabilir!"

Ron birkaç uzun saniye boyunca ağzı açık bir şekilde ona baktı, sonra başını salladı. "Delirmiş olmalısın! Bütün bunları yapmış olabilir, ama yine de seni en başta kaçırın piç kurusu o!"

"Draco hatalarını fazlasıyla telafi etti!" Harry ayağa kalkarak tersledi. "Ve bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Dinlemeye hazır olduğunuzda gelin beni bulun - ve *dinlemekten* bahsediyorum!" Harry arkasını döndü ve iki suskun arkadaşını ardında bırakarak kapıdan çıktı.

Kapı tatmin edici bir yankıyla arkasından çarptı. Kapının açıldığını duyduğunda koridorun yarısına gelmişti bile. Ron'un peşinden koştuğunu, tartışmaya devam etmek ya da yumruklarla yeniden başlatmak istediğini görmeyi bekleyerek döndü, ama Hermione'ydi, yalnızdı.

"Harry, bekle." Kız ona yetişti ve Harry sessizce konuşmasını bekledi. Kız ona ürkütücü bir şekilde Profesör McGonagall'ı andıran onaylamaz bir bakış attı. "Ron'un iyi bir noktaya değindiğini inkâr edemezsin."

"Yani onun tarafını tutuyorsun," dedi soğuk bir sesle. Geriye doğru bir adım attı, dönüp tekrar uzaklaşmaya hazırdı ama kadın onu kolundan yakaladı.

"Hayır, ! Ve eğer bir an için beni dinler ve söyleyeceklerimi duyarsanız..."

Harry sinirli bir homurtuyla vücudunu ona doğru çevirdi ve o da gömleğini bıraktı. Harry hiçbir şey söylemedi, ama kollarını göğsünde savunurcasına kavuşturdu.

Hermione öfkeyle gözlerini devirdi. "Ron haklı olabilir, ama kabul ediyorum, biz orada değildik. İkinizin neler dair hiçbir fikrimiz yok. Malfoy'dan herkes kadar nefret ediyordum, ama seni önemsiyorum Harry ve kararlarına güveniyordum. Yani, çoğu zaman. Bunu uydurmayacağını biliyorum. Algınızın biraz çarpık olup olmadığını merak ediyordum. Yani, sonuçta, korkunç bir sınavdan geçtin, ve kim bilir ne tür Bunun senin üzerindeki psikolojik etkisi ne olabilir?"

Harry sadece homurdandı.

Hermione içini çekti. "Harry, Malfoy'un ev cini gelip bize olanları ve ikinizin *birlikte* kaçtığınızı anlattığında, Ron'un bunun doğru *olabileceğini* kabul etmesi bir haftadan fazla sürdü. Ben de pek inanmak istemedim. Yani, Harry, o *Malfoy*. Kim bilebilirdi ki? Sonra geri dönüyorsun ve Malfoy'a o kadar takmışsın ki bize bakmıyorsun bile! Ron çabalıyordu, gerçekten çabalıyordu, ama sonra sen onu - ve beni - bir kenara ittin. Önce revirde, sonra da Büyük Salon'da. Ve... Sanki şu anda Malfoy'u bizden daha çok önemsiyor gibisin."

Harry boğuk bir sesle, "Bilmiyorum," dedi.

Hermione ona tepeden bakan bir bakış attı. "Revire geri dönmemizi istedin. Anlamaya çalışabilirim, ama Ron... şey... o Ron. Ve burada Malfoy'dan . Ve açıkçası, onun hakkında söylediğin her şeye rağmen, o *hala Malfoy* . İkinizin arkadaş olması fikri... hazmedilmesi kolay bir şey değil."

"Yani onu da silip atacaksın, öyle mi?"

Hermione başını salladı. "Her ne kadar ilk yaptıklarından onu sorumlu tutmak istesem de... demek istediğim şu ki - senin için - Malfoy'a bir şans vereceğim. Eğer Malfoy'u gerçekten kurban ettiyse

kendisi... şey... bu şeyi anlatıyor, değil mi?" Hâlâ tereddütlü görünüyordu ama gözleri samimiydi.

Harry kendini kollarını yana indirirken buldu. "Bunu mu demek istiyorsun?" Başını salladı.

Harry omuzlarındaki gerginliğin hafiflediğini hissederken, içinden şükran duyguları aktı ve gülümsedi. "Teşekkürler, Hermione."

Karşılığında belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Fazla söz veremem... ama deneyebilirim. Başka bir şey olursa... bana haber verin."

Harry başını eğip düşündü, sonra onun gözlerinin içine baktı. "Bir şey daha var o zaman. Draco... şey, artık soyadını kullanmıyor. Ne yapacağından emin değilim ama... babası onu evlatlıktan reddetti ama o yine de gitti. Ona ilk ismiyle hitap edebilir misin?"

Hermione kaşlarını çattı. "Bunu görecekiz, Harry. zaman."

Harry göğsündeki sıcak acı noktasının soğuduğunu hissetti ve yere baktı. "Eğer uyanırsa. Dumbledore bir teorisinin doğru olup olmadığını göreceğini söyledi... ve belki Draco'yu kurtarabilecek bir şeyi geri getirecek, ama eğer getiremezse... Ne olacağını bilmiyorum. olur." Tekrar Hermione'ye baktı. "O ölürse ne yaparım bilmiyorum, Hermione. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Ona gerçekten değer , değil mi?" diye sordu usulca. Harry

başını salladı. "Önemsiyorum."

Hermione bir an onu inceledi, sonra kollarını Harry'ye dolayarak sıkıca sarıldı. "Seni özledim, Harry. Ron da öyle."

Harry garip bir şekilde sarılmaya karşılık verdi. "Teşekkürler, Hermione. Ben de seni özledim."

Bir süre sonra Hermione sarılmayı bıraktı ve hızla gözlerini sildi. Harry fark etmemiş gibi davrandı. "Geri dönüp Ron'la konuşacağım. Ona orada kalmasını söyledim. Belki onu ikna edebilirim. Mal'la arkadaş olmak isteyeceğinden şüpheliyim - şey...

Draco, ama umarım onu görür görmez lanetlememeye ikna edebilirim. Sen git, Harry. Seninle Gryffindor Kulesi'nde buluşuruz."

Harry başını salladı. "Teşekkürler Hermione. Henüz Gryffindor Kulesi'ne gitmek istediğimi sanmıyorum. Mutfağa gidip bir şeyler atıştırabilirim. Oraya gitmişken Dobby ve Biddy'ye de merhaba . Umarım, Gryffindor Kulesi'ne döndüğümde, kalabalığın bir kısmının dikkatini dağıtmış olursunuz... lütfen?" Ona umutlu bir bakış attı.

Hermione ona gözlerini devirdi. "Ben hallederim, Harry. Şimdi git bir şeyler ye."

Harry hafifçe güldü. "Tamam, tamam."

İhtiyaç Odası'na geri dönerken onu izledi ve daha önceki boşluk hissinin bir kısmının geri döndüğünü hissetti. Hayır, bu sadece midesinin guruldamasıydı; gerçekten bir şeyler yemesi . İsteksizce çantasından Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı, üzerine örttü ve mutfaklara doğru ilerledi.

.&.

Biddy mutfakta değildi, Harry'ye göre bu da iyi bir şeydi. Dobby ve tüm Weasley ailesini doyuracak yemek yiyene kadar gitmesine izin vermeyen bir düzine ev elfiyle fazlasıyla meşguldü. Dobby'nin sorularını yanıtladığında ve diğerlerini yatıştırarak kadar yemek yediğinde

ev elfleri, bitkin ve acı verici bir şekilde doluydu. Kısa bir an için Gryffindor Kulesi'ne dönmek, merdivenlerden altıncı sınıfların odasına çıkmak ve dört kişilik yatağına yığılmak istedi. İçtenlikle bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü. Sadece yumuşak yatağı, yumuşak battaniyeleri ve dolgun yastıkları hissetmek için

İki hafta boyunca soğuk zemini yatak olarak kullandıktan ve ondan önceki bir hafta boyunca zindan zeminini kullandıktan sonra cennet gibi olurdu. Ancak, henüz oraya gidememişti.

Ana merdiveni yarılayan Harry, üçüncü kat koridoruna saptı ve hastane kanadına doğru ilerledi.

Revirde hâlâ hafif bir ışık yanıyordu ve Harry içeri girdiğinde Madam Pomfrey'i Draco'nun yatağının yanındaki sandalyede oturmuş kitap okurken buldu. Bir nöbetçi ile hasta çocuğunun başında nöbet tutan bir annenin karışımı gibi görünüyordu. Tuhaf bir kombinasyondur. Harry'nin ayak seslerini duyunca hızla başını kaldırdı ve Harry bir an için onun elinin esasına gittiğini gördüğüne yemin etti. Onun kim olduğunu anlayınca rahatladı.

"Bay Potter, umarım yeterli bir akşam yemeği yemişsinizdir."

Harry ona üzgün bir ifade verdi. "O ev cinlerinin bana yedirdiklerine bakılırsa, yürüyebildiğime şaşıyorum."

"Güzel. Onlara seni aramalarını ve yeterince yediğinden emin olmalarını söyledim." Kitabını bir kenara bıraktı ve ona iyice baktı. "Geldiğin zamankinden biraz daha az bitkin görünüyorsun ama şimdiye kadar evinde olmalıydın. Öğleden sonra kısa bir şekerleme, az önce çektiğin çileyi telafi etmeye yetmez."

Harry, Draco'nun yatağının yanında dururken, "Sokağa çıkma yasağı on beş dakika daha sürecek," dedi, "ben de gelip nasıl olduğunu görmek istedim."

Madam Pomfrey onun yanında durdu. "Aynısı, ama başka bir şey beklemiyorduk."

"Evet, biliyorum," diye fısıldadı Harry kısık

sesle. "Yine de daha kötü değil."

"Onu görmeye gelen başka biri var mı?" Harry konuyu değiştirmeye çalışarak sordu, sesindeki gerginliği saklayabildiğini umuyordu.

"Hayır, Harry. şüpheli bir hareket olmadı, söz veriyorum. Kimse ziyaret etmedi. Dur, sözümü geri alıyorum. Bir ziyaretçisi vardı: Kendine Biddy diyen çok perişan bir ev cini."

"Demek oradaydı," dedi Harry dalgınca. Draco'nun ellerinden birini tuttu ve rahat görünmeye çalışarak otomatik olarak yoğurmaya başladı. "Elleri soğuk. Bunun için yapabileceğin bir şey var mı?"

"Isıtıcı bir tılsım sanırım ve belki de kan dolaşımına yardımcı olacak bir şey. İşte, biraz geri ekil."

Hemşire asasıyla Draco'her bir elinin ve sonra da tüm vücudunun üzerinde karmaşık hareketler yaparken Harry bir adım geri çekildi. Asasını önlüğünün içine soktu ve Draco'nun ellerine tekrar dokunmak için uzandı. "Evet, şimdilik bu kadar yeter."

Harry Draco'nun parmaklarını hızla sıktı. "Daha iyi oldu. Büyüler ne sürecekt?"

"Yirmi dört saat dayanmaları gerekiyor ama sabah tekrar kontrol edeceğim." Bir an durakladı. "Onun için gerçekten endişeleniyorsun, değil mi?"

"Evet. Profesör Dumbledore'dan haber var mı?"

"Henüz değil, ama bir şekilde, döndüğünde haber vereceği ilk kişinin siz şüpheleniyorum."

Harry bir an için bunu düşündü. "Peki ya Snape - Profesör Snape? O Draco'nun ev başkanı. Nerede o? Burada olmadığını söylemiştin."

"Profesör Snape siz yaklaşık bir hafta sonra gitti." Sesi bu gerçek yüzünden sıkıntılı geliyordu.

Harry bu habere sadece iki saniye şaşırdı. Snape'in tam olarak nereye gittiğini bildiğinden emindi. Elbette, eğer Snape gerçekten Dumbledore'a sadıksa, neden hâlâ dönmemişti? Ve bunu düşününce, Voldemort'a ne olmuştu? Ama bu başka bir konuydu. "Peki ya İksir dersleri?" Harry konuyu derinleştirmeye çalışarak sordu.

"Profesör Dumbledore geçici bir yedek buldu ama hepimiz Profesör Snape'in yokluğu konusunda oldukça endişeliyiz."

"Nerede olduğunu biliyor musun-"

Madam Pomfrey kısaca, "Harry, bu kadarı yeter," diyerek onun kesti. "Tek umudumuz Profesör Snape'in hâlâ hayatta ve iyi durumda olması ve kısa süre içinde aramıza dönecek olması. Umarım iyi haberlerle."

"Ah, evet. Bu iyi olur," dedi Harry somurtarak. Harry hayatında onu görmek *istediği tek* anda Snape neredeydi? Eğer Dumbledore'a sadıksa, muhtemelen Draco'ya herkesten daha iyi yardım edebilirdi. Belki de işler ters gittikten sonra Voldemort'un küçük partisini terk edebilmişti. Ama o zaman neden çoktan geri dönmemişti ki? Harry başını iki yana salladı ve tekrar Draco'ya baktı.

"Sanırım artık Gryffindor'a dönseniz iyi olur. Geç oldu ve eminim bu gece sokağa çıkma yasağı oldukça katı olacak, gelişinizi göz önünde bulundurursak."

"Ama Draco -"

"Söz veriyorum, Draco iyi olacak. Bu gece ona yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok ve kesinlikle iyi bir gece uykusuna ihtiyacın var. Yanında götürmen için sana rüyasız uyku iksiri vereyim mi? İhtiyacın olabilir."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Harry çabucak. Daha fazla gecikmenin faydasız olacağını bilen Harry, Draco'nun yüzüne son bir kez daha baktı.

Akşam. Gerçekten de çok huzurlu görünüyordu. Yüzündeki tüm stres ve endişe çizgileri silinmiş, neredeyse melek gibi görünüyordu. Harry bunu düşünmese, Draco'nun sadece çok iyi bir uykunun tadını çıkardığına neredeyse kendini inandırabilirdi. Ama öyle değildi ve Harry bunu düşünmeden edemiyordu. Durumun gerçekten ne kadar kötü olduğunu biliyordu.

Sonunda Harry döndü ve başka bir şey söylemeden revirden çıktı.

.&.

Hermione sözünü tutmuştu ve Harry Gryffindor ortak salonuna vardığında salon neredeyse boştu. Ev arkadaşlarının kapıda ona saldırmamak için kendilerini çok zor tuttukları da belliydi. Görünüşe göre genç öğrencilerin çoğu çoktan yatmıştı. Birkaç beşinci sınıf ve bazı yedinci sınıflar kalmıştı ama Ron hariç bütün altıncı sınıf öğrencileri şöminenin başında bekliyordu. Ginny de onlarla birlikte, Dean'ın yanında oturuyordu. Büyük bir koltuk bariz bir şekilde boştu ve Harry onu beklediklerini biliyordu. Göz göze gelmeden sandalyeye doğru yürüdü, minder kenarına tünedi ve sonunda arkadaşlarıyla yüz yüze geldi.

"Herkes merhaba." Kimse tek kelime etmedi. Harry dişlerini sıktı. Bu iş istediği kadar kolay olmayacaktı. "Ee... Ron nerede?"

Dean, "Yukarı çıktı," diye cevap verdi. "Düşünecek çok şeyi olduğunu söyledi."

"Ah, evet. Olabilir," dedi Harry. Kaçabilmeyi dileyerek, yatakhanelere çıkan merdivenlere özlemle baktı. Bunu yapmak istemiyordu. Evet, bütün okulla uğraşmaktan daha iyiydi ve evet, muhtemelen onlara neler olup bittiğini biraz anlatmalıydı, ama -

"Harry, bize bakacak mısın?" Ginny, Harry'yi gerçeğe geri çekerek sordu.

"Evet," dedi Harry, ama bu bir protesto gibi çıkmıştı. "Sadece -"

"Sadece *ne*? Unuttuysan söyleyeyim, Ron ve Hermione senin için endişelenen tek iki kişi değildi. Herkesin sana milyonlarca soru sormaya çalışmasının bir nedeni vardı!"

"Biliyorum, ama -"

"Bizimle konuşacak mısın, yoksa yatağına gidip Malfoy için surat mı asacaksın?"

Ginny'nin sözleri yüzüne inen bir tokat gibi geldi ve Harry kendini istemeden de olsa ondan uzaklaşırken buldu. Ginny ona ters ters bakmaya devam etti ve sonunda Harry omuzlarının çökmesine izin verip yere baktı. "Devam et. Sor. Zaten tartışamayacak kadar yorgunum." Başını kaldırıp Ginny'ye baktı, Ginny şimdi ona cesaret verici bir gülümsemeyle bakıyordu ama gülümsemesinde kendini beğenmişlik seziyordu. *Bir gün korkunç bir cadı olacak*, diye düşündü kendi kendine.

"Buraya nasıl döndün, Harry?" Lavender ağzından kaçırıldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "En az yüz mil kuzeyde olduğunu söylediler! O kadar yolu gerçekten yürümedin, değil mi?"

Harry bu saçma soru karşısında homurdanmamak için kendini zor tuttu. "Geri dönmek neden bu kadar uzun sürdü sanıyorsun?"

Lavender'ın gözleri daha da büyüdü. "Ama ormanda canavarlar mıydı? Korkunç olmalı!"

"Yasak Orman okul arazisinin güneyinde. Draco'yla gittiğimiz yer normal bir ormandı. Gerçekten tehlikeli bir şey yok."

"Muggle canavarları o zaman?" Parvati

araya girdi. "Şey, bir yılanla ilgili bir

sorunumuz vardı -" "Seni *ısırdı* mı?" Lavanta

ciyakladı.

"Hayır, Draco'yu ısırdı. Ama endişelenme, onun icabına

baktık." "Oh, şey... Buna sevindim, biliyorsun -"

"Harry, araya girmekten nefret ediyorum ama bilmem gerek, *Malfoy*'la birbirinizi öldürmeden o kadar uzağa gitmeyi nasıl başardınız?" Arayan Seamus'tu.

Harry kızgınlıkla başını ona doğru eğdi. "Hermione sana açıklamadı mı?"

"Evet, söyledi, ama inanmakta zorlanıyorum -" Harry

soğuk bir sesle, "İnan o zaman," dedi.

"Harry...?" Bu kez Neville.

"Evet, Neville?"

"Malfoy gerçekten hayatını kurtardı mı?"

Bir anda suçluluk duygusu ve kofluk geri geldi ve Harry başını öne eğdi. "Evet, yaptı. Hem de birden fazla kez."

Şöminenin sıcak dışında oda uzun bir süre sessiz kaldı. Harry'nin hissettikleriyle korkunç bir uyumsuzluk içindeydi.

Sonunda sorular yeniden başladığında, Harry onlara boş boş, itaatkâr bir şekilde cevap verdi, ama orada olduğunu pek hissetmiyordu.

Sonunda orada yeterince uzun kaldığını hissettiğinde, Ron'un yukarıda onu beklediğini hatırlayana kadar yatakhanedeki odasına kaçmaktan memnundu. Merdivenlerin tepesine ulaştı, dişlerini sıktı ve kapıyı iterek açtı.

Ron yatağında uzanmış, yılın ilk günü Chudley Cannons posterini yapıştırdığı tavana bakıyordu. Turuncu giysili yedi figür büyük parşömen parçasının üzerinde zum yapıyordu ve Harry, poster ilk kez yatay olarak çevrildiğinde oldukları kadar şaşırmış görünmediklerini fark ederek eğlendi. En azından artık birbirlerine çarpıp durmuyorlardı.

"İçeri girecek misin, yoksa orada öylece durup posterime mi bakacaksın?" Ron, Harry'yi düşüncelerinden kopararak konuştu.

"Oh, evet, üzgünüm. Merhaba Ron."

Ron hâlâ tavana bakarak, "Merhaba Harry," dedi tarafsız bir sesle. "Herkes hâlâ aşağıda mı?"

"Öyle." Harry yatağının kenarına oturdu, tıpkı koltuğa oturduğu gibi yavaşça. *Buraya geldiğimde yatağıma kadar koşup şiltenin üzerine uçarak atlamayı planlamıştım*, diye düşündü pişmanlıkla. "Ee," dedi yavaşça, "ne düşünüyorsun?"

Ron'un cevap vermesi bir dakika sürdü. "Sanırım... Hâlâ bunu düşünüyorum." İçini çekti. "Bilmiyorum, Harry. Bu fikre asla alışamayacağımı söylemiyorum, ama şu anda Malfoy'u nasıl kabulleneceğimi bilmiyorum. Çok ani oldu. Belki onunla hayatını değiştirecek bir bağ kurma deneyimi yaşadın, ama unuttuysan söyleyeyim, buna tanıklık etmek için orada değildim. Ve sonra... bizimle konuşmadın. Sanırım henüz ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Sanırım şu anda ancak bu kadarını bekleyebilirim."

Ron sonunda Harry'yle yüzleşmek için yan yattı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Harry. Malfoy hakkındaki fikrimi bir gecede değiştiremeyebilirim, ama bunun üzerinde çalışacağım. *Senin için*, onun için değil. Sadece farkında ol diye söylüyorum."

Harry küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu ona büyü anlamına mı geliyor?"

Ron elini sallayarak, "Buna söz vermiyorum," dedi, "ama çok ölümcül bir şey olmayacağına söz veriyorum."

Harry'nin gülümsemesi hemen düştü. "O konuda fazla yardıma ihtiyacı yok."

Ron biraz endişeli görünme nezaketini gösterdi. "Bekle, gerçekten ölüyor mu? Yoksa iyileşiyor mu?"

"Hâlâ hayatta ama bir şekilde... tam olarak burada değil. Bunu açıklayamıyorum." Harry kelimeleri çıkarmakta zorlandığını fark etti.

"Ama Dumbledore bir cevap bulamazsa, ki bu yüzden gitti, o zaman... Draco nasıl olsa ölecek."

Ron bir an için bunu düşündü. "Hermione ve ben senin arkadaşın olarak tam beş yıl hayatta kaldık. Birkaç haftanın Malfoy'u öldürmeyeceğinden eminim."

Harry Ron'a tuhaf bir şaşkınlık ve eğlence karışımıyla baktı. "Biliyor musun, nedense bu beni daha iyi hissettiriyor."

"Güzel."

"Ama muhtemelen senin istediğin şekilde

değil." Ron kaşlarını çatı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü onun benim arkadaşım olduğunu kabul

ettin." Ron yüzünü buruşturdu. "Bunu söyledim,

değil mi?"

"Sen yaptın." Harry gülümsedi. "Ah, ve Ron... Bunun önemsiz olduğunu biliyorum, ama Çapulcu Haritası'nı bulup benim için saklayan oldu mu?"

Ron hemen cevap vermedi, onun yerine yatağının diğer tarafına yuvarlandı, yatağın kenarına uzandı ve yatağın altını kazmaya başladı. Kazarken konuştu. "Biliyorsun, Snape bunu aldıktan sonra, geri almak için çok uğraştı. Seni daha önce onunla görmüş olmalı, çünkü onu istemeye çalıştığımda, onun bariz bir Kara büyü parçası olduğu ve yanlış ellere bırakılmaması gerektiği konusunda durmadan saçmaladı... Dumbledore da onunla aynı fikirdeydi ve onu aldı. O gecenin ilerleyen saatlerinde - ah, işte başlıyoruz." Kendini tamamen yatağın üzerine bıraktı ve parşömeni Harry'ye uzattı. "O gecenin ilerleyen saatlerinde, gizemli bir şekilde, düzgünce katlanmış olarak yastığımın altında belirdi. Neredeyse eziyordum."

Harry haritayı minnetle kabul etti. "Dumbledore oldukça iyi, değil mi?"

"Bu yaz başında söylediğin şey bu değildi."

Harry omuz silkti. "Draco'yu koruyacağını söyledi, her şeyden sonra bile... şey... her şeyden sonra."

Ron sadece homurdandı.

"Ron..." Harry söze başladı, ama sonunda yatağa yaslandı. "Sanırım daha sonra konuşacağız."

"Uyuyacağız. Eminim biraz uyusanız iyi olur."

"Muhtemelen uyuyabilirim ama şu anda istesem bile uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Ron kaşlarını çattı. "Madam Pomfrey sana bir şey vermedi mi?"

"Denedi."

Ron kıkırdadı. "Bilmeliydim. Pekâlâ," dedi, kendini toparlayıp çarşafı geri çekerek. "Ben yatmaya hazırım, sen de en azından biraz uyumaya çalışmalısın."

"Gerçekten mi Ron, ne zamandan beri Hermione gibi konuşmaya başladın?" Harry yüzüne isabet eden bir yastıkla ödüllendirildi. "İyi nişan aldın! Belki de bu yıl Chaser oynamalısın!" Yastığı geri fırlattı ve Ron onu kolayca yakaladı.

"İyi geceler, Harry." "İyi

geceler, Ron."

Ron yeniden, bu kez daha yumuşak bir sesle konuştuğunda, Harry tam dört direkli yatağının perdelerini kapatıyordu. "Seni özledim, Harry."

Harry gözlerini kapadı. "Ben de seni özledim, Ron." Perdeleri sonuna kadar çekti ve yatağına uzandı. Bir süre sonra kapının açıldığını, belli belirsiz fısıldaşmaları ve ayak seslerini duydu. *Dean, Seamus ve Neville. Eminim Ron'la ben konuşmayı kesene kadar kapının dışında bekliyorlardır.* Harry dinledikleri için onlara kızması gerektiğini düşündü, ama bunun yerine sözünü kesmedikleri için minnettardı. Sinirlenecek enerjisi kalmamıştı.

Birkaç dakika sonra ışıklar söndü ve Harry karanlığın içinden tavana bakarak uzandı. Üç haftadır fiziksel olarak en rahat olduğu andı. Kendi yastığı, temiz battaniyeler. Üzerinde hâlâ günlük giysileri vardı, ama umurunda değildi. Henüz uyumayacaktı. Hâlâ bitkin durumdaydı ve yatak son derece rahattı. Üç hafta boyunca yerde ya da zindan zemininde uyuduktan sonra, bir daha asla yastığı hafife almayacaktı. Yatak çok iyi hissettiriyordu ve vücudu uyumak için çığlık atıyordu ama yapamıyordu.

Bir şey kesinlikle eksikti. *Draco.*

Sonunda Seamus'un horultusunu duyduğunda, diğer herkesin çoktan uykuya daldığını ve hareket edebileceğini anladı. Çapulcu Haritası'na hızlıca bir göz attığında, Filch ve Bayan Norris'in zindanlarda, Peeves'in malzeme deposunda zıplayıp durduğu İksir sınıfına doğru gittiklerini gördü. Harry verdiği zararı hayal ederken kıs kıs gülmekten kendini alamadı. En azından Filch bir süre meşgul olacaktı. Haritada başka bir hareketlilik yoktu. Madam Pomfrey revirin bitişiğindeki özel odasıdaydı ve Draco hâlâ yatağında, bütün gün olduğu yerdeydi. Ve Harry'nin gittiği yerde.

Harry kimseyi uyandırmadığından emin olmak için perdeleri yavaşça geri çekti. Sessizce odadan çıktı, hâlâ taşımakta olduğu çantasından Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı ve kendi etrafına sardı. Zemindeki gıcırdayan noktalara dikkat ederek ortak salonda ilerledi. Aşağıda bir tek Hermione kalmıştı, şöminenin yanında oturmuş, burnunu bir kitaba gömmüştü.

Harry kısa bir süre durup onunla konuşmak istedi, ama

Gryffindor Kulesi'nden çıkmasına asla izin vermedi. Arkadaşının gizlice geçmek için böyle ucuz bir şaşırtmaca kullandığı için kendini neredeyse suçlu hisseden Harry asasını çıkardı, uzaktaki pencereye doğrulttu ve neredeyse duyulmayacak şekilde fısıldadı: "*Alohomora!*"

Dışarıdaki şiddetli rüzgâr ve yağmurun da yardımıyla pencere açıldı. İçeri giren yağmur Hermione'yle kitabının üzerine sıçradı ve mumlardan bazılarını söndürdü. "Ah!" diye bağırdı Hermione ve pencereyi kapatmak için acele etti. Harry geçici dikkat dağınıklığından yararlanarak portre deliğinden aceleyle çıktı. Şişman Kadın uykusunda bir kez homurdandı ve memnuniyetle horlamaya devam etti.

Hastane kanadına ulaşmak sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu, Draco'nun yatağına giden yolu kat etmek daha da uzun sürecekti, ama Harry son birkaç adımı atarken zaman yavaşladı ve neredeyse durdu. Belirsiz gölgelerin arasından o kadar tanıdık gelen bir yüzün ayrıntıları belirdi ki, Harry onu sadece dokunarak tanıyabileceğini düşündü. Okulun gece parıltısında Draco'nun yüzünü porselen bir oymaya dönüştüren bir şey vardı. Artık büyü'nün yumuşak mavileriyle vurgulanan görüntü Harry'ye acı verici bir netlikle Draco'nun peri yüzüğündeki halini hatırlattı. O gece kendini Draco'ya çok yakın hissetmişti. Elbette bunun peri büyü'sünün etkileri olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi ve burada, göğsündeki ısı artışına ya da boğazındaki sıkışmaya neden olacak periler yoktu, ama yine de oradaydılar.

Harry uzun bir süre orada durduktan sonra asasını Madam Pomfrey'nin özel odasının kapısına doğru tuttu ve bir susturma büyü'sü fısıldadı. Draco'nun yatağının yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Orada olmasının Draco'ya bir *faydası* dokunacak gibi değildi ama Draco'nun hâlâ nefes aldığını bilerek yanında oturmak Harry' içini biraz olsun rahatlattı. Ve belki de Draco bir şekilde onun orada olduğunu anlayabilirdi. Belki de arkadaşlığı takdir ederdi. En azından Harry, Draco'nun buna aldırmayacağını düşünmek istiyordu.

Harry sandalyesine iyice gömülerek, "Bilmiyorum," dedi yüksek sesle. "Şimdi uyansan ve ben burada olsam seni rahatsız eder miydi?"

Burada oturmuş sana mı bakıyorsun?"

Draco tabii ki cevap vermedi, ama Harry'nin hayal gücünün bir kısmı Draco'nun oturduğu yerden kalkıp ona sırtarak, *"Herkes bana bakmaya bayılıyor, Harry,"* gibi bir şeyler söylediği bir resim çizdi. *Kürsüdeki bir heykel gibiyim. Bu ince, yontulmuş yüz hatları, bu inanılmaz vücut, bu tertemiz saçlar -*

"Sivri bir çenen var," diye cevapladı Harry kendi düşüncelerini. "Ve sen de benim kadar zayıfsın. Ama saç konusunda haklısın."

Tabii ki. Prat.

"Bunu özlüyorum, biliyorsun."

Ne, muhteşem saçlarım mı?

"Senin iğrenç espri anlayışın."

Daha iyi değilsin.

"Biliyorum. Yine de eğlenceliydi. Birbirimizle kavga etmek istemeden... istemeden böyle gidip gelmek."

Eğlenceliydi. Dünyaya değişmezdim.

Harry zihinsel diyalogunda boğuldu. "Ama onu dünyayla takas ettin. Bunu yapmamalıydın, Draco."

Tabii ki yapmalıydım! Bu kadar bencil olma!

Harry doğrulup oturdu. "Bencil mi? Ben nasıl bencil oluyorum?"

Seni öldürmemi istedin - bunun beni öldüreceğini bilmiyor musun? Ne kadar korkunç olurdu?

"Şimdi bu benim için korkunç değil mi?" Harry ağzından . "Seni böyle görmek?"

Slytherin'lerin çıkarıcı olmadığını hiç söylemedim.

"Kendi hayatını feda etmek nasıl kendine hizmet eder? Bunu neden yaptın, Draco?" Harry kontrolünü kaybetmeye başladığını hissetti. "Bana nedenini söyle!"

Nedenini biliyorsun. İkimiz de biliyoruz.

"Ama neden sen olmak zorundasın ki? Benim ölmem gerekiyordu! *Neden sen?* " Harry hayal kırıklığıyla ellerini Draco'nun yatağının kenarına vurdu. "Yaşadığımız onca şeyden sonra! Neden böyle oldu? Neden her şey basit olamıyor! Ve neden -" Harry boğuldu ve gözlerini sıkarak kapattı. "Neden bunu çok geç anladım?"

Zihnindeki Draco imgesinden sessiz bir yanıt bekledi ama sessizlik vardı. Önce bir gözünü, sonra diğerini açtı. Draco hâlâ orada yatıyordu, gözleri kapalı, bir heykel gibi hareketsizdi, Harry farklı bir şey beklemiyordu. Sadece umut etmişti. Draco'nun tekrar doğrulup ona baktığını hayal etmeye çalıştı, ama görüntü kaybolmuştu. Bu kayıp karşısında göğsü daraldı. "Draco?" Hiçbir şey. "Cevap ver bana, lanet olsun! Lütfen... Draco..."

" PETRIFICUS TOTALUS!"

Harry'nin vücudu bir kalp atışı içinde dondu. Hareket edebilseydi, kalbi boğazına kaçardı. Yapamayacağını bildiği halde çalıştı. *Ama Madam Pomfrey büyüü duymuş olacaktı!* Harry kendi kendine düşündü. *Her an koşup gelebilir!* Sonra Harry kapıya susturma büyüü yaptığını hatırladı. *Kahretsin.*

Saldırgan ortaya çıkmadan önce daha fazla düşünecek zamanı olmamıştı. *Pansy Parkinson.*

"Bu Potty Potter değil mi, kurtarıcısının komadaki bedeni üzerinde mırıldanıyor. Ne kadar romantik." donmuş bedenini sandalyesine geri itti ve üzerine doğru eğildi. "Daha önce Draco'yu görmeme izin vermediniz ama şimdi beni durduramazsınız. Oh, eminim istiyorsundur

benimle konuşuyor ve çok kaba şeyler söylüyor. Böylesi çok daha keyifli."

Pansy'nin eli aniden uzandı ve Harry'nin yanağına çarptı. Harry taşlaşmış olmasaydı kafasının arkaya doğru kırılacağından emindi.

"Draco *senin* yüzünden tüm geleceğini mahvetti. Draco çok harikaydı." Sesi neredeyse hüzünlü geliyordu. "Zekiydi, yakışıklıydı ve herkes onun harika biri olacağını *biliyordu*. Çok şey vaat ediyordu."

Yatağın önünde volta atıyor, Draco'ya pek bakmıyordu. "Karanlık Lord onu daha reşit bile olmadan istedi. *Onuru* düşün, Potter! Sen anlayamazsın... *senin* gibiler asla anlayamaz. Böylesine büyük bir onur için bu kadar genç seçilmek... Karanlıklar Lordu bile onun harika olacağını biliyordu! En iyilerden biri. Babasından bile daha güçlü Ölüm Yiyenler! Draco çok daha fazlasını hak ediyordu. *Beni* hak ediyordu. Ve sen onu mahvettin."

Harry mücadele etmek istedi, ama bunu yapacak kadar bile hareket edemiyordu. Tek yapabildiği arkasına yaslanıp Pansy'nin gevezeliklerini dinlemektir. Bütün öfkesi Harry'ye yönelmiş gibiydi. Harry'ye zarar vermekten çok onu öldürmek ve Draco'yla öpüşmek istiyor gibiydi.

Bu iğrenç.

"Onunla evlenecektim, biliyorsun."

Bunun olma ihtimali çok düşük, seni pug suratlı inek, diye düşündü Harry kendi kendine, ama bu düşünce Draco'nun sesinden anlaşılıyordu.

"Ama artık değil," diye devam etti. "Bir Parkinson asla bir kan hainiyle evlenemez. Bu utanç verici olur. İşin bu noktaya geldiğine inanamıyorum. O benim Draco'mdu. Benim olması gerekiyordu! İşte bu yüzden onu öldüren kişi ben olmalıyım."

HAYIR! Harry afallamıştı. Bütün bunlardan sonra, Draco'yu öldürmeyi planlıyordu. Harry şüphelerini bildirmişti. Öyleyse Madam Pomfrey neden nöbet tutmuyordu? Draco'nun yanına kimseyi yaklaştırmayacağına söz vermişti! Dumbledore neredeydi? *Kimse neredeydi?*

"İstemiyorum elbette ama başka türlü de olamazdı. Ve Draco bile akıllı başında olsaydı bunu anlardı... ama değil. Artık değil." Pansy bir şişeyi havaya kaldırdı. "Ama bu benim suçum değil, Potter. Bunu ona sen yaptın." Draco'ya doğru döndü.

Merlin, lütfen durdur onu! Kimse yok mu, durdurun onu!

"Ve Potter," dedi omzunun üzerinden, "sanırım burada iki kişiye yetecek kadar var. Bu son düşüncen olabilir... Draco senin yüzünden öldü ve fedakârlığı zaten boşunaydı. Ama önce onun ölümünü izleyebilirsin. Keyfini çıkar." Geri döndü ve şişenin kapağını açmak için uzandı.

"STUPEFY!"

Harry bunu düşünüp düşünmediğinden ya da duyup duymadığından bile emin değildi, ama bir saniye sonra Pansy yere yığıldı ve şişe paramparça olurken cam kırılma sesi duyuldu. Bir an sonra karanlık bir cüsse ortaya çıktı ve Pansy'nin üzerine eğildi. Pansy'nin asasını tutan kişi arkasını döndü ve "*Finite Incantatem*" diye mırıldandı. "

Harry'nin vücudu bir barajdan fışkıran su gibi hissetti ve tılsım kaldırılırken neredeyse sandalyesinden düşecekti. Yaşadığı şok ve gölgeler arasında sonunda kendisinin ve Draco'nun kurtarıcısının yüzüne odaklanmayı başardı.

"Crabbe?"

"Potter," diye homurtuya benzer bir yanıt geldi.

"Ama düşündüm de... sizin burada neler olduğunu... bilmeniz gerekmiyor muydu?"

"Evet, onu benim öldürmem gerekiyordu," dedi Crabbe. Sesi pek mutlu gelmiyordu. "Babam bunu Pansy'den önce yapmamı söyledi, ben de

kredi alabilirdim. Ama yapamadım."

"Onu öldürmeyecek miydin? Ama... neden?"

"Bana karşı çok iyiydi. Bana iyi davranan tek kişiydi. Öylece unutamazdım."

"Peki ya Goyle?"

"Greg daha çok... kendisi için uğraşıyordu. Draco'yla takılırdı çünkü Draco'nun bir gün Karanlık Lord'la yakınlaşacağını düşünürdü. Draco'nun yaptıklarını duyduğumuzda ikimiz de farklı taraflarda yer alacağımızı biliyorduk."

"Sen Pansy'yi istedin... o da senin müdahale etmeni engellemek istedi," dedi Harry birdenbire anlayarak.

"Babamın gönderdiği ve önce Draco'yu öldürmemi söyleyen mektubu okuduğunda onu görmeliydin. Ya bana bunu yaptırmak için Imperius'u kullanacağına ya da Pansy'nin yoluna çıkmamı engelleyeceğine yemin etti. Elinden gelse beni lanetlemek istemiyordu. Çok uzun zamandır arkadaşız. Hah. Draco'yla arkadaş olmanın da bir anlamı olduğunu düşünürdünüz."

Harry kendi kendine başını salladı. Her şey çok hızlı geliyordu.
"Bekle... Goyle nerede o zaman?"

"Onu . Yatmadan önce atıştırması için yemekten getirdiği tartın içine bir uyku ilacı koydum. Çok fazla yiyor."

Gerginliğin aniden boşalması, ikinci yılındaki Uyku İlacı olayının anısıyla birleşti ve Harry aniden gülmeye başladı. Çılgınca. Crabbe nefesini tutana kadar aptal aptal ona baktı. "Özür dilerim... Gülmek istememiştim... sana değil. Sadece -"

"Sinirler. Anlıyorum. İnsanların düşündüğü kadar aptal değilim."

Harry biraz daha dik oturdu ve Vincent Crabbe'e iyice baktı. "Hayır, değilsin," dedi Harry usulca.

"Ayrıca, bu çok kurnazcaydı - bir tatlının içine uyku ilacı koymak herkesin aklına gelmezdi."

Harry'nin kahkahayı tekrar patlatmamak için elinden gelen tek şey buydu. "Hayır, yapmazlar." Pansy'ye baktı. "Onunla ne yapacağız?"

Crabbe omuz silktilti. "O kadar ilerisini düşünmemiştim. Dumbledore burada değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Harry endişeyle. "Gitti ve henüz döndüğünü sanmıyorum."

"İkinizi de temin ederim ki asılsız bir spekülasyon," diye kapı aralığından bir erkek sesi geldi.

Harry sandalyesinden fırladı ve Dumbledore'un hızla onlara doğru yürüdüğünü görmek için arkasını döndü. "Profesör!"

Müdür elini havada salladı ve meşaleler alev alarak tüm sahneyi sarı bir ışıltıyla yıkadı. Pansy'nin yere yığılmış cesedine baktı ve cam kırıkları üzerinde bir

Sağ elinin yanında küçük bir ıslak leke vardı. "Derhal Kingsley Shacklebolt'u çağıracağım. Harry, rica etsem Madam Pomfrey'nin kapısının önündeki mükemmel boğma büyünü kaldırıp onu içeri çağırabilir misin?"

"Şey, evet, efendim," dedi Harry, utanarak, ama yine de mecburen. Bir dakika sonra, arkasında üstü başı dağınık ama uyanık bir Madam Pomfrey'le kapıdan geri döndü.

"Albus! Geri döndün - Tanrım! Ne oldu -"

"O yaralı değil Poppy, sadece sersemlemiş. Seherbazlar gelene kadar da öyle kalmasını öneririm."

"Seherbazlar!"

"Draco'yu öldürecek!" Harry, okul hemşiresine karşı bir öfke dalgası hissederek açıkladı. "İnsanları ondan uzak tutacağını söylemiştin!"

"Ama alarm kurdurmuştum," dedi dehşet içinde. "Revire biri girdiğinde bana haber vermesi gerekirdi."

"Oh, harika bir asa işi!" Harry tersledi.

"Harry, personelimin üyelerine bu şekilde hitap etmekten kaçınacaksın." Dumbledore ona sert sert baktı.

Harry korkutulamayacak kadar öfkeliydi. "Onun hatalı alarmı neredeyse Draco'nun ölümüne sebep oluyordu!"

Dumbledore kaşlarını çattı, sonra kaşlarını çattı. "Alarmı mükemmel bir şekilde . Harry... boynundaki o zincirde ne asılı?"

Harry'nin çenesi açıldı. Yakasının içine uzanıp Mislocator'ı çıkarırken parmakları neredeyse uyuşmuştu. "Ben... bende olduğunu unutmuşum. O kadar uzun zamandır takıyordum ki... Sadece orada olduğunu unutmuşum."

Madam Pomfrey'e doğru acıyarak baktı. "Özür dilerim... Hiçbir fikrim yoktu..."

Madam Pomfrey bir elini göğsüne götürmüş, her zamanki tavrına hiç uymayan bir ifade takınmıştı. ", Potter. Ben de senin kadar şaşkınım. Albus?"

Dumbledore sessizce uzandı ve Mislocator'ı Harry'den almadan, kırmızı işaret "N" ile aynı hizaya gelene kadar kadrını çevirdi. O anda reviri korkunç bir feryat sesi doldurdu.

Madam Pomfrey asasını çıkardı ve gürültüden zar zor duyulabilen bir şeyler bağırdı. Bir saniye sonra oda yeniden sessizliğe büründü.

"Pekâlâ," dedi Dumbledore, sesi sahte bir neşeyle, "Madam Pomfrey'in Alarm Büyüsü'nün örnek niteliğinde olduğunu artık biliyoruz."

"Bir şey mi söyledin?" Crabbe işaret parmağını sağ kulağına götürerek yüksek sesle konuştu.

Dumbledore gülümsedi. "Bay Crabbe, her şeyi görmemiş olsam da, tahmin gücümün mükemmel olduğunu söyleyebilirim. Bu gece yaptıklarınız için sizi takdir etmek isterim."

Crabbe şaşkın şaşkın baktı, sanki Dumbledore'u tam olarak duyamamış gibi başını bir o yana bir yana eğdi. "Hayır, benim kedim yok."

Harry bir kıs kıs gülmeyi pek bastıramadı. Anlaşılan Crabbe'in kulakları hâlâ alarm yüzünden çınılıyordu. Crabbe'in omzuna vurdu ve kulağına yüksek sesle, "İyi iş demek istiyor!" dedi.

"Ah! Teşekkür ederim, efendim." Crabbe göğsünü gururla kabarttı ve Harry birden Draco'ya göre hayatında ne kadar nadiren övüldüğünü hatırladı.

Dumbledore başıyla onayladı. "Seherbazlar gelene kadar Madam Pomfrey'in yanında kalmanı ve Bayan Parkinson'ı korumanı istiyorum."

Crabbe kulağını Dumbledore'a doğru çevirdi ve Harry tekrar tercüme etti. "Burada kal ve kaltağı koru!" Pansy'yi işaret etti.

Crabbe sıırttı ve Harry bir an için Müdür'ü selamlamak olduğuna yemin etti. "Emredersiniz, efendim!"

"Çok iyi. Ve şimdi, Harry, beni ofisime kadar takip edersen."

"Ama... ama Draco ne olacak? Onu geri getirmenin bir yolunu aradığını söylemiştin! Buldun mu -"

"Bir şey buldum ve bunun için beni ofisime kadar takip etmen gerekecek. Draco'yu kurtarmak istiyorsan bana güvenmelisin."

Harry yine itiraz edecekti, ama yapamadı. Draco'yu riske . "Evet, Profesör."

"Güzel. Poppy, Seherbazlar gelene kadar Bayan Parkinson'ı ya da kırık camı kımıldatma." Dumbledore arkasını döndü ve o kadar hızlı yürüdü ki, Harry onu takip etmeye başlamadan önce neredeyse kapıya varmıştı.

Harry, Dumbledore'un hareket etme hızı ve gücü karşısında her zaman biraz şaşırırdı. Onun yaşındaki bir adamın bu kadar iyi hareket edememesi gerekirdi, ama Dumbledore sıradan bir adam değildi. Harry ona ayak uydurmakta zorlandı. Daha ne olduğunu anlamadan, yaşlı çirkin heykele varmışlardı.

Dumbledore, "Ananas," dedi ve çirkin yaratık kenara sıçradı. "Ananas mı?" Harry tekrarladı.

"Ah evet, çok fazla şekerlemenin benim yaşımdaki bir adam için sağlıksız olduğuna karar verdim," diye cevap verdi Dumbledore sarmal merdivenleri tırmanırken. "Artık yavaşlamam benim için iyi olmaz, değil mi?
Bu mu?"

"Hayır, sanırım değil."

Müdür'ün odasının kapısı açıldı ve Harry Dumbledore'un peşinden içeri girdi. Önce Müdür doğruca şömineye gitti, içine bir tutam toz attı ve başını alevlerin içine soktu. Harry Kingsley Shacklebolt'u aradığını düşündü. Konuşma kısa sürdü ve Dumbledore kendini akıllıca fırçalayıp masasına doğru yürüdü. Ancak daha sandalyesine yerleşmeden, Harry'nin sabırsızlığı onu alt etti ve yerinden fırladı. "Ne buldunuz efendim? Draco'yu kurtarabilir miyiz? Onun nesi var? Hâlâ hayattaysa neden uyanmıyor?"

"Harry, Harry!" Dumbledore ellerini kaldırarak Harry'ye rahatsız edici bir deya vu anı yaşattı. "Otur ve dinle. Seninle konuşmak üzere olduğum şey çok derin bir büyü ve tüm dikkatine ihtiyacım var... eğer Draco'yu kurtaracaksak."

"Ah." Harry ağır ağır sandalyesine geri çöktü.

"Öncelikle Lord Voldemort'a ne olduğundan emin olmadığımızı söylemeliyim."

"Bu ne anlama geliyor?"

Dumbledore bir an için çok yorgun görünüyordu. "Yani tutulma gecesinden ve Voldemort'un başarısız canını alma girişiminden beri ondan hiçbir iz bulamadım. Draco'nun çabalarına oldukça kötü bir tepki verdiği ve en yakın takipçileri tarafından bir yere götürüldüğü bana bildirildi. O zamandan beri tamamen hareketsiz durumda ya da her zamankinden daha fazla tespit edilmekten korunuyor."

"Saklanmaya mı gitti?"

"Bilmiyoruz, Harry. Ama bunlar başka zaman sorulacak sorular. Şu anda Voldemort'la ilgili hiçbir şey yapamayız. Sadece bilmeye hakkınız olduğunu düşündüm. Şu anda önceliğimiz Draco'nun hayat."

Harry kesin bir ifadeyle başını salladı. "Ne buldunuz efendim? Bir teoriniz olduğunu söylemiştiniz... doğru muydu?"

"Teorim doğru olmalı, çünkü gördüklerimi açıklayabilecek başka bir açıklama yok. Ancak daha ileri gitmeden önce kesinlikle emin olmalıyım. Aksi takdirde, Draco'yu kurtarmak için yapacağımız herhangi bir girişim ikinizi de daha fazla riske atabilir."

Harry koltuğunda biraz daha dik oturdu. "İkimiz de mi? Beni de mi kastediyorsun? Risk altında mı? Ne için?"

Dumbledore bir süre cevap vermedi, onun yerine sandalyesinden yavaşça kalktı ve Harry'nin önünde durmak için yürüdü. "Bu senin için rahatsız edici bir şey olsa da, izinle senin üzerinde Legilimency yapmak istiyorum."

Bir anda Harry'nin kalbi göğsünde daha hızlı çarpmaya başladı. "Neden?" sordu sinirli sinirli.

"Çünkü tam olarak ne olduğunu anlamak için Draco'nun kurban edilmesine yol açan olaylara bakmam gerekiyor. Hikâyenin yeniden anlatılması, özellikle de olaya duygusal olarak bu kadar bağlı bir kişi tarafından, hayati ipuçlarını atlayabilir."

"Ama... neden... başka bir yolu yok mu?"

"Pensieve'i kullanabiliriz," dedi Dumbledore sakın bir sesle, "ama bu saatler sürebilir. Draco'nun böyle bir zaman lüksü yok."

"Legilimency de zaman almayacak mı?" Harry meydan okudu.

"Profesör Snape size Legilimens büyüü yaptığında ne yaşadınız?"

Harry geçmişı düşündü. "Sanki bir an için kafamın içinde hapsolmuş gibiydim ve anılar öyle hızlı akıp gidiyordu ki, zar zor - ah. Çabuk geçiyor, değil mi?"

"Olabilir."

Harry kıvrandı. Yapmak isteyeceğı son şey, Snape'in yaptığı gibi zihninin tekrar deşilmesiydi. Ama sonra, bu Snape değildi. Ve bunu Draco'ya yardım etmek için yapıyordu. "Pekâlâ, devam et. Ben hazırım."

Gözlerini kapadı ve büyüünün gelmesi için kendini hazırladı. Onun yerine omzunda bir el hissetti. Gözlerini açtığında kendini yarım ay gözlüklerin ardındaki bir çift pırıl pırıl mavi göze bakarken buldu. Dumbledore önünde çömelmiş duruyordu. "Hayır. Gözlerinizi açık tutun. Bu Profesör Snape'in yönteminden oldukça farklı. Rahatlayın."

Bir sonraki anda Harry zihninde bir şeyin, sonbaharın sonundaki kuru yaprakların arasından esen keskin bir rüzgâr gibi hareket ettiğini hissetti. Esintinin etkisiyle anılardan küçük parçalar yakalıyor, kısa süreliğine de olsa su yüzüne çıkmalarına neden oluyordu. Duyguların ipuçları, tam olarak göremediğı tanıdık manzaralar. Bakış açısı tuhaftı, sanki

anılarını dışarıdan bir gözlemcinin bakış açısından deneyimliyordu. O ve Draco zindanda tartışıyorlardı. Voldemort. Acı. Draco ağlıyordu. Nehir yatağı boyunca koşarak Ölüm Yiyenler'den kaçmaya çalışıyorlardı. Sonra yaprak geldi- Kavga. Çirkin bir oyuncak ayı. Draco'nun işkenceli hayalleri. Birlikte nehre girmek. Parlayan ışık topları. Peri halkaları. Kavga. Çaresizlik. Sevinç. Hassasiyet, uykululuk ve mırıldanılan kelimeler. Sıkıntı. Ayın doğuşu. Dans. Umutsuzca sarılmak. Yitip gitmek.

Son hatırladığı şey Draco'nun ona bir şey söylediği idi, ama kelimeler boğuktu. Draco'nun ne söylediğini bilmesi gerektiğinden emindi ama o anı da bilincini kaybediyordu, çok bulanıktı ve çok hızlı geçmişti. Sonra her şey bitti. Harry gözlerini kırıştırdığında Müdür'ün kendisine derin bir endişeyle baktığını gördü. "İyi misin, Harry?"

"Ben... evet, sadece izin ver..." Gözlüklerini çıkardı ve gözlerini koluna sildi. Hafifçe titriyordu ve uzuvları birkaç dakika öncesine göre daha ağır görünüyordu. "Sanki son üç haftanın tamamını yeniden yaşamış gibiyim."

"Bir , az önce yaptın." Dumbledore ayağa kalktı ve masasına . "Harry, tutulmadan önceki gece uykuya dalarken tuhaf bir şey söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır... Ben... Draco uykumda konuştuğumu söyledi. Üzerimde uykuya yardımcı bir büyü kullanmıştı. O geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum.

Ya da... . Şimdi sanki hatırlamam gereken bir şey varmış gibi hissediyorum ama hatırlamıyorum. Ne gördünüz efendim?"

Dumbledore düşünceli düşünceli sakalını sıvazladı, ama Harry'nin sorusunu tamamen görmezden geldi. "Peki tutulmanın olduğu gece Draco'nun söylemiş olabileceği herhangi bir şey hatırlıyor musun? Bilincini kaybetmeye başladığın sırada olağandışı bir şey?"

Bir kez daha, Dumbledore o puslu anılardan birinde bir şey görmüş olmalıydı; Harry bundan emindi. Belki de yeterince belirsiz davranırsa, Dumbledore ona ne gördüğünü söyleyecekti. "Her şey gerçekten

Bulanık. İksirin aramızda kurduğu bağlantı aracılığıyla bir şeyler denemişti. Onu iksir aracılığıyla *hissedebiliyordum* ama bunun pek bir anlam ifade ettiğinden emin değilim. Öyle mi?"

Dumbledore tarafsız bir tavırla, ", " dedi. " et."

Harry hayal kırıklığını bastırdı. "Ona denediği şeyle söyledim, çünkü işe yaramayacağını söyleyebilirdim. Ve sonra... bana verdiği sözü tutmasını istediğimi söyledim... bu kulağa korkunç gelecek ama -"

"Harry, Voldemort'un başarılı olacağı Draco'dan seni kendisinin öldürmesini istediğinin farkındayım."

"Ah, evet." Zayıf bir kahkaha attı. "bilirsin, değil mi?" "Bilirdim. Ama o noktadan sonra bir şey hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Harry, Dumbledore'un gözlerinden dikkatle kaçınarak, "ama sen anılarıma bakarken... Orada bir şey gördüğümü sandım. Hatırlaman gerektiğini *bildiğin* bir sınavın yanıtı gibi, ama ne kadar uğraşırsan o kadar uzaklaşıyor... ne demek istediğimi anlıyorsun. Anıya bir şey yapmadın, değil mi?"

"Anılarını asla değiştirmem, Harry. Ben sadece bir gözlemciydim."

Harry hayal kırıklığının kemirdiğini hissedebiliyordu. "Peki Profesör, ne gözlemlediniz?"

Dumbledore bir an hareketsiz kaldı, sonra masanın etrafından dolaşarak sandalyesine döndü ve ağır ağır oturdu. Dirseklerini masaya dayadı ve ellerini yüzünün önünde birleştirdi. "Annenin senin için yaptığı fedakârlık hakkında sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bir anda Harry'nin kalbi boğazında düğümlendi. Sorusunun yanıtlanmamasına duyduğu kızgınlıkla, aniden karşısına çıkan

Harry annesinin ölümüne atıfta bulunarak başını bile sallayamadı, ama Dumbledore devam etti.

"Annen senin hayatını kendi hayatının önüne koymaya hazırdı. O zamanlar sen onun bu fedakârlığının farkında olamayacak kadar küçüktün. Bir bebek, bir yetişkinin ya da kendini bilen bir çocuğun yaptığı gibi ebeveynlerine sevgisini bilerek geri veremez. Ayrıca, kurban basit ve saftı. Bir büyü tarafından kolaylaştırıldı ama o büyü tarafından yönlendirilmedi." Sesi bir kademe düştü. "Draco'nun senin için yaptığı da genel prensip olarak aynıydı, ama onun kurban edilmesini kolaylaştıran büyü... farklı."

Tam o sırada şömine alevlendi ve Profesör McGonagall'ın yüzü belirdi. "Albus!"

Dumbledore sandalyesinde dönerek yüzünü ateşe döndü. "Evet, Minerva?"

"Ronald Weasley az önce ofisime daldı ve Potter'ın yine kayıp olduğunu iddia ediyor!"

"Harry kayıp değil. O aslında tam burada."

" ÖYLE MI? " diye boğuk bir ses geldi ateşin içinden. Bir an sonra Ron'un başı şöminede McGonagall'inkinin yanında belirdi.

"Mr. Weasley! Lütfen kafanızı şöminemden çeker misiniz, Müdür'le konuşmaya *çalışıyorum!*"

Ron onu görmezden geldi. "Harry, neler oluyor? Sen iyi misin? Uyandım ve sen , olan biten her şeye rağmen -"

"Ben iyiyim Ron. Draco'yu nasıl kurtaracağımızı bulmaya

çalışıyoruz." Ron'un gözleri kısıldı. "Yine mi Draco, öyle mi?"

"Mr. Weasley!"

"Evet, ben *Draco!*"

Ron tekrar ağzını açtı, ama daha bir şey söyleyemedi, arkasından birinin onu hızla geriye, ateşin dışına doğru çektiği görüldü. Öksürme ve çırpınma sesleri duyuluyordu ve Harry, Hermione'nin Ron'u azarladığını uzaktan duyabildiğini düşündü.

McGonagall burnunu çekti. "O halde Harry güvendeyseniz... Profesör Dumbledore, herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olacak mı?"

Dumbledore bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Aslında benimle on dakika sonra hastane kanadında buluşursanız, birazdan olacakları bilmeniz sizin için daha akıllıca olur. Açıklamak için çok az zaman var."

McGonagall başka bir şey söylemeden başını salladı ve şöminenin önünden kayboldu.

Harry hâlâ şömineye bakıyor, Ron'un öfkeli yüz ifadesini hayal ediyordu ki, Dumbledore onu kolundan hafifçe yakaladı. "Harry, Mr Weasley'nin gayet iyi olacağına inanıyorum. Şu anda elindeki meseleye odaklanmalısın."

"Evet," dedi Harry, şömineye son bir endişeli bakış atarak. Ron'u kendisine bu kadar bariz bir şekilde kızgın bırakıp sonra da onu tekrar susturmak hiç hoşuna gitmemişti. Ama Dumbledore haklıydı. Ron bekleyebilirdi.

"Açıklamak üzere olduğum gibi Harry, anıların hem Draco'nun seni nasıl kurtardığı hem de... Draco'nun neden hâlâ hayatta olduğuyla ilgili teorimi doğruladı. Ve burada, Draco'nun yaratıcılığı sayesinde, kurtarma çabamızı üzerine inşa edeceğimiz sağlam bir temelimiz var." cebine attı, bir tomar parşömen çıkardı ve masaüstünde düzeltti.

Harry baş aşağı dursa bile hemen tanıdı. "Draco'nun büyü diyagramı."

"Aslında bu bir kopya. Orijinali Draco'nun kurtarılması için yapılan hazırlıklara yardımcı olmak amacıyla kullanılıyor."

"Ah," dedi Harry. Orijinal parşömenin diğer tarafında ne olduğunu bildiği için, parşömenin kimde olduğunu bilmemek onu biraz rahatsız etmişti, ama Dumbledore o daha fazla düşünmeden dikkatini şimdiki duruma geri çekti.

"Bu çok iyi kurgulanmış bir büyü şeması, ama görebildiğim kadarıyla eksikti. Draco'nun hakkını yemeyelim elbette. Yapmaya çalıştığı büyü onun yaşının ve deneyiminin çok ötesindeydi. Bu alanda uzman iki kişinin yardımıyla, eksik parçalar hakkında tahminlerde bulunabildik. Bu gece sizden öğrendiklerim bana haklı olduğumuza dair büyük bir güven veriyor. Omzumun üzerinden okumaktan çekinme, Harry."

Harry hızla masanın etrafından dolaştı ve Dumbledore'un sandalyesinin yanında durdu. Orada, Draco'nun zarif elinin üzerinde mavi mürekkepten birkaç kalın, net çizgi vardı. Şimdi, "çapa" ile "kurban" arasındaki enerji akışının yönü belirtilmişti. Kurbanın etrafında bir kalkan ve ayrıca kalkan ile kurban arasında bir bağlantı tasvir edilmişti. Birkaç kıvrımlı çizgi ve Hermione'nin anlayacağından emin olduğu birkaç sembol daha parşömeni süslüyordu. Harry parşömene baktı, kafa derisinin altına uzanıp kaşıntısını kaşıma ihtiyacı duyana kadar beynini gıdıklamasına izin verdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Görebildiğim kadarıyla Draco sizin için bir tür çapa görevi görmeyi amaçlamıştı. Yanılıyor muyum?"

"Ne... evet, efendim."

"Anlamalısın Harry... Draco'nun istediği şekilde büyülü enerjiyi sabitlemek imkansızdır. yönlendirebilir, topraklayabilir, tezahür ettirebilir ya da koruyabilirsin. Draco bunu bilmeliydi. Bu 'savaş çekişmesi' senaryosuna neyin ilham vermiş olabileceğini merak ediyorum."

Harry dilini ısırды. Sertçe.

Dumbledore ona bilmiş bir bakış attıktan sonra devam etti. "Esasen Draco, Voldemort'un seninle yarattığı kanalın aynısını yarattı ama niyeti tam tersiydi."

Harry başını salladı. "Voldemort beni öldürmek istedi ve Draco da beni kurtarmak istedi."

"Belki de yanlış kelimeyi kullandım." Dumbledore sonunda sandalyesinde yan dönerek Harry'ye baktı. "Evet, niyeti tam tersiydi, ama büyüye kattığı duygusal bileşen de öyleydi."

"Draco 'duygusal bileşenler' hakkında bir şeyler söyledi," dedi Harry yavaşça. "Bunun büyü'nün sonucu için hayati önem taşıdığını söyledi."

"Ve Draco bu değerlendirmesinde kesinlikle haklıydı. Bu büyü'nün en önemli bileşeniydi. Gerçekten de Draco'nun Voldemort'tan farklı yaptığı tek şey buydu."

Harry için küçük bir adım geri çekildi. "İksir *aynı* mıydı?"

"En son fiziksel bileşene kadar," dedi Dumbledore başıyla .

"O zaman... farklı olan... sadece..."

"Temel kavram basit, Harry, ama işin içindeki sihir çok derin. İksirin kendisi sadece enerji ve büyü transferinin gerçekleşebileceği bağlantıyı yaratma işlevi gördü. Nefret tek başına bu büyü'nün itici unsuruydu - Voldemort'un seni öldürmek için kullanacağı unsur. Dünyada böylesine güçlü bir nefrete karşı koyabilecek tek güç... sevgidir." Dumbledore hüzünlü bir gülümseme verdi ve sesi yumuşadı. "Draco sana o kadar derinden değer vermiş olmalı ki, kendini koruma içgüdü'sü seni kurtarma ihtiyacının yanında sönük kalmış. Özünde, Draco kendini bir kalkan olarak kullandı. Kendini seninle Voldemort arasına koydu... tıpkı annen gibi."

Harry geriye doğru garip bir adım daha attı. Beyninin yarısı bunu kabullenmeyi reddetti; bu çok inanılmazdı, ama geri kalanı bunun tek açıklama olduğunu biliyordu. Aslında bir yanı başından beri bunu biliyordu. Dumbledore'dan uzaklaştı ve tökezleyerek

en yakın koltuğa oturdu. Ağır ağır içine çöktü ve gözlerini boşluğa dikti. "Kendini kalkan olarak kullandı... kendini verdi..."

"Senin için. Evet, Harry. Ve bunu yapabilmesinin tek yolu, bu sihirli parça göz önüne alındığında -"

"O beni severdi."

Dumbledore gözlerini kapadı. "Seni Madam Pomfrey'nin önünde sorgulamak istemediğim için bu varsayımı yapmak zorunda kaldım, ama başka bir açıklaması yoktu." Yarım ay gözlüklerin arkasındaki gözler açıldı ve Dumbledore gözlüklerin kenarlarından baktı. "Bu sizi olması gerektiği kadar şaşırtmadı."

Harry başını iki yana salladı. "Biliyordum," diye , sonra boğazını temizlemek için bir kez öksürdü. "Başından beri biliyordum. Sadece... söylemek istemedim... bilirsin işte -"

"Tamamen anlaşılabilir, Harry."

"Ama... eğer kendini feda ettiyse... o zaman neden... neden ölmedi?"

Dumbledore'un gülümsemesi daha da acı verici bir hal aldı. "Meslektaşlarım ve benim teorileştirdiğimiz şey buydu... ve sen de anıların aracılığıyla bunu benim için doğrulayabildin. Gördüğünüz gibi, bilinciniz yerinde olmasa ve zar zor hayatta olsanız bile... hala oradaydınız, ona güç veriyordunuz, iksirin yarattığı bağlantı aracılığıyla onunla birlikte savaşıyordunuz. Özünde, onun hayatta kalmasının tek yolu, ölmesine izin vermeyecek kadar onu sevmenizdi."

Harry etrafındaki tüm dünyanın bir bulanıklık içinde bir şekilde kendisinden ayrıldığını hissetti. Gerçek olan tek şey göğsündeki nefes, kulaklarında hızla atan nabız ve Draco'nun zihninin arkasında fısıldayan hayalet sesiydi.

"Sana doğrudan sormalıyım Harry," dedi Dumbledore nazikçe, "Draco Malfoy'a karşı ne hissediyorsun?"

Harry gözlerini kırptırdı ve Müdür'ün yüzüne odaklandı. Ne söyleyeceğini bilse de, söylemek istemiyordu. Hayatında hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti ve Dumbledore'un ona bunu açıkça sorması onu çok rahatsız etti. Ayrıca, eğer bunu yüksek sesle söyleyecek cesareti bulabilirse, bunu ilk duyacak olan Draco olmalıydı. Yine de bir şeyler söylemek zorundaydı.

Bir an için söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Aynı kelimeler zihninde tekrar tekrar haykırmaya devam etti. Ellerine baktı ve gözleri sağ elinin arkasına takıldı. Her zaman olduğu gibi, kendi dağınık el yazısıyla kazınmış sinir bozucu yara izleri ona bakıyordu.

Yalan

söylememeliyim.

Yalan

söylemeyeceğim.

Bu bir yalan değil.

Harry bir kez yutkundu. "Sanırım... Sanırım ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorsun."

Dumbledore yavaşça başını salladı. "O halde, sanırım Draco'yu kurtarabilirsin."

Harry başını kaldırdı. "Ben... Draco'yu

kurtarmak mı?" Dumbledore hiçbir şey

söylemedi. Gerek de yoktu zaten.

Harrynin ağzı bir karış açık kaldı. "Bu yüzden ikimizin de risk altında olacağını söylemiştin... değil mi?"

Bu kez Dumbledore başını salladı ve eliyle bir parşömen parçasını gösterdi. Harry karmaşık şemaya baktı ve inceledi. Kurbanı temsil eden sembol, kurbanın etrafındaki kalkan ve hâlâ ikisini birbirine bağlayan bağlar. Her şey çok açıktı. Draco'yu geri getirebilecek tek kişi oydu. Bu düşünce karşısında ağzı kurudu.

"Ne yapmam gerekiyor?" Harry fısıldadı.

Dumbledore'un gözleri korkunç derecede ciddiye. "Bulduğum çözüm, 'kurtarıcı'nın muazzam bir özveri göstermesini gerektiriyor. Draco yaşamla ölüm arasında bir durumda. Özünde, kendini kalkan olarak kullandığında orada kapana kısıldı. Büyülü alan fiziksel alanla aynı değildir, ama özünde, büyülü bir varlık olarak size bağlıdır ve sizi artık var olmayan bir tehlikeden korumaktadır. Onu kurtarmak için... oraya kendiniz gitmelisiniz."

Harry, "*Nasıl?*" diye ama konuşmaktan kaçınıyordu, bu yüzden Dumbledore'un açıklayacağına güvenerek başını salladı.

Dumbledore parşömeni aldı ve Harry'nin daha net görebilmesi için tuttu. "Farkında olman gerektiği gibi, Ruh Tutulması iksiri, iksiri içen kişi ile kanı kullanılan kişi arasında bir bağ yaratır. Eğer iksir tasarlandığı gibi kullanılmış olsaydı, ölmüş olurdun ve bağlantı hemen kapanırdı. Gördüğümüz gibi, siz ölmediniz ve Draco da ölmedi; bu nedenle, bağlantı dönüştürülmüş bir halde açık kaldı. Madam Pomfrey Draco üzerinde çalışırken ben de kendi değerlendirmemi yapıyordum ve bu büyü izlerini tespit edebildim. Bana bu diyagramı sunduğunuzda, parçalar yerine oturdu.

"Ruh Tutulması'nın bir diyagramını hiç görmemiştim. Aslında, kapsamlı deneyimlerimde, bu büyüden yarım düzineden daha az kez bahsedildiğine rastladım. Bununla birlikte, bazı benzer özelliklere sahip birkaç büyülü prosedür gördüm. Uzun zaman önce terk edilmiş aşıklar tarafından kullanılan ve benzer bir tasarımı izleyen eski bir teknik var." Elini sallayarak büyü diyagramını gösterdi. "Terk edilen ya da terk eden partner, diğer kişinin kanından bir damla içeren bir iksir tüketir, bu iksir aynı anda onları birbirine bağlar ve iksiri tüketen kişi için bir zehir görevi görürdü.

Bu iksirin kullanımına dair bazı raporlar, eşlerden birinin diğerini öldürmek için zehir hala dudaklarındayken öptüğüne dair hikayeler anlatmaktadır, ancak bu gereksiz olurdu. Zehirlenen kişi öldüğünde, aralarındaki bağ sayesinde partnerini de kendisiyle birlikte ölüme sürüklerdi.

Sahte."

Harry, "Kulağa Romeo ve Juliet gibi geliyor," diye mırıldandı.

"Shakespeare'in bir Muggle olduğunu , değil mi?" Harry'nin

gözleri büyüdü. "Şey... Sanırım değil."

"Ne olursa olsun, bu şemayı burada tanıdım ve bir çözüm fikrine nasıl ulaştım. Bunun tam açıklaması çok uzun sürer, zira zamanımız kısıtlı ve ihtiyacımız olan iksir neredeyse hazır olmalı. Beauxbatons'tan Eski Sanatlar uzmanı sevgili bir dostumun ve Hogwarts'tan aramıza yeni dönen bir meslektaşımın yardımıyla Aşığın İntikamı zehri ve Ruh Tutulması'nın unsurlarını kullanarak bir plan geliştirdiğimizi söylemek yeterli."

"İşe yarayacağından emin

misin?" "Yaramalı."

"O zaman neyi ?" Harry ayağa kalkarken konuştu. "Bana revire giderken ne yapacağımı söyle."

"Yavaşla, Harry!"

"Ama sürekli tükenmekte olduğumuzu söylüyorsun - Draco'zamanı tükeniyor. Kaybettiğimiz her dakika -"

Dumbledore öyle bir güçle, "Harry, dur ve yerine otur," dedi ki, Harry bir gümbürtüyle sandalyesine yığıldı. Dumbledore başını salladı. "İksir hâlâ hazırlanıyor, dolayısıyla tamamlanana kadar hiçbir şey yapamayız. Hâlâ bir dakikamız var. Bunun daha önce hiç yapılmadığını anlamalısınız. Bu denenmemiş bir teori ve işe yaramayabilir."

"Draco 'denenmemiş bir teori' denedi," tersledi Harry, "ve hâlâ hayatta olmamın tek nedeni de bu. Bunu yapacağım!"

"Daha önce de söylediğim gibi, Draco için olduğu kadar sizin için de riskler var ve içeri girerken bu risklerin farkında olmalısınız."

"Riskler umurumda değil! Draco benim için ölmeye hazırdı!" Harry hafifçe histerikleştiğini hissedebiliyordu, ama umurunda değildi. Bir saniye daha bekleyemezdi. "Onu geri getirmek için bir şey yapabileceksem, bunu deneyeceğim!"

"Sen de lebilirsin." Dumbledore bunu o kadar basit bir şekilde söylemişti ki, Harry onu doğru duyduğundan emin olamadı, ta ki Dumbledore'un gözlerindeki bakışı görene kadar.

Harry'nin midesi dizlerine kadar indi. "Ne... nasıl?"

"Dediğim gibi, bu iksir biraz önce size açıkladığım zehre dayanıyor. Orijinali saniyeler içinde lme yol açardı. Değiştirilmiş versiyonu ise hızlı etki eden bir zehir değil, yavaş etki eden bir zehir. Onu itiğinizde, vücudunuz lme yakın bir duruma düşecek, ancak zihniniz berrak kalacaktır. Bu durumda, Draco ile aranızdaki bağı takip ederek Draco'nun var olduğu düzleme geebilmeniz gerekir. Orasının nasıl bir yer olacağını size söyleyemem. Muhtemelen Draco'nun kendi zihninin zihinsel bir yapısı olacaktır. Saklanıyor ya da kafası karışık olabilir. Aranızda ne tür engeller olabileceğini bilmiyorum. Yine de, eğer onu kurtarmak istiyorsan, onu bulmalı ve geri."

"Yapacağım," dediğini duydu Harry, ama zihni allak bullak olmuştu.

"Harry... iksiri içtikten sonra panzehiri başarıyla uygulayabilmemiz için sadece on dakikamız olacak. Bu on dakika geçtikten sonra, zehir vücuduna o kadar derinlemesine işlemiş olacak ki, hasarı tersine çevirmek için hiçbir şey yapılamayacak. En iyi çabalarımıza rağmen leceksiniz. Bilinciniz bedeninize geri dönmeden zehri etkisiz hale getirmeye çalışırsak, zihniniz kapana kısılacak ve bedeniniz zayıflayıp ölecek, tıpkı Draco'nun şu anda yaptığı gibi. Tüm bunları bildiğiniz halde hl yardım etmek istiyor musunuz?"

Harry kalbinin boğazında attığını, onu boğmakla tehdit ettiğini hissedebiliyordu. Yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Draco riske girdi

Her şey beni kurtarmak için... ve ben onu kaybedemem. Bana onu kurtarmam için bir yol veremezsin, sadece beni bundan vazgeçirmek için. Bunu yapacağım."

Dumbledore ona hafifçe gülümsedi. "Çoğu insan bunu çok aptalca, mantıksız ve pervasızca bulurdu."

"Peki bu benim için yeni bir şey mi?" Harry alaycı bir gülümsemeyle sordu, ama geçen her saniyede daha da sabırsızlandığını fark etti. Cildi kaşınıyor, midesi dönüp duruyordu ve bir dakika daha kıpırdamadan oturamazdı. Ayağa fırladı. "Burada daha fazla bekleyemem. İksir hazır olduğunda revirde olacağım"

Dumbledore arkasından, "Seninle birkaç dakika buluşacağım, Harry," diye seslendi. "Bazı son hazırlıklar yapmam gerekiyor."

Harry cevap verecek kadar bile nefes harcamadı. Dumbledore'un ofisinden fırladı ve kalbi küt küt atarak merdivenlerden aşağı koştu. Şimdi her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki, zar zor yetişiyor ve nefesini zor tutuyordu. Gerçeküstü görünüyordu ama aynı zamanda şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha gerçekti.

Draco beni sevdi. böyle yaptı. Tam . Ve ben... Ben... Oh Merlin. Başından beri biliyordum. Draco'nun hareketsiz ve ölüm kadar solgun yüzünün görüntüsü zihninde belirdi. Yavaşça ölüyordu. Kayıp . Harry'nin daha önce hissettiği kayıp duygusu iki katına çıktı.

Ona hiç söylemedim. Ona nasıl hissettiğimi hiç söylemedim. Gerçekten söylemedim. Nasıl ki? Kendime bile itiraf edemezdim. Ve şimdi, ona asla söyleyemeyebilirim. Ölebilir. Ölmesine izin veremem.

Merdivenlerin dibine ulaştığında, çirkin yaratık yana sıçradı ve Harry sırick gibi bir kızıla doğru koşmaya başladı.

"Ron, çekil yolumdan."

Ron kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hiç sanmıyorum."

(Devam edecek...)

Cennet ve Cehennem Arasında

Yazarın Notları (LÜTFEN OKUYUN): Bu hikayenin son normal bölümü bazı büyük revizyonlardan geçmiştir. En önemlisi, Sonsöz bölümü silindi. Asıl planladığım olay örgüsüyle çelişiyordu, bu yüzden gitti. Okuyuculardan çok özür dilerim. Ancak, hikayedeki bu büyük değişimin iyi bir nedeni var. Epilog'u ilk yazdığım da, devam kitabımın temelini oluşturması gereken planımdan sapmıştım. Bu yüzden, bu evreni yepyeni bir hikaye ile devam ettirmek adına sonsözü sildim.

Şimdi, kurgunun bu yeni düzeninde aşağıdaki "bölüm" aslında ikiye bölünmüş olan son bölümün ikinci yarısıdır. Epilog'u silmeyi, kurgunun geri kalanını bozma riskine girmeden başarabilmemin tek yolu buydu. (Sadece Sonsöz'ü silersen, sitenin sisteminin kurgumun diğer bölümlerini silmeyeceğine güvenmiyorum). Lütfen tüm bunların bir nedeni olduğuna güvenin.

Şimdilik arkanıza yaslanın ve keyfini çıkarın!

.&.

.&.

Bölüm 18

Cennet ve Cehennem Arasında

Harry merdivenlerin dibine ulaştığında, çirkin yaratık yana sıçradı ve Harry sırik gibi bir kıızıla doğru koşmaya başladı.

" Ron, çekil yolumdan."

" Hiç sanmıyorum."

Ron başını hafifçe arkaya eğmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta duruyordu. Üzerinde gecelik gömleği vardı, altına da bir pantolon giymişti. Hermione bir kenarda durmuş, bornozuna sarınmış, ellerini ovuşturuyordu ama Ron ona en ufak bir ilgi göstermiyor gibiydi. "Malfoy'la aranızda gerçekten ne oldu bilmiyorum, ama üç hafta sonra geri dönüyorsun ve uçurumun kenarına falan gelmişsin! Bize hiçbir şey anlatmıyorsun, gecenin bir yarısı ortadan kaybolup beni ölesiye korkutuyorsun ve şimdi de Malfoy'u kurtarmak için Merlin-Know- What yapacaksın... ne düşünmemiz gerekiyor? Bu Malfoy takıntısı iyice çığırından çıktı!"

"Bu bir saplantı değil! O benim arkadaşım ve onu kurtarmaya çalışmalıyım. Şimdi geçmeme izin ver!" Harry Ron'u iterek geçmeye çalıştı, ama Ron onu engellemek için hamle yaptı.

"Ron, ya geçmeme izin verirsin ya da ben -" "Ne

yapacaksın, Harry? Benimle dövüşecek misin?"

Hermione sonunda girmeye çalıştı. "Harry! Ron! Dur, lütfen!"

Harry onu başından savdı, hâlâ Ron'a bakıyordu. "Eğer aptal bir budala olmayı bırakmazsan, bırakacağım!"

"Harry, hayır! Senin için endişeleniyoruz. Malfoy'la ne yapacaksın? Konuş bizimle!"

"Sen karışma, Hermione," dedi Harry soğuk bir sesle. "Ron, eğer hastane kanadında yatıyor ve ölüyor olsaydın, seni kurtarmak için hayatımı tehlikeye atardım ve Draco için de daha azını yapmayacağım."

Ron bir an için afallamış gibi göründü ama sonra ifadesi karardı. "Hayatını riske mi atacaksın? Draco Malfoy için hayatını riske mi atacaksın? Ne halt etmek üzeresin sen?"

Buna karşılık Hermione'nin gözleri korkuyla irileşti. "Harry, Dumbledore ne planlıyor? Neler oluyor?"

"Karmaşık bir durum -"

Ron Harry'yi gömleğinden yakaladı ve bakışlarıyla buluşturmak için çekti. "DRACO İÇİN HAYATINI RISKE ATMANA İZİN VERMEYECEĞİM-LANET-MALFOY!"

Harry gömleğini Ron'un kurtardı. Uzun bir süre birbirlerine dik dik baktılar, sonra Harry kendini toparladı. "Sadece beni durdurmaya çalış." İki adım ileri attı, ama Ron onu engelledi. Yana doğru bir adım attı ve Ron onu geriye doğru itti. tarafından Harry'nin nefesi burun deliklerinde öfkeyle ısıklık çalıyordu. Draco'ya ulaşmak zorundaydı ve Ron'un onu durdurmasına imkân yoktu. Ron'a doğru bir adım daha attı, ama bu sefer Ron onu geriye doğru itmek için hamle yaptığında eğildi. Ron ıskaladı ve haddini aştı, dengesini kaybettiği o bir saniye içinde Harry saldırdı.

Ron'u çenesinden yakalayan sert bir sağ kroşeydi. İkinci vuruş Ron'un burnuna geldi ve korkunç bir çatırtı duyuldu. Ron yüksek sesle küfrederek geriye doğru sendelerken her yere kan fışkırdı. Hermione de bağıırıyordu, ama Harry artık onun ne dediğini umursamıyordu. Uzaklaşmak için döndü, ama bir adım bile atamadan kafasının arkasına bir yumruk indiğini hissetti.

Harry öne doğru tökezledi ve ancak yarı yolda dönebilmişti ki, alçak bir darbe onu yan tarafından yakaladı. İçindeki öfke kabardı ve daha düşüncesini formüle edemeden dönüp Ron'a saldırdı. Duvara çarptılar ve uçan yumruklar, tekmeleyen ayaklar ve savrulan dirseklerden oluşan bir karmaşa içinde birlikte yere düştüler.

Ron'un burnundan her yere kan bulaşıyordu, ama Harry'nin umurunda değildi. Şu anda, Ron'un kanıyor olması onu daha da kamçılıyordu. Hermione'nin ona durması için bağıırması da öfkeli sevincini artırdı. Kendini nasıl Ron'un üstünde bulduğunu bilmiyordu.

Ama o anlık avantajla Ron'u gömleğinden yakalamış ve öfkeyle sarsmaya başlamıştı. "Hiçbir şey anlamıyorsun! Beni sevdiği için neredeyse benim için ölüyordu! Bu yüzden onu kurtaracağım ve sen beni durduramayacaksın!"

Birdenbire biri onu yakasından tutup geriye doğru çekti ve ayağa kaldırdı. Kabaca etrafında döndürüldü ve kendini Severus Snape'in çatık kaşlı yüzüne bakarken buldu. Harry'nin aklından bir düzine düşünce geçti. *Gryffindor'dan bir milyon puan kaybedeceğim. Bir ay göz hapsi. Hayır, yılın geri kalanında. Snape ne zaman geri döndü? Gittiğini sanıyordum.*

Kötü zamanlama. Bana kavga etmekle ilgili ders vererek daha da fazla zaman kaybedecek... gözaltılar, boynuzlu kurbağaların içini elle boşaltmak.

Snape ona baktı, sonra ayağa kalkmaya çalışan ve karnını tutmaya çalışan Ron'a hızlıca bir göz attı. Snape tekrar ona baktığında, Harry belli belirsiz bir eğlence sezdiğini düşündü. "Gryffindor'a on puan. Böyle bir yeteneğin olduğunu hiç bilmiyordum, Potter." Harry'nin yakasını bıraktı ve yüzü yeniden taş kesildi. "Hastane kanadına gitsen iyi olur. Dumbledore'a iksiri tamamladığımı ve görünüşe göre başarılı olduğumu söylemeliyim.

Madam Pomfrey sizi bekliyor olmalı."

Harry zayıf bir sesle, "Evet, efendim," dedi. Titrek bacakları üzerinde döndü, ama sonra Snape tekrar konuştu.

"Potter..."

Harry omzunun üzerinden geriye baktı.

Snape'in yüzü okunamaz bir ifadeye bürünmüştü ve söyleyeceği her neyse öğürmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

" hoş geldin."

Harry başını salladı. "Siz de Profesör."

Harry tek başına merdivenlere doğru dönerken ne Ron ne de Hermione tek kelime etti. Bir yanı yaptığı şey için kendini çok kötü hissediyordu, ama

Ŗu anda Draco'ya çok daha fazla odaklanmıştı ve onu durdurmaya çalıştığı için Ron'a çok kızgındı. Merdivenleri er üçer ıkrsa bile hastane kanadına ulaşması sonsuza dek sürecekmiş görünüyordu. Aceleyle ilerlerken, Ron'a söylediği sözler kafasında yankılanıyordu. *Ron yerine Draco'yu seçtim. Bunun için daha sonra cehenneme gideceğim. Ama şimdi değil.*

Harry sonunda revire vardığında, seherbazların çoktan gelip gitmiş olduğu görüldü. Pansy Parkinson gitmişti ve kırık cam da kaldırılmıştı. Ancak Vincent Crabbe, Madam Pomfrey ve Profesör McGonagall hl oradaydı. Harry Draco'nun yatağına doğru ilerledi.

"Profesör Dumbledore yolda mı?" Madam Pomfrey onu görür görmez sordu. "Bir tedavi buldu mu?"

"Snape bir iksir hazırladı," dedi Harry, Draco'nun elini otomatik olarak yoğurmaya başlarken. "Basit bir tedavi değil... başka bir kısmı daha var. Ama evet, bulmuşlar."

"Merlin'e şükürler olsun," diye nefes aldı Madam Pomfrey. "Ama acele etmeliler. Draco'nun acilen buna ihtiyaı var. Soluyor."

"Ne?" Harry'nin kafası Madam Pomfrey'e doğru döndü. O sadece Draco'nun göğsünün üzerinde parlayan ışığı ışaret etti.

Titreşim Harry gitmeden önce olduğundan daha yavaştı ve parıltı fark edilir derecede zayıflamıştı. Harry Draco'nun yüzüne iyice baktı ve soldu. Draco'nun cildi kl rengine dönmüştü ve Harry yüzeyin hemen altında uzanan damarların soluk mavi çizgilerini görebiliyordu. "Ne kadar zamanı var?"

Madam Pomfrey, "Böyle bir vakayla hiç ilgilenmediğim için kesin bir şey söyleyemem," dedi, "ama en fazla bir saatten fazla zamanı olmadığını tahmin ediyorum."

"Kahretsin," diye tısladı Harry, kapıya gergin bir bakış fırlatarak. "Snape de tam ben gelirken Dumbledore'un ofisine gidiyordu.

Dumbledore önce yapması gereken bir şey olduğunu, sonra benimle burada buluşacağını söyledi."

"Ne yapacaklar, Potter?" Crabbe aniden sordu. "Draco için yani. Plan nedir?"

Harry Crabbe'e baktı. "Onu geri getirmeye çalışacağım."

"Nasıl?"

"Nereye giderse gitsin..."

"Orada durun Bay Potter," diye sertçe araya girdi McGonagall. "Eğer anlattığınızı *düşündüğüm* şeyi anlatıyorsanız, buna izin veremem."

"Karar vermek sana düşmez! Dumbledore bir plan yaptı ve ben de bunu yapacağım!"

"Profesör Dumbledore Müdür olabilir ama sen hâlâ benim evimdesin, Potter. Tecrübelerime göre kendini pek çok kez ciddi tehlikeye attın ve ben seni durduramadım ama burada böyle olmayacak. Draco Malfoy ya da herhangi biri için ölümün kıyısında step dansı yapmana izin vermeyeceğim!"

"Ben de öyle diyorum!" Ron kapıdan içeri dalarken bağırdı, bir saniye sonra da Hermione, Snape ve Dumbledore onu takip etti. Ron'un burnu belli ki iyileşmişti, ama geceliğinin her yerinde kısmen kurumuş kan vardı ve açıkça öfkeliydi. "Dumbledore bize yolda ne planladığınızı söyledi ve bence bu tam bir çılgınlık! Harry, bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorsun! İksir - zehir - her neyse, seni hemen öldürebilir!"

Snape sert bir sesle, "*Olmayacak*," dedi.

Ron Snape'le alay etti, sonra Harry'ye döndü. "Bunu yapamazsın, Harry! Orada yatan ben olsaydım, senin de benim için kendini riske atmanı istemezdim."

Harry bir an Ron'un bakışlarını tuttu, sonra Draco'ya baktı. Hâlâ Draco'nun elini tutarken boştaki eliyle Draco'nun yüzündeki bir tutam saçı düzeltti. "Ama yapacağımı biliyorsun. Sen bile. Draco da bunu yapmamı istemezdi." Başını kaldırıp odadaki herkesi gözden geçirdi. "İşte bu yüzden yapmak zorundayım."

Oda uzun bir süre sessiz kaldı. Harry ne diyeceğini bilemez halde Ron'a baktı. Dumbledore sonunda sessizliği bozdu.

"Gitmenizin sizin için en iyisi olacağına inanıyorum, Bay Weasley. Ve Bayan Granger. Bay Crabbe, bence siz de onlara eşlik etmelisiniz."

"Nereye gidelim?" Hermione endişeyle sordu.

"Belki Profesör McGonagall size ofisine eşlik etme nezaketini gösterir. Çay için bir ev cini çağırın ve yerinizde kalın."

McGonagall'ın yüzü kısık bir büründü. "Yardıma ihtiyacınız olmayacak, değil mi Müdür Bey?"

Dumbledore başını salladı. "Bunun için sadece ben, Profesör Snape ve Madam Pomfrey gerekecek. Ve tabii ki Harry. Size planladığım gibi tam bir brifing veremediğim için özür dilerim, ama zamanımız kısıtlı. Bayan Granger'ın durumu size büyük bir doğrulukla açıklayabileceğini varsayıyorum. Bunun için ne kadar az kişi hazır bulunursa o kadar iyi olur. Sonucu öğrenir öğrenmez sizi bilgilendireceğim."

Profesör McGonagall Harry'ye uzun uzun baktı. Anlaşmadan hâlâ hoşnutsuz görünüyordu, ama bir teslimiyet notası da vardı. "Anlıyorum," dedi teslimiyetle.

Ancak Ron bunu kabul etmeye pek hazır görünmüyordu. "Ve bu *kadar* mı? Bu kadar mı? Harry?"

Harry isteksizce Draco'nun elini bıraktı ve Ron'un yanına geçti. Bir anlık tereddütten sonra aniden kollarını Ron'a doladı.

Ron'a sıkıca sarıldı. Ron afallamış görünüyordu, ama sonunda garip kucaklaşmaya karşılık verdi. Ayrıldıklarında Harry konuştu. "Bunu neden yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Evet, çünkü sen Harry Potter'sın."

"Ve eğer ben böyle bir şey yapacak türden biri olmasaydım..."

" zaman tanıdığım en büyük adam olmazdın ve muhtemelen senden bu kadar hoşlanmazdım," dedi Ron, her ne kadar ağzından çıkan her kelimeyi zorluyormuş gibi görünse de.

Harry başını salladı. "Ayrıca, diğer her şeyi atlattıysam, bunun beni mahvedecek bir şey olacağından şüpheliyim, değil mi?"

"Doğru, dostum." Ron zayıf bir gülümseme verdi. Hafifçe yeşilimsi görünüyordu. "Birkaç dakika sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Kesinlikle."

Sonra Hermione onu kucaklayarak neredeyse yere yıktı. "İyi Harry, bunu biliyorum." Hermione onun yüzüne bakabilecek kadar geri çekildi. "Senin büyük bir büyücü olduğunu söylediğimde ciddiydim, Harry. Büyüyle -ve hayatla- ilgili kitaplarda bulamayacağın her şey... sende hepsi ve daha fazlası var."

Harry ne söyleyeceğinden pek emin değildi, o yüzden yana bakıp, "Teşekkürler Hermione," diye mırıldandı.

Bir an sonra, Crabbe'in kısa ve şaşırtıcı el sıkışmasından sonra, Harry McGonagall'ın üç öğrenciyle ayrılışını izledi. Kapı arkalarından bir tokmağın ceza darbesi gibi kapandı ve vakit gelmişti.

"Snape, Bu iksir için toplamam gereken son bir unsur daha var," dedi. Küçük, parlak, temiz bir bıçağı havaya kaldırdı. "Draco'nun kanından bir damla."

Harry başını salladı ve Snape kanı toplarken başka tarafa baktı. "Neden her uğursuz iksir ya da büyüde kan kullanılıyor? Neden elma şarabı ya da daha hoş bir şey kullanamıyoruz?"

"Çünkü Potter, kan kendi doğasında birçok büyü özellik barındırır ve aynı zamanda geldiği kişinin büyü özünü için bir taşıyıcıdır. NEWT seviyesi İksirler bu konuyu derinlemesine ele alacak ve son deneyimlerinizi göz önünde bulundurarak, *sonunda* böyle asil bir konuya gereken ilgiyi göstereceğinizi varsayıyorum. hak ediyor." Yumuşak kırmızı bir ve bir patlama sesi iksirin tamamlandığını gösterdi. "İşte oldu. Hazır, Müdür Bey."

Dumbledore başını salladı ve ciddiyetle Harry'ye baktı. "Bu fikrini değiştirmek için son şansın, Harry." Harry ona ters ters bakınca, başını eğerek onayladı. "Ve anlaşılan sorma zahmetine girmemeliydim. İksir çabucak işe yarayacak, ama sürecin rahat geçeceğine söz veremem. Bilincini kaybettiğinde mümkün olduğunca çabuk Draco'yu bulmalı, geri dönüş yolunu bulmalı ve Draco'yu da yanında getirmelisin. Bu iksirin orijinal versiyonunun hedefi sizinle birlikte ölüme çekmesi gibi, bu versiyon da Draco'nun sizinle birlikte yaşayan dünyaya geri dönmesini . Yapar mısın Anladın mı?"

Harry bir an için bunu düşündü. "Sanırım öyle."

"O halde bu kadarı yeterli. Korkarım ki sizi daha fazla hazırlamak için yapabileceğim çok az şey var, çünkü karşılaşacağınız şeyin doğasını ben bile tam olarak bilmiyorum."

Harry metanetle başını salladı. "Şimdi ne yapmalıyım?"

"Muhtemelen ." Dumbledore, Draco'nun yatağından birkaç adım ötedeki yatağı gösterdi.

Harry inatla, "Ondan bu kadar uzakta olmak istemiyorum," dedi.

"Ne kadar yakın olduğun önemli değil, Potter," dedi Snape zorlukla dizginlenen bir sabırsızlıkla. "Büyü her yerde işe yarayacaktır."

makul bir mesafe."

"Ama ben... .." Harry Draco'ya baktı. Draco'nun yatağına tırmanıp ona sarılmak istedi.

"Harry," dedi Dumbledore usulca, "gerçekten daha fazla bekleyemeyiz."

Harry isteksizce diğer yatağa zıpladı, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu. Draco'ya yan gözle bakmaya devam ediyor, kendisini ele geçirmeye başlayan sinirlerini bastırmaya çalışıyordu. Eğer Draco onun için her şeyi riske atmaya hazırsa, o da Draco için aynısını yapabilirdi. Şimdi geri adım atmayacaktı.

Harry gözlerini Draco'dan ayırıp önünde duran, hafifçe buğulanan bir fincan iksiri gördü. Snape fincanı tutmuş, ciddiyetle ona bakıyordu. "Görünüşe göre sonunda seni zehirleme fırsatını buldum, Potter, her ne kadar bunlar tam olarak arzuladığım tatmin edici koşullar olmasa da."

Harry fincanı Snape'ten alırken, "Harika," diye mırıldandı. Sıvının üzeri ince bir sis tabakasıyla örtülüydü ve Harry birden sisin altında ne olduğunu görmek istemediğinden emin oldu. "Bu çok güven veriyor. Şey... şerefe, sanırım."

İksir korkunç derecede acıydı ve içerken boğazını yaktı. Gözleri sulanmaya başlayıp görüşünü bulanıklaştırırken Harry soluk soluğa kaldı. Hayır, gözleri sulanmıyordu. Gerçekten de görüşü bulanıklaşıyordu. Sonra acı başladı, önce midesinin derinliklerinde, sonra da tüm vücuduna yayıldı. Hayal meyal, fincanın yere çarpma sesini duydu. Oda onun etrafında yüzmeye başladı. Kendisini destekleyen elleri uzaktan fark ediyordu ve biri başını yastıklarla destekliyordu ama bunlar çok görünüyordu. Acı da odayla birlikte azalıyordu ve karanlık bir tünelin oluştuğunu görebiliyordu. Tünelden ışık parlamaları, gök gürlemeleri ve kükreyen bir rüzgâr yankılanıyordu. Tüm bunların ortasında bir yerde biri bağıırıyordu. Ses çok tanıdıktı.

"Geliyorum, Draco," diye fısıldadığını duydu Harry.

Revir tamamen gözden kaybolmuştu ve Harry tünelde tek başına duruyordu. Ya da belki bir ormanın en sık yerlerinden geçen karanlık bir patikaydı. Hiç fark etmezdi. Draco'nun sesi çağırıyordu ve o yolun sonundaydı ve Harry'nin olması gereken yer de orasıydı. Harry'yi içgüdüye benzer bir şey yakaladı, sanki bir rüyadaki en bariz hareket tarzı gibiydi ve ikinci bir düşünceye kapılmadan koşmaya başladı. Karanlığın içinde koşarken, bacaklarının binlerce dal ve diken tarafından parçalanıp çizildiğini ve yüzüne daha fazla dalın çarptığını hissetti. Şimşek çakmaya devam ediyor ve gök gürültüsü uğursuzca gürlüyordu ama yağmur yağmıyordu.

Yol kıvrıldı ve döndü. Harry eski bir mezarlığın yanından geçti ve buz gibi bir nehre daldı. Yerde aniden bir yarık açıldı, neredeyse onu toprağın içine çekecekti, ama atladı. Hiçbir şey onu durduramazdı. Artık durduramazdı. Orman yolu taş ve toprak kokan soğuk, ıslak bir tünele dönüştü. Draco'nun sesini duyabiliyordu, şimdi daha yüksek sesle, tünelde yankılanıyordu ama dışarıdan değil de kafasının içinden geliyor gibiydi. Seslendi, aradı, umdu ama doğrudan bir cevap gelmedi.

Birden tünel yok oldu. Harry dar, çorak bir çıkıntının üzerinde duruyordu. Arkasında, taştan sağlam bir duvar yükseliyor, yukarıdaki fırtına bulutlarının arasında görünmeyen bir yerde son buluyordu. Tırmanmak imkânsızdı. Uçurumun kenarından geri çekilmek de mümkün değildi, çünkü orada, derinliklerden kalın, kıvrımlı bir bulut ve duman sütunu yükseliyor, içeriden kırmızının ateşli tonlarıyla parlıyordu. Siklon görebildiği kadar yükseğe uzanıyor, fırtınalı gece göğünde ve uçurumun siyah derinliklerinde kayboluyordu aşağıda. Uçurumun yüzeyine şiddetli bir rüzgâr fırlattı, burada yalnız bir figür meydan okurcasına duruyordu.

Draco'nun saçları yüzünün etrafında savruluyor, bacakları rüzgara karşı destek alıyordu. Kısa bir an için çok güçlü görünüyordu, sanki kızgın kasırgaya doğru yürüyüp onu tekmeleyebilirmiş gibi, ama sonra bir rüzgâr ona çarptı ve tökezledi.

"DRACO!" Harry bağırdı, ama rüzgâr sesini yuttu. Draco'ya doğru çılgınca bir hamle yaptı, ama yaklaşırken rüzgârın kendisi onu hissetmiş gibiydi ve onu geriye doğru savurdu. Acı dolu bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştü ve bir iniltiyle karnına doğru yuvarlandı. "Draco..." Sonunda elleri ve dizleri üzerine çökmeyi başardığında başını kaldırıp baktı.

Draco ayağa kalkmaya çalışıyordu, yüzünü kasırgaya dönmüştü, uçurumun kenarına eskisinden daha da yakındı. Neden daha da yaklaştı ki? Sonra Harry rüzgârın uçurumu aşındırdığını ve toprak parçalarının uçarak kasırga tarafından yutulduğunu fark etti. Draco uçurumun kenarına yaklaşmamıştı, uçurum ona doğru ilerliyordu. Harry bir anda bulut ve ateş sütununun ne olduğunu anladı. Draco'nun zihnindeki ölüm kurgusu. Onun -onların- üzerinde durduğu zemin onun son sığınağı, hayata son tutunuşuydu. Ve parçalanıp gidiyordu.

"Draco! Bana bak, lanet olsun!" Draco onu duymuyor gibiydi. *Zamanımız tükeniyor!* Harry dişlerini sıktı, başını rüzgara karşı eğdi ve Draco'ya doğru sürünmeye başladı. Çakıllar ellerinin altında sert ve kuruydu, duman ve toz onu boğmaya başlamıştı. Harry yaklaştıkça rüzgar daha da sert esiyor, sanki bilinçli olarak onu uzak tutmaya çalışıyormuş gibi üzerine kum ve moloz atıyordu.

Hiçbir şey beni durduramayacak, diye düşündü Harry şiddetle. Sonra başı sert bir şeye çarptı. Elini yukarı kaldırdı. Görebildiği bir bariyer yoktu ama eli sert ve aşılmaz bir şeye çarptı. Bariyeri geçememiş olsa da hâlâ içini . Draco sadece birkaç adım , ama hâlâ Harry'nin ulaşamayacağı bir yerdeydi. "DRACO!"

Bu kez Draco tepki verdi. Yavaşça gövdesini ve başını çevirdi. Yüzü ter ve kirle kaplıydı, gözleri geniş ve perişandı. Harry bir an için onun yüzünde bir tanıma gördü, ama sonra dehşetle başını salladı. "SEN O DEĞİLSİN!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Harry kafası karışmış bir halde bağırdı.

"Beni kandırmaya çalışıyorsun! Sen Harry değilsin! Beni buradan götürmeye çalışıyorsun ama ben gitmeyeceğim. Harry'yi korumak zorundayım!" Harry'den uzaklaştı, tam o sırada uçurumdan büyük bir toprak parçası daha koptu. Draco bir adım geri çekildi, ama yine de kendini tuttu. "Hayır! Kalmam gerek! Söz verdim! Ona yemin ettim!"

"Draco, ben Harry ve sana ihtiyacım var!"

Draco kafasını çevirdi ve gözleri öfkeyle parlıyordu. "SEN HARRY DEĞİLSİN! Harry orada, ormanın içinde ve hayatta! Ve onu hayatta tutmak için burada kalmak zorundayım! Eğer yapmazsam, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Kim onu ele geçirecek. Harry bunun en kötü şey olacağını söyledi ve ben bunun olmasına asla izin vermeyeceğim! Göremiyorum ama ne olduğunu biliyorum. fırtınanın arkasında gerçekleşiyor... tutulma neredeyse tamamlandı ve eğer şimdi gidersem Harry ölecek!"

"Tutulma *sona erdi*, Draco!"

"Hayır, bitmedi!"

"Bitti! Neredeyse üç gündür bitmiş durumda. Güvendeyim! Başardın. Sen kazandın! Voldemort artık bana dokunamaz. Seni Hogwarts'a geri taşıdım, ama şimdi revirde yatıyorsun, ölüyorsun. Üç gündür bilincin yerinde değil. Eğer şimdi benimle gelmezsen, öleceksin!" Kenardan bir parça daha kopunca uçurum gümbürdedi. Draco sallanıp dizlerinin üzerine düştü ve Harry kendini dengelemek için elini uzattı. Eli yine her zamanki kadar sağlam olan bariyere çarptı. Harry'nin gözleri yeni bir keşifle daha açıldı. Bariyer Draco'nun zihninin yarattığı başka bir şeydi... onu yemin ettiği görevinden alıkoyabilecek her şeyi uzak tutacak bir şey. Ama şimdi, bariyer onu öldürecekti. Harry hayal kırıklığı içinde yumruğunu masaya vurdu. "DRACO, BENİM GERİ DÖN! ŞİMDİ! BIRAKIN GEÇEYİM!"

Rüzgâr sarsılan toprakla işbirliği yapıyor gibiydi ve ikisini de deviren bir bora gönderdi. Harry tekrar ayağa kalkmak için mücadele etti. "Bu yerin altınızda parçalandığını göremiyor musunuz? Bu gerçek değil!"

Draco Harry'nin hayatı için savaşması gerektiğine ikna olmuştu ve işte şimdi burada, yaşamla ölüm, rüyalarla uyanıklık arasındaki bu yerde kaybedeceği bir savaş veriyordu. Burada, Harry dışında hiçbir şeyin gerçek olmadığı yerde, etrafını saran eter onların bulanık anılarından . Kendini onların içinde kaybedemezdi; kaybederse, ikisi de kaybolurdu.

"Zihnın her yeri yaratıyor! Bedeniniz tekrar Hogwarts'ta hastane kanadında ve burada ölmeden önce oraya geri dönmelisin!"

Draco bir an işin bunu düşünür gibi oldu ama sonra yüzü sertleşti. "Bu bir numara! *Sen* gerçek değilsin!"

"HAYIR!" Harry ığlık attı, ama Draco tekrar ondan uzaklaştı ve ikisini de yutmakla tehdit girdap gibi dönen bulut ve ateş sütununa baktı.

Harry bir an işin bir halde sadece diz çökebildi. Böyle bir şey olamazdı. Buraya kadar gelmişti, Draco'yu bulmuştu, ama Draco artık geri gelmeyecekti. Harry ne kadar zaman geştiğini bilmiyordu, ama buradaki on dakika revirdeki on dakikayla aynıysa, boşa geçirecek bir dakikası daha olmadığını biliyordu.

Kum ve toz cildini aşındırıyor, çakan şimşekler neredeyse kör ediyor ve parçalandıkça sarsılıyordu. Göğsünde hafif bir acı yanmaya başlamıştı. Zaman kalmamıştı. Tekrar işin ağzını açtı ama tam bağıracakken bir şey onu durdurdu.

Biraz deja vu gibiydi ama tam olarak değil. Daha çok onunla alay eden, bilincinin kıyısında dans eden bir anı gibiydi. Draco'ya baktı; solgun, kararlı yüzü tıpkı tutulma gecesinde olduğu gibi belirmişti. Draco'nun her şeyi riske attığı gece. O geceye ait puslu anılar, Dumbledore'un kendisiyle paylaşmayı reddettiği anlaşılması zor görüntüler zihninde yeniden canlandı. Draco o gece

Tutulmuş ay, tutkulu sözleri duymak, dudaklarının onunkilere değdiğini hissetmek...

Sana söyledim, ne gerekiyorsa. Söz vermiştim. Ne gerekiyorsa.

Ve sonra, oyuncak ayıların ve uykulu mırıldanmaların anısına gömülmüş kendi sözleri vardı.

Seni seviyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Harry. Başını kaldırıp Draco'ya baktı ve sesini uğuldayan rüzgârın içinden yansıttı. "'Seni seviyorum' dedim."

Aniden rüzgârın hissi değişti. Hâlâ şiddetle esiyordu ama artık içi boş gibiydi ve kükremesi bir şekilde boğuklaşmıştı. Draco olduğu yerde döndü. "Ne?"

Harry dikkatle, "Üzerimde uyku tılsımını kullandığın gece," diye başladı. "Şimdi hatırlıyorum. Benimle ilgileniyordun. Hiç kimse benimle böyle ilgilenmemişti. Ve sana karşı ne hissettiğimi bir ölçüde anladım. Yarı uykuluydum ama söyledim. Nasıl hissettiğimi anlamam şu ana kadar sürdü ama aramızda neler olduğunu anladın, değil mi?"

Draco bir santim daha yaklaştı. Bir dakika öncesine göre daha az temkinli görünüyordu, ama yine de çok ihtiyatlıydı. "Harry?"

"Her şeyi çözmüştün," dedi Harry tekrar. Göğsündeki yanma giderek güçleniyordu, ama o bunu görmezden geldi. Onu tutuyormuş gibi görünen görünmez duvarı gelişigüzel itti. Bu kez duvar baskı altında esnedi ve Harry bir umut dalgası hissetti. Daha sert itti, ama duvar kırılmadı, o da konuşmaya devam etti. "Güneş tutulmasının olduğu gece. O zaman net olarak hatırlayamayacak kadar uçmuştum, ama şimdi . Bana söylediklerini."

Altındaki uçurum tekrar gümbürdedi ve büyük bir toprak parçası uçurumun kenarından koparak Draco'yu sadece birkaç metre uzakta bıraktı, ama Draco bunu fark etmemiş gibiydi. "Ne demiştin ben?"

sana?" Draco o kadar yumuşak bir sesle söylemişti ki Harry onun dudaklarını okuyor olabilirdi.

"Dedin ki -"

Yer tekrar sarsıldı ama bu kez uçurum Draco'nun sol ayağının altından koptu. Draco panik içinde bağırdı. Kenardan geri , ama Harry'nin ulaşamayacağı kadar uzağa gitmeye niyetli görünmüyordu. ılgınca etrafına bakındı.

"DRACO!" Harry elini bariyere itti ve bu kez, kalın plastik iter gibi, kolu dirseğine kadar bariyeri delip geçti. "Elimi tut!"

"Yapamam... Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"SADECE ELİMİ TUT!" Harry elini uzatabildiği kadar uzattı, ama Draco elini tutmak için hiçbir hareket yapmadı. "Draco, ne halt yemeye bekliyorsun! Acele etmen gerek!"

"Ya bu bir numaraysa? Ya sen Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'sen, Harry'yi terk etmemi sağlamaya çalışıyorsan?"

Harry başını salladı. Tartışacak zaman kalmamıştı. Görünmez bariyere doğru bastırdı, elini bariyerin ötesine itmek için zorladı. "DRACO! DİNLE BENİ! Ne dediğini duydum! Bana aşık olduğunu söyledin! Ve ne var biliyor musun? O zaman gerçekten duyamamıştım ama şimdi hatırlıyorum! Ve sanırım... Sanırım ben de sana aşık oldum."

Draco'nun tüm ifadesi birden değişti, sanki onu ilk kez gerçekten tanıyormuş gibiydi. "Harry?"

"Evet, benim, Draco!" Bariyer kesinlikle yumuşamaya başlamıştı. "Hadi, bırak geçeyim! Buraya seni geri götürmeye geldim!"

"Buraya... benim için mi geldin?"

Draco'nun sesindeki savunmasız masumiyet Harry'nin duygularını nihayet parçalamıştı ve gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu. "Benim için cehennemden geçtin, Draco. En azından seni kendi cehenneminden kurtarabilirim. Benimle geri gel, Draco."

Bariyer hızla inceliyordu. Harry neredeyse onu iterek geçebilirdi. Sadece biraz daha...

Ve sonra yer yeniden sarsıldı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, Harry önce ne olduğundan emin olamadı. Draco'nun diz çöktüğü toprak parçası kırıldı ve tam bariyer kırılırken düşmeye başladı. Draco kulak tırmalayan bir çığlıkla düşmeye başladı, ama Harry çoktan ona doğru atılmış, elini uzatmıştı. Eli Draco'nun elinin etrafına dolandı. Harry'nin bildiği bir sonraki şey, uçuşunun kenarından birkaç metre ötedeki sert yüzeyde durduğu ve Draco'yu ikisini de ezmekle tehdit eden bir kucaklamayla tuttuğuydu, çünkü Draco da aynı sıkılıkla geri çekilmiş, başını Harry'nin omzuna gömmüştü.

"Sensin... gerçekten ... ah Merlin, Harry, korkunçtu." Harry'nin yüzüne bakabilecek kadar geri çekildi. "Gerçekten yaşıyor musun?"

Harry gözlerindeki yaşları kırıpıştırarak başını

salladı. "Ve gerçekten Hogwarts'a geri mi

döndük?"

Harry yine başını salladı. "Ve başka bir şey daha hatırladım."

"Neymiş o?"

Harry Draco'yu kendine çekti, öyle ki burunları neredeyse birbirine değecekti. "Hayatında yaptığın en pervasız şeyi yapmadan birkaç saniye önce... bana bir şey verdin."

"Öyle mi?" Draco fısıldadı.

"Yaptın. Ve onu iade etmem gerekiyor."

"Ne -"

Harry Draco'nun cümlesini bitirmesine fırsat vermedi. Aralarındaki küçük boşluğu kapattı ve dudaklarını Draco'nunkilere bastırdı. Draco bir an için donup kaldı ve Harry bir hata yaptığından korktu. Ama sonra Harry Draco'nun elini yanağında hissederek başını yana eğdi. Draco daha da yaklaşmıştı ve dudakları Harry'ninkileri keşfetmeye başlamıştı. Önce yumuşak ve çekingen, ama sonra daha sert ve kendinden emin. Cho'ya hiç benzemiyordu ve Harry'nin bir öpücüğün olması gerektiğini düşündüğü her şeydi. Draco sonunda geri çekildiğinde, Harry o inanılmaz okşamayı bir saniye daha yakalamak için öne eğilmekten kendini alamadı.

"Bu benim son dileğimdi, biliyorsun," dedi Draco. Neredeyse utangaç görünüyordu, Harry'nin Draco'nun sahip olabileceğini hiç tahmin etmediği bir bakıştı bu.

"O da ne?"

"Seni öpmek için... sen beni öpebilecekken."

Harry gülümsedi. "Burası öpüşmek için berbat bir yer. Yapmamız gereken - OH!" Harry'nin göğsünde taze bir acı patladı ve Draco'nun kolları olmasaydı yere yığılacaktı.

"Harry!"

Harry soluk soluğa kaldı ve Draco'ya yaslanarak kendini dengeledi. "Gitmemiz gerek... şimdi..." Uzaktan, uçurumun daha hızlı parçalanmaya başladığının ve kenarın tekrar onlara yaklaştığının farkındaydı.

"Neyin var senin!" "Bu..."

Ben -"

"KİMİLDA!" Draco yerden bir parça daha düşerken bağırarak uyardı ve Harry'yi de kendisiyle birlikte kayalıklara doğru çekti.

"Harry, konuş benimle! Sana neler oluyor?"

"Zehir... Buraya gelmek için aldım. Seni çıkarmak için sadece on dakikam vardı."

"Zehir!"

"Açıklayacak zaman yok." Harry hızla etrafına bakındı, göğsünden vücudunun geri kalanına yayılan acının ötesini düşünmeye çalışıyordu. "Bir çıkış olmalı. Dumbledore bir çıkış sözü vermişti!" Bir acı dalgası daha çarptı ona ve haykırdı.

"Ne çıkışı? Ne arıyoruz?"

"Bilmiyorum," diye soluk soluğa kaldı Harry. "Sadece bir çıkış yolu... herhangi bir şey... bir çıkış olmalı..." Sonunda bir şey gördü. Kayalığın yüzeyindeki sarp gölgeler zar zor görülebiliyordu, ama kayanın içinde bir açıklık vardı. Dar ve karanlıktı, ama Harry bir şekilde orası olduğunu biliyordu. "Oradan!"

Draco'nun cevap verdiğini duyduğunu sandı ama onu zar zor anlayabildi. Acı uzuvlarına kadar ulaşmıştı ve içten dışa yanıyordu. Her şey birbirine karışmıştı. Kendisinin yarı yönlendirildiğini, yarı taşınarak açıklığa doğru götürüldüğünü hissetti. Etrafında tünelin serin gölgeleri vardı, ayak sesleri taştan yankılanıyordu. Duman ve toz kokusu gitmiş, rüzgâr uğuldamayı kesmişti. Dağın derinliklerine doğru iniyorlardı... yoksa tırmanıyorlar mıydı? Dünya karanlığa gömülürken, sonra da kör edici bir ışık patlamasıyla patlarken Harry artık bir şey söyleyemiyordu.

.&.

Draco'nun duyduğu ilk şey çığlıktı ve sonra bunun kendi sesi olduğunu fark etti. Elleri onu tutuyordu ve biri ona rahatlamasını, her şeyin yolunda olduğunu ve kıpırdamadan yatarsa her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Ama hareketsiz yatamıyordu. Hatırlayabildiği son şey bir ışık duvarına çarpıyordu,

yarı baygın bir Harry'nin ağırlığını taşıyordu, ama şimdi uyanıktı, hastane kanadındaydı ve Harry gitmişti.

"Nerede o?" Draco sordu. "Tam buradaydı! Benimle birlikte geri geldi!"

Snape'in yüzü önünde belirdi. "Görünüşe bakılırsa Potter derslerime geç kalmaktan fazlasını başarıyor," dedi her zamanki alaycı ses tonuyla, ama Draco Snape'in sesindeki altta yatan endişeyi duyabiliyordu.

"Ne?" Draco çaresizlikten doğan bir güçle Snape'in engelleyici ellerini aşip ayağa kalktı. Yan tarafa baktı ve gördüğü şey kalbinin göğsünde sıkışmasına neden oldu.

Harry Potter onunkinin yanındaki yatakta, gözleri kapalı, dudakları korkunç derecede solgun bir şekilde inliyordu. Belli ki acı çekiyordu. Dumbledore ve Madam Pomfrey onun üzerine eğilmiş, büyü üstüne büyü yapıyorlardı. Madam Pomfrey bir şey söyledi ve esasının ucunu Harry'nin göğsüne dokundururken Dumbledore geri adım attı. Bir ışık parladı ve Harry haykırdı, ama hiçbir iyileşme belirtisi göstermedi.

"Hayır!" Draco yataktan fırladı ve Harry'ye ulaşmak için çaresizlik içinde Dumbledore'u neredeyse iterek yolundan çekti.

"Draco Malfoy, hemen yatağına döneceksin!" Snape kükredi.

"HAYIR!" Draco Harry'nin elini tuttu ve avucunu Harry'nin göğsüne dayadı. "Ona yardım etmek zorundayım!" Elleri omuzlarını kavradı ve Dumbledore onu geri, Harry'den uzağa çekiyordu. Ayaklarını yere vurdu ve kımıldamayı reddetti.

"Draco, yapabileceğin hiçbir şey yok. Madam Pomfrey tanıdığım en bilgili Şifacı ama zehir çoktan vücudunun derinliklerine işlemiş olabilir," dedi Dumbledore. "Onu kurtarmak için elinden geleni yapıyor -"

"Bu yeterli değil! Ona yardım etmek zorundayım!" Draco omuzlarını Dumbledore'un tutuşundan kurtarmaya çalıştı ama yaşlı adam şaşkırtıcı derecede güçlüydü. "Bırak ona yardım edeyim," dedi Draco, bu kez daha zayıf bir sesle. "Onunlaydım... acı çekiyordu... bunu neden yaptı? Benim için asla geri dönmemeliydi!"

"Senin için gitti... çünkü seni seviyor, Draco," dedi Dumbledore usulca.

Draco olduğu yerde dönerek Dumbledore'a baktı. "O... o mu söyledi bunu?"

"Bu kadarının açık olacağına inanıyorum."

Draco'nun başı dönüyordu. "Bu sadece benim rüyam değil miydi?" diye sordu kimseye sormadan.

Snape alay etti. "Çocuk senin iyiliğin için benim elimden zehir yuttu. Böyle bir şey için başka ne gibi bir neden düşünebilirsin? aptallık mı?"

Harry yatakta yine inledi. Draco onu görmek için döndü ve neredeyse dönmemiş olmayı dileyecekti. Harry neredeyse kriz geçirir gibi titriyordu ve dudakları maviye dönmüştü. Nefes alış veriş hızla ve sığdı. Madam Pomfrey hâlâ onun etrafında dolaşıyor, büyüler yapıyor, ölçümler alıyor ve bir ara durup iki küçük iksir şişesi veriyordu, ama hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Aslında Harry'nin durumu hızla kötüleşiyor gibiydi. Draco çaresizlikten çığlık atmak istiyordu.

Snape'e döndü. "Bir şey yapamaz mısın?"

Snape kaşlarını çatarak ona baktı. "Draco, ben bir orta-büyücü ya da Şifacı değilim. Ben -"

"Sen İksir *Ustası*sın! Onu sen zehirledin, panzehir nerede?"

Snape Harry'yi işaret etti. "Çoktan uygulandı. Elimde panzehir olmadan çocuğu zehirleyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Draco bir an için *evet* demek istedi, ama şimdi böyle bir saçmalığın zamanı değildi. Panzehiri çoktan kullanmışlardı, ama Harry hâlâ gözlerinin önünde ölüyordu.

Neden şimdi? Bu şimdi olamaz!

Ama oluyordu ve Draco her saniye Harry'nin daha da , normal büyüünün sınırlarının ötesine kaydığını *hissedebiliyordu*. Harry aniden ve aynı anda haykırdı, Draco göğsünde yakıcı bir acı hissetti. Tökezledi ve Snape onu yakaladı.

"Draco?"

"Onu hissedebiliyorum," dedi Draco, kısmen şaşkınlık kısmen de şok .
"Nasıl oluyor da onu hissedebiliyorum?"

Snape, "Bunun az önce içtiği zehrin bir tür yan etkisi olduğunu varsayıyorum," dedi. "Amacı seni ona bağlamaktı, böylece seni geri getirebilecekti. Başarısız olsa da hemen ölmezse bu bağa ne olacağını düşünmemiştim."

Harry yine acıyla haykırdı ve Draco'nun kendi göğsündeki yanma dalgası azalmaya başladığı sırada neredeyse kalbini durduracak bir şey duydu.

"Draco..."

Draco başını kaldırıp Harry'yi uyanık ve tetikte görmeyi umarak baktı, ama Harry hâlâ gözleri kapalı, yatakta güçsüzce kıvranıyordu.
"Harry?"

Acı dolu bir iniltiden başka yanıt gelmedi ama Draco bunu hayal etmemişti. "Beni çağırırdı," diye ağzından kaçırdı Draco.

Snape sert bir sesle, "O tamamen tutarsız, Draco," dedi. "Ve sen de muhtemelen kendi çilen yüzünden sayıklıyorsun. Şimdi uzan ve -"

"Hayır!" Draco Snape'in elinden kurtulmaya çalıştı ama . "Beni çağırdı! Burada olduğumu biliyor. Ona yardım edebilirim!"

"Madam Pomfrey ona yardım edemez! Merlin adına, bunu yapabileceğinizi düşündüren nedir?"

"Çünkü bunu daha önce de yaptım!" Draco umutsuz bir hamleyle kendini Snape'in ellerinden kurtardı. Madam Pomfrey'e baktı. "Onu kurtarabilirim!"

"Sen bir orta büyücü değilsin, Draco -" diye başladı.

"BUNUN BİR ÖNEMİ YOK!" Draco tekrar ileri atıldı ve Madam Pomfrey'nin asasını yolundan çekti. Açıklama yapacak zamanı yoktu. Tüm varlığı, az önce onu kurtarmak için cehennemden geçen çocuğa odaklanmıştı. Bu birkaç kırık kemikten çok daha ciddi bir durumdu, ama bunu yapabileceğini biliyordu - sadece *hissediyordu*. Ellerini Harry'nin göğsüne koydu.

Sonra bir el omzuna sertçe vurdu ve Madam Pomfrey onu Harry'den geri çekti. "Mr. Malfoy, çizgiyi tamamen aştınız ve eğer yapmazsanız -"

"Poppy," diye araya girdi Dumbledore, "bence ona izin

vermelisin." Kız afallamış gibiydi. "Albus...?"

"Onu kurtaramayacağınızı biliyorsunuz. En azından Draco'ya bir şans verebiliriz."

"Ama... ne yapabilir ki?"

Dumbledore usulca gülümsedi. "Sanırım bunun cevabını o bunu yaptıktan sonra öğreneceğiz." Draco'ya baktı. "Devam et."

Draco insanların onu izlediği düşünceyle kısa süreli bir gerginlik hissetti. Bunu daha önce sadece bir kez yapmıştı ve o zaman da öylesine *olmuştu*. Aptalca bir şans ve biraz da çaresizlik. Bu kez, bu işe özel bir niyetle giriyordu ve bir şeyler ters giderse ikinci bir şansının olmayacağını biliyordu.

Göğsünden başlayıp gövdesine doğru yayılan bir acı, ellerini ve ayaklarını rahatsız edici bir şekilde karıncalandırdı. Tüm gerginlik izlerini sildi. Endişelenme lüksü yoktu. Şimdi harekete geçme zamanıydı.

Draco gözlerini kapadı ve Harry dışında odadaki diğer her şeyi bloke etti. Ellerin arasında Harry'nin aurasının enerjisinin aktığını hissedebiliyordu, ama bu zayıftı ve karanlık ve iğrenç bir şeyle bulanıklaşmıştı. *Zehir*, dedi Draco'nun beyninin mantıklı kısmı, ama mantığın ötesine geçmişti. Auradan daha canlı olan şey, zehrin aralarında kurduğu bağ aracılığıyla ona gelen hislerdi. Bu garip bir histi, bir şekilde *Harry*'yi açıkça tanıyordu ve asla tam olarak anlayamayacağını bildiği bir şekilde, bu öze tamamen bağlanmıştı.

Daha başladığını bile fark etmeden, parmak uçlarının altında tanıdık bir sıcaklık oluşmaya başladı. Kendi göğsünde şişen, kollarından avuçlarına doğru akan bir büyü vardı. Sıcaklıktı, büyüyordu, parlıyordu. Büyüsü Harry'nin içine akıyor, Harry'nin büyüyle birleşiyordu.

Draco kendisinin nerede bittiğinden ve Harry'nin nerede başladığından emin değildi. Enerji kendi başına yaşayan bir şeydi. Dalgalanıyor ve titreşiyor, auradaki karanlık yerlerden geçerek ardında ışık bırakıyordu. Draco uzaktan adının söylendiğini duyduğundan emindi, önce belirsiz, sonra daha çaresiz.

Bekle, Harry... Bir saniye daha... ...

Bir enerji patlaması Draco'ya o kadar hızlı çarptı ki bunun kendisinden mi yoksa Harry'den mi geldiğinden emin olamadı. Geriye doğru savruldu ve şaşkınlık ve sevinç içinde bağırdı. Işık aynı hızla kayboldu ve Draco

Harry'nin yatağının yanına yığılmış, dizlerinin üzerine çökmüştü. Kulaklarına kan hücum ediyordu ve başı zonkluyordu. Kendini iyice bitkin hissediyordu, ama sorun değildi. Önemli olan tek şey başarılı olup olmadığıydı.

"Ben mi yaptım?" diye boğuldu. "Harry... o..." Eller Draco'nun kollarının altında yolunu buldu ve ayağa kalktı. Etrafında telaşlı telaşlı konuşmalar vardı ama kelimeler net değildi ve boğuktu. Birden Harry'den uzaklaştırıldığını fark etti. Draco başını salladı. "Bırak onu göreyim. Onu görmem gerek."

Draco kendisine yardım eden ellerden kurtulup Harry'nin yatağının yanına doğru iki adım attı.

Harry hâlâ korkunç derecede solgundu, ama bir şeyler farklıydı. Dudakları artık mavi değildi ve titremiyordu. İnemeleri kesilmişti ve göğsü dengeli bir şekilde inip kalkıyordu. Derin, huzurlu bir uykudaymış gibi görünüyordu.

"Harry?" Draco başını kaldırıp Madam Pomfrey'e baktı. "O nasıl?"

Hemşire çoktan Harry'nin başucunda, Draco'nun karşısındaydı ve ölçümler yapıyordu. "Henüz tehlikeyi atlatmış değil," dedi kısık sesle, asasını Harry'nin yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde karmaşık şekillerde sallayarak, "ama görünen o ki, her zamanki gibi, Bay Potter bir kez daha hepimizi ölüme yakın deneyimlerle korkutma tutkusunu kullandı... ve -" Doğrudan Draco'ya baktı. "- ve şaşırtıcı becerilere sahip saldırgan arkadaşlara sahip olma şansını."

Tekrar hastasına baktı. "Kan basıncı hâlâ düşük ve hafif bir sepsis durumunda... Profesör Dumbledore, lütfen ona şu yeşil şişenin verin... evet, şu şişeyi. Ve Bay Malfoy," dedi başını kaldırmadan, "siz de onun kadar solgunsunuz ve kendi enerjinizin büyük bir kısmını harcadınız. Oturun."

Snape onu yatağa doğru çekmeye başladı, ama Draco onu itti, bir sandalye kaptı ve rahatça görebileceği bir yere oturdu.

Harry'nin. Harry'nin yanakları hâlâ solgundu, ama dudaklarında bir parça pembelik geri gelmişti. Birkaç uzun dakika boyunca Madam Pomfrey'Dumbledore'la birlikte telaşla çalışmasını izledi ve bekledi. Draco her büyüde Harry'nin tenine biraz daha renk geldiğini görebildiğini hayal etti.

"Ne zaman uyanacak?"

"Yakında, sanırım. Yaşamsal belirtileri stabilize oluyor - görünüşe göre zapt edilemez Harry Potter."

Draco irkildi, ama yataktan gelen hafif bir iniltiyle dikkati hemen dağıldı. "Harry!" Snape'in itirazına rağmen ayağa kalktı ve Harry'nin başucuna koşarken neredeyse Hemşire'yi devirecekti. "Harry, beni duyabiliyor musun?"

Hafif bir inilti daha, ama Harry'nin gözleri açılmadı.

"Draco, sen zaten elinden geleni yaptın, o yüzden eğer -" Snape söze başladı ama Dumbledore onun sözünü kesti.

"Sanırım artık her şey yolunda, Profesör. Poppy bitirdi. Draco'yu geride tutmak için bir neden yok."

Draco onca insan arasından Albus Dumbledore'a karşı minnettarlık hissettiği için şaşırılmıştı, ama dikkatini hemen Harry'ye verdi. Kendini fazla mahcup hissetmemeye çalışarak uzandı ve Harry'nin elini tuttu. "Harry... elimi sıkabilir misin? Hadi, beni duyabildiğini biliyorum."

Bir an için yanıt gelmedi, ama sonra Harry'nin eli Draco'nun elini sıkıca kavradı. Draco bir sevinç dalgası hissetti. "Merlin'e şükürler olsun... Harry... konuş benimle. Bir şeyler söyle."

Harry'nin ağzı yavaşça açıldı. "Yandı." Gözleri biraz açıldı, sonra tekrar kapandı. "Şimdi daha iyi, ama... içtiğim o bokun içinde ne vardı?"

Draco arkasından bir homurtu duydu ve Snape konuştu. "Eğer istersen, Potter, bunu bir sonraki İksir dersinin içeriği haline getirebilirim."

Harry inledi. "Sanırım bilmemeyi tercih ederim." Gözlerini tekrar açtı, bu sefer biraz daha genişti. "Bana söylemeye bu kadar istekliysen, bu iyi bir şey olamaz. Başım ağrıyor."

"İşte." Madam Pomfrey elinde fazladan bir yastıkla içeri girdi. "Seni biraz destekleyelim, sonra da baş ağrın için sana bir şeyler verebilirim. Malfoy, onu buraya oturtmama yardım et."

Draco onu ayağa kaldırmaya yardım ederken Harry'nin vücudu hâlâ biraz gevşekti, ama kendi başına biraz çaba sarf etti. Harry fazladan yastığa yaslanıp Madam Pomfrey'den aldığı bir şişeyi daha yuttuğunda nihayet Draco'ya baktı. "Bir an için benimle geri geleceğini düşünmemiştim."

Draco endişeyle yutkundu. "Ben... ben emin olmak zorundaydım. Sanki beynim sıkışmış gibiydi ve tek düşünebildiğim şey... şey... durmaktı. O yerde ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten üç gün müydü?"

Harry başını salladı. "Hayatımın en kötü üç günüydü." "Benimki de," diye fısıldadı Draco.

Harry gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Geri dönmeye çalıştığımızda ne oldu? Çok uzun sürdü, biliyorum ama... o diğer yer kayboldu ve ben *burada* olduğumu biliyordum, ama değildim. Her şey bulanıktı."

Draco kaşlarını çatı. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Her şeyin yandığını hatırlıyorum." Harry önündeki ellerine baktı. "Cruciatu gibiydi, sadece darbeler halinde geliyordu ve her biri bir öncekinden daha kötüydü... ve sonra bir şey hissettim

sıcak... bekle." Gözlerini kaldırıp Draco'nunkilere kilitledi. "Yine , değil mi?"

Draco alt dudağını ısırđı ve başını salladı. "Mantıklı geldi sanırım. Sen çok... Söyleyemiyorum bile ama seni o delikten çıkardığım zamanki haline çok Bunu yapmak zorundaydım. bir şey."

Harry uzun bir süre ne diyeceğini bilememiş gibiydi. Sonunda, çok yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Draco artık kendine engel olamıyordu. Yere düştü ve Harry'yi kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti. "Oh Merlin, Harry, bir daha asla böyle bir şey yapma!"

Harry kucaklamaya zayıfça karşılık verdi ve Draco onun güldüğünü hissedebildi. "Söz veremem, ama deneyeceğim. Sanırım bu yıl için neredeyse ölme kotamı doldurdum."

Draco Harry'nin yüzüne bakabilecek kadar arkasına yaslandı, aynı anda da kimse fark etmeden gözlerindeki yaşları kırpmaya çalışıyordu. "Seninle arkadaş olarak kendimi neye bulaştırdım ben?"

Harry yine güldü. "O pozisyonun tehlikeleri konusunda seni uyarmamış mıydım?"

"Burada tehlikeli görev ve ölümcül tehlike sözleşmesi imzaladığımı hatırlamıyorum," dedi Draco kesin bir ifadeyle.

"Bir kopyasını çıkaracağım. Yine de bazı iyi haberlerim var," dedi Harry. "Ron'dan seni öldürmeyeceğine dair söz aldım."

Draco kaşlarını çatı. "Küçük iyilikler için Merlin'e şükürler olsun. Ölümünden kıl payı kurtulduktan sonra bir süre daha yaşamak güzel olurdu. Yine."

Konuşmaları dikkat çekici bir öksürükle kesildi ve birbirlerinden ayrılarak küçük dinleyicilerinin üyelerini görmek için döndüler

çok ilginç şekillerde tepki veriyordu. Snape sevinmesi mi yoksa hasta olması mı gerektiğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. Madam Pomfrey şaşırmış görünüyordu. Dumbledore gülümsüyordu.

Dumbledore hafifçe, "Geri dönmeni memnuniyetle karşıladım, Harry," dedi, "ama görünüşe göre bu onur çoktan alınmış."

Harry utangaç bir ifadeyle, "Merhaba Profesör," dedi.

"kısa kestir, değil mi?" diye devam etti Müdür, bir adım öne çıkıp Harry'nin yatağının ucuna yaslanırken.

Harry, "O diğer varoluş bir kol saatim yoktu ," diye belirtti. "Ve biraz geciktim."

"Oh?"

Draco girdi. "Evet, başta onunla gitmezdim. Ben... şey... Harry'nin Kim Olduğunu-Bilirsin-Kim olduğunu, beni Harry'yi terk etmem için kandırmaya çalıştığını düşündüm... oldukça aptalca, değil mi?"

"Hayır, hiç de aptalca değil," dedi Dumbledore güven verici bir gülümsemeyle. "Ama anladığım kadarıyla Harry sizi onun gerçekten kendisi olduğuna ikna etmiş?"

"Dedi ki -" Draco kaburgalarına hafifçe vurulan bir dirsek ve Harry'nin yanaklarına utanç dolu bir kızarıklık getiren sivri bakışıyla kesildi. "Evet, efendim."

"Çok iyi. Ve şimdi, sanırım ikinizin de revirin dışında bekleyen ve sizi görmeyi çok isteyen arkadaşlarınız var," dedi Dumbledore.

Harry şaşkın görünüyordu. "Profesör McGonagall'ın ofisine gittiklerini sanıyordum."

Dumbledore ona azarlayıcı bir bakış attı. "Gerçekten de senin her şey olduğunu bilmeden bir yere gitmek isteyeceklerini düşünmüyorsun değil mi?"

Doğru." Mavi gözleri muzipçe parıldadı. "Ve onları içeri almadan önce

ikinizin birbirinizi serbest bırakmanızı öneririm. Sanırım Bay Weasley bir gün boyunca kaldırabileceği kadar duygusal travma yaşadı."

Draco ve Harry ellerini sanki yanmışlar gibi ayırdılar. Doğrusunu söylemek gerekirse Draco hâlâ Harry'nin elini tuttuğunu fark etmemişti bile. Onu tutmak doğal bir refleksti, ama şimdi biri bunu gösterince Draco biraz utandı. Daha önce hiç kimseye alenen sevgi göstermemişti, şimdi iki profesörün ve okul hemşiresinin önünde mi?

Revirin kapıları açıldığında Draco'nun utancını eğlendirecek vakti kalmamıştı. Önce Granger koşarak geldi, hemen ardından Weasley geldi ve ikisi de Harry'ye doğru ilerledi. Ve arkalarında -

"Vince mi?" Draco inanamayarak, "Vince," dedi.

Vincent Crabbe Draco'dan çok yere bakarak ona doğru ilerlediğinde Harry'nin arkadaşları çoktan yüksek sesle onun için yaygara koparmışlardı. "Hey, patron."

Draco gözlerini iki kez kırıştırdı. "Sen... burada mısın? Düşündüm ki... Babanın sana işimi bitirmeni falan söyleyeceğini düşünmüştüm."

Vincent homurdandı ve omuz silkti. "O . Herkes ne yaptığını biliyordu. Kim Olduğunu Bilirsin'den pek hoşlanmayan insanlar bile senin deli olduğunu düşündü."

"Belki de haklıydılar. Peki sen neden yapmadın? Neden şimdi buradasın?"

Vince sonunda başını kaldırdı. "Pansy denedi... şey, bilirsin işte. Yapmaya çalıştı. Ama ben onu durdurdum."

"Ama *neden*?"

"Çünkü... bana patronluk taslamış olabilirsin... ama bana karşı iyiydin. Başka kimse değildi." Arkadaşlarıyla garip bir şekilde sakın sakın konuşan Harry'ye yan gözle baktı. "Ayrıca... Potter'la birlikte olduğunu duyduğumda... iyi bir nedeni olması gerektiğini düşündüm."

Draco başıyla Vince'i onayladı, ama doğru düzgün cevap veremiyor gibiydi. Dikkati artık gülmeyi bırakmış, esrarengiz bir ifadeyle ona bakan Harry'ye . Yavaşça, Draco'nun da karşılık verirken bulduğu tuhaf bir gülümsemeye dönüştü. Draco'nun midesinde garip bir sıcaklık kabardı, ama o bir şey söyleyemeden Weasley öne çıktı.

Bir an için eski içgüdüleri devreye girmeye çalıştı ve Draco'nun parmakları arasını almak için kaşındı, ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Weasley onun önünde duruyordu. Yan tarafta Draco, Vincent'in parmak eklemlerinin uğursuzca çatırdadığını duydu ama aldırmadı. Weasley'nin sağ eli geri çekildi. Harry hemen ayağa ve Draco geri çekildi, ama sonra Weasley'nin eli uzandı ve Draco'nun tutması için uzattı.

Draco Weasley'nin yüzünden eline, sonra yüzüne baktı ve sorgularcasına bir kaşını kaldırdı.

Weasley daha çok gergin bir tik gibi görünen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Harry için. Senden hoşlandığım için değil... ya da hoşlanacağım için değil... ama Harry için. Anladın mı, Malfoy?"

Draco irkildi. "En azından bana seslenecek başka bir şey bulabilir misin?"

Weasley'nin ağzında sinsi bir sırıtış belirdi. "Elbette, gelincik suratlı."

"Ron..." Harry uyarırcasına söyledi.

Draco tanıdık bir kızgınlık hissetti, ama bu kızgınlık kısa sürede eğlenceyle gölgelendi. "Sorun yok, Harry." Weasley'nin elini tuttu ve hızlıca bırakmadan ve Ron'un yüz ifadesine geri dönmeden önce sağlam bir pompa yaptı. "Bu şimdilik işe yarar, ben

Sanırım. Ayrıca, Harry de böyle başladı." Elini yanındaki battaniyeye silmeyi düşündü, şeyden çok gösteriş içindi, ama sadece sözleri bile istediği etkiyi yaratmıştı.

Weasley çillerinin arkasından yeşile döndü ve Draco kendini tutamadı. Gülmeye başladı. Harry de Draco'nun daha da eğlenmesine neden olacak şekilde kıs kıs gülüyordu. Draco bir şeyler söylemek için nefesini toplamaya çalışıyordu ki gürültülü bir patlamayla bölündü. Bir de baktı ki kendinden geçmiş bir ev cini bacağına yapışmış.

"Oh, Efendi Malfoy, efendim! Yaşıyorsunuz! Bidy çok endişeliydi! Bidy, Üstadın dediği gibi Hogwarts'a geldi, ama Bidy endişelenmeyi bırakmadı! Oh, Bidy'nin zavallı efendisi ve Harry Potter, ormanda yalnızlar! Ve yardım edecek bir Bidy yok! Efendi 'ye o kadar iyi davrandıktan sonra, Bidy Efendi'yi yalnız bıraktı! Ve sonra sen geri geliyorsun, ama Bidy Efendi'nin öldüğünü düşünüyor! Oh, Bidy'nin zavallı Usta!"

Anlaşılmaz hıçkırıklara boğulmuştu ve Draco uzanıp beceriksizce başının üstünü okşadı. Bunu yaparken gülümsediğini hissetti. Bazen sadece istenmek bile güzeldi.

Draco revirde etrafına bakındı. Memnuniyet duygusu bulaşıcıydı ve Draco sonunda kendi rahatlama nefesini verdi. Birdenbire kendini bu kadar hoşnut hissetmesi onu şaşırtmıştı. Sanki her şey *yolundaydı*. Mükemmel değildi ama doğrudu. Hayattaydılar, evlerindeydiler. Zor kısım sona ermişti. Harry hâlâ usulca gülüyor, Weasley ve Granger'la konuşuyordu, ama sürekli Draco'ya bakıp gülümsüyordu. Weasley bariz bir şekilde Draco'dan başka her yere bakıyordu, ama bu sorun değildi. Granger, Harry'nin kaçırdığı bütün dersler hakkında gevezelik ediyordu. Crabbe, Draco'nun bu yıl da Arayıcı'yı oynayıp oynamayacağını soruyordu. Madam Pomfrey'le görüşmekte olan Snape, Draco'yla göz göze geldi, Draco'nun onayladığını sandığı bir yüz ifadesi takındı ve kendini revirden dışarı attı. Ve Dumbledore...

Dumbledore, Draco'nun ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olan, tamamen okunamaz bir ifadeyle onu inceliyordu.

Draco'nun kendisine baktığını fark ettiği anda kaygısızca gülümsedi, ama gözleri hâlâ oldukça ciddiye. Bu Draco'nun kendini daha da rahatsız hissetmesine neden oldu ama yine de gülümsemeye karşılık verip gözlerini kaçırdı. Başka kimse bu alışverişi fark etmemiş gibiydi.

.&.

Sonunda, rahatlamanın verdiği şenlikli telaş, küçük kutlamayı daha fazla sürdüremedi ve esnemeler, pazartesi sabahı baykuşlar gibi bir ileri bir geri uçuşan hikâyeleri noktalamaya başladı. Saat hâlâ gecenin bir yarısı olduğundan, Dumbledore tartışmanın sabah devam edebileceği ve herkesin uykusuna dönmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. Draco 'uyku' kelimesini duyana kadar ne kadar bitkin olduğunu fark etmemişti.

Ama ben üç gündür uyuyorum! demişti şaşkınlıkla. *Neden hala yorgun olayım ki?*

Madam Pomfrey ona açıkça, ölümün eşiğinde kapana kısılmış olmanın kırk göz kırpmaktan biraz farklı olduğunu söyledi.

Weasley, Granger ve Vincent revirden gönderilmişlerdi, ama Madam Pomfrey Harry ve Draco'yu gözlem altında tutmak için ısrar etti. Bu Draco için sorun değildi, çünkü muhtemelen birkaç kişinin daha onun ölümünü planlamakta olduğu zindanlara gidecek enerjisi yok gibiydi. Ayrıca, Harry'yi neredeyse kaybettikten sonra onunla aynı odada olmak iyi hissettiriyordu - her ne kadar Madam Pomfrey Harry'ye bir şans verirse uyanık kalacağını bildiğini söyleyerek onu Rüyasız Uyku iksiri içmeye zorlamış olsa da. İyi de olmuştu. Draco bir şekilde Harry'nin tutulma gecesinden beri çok az uyuduğundan ve itirazlarına rağmen zehrin etkilerinin hâlâ üzerinde olduğundan şüpheleniyordu.

Draco'nun bir yanı uyanık kalmak istiyordu. Neredeyse uyuyakalırsa uyanacağından ve bunların hiçbirinin gerçek olmayacağından korkuyordu. Hâlâ ormanda kapana kısılmış olabilirdi ya da Harry ölmüş olabilirdi, ya da daha kötüsü. Ancak, yorgunluk daha güçlü bir çekimdi. Onun yanındaki yatakta,

Harry usulca horluyordu ve çok geçmeden Draco da bu tanıdık sesle uykuya daldı.

.&.

.&.

Yazarın Notları: Ve şimdi... Sonuç.

Tüm İyi Şeyler

Yazarın Notları : Lucinda, Cal, Noche, Hedgehog'a çok teşekkürler, C. Bu hikaye boyunca inanılmaz betalar olan Dumbledore, GatewayGirl, Ice'is Blue ve Sherdelune. Güzel sanat eserleri sağlayan RedRahl, Sherant, Reenka, Chantelle ve diğerlerine teşekkür . Benim t00b Gutterpirates of the S.S. Guns'n'Handcuffs, huysuz yaşlı kaptanları için bitmeyen bir eğlence sağladılar. Ve bu yolculuğumda bana katılan okuyucularıma en derin ve naçizane takdirlerimi sunuyorum. Teşekkür ederim.

Ve şimdi, sonuç.

.&.

.&

"Tüm İyi Şeyler..."

.&.

Draco uykuya daldığını fark edene kadar sabah olmuştu ve önceki gecenin bir rüya olmadığını anlaması birkaç dakika sürdü. Gerçekten de Hogwarts'taki hastane kanadındaydı ve Harry sadece birkaç metre ötede uyuyordu. bakmak için başını çevirdi ve sabahın loş grisinde onu neyin uyandırdığını keşfetti.

"Profesör Dumbledore!" Draco şaşkınlıkla konuştu. için çabaladı.

"Ee... ne zamandır... ee..."

"Casusluk mu yapıyorsun?" Dumbledore hafifçe sordu. "Sadece birkaç dakikalığına. Sizi doğrudan uyandırırdım ama dün geceki çilenizden sonra ani bir uyandırma çağrısının biraz sert olacağını düşündüm. Sen uyandırmaz mıydın?

Anlaştık mı?"

"... şey... evet, teşekkür ." Dumbledore'da her zaman itici olan bir şeyler vardı ve Draco bu sabah kesinlikle dengesinin biraz bozulduğunu hissetti. Üstelik hâlâ tam olarak uyanmaya çalışıyordu. "Buraya ne için geldiniz efendim?"

"Sizinle ve Harry'yle olan biten hakkında konuşmak ve gelecekteki güvenliğiniz için düzenlemeler yapmak için."

"Oh. Evet. Güvenlik."

"Zamanımız sandığınızdan daha kısa." Dumbledore'un sesi birden çok daha ciddi çıkmaya başladı. "Size zarar vermek isteyenler saldırmayı planlıyorlarsa, bu girişimlerini geç değil, erken yapacaklardır. Bayan Parkinson'ın çabası, aldığımız önlemlere rağmen neredeyse başarılı oluyordu."

"Strike... ne?" Draco sanki uykunun son izlerini de bu şekilde kafasından atabilecekmiş gibi başını salladı.

"Dönüşünüzü herkes biliyor olsa da, Bayan Granger, Bay Weasley ve Bay Crabbe dışında hiçbir öğrenci tarafından uyanık görülmediniz ve iyileşme haberinizin başka kimseye ulaşmaması en iyisi olacaktır. Söylentiler olacaktır elbette ama görülmediğiniz sürece sizin için daha iyi olur. Her türlü önlemi almalıyız. Sizi en kısa zamanda güvenli bir yere götürmek istiyorum."

Draco homurdandı ve bacaklarının arasındaki yorganı yumrukladı. "Artık 'güvenli' yer diye bir şey var mı?"

Dumbledore, Draco'yu şaşırtan bir güvenle, "Elbette," dedi. "İnsanları korumak için yöntemlerimiz var, Draco. Bu konuyu Profesör Snape'le görüştüm ve Harry'nin de onayıyla, kalabileceğin bir yer bulduk."

"Harry'nin onayı?"

"Birazdan açıklayacağım. Şimdi Harry'yi uyandırırsanız, ikinizle de ofisimde konuşmak istiyorum. Orası daha güvenli."

Draco tereddütle yataktan yuvarlandı ve yaparken gözlerini Dumbledore'dan ayırmadı. iyi zamanlarda bile şifreli konuşmalardan hoşlanmazdı. Şu anda gergin, sinirli ve tüm geleceğinden emin değildi ve burada daha önce hiç medeni bir konuşma yapmadığı bir adam, sakın bir şekilde Draco'yu elinde kalan az şeyden uzaklaştırmakla ilgili şifreli sözler söylüyordu. Ve Harry'den uzaklaştırmak.

Harry çok kolay uyandı, bu Draco'yu şaşırttı. "Günaydın" diye mırıldandı, sonra esasını, gözlüklerini ve hala gergin bir alışkanlık gibi taşıdığı seyahat çantasını toplarken sessiz kaldı. Göz teması kurmaktan da kaçınıyor gibiydi, ama Draco bunu sabah mahmurluğuna ya da zehrin rahatsız edici etkilerine yormaya çalıştı, ama Harry uykulu ya da uyuşuk görünmüyordu. Dikkati dağılmış gibiydi. Ondandır gülümseme bile alamamak daha da rahatsız ediciydi. Daha birkaç saat önce Draco'yu kurtarmak için hayatını tehlikeye atan aynı kişi değil miydi bu? Onu sevdiğini söylememiş miydi?

değil miydi? Draco komodinin üzerinde duran kendi esasını bulup cebine sokarken bu düşünceleri görmezden gelmeye çalıştı ve revirden çıkan Dumbledore ve Harry'ye ayak uydurdu.

Merdivenleri çıkarlarken Harry bir kez bile Draco'ya dönmedi, tek kelime bile etmedi. Bu ürkütücüydü. Draco defalarca Harry'yi durdurup sadece ona *bakmasını* istemekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. Harry'nin neden bu kadar garip davrandığını bilmesi gerekiyordu. Draco kendini yalnız hissediyordu ve bunu kendine itiraf etmekten nefret etse de biraz korkuyordu. Ayrılacaktı ve Dumbledore'un onu zorlamayacağından emin olsa da, sonunda gideceğini biliyordu. Tüm geleceği bu kadar belirsizken umutsuzca bir şeylere bağlı hissetmek istiyordu ve bağlanmak istediği şey Harry'ydi, ama Harry ona bakmıyordu bile. Artık en iyi arkadaşı olarak gördüğü kişiden sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen kendini çok yalnız hissediyordu. Dumbledore onu koruyacaktı, ama nerede? Ve nasıl? Harry'ye ne olacaktı? Ve Harry o vurdumduymaz ifadesinin altında ne düşünüyordu?

Draco bir gargoyle'un kenara atladığını fark etmedi ve kıvrımlı bir merdivenden çıkıp özenle oyulmuş ahşap bir kapıdan geçtiler. İki yumuşak koltuk Müdür'ün masasının karşısına yerleştirilmişti, Draco soldakine çökerken Harry de sessizce diğerine uzandı. Ancak Dumbledore ayakta kaldı ve masasının ön kenarına yaslandı. Masanın arkasında bir anka kuşu usulca ötüyordu.

"Fawkes!" Harry haykırdı, gözleri uyandığından beri ilk kez parlıyordu. "Daha önce burada değildi, değil mi?"

Dumbledore bir kaşını kaldırdı. "Onun yokluğunu fark etmenize şaşırdım."

Harry omuz silkti. "Nereye gitti efendim?"

"Dün gece aldığınız iksirin malzemelerinden birini tedarik etmesi gerekiyordu."

"Ah," dedi Harry, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Söyleyecek başka bir şey arıyor gibiydi ve Draco bunun Harry'nin sık sık zor tartışmalardan kaçınmak için anlamsız konuşmaları uzatmaya çalışma şekli olduğunu fark etti.

Dumbledore işaretleri yakalamış olmalıydı ve hafifçe, "Harry, seyahat çantanı çıkarıp biraz kalabilirsin," dedi.

Harry sessizce çantayı çıkarıp yanına, yere koydu, ama bırakmaya pek hevesli görünmüyordu.

Harry'nin rahatlamayacağını anlamış olacak ki, Dumbledore ellerini önünde kavuşturdu ve işle ilgili bir tavırla arkasına yaslandı. İkisine de hitap etmeden önce bir an dikkatle Harry'ye baktı. "Çocuklar, öncelikle size ikinizle de ne kadar gurur duyduğumu ifade etmeliyim. Ve lütfen bunu patronluk taslayarak söylediğimi düşünmeyin. İkinizin de son birkaç hafta içinde başardığınız şey, pek çok nedenden ötürü dikkate değer."

Draco ise bu iltifattan gurur mu duyması gerektiğini yoksa başından mı gerektiğini bilemiyordu. Hâlâ Dumbledore'un iyi çocuklarından biri olmaya niyeti yoktu ama aynı zamanda yaşlı adamda rahatsız edici derecede güçlü bir şeyler vardı.

Draco'nun tam olarak anlamadığı ama hakkında daha fazla şey öğrenirse zamanla saygı duyabileceği bir şeydi bu. Yine de Dumbledore'u ona güvenecek kadar iyi tanı mıyordu ve şu anda adam Draco'nun tüm hayatını yönlendirmeye hazır görünüyordu. Nasıl tepki verdiğini görmek için Harry'ye baktı, biraz güvence umuyordu ama Harry bir kez daha Draco onu uyandırdığından beri özenle yerleştirdiği kayıtsızlık maskesini takmış görünüyordu. Bu Draco'nun kendini daha rahat hissetmesini sağlamadı.

Dumbledore odadaki tuhaf gerginliği fark etmiş gibiydi ve hafifçe devam etti. "Ama öyle görünüyor ki geçmişteki başarıları tartışmayı başka bir zamana bırakmak en iyisi. Daha acil birkaç meselemiz var." Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve hafifçe öne eğildi. "Draco'yu bugün, mümkün olan en kısa sürede bu okuldan çıkarmamız gerektiğine inanıyorum. Dün gece Bayan Parkinson'ı sorgulayan Seherbazlarla görüştüm. Öncelikli hedeflerinden biri, Hogwarts'taki öğrenciler arasında Ölüm Yiyenler'in diğer çocuklarını ya da Voldemort'a sadık olanları, özellikle de başarısız olduğu işi bitirmeye çalışabilecek olanları listelemesini sağlamaktı. Yapacağından şüphelendiğim gibi, sorguya katılmayı reddetti."

"Neden Veritaserum kullanmıyorlar?" Harry sordu.

"Çünkü Veritaserum sıkı bir şekilde kontrol ediliyor ve Bayan Parkinson hala reşit değil. Onu bunu almaya zorlayamayız ve o da bunu reddetti."

Draco kaşlarını çatı. "Ama Pansy'nin bize söylemesine gerek yok. Kim olduklarını biliyorum. Neden onları kapı dışarı etmiyorsun?"

"Keşke o kadar kolay olsaydı," dedi Dumbledore uzun bir iç çekişle. "Kanıt olmadan, sadece şüphey e dayanarak öğrencileri bu okuldan uzaklaştıramam."

"Sana lanet olası kanıtı vereceğim!" Draco öfkeyle konuştu. "Sana isimleri, konuşmaları vereceğim -"

"Korkarım bu yeterli olmayacak. Seni saklamaya çalışıyoruz, Draco. O öğrencilerin okuldan uzaklaştırılması için ifadenizin yönetim kurulu tarafından dinlenmesi gerekecek."

Draco'nun gözleri anlayışla açıldı. "Yönetim kurulu üyelerinin yarısı Ölüm Yiyenler'den oluşuyor."

"Şey, yarısından az, ama bu tür toplantılardan kaçınmanızın akıllıca olacağı kadar. Bu bir seçenek değil. Ama bu arada, sizi okuldan uzaklaştırmak için acele etmeliyiz."

Draco oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Dumbledore yakında ayrılacağını söylemişti ama Draco bunun bugün olacağını düşünmemişti. Çok ! Daha yeni dönmüştü! Ve dün gece Harry'yle aralarında inanılmaz bir şey olmuştu. Her ne olduysa Draco bunu tam olarak anlayamamıştı ve Harry'yle özel olarak konuşup ikisinin de... Draco'nun hissettiğini düşündüğü her neyse, onu hissedip hissetmediklerini öğrenmek için umutsuzca bir şansa ihtiyacı vardı. Özellikle de Harry ona soğuk davranıyor gibi görünürken. Harry'ye baktı ama Harry'nin yüzü Müdür'e dönüktü ve etrafındaki hiçbir şeyi görmüyor gibiydi.

"Nereye gönderilecek?" Harry kesin bir ifadeyle sordu.

"Bu konuyu Draco'nun Ev Başkanı olarak Profesör Snape ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın diğer üyeleriyle görüştüm. On İki Numara olarak Grimmauld Place artık sizin, nasıl kullanılacağına siz karar verebilirsiniz. Daha iyi düzenlemeler yapılana ya da okulun güvenliği sağlanana kadar, Draco'nun güvenliği için onu orada saklamanın en iyisi olacağına inanıyorum. Fidelius Büyüsü'nün yanı sıra birkaç Tarikat üyesi tarafından da korunacaktır. Ama mekânı bu şekilde kullanma izni size, bu plana onay vermek de Draco'ya kalmış."

"Draco gitmek isterse . Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan."
Harry'nin dudaklarının titredi; soğukkanlılığında küçük bir çatlak oluştu. Draco'ya bakmak için döndü. "Orası pek hoş bir yer değil, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Draco dikkatle. "Oraya çok daha küçükken gitmiştim. Sanırım dört yaşındaydım. Yaşlı Black Teyze oldukça çatlaktı."

Harry bir an için gülümsemeyi başardı, sonra ifadesi tekrar düştü.
"Gitmek istiyor musun?"

"Şey, ben -"

"Profesör Dumbledore," diye birden sözünü kesti Harry, "Draco'ya yönelik tek tehdit Slytherin'lerden geliyor. Neden onu başka bir eve yerleştirmiyoruz? Eminim Gryffindor'ları ikna edebilirim -"

Dumbledore başını salladı. "Üzgünüm Harry, ama bu o kadar basit değil. Daha önce hiç kimse ev değıştirmede ve -"

"Bir kereliğine bir istisna yapabiliriz! Yani, Draco okulunu nasıl bitirecek? OWL'lerini daha yeni aldı!"

Draco kaşlarını çatı ve Harry'yi kolundan dürttü. "Meşhur Gryffindor Kulesi'ne davetiniz için minnettar olsam da, başka bir evde olmak *istemeyeceğimi* düşünme zahmetine girdiniz mi?"

Harry kaşlarını çatı. "Ama artık Slytherin'de olmak istemiyorsun, değil mi?"

Draco içini çekti ve sandalyesinin koluna yaslandı. "Özellikle ölmek istemiyorum, yani hayır, etrafımın beni bir dönüştürmek isteyecek Ölüm Yiyenlerin çocuklarıyla çevrilmesini istemiyorum. Gryffindor'da ya da Ravenclaw'da sıkışıp kalmak da istemiyorum, Hufflepuff'a yerleştirilirim ayınle intihar etmek zorunda kalırım."

"Ama..." Harry tekrar Dumbledore'a döndü. "Ama Profesör!"

"Ah, Harry, ben de tam bunu açıklamak üzereydim.
kesintiye uğradı. Evler keyfi değildir. Biliyorum ki sen

Slytherin evi Karanlık büyücülerle eş anlamlıdır, ama Draco bir Slytherin ve ona Karanlık büyücü diyeceğinizden şüpheliyim artık."

"Hayır," dedi Harry, suratsızca halıyı tekmeleyerek.

"O halde, Draco'nun Grimmauld Place, On İki Numara'yı kullanmasına izin vermeye razı olur musunuz?"

"Draco benim arkadaşım. Bana ait istediği her şeyi kullanabilir." Harry sonunda tekrar Draco'ya baktı. "Eğer gitmek istiyorsan, tabii."

Draco tereddüt ederek Harry'den Dumbledore'a baktı. Her iki şekilde de cevap vermek istemiyordu.

Dumbledore nazikçe, "Bu düzenleme geçici olacak," diye ısrar etti. "Çalışmalarına devam etmesinin yolları var ve Harry de durum elverdiğince sizi ziyaret edebilir."

Draco, Harry'nin bakışlarıyla tekrar buluşurken parmaklarının arasında kolçağın kumaşıyla oynadı. "Sanırım yapmak zorundayım, Harry. Pansy beni öldürmeye çalıştı. İçlerinden biri başarana kadar bu böyle devam edecek. Ya da aileleri onları Hogwarts'tan atana kadar."

Dumbledore, "Bu düşündüğünüzden daha erken olabilir," diye araya girdi. "Daha bu sabah Gregory Goyle'un babasından erkenden bir baykuş aldım. Görünüşe göre Gregory'nin kaderinde daha iyi bir ve gün sonuna kadar aramızdan ayrılmış olacak. Bu durum ilerledikçe benzer olayların daha da artmasını bekliyorum."

Draco Harry'ye verebileceği en cesur gülümsemeyi verdi, ama bu pek de fazla değildi. "Gördün mü? Hemen dönerim. Beni bu kadar özleyeceğini söyleme sakın."

Harry omuz silkti ve gözlerini kaçırdı. Draco Harry'nin ne biliyordu, ama keşke yüksek sesle söyleseydi, diye düşündü. *Seni o kadar özlerdim*, diye düşündü Draco kendi kendine. *Ama bazen, sanırım yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız.*

"Peki, fikir birliği?" Dumbledore sordu.

Draco cevap vermek istemedi. Çok ani olmuştu. Sonunda eve dönmüşlerdi ve şimdi Draco kendisini gitmesi istenirken bulmuştu. Hogwarts'a döndüğünde, işlediği suçlar yüzünden hapse atılmaktan kendi güvenliği için sürgüne gönderilmeye kadar pek çok sorunla karşılaşacağını mantıklı bir şekilde bilmesine rağmen, bir yanı her şeyin yoluna gireceği, kahramanca bir eve dönüş gibi saçma bir hayale kapılmak istemişti. Ama şimdi kendisinden saklanması istendiğine göre, artık bu fanteziye sığınamazdı. Draco gözlerini Harry'nin çökmüş yüzünden ayırmadan, "Ben giderim," diye cevap verdi. Bunu söylerken Harry'nin yüz hatlarından geçen gölgeyi kaçırmadı.

Dumbledore başını salladı. "O halde gerekli düzenlemeleri yapacağım. İstersen seni yasal olarak aileden ayırmak için başvurabilirim. Bunu yapabileceğimiz kanallarımız var."

"En iyisi bu olabilir," dedi Draco, hâlâ Harry'yi izliyordu.

"O halde bugün yapacak çok var, değil mi?" Dumbledore kendini toparlayarak parlak bir sesle konuştu. "Draco, Biddy'ye eşyalarını toplatabilirim, böylece Slytherin zindanlarına gitmene gerek kalmaz. kendin."

"Pekala... Yani, teşekkür ederim, efendim."

"Ve Harry, bunu sana için üzgünüm, ama Draco'yla özel olarak konuşmam gereken bir konu var."

Harry başını kaldırdı ve gözlüklerinin altından öfkeli gözlerle baktı. "Tabii, ikinizle de sonra görüşürüz o zaman," diye homurdandı ve arkasına bile bakmadan, kapıyı arkasından gürültüyle kapatarak ofisten çıktı.

Harry'nin gidişi o kadar ani olmuştu ki Draco sanki Harry kapıyı değil de onu çarpmış gibi hissetti. "Harry!" Draco arkasından seslendi, ama biliyordu ki

Harry geri dönmeyecekti. Ofisin öbür ucundan Fawkes hüzünlü bir ses çıkardı. "Nesi var bunun? Profesör, gitsem iyi olacak -"

"Henüz değil, Draco. Harry'ye biraz zaman ver. Ve Harry'yi bulmaya gitmeden önce seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Draco kendini koltuğuna düzgünce oturmaya ve Müdür'e bakmaya zorladı. "Evet, efendim?"

"Öncelikle, annenizle bağlantı kurmamızı isteyip istemediğinizi bilmek istiyorum." Draco neredeyse boğuluyordu. "Annem öldü."

Dumbledore bir an şaşırmış gibi göründü ama sonra başını salladı. "Sizi temin ederim ki o hâlâ hayatta. Profesör Snape onu sadece üç gün önce Malfoy Malikanesi'nde gördü."

Draco afallamıştı ve bunu anlamaya çalışarak sessizce kendi kendine mırıldandı. Konuştuğunda sesi çatallaştı. "Snape Malikâne'de miydi? Onu gerçekten gördü mü?"

"Gerçekten de öyleydi ve öyle de oldu. Harry'ye de kısmen söylediğim gibi, Voldemort ortadan kayboldu. Senin de bildiğin gibi, tutulma gecesi işler onun için pek iyi gitmedi. Profesör Snape'e göre, tutulma tamamlanmadan birkaç dakika önce yere yığılmış ve en sadık iki yandaşı tarafından götürülmüş. Ölüm Yiyenler dağıldı ve Profesör Snape hiçbirini takip etmediği için şu anki planlarının ne olduğunu bilmiyoruz. Bunun yerine, bana rapor vermeden önce durumunuz hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğini görmek için ailenizin evine gitti. Artık ailenizle olan bağlantısını Voldemort'a sadakatini sürdürmek için kullanabilir."

"O Karanlık Lord'a sadık!"

Dumbledore bu kez başını sallarken gülümsedi. "Artık durumunuz değiştiğine göre, neden ona kendiniz sormuyorsunuz?"

Gerçekler artık çok hızlı geliyordu ve Draco başını yavaşça salladı. "Bu çok fazla... kahretsin. Ama... peki ya annem? Düşündüm ki... ama Kim Olduğunu Bilirsin bana onun öldüğünü söyledi! Onu ölü gördüm!"

Dumbledore acıyarak elini Draco'nun omzuna koydu. "Voldemort'un gözünü korkutmak için annenin cesedinin görüntülerini gösterdiğinden şüpheleniyorum. Ve umarım Harry seni Voldemort'un bir illüzyon ustası olduğu konusunda temin etmiştir. Lord Voldemort daha fazla işine yarayabilecek kimseyi öldürmez. Sen hâlâ onun elinden kurtulmuşken, annen hâlâ onun işine yarayabilir. Bir amacı olmadan onu öldürme zahmetine girmez. Casuslarımız onu sadece iki gün önce gördü ve oldukça canlı."

"Ve... babam?" "O da

hayatta."

Duygusal rahatlama boynundan bir ilmiğin kesilip atılması gibi geldi ve Draco tekrar yastıklarına yaslanıp uzun, titrek bir iç çekti.

"Draco?"

"Şaşırdım, hepsi bu. Ben sadece... memnunum. Ailemden ayrılmış olabilirim ama hiçbirine zarar gelmesini istemedim."

Dumbledore onun kolunu usulca okşadı ve sonra tekrar geri çekildi. "Yapmadığını biliyorum. Ama sorum hâlâ geçerli, annenle iletişime geçmemizi istiyor musun? Bir Ölüm Yiyen'in karısı olabilir ama kendisi Karanlık İşaret taşımıyor. Hayatta olduğu ve Lord Voldemort'un adamlarının kontrolü altında olduğu sürece risk altındadır çünkü sizin üzerinizde bir koz olarak kullanılabilir ve bunun sonucunda siz de daha fazla risk altındasınız. İsterseniz ona yaklaşabilir ve sığınma teklif edebiliriz."

Draco bir an için bunu düşündü, sonra gözlerini kapadı. Annesini hayal etti. Narcissa Malfoy: gururlu, güçlü, soğuk. Uzun bir safkan soyundan gelen bir kadın, güçlü bir safkanın karısı ve her iki gerçekle de gurur duyuyor. Narcissa Malfoy: Hain bir çocuğun annesi.

Oğlu. Elbette onu seviyordu ama bir hainin çocuğu olması planlarına uymuyordu ve onu daha da tehlikeye atacaktı. Eğer onu basitçe reddetmesine izin verirse, hayatına kesintisiz devam edebilirdi ve o da çekip gidebilirdi. Ve sonra, her Şey bittikten sonra, belki onu bulabilirdi. Eğer Dumbledore Şimdi onu korumaya giderse, bir mülteci haline gelecekti. Kendinden utanırdı. Bir hain doğurduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Bu Narcissa Malfoy için asla kabul edilemezdi.

"Bırak onu," dedi Draco sonunda ve gözlerini açtı. "Böylesi daha iyi. Babamı asla terk etmez ve o da gelmek istemez, tıpkı senin onu istemeyeceğinden emin olduğum gibi."

Dumbledore onun cevabından memnun görünmüyordu. Aslında başka bir argüman sunmaya hazır görünüyordu ama sonunda başını salladı. "Nasıl isterseniz. Ve Şimdi... Harry'yi revirde mucizevi bir Şekilde iyileŐtirmeni konuşmak istiyorum."

Draco bir an hareketsiz durdu, sonra yere baktı. "Tartışacak ne var ki? Olan oldu."

"Harry'yi Şekilde ilk kez iyileŐtirmediđinizin farkındayım."

Draco başını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Harry anıyı görmeme izin verdi," dedi Dumbledore basitçe. "zellikle görmem gereken anı değildi, ama ihtiyacım olan anılarla yakın bir bağlantı içindeydi."

Draco yerde rahatsızca kıpırdandı. Birden Dumbledore'un Harry'yle birlikte okuldan uzak kaldıkları üç hafta boyunca olan pek çok olayı izlediği hissine kapıldı ve bundan hoşlandığından pek emin değildi. "Yani... iyileşme. Peki ya Bu mu?"

Dumbledore başını eğdi. "Sanırım ilk örnek basit bir اساسız iyileştirme vakasıydı."

"Çok basit! Harry'nin en az dört kaburgasının kırıldığını ve muhtemelen iç kanama geçirdiğini bilmenizi isterim -"

Dumbledore ellerini havaya kaldırdı. "Draco, iyileşmenin etkileyici olmadığını söylemedim, yaptıklarını da küçümsemedim. Size açıklamak istediğim şey, daha önce yapılmamış bir şeyi başarmış olmadığınızdır. Cadıların çocuklarını bu şekilde kurtardığı pek çok iyi belgelenmiş vaka var, ya da -"

"Evet, biliyorum, biliyorum. Hepsi yapıldı... şey... efendim."

"Gerçekten de öyle." Dumbledore gözlüklerinin kenarından ona baktı. "Daha önce yapılmamış olan şey - en azından benim hafızamda - dün gece yaptığınız daha karmaşık iyileştirme."

Draco biraz daha dik oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Harry hem fiziksel hem de büyülü bir zehir içmişti. Buna kıyasla, evet, birkaç kırık kemik iyileştirilmesi çok basit yaralanmalardı. Harry'nin kullandığı zehir hem vücudunda hem de büyüsünde büyük hasara yol açmıştı ki bu profesyonel Şifacılar için bile düzeltilmesi son derece zor bir yaralanmaydı. Ayrıca, daha yaygın olarak bildirilen اساسız iyileştirme vakalarında, çaba kendiliğinden ve çaresizdi; revirdeki eylemlerinizi kasıtlıydı. Madam Pomfrey'in de belirttiği gibi, siz bir medyum büyücü değilsiniz, bu yüzden de Harry'yi kurtarmanız mümkün görünmüyordu. Ancak - ve farkı yaratan şey de bu olabilir - Harry'nin içtiği zehir sizi birbirinize bağlamak için tasarlanmıştı... Ruh Tutulması iksiri gibi. Her iki bağ da hala yerinde olduğu için, iyileşme çabanızın büyük ölçüde arttığını varsaydım."

Tüm bu küçük bilgileri çalışan Draco en basit konuyu seçti. "Birbirimize bağlandık mı?"

Dumbledore başını salladı. "Geçici olarak. Söz konusu büyü son derece karmaşıktı ve her ikisi de hiç amaçlanmadıkları şeyler için kullanılan iki iksirin birleşik etkileriyle, bunu yapmanıza neyin izin verdiğini tam olarak bilebileceğimizden ."

"Onu kurtarmam gerekiyordu. Bu yeterli değil mi?"

"Olabilir, Draco," dedi Dumbledore. "Ve onu kurtarma arzun bu kadar büyük olmasaydı kesinlikle başarılı olamazdın. Ama senin ve Harry'nin güvenliği için bu bağların çözölüp çözölmediğini görmek istiyorum."

"Çözölde mü?"

"Kesinlikle. Hiçbir zaman kalıcı olmaları amaçlanmadı, ancak deneysel bir büyü durumunda, öngörölmemeyen koşullar ortaya çık." Dumbledore asasını çekti. "İzninizle, sizi kontrol etmek istiyorum."

"Neden Harry'yi kontrol etmedin?" Draco test edercesine sordu.

Dumbledore içini çekti. "Sadece birinizi kontrol etmem gerekecekti ve Harry oldukça tedirgin görölüyordu. Onu böyle bir test için burada tutmanın sadece daha fazla sıkıntı vereceğini düşölndüm."

Draco bir öfke parıltısı hissetti. "Ve gitmesini söylediğinde onu daha fazla rahatsız etmedin mi?"

"Ayrıca belki de annen hakkında bilgi sahibi olmasını istemezsin diye düşölndüm."

Draco kaşlarını çatı. "Bana söyleyebileceğin her şeyi Harry'nin önünde de söyleyebilirsin. Bahsettiği şey buydu işte - insanların ona bir şeyler söylememesi. O yüzden acele et ve beni test et. Gitmeye hazırlanmam gerek."

Dumbledore asasını Draco'ya doğru savururken hiçbir şey söylemedi. Draco'nun başının tepesinde yumuşak sarı bir parıltı başladı, yavaşça onu sardı ve kayboldu.

"Peki prognoz...?" Draco zorladı. "Bağlar

çözölde."

Draco bundan memnun olup olmadığından emin değildi, ama ayağa kalkıp bir ayağını kapıya doğru çevirirken en iyi kayıtsız bakışını takındı. "O zaman gidebilir miyim?"

"Sen gitmekte özgürsün, ama

Draco..." "Ne?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Size şunu söylemeliyim ki, ben de kendi payıma düşen hataları yaptım." Draco homurdandı.

"- benim en derin endişem her zaman Hogwarts öğrencileri için olmuştur. Buna Harry ve siz de dahilsiniz. Durumunuzun gerçekten ne kadar tehlikeli olduğunun farkında olduğumu bilmenizi isterim. nedenler."

"Peki *efendim*, bu durumda ikimiz de bunun farkındayız, değil mi?"

Dumbledore sabırla gülümsedi. "Draco, geçmişte bana karşı olan önyargılarını anlıyorum ama görünen ki şu anda aynı tarafta savaşıyoruz."

Draco Müdür'ün karşısına dikildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu yapacağını biliyordum. Harry'yle de bunu daha önce konuşmuştum... şey... tutulma gecesinden önce. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Senin için savaşmayacağım. İki tarafta da savaşmak istemiyorum."

Dumbledore masasının üzerinde ağır ağır öne doğru eğildi. "Sen hazır olsan da olmasan da savaş sana gelecek, Draco. Bu çatışmaya neden çoktan girdiğinin nedenlerini sıralamama gerek yok, ama durumunu dikkatle düşün. Benim için savaşmak istemeyebilirsin, bunu yapmanı da asla beklemem... ama Harry için savaşır mıydın?"

Draco tartışacak bir şey olmadığını anlamadan önce ağzını açtı. *Evet*, Harry için savaşacaktı. Şüphesiz. O da

zaten vardı.

Dumbledore bilerek başını salladı. "Ve şimdi neden bu savaşın bir parçası olduğunu tam olarak görebiliyorsun."

Dumbledore'un sözlerinin anlamı Draco'ya sertçe çarptı ve aniden odada yeterince hava yokmuş gibi göründü. "Dövüşmek istemiyorum," dedi tekrar, bu kez daha zayıf bir sesle.

"Harry de öyle. Bebekliğinden beri bir yük ile işaretlendi ve bu sorumluluğu cesurca omuzladı. Yine de bir seçeneği vardı. İsteseydi bu yükten kurtulabilirdi ama kurtulmadı. Eğer bu mücadeleden çekilmek istiyorsanız. Harry yoluna sensiz devam edecek ve sen de Harry'yi geride bırakmak zorunda kalacaksın."

Draco solgunlaştığını hissetti.

Dumbledore'un sesi yumuşaktı ama sözleri keskin bir şekilde kazıyordu. "Hangi yolu seçersen seç, seni korumak için elimizden gelen her şeyi . Bunun için sana yemin ederim. Ama kendine şunu sormanı istiyorum: Zamanı geldiğinde Harry'nin yanında olmayı seçecek misin?"

Draco uzak duvara baktı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Şimdi söyleyemezdi. Dumbledore'a değil. "Gitmem gerek," dedi kısık sesle.

"O zaman gidin. Yine de okulun her yerinde görünmemenizin iyi olacağını hatırlatırım."

Müdür'ün haklı olduğunu anlayan Draco'nun midesi bulandı. "Lanet olsun!" Draco başını kaldırıp duvardaki küçük saate baktı. "İnsanlar muhtemelen henüz uyanmamıştır ama uyanacaklar. Kahretsin..."

"Beni kelime dağarcığınızla daha fazla aydınlatmadan önce, Harry'nin geldiğinden beri taşıdığı çantayı unutmuş gibi görüldüğünü belirtebilir miyim?" Harry'nin terk ettiği sandalyenin yanında duran tozlu çantayı gösterdi. "Tahminimce, bu çantayı

Orada işe yarar bir şey var ve Harry muhtemelen onu kullanmanızı isteyecektir."

Draco bir an şaşkınlıkla Dumbledore'a baktıktan sonra çantayı kapıp kapıya yöneldi.

Dumbledore , "Eşyalarınızın kısa süre içinde toplanacağını umuyorum," diye seslendi. "İşlerinizi halleder halletmez lütfen ofisime geri dönün. Şifre şu 'ananas'."

Ananas mı? Draco kapıyı arkasından kapatırken kendi kendine düşündü.

Harry olmadan Görünmezlik Pelerini'ni kullanıyor olmak garip hissettiriyordu, ama Draco kütüphaneye doğru gidiyor gibi görünen küçük bir Ravenclaw altıncı sınıf grubunun yanından geçerken, Harry'nin muhtemelen onu kullanmasını isteyeceğini biliyordu. Harry'yi bulmaya gerektiğini hissediyordu, ama çocuğun nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gryffindor Kulesi'ne mi? Muhtemelen, ama nedense Draco bundan şüpheliydi. Kahvaltı mı? Pek olası değil. Draco bunu aklından çıkardı. Gitmeden önce Harry'yi bulacaktı. Şu anda Draco'nun başka birini görmesi gerekiyordu.

Yolu onu merdivenlerden aşağıya, ana fuayeyi geçip zindanlara doğru götürdü. Slytherin yatakhanelerine giden sapağı geçti ve doğruca İksir sınıfına doğru devam etti, onun ötesinde de Ev Başkanı'nın yaşam alanları vardı.

Draco usulca Snape'in kapısını çalmaya çalıştı ama ses koridor boyunca . Kapının üzerinde, oldukça çirkin, küçük bir çirkin sur kıs kıs gülüyordu. "Ne istiyorsun, görünmez çocuk?"

Kahretsin, bu şey gerçekten her şeyi görebiliyor. Bunun sadece bir söylenti olduğunu sanıyordum. O lanet çirkin yaratıktan nefret ediyorum. "Profesör Snape'i görmem gerek."

"Profesör Snape'i görmen gerekiyor, değil mi?" dedi Draco'Peeves'i fazlasıyla hatırlatan şakıyan bir sesle.

"Artık beni anons edecek misin?" Draco tısladı.

"Kesinlikle, yüce efendimiz. Görünmez bir Malfoy, Zindanların Tanrısı, saygıdeğer Severus Snape'i görmeye geldi." Heykel hareketsiz kaldı ve Draco büyülü bekçi köpeğinin Snape'in yaşam alanındaki gargoyllardan birine gittiğini anladı. Bir an sonra kapı açıldı ve üstü başı dağınık bir İksir Ustası belirdi. Bir kalp atışında kolunu kapının önündeki boşluktan geçirip Draco'yu omzundan yakaladı ve içeri çekti.

Snape Görünmezlik Pelerini'ni Draco'dan çekip aldı ve karanlık bir ifadeyle ona baktı. Draco korkunç bir an için hayatının en büyük hatasını yapıp yapmadığını merak etti. *Kahretsin! Ya gerçekten Karanlık Lord'a sadıksa? Dumbledore'a güvenmiyorum, o zaman neden bu konuda ona güvendim ki?*

Draco omzunun üzerinden kapıya baktı, kaçmayı düşünüyordu ama Snape onu tekrar kolundan yakaladı. Draco panik içinde boştaki elini havaya kaldırarak, "Hayır! Bırak beni!" diye bağırdı.

Sıkı tutuşunu sürdürdü. "Sessiz ol!" Snape ona hırladı. "Bütün zindanları varlığından haberdar etmek mi istiyorsun? Dışarıda gizlice dolaşarak ne yaptığını sanıyorsun? Salak mısın sen?"

"Ben... .." Draco ne düşüneceğinden emin olamayarak bir an kekeleydi.

"Profesör Dumbledore da benim gibi bütün gece uyanıktı, güvenliğinizi için düzenlemeler yapıyordu ve siz *zindanlarda* dolaşarak her şeyi riske mi atıyorsunuz?" Snape sonunda onun kolunu bıraktı. "Sen ne yapıyordun? Düşünüyor musun?"

"Seninle konuşmam gerekiyordu," dedi Draco, sesinin titremesine izin vermemeye çalışarak. "Dumbledore dedi ki... eğer doğru olduğuna inanmıyorsam sana sormamı söyledi... senin sadakatin hakkında... ve annem hakkında... ama..."

"Draco," dedi Snape sert sesle, "bunun ne kadar aptalca olduğunu sana açıklamam gerekeceğini düşünmemiştim. Bir Slytherin olarak hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Kendini korumak her şeyden önemlidir! Ya Dumbledore yanılsaydı ve ben seni Karanlık Lord'a teslim etmeye karar verseydim? hemen?"

"Ee... Başım büyük belaya girer mi?"

Snape kaşlarını çatarak ona baktı, döndü ve oturma odasının şöminenin önündeki köşesine doğru yürüdü. Kendi sandalyesine oturdu ve Draco'ya karşısındakine oturmasını işaret etti. "Konuşmaya geldin, o yüzden konuş."

Draco huzursuzca sandalyeye yerleşti. Koltuk dolgulu gibi görünse de aslında oldukça sertti. "zorundaydım..." Tereddüt etti. "Annem gerçekten hayatta mı?"

Snape, "Öyle," dedi ama daha fazla bilgi vermedi.

Draco'nun kıvrınmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. "Ve... Dumbledore'a gerçekten sadık olup olmadığını bilmem gerekiyordu," dedi olabildiğince sakin bir şekilde. "Ben hep... şey... Dumbledore'un sana güvendiği için aptalın teki olduğumu düşünmüştüm."

Snape düşünceli düşünceli çenesini sıvazlarken bir dakika boyunca cevap vermedi. "Güven her zaman aptalların işidir. Ancak sadakat öyle değildir."

Draco kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Hoş bir sürpriz olsa da bunu yapacağını beklemiyordum." Snape sandalyesinin koluna yaslandı. "Güvenmek için hiçbir zaman bir neden yoktur, Draco. Özgürce ve çoğu zaman sorumsuzca verilir. Sadakat çok daha derin bir bağlılıktır ve asla sebepsiz yere verilmemelidir. Söyle bana Draco, Karanlık Lord'un hizmetinden neden ayrıldın?"

Draco aniden kendini çok gergin hissetti. Snape hâlâ sadakatının gerçek doğasını itiraf etmemişti. Yine de Draco onu yıllardır tanıyordu. Eğer Snape onu ihbar edecek olsaydı, çoktan harekete geçmiş olurdu. "Sadece... bir şekilde yanlış görünüyordu. Ona hizmet etmek."

"Korktun mu?"

"Hayır!" Draco itiraz etti ama Snape'in delici bakışları onu irkiltti.

"Tamam, evet, korkmuştum. Ama her şey bu değildi."

"Hayır, değildi. Bunun gayet iyi farkındayım. Siz sadece önceki bağlılıklarınızı bırakmadınız; yeni bağlılıklar da kazandınız."

Draco yanaklarının yandığını fark etti.

Snape yavaşça başını salladı. "Kendine sor Draco, bir insan neden sadakatini değiştirir? Ya da daha önemlisi, bir *Slytherin* bunu neden yapar?"

Draco bir cevap vermeden önce bir süre sessizce düşündü. "Bir *Slytherin* her zaman en fazla güce sahip olan kişiye sadakat yemini eder."

"Çok doğru, Draco. Ancak gerçekten zeki bir *Slytherin*, ham gücün tek başına çok az şey ifade ettiğini anlayacaktır. Bu savaşın galibi en fazla güce sahip olan olmayacak. Kazanacak olan -"

"En güçlü," diye bitirdi Draco, kalbi göğsünde daha sert çarpmaya başlarken. "Gücün sadakati yoktur... derinliği yoktur... Tarafından Merlin..."

Snape tek kaşını kaldırdı. "Beni şaşırtıyorsun, Draco. Böyle değerli bir bilgeliğin külçesiyle nerede karşılaşmış olabilirsin ki?"

Draco ona kasvetli bir ifadeyle baktı. "Sana söylesem bile bana asla inanmazsın."

"Gerçekten mi?" Snape cevap beklemeyen bir ses tonuyla sordu. "Ne olursa olsun, böyle bir nedenle bir görevi terk etmek ayrı bir konudur. Kendini büyük bir kişisel riske atarak birinin arkasına takılmak ise bambaşka bir mesele."

Draco sanki Snape'in gözleri kafatasında delikler açıyormuş gibi hissetti. Kendisine öğretilen Okklumans'ı hatırlamaya çalıştı ama önceki gece yaşadığı çileden dolayı çok yorgundu ve beyni çok bulanıktı. Dikkatle Snape'in delici bakışlarıyla karşılaşmasına izin verdi ve

kendi sorusuyla konuşmayı saptırmaya çalıştı. "Peki... neden sadakatini Dumbledore'un arkasına attın?"

"Sanırım *size* neden Potter'ın arkasına bağlılığınızı bıraktığınızı sormalıyım."

Snape'in bakışlarını hâlâ üzerinde tutan Draco, yaşlı adamın Bu alışverişin kontrolü tamamen Snape'in elindeydi ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Snape o isteyene kadar hiçbir soruya cevap vermeyecekti. Draco yenilgiyle iç çekti. "Kim Olduğunu Bilirsin'le karşılaştığında ne kadar güçlü olduğunu gördüm. Silahsızdı, kapana kısılmıştı ve irkilmedi bile. Ona sadık olduğumu düşündüğümde ben bile bunu yapamazdım. Ama sonra... You-Know-Who ile kendim için buluşmam gerekiyordu ve o zamana kadar... tereddüt ediyordum."

"Karanlık Lord'la sadakatinizde tereddüt etmek çok tehlikeli bir şey. O mutlak bağlılık ister."

"Biliyorum," dedi Draco ürpererek. "Ve o zaman da biliyordum. Belki zihnimi boşaltabilirim ya da onu gizleyebilirim diye düşündüm ama çok yorgundum ve çok... şey..."

"Tutuklunuza mı takıldınız?"

"Günlerdir konuşuyorduk! Ne bekliyordun ki? Ve o hiç de düşündüğüm gibi biri değildi."

Snape başını güldü. "O zaman neydi?" "Daha iyi," dedi Draco

kesin bir ifadeyle.

Snape hafifçe, "İlginç," dedi. "Peki, ne ? Karanlık Lord'un zindanlarından dışarı adımını atmadan önce neden sadakatini Harry Potter'ın arkasına sıkı sıkıya yerleştirdin? Ve bu kadar şaşırmış görünme. Zaten değişmemiş olsaydın onunla asla gitmezdin. sadakat."

Draco şimdi şaşırmıştı. "Kilkuyruk da öyle demişti!"

"Gerçekten de. Bana söylediği gibi, o kemirgenin bana zaten bildiğim şeyleri söylemesine ihtiyacım olduğundan değil."

Daha da fazla sürpriz, diye düşündü Draco kendi kendine. "Onu ne zaman gördün?" diye sordu.

"Kısaca, dün gece geç saatlerde, ama şimdi konu bu değil. Size bir soru sordum ve bir cevap bekliyorum."

Draco dudaklarını birbirine bastırdı, içini çekti ve Snape'in kilimindeki desene baktı. "Harry bana yardım etti. Herkes beni sınamak istedi ama Harry... Kim Olduğunu Bilirsin'le karşılaştığımda neyle yüzleşeceğimi biliyordu, o yüzden bana yardım etti. Beni kızdırdı... korkumu ve kararsızlığımı örtbas edebilecek kadar. Geriye dönüp baktığımda, bunu nasıl yaptığı çok etkileyiciydi. Gerçekten ne yaptığının farkında bile değildim. merdivenlerden yukarı çıkana kadar. Sanırım o gece hayatımı kurtardı."

Draco, Snape'in nasıl tepki verdiğini görmek için başını kaldırdı ama Snape'in ifadesi hâlâ tamamen nötrdü, bu yüzden Draco devam etti. "Bana yardım etmesi gerekmiyordu... o benim tutsağımdı... ama yine de etti. İhtiyacı olmadığı halde birinin bana neden yardım ettiğini ama bu olduğunda her şey çok daha anlamlı hale geldi. Ve sonra, sonunda Kim-Olduğunu-Bilirsin ile tanıştığımda, Harry'nin söylediği her şey... korku, kontrol, kölelik hakkında..." Durakladı ve sıırttı. "...güç ve kuvvet."

Snape'in gözleri neredeyse fark edilmeyecek kadar büyüdü. "Potter mı söyledi? Haklıymışsın. Buna inanmıyorum."

Draco'nun sırıtışı alaycı bir gülümsemeye dönüştü, sonra da soldu. "Kim Olduğunu Bilirsin'le tanıştım ve Harry'nin bana söylediği her kelimeye inandım. O haklıydı. Kimin daha güçlü olduğunu anlayabiliyordum. O zaman ne istediğimi biliyordum. Ve Harry'nin bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şey verdiğini biliyordum." Draco derin bir nefes aldı. "Bir seçim."

"Ve sen de bu seçimi yaptın."

"Evet, yaptım."

Sonra Snape, Draco'nun hayatında yarım düzineden daha az kez yaptığını gördüğü bir şey yaptı. Gülümsedi. "Ben de öyle."

Snape ayağa kalkıp masasına doğru ilerledi, kitap yığınının üstünden bir parşömen parçası alıp geri dönerken Draco sersemlemiş bir halde öylece oturuyordu. "Sanırım bu parşömeni tanıdınız?"

Elindeki kâğıdı havaya kaldırdı ve Draco onun Ruh Tutulması ve karşı laneti çizdiği diyagramı görebildi. "Elbette biliyorum."

Snape başını salladı. "Potter'ın dün gece içtiği iksiri hazırlarken senin büyü şemanı kullanmam gerekti. Ogham alfabesini kavrayışın gibi şema çizme becerilerinin de geliştirilmesi gerekiyor Draco, ama bunu başka bir zamana saklayalım. İşime başlamadan önce parşömenin arkasındaki yazıyı fark etmemek oldukça zordu. Potter'ın el işi, değil mi?"

"Üzerine bir not yazmış," dedi Draco. "Hayatta kalamazsa diye... onu öldürmediğimin ya da kasten ölmesine izin vermediğimin kanıtı olarak geri getirmemi istedi."

Snape kaşlarını çatı. "Okumamışsınız."

Draco başını salladı. "Kendime mecbur kalırsam okuyacağımı söyledim. Harry hâlâ hayattayken okursam, öleceğini kabul etmiş gibi olacaktım."

"Sana bir tavsiye, Draco: Eğer bir şey okuma fırsatın olursa, bunu hemen yap. O bilgiye ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin. İşte bu yüzden bunu okumayı kendime görev edindim."

Snape'in Harry'nin yazdığı bir şeyi okumaktan memnun görünmesi Draco'yu çok rahatsız etti. "Ne yazıyor?" Draco elini uzatarak sordu, ama Snape notu ondan daha uzağa çekti.

"Bunu size vermeden önce, size bir şeyi hatırlatmak isterim. Karanlık Lord'a sadakat, güç karşılığında tam bir itaat ve adanmışlık gerektirirken, bir başkasına sadakat de daha güçlü olmasa bile aynı güçlü bir bağlılık gerektirir. Tutamayacağınız bir taahhütte bulunmayın."

Draco uzun bir süre düşündü, sonra ayağa kalktı. "Kaçtığımız gece Harry'ye bir söz verdim. Ne olursa olsun onu Hogwarts'a geri götüreceğimi söyledim. *"Ne pahasına olursa olsun.* Böyle söyledim ve yaptım. Onu bırakmayacağımı söyledim ve bırakmadım. Hatta söz verdim... eğer Kim Olduğunu-Bilirsin-Kim kazanacak gibi görünürse... Ben... Merlin, hala söyleyemiyorum."

"Karanlık Lord'un kazanmasına izin vermektense onu öldüreceğine söz vermiştin, değil mi?" Snape bu düşünceye şaşırmamış gibiydi.

Draco başını öne eğdi. "Evet."

"Bunu yapabilir miydin?"

"Kendim ölmeyi tercih ederdim. Kazanmamız için onu öldürmek zorunda değildim, bu yüzden... gerçekten önemli değil, değil mi?"

"Bundan daha iyisini biliyorsun. Bana bak, Draco. Şimdi söyle bana, onu öldürebilir miydin?"

Draco başını kaldırdı ama kelimeler ağzından çıkmadı.

"Bana cevap vereceksin, Draco. Harry'ye olan sadakatinden dolayı, onu öldürme sözünü yerine getirebilir miydin?"

Draco'nun boğazı düğümleniyordu ama sonunda boğuk bir cevap vermeyi başardı.

"Evet."

Snape memnun bir şekilde başını salladı ve parşömeni uzattı. "O halde bunu hak ettin."

Draco parşömeni tereddütle aldı ve ters çevirdi. Not ilk başta şaşırtıcı derecede açıktı, ama sonra Draco Harry'nin lafı dolandıracak lüks bir zamanı olmadığını hatırladı. Yine de, her ne kadar açık sözlü olsa da, Draco gözlerinden yaşlar süzölmeye başlarken yavaşça okudu. Snape onu izliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Sonuna geldiğinde kendini topladı ve başını kaldırıp baktı. "Gidip onu bulmam gerek."

"O pelerinle bile Gryffindor Kulesi'ne sızmakta zorlanırsın."

"Orada olduğunu sanmıyorum... bekle, bir fikrim var." "Öyle mi? Ne kadar yeni."

Draco ona ters ters baktı. "Geçen yıl onun saklandığı bir yer buldum... orayı şu küçük Dumbledore kulübü için kullanıyordu. Sanırım orada olabilir."

Snape başını sallayarak cevap verdi. "O halde çocuğun nereye gittiğini biliyorsanız ve benimle tartışacak başka ergenlik sorunları yoksa, bu sabah derste Hufflepuff ve Ravenclaw üçüncü sınıflarıyla karşılaşmadan önce bir saat uyumak isterim. Dönmemi beklemiyorlar. Yorucu olsa da sonuçlar... eğlenceli olacaktır."

"Evet, efendim. Dinlediğiniz için teşekkür ederim." "Hoş geldiniz. Ve

Draco..." "Evet?"

"Çok zorlu bir yola çıkmak üzeresiniz, öyle ki kuzey ormanlarında yaptığınız yürüyüş keyifli bir kamp gezisi gibi görünebilir. Ama bilmelisiniz ki... yalnız olmayacaksınız."

Draco parşömeni göğsüne bastırdı. "Biliyorum." Başka bir şey söylemeden Görünmezlik Pelerini'ni tekrar başına geçirdi ve

kendini dışarı attı. Bunu yaparken Snape'in aslında kime sadık olduğunu hiçbir zaman açıkça söylemediğini fark etti. *Zeki piç kurusu.*

.&.

Harry İhtiyaç Odası'na vardığında, burası ona daha dün Ron, Hermione ve kendisi için nasıl görüldüğünü hatırlattı, tek fark, puf koltuklar yerine, rahatça uzanabileceği kadar uzun, pelüş bir kanepede vardı. Ancak, Harry uzanmak yerine kollardan birine kıvrıldı ve diğer ucun ne kadar boş görüldüğünü düşündü.

*Saçmalıyorum. Elbette Draco'yu güvenli bir yere götürmeliyiz. Burada kalırsa hayatını riske atmış olur ve bunu yapmasına izin veremem. Bu yapmasına izin verebileceğim **son** şey! Ama o zaman neden bu kadar üzgünüm?*

Harry koltuktan yuvarlandı ve küçük zeminde volta atmaya başladı. Ayakkabıları her adımda halının derinliklerine batıyordu.

Elbette, son birkaç haftayı onunla geçirdim, ama nasıl olur da gitmesini istemeyecek kadar bağlanabildim? Sadece birkaç hafta içinde? Ve neden anlamam için onu neredeyse kaybetmem gerekti? Ya onu kurtarmasaydık? Hayır, bunu düşünmeyeceğim... ama yine de onu kaybediyorum!

*Gidiyor. Ve lanet olsun, onu çok özleyeceğimi **biliyor**. En azından, umarım biliyordur. Nasıl bilmez? Ve nasıl bu kadar kolay gidebilir? Bu onu rahatsız bile etmedi! Sadece gideceğini söyledi... öylece. Dün gece ne olduğunu hatırlamıyor mu? O bana aşık... O...*

Harry kanepeden bir yastık kapıp ellerinin arasına aldı ve yürümeye devam etti. Kızgındı, üzgündü. Her şey yolundaydı ama her şey inanılmayacak kadar berbattı. İkisi de hayattaydı ve güvendediler ama Draco gidiyordu. Bir şekilde Draco'ya aşık olmuştu ve bu çok mantıklıydı, ama hiç mantıklı değildi. Ve şimdi tanıdık bir ortama geri dönmüştü.

Hogwarts, artık Draco'dan ayrı bir yerde değildi, sağduyu ona doğru yaklaşıyor gibiydi.

*Belki ikinci kez . Belki de her şey bittiğine göre, bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyordur. Şimdi geri döndük ve her şey farklı ve o uğraşmak zorunda - **biz** her şeyle uğraşmak zorundayız... belki fikrini değiştirmiştir. Ve belki de haklıdır. Bunun için ne kadar boka batacağız? Siktir, siktir, siktir... Neden ben? Neden o? Ve neden bu kadar uzun sürdü?*

O bir çocuk. O Draco Mal, o Draco ve o bir çocuk. Tabii ki aklıma gelmezdi. Bu çok inanılmaz, değil mi? Bunu fark etmem için hiçbir neden yoktu.

Draco'yla kız arkadaşları ve aşk maceraları hakkında yaptığı bütün o tuhaf konuşmalar aklına geldi ve Harry bütün bu olanlardan ne kadar habersiz olduğunu fark edince acı içinde yastığını birkaç kez duvara vurdu.

Evet, o Draco. Evet, o bir çocuk. Ve gri gözleri var.

Harry az önceki yastığı taklit ederek başını duvara çarpmamak için kendini zor tuttu.

Tabii ki aramızda neler olduğunu biliyordum. Günlerdir biliyordum. Ve şimdi, o gidiyor.

Harry hayvani bir hırıltıyla yastığı kanepeye fırlattı, yastık bir kez sekip yere düştü. Nedense bu onu daha da kötü hissettirdi ve yastığı alıp tekrar bükmeye başladı.

Bu sabah neden böyle bir götlük yaptım? Neden öyle kaçıp gittim? Onu özleyeceğim ama bu acınası bir bahane. Onu korumaya çalışıyoruz ama gittiği için suçlu hissetmesini istedim. Nasıl bir arkadaşım ben?

Yürürken ayaklarını halıya sürterek volta atmaya devam etti.

Bir arkadaştan daha fazlası olmak isteyen bir arkadaş.

Harry birkaç dakika boyunca yaptığı aptallık yüzünden zihinsel olarak kendini tekmeledi. Draco'yla konuşması gerekiyordu, ama ona destek olmak ya da en azından Dumbledore'un ofisine giden merdivenlerin dibinde beklemek yerine, tam bir pislik gibi kaçıp gitmişti ve şimdi de surat asıyordu. Üstelik ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. *Güle güle mi? Sonra görüşür müyüz? Ölümün eşiğinde öpüştüğümüzü hatırlıyor musun? Benim için iyiydi - senin için de iyi miydi?* Hiçbir şey doğru görünmüyordu ve şimdi Harry'nin tek söylemek istediği "*Gitme!*" idi. "

Draco'ya nasıl hissettiğini söylemeliydi. Daha önce hiç kimseyle böyle şeyler hakkında konuşma ihtiyacı duymamıştı. Draco'yla birlikte ölümün eşiğinde gördükleri o rüya, hayal ya da her neyse, gerçek, fiziksel bir dünya değildi. Draco'nun hayatını kurtarmak için çaresizlik içindeyken, bunu hiç tereddüt etmeden söyleyebilmişti. Ve her kelimesinde ciddiydi. Ama şimdi...

*Ona nasıl hissettiğimi zaten söyledim, ama bu ete kemiğe bürünmüş bir şey değildi. Her şey o kadar çaresizdi ki, her şeyi söyleyebilirdim. Ve ciddiydim! Peki ya şimdi? Bunları yüzüne karşı söyleyebilir miyim? Yine de gitmeden önce ona söylemeliyim. Gitmesini istemiyorum. Neden bu kadar erken? Neden mi? Neden ben? Neden **biz**?*

Harry son iki haftayı düşündü. Eğer yeterince düşünürse, gece için yerleştiklerinde Draco'nun sıcak sırtını hâlâ kendi sırtına yasladığını, kayaların ve devrilmiş ağaçların üzerinden birbirlerine yardım ederken Draco'nun elini sıkıca kavradığını hissedebiliyordu. Draco'nun gülüşünü -çoğunlukla ona- ve tutkulu olduğu şeylerden bahsederken sesinin nasıl çıktığını . Harry'yi yaprak yığınınından çekip almaya giderken Draco'nun sırtışını ve gözlerindeki belli belirsiz parıltıyı görebiliyordu. Nehre doğru yürürken uzanıp Draco'nun kollarındaki ve gövdesindeki tüylere dokunabiliyordu. Birbirlerine sarıldıklarında Draco'nun sıcak bedenini serin suda kendi bedenine karşı hissedebiliyordu ve Draco'nun gevşek bedeni Harry'nin bedenine sıkıca sarılmıştı.

Hogwarts'a giden yolun geri kalanında yürürken ve tökezlerken kolları.

Bir daha asla bırakmak istemedi.

Ama bırakmak zorundaydı.

Harry kurmalı bir oyuncak gibi durdu ve kanepeye yığıldı. Yüzünü hâlâ tuttuğu yastığa gömdü, ağlamıyordu ama ara sıra titriyordu. Kapının açıldığını pek duymadı, ama birinin yanına oturduğunu hissedince irkilerek sıçradı.

" yok Harry, sadece benim," dedi ince hava. Görünmezlik Pelerini düştü ve Draco orada oturuyordu, çok kasvetli görünüyordu.

Harry gözlüklerini hızla burnuna yerleştirdi, Draco'nun habersiz gelişi karşısında yaşadığı şoku gizleyemiyordu. "Ee... merhaba, Draco. Dumbledore... .. Dumbledore'un söyleyecek ilginç bir şeyi var mıydı?" diye sordu, sıradan görünmeye çalışarak.

Draco hemen cevap vermedi. Onun yerine Harry'ye öyle içten, öyle nazik bakıyordu ki Harry, Draco'nun onun içini görüp göremediğini merak etti.

"Draco?"

"Neden öyle kaçıp gittin Harry?"

Kendini çok çocuksu hisseden Harry . "Ben... .. Sanırım bu kadar çabuk ayrılma fikrine biraz şaşırdım."

"Ben de öyle. Ama uyandığında zaten tuhaf davranıyordun." Harry

gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Uykum vardı. Pek konuşacak

havada değildim." "Uykulu gibi davranmıyordun," diye ısrar etti Draco.

"Benden kaçıyordun."

"Hayır!" diye itiraz etti Harry, ama Draco ona delici bir bakış attı ve Harry yine geri çekildi. ", gecenin çoğunda ayaktaydım, çok fazla düşündüm."

"Madam Pomfrey'in sana Rüyasız Uyku iksiri verdiğini sanıyordum!"

Harry omuz silkti. "Hepsini içmedim. Sadece beni uyutacak kadar içtim ve geri kalanını da attım. Bu yüzden gecenin bir yarısı uyandım ve düşünmeden duramadım. Zaten düşünmeyi bırakmak da istemiyordum."

Draco da Harry'nin düşündüğü kadar şaşırmış . "Bekle... yani beni Dumbledore'la konuşurken mi duydun?"

Harry utanarak başını salladı. Draco'nun kızmasını bekliyordu, ama Draco sadece üzgün görünüyordu.

"Yani seni 'uyandırdığımda' gideceğimi zaten biliyordun, değil mi?"

Harry yine başını salladı, kendini çok utangaç hissediyordu.

Draco içini çekti ve koltuğa yaslandı. "Annem hâlâ hayatta."

Şimdi şaşıрма sırası Harry'deydi. "Öyle mi?"

"Evet. Babam da öyle. Sen haklıydın. Kim-Olduğunu-Bilirsin sadece kafamı karıştırıyordu. Ama konu ona gelince hep haklı çıkıyorsun, bunu fark ettim."

"Her zaman değil," dedi Harry tereddütle. "Demek annenle baban hayatta. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Draco'nun yüzü okunamaz bir ifadeyle çarpıldı. "Elbette, ama bu işleri karmaşıklaştırıyor."

"İşleri karmaşıklaştırıyor mu?"

Draco gülümsedi. "Bir yankı duyuyorum. Ve evet. Duyuyorum. Sana daha önce de söyledim. Annemle babamı hâlâ seviyorum. Belki sıcak, bulanık bir evimiz yoktu ama onları hala seviyorum. Önceden... Onların gittiğini ve yeni bir hayata başlayabileceğimi sanıyordum. Beni geri bağlayacak hiçbir şey yoktu."

Harry'nin kalbi rahatsız edici bir şekilde *çarptı*. "Geri dönmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Draco mahcup görünüyordu. "Son zamanlarda yaptığım her şeyin aksine, ister inanın ister inanmayın, ölmek gibi bir arzum yok. Eğer geri dönersem... şey, diyelim ki Slytherin zindanlarında yaşam beklentim Malfoy zindanlarından çok daha iyi olur."

"O zaman... ne?"

Draco'nun dudaklarına garip, küçük bir gülümseme geri döndü. "Sadece... onlar için endişeleneceğim, biliyorsun. Ayrıca hayatımın geri kalanında benim hakkımda ne düşündüklerini, beni özleyip özlemediklerini ve kalsaydım neler olabileceğini merak etmek zorunda kalacağım. Ben yolumu çoktan seçtim, Harry. Hayatta kalıp kalmayacağımızı bilmediğim zamanlarda bile buna bağlı kalmaya istekliydim. Seçimimi yaptım... benden yapmamı istediğin seçimi... ve şimdi bize bak. Başardık. Hayattayız. Bu, yola çıkarken umabileceğimiz kadardı - yol boyunca pek çok noktada umduğumdan daha fazlası. Ve şimdi geri döndüğümüze göre, artık rotamı değiştirmem mümkün değil."

"Peki... karmaşıklık nerede?" Harry kafası iyice karışmış bir halde sordu.

"Bu... duygusal bir karmaşa. Seçim çoktan yapılmış olsa ve bu seçimden memnun olsanız bile, sevdiğiniz bir şeyden bir başkası için vazgeçmek kolay değildir. Ya da daha da önemlisi, sevdiğiniz bir insandan bir başkası için vazgeçmek."

Harry'nin kalbi yine yerinden fırladı, ama bu sefer acı vermedi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

Draco başını salladı ve soruyu geçiştirdi. "Dün gece uyuyor olman gerekirken ne düşünüyordun?"

"Ben... seni düşünüyordum," dedi Harry, sesinin titremeye başladığını duyarak. Birden kendini oturduğu yerde duramayacak kadar gergin hisseden Harry ayağa kalktı ve tekrar volta atmaya başladı. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı ve bunun nasıl sona erdiğini düşünüyordum. Dumbledore'un seni göndermeye çalışacağını biliyordum. Bu sabah ortaya çıkmadan önce bile ne olacağını biliyordu. O haklı, elbette. Seni burada tutmak istememeliydim... ama sanki bir şeye yeni başlamışız gibi görünüyor ve şimdi gidiyorsun! Asla normal bir şey yaşayamam! Benim için önemli olan her şey her zaman ulaşılmaz görünüyor ve konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sürekli bir şeyleri ve insanları kaybediyorum, şimdi de seni kaybediyorum."

Draco onu kolundan yakaladı ve odanın ortasında durup birbirlerine bakacak şekilde döndürdü. "Beni kaybetmiyorsun, Harry."

"Peki buna ne diyorsunuz?"

"Ben buna geçici bir anlaşma derdim. Beni kaybetmiyorsun. Ben varım, Harry. Hoşuma gitse de gitmese de. Artık bu savaşın bir parçasıyım. Ve buna hazırım. Zaten sadece bir süreliğine saklanabileceğim, ama sonra geri döneceğim." Draco derin bir nefes aldı, uzun bir süre Harry'ye baktı ve sonra yarım adım daha yaklaştı. "*Sen beni hiç terk etmedin. Ve söz veriyorum, ben de seni asla terk etmeyeceğim.*"

Harry bu kelimeleri biliyordu. Onları o yazmıştı.

Draco gömleğinin cebine uzandı ve küçük rulo parşömen çıkardı. "Bunu şimdi geri aldım," dedi ruloyu açarken.

Harry bunu hemen tanıdı ve Draco'nun uzattığı parşömeni alırken gözlerinin dolmasını engellemek için boşuna dilini ısırdı. Parşömeni bir kenara koymadan önce yazdıklarını okuması sadece bir anını aldı. "Düşündüm ki... eğer ikimiz de geri dönebilirsek... Sen okumadan parşömeni geri isteyebilirim. Bunu son bir mesaj gibi düşünmüştüm... oh, Merlin."

Bir el yanağını kavradı ve onu samimiyetle parlayan bir çift göze bakmaya zorladı. "Oh Merlin', ne? Bunu okumamı istemez miydin? Yazdıklarından utanıyor musun?"

Harry biraz utanmış olsa da başını salladı. Şimdi her şey çok garipti.

Draco onun rahatsızlığını hissetmiş olmalıydı, çünkü kaşlarını hafifçe çattı. "Yazdıklarında *ciddi miydin*?"

"Tabii ki!" Harry düşünmeden ağzından kaçırdı. "Şey... yani... şey, evet, tabii ki."

"Peki söylediklerinde ciddi miydin?"

"Söyledim... ne zaman?"

Draco ona kuşkuyla baktı. "Dün gecedен hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Şey... Benimle aynı şekilde mi hatırladığından yoksa fikrini mi değiştirdiğinden emin olamadım ve -"

Draco'nun diğer eli Harry'nin yüzünü tamamen yakalamak için yukarı ve sadece birkaç santim uzağına eğildi. "Pekala, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmama izin ver. Ölümün kıyısında bir yerlerde, tutulma gecesi olanları bir şekilde hatırladığına inanıyorum. Ve önceki gece yarı uykudayken söylediğin şeyi. Ve bunu haykırdın ve beni kenarından geri çektin... ve orada, cehennemin ortasında bunu yaptın."

Draco onu öptü. Harry'nin beyninin bir kısmının beklediği tereddütlü, gergin öpücük değil, Draco yüzünü o kadar sıkı tutmasaydı Harry'yi geriye savuracak cesur, güçlü bir öpücük. Harry afallamıştı. Kalbi aniden göğsünde öfkeyle çarpmaya başladı ve zihni yarışıyordu, ama dudakları öpücüğe karşılık veriyordu. Ve aynı anda Draco durdu.

Harry gözlerini açtı - ne zaman kapatmıştı ki? - Draco'nun ona utangaçça baktığını gördü, birkaç saniye önceki davranışlarıyla komik bir tezat oluşturunuyordu. Harry dudaklarını yaladı, Draco'nun tadını şimdiden tanıyabildiğine şaşırmişti. "Draco?"

Draco gülümsedi. Yavaşça uzanıp Harry'nin gözlüklerini çıkardı, katladı ve cebine soktu. O kadar yakındılar ki Harry onu yeterince net görebiliyordu ve hafif bulanıklık her şeyi daha da gerçeküstü kılıyordu. "En büyük korkunun yalnız kalmak olduğunu söylemiştin. Ölümle korkusuzca yüzleştin... benim için..." Alnını Harry'ninkine yasladı, Harry'ye inanılmaz rahatlatıcı ve tanıdık gelen bir hareketi bu, devam etmeden önce. "Benim için yaptığın onca şeyden sonra... seni bir daha nasıl yalnız bırakabilirim?"

Draco Harry'yi tekrar öpmek için hamle yaptı, ama Harry ondan kaçtı. "Ama yine de gideceksin, değil mi?"

Draco'nun gülümsemesi duraksadı. "Gitmek zorundayım, Harry. Ama en kısa zamanda geri döneceğimi biliyorsun."

Bunun bir güvence olması gerekiyordu, ama Harry'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Birkaç saniye boyunca Draco'ya baktı, sonra ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. "Bilmem gerek Draco... nedir bu? Aramızda mı?"

Draco'nun yüzü dalgınlaştı. "Emin değilim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim... ama sanırım bu iyi bir şey."

"Erkek olmama rağmen mi?" Harry kendini durduramadan sordu.

Draco sadece gülümsedi. "Hogwarts'ta ilgi duyduğum hiçbir kız olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet... oh." Harry yüzünün kızardığını hissetti.

"Bariz cevaplardan kaçınmak istediğinde kadar saf olabilmen inanılmaz," diye alay etti Draco.

"Hatırlatma bana," diye homurdandı Harry. "Ne kadar çok ipucunu kaçırdığımı fark ettiğimde neredeyse kafamı duvara vuracaktım."

Draco hafifçe güldü. "Ve erkeklerden hoşlandığını bilmiyor

muydun?" ", dedi Harry çabucak. Draco ona kaşlarını çatınca,

Harry

ağladı. ", belki bazı kanıtlar vardır. Ama ben *erkeklerden* hoşlanmıyorum. Sanırım sadece senden hoşlanıyorum." Harry yine irkildi. "Bu kulağa çok aptalca geldi, değil mi?"

Draco gülümsedi, gri gözleri sadece birkaç santim öteden Harry'ninkilere bakıyordu. "Her zaman aptalca şeyler söylüyorsun. Ama bunu sana karşı kullanmayacağım. Sen de inanılmaz şeyler söyledin. Ve beni sevdiğini söyledin..."

Sonra Draco ona doğru eğildi, Harry gözlerini kapattı ve tüm dünya dudaklarının geçici fırçasında ve Draco'nun yanağındaki nefesinde var oldu. Her nasılsa Harry'nin eli Draco'nun başının arkasına uzanmıştı ve Draco'nun kolları Harry'nin omuzlarına sıkıca sarılmıştı. Hiç mantıklı , ama Harry bir şekilde mantıklı olmaması gerektiğini biliyordu. Uzun bir süre sonra Draco geri çekildi, ama bu sefer teması kesmeden önce durakladı ve Harry'nin alt dudağını hafifçe ısırdı. Harry hayatı boyunca öpüşmenin *böyle* bir şey olabileceğini hiç fark etmemişti. Dudaklarının Draco'nunkilere değmesine izin verdi ve sonra tereddütle diliyle Draco'nun üst dudağında gezindi. Draco boğazından bir ses çıkardı ve Harry'nin ağzını kendi ağzıyla tekrar yakaladı.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, Harry aynı anda hem nefessiz, hem şaşkın, hem mutlu, hem de gergindi. Bu hiç hayal etmediği ve asla istemeyeceği bir şeydi, ama şimdi sahip olduğuna göre, mükemmeldi. Draco gidiyor olsa bile, şimdi ve burada buna sahipti. "Draco... tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu, "bunun" ne olduğundan bile emin değildi ama bir şekilde Draco'nun anlayacağından emindi.

"Bunun anlamı," dedi Draco yavaşça, "hayatın ikimiz için de cehenneme döneceği ve bunu dünyaya değiştirmeyeceğim."

"Eğer burası cehennemse," diye fısıldadı Harry, Draco'yu biraz daha kendine çekerek, "cennetin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Vay, vay... Quidditch yıldızı, Seherbaz adayı, genç filozof ve sevimsiz şair."

"Pardon?"

Draco gülümsedi. "Üzülme. Sanırım hoşuma gitti."

Harry belli belirsiz gülümseyince Draco'nun kolları Harry'nin etrafında sıkılaştı. Bu sefer Draco onu öptüğünde Harry de onun dudaklarına hevesle karşılık verdi. Draco aniden soluk soluğa geri çekildiğinde sanki sonsuza kadar sürmüş, ama yeterince uzun sürmemiş gibiydi. "Harry... gözlerini aç ve bak."

Draco'nun sesindeki hayranlık Harry etrafına baktığı anda anlam kazandı. İhtiyaç Odası değişmişti. Artık kanepeli ve çok fazla yastıklı küçük, rahat bir odada durmuyorlardı. Bunun yerine, açık bir arazinin ortasındaymış gibi görünüyorlardı. Gece vaktiydi ve tepelerinde yıldızlar elmas gibi parlıyordu. Ama gökyüzü, etraflarında bir ışıık halkası halinde süzülen yüzlerce parlayan perinin doğaüstü dansının yanında soluk kalıyordu. Harry soluk soluğa kaldı ve Draco'yu kendine doğru daha sıkı çekti, sanki böyle gerçeküstü bir yerde kendini sağlam bir şeye bağlamak ister gibiydi. Bir saniye sonra tatlı bir melodi kulaklarına ulaştı ve göğsünde tanıdık bir sıcaklık kabardı.

"Hepsi bizim için, değil mi?" Harry

sordu. "Öyle."

"Düşünüyordum da... bir gece, biz oradayken... *bunların* hepsi bizim içindi. Gerçek peri halkası, dağlar, yıldızlar. Kimsenin bize dokunamadığı ayrı bir dünya gibiydi. Sadece biz vardık. Hogwarts'a döndüğüm için neredeyse üzüleceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Bu mantıklı geliyor mu?"

"Öyle," diye yanıtladı Draco ve Harry onun sesinde bir parça hüzün sezdi.

"Gerçekten bitti, değil mi?"

"O kısım bitti," dedi Draco omuz silkerek. "Ama bu -" Harry'yi sıktı. "-daha yeni başlıyor."

Kendini biraz garip hissetti, ama geri çekilmek isteyecek kadar değil, Harry sıkmaya karşılık verdi. "Sanırım... Sanırım her şey yoluna girecek." Arkasındaki perilerin bulanık ışıklarıyla yüzü çerçevelenmiş, saçları tuhaf bir hale gibi görünen Draco'ya baktı. Harry güldü ve gülerken gerginliğinin bir kısmının uçup gittiğini hissetti. "Her şey yoluna girecek."

"Öyleyiz," diye cevapladı Draco ve eğilip onu usulca öptü. "Ve kimin cennete ihtiyacı var ki? Bu daha iyi."

Uzun bir süre birbirlerine sarılıp perileri izlediler, illüzyonlarını bırakıp sıradan dünyaya dönmek istemediler. Ancak sonunda zamanın geldiğini anladılar. Odanın kapısı tarlanın kenarındaki büyük bir kayın ağacının yan tarafına sıkışmıştı. Draco hâlâ taşımakta olduğu çantasına uzanıp Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı ve kapıyı açmadan önce Harry ile kendisinin üzerine attı. Koridordaki ışıklar yapay gecenin yumuşak parıltısından sonra doğal olmayan bir şekilde parlak görünüyordu. Pencerelerden süzülen güneş ışığı dünkü fırtınanın geçtiğini müjdeliyordu.

Kapı kapandığında, aceleyle karalanmış bir yazıyla kaplı tek bir parşömen parçası yere düştü:

Kimi İlgilendiriyorsa,

Eğer bunu okuyorsanız, Draco Hogwarts'a bensiz döndüğü içindir. Lütfen bunu son isteğim olarak kabul edin. Draco'yu sanki benmişim gibi karşılayın. Ölmem onun suçu değil. Beni kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Onu affettim ve sizden de aynısını yapmanızı istiyorum.

Draco benim ölümümünden, ailemin, Cedric'in, Sirius'un ya da sayılamayacak kadar çok kişinin ölümünden daha fazla sorumlu değil.

Voldemort yüzünden öldü - tüm bunların gerçek suçlusu. Draco sonunda kendi geleceğinin kontrolünün kendisinde olduğunu fark etti. Her şeyi geride bırakmayı seçti, benimle kaçmak için kendi hayatını riske attı ve burada birden fazla kez hayatımı kurtardı. Biliyorum - sadece biliyorum - eğer yapabilseydi, benimle yer değiştirirdi.

Yine de bunu yapmasını istemezdim. Eğer kaderim buysa, bunu kabul edebilirim. Ölümden korkmuyorum ama yalnız kalmaktan korkuyorum. Eğer bunu okuyorsanız, öldüğümde yalnız olmadığımı bilmelisiniz ve bunun için minnettarım. Sevdiğim bir arkadaşımın eşliğinde öldüm. Ondan daha fazlasını isteyemezdim.

Draco, lütfen Görünmezlik Pelerinim sende kalsın. Onunla yaşadıklarımızdan sonra, artık onu başka birinin saklayabileceğini düşünemiyorum. Asla arkada bırakmak zorunda kalmayacağın bir parçam. Sen beni hiç terk etmedin, söz veriyorum ben de seni asla terk etmeyeceğim.

Harry

.&.

Boş bir arazide yürüdüm.

Yolu avucumun içi gibi biliyordum. Ayaklarımın altındaki toprağı hissettim.

Nehir kenarında oturdum ve bu beni tamamladı.

Devrilmiş bir ağaca rastladım.

Dallarının bana baktığını hissettim.

Burası eskiden sevdiğimiz yer mi?

Burası kurduğum yer mi? Ve bir dakikan

varsa neden gitmiyoruz

Sadece bizim bildiğimiz bir yerde mi
konuşalım? Bu her şeyin sonu olabilir,
Peki neden sadece bizim
bildiğimiz bir yere gitmiyoruz?

(Keane)

.&.

.&.

Yazarın Notları : Ve işte oldu. Hikayenin sonu ve kendi hayatımdaki bir bölümün sonu. Bunu iki yılı aşkın bir süredir yazıyordum ve bu hikayenin tamamlanmasından dolayı heyecanlı, rahatlamış, üzgün, nostaljik ve tatmin olmuş durumdayım. Umarım siz de sonuçlardan memnun kalırsınız.

Gargoyle tarafından söylenen "Absolutely, your highness-ness" cümlesinin, orijinal Star Wars üçlemesinde Han Solo tarafından söylenen iki farklı cümlenin bir bileşimi olduğunu lütfen unutmayın. "Evet, yüceliğiniz" ve "Kesinlikle, tapınmanız" sözlerinin orijinalleri olduğuna inanıyorum.

Şimdi, birkaç iş emri:

Öncelikle, lütfen bana bir yorum bırakın! Ne düşündüğünüzü bilmek isterim!

İkinci olarak, Sonsöz için gözlerinizi açık tutun. Önümüzdeki birkaç hafta içinde burada yayınlanacak. Hikayenin ana gövdesinin bir parçası değil, ancak kendinize soruyor olabileceğiniz bazı sorular için biraz kapanış niteliğinde.

Üçüncüsü, eğer henüz okumadıysanız, FictionAlley'deki Karanlık Sanatlar sayfama gidin ve "Sadece Gölgen" adlı tek atımlık kurgumu okuyun. Bu sitede de yer alıyor, ancak FictionAlley'deki biçimlendirme çok daha iyi.

Bu kurgu hakkında güncel bilgiler, yaklaşan devam kitabı, kurgu tartışmaları, HP çizimlerim ve diğerk yazma çabalarım hakkında bilgi istiyorsanız, lütfen Yahoo grubuma katılın: groups. yahoo. com /group /Beyond the Eclipse /

(Boşlukları kaldırın ve "Beyond the Eclipse" kelimelerinin arasına alt çizgi ekleyin. URL konusunda yardıma ihtiyacınız olursa lütfen benimle iletişime geçin).

Grup sohbetleri düzenliyorum ve ayrıca "Fotoğraflar" bölümü. yelik herkese açıktır ve sadece istediğınız e-postayı alabilmeniz için çeşitli e-posta seçenekleri bulunmaktadır. Yalnızca güncelleme bildirimleri istiyorsanız, "Yalnızca zel Bildirimler" seçeneğini seçin. Bu kadar basit! Bak Anne - spam yok!

Ayrıca, beni LiveJournal'da bulmaktan çekinmeyin, burada:

www. . livejournalcom/ users/ mijan/ (Yine

boşlukları kaldırın.)

LJ topluluğunda çok fazla zaman geçirmiyorum (sadece takip edecek zamanım yok!) ama herkes benimle arkadaş olabilir ve insanların LJ'imde bıraktığı tüm yorumlara cevap vermeye çalışıyorum.

Ayrıca, herhangi bir sorunuz varsa veya bir incelemede söylediğınız herhangi bir şeye yanıt almak istiyorsanız, sizinle iletişim kurmam için bir yol bırakın (IM ekran adı, e-posta adresi, Baykuş, vb.) ve yanıt vereceğimden emin olacağım.

Son olarak, The Witching Hour ve Lumos'ta tanıştığım herkese çok sevgiler. Hepiniz harikaydınız.

Sevgilerimle,

Mijan